NATSUO KIRINO

GROTESC

Premiul Izumi Kyoka pentru Literatură

NATSUO KIRINO

GROTESC

NATSUO KIRINO

GROTESC

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KIRINO, NATSUO
Grotesc / Natsuo Kirino; trad.: Graal Soft. - Bucureşti:
Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-306-4

I. Graal Soft (trad.)

821.521-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

NATSUO KIRINO
Grotesque
© Natsuo Kirino, 2003

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-306-4

CUPRINS

UNU	**MAI MULTE PORTRETE DE COPII NENĂSCUȚI**	7
DOI	**UN SOI DE PLANTE CU SEMINȚE GĂUNOASE**	59
TREI	**O TÂRFĂ ÎNNĂSCUTĂ: JURNALUL LUI YURIKO**	154
PATRU	**O LUME FĂRĂ IUBIRE**	220
CINCI	**DELICTELE PE CARE LE-AM COMIS: DEPOZIȚIA LUI ZHANG**	294
ȘASE	**ALTERARE ȘI DESCOMPUNERE**	398
ȘAPTE	**JIZŌ AL DORINȚEI: JURNALELE LUI KAZUE**	469
OPT	**VUIETUL CASCADEI ÎN DEPĂRTARE: ULTIMUL CAPITOL**	622

UNU • MAI MULTE PORTRETE DE COPII NENĂSCUȚI

• 1 •

De câte ori întâlnesc un bărbat, mă pomenesc întrebându-mă cum ar arăta copilul nostru, dacă am avea unul. În prezent, acest lucru s-a transformat într-o a doua natură. Fie că bărbatul e frumos sau urât, tânăr sau bătrân, îmi trece prin minte imaginea copilului nostru. Dacă părul meu este castaniu-deschis și moale ca mătasea, iar al lui e aspru și negru ca pana corbului, atunci prevăd că al copilului va avea o culoare și o textură perfecte. Nu așa ar fi? Întotdeauna îmi imaginez la început cele mai bune lucruri pentru acest capitol, dar, în scurt timp, îmi apar în minte cele mai groaznice imagini, total diferite de primele.

Și dacă sprâncenele lui stufoase ar sta deasupra ochilor mei cu pleoape duble, atât de asiatici? Sau dacă nările lui uriașe i-ar cresta nasul meu delicat? Dacă genunchii lui osoși ar fi pe gambele mele frumos modelate, unghiile sale pătrățoase pe degetele picioarelor mele puternic arcuite? Și, pe când îmi trec toate acestea prin minte, mă uit așa de lung și pătrunzător

la bărbatul din fața mea, încât își închipuie că simt ceva pentru el. Nici nu pot să vă spun de câte ori s-au sfârșit aceste întâlniri cu neînțelegeri stânjenitoare. Dar nu pot pune stavilă curiozității.

Când se unește un spermatozoid cu un ovul, aceștia dau naștere unei celule complet noi – și așa începe o altă viață. Aceste ființe noi vin pe lume în tot felul de forme și mărimi. Dar ce s-ar întâmpla atunci când spermatozoidul și ovulul care se unesc sunt plini de animozitate unul față de celălalt? Nu ar fi anormală făptura care rezultă din contopirea lor, contravenind astfel așteptărilor? Pe de altă parte, dacă sunt foarte atrași unul de altul, odrasla lor va fi chiar mai frumoasă decât ei. În această privință, nu poate fi nici o îndoială. Și totuși, cine poate ști ce sentimente nutresc un spermatozoid și un ovul când se întâlnesc?

În momente ca acestea, îmi vine în minte tabloul cu toți copiii mei nenăscuți. Știi despre ce fel de imagine vorbesc: de genul acelora pe care le găsești în manualele de biologie sau de istorie a omenirii. Vi le amintiți, nu, acelea care reconstituie posibilele forme și caracteristici ale unei creaturi de mult dispărute, pe baza fosilelor descoperite în pământ? Aproape întotdeauna aceste diagrame cuprind ilustrații viu colorate cu plante și animale sălbatice, fie marine sau zburătoare. În fapt, de când eram mică, mă îngrozeau aceste imagini, pentru că mi se părea real ceea ce îmi închipuiam. Detestam atât de mult să deschid aceste manuale, că îmi făcusem obiceiul să caut întâi paginile cu ilustrații și să mă uit cu atenție la ele. Poate că asta dovedește că suntem atrași de ceea ce ne înspăimântă.

Îmi amintesc încă de reconstituirea artistică a faunei din situl Burgess Shale. Inspirat din fosilele găsite în Munții Stâncoși

din Canada, tabloul era plin de creaturi stranii care înotau în apele mării. *Hallucigenia* se târa pe fundul oceanului, cu atâția țepi care îi ieșeau din spate, că ai fi putut s-o confunzi cu o perie de păr; apoi mai era *Opabinia,* o creatură cu cinci ochi care se unduia și se contorsiona în drumul ei prin jurul stâncilor și steiurilor. *Anomalocaris,* cu enormele ei labe din față în formă de cângi, cutreiera apele adânci în căutare de pradă. Mai erau și copii înotând prin apă – acei copii ciudați pe care i-am conceput din iluzoriile mele uniuni cu bărbați.

Nu știu de ce, dar nu mă gândesc niciodată la actul pe care îl împlinesc femeile cu bărbații ca să facă pe urmă copii. Când eram la școală, colegele mele de clasă își băteau joc de băieții care nu le plăceau, spunând lucruri ca acesta: „Doar la gândul să pun mâna pe el, mi se face pielea de găină!" Dar eu nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Am să sar peste partea cu sexul și o să trec direct la copii și la modul în care se fac. Poate veți spune că sunt cam ciudată în această privință!

Dacă vă uitați bine la mine, veți observa că sunt „metisă". Tatăl meu este cetățean elvețian de origine poloneză. Se spune că bunicul lui a fost un ministru care s-a mutat în Elveția ca să scape de prigoana naziștilor și apoi a murit acolo. Tatăl meu era comerciant, importator de dulciuri occidentale. Ocupația lui poate să sune impresionant, dar, de fapt, produsele pe care le importa erau fursecuri și bomboane de ciocolată de proastă calitate, nimic mai mult decât gustări ieftine. Poate că era cunoscut pentru dulciurile occidentale pe care le aducea, dar, când am mai crescut, nu m-a lăsat niciodată să mănânc din produsele sale.

Duceam un trai foarte modest. Mâncarea, hainele și chiar rechizitele mele erau toate din Japonia. Nu am mers la o

școală internațională, ci am frecventat școlile primare publice japoneze. Banii mei de buzunar erau bine numărați, și chiar aceia alocați pentru cheltuielile casei nu erau suficienți pentru un trai decent, în viziunea mamei.

Nu erau deloc mulți, așa că tata s-a hotărât să-și petreacă restul vieții în Japonia, cu mama și cu mine. Era prea zgârcit ca să procedeze altfel. Refuza să cheltuiască și un singur bănuț dacă nu era absolut necesar. Și bineînțeles că el era acela care hotăra ce e necesar și ce nu.

Ca să vedeți că am dreptate, tata avea o căsuță de vacanță la munte, în Prefectura Gunma, unde își petrecea weekendurile. Îi plăcea să pescuiască și să se relaxeze acolo. La cină, aveam obiceiul să mâncăm *bigos,* pregătit așa cum îi plăcea lui. *Bigos* e o tocană țărănească poloneză, făcută din varză murată, alte legume și carne. Mama mea japoneză detesta s-o gătească, lucru aproape neîndoielnic. După ce afacerea tatălui meu a dat faliment și s-a dus cu familia înapoi în Elveția, am auzit că mama gătea în fiecare seară orez ca în Japonia, iar el se uita urât la ea ori de câte ori îl punea pe masă. Eu am rămas în Japonia de una singură, așa că nu pot fi sigură, dar bănuiesc că așa s-a răzbunat mama pe tata pentru *bigos* – dar, dacă mă gândesc mai bine, pentru avariția lui extremă.

Mama mi-a spus că lucrase odată la firma tatălui meu. Pe atunci îmi făcea plăcere să mă gândesc la iubirea sinceră și romanțioasă care înflorise între patronul străin al unei mici firme și tânăra japoneză care lucra pentru el. Dar, de fapt, după cum am auzit, mama mea mai fusese măritată înainte și, când relația cu soțul ei nu a mai mers, s-a întors acasă, în Prefectura Ibaraki. Lucrase ca servitoare în casa tatălui meu și așa se cunoscuseră.

Voisem să-l rog pe bunicul din partea mamei să-mi spună mai multe, dar acum era prea târziu. E senil și a uitat totul. În mintea bunicului, mama trăiește încă și a rămas o fetiță drăguță din anii de gimnaziu; tata, sora mea mai mică și cu mine nici nu existăm.

Tatăl meu e caucazian și cred că poate fi descris ca un bărbat mai degrabă scund. Nu este deosebit de arătos, dar nici urât. Unei persoane din Japonia, care l-ar fi știut pe tatăl meu, i-ar fi fost greu să-l recunoască pe o stradă europeană, asta era sigur. Așa cum toți asiaticii li se par la fel albilor, pentru un oriental, tatăl meu nu era decât un alb ca toți alții.

Să încerc oare să-l descriu? Are pielea albă, cu o ușoară tentă arămie. Ochii îi ies în evidență pentru că sunt de un albastru spălăcit și mohorât. Dar pot deodată să scapere puternic. Din punct de vedere fizic, cea mai atrăgătoare trăsătură a sa este părul castaniu și lucios, cu reflexe aurii. Acum cred c-a albit și a rămas chel în creștet. Poartă costume de culori închise, ca un adevărat om de afaceri. Dacă vedeți vreodată un bărbat alb între două vârste, purtând un trenci închis până la gât, acela va fi tatăl meu.

Tata vorbea destulă japoneză pentru o conversație la nivel mediu și o iubise odată pe soția lui asiatică. În copilărie, îmi spunea adesea: „Când am venit în Japonia, mă gândeam să mă întorc cât mai repede acasă. Dar apoi m-a lovit un fulger, care m-a paralizat și m-a făcut incapabil să mai plec. Acel fulger a fost mama ta".

Cred că e adevărat. Ei bine, cred că atunci *a fost* adevărat. Tata și mama ne-au hrănit cu visuri romantice ca și cum ne-ar fi dat dulciuri. Cu timpul, visurile s-au spulberat unul după

altul, până n-a mai rămas nici unul. Voi spune această poveste la timpul potrivit.

Acum o văd pe mama cu totul altfel decât când eram mică. Pe atunci eram convinsă că nu există în toată lumea femeie mai frumoasă ca mama mea. Acum, când sunt mare, îmi dau seama că era ca multe altele și nu prea atrăgătoare pentru o japoneză. Avea capul mare și picioarele scurte; fața îi era comună și corpul banal. Avea ochii și nasul mici, dinții ieșiți în afară și o fire slabă. Îi ceda tatălui meu în toate.

Tata o domina pe mama. Dacă mama îndrăznea vreodată să-i răspundă, el se enerva, revărsând asupra ei o ploaie de cuvinte grele. Mama nu era deșteaptă; de fapt, era o ratată din naștere. Ce? O critic prea mult? Nu mi-a trecut niciodată prin minte așa ceva. De ce sunt atât de aspră cu mama mea? Să nu uităm această întrebare pe parcursul poveștii, bine?

Cea despre care vreau cu adevărat să vorbesc este sora mea. Am avut o soră cu un an mai mică decât mine. O chema Yuriko. N-am idee cum s-o descriu cel mai bine, dar, dacă aș face-o doar într-un cuvânt, acela ar fi *monstru*. Era neînchipuit de frumoasă. Poate vă îndoiți că o fată atât de frumoasă ar putea fi un monstru. La urma urmei, frumusețea este preferabilă urâțeniei – cel puțin așa gândește toată lumea. Aș vrea ca oamenii care sunt de această părere s-o vadă măcar puțin pe Yuriko așa cum era cu adevărat.

Cei care o vedeau pentru prima dată pe Yuriko erau uimiți de splendoarea ei. Dar cu timpul frumusețea ei fără cusur îi obosea și, în scurtă vreme, prezența ei începea să-i enerveze. Dacă aveți impresia că exagerez, data viitoare am să vă aduc o fotografie. Așa au fost toată viața și sentimentele mele pentru

ea, chiar dacă eram sora ei mai mare. Nu mă îndoiesc că veți fi de acord cu mine.

Din când în când, îmi trece prin minte acest gând: oare mama nu a murit pentru că a dat naștere unui monstru pe nume Yuriko? Ce putea fi mai înspăimântător decât ca doi oameni ca toți alții să aducă pe lume o frumusețe fără seamăn? Există o veche legendă japoneză în care o zmeoaică naște un șoim. Dar Yuriko nu era câtuși de puțin un șoim. Nu avea inteligența și curajul pe care le simbolizează șoimul. Era doar nemaipomenit de vicleană și rea. Avea pur și simplu un chip de o frumusețe diabolică. Și sunt sigură că doar acest fapt a îngrijorat-o neîncetat pe mama mea, pentru că nu vedea la Yuriko propriile trăsături asiatice comune. Da, așa e, și pe mine m-a deranjat.

Nu știu dacă spre bine sau rău, dar eu arăt în așa fel că, aruncându-mi doar o privire, poți spune că am și sânge asiatic. Poate că de aceea le place oamenilor chipul meu. Japonezilor li se pare destul de străin ca să-l găsească interesant, iar occidentalii îl găsesc suficient de „oriental" ca să-i farmece. Sau este doar o impresie a mea. Oamenii sunt ciudați. Spun despre chipurile mai puțin dăruite de natură că sunt expresive și au un anumit farmec. Dar fața lui Yuriko inspira teamă. Reacția pe care o aveau oamenii când o vedeau era aceeași, atât în Japonia, cât și în străinătate. Yuriko era copilul care atrăgea întotdeauna atenția într-un grup, chiar dacă eram surori și nu era între noi decât o diferență de un an. E ciudat, nu-i așa, cum se transmit genele la întâmplare? Era ea oare doar o mutație? Poate că de aceea îmi închipui cum ar arăta copiii mei de câte ori mă uit la un bărbat.

Probabil știți deja că Yuriko a murit cu vreo doi ani în urmă. A fost ucisă. I s-a găsit trupul neînsuflețit pe jumătate gol într-un apartament ieftin din zona Shinjuku a orașului Tokio. La început, poliția nu a știut cine e criminalul. Tata nu s-a necăjit când a auzit de moartea ei și nici nu s-a întors din Elveția – nici măcar o dată. Mi-e rușine s-o spun, dar, când a crescut, scumpa și frumoasa lui Yuriko a ajuns atât de jos că practica prostituția. A devenit o curvă ieftină.

V-ați putea închipui că m-a șocat moartea lui Yuriko, dar nu a fost așa. L-am urât pe ucigașul ei? Nu, ca și tata, nu m-a interesat să aflu adevărul. Yuriko fusese un monstru toată viața, așa că era normal să moară în condiții neobișnuite. Pe de altă parte, eu sunt o ființă absolut normală. Drumul ei în viață a fost cu totul diferit de al meu.

Bănuiesc că mă învinuiți de răceală. Dar nu v-am explicat deja? Ea era un copil sortit de la bun început să fie altfel decât alții. O femeie ca ea poate avea mult noroc în viață, dar umbra aruncată asupra ei este lungă și neagră. Era inevitabil să o pască nenorocirea până la urmă.

Fosta mea colegă de clasă, Kazue Satō, a fost ucisă la nici un an după moartea lui Yuriko. A murit exact în același fel. A fost lăsată cu hainele în dezordine într-un apartament de la etajul întâi al unei clădiri din cartierul Maruyama-chō din Shibuya. Se spune că, în ambele cazuri, au trecut mai bine de zece zile până să se descopere cadavrele. Nici nu vreau să-mi închipui în ce stare au fost găsite.

Auzisem că fata aceea, Kazue, lucra ziua la o firmă, iar noaptea era prostituată. Săptămâni întregi după crimă au circulat tot felul de zvonuri și bârfe. Am fost eu oare îngrozită când poliția a anunțat că făptașul era același în ambele omoruri? Păi,

să fiu sinceră, moartea lui Kazue m-a șocat mult mai tare decât cea a lui Yuriko. Ea și cu mine fuseserăm colege de clasă. În plus, Kazue nu era frumoasă și totuși murise în același fel ca Yuriko. Era un lucru de neiertat.

Bănuiesc că veți spune că eu am fost firul care a dus-o pe Kazue la Yuriko și deci cauza lungii lor prietenii, așa că am contribuit într-un fel la moartea ei. Poate că ghinionul lui Yuriko se strecurase cumva și în viața lui Kazue. Nu știu. Chiar că nu cunosc acest lucru.

Știam câte ceva despre Kazue. Am fost colege de clasă la același renumit liceu particular de fete. Pe atunci, Kazue era atât de slabă încât aveai impresia că i se freacă oasele unul de altul și era cunoscută pentru mersul ei dizgrațios. Nu era deloc atrăgătoare. Dar era deșteaptă și lua note bune. Era genul de persoană care perora în fața oricui ca să-i arate ce inteligentă este, pentru că voia să atragă atenția asupra ei. Era mândră și voia să fie cea mai bună în tot ce făcea. Era perfect conștientă că nu e atrăgătoare, așa că presupun că de aceea dorea să impresioneze prin alte calități. Simțeam că era ceva sumbru la ea – o energie negativă atât de palpabilă că puteam s-o ating. Tocmai această sensibilitate a mea a atras-o pe Kazue la mine. Avea încredere în mine și se dădea peste cap să vorbesc cu ea. M-a și invitat la ea acasă.

După ce ne-am înscris amândouă la universitatea afiliată liceului nostru, tatăl lui Kazue a murit pe neașteptate și fata s-a schimbat. S-a dedicat studiului și a început să se îndepărteze de mine. Acum, când mă gândesc la asta, îmi dau seama că era probabil mai interesată de Yuriko. De frumoasa mea soră cu un an mai mică decât mine vorbea toată școala.

În orice caz, ceva părea să se petreacă între ele. Două fete atât de diferite ca înfățișare, inteligență și situație să ajungă prostituate și să fie omorâte de același bărbat? Cu cât te gândești mai mult la asta, cu atât mai puțin posibil ți se pare să găsești o poveste mai ciudată. Felul în care au sfârșit Yuriko și Kazue mi-a schimbat definitiv viața. Oameni pe care nu-i mai întâlnisem niciodată până atunci și cărora le ajungeau la urechi bârfele își băgau nasul în problemele mele și mă bombardau cu tot felul de întrebări indiscrete despre cele două. Dezgustată, m-am închis în mine și n-am mai vrut să vorbesc cu nimeni. Dar acum viața mea personală a intrat în sfârșit pe un făgaș firesc. Am găsit o nouă slujbă și deodată m-a apucat o dorință atât de puternică de a vorbi despre Yuriko și Kazue, că abia mi-o pot stăpâni. Probabil că aș continua să vorbesc, chiar dacă m-ați întrerupe; acum că tata e în Elveția și Yuriko a murit, nu mai am pe nimeni. Simt nevoia să vorbesc cu cineva sau poate doar să mă gândesc la întâmplările acelea ciudate.

Am scrisorile vechi ale lui Kazue și alte lucruri la care să mă refer și, chiar dacă o să-mi ia ceva timp să spun toată povestea, nu vreau să mă opresc până nu o istorisesc pe de-a-ntregul – până în cele mai mici amănunte.

•2•

Permiteți-mi să rămân în prezent timp de circa un minut. De un an lucrez la Biroul Districtului P din Tokio. Districtul P

se află în partea de est a orașului. Prefectura Chiba se întinde imediat peste fluviu.

Sunt patruzeci și opt de centre pentru îngrijirea copilului la Districtul P și, întrucât majoritatea lucrează la capacitate maximă, se fac liste de așteptare pentru cei care vor să fie admiși. Slujba mea de la Centrul de Îngrijire a Copilului din Departamentul de Sănătate constă în a investiga situația celor de pe lista de așteptare. „Are într-adevăr nevoie această familie să-și dea copilul la grădiniță?" Acesta este genul de întrebări la care trebuie să găsesc răspunsuri în urma investigațiilor mele.

Există în lumea noastră multe mame care cu greu se pot numi astfel. Sunt unele care nu-și fac nici un fel de probleme să-și lase copiii în grija altora pentru că ele vor să iasă în oraș și să se distreze, iar altele care sunt atât de obișnuite să se bazeze pe alții, încât n-au încredere în ele că vor putea să fie mame bune. Ultimele preferă să-și lase copiii să fie crescuți la un asemenea centru. Mai sunt și familii zgârcite, care nu vor să dea bani pentru grădiniță – deși sunt dispuse să plătească taxele școlare – deoarece consideră că asta este responsabilitatea sistemului public de sănătate. De ce au ajuns mamele atât de depravate în zilele noastre? Această problemă mă întristează mult.

„De ce o persoană extraordinară ca tine se ocupă de lucruri atât de prozaice?" sunt întrebată de nenumărate ori. Dar nu sunt chiar atât de frumoasă. Așa cum am mai spus de câteva ori, sunt jumătate europeancă și jumătate asiatică, însă, cu toate acestea, trăsăturile mele sunt mai mult orientale decât europene și, prin urmare, nu fac prea mare impresie. Nu am aspectul unui top-model, ca Yuriko, și nici un trup de

statuie. Și acum nu sunt decât o femeie între două vârste, mică și îndesată. Iar la lucru trebuie să port una dintre uniformele acelea bleumarin care nu avantajează pe nimeni! Dar, chiar și așa, se pare că am reușit să stârnesc interesul cuiva care a ajuns o pacoste.

E cam o săptămână de când un bărbat pe nume Nonaka mi-a spus ceva. Domnul Nonaka are în jur de 50 de ani și lucrează la Departamentul de Sănătate Publică. Normal că biroul lui e în clădirea guvernamentală principală. Dar, din când în când, găsește o scuză să vină la secția de îngrijire a copilului din clădirea anexă – căreia toată lumea îi zice Oficiul de Plasare – și se întreține amical cu șeful meu de secție. De câte ori apare pe la noi, profită de ocazie ca să-mi arunce câteva priviri pe furiș.

Cred că el și șeful meu sunt în aceeași echipă de baseball. Șeful e stoper, iar domnul Nonaka joacă la a doua bază sau cam așa ceva. Nu prea îmi pasă ce fac ei, dar mă supără că cineva de la un departament fără legătură cu al nostru vine aici în timpul programului doar ca să sporovăiască. „Domnul Nonaka a pus ochii pe tine!" spune colega mea, doamna Mizusawa, care e cu opt ani mai tânără ca mine. A început să mă tachineze, ceea ce m-a dezgustat și mai mult.

Domnul Nonaka poartă întotdeauna un hanorac gri, este oacheș și are pielea uscată, probabil de la numeroasele țigări pe care le fumează. Îmi arunca priviri libidinoase. De câte ori se zgâia la mine, ochii lui negri mă ardeau ca și cum m-ar fi însemnat cineva cu fierul roșu. Îmi făcea greață. Și apoi domnul Nonaka îmi zicea: „Când vorbești, ai vocea subțire, dar când râzi, devine groasă. *I-hi-hi-hi.* Așa râzi." Și continua să-mi spună chestii de genul ăsta: „Pari bună și cinstită, dar de

fapt ești o ticăloasă, nu-i așa?" Mă prindea cu garda jos. Ce-i dădea dreptul acestui om complet străin să-mi spună asemenea lucruri? Sunt sigură că mi se citea pe față exasperarea. Domnul Nonaka se uita un pic descumpănit la șeful meu, iar apoi plecau undeva împreună.

„Ce îmi spune domnul Nonaka sună a hărțuire sexuală", mă plângeam mai târziu șefului meu de secție, iar el se uita la mine jenat. „O, da, îmi dau seama despre ce e vorba! mă gândeam. Doar pentru că am și sânge european, crezi că fac mai puține nazuri ca o japoneză! Las-o pe europeancă să mă dea în judecată, nu?"

„Sunt de acord că nu se cuvine să vorbești cu o colegă așa ca el", spunea șeful meu de secție, după ce se gândea puțin, dar vorbele lui sunau de parcă nu exista motiv de îngrijorare. Apoi începea să-și mute hârtiile pe birou dintr-un loc în altul, încercând să lase impresia că făcea ordine. Nu voia să înceapă o discuție în contradictoriu, așa că nu mai spunea nimic. Dacă aș fi scos o vorbă, nu aș fi reușit decât să-l supăr.

Nu-mi adusesem prânzul la pachet, așa că am hotărât să mă duc la cantina din clădirea principală, până unde aveam puțin de mers. Nu-mi place să fiu în același loc cu multă lume, așadar mă duc rar acolo. Dar clădirea e nouă și are o cantină foarte dichisită pentru angajați. Un castron cu ramen[1] costă doar 240 de yeni și poți lua un meniu fix cu 480 de yeni. Și se spunea că mâncarea era bună.

Tocmai îmi puneam piper peste porția de ramen de pe tavă când mi-am văzut șeful de secție venind după mine.

---

[1] Fel de mâncare japonez care constă în tăiței cu carne sau pește în sos de soia. (n.tr.)

– O să fie prea condimentat cu atâta piper! Avea pe tavă un meniu fix: pește prăjit cu varză călită. Fulgii uscați bonito[1] presărați peste varză arătau ca niște așchii de metal, iar varza îmi amintea de *bigos*. Mi-au apărut în fața ochilor scene din copilărie: masa pusă pentru cină în casa noastră de vacanță de la munte – mama, mută ca un mormânt, părând profund nefericită, iar tata mâncând cu o poftă nemaipomenită. Pierdută în amintiri, probabil că m-am detașat de ce se întâmpla în jurul meu cam un minut, dar șeful meu de secție nu a părut să observe.

– Ne așezăm la masa de-acolo, ce zici? m-a întrebat el zâmbind.

Șeful meu de secție are 42 de ani și, pentru că face catch[2] în pauza de prânz, vine zilnic la serviciu în echipamentul de sport și se învârte toată ziua pe hol în pantaloni scurți care foșnesc la fiecare pas. Este genul de bărbat care este mereu preocupat de felul în care arată, e tot timpul bronzat și atât de plin de vigoare că te deprimă. De obicei nu mă împac bine cu oamenii ca el, dar m-am lăsat iar în voia obsesiei mele. Cum ar arăta copilul nostru, dacă am avea unul?

Dacă va fi fetiță, o să aibă pielea mea albă. Fața, o combinație între bărbia pătrățoasă a șefului de secție și chipul meu oval, va fi frumos rotunjită. Va avea nasul un pic în vânt al șefului meu și ochii mei căprui și va moșteni umerii lui puțin căzuți. Brațele și picioarele i-ar fi cam prea vânjoase pentru o fată, dar, dat fiind vitalitatea lor, vor fi cât se poate de încântătoare. Eram mulțumită.

---

[1] Preparat specific japonez din pește uscat sau afumat, care este după aceea mărunțit. (n.tr.)

[2] Lupte libere practicate în S.U.A. (n.tr.)

Mi-am urmat șeful la masă. Enorma cantină răsuna de sporovăiala angajaților și de zgomotul făcut de personal, care se agita, intrând și ieșind cu tăvi și tacâmuri, dar eu aveam senzația că toți se uită la mine. De când cu moartea lui Yuriko și a lui Kazue, toată lumea mă știa ca pe un cal breaz. Nu puteam să îndur gândul că toți se zgâiau la mine.

Șeful meu m-a cercetat cu privirea.

– Cât despre ce s-a întâmplat mai înainte, a început el, domnul Nonaka n-a vorbit serios. Încerca doar să fie prietenos, așa cred. Dacă și asta e hărțuire sexuală, atunci înseamnă că orice spune un bărbat este, nu-i așa? Nu crezi?

Îmi zâmbea. Avea dinți mici, ca aceia ai dinozaurilor erbivori, sau așa i-am văzut eu când m-am uitat mai mult timp la gura lui. Îmi aminteau de era cretacică. Fetița noastră va avea probabil niște dinți ca ăștia. Dacă da, forma gurii ei va fi dizgrațioasă. Degetele și articulațiile lor îi vor fi butucănoase și, la mâinile ei mari, ar fi prea din topor pentru o fată. Copila pe care am fi putut-o avea șeful meu și cu mine fusese drăguță înainte, dar acum se schimbase complet. Iar eu mă înfuriam din ce în ce mai tare.

– Hărțuire sexuală este, ca să știți, și terfelirea caracterului unei femei.

Îmi exprimasem protestul în mare viteză, dar șeful de secție a ripostat pe îndelete.

– Domnul Nonaka nu ți-a terfelit caracterul. Doar a remarcat că atunci când râzi ai o voce diferită de cea cu care vorbești, asta a fost tot. E adevărat că nu se cuvine să tachinezi pe cineva în felul ăsta, așa că îmi cer eu scuze pentru el. Nu vrei să uiți ce ți-a spus? Te rog!

– E-n regulă.

I-am acceptat scuzele. Nu am crezut că are vreun rost să continuăm discuția. Există oameni deștepți, dar și mulți proști. Șeful de secție intra în a doua categorie.

Și-a mestecat cu dinții lui mici peștele prăjit, împrăștiind pe farfurie aluatul gros în care era învelit, cu un foșnet slab. Mi-a mai pus niște întrebări anodine și inofensive despre sarcinile de serviciu pe care le aveam lucrând cu jumătate de normă. I-am dat răspunsuri superficiale. Și apoi a coborât deodată tonul.

– Am auzit de sora ta mai mică. Trebuie să fi fost îngrozitor.

Asta a spus, dar dădea de înțeles că, din cauza lui Yuriko, trebuie să fiu foarte sensibilă la ce îmi spun sau fac alții. Am întâlnit oameni de genul lui de nenumărate ori – bărbați care cred că pot să scape cu fața curată pretinzând că știu cum mă simt. Am dat deoparte cu bețișoarele cepele albe care pluteau în sosul de ramen și nu i-am zis nimic. Cepele miros urât, așa că le detest.

– N-am știut nimic despre asta; măiculiță, ce șocat am fost! N-a omorât-o același bărbat care a fost arestat anul trecut pentru uciderea femeii care lucra la o firmă?

M-am uitat chiorâș la șeful de secție. Își îngusta ochii de curios ce era. Copilul pe care l-aș fi avut cu el devenise acum de o hidoșenie înfiorătoare.

– Ancheta este încă în curs. Poliția nu a ajuns la nici un rezultat concludent.

– Am auzit că era prietena ta. Așa e?

– Mi-a fost colegă de clasă. Oare Kazue și cu mine fuseserăm vreodată prietene? Va trebui să mă gândesc mai mult la asta.

– Mă interesează foarte mult această crimă. I se spune cazul F.F.[1] Poate că ai auzit asta de la mulți alții. Mă intrigă. Ce a putut s-o determine să aleagă un asemenea drum îngrozitor în viață? Cum de a avut o astfel de înclinație spre lucruri murdare? Adică nu era o femeie cu o carieră strălucită, angajată într-o comisie de experți la o firmă de construcții din Otemachi? Și pe deasupra absolventă a Universității Q. Cum a putut o profesionistă ca ea să se prostitueze? Tu trebuie să știi de ce.

Deci asta era! Yuriko fusese deja uitată. Dacă o femeie care e frumoasă, dar n-are alte calități se prostituează până la adânci bătrâneți, nimeni nu se gândește prea mult la asta. Dar toți își bat capul să afle de ce s-a prostituat Kazue. Ziua, profesionistă, noaptea – prostituată. Bărbații de peste tot se chinuiau să înțeleagă de ce. Dar felul în care șeful de secție își mărturisise curiozitatea mi s-a părut de-a dreptul jignitor. Trebuie să-mi fi observat expresia de pe față, căci a început să bâlbâie niște scuze.

– Îmi pare rău. Sunt prea dur. Apoi a adăugat în glumă: Asta nu e hărțuire sexuală, așa că te rog să nu te superi pe mine.

Am schimbat subiectul, începând să vorbim despre meciurile lui de baseball de duminică. Când m-a invitat la unul într-o zi, am încuviințat din cap politicoasă și mi-am terminat castronul de ramen, străduindu-mă din răsputeri să par indiferentă. În cele din urmă, am înțeles că pe domnul Nonaka nu-l interesa persoana mea, ci scandalul Yuriko–Kazue. Oriunde mă duc, acest scandal se ține după mine.

Și chiar atunci când credeam că găsisem o slujbă ca lumea! Mă săturasem de șirul de întâmplări îngrijorătoare de

[1] Femeia de la firmă (n.tr.)

la serviciu, dar nu mă gândeam să-mi dau demisia. Nu era doar o slujbă. Lucram aici de un an întreg și programul fix îmi aducea liniște sufletească.

După ce am terminat facultatea și înainte să lucrez în Districtul P, am avut tot felul de slujbe. Am lucrat un timp la un magazin de cartier și m-am dus din ușă în ușă, încercând să vând abonamente la un ghid lunar de studiu. La căsătorie nu m-am gândit niciodată. De fapt, sunt mândră să fiu o femeie între două vârste care lucrează cu jumătate de normă, o liber-profesionistă fără obligații.

În acea noapte, înainte să mă duc la culcare, m-am tot gândit la copilul pe care l-aș fi putut avea cu domnul Nonaka. I-am și schițat un portret pe dosul unui fluturaș de reclamă. Copilul era un băiat cu pielea foarte uscată. Avea buzele umflate și guralive ale domnului Nonaka și picioarele lui scurte și groase care îl făceau să scoată pieptul înainte când mergea. De la mine avea dinții mari de un alb strălucitor și urechile ascuțite. Eram mulțumită că aceste trăsături îi dădeau băiatului o înfățișare demonică. Apoi m-am gândit la ce îmi spusese domnul Nonaka. „Când vorbești, ai vocea subțire, iar când râzi, devine groasă. *I-hi-hi-hi.* Așa râzi."

Remarca lui mă șocase; nu dădusem niciodată atenție felului în care îmi suna vocea când râdeam. Așa că am încercat să râd acolo, singură. Probabil că nu m-a surprins că râsul meu nu prea era natural. Mă întrebam dacă râsul meu semăna cu al tatei sau al mamei. Dar nu-mi aminteam să-i fi auzit pe nici unul din părinții mei râzând vreodată, așa că nu puteam să fac comparația. Asta pentru că ei doi nu râdeau niciodată prea mult. Nici Yuriko nu-și ridicase niciodată vocea să râdă. Ea doar zâmbea misterios, poate fiindcă știa că zâmbetul îi pune

în valoare cel mai mult frumusețea. Ce familie ciudată! Brusc, mi-au venit în minte cele întâmplate demult, într-o zi de iarnă.

•3•

Să vedem. Acum am 39 de ani, așa că trebuie să fi fost cu douăzeci și șapte de ani în urmă. Ne petreceam Anul Nou în familie la casa noastră de la munte din Gunma; cred c-ar trebui să-i spun „casa noastră de vacanță". Era doar o locuință obișnuită, nu se deosebea de fermele din jur, dar părinții mei îi ziceau întotdeauna casa noastră de la munte, deci și eu am să-i spun la fel.

Când eram mică, de-abia așteptam să plecăm în weekend acolo. Dar, după ce am intrat la gimnaziu, a devenit un adevărat necaz. Detestam faptul că localnicii făceau atâta caz de sora mea, de mine și de familia noastră – comparându-ne în tăcere pe unul cu celălalt. Mai ales pe fermierii din partea locului îi interesam. Totuși, nu puteam să rămân de una singură în Tokio de Anul Nou, așa că am plecat la Gunma – fără tragere de inimă – cu mașina condusă de tatăl meu. Eu eram în primul an de gimnaziu și Yuriko în clasa a VI-a.

Căsuța noastră se afla într-o mică localitate cu vreo douăzeci de case de vacanță de diferite mărimi și stiluri, îngrămădite la poalele Muntelui Asama. Cu excepția unei familii în întregime japoneze, toate casele erau deținute de oameni de afaceri străini care aveau soții japoneze. Deși era doar o regulă nescrisă, japonezii nu erau primiți în aceste locuințe. Una peste alta, era o

stațiune în care europenii însurați cu japoneze puteau să scape de compania japonezilor rigizi și să-și tragă sufletul. Trebuie să mai fi fost și alți copii metiși ca sora mea și cu mine, dar probabil erau deja adulți sau nu stăteau în Japonia, pentru că rareori vedeam tineri pe acolo. De Anul Nou eram, ca de obicei, singurii copii din localitate.

În ajunul Anului Nou, familia mea și cu mine ne-am dus la schi în munții din apropiere. Pe drumul de întoarcere, ne-am oprit la un izvor termal cu o piscină în aer liber alături. Ca întotdeauna, a fost ideea tatălui meu. Probabil că-i plăcea să-i uimească pe oameni cu înfățișarea lui de străin.

Ștrandul era amenajat pe malul unui râu. Piscina din mijloc era mixtă, dar cele de pe fiecare parte puteau fi folosite doar de reprezentanții unui singur sex. Partea ștrandului destinată femeilor era înconjurată cu un gard de bambus, așa că nu se vedea de afară. De îndată ce am început să ne scoatem hainele în zona de schimb, am auzit niște șușoteli.

– Uite la fata asta!

– Zău, arată ca o păpușă!

În vestiar, pe drumul spre piscină și chiar în aburii scoși de apa fierbinte, femeile șușoteau. Cele bătrâne se zgâiau la Yuriko fără nici o reticență, iar cele tinere nu încercau deloc să-și ascundă uimirea și își dădeau coate. Și copiii se apropiau curioși și se uitau cu gura căscată la trupul gol al lui Yuriko. Așa se întâmpla întotdeauna când ne duceam acolo.

Încă de când era bebeluș, Yuriko se obișnuise să fie admirată de oameni pe care nu-i cunoștea. Se dezbrăcase în pielea goală fără cea mai mică ezitare. Avea încă un corp de copil, pe care nu se iviseră sânii. Dar și așa, cu fața ei micuță și pielea

albă, arăta exact ca o păpușă Barbie. Mie mi se părea că poartă o mască.

Avusesem de gând să mă dezbrac, să-mi împăturesc cu grijă hainele și să străbat culoarul îngust până la piscina în aer liber cât timp toată lumea se holba la Yuriko.

– E fiica ta? i-a strigat brusc mamei o femeie între două vârste așezată pe un scaun. Probabil că stătuse prea mult în apa fierbinte, pentru că părea să-i fie foarte cald și își făcea vânt cu un prosop ud pe pielea înroșită.

Mâinile mamei s-au oprit în aer pe când își dădea jos hainele.

– Ești măritată cu un străin? Femeia se uita în direcția mea. Mi-am coborât privirea și nu am spus nimic. Gândul de a mă dezbrăca mă tulbura acum. Eu nu eram ca Yuriko. Eram sătulă până-n gât să fiu ținta unor priviri curioase. Dacă aș fi fost singură, nu aș fi ieșit cu nimic în evidență. Dar, datorită faptului că eram acolo cu monstrul de Yuriko, nu puteam să trec neobservată. Femeia insista.

– Deci să înțeleg că soțul tău nu e japonez?

– Așa e.

– Păi așa se explică! N-am văzut în viața mea o fată atât de frumoasă!

– Mulțumesc. Chipul mamei mele a fost o clipă luminat de mândrie.

– Dar trebuie să fie ciudat să ai un copil care nu-ți seamănă deloc.

Femeia mormăise ultimele cuvinte ca pentru sine, ca din întâmplare. Mamei i-a căzut fața.

– Hai, mai repede, mi-a spus ea și m-a înghiontit încet în spate. Când i-am văzut fața împietrită, am știut că vorbele femeii atinseseră un punct sensibil.

Afară se înnoptase și răsăriseră stelele. Începuse să se facă frig. Un nor de abur alb plutea peste piscină. Nu puteam să văd fundul bazinului; arăta straniu, ca un iaz negru. Era ceva alb și strălucitor în mijloc.

Yuriko făcea pluta pe spate în apa fierbinte, uitându-se la cer. Femei și copii, cufundați în apă până la umeri, o înconjurau, privind-o muți de uimire. M-am uitat la fața lui Yuriko și m-a apucat groaza. N-o văzusem niciodată așa de frumoasă. Era aproape divină. Era prima dată când o vedeam așa. Părea mai degrabă o zeiță decât o ființă omenească, prea frumoasă să fie o creatură de pe acest pământ.

Mama a strigat-o:

– Yuriko, draga mea, ce faci acolo?

– Sunt bine, mamă.

Vocea clară a lui Yuriko a răsunat deasupra apei, iar ochii ațintiți la ea s-au îndreptat spre mine și mama. S-au mai întors o dată la Yuriko, apoi s-au oprit asupra mea: ochi care cercetau curioși, făcând comparații. Știam că nu le va lua mult să decidă care fată e mai frumoasă. Yuriko își dorea ca toți cei din jurul ei să vadă că ea nu era ca mama și sora ei mai mare, de aceea răspunsese când o strigase mama. Așa era sora mea mai mică. Da, aveți dreptate. Nu am iubit-o niciodată pe Yuriko. Iar mama trebuia fără îndoială să lupte mereu cu acel *sentiment ciudat* pe care tocmai îl pomenise femeia cu pielea înroșită.

M-am uitat lung la chipul lui Yuriko. Părul castaniu i se lipea de fruntea albă ca neaua. Sprâncenele i se arcuiau frumos. Și ochii ei mari erau ușor plecați. Deși era încă o copilă, nasul îi era drept și perfect format. Avea buze pline, exact ca ale unei păpuși. Chiar și printre copiii metiși, o față atât de perfect proporționată era greu de găsit.

Iar eu aveam ochii oblici și un nas la fel de acvilin ca al tatălui meu. Pe deasupra, corpul îmi era scund și îndesat ca al mamei. De ce eram atât de diferite? Nu-mi dădeam seama de unde *reușise* Yuriko să moștenească un chip mult mai frumos decât aveau ambii ei părinți. Am căutat cu înfrigurare vreo urmă de asemănare cu ei în trăsăturile surorii mele, dar, oricât de atent m-aș fi uitat la ea, nu puteam să ajung la altă concluzie decât că era un fel de mutație genetică.

Yuriko s-a întors să se uite la mine. Ciudat, dar frumusețea care adineauri fusese atât de nemaipomenită, că păruse divină, îi dispăruse brusc de pe chip. Involuntar, mi-a scăpat un țipăt.

Tresărind, mama s-a întors spre mine.

– Ce-ai pățit?

– Mamă, chipul lui Yuriko mă înspăimântă!

Mi-am dat deodată seama de ce: ochii lui Yuriko nu răspândeau lumină. Chiar și ochii păpușilor au un punct alb pictat în mijloc pentru a sugera lumina, nu-i așa? În consecință, fața unei păpuși e drăgălașă și încântătoare, dar ochii lui Yuriko erau două lacuri negre. Motivul pentru care fusese atât de frumoasă când plutea în bazin era că lumina stelelor se reflecta în ochii ei.

– Nu-i permis să vorbești așa despre sora ta mai mică! Mama m-a ciupit tare de braț pe sub apă. Durerea m-a făcut să țip din nou, mai tare de această dată. Dacă asta crezi despre ea, să știi că tu ești cea înspăimântătoare! mi-a spus ea cu scârbă în glas. Mama era furioasă. Ajunsese deja sclava lui Yuriko. Adică își adora fata cea frumoasă ca pe o zeiță. Se simțea foarte intimidată de faptul că soarta îi dăruise un asemenea copil superb. Dacă mama ar fi găsit-o pe Yuriko la fel de înspăimântătoare ca mine, mă îndoiesc că aș fi crezut-o. Dar mama o vedea cu totul altfel. Nu aveam nici un aliat în familie. Așa mi se părea când eram la gimnaziu.

În acea seară se dădea o petrecere mare de Revelion la familia Johnson. De obicei, noi, fetele, nu aveam voie să stăm la petrecerile adulților, dar, cum eram singurii copii din întreaga stațiune montană, s-a făcut o excepție. Yuriko, părinții mei și cu mine ne-am îndreptat pe aleea cufundată în întuneric spre casa vecinilor noștri. Cădeau încet fulgi de zăpadă. Drumul ne-a luat câteva minute, iar Yuriko, căreia îi plăceau ocaziile festive, unde era în centrul atenției, a țopăit mereu veselă, dând cu picioarele prin zăpadă.

Johnson era un om de afaceri american care nu avea de mult timp casa aceea. Chipul său era frumos, parcă dăltuit, părul îi era șaten cu reflexe aurii. Era genul de bărbat care arăta bine în blugi, ca actorul Jude Law. Dar auzisem că nu avea toate țiglele pe casă.

De pildă, lua un topor și tăia toți puieții care fuseseră plantați în fața ferestrei de la dormitor, pentru că, zicea el, îi blocau vederea spre Muntele Asama. Smulgea câteva tulpini firave de bambus, dar fără rădăcină și le înfigea în pământ acolo unde fuseseră puieții, dar fără să le planteze așa cum trebuie. Arhitectul peisagist al comunității era furios. Johnson era bineînțeles încântat de felul în care arăta bambusul. Îmi amintesc că l-am auzit pe tata spunând în batjocură: „Ei bine, doar un american se poate mulțumi cu remedii de scurtă durată!"

Soția lui Johnson era o japoneză cu numele de Masami. Se pare că îl cunoscuse pe Johnson pe când lucra ca stewardesă. Era o femeie frumoasă și plină de viață, dar tot își găsea timp să se arate prietenoasă cu mine și Yuriko. Era întotdeauna perfect machiată și purta un enorm diamant pe deget, chiar și când se ducea în creierii munților. Machiajul și inelul erau pentru ea ca o armură – ceea ce mi se părea foarte ciudat.

Când am ajuns la petrecere, am văzut că soțiile japoneze părăsiseră livingul și se îngrămădiseră în bucătăria minusculă, un obicei care mi se părea straniu. Una după alta, se lăudau cu felurile de mâncare pe care știau să le pregătească. Îți lăsau impresia că aproape se ceartă.

Din când în când veneau și femei albe în vizită la câte una dintre familiile din stațiune. Atunci stăteau pe canapeaua din living, făcând conversație cu eleganță, în timp ce bărbații albi se așezau lângă șemineu, bând whisky și vorbind în engleză. Era ciudat cât de separate erau grupurile. O singură japoneză intra în cercul bărbaților binedispuși: Masami. Stătea în picioare lângă Johnson și îi auzeam uneori trilurile înalte prin murmurul monoton al vocilor de bărbați.

Când am intrat în casă, mama s-a îndreptat imediat spre bucătărie, de parcă era dornică să-și ocupe locul. Bărbații l-au chemat pe tata lângă șemineu și i-au dat un pahar cu tărie. Eu nu știam ce trebuia să fac, așa că m-am dus după mama în bucătărie, făcându-mi drum printre gospodinele îngrămădite acolo.

Yuriko s-a luat după Johnson, care stătea în fața șemineului cu o mână pe poliță, rezemându-se de genunchii lui. Ea făcea tot ce putea să-i cânte în strună. Focul din șemineu reflectat de diamantul lui Masami arunca văpăi pe obrajii lui Yuriko. În acel moment, mi-a trecut prin cap o idee nebunească: dacă Yuriko nu era sora mea? Dacă era de fapt fiica lui Johnson și Masami? Amândoi erau frumoși. Nu pot să explic de ce, dar, dacă era așa, aș fi putut s-o accept pe Yuriko. Chiar și frumusețea ei feroce ar fi mai umană. Dar ce înțeleg prin *uman?* Bună întrebare. Cred că încerc să spun că acest fapt ar fi făcut-o mai normală, ca și cum ar fi devenit doar o amărâtă de cârtiță sau altă vietate dăunătoare.

Dar din nefericire Yuriko era odrasla mediocrilor mei de părinți. Nu oare acesta era motivul pentru care ajunsese un monstru înzestrat cu o frumusețe atât de perfectă? Yuriko a aruncat o privire spre mine, cu un aer satisfăcut. „Nu te uita la mine, monstru ce ești!" m-am gândit. Aveam o senzație de greață. Când mi-am înclinat capul și am scos un oftat, mama mi-a aruncat o privire tăioasă. Îmi închipuiam cum îmi spune din adâncul sufletului: „Tu nu ești nici pe departe ca Yuriko!"

Pe neașteptate, am izbucnit într-un râs isteric. Când au văzut că nu mă opresc, toate femeile adunate în bucătărie s-au holbat la mine, șocate. „Nu sunt așa pentru că n-o plac! Ci pentru că ea nu mă place pe mine, nu?" Eram sigură că acest răspuns era o ripostă perfectă la cele spuse de mama. Existența lui Yuriko ne silise pe mine și pe mama să ne situăm pe poziții adverse. Am râs când mi-am dat seama de asta. (N-am idee dacă atunci când mergeam la gimnaziu râsul meu era la fel de profund ca acela pe care îl descrisese domnul Nonaka de la Oficiul de Sănătate Publică.)

După ce pendula a bătut miezul nopții, toți au ciocnit pentru Anul Nou, iar tata ne-a spus mie și lui Yuriko să ne ducem singure acasă. Mama era încă în bucătărie și nu dădea nici un semn că ar vrea să se urnească de-acolo. Avea o față atât de tâmpă, încât am fost imediat sigură că, dacă ar ținut-o cineva în acel loc, ar putea foarte bine să-și trăiască toată viața acolo. Mi-a amintit de broasca-țestoasă pe care o țineam în clasă la școala primară. Își întindea mereu picioarele strâmbe în acvariul ei cu apă tulbure, își înălța capul și adulmeca aerul plin de praf din clasă cu o expresie imbecilă pe față și cu nările nasului ei mare tremurând.

La televizor începuse plicticosul spectacol de Anul Nou în timp ce îmi căutam cizmele murdare în grămada de încălțări

din holul de la intrare. Când se topește zăpada, drumurile de pe munte se umplu cu noroi, așa că și străinii adoptaseră obiceiul japonez de a se descălța înainte să intre în casă. Vechile mele cizme roșii de cauciuc erau reci ca gheața când mi le-am pus în picioare; Yuriko a început să strâmbe din nas.

– Casa noastră nu se poate numi cabană. E doar o casă veche, urâtă și comună. Aș vrea să avem și noi un șemineu ca soții Johnson. Ar fi grozav.

– De ce?

– Masami m-a întrebat dacă la anul nu facem la noi petrecerea de Revelion.

– Proastă idee. Tata e prea zgârcit.

– Pe Johnson l-a mirat foarte mult. Nu i-a venit să creadă că mergem la o școală japoneză. De ce trebuie să trăim ca japonezii când arătăm cu totul altfel decât ei? Așa mi-a spus. Întotdeauna își bat joc de mine, îmi zic gaijin[1] și mă întreabă dacă vorbesc japoneza și alte chestii de-astea.

– Mda, dar degeaba mi te plângi mie.

Am deschis ușa și am ieșit în întuneric înaintea lui Yuriko. Nu știu de ce eram atât de furioasă. Aerul rece îmi înțepa obrajii. Zăpada încetase să cadă și era beznă. Munții semeți care ne înconjurau parcă se topiseră în întunericul nopții și nu se mai zăreau deloc. „Fără altă lumină în afară de o lanternă, ochii lui Yuriko probabil că se prefăcuseră din nou în acele lacuri negre", m-am gândit. Îngrozită că mergeam prin întuneric alături de un monstru, am strâns bine lanterna în mână și am luat-o la fugă.

– Așteaptă-mă! a țipat Yuriko. Nu mă părăsi!

[1] Străin sau străină (în limba japoneză) (n.tr.)

Până la urmă, Yuriko a încetat să țipe, dar eu eram prea speriată să mă întorc la ea. Simțeam că în spatele meu este un helești și că de acolo ieșea o creatură scârboasă care mă urmărea. Supărată că fusese lăsată în urmă, Yuriko alerga acum după mine. Când m-am întors în cele din urmă, am văzut-o în fața mea. M-am uitat cu atenție la trăsăturile frumos dăltuite de pe fața ei albă, luminată acum de fasciculul lanternei reflectat de zăpadă. Doar ochii nu i-i puteam vedea. Mi-era frică.

– Cine ești tu? mi-a ieșit din gură. Cine naiba ești?

– Ce vrei să spui?

– Ești un monstru!

Asta a înfuriat-o pe Yuriko.

– Căței ce ești!

– Sper să mori!

După aceea am plecat. Yuriko m-a prins de gluga de la hanorac și a tras atât de tare, că m-a făcut să dau un pas înapoi. Dar am reușit s-o împing cu putere. Era mai mică decât mine și o prinsesem cu garda jos. Mi-a dat drumul și a căzut pe spate, cu brațele fluturând, într-un nămete de pe marginea drumului.

Am fugit până acasă fără să mă mai uit în urmă, iar după ce am intrat, am încuiat ușa. În câteva minute, am auzit niște bătăi jalnice, exact ca în desenele animate inspirate din basme. M-am prefăcut că nu aud.

– Te rog! Deschide ușa! Înghețaici! Yuriko plângea. Deschide-mi! Te rog! Mi-e frică.

– Tu ești cea care inspiră frică! Așa-ți trebuie! M-am dus repede în camera mea și m-am băgat în pat. Am auzit-o pe Yuriko bătând la ușa din față mai s-o spargă, dar mi-am pus pătura pe cap. „Las-o acolo să moară de frig!" m-am gândit. Așa era. Mi-o doream din tot sufletul.

Am adormit în scurt timp, dar am fost trezită de nesuferitul miros acru de alcool. „Oare cât e ceasul?“ m-am întrebat. Părinții mei stăteau în ușă și se certau. Tata era beat. Pentru că lumina le venea din spate, nu le-am văzut fețele. Tata voia să mă trezească pentru a mă dojeni cu asprime, dar mama l-a oprit.

– A vrut să-și lase sora mai mică să moară de frig, s-a plâns el din cauza atitudinii mele.

– Nu, nu a vrut. În afară de asta, nu s-a întâmplat nimic rău.

– Ei bine, aș vrea să știu de ce a făcut așa ceva.

– Se simte inferioară surorii ei, asta-i tot, a ripostat mama, aproape în șoaptă. Ascultând ce spunea, m-am întrebat de ce mă născusem într-o asemenea familie și nu mi-am putut reține lacrimile.

Poate vă întrebați de ce n-am contrazis-o pe mama, nu-i așa? Dar pesemne nu puteam să neg că mă simțeam inferioară. Nu prea îmi înțelegeam sentimentele pe atunci. Nu voiam să recunosc că o uram pe Yuriko. Cum adică, era sora mea mai mică; nu trebuia s-o iubesc? Am fost mult timp constrânsă de sentimentul datoriei care îmi spunea că aveam obligația morală s-o iubesc.

Și apoi ceea ce văzusem în acea seară la țărm și la petrecere mi-a luat povara care mă apăsa pe suflet și pe care nu mai puteam s-o suport. M-am simțit liberă să spun ce simt.

A doua zi dimineață, nu era nici urmă de Yuriko. Mama era jos și punea gaz în sobă, cu o mutră acră. Tata își lua micul dejun, dar, când m-a văzut venind, s-a ridicat să mă întâmpine, cu respirația mirosindu-i a cafea.

– Așa-i că i-ai zis surorii tale „Sper să mori“?

Pentru că nu i-am răspuns imediat, mi-a tras o palmă peste față cu mâna lui grea. Sunetul produs a fost atât de puternic

că mi s-au înroșit urechile. Obrazul mă durea. Mi-am acoperit fața cu ambele mâini ca să evit celelalte lovituri pe care mă așteptam să le primesc. Mă lovea de când eram mică. Întâi mă bătea și apoi revărsa asupra mea o ploaie de ocări. Adesea atât de rău, că aveam nevoie de îngrijiri medicale.

– Reflectează asupra greșelilor tale! mi-a poruncit.

De câte ori tata ne pedepsea – pe mama, pe Yuriko sau pe mine –, ne poruncea să reflectăm asupra greșelilor noastre. Nu credea deloc în eficacitatea scuzelor.

La grădiniță, învățasem că, dacă faci o greșeală, trebuie să spui „Iartă-mă". Și cel față de care erai vinovat va spune „E-n regulă". Dar lucrurile nu se întâmplau așa în casa noastră. Cuvintele acestea nu existau pentru noi, așa că pedeapsa era întotdeauna exagerată. Yuriko era cea înspăimântătoare – așa că de ce naiba trebuia să „reflectez" eu „asupra greșelilor mele"? Cred că mi se citea indignarea pe față, pentru că tata m-a pălmuit din nou, cu toată puterea. Cu coada ochiului am zărit figura înțepată a mamei pe când mă prăbușeam pe podea. Ea nu a încercat să-mi ia apărarea. În schimb, se prefăcea foarte preocupată să pună gaz în sobă fără să verse nici o picătură. M-am ridicat în picioare, am dat fuga sus și m-am încuiat în camera mea.

Mai târziu în acea după-amiază, s-a așternut în casă o tăcere mormântală. Se părea că tata plecase undeva, așa că am ieșit tiptil din camera mea. N-o vedeam pe mama. Profitând de acel moment prielnic, m-am strecurat în bucătărie și am mâncat direct din cratiță orezul rămas, vârându-mi-l în gură cu degetele. Am scos sucul de portocale din frigider și am băut tot ce mai era în ambalajul de carton. Am găsit apoi oala cu *bigos* care rămăsese de la prânzul de ieri. Grăsimea din carne

se depusese la suprafață în picături albe. Am scuipat în oală. Scuipatul meu cu suc de portocale s-a lipit de fâșiile de varză prea fiartă. Eram mulțumită. Tatei îi plăcea la nebunie *bigos* cu varză fiartă bine.

Mi-am ridicat ochii când am auzit ușa din față deschizându-se. Se întorsese Yuriko. Purta aceeași geacă pe care și-o pusese și ieri-noapte și o căciuliță de mohair alb pe care nu i-o mai văzusem și care trebuia să fi fost a lui Masami. Îi era un pic prea mare și îi cădea pe frunte până aproape de ochi. Parfumul împuțit al lui Masami umplea încăperea. M-am uitat din nou la ochii lui Yuriko, ca să văd dacă era adevărat ce descoperisem înainte. Fata asta frumoasă cu ochi înspăimântători n-a făcut nici cea mai vagă încercare de a-mi vorbi și a urcat scările. Am deschis televizorul și m-am așezat pe canapea. Mă uitam la un concurs amuzant de Anul Nou când a intrat Yuriko înapoi în living, cu un rucsac în spate și cu scumpul ei Snoopy în brațe.

– Mă duc la familia Johnson. Le-am spus ce-ai făcut, iar ei au zis că e prea periculos pentru mine să stau aici și c-ar trebui să locuiesc la ei.

– Ce frumos! Acum nu mai trebuie să te întorci niciodată acasă.

Mă simțeam ușurată. În sfârșit. Yuriko și-a petrecut toată vacanța de iarnă la familia Johnson. O dată m-am întâlnit din întâmplare pe stradă cu Johnson și Masami. Amândoi mi-au făcut cu mâna și mi-au zis „Bună", zâmbindu-mi radios. Le-am zis și eu „Bună", cu un surâs. Dar în sinea mea îmi spuneam „Ce cretin e Johnson! Și ce vacă proastă e Masami!"

Nu-mi păsa câtuși de puțin dacă Yuriko nu mai venea niciodată acasă. Din partea mea, n-avea decât să devină copilul tâmpit al cretinilor de soți Johnson.

•4•

În anul următor, magazinul tatei a intrat în faliment. Și nu numai magazinul, ci și întreaga afacere. Pe măsură ce japonezii deveneau din ce în ce mai înstăriți, a crescut și cererea de dulciuri de import de bună calitate, iar consumatorii au început să nu mai cumpere bomboanele ieftine pe care le aducea tatăl meu. Tata și-a închis magazinul. A trebuit să vândă tot ca să-și achite datoriile considerabile. Evident că a fost nevoit să renunțe și la casa noastră de vacanță de la munte. A trebuit să vândă și căsuța noastră din Shinagawa de Nord, mașina, totul.

Odată ce și-a lichidat afacerea din Japonia, tata a hotărât să se întoarcă în Elveția și s-o ia de la capăt. Fratele lui mai mic, Karl, deținea o fabrică de tricotaje în Berna și avea nevoie de cineva să-l ajute la contabilitate, așa că s-a stabilit să ne mutăm cu toții în Elveția. Această decizie s-a luat tocmai când mă pregăteam pentru examenul de admitere la liceu. Obiectivul meu era să intru la una dintre cele mai bune școli care n-ar fi primit o proastă ca Yuriko. Vorbesc despre școala la care am mers eu și Kazue. Să-i spunem doar Liceul Q de Fete, nu? Era prestigioasa școală pregătitoare, afiliată Universității Q.

L-am rugat pe tata să mă lase să mă mut la bunicul meu din partea mamei, care locuia în Districtul P, ca să pot măcar să dau examenul de admitere la liceu. Și, dacă îl luam, puteam să fac naveta la școală de la locuința bunicului meu. Eram hotărâtă să zădărnicesc cu orice preț toate tentativele de a fi trimisă în Elveția cu Yuriko.

Tata s-a încruntat când i-am spus prima dată, plângându-se că Liceul Q de Fete era mai scump decât ne puteam permite.

Dar, întrucât Yuriko și cu mine abia mai vorbeam după ce se întâmplase la casa de vacanță, a decis că era cea mai bună soluție. L-am făcut să semneze o înțelegere conform căreia, dacă reușeam să intru la școala aleasă de mine, el se angaja să-mi plătească taxele de școlarizare până la absolvire. Chiar dacă era tatăl meu, nu mă puteam bizui pe el fără o înțelegere în scris.

El a hotărât că voi sta la bunicul din partea mamei, care locuia singur într-un bloc de apartamente care aparțineau statului. Avea 66 de ani. Era un bărbat scund și mărunțel, cu brațe și picioare delicate. Când îl vedeai, îți dădeai imediat seama că era tatăl mamei mele. Era genul de om care se străduia să fie la modă, chiar dacă nu avea bani, așa că, oriunde se ducea, purta întotdeauna costum și își pieptăna pe spate părul cărunt, dându-l cu briantină. Mirosul de briantină care se impregnase în tot apartamentul său micuț aproape că mă sufoca.

Până atunci nu-l văzusem decât foarte rar pe bunicul meu și aveam emoții la gândul că o să locuiesc cu el. N-aveam idee ce să vorbesc cu el. Dar, odată ce m-am mutat la el, temerile mi s-au risipit. Bunicul meu trăncănea tot timpul cu vocea lui stridentă, din zori și până-n seară. Nu părea să aibă nevoie de mine ca interlocutor, vorbea mai mult pentru sine. Adică repeta aceleași lucruri la nesfârșit, sporovăind fără încetare. Bănuiam că era încântat să-și împartă apartamentul cu cineva atât de taciturn ca mine. Eu nu eram decât auditorul continuei sale flecăreli.

Desigur că bunicul meu fusese deranjat să se pomenească așa deodată cu o nepoată în casă. Dar cred, sunt aproape sigură, că îi era recunoscător tatei pentru chiria pe care i-o plătea. În acel timp, bunicul trăia din pensie. Din când în când, mai câștiga niște bani în plus făcând diverse servicii

oamenilor din cartier; era un fel de om bun la toate, care făcea aproape orice. Dar bănuiesc că nu-i ajungeau banii nici măcar pentru un trai decent.

Care era ocupația bunicului meu? Păi e greu de spus. Când eram copii, mama ne-a zis că, în tinerețe, bunicul fusese bun la prins hoții de pepeni, așa că se hotărâse să intre în poliție și să se facă detectiv. De aceea eram sigură că e sever și mi-a fost frică de el la început. Dar de fapt nu practicase deloc această meserie. Bunicul meu nu fusese detectiv. Dar ce fusese? Păi asta o să încerc să vă spun în cele ce urmează. S-ar putea să-mi ia ceva timp, așa că vă rog să aveți răbdare.

„Nu ne e ușor să mergem în vizită la bunicul, pentru că e detectiv de poliție, ne spunea mama de multe ori. E foarte ocupat. În afară de asta, are mereu în preajmă oameni care au făcut lucruri rele. Dar asta nu înseamnă că bunicul e rău. Nu, deloc. Se întâmplă adesea ca oamenii răi să fie atrași de cei buni. Uitați, de pildă, oameni care au încălcat legea vin la bunicul vostru acasă să se scuze și să-i spună ce vor face ca să se îndrepte. Dar există întotdeauna unul care e rău până în măduva oaselor. Acel om îi poate purta pică bunicului vostru pentru că l-a arestat, așa că vine la el să se răzbune. Pentru voi, copii, ar fi periculos să fiți pe-acolo în caz că se întâmplă așa ceva."

Ascultând toate acestea, de parcă mama ne spunea un basm, mă treceau fiorii, închipuindu-mi o scenă dintr-un film polițist de la televizor. Bunicul meu era detectiv de poliție! O să mă laud cu asta ori de câte ori trec prietenele mele pe la mine. Dar Yuriko nu părea prea impresionată și o întreba mereu pe mama de ce se făcuse bunicul detectiv; habar n-aveam ce era în capul ei. Dar mama îi răspundea întotdeauna la fel: „Bunicul tău era foarte bun la prins hoții de pepeni. Tatăl lui

deținea terenuri întinse în Prefectura Ibaraki – acolo stăteau la pândă hoții de pepeni."

Am luat examenul de admitere la Liceul Q de Fete cu foarte puțin timp înainte să plece părinții mei și Yuriko în Elveția, așa că mi-am încărcat într-o camionetă salteaua, biroul, lucrurile pentru școală și hainele și m-am mutat din Shinagawa de Nord în apartamentul bunicului meu din blocul care aparținea statului. Districtul P este cea mai mizeră zonă din Tokio, în așa-numitul Oraș de Jos. Terenul este aici în cea mai mare parte plat, cu clădiri din care nici una nu e prea înaltă. Prin Districtul P curg mai multe râuri mari care îl împart în sectoare mai mici. Marile diguri de pe râuri îți blochează perspectiva. Clădirile din jur nu sunt foarte înalte, dar, din cauza digurilor, par să te domine. Este de fapt o zonă foarte ciudată. Dincolo de diguri, un imens volum de apă curge liniștit. De câte ori mă urc pe taluzurile digurilor să mă uit în apa maronie a râului de dedesubt, îmi imaginez diversele forme de viață ce mișună în apă.

În ziua în care m-am mutat la el, bunicul a cumpărat două rulouri cu cremă de la magazinul din colț. Nu era de felul celor de la brutărie, ci aveau foietaj tare și erau umplute cu cremă de ouă pe care o detest. N-am vrut să-l jignesc pe bunicul, așa că l-am terminat pe al meu, prefăcându-mă că savurez fiecare înghițitură. Cât mâncam, am cercetat chipul bunicului meu, încercând să-mi dau seama ce luase mama de la el. Deși aveau aceeași conformație firavă, la față nu semănau deloc.

– Mama nu seamănă cu dumneata, bunicule. Cu cine seamănă?

– O, nu seamănă cu nimeni mama asta a ta. Trebuie că a moștenit înfățișarea de la o rudă care a murit demult.

Cât mi-a răspuns, bunicul a desfăcut cutia de prăjituri și a împăturit-o până a ajuns plată, potrivit instrucțiunilor de pe

carton. A pus-o pe raftul din bucătărie, împreună cu ambalajul de hârtie și panglica.

– Nici eu nu semăn cu nimeni, am spus.

– Păi se întâmplă des în familia noastră.

Bunicul era tipicar. Se trezea la cinci fix în fiecare dimineață și începea să se îngrijească de copăceii bonsai care umpleau terasa și spațiul restrâns din holul de la intrare. Să cultive bonsai era hobby-ul lui. Stătea peste două ore în fiecare dimineață să-i îngrijească. Apoi își făcea curat în cameră și își lua micul dejun.

De îndată ce se trezea, începea să trăncănească în dialectul Ibaraki din orașul său natal. Chiar și când mă spălam pe față sau pe dinți, el îi tot dădea înainte.

– Uite ce trunchi frumos! Ce puternic! Ce bătrân! O mulțime de pini ca ăsta se află de-o parte și de alta a autostrăzii Tokaidō, nu-i nici o îndoială. Ce norocos sunt că am niște bonsai așa de frumoși! Sau trebuie să mulțumesc talentului pe care îl am. Un geniu trebuie să fie fanatic și să aibă un pic de umor. Da, ăsta sunt eu.

Eu mă uitam în direcția lui, crezând că vorbește cu mine, dar el se zgâia la bonsai și discuta cu sine însuși. Și în fiecare dimineață făcea cam același lucru.

– Oamenii care nu sunt cu adevărat fanatici pot încerca tot ce vor, dar n-o să aibă niciodată acest talent și bonsaii lor nu vor arăta niciodată ca aceia cultivați de un bătrân nebun ca mine! Cu ce se vor deosebi? Să vedem...

În cele din urmă m-am întors cu spatele la el când l-am auzit vorbind din nou. Mi-am dat seama că nu vorbea cu mine. Punea o întrebare și răspundea tot el. Eu eram foarte fericită că luasem examenul și începeam o nouă viață. Mă durea în cot de bonsai! Am răsfoit un ghid de liceu și m-am lăsat în voia

visurilor pe care mi le făceam în privința vieții mele la scumpul meu Liceu Q de Fete.

Am plecat de lângă bunicul și m-am dus în bucătărie să-mi prăjesc o felie de pâine – pe care am uns-o apoi cu mult unt, gem și miere. Tata mă certa de obicei că îmi puneam prea mult gem. Acum mă simțeam complet liberă! Tatăl meu era un zgârcit notoriu astfel că ne spunea mereu ce și cât să mâncăm. Aveam voie să ne punem până la două linguriță de zahăr în ceai, dar nu mai mult. Și doar un strat foarte subțire de gem pe pâine. Dacă voiam miere, nu ne dădea decât miere. Și ideile lui despre cum trebuie să ne purtăm la masă erau foarte rigide. N-aveam voie să vorbim. Coatele pe lângă corp și spatele drept. Nu trebuia să râdem cu gura plină. Orice aș fi făcut, el tot găsea motive să se plângă. Dar, deși stăteam la masă aplecată, cu ochii încețoșați, luându-mi micul dejun, bunicul nu a băgat de seamă. Era pe terasă și vorbea cu plantele lui.

– Ai nevoie de inspirație, să știi. Asta-i cel mai important. Inspirație. Să fii plin de spirit. Hai, caută în dicționarele tale, de ce n-o faci? Nu e o treabă pentru care să-ți trebuiască doar rafinament. Rafinamentul va da viață operei tale, fără îndoială. Dar trebuie să ai și talent. Nu poți s-o faci doar așa. Cei care reușesc au talent. Iar eu am talent. Am și inspirație.

Bunicul a trasat prin aer ideogramele chinezești pentru *inspirație,* apoi pe cele pentru *fanatic*. Eu mi-am băut ceaiul și m-am uitat la el fără să scot o vorbă. După mult timp, bunicul meu a observat că stăteam la masa din bucătărie.

– A mai rămas ceva și pentru bunicul tău?

– Da, dar s-a răcit. I-am făcut semn spre pâinea prăjită. Bunicul s-a repezit încântat la pâinea rece și tare și a mestecat-o cu dinții lui falși, ieșindu-i firimituri din gură. Imediat ce l-am

văzut mâncând așa, mi-am dat seama că povestea pe care o spunea mama despre meseria lui de detectiv era o minciună. Nu știu cum să vă explic, dar și pentru o puștoaică de 16 ani ca mine era clar ce fel de om era bunicul. Era genul care se gândea doar la el. Nu era posibil să fi urmărit vreodată un infractor și să-l fi acuzat de vreun delict.

Proteza bunicului nu era bună și îi era greu să mestece, așa că și-a înmuiat pâinea prăjită în ceai până a ajuns foarte moale. O parte din pâine aproape că se topea în ceai, dar el o înfuleca oricum.

Mi-am adunat curajul și l-am întrebat:

– Bunicule, crezi că Yuriko e inspirată?

Bunicul s-a uitat pe terasă, la pinul negru cel mare, și a răspuns sigur pe el:

– Nu, câtuși de puțin. Yuriko-chan[1] e o fată prea frumoasă pentru așa ceva. Ar putea fi o grădină cu flori. Dar nu un bonsai.

– Deci, o floare, oricât de frumoasă ar fi, nu este inspirată?

– Așa e. Inspirația e atuul bonsaiului. Dar o persoană îl face așa, să știi. Uită-te acolo, la pinul cel negru. Asta-i inspirație. Vezi? Un copac bătrân ne dă o lecție de viață. Ciudat, nu? Copacul se poate veșteji, dar trăiește tot la fel. Un copac poate să reziste trecerii timpului. Oamenii sunt singurele ființe mai frumoase în tinerețe. Dar un copac, indiferent câți ani trec, îl îngrijești mereu și, cu toate că va rezista prin natura sa, se va supune treptat voinței tale. Și când o face? De ce atunci e de parcă viața a apărut din nou, nu? Inspirația înseamnă acel moment în care începi să simți miracolul. Ăsta-i cuvântul în engleză, nu-i așa? Miracol?

[1] Sufix diminutival în japoneză, folosit în general pentru copii și femei. Se poate atașa la numele de botez sau la cel de familie. (n.tr.)

– Așa cred.

– Dar în germană?

– Nu știu.

Iar începem, mi-am zis în sinea mea, și doar m-am prefăcut că mă uit înapoi la terasa pe care stătea el. Nu înțelegeam mai nimic din ce spunea bunicul și mă plictisea să-l ascult mai mult timp. Tot ce-l interesa pe bunicul meu era bătrânul pin uscat pe care îl înfipsese în mijlocul terasei. Rădăcinile îi erau noduroase și hidoase, iar crengile, străbătute de sârme. Cu acele îngrămădite ca niște paveze, copacul încurca locul. Avea forma acelor pini contorsionați pe care îi vezi în orice film banal cu samurai. Totuși, era inspirat, pe când superba Yuriko nu? Ce ființă putea fi mai perfectă? Îl adoram pe bunicul pentru că spusese asemenea lucruri. Și mă rugam cerului să rămân cu el pentru totdeauna.

Bunicul meu, fiind ce era, câștiga și din faptul că stăteam cu el. Aveam să aflu în curând de ce. Erau zile în care intra în panică și punea toți bonsaii în debara. În a treia duminică a fiecărei luni, la ora unsprezece dimineața, venea un om din cartier la bunicul meu. Puteai să-ți potrivești ceasul după el. Bunicul încercuise cu roșu a treia duminică a lunii în calendarul său, ca să nu uite cumva. În acele duminici, de îndată ce își termina conversația cu bonsaii, începea să mute lucrurile în debara și să-și ducă vechiturile pe unde se putea. Indiferent dacă era înnorat și stătea să plouă, mă punea să-mi scot salteaua de acolo și s-o agăț pe sârma de pe terasă – ca să fac mai mult loc în debara. Apoi începea să ducă bonsaii în spațiul astfel creat. Erau o mulțime de lucruri îngrămădite pe micuța terasă. Ce nu mai încăpea în debara ducea în apartamentele prietenilor săi, care locuiau și ei în blocul nostru care aparținea

statului. Un timp m-a nedumerit mult comportamentul bunicului meu. De ce voia să ascundă niște lucruri cu care se mândrea atâta?

Musafirul pe care îl primea bunicul în a treia duminică a fiecărei luni era un bătrânel blajin. Părul alb care începuse să se rărească îi era pieptănat cu grijă la spate, iar cămașa gri și sacoul maro erau asortate cu gust. Doar ramele de la ochelari – grele și negre – ieșeau prea mult în evidență. Chiar dacă se scuza întotdeauna în treacăt că venise cu mâna goală la bunicul, nu a adus nici măcar o dată cadoul obișnuit pe care îl făcea un musafir. Când venea bătrânul, bunicul se ținea drept și îl primea într-o postură foarte demnă. Când trecea oricine altcineva pe la el, bunicul insista întotdeauna să fiu și eu de față și vorbea la nesfârșit despre mine, vizibil mândru de nepoata lui europeancă pe jumătate care învăța la o școală cu prestigiu, Liceul Q de Fete. Bunicul avea o mulțime de cunoștințe. Erau femeia de la asigurări, paznicul, administratorul și toți bătrânii cărora le plăceau bonsaii. Treceau des pe la el. Dar numai când venea acel bătrân domn nu voia să-i fiu prin preajmă. Găseam chestia asta foarte ciudată.

În zilele în care știa că îi vine musafirul, bunicul era agitat. Mă întreba dacă n-aveam teme de făcut. Eu puneam ceaiul și apoi mă duceam în camera mea, dar trăgeam cu urechea de pe partea cealaltă a peretelui despărțitor. Terminând repede cu politețurile, bătrânul începea să-l iscodească.

– Cum merge treaba?

– Mă descurc. Te rog să nu-ți faci griji pentru mine. Îmi pare foarte rău că ai făcut atâta drum până la acest vechi apartament mizerabil. Nepoata mea a venit să stea cu mine și ne merge bine, ducând un trai modest. Sigur că avem și unele

neînțelegeri – ea este elevă de liceu, iar eu un palavragiu bătrân; ce-ai vrea? Dar ne împăcăm bine în general.

– Nepoata, zici? Nu prea semănați, nu-i așa? Am vrut să te întreb de ea, dar apoi m-am gândit – ei bine, dacă e tânăra ta concubină? Aș fi fost foarte jenat dacă lucrurile ar fi stat așa și n-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala...

Tonul bătrânului era vioi și insinuant. El și bunicul meu râdeau. *I-hi-hi-hi!*

Deci așa era? Moștenisem râsul de la bunicul meu? Când vorbea, avea o voce subțire, dar râsul îi era surprinzător de profund, chiar un pic obscen. Bunicul a coborât repede tonul.

– Nu, nu, e copilul fiicei mele. Vezi, tatăl ei e un străin.

– A, un american?

– Nu. European. Nepoata mea vorbește fluent germana și franceza și multe alte limbi străine, dar a decis să-și facă școala în Japonia. A spus că e japoneză și vrea să-și termine studiile în Japonia, în limba japoneză. Așa că a insistat să rămână aici când i-a plecat familia. Ginerele meu lucrează la Ministerul de Externe al Elveției. Da, așa e, are al doilea post după cel de ambasador. E un ginere minunat, păcat doar că nu știe o vorbă în japoneză. Dar spune că poate să comunice prin semne și telepatie. E adevărată, să știi, treaba asta cu telepatia. Ginerele meu știe exact ce gândesc eu. De ce altfel mi-ar fi trimis deunăzi două ceasuri din Elveția? Astea sunt rezultatele inspirației. Cunoști originea cuvântului *inspirație?* Ideogramele se scriu așa.

Mi-am stăpânit cu greu râsul când am auzit ce minciuni spunea bunicul meu. Musafirul a oftat.

– Nu, nu cred. Dar cunosc bine originea cuvântului.

– Cred că puteți spune că derivă de la o noțiune referitoare la ce prinde viață prin influența divină sau supranaturală – o combinație de rafinament și forță.

– Bine, atunci este un cuvânt foarte potrivit, nu-i așa? Dar vorbește-mi despre familia nepoatei tale. Unde sunt acum?

– Adevărul e că guvernul elvețian a trimis după ginerele meu și familia lui și i-a adus înapoi în Elveția.

– De-a dreptul impresionant!

– Nu chiar. O slujbă la Națiunile Unite sau la o bancă îți conferă și mai mult prestigiu, să știi.

– Ei bine, după veștile astea, nu-mi mai fac griji în privința ta – cel puțin pentru moment. Am auzit că ai început să faci tot felul de treburi pentru vecini, dar am încredere în tine c-ai să te porți ca lumea. Sper că n-ai să tragi iar oamenii pe sfoară, nu-i așa? Trebuie să te gândești acum la nepoata ta.

– Nu, nici pomeneală. M-am îndreptat. Uită-te în jurul tău. Vezi vreun bonsai? Nu, n-am să mă mai ating niciodată de un bonsai.

Bunicul vorbea cu multă căință în glas. Când am auzit asta, mi-am dat seama că bunicul trebuie să se fi folosit în trecut de bonsai în vreo escrocherie și că bătrânul domn era ofițerul care îl supraveghea în perioada de eliberare condiționată. Îl vizita pe bunicul o dată pe lună ca să se asigure că nu mai recursese la vechile lui șiretlicuri, oricare ar fi fost acelea.

Acum, când mă gândesc la chestia asta din trecut, îmi dau seama că bunicul fusese eliberat condiționat și că prezența în casa lui a unei nepoate care mergea la un liceu de prestigiu probabil că l-a făcut să pară mai de încredere în ochii supraveghetorului său. Bunicul voia să-l îmbrobodească pe ofițer, iar eu voiam să rămân în Japonia. Aveam nevoie unul de celălalt,

așa că, într-un fel, eram părtași la rele. Pe deasupra, puteam să vorbesc cu bunicul de toate defectele lui Yuriko. Acestea au fost cele mai frumoase zile din viața mea.

M-am întâlnit întâmplător cu ofițerul supraveghetor la scurt timp după acea duminică. A fost în timpul sărbătorilor de primăvară, când mă întorceam de la băcănie, pe bicicletă. Un autobuz turistic era parcat în fața unei vechi proprietăți, iar domnul pe care îl văzusem în casa bunicului meu flutura din mână în semn de la revedere pasagerilor care se urcau în vehicul. Toți erau în vârstă și fiecare ținea strâns un bonsai, cu o expresie de mare satisfacție pe față. Privirea mi-a fost atrasă de plăcuța agățată alături: GRĂDINA LONGEVITĂȚII. Deci acolo se cultivau bonsaii? M-am uitat din nou la plăcuță, interesul fiindu-mi stârnit la vederea copăceilor. Când a plecat autobuzul, bătrânul m-a observat.

– Oho, ce noroc să dau de tine aici! a spus el. Aș vrea să stăm puțin de vorbă, dacă nu te superi.

Am coborât de pe bicicletă și i-am făcut o plecăciune politicoasă. Uitându-mă la proprietate prin poarta cu acoperiș – care era la fel de impunătoare ca acelea pe care le vezi la intrarea într-un templu – am zărit o casă minunată, construită cu eleganța discretă a stilului rustic *sukiya*. Lângă casă era o frumoasă ceainărie. Pe proprietate mai era și o seră acoperită cu folie de plastic, în care câțiva tineri udau plantele cu furtunul și săpau pământul. Nu părea o pepinieră; Grădina Longevității arăta mai degrabă ca un parc bine îngrijit. Clădirile, terenurile, totul era somptuos. Chiar și eu îmi dădeam seama că erau mulți bani băgați acolo. Ofițerul supraveghetor, cu șorțul lui bleumarin bine apretat, legat peste cămașă și cravată, părea că nu se încadrează în peisaj, ca un primar îmbrăcat pentru

o zi de olărit. Își înlocuise ochelarii cu rame negre cu niște ochelari de soare cu rame de baga de o culoare deschisă.

Ofițerul a început să-mi pună întrebări despre familia mea. Am bănuit că încerca să verifice povestea pe care i-o spusese bunicul meu. Plecaseră părinții mei într-adevăr în Elveția? m-a întrebat el, cu puțină îngrijorare în voce. L-am asigurat că așa era.

– Ce face bunicul tău toată ziua?

– Pare foarte ocupat cu treburile pe care le face pentru vecini.

Era adevărat. Nu știu de ce, dar, după ce m-am mutat eu la el, bunicul primea o mulțime de solicitări de la oamenii din cartier.

– Păi îmi pare bine să aud asta. Ce fel de treburi face?

– Îi scapă pe unii de pisicile moarte pe care le găsesc, are grijă de case când sunt plecați locatarii, udă plantele... chestii de genul ăsta.

– Ei bine, cât timp bunicul tău nu se prostește cu bonsaii, nu am nici o obiecție de făcut. Habar n-are de bonsai și n-ar trebui să pretindă că are. A furat ghivece de la alții și le-a vândut apoi, ca fiind ale sale. Pe unele le-a cumpărat ieftin de la piața de noapte și apoi le-a vândut la prețuri exorbitante. Ne-a făcut o mulțime de necazuri și a escrocat mulți oameni de o sumă de peste cincizeci de milioane de yeni.

Bănuiam oarecum că aceia escrocați de bunicul erau acum în legătură cu ofițerul supraveghetor. Era aproape sigur cultivator de bonsai sau cel puțin unul dintre cei angajați pe această proprietate. Probabil că de aici fura bunicul meu bonsaii. Poate că la început se înțelesese cu proprietarul să-i vândă bonsaii și sfârșise prin a-l înșela la bani. Bătrânul acesta fusese probabil însărcinat să-l supravegheze pe bunicul ca să nu se mai bage în

afaceri cu bonsai. Mai mult ca sigur că avea să fie cu ochii pe el mult timp de-acum înainte. Îmi părea rău pentru bunicul.

Sute de bonsai erau aliniați cu meticulozitate pe aleile de pe proprietate, pavate cu scânduri groase. Printre ei era și un pin mare care semăna cu acela pe care îl îndrăgea atât de mult bunicul meu. După mine, era mult mai impresionant și scump ca să-l poți compara cu acela pe care îl avea bunicul.

– Mă iertați că întreb, dar bunicul meu nu se pricepe chiar deloc la bonsai?

– E doar un pezevenghi de amator. Ofițerul supraveghetor a pufăit disprețuitor, fața lui cu trăsături plăcute încruntându-se brusc.

– Dar, dacă bunicul meu a escrocat niște oameni, aceștia trebuie să fi fost foarte bogați, nu-i așa?

Mă gândeam că, dacă oamenii erau atât de bogați că se lăsau ușor păcăliți de bunicul meu, lipsa lor de apreciere pentru bonsaii pe care el îi adora trebuie să-l fi înfuriat la culme. Mi-era greu să-mi închipui că unii oameni erau dispuși să cheltuiască atât mulți bani pe un singur bonsai; mi se părea că aceia înșelați erau mai proști decât escrocul. Desigur, ofițerul supraveghetor nu vedea lucrurile în acest fel. Gesticula furios.

– O mulțime de oameni din zona asta s-au îmbogățit cu banii primiți ca despăgubire pentru locurile lor de pescuit. Întreaga zonă era odată sub nivelul mării.

– Sub nivelul mării? am îngăimat eu fără să vreau, uitând complet de bonsai. Mi-am dat brusc seama că scânteia iubirii care se aprinsese între mama și tata și vâlvătaia pe care o produsese s-a stins în momentul când am fost eu concepută. Noua formă de viață care urma să devin eu trebuia să fie eliberată pe undeva în oceanul ce se căsca între ei. M-am gândit la asta

mult timp. Iar acum, în cele din urmă, îmi găsisem libertatea în noua viață cu bunicul meu, o viață care era marea însăși. Decizia de a trăi împreună cu bunicul în micul său apartament impregnat cu miros de briantină, de a-i asculta trăncăneala continuă și de a sta într-o cameră printre bonsai reprezenta pentru mine marea, adevărata mare. Această corespondență întâmplătoare mă făcea fericită și de aceea am hotărât să rămân în această zonă.

Când am ajuns acasă, i-am spus bunicului de întâlnirea cu ofițerul supraveghetor de la Grădina Longevității. Mirat, bunicul a început să-mi pună întrebări.

– Ce-a zis despre mine?

– Că nu te pricepi la bonsai.

– Rahat! a mormăit bunicul. Ticălosul ăla nu știe nimic! Acel „stejar adevărat" al lui care a luat premiul districtului era o glumă. Numai gândindu-mă la el îmi vine să vărs! Oricine poate să arunce cu banii și să-și cumpere un copac ca lumea. N-are decât să se laude cu cele cinci milioane de yeni ale lui. Vezi tu, habar n-are ce-i aia inspirație.

Din acea zi bunicul a stat toată ziua pe terasă, vorbind cu bonsaii lui.

N-am aflat decât mai târziu că ofițerul supraveghetor lucrase la primăria districtului. Se angajase ca ghid la Grădina Longevității după ce se pensionase și se oferise, fără să ceară nici un ban, să-l supravegheze pe bunicul meu în perioada de eliberare condiționată. E mort acum. Imediat ce a murit, bunicului și mie ni s-a luat o piatră de pe inimă și am răsuflat în sfârșit ușurați.

Dar bunicul meu? E încă în viață, dar a ajuns un bătrân senil care doarme aproape toată ziua. Nu mai știe cine sunt.

Îi schimb scutecul și muncesc din greu ca să-l îngrijesc, dar el doar arată înspre mine și mă întreabă cine sunt. Uneori, mă confundă cu mama și îmi spune chestii de genul: „Fă-ți temele, altfel vei ajunge o hoață!" De fiecare dată, sunt tentată să-i răspund: „Mda, uite cine vorbește! Tu ești acela care a fost hoț". Cât timp trăiește bunicul, pot să locuiesc în continuare în apartamentul său care aparține statului, așa că nu pot să mă iau prea tare de el.

O, da, vreau ca bunicul meu să aibă o viață lungă și fără pretenții. Cuvântul *inspirație* se pare că i-a dispărut complet din minte. Mi-am pierdut doi ani din viață străduindu-mă să am grijă de el, dar, până la urmă, a trebuit să-l duc la Casa de Bătrâni Misosazai care aparținea de district.

Bunicul meu a fost un adevărat om bun la toate, iar eu făceam pentru el mai mult decât să răspund la telefon. Când puteam, eram încântată să-l ajut la treburile lui. Chiar îmi plăcea, mai ales că nu avusesem prea mult de-a face cu oamenii până atunci. Aproape nimeni nu venea în vizită la noi când eram mică. Tata prefera compania celor din țara lui, dar îi aducea rar acasă. Mama nu avea relații cu alte femei din cartier. Nu avea nici o prietenă. Mama nu venea niciodată la școală să discute cu profesorii sau să asiste la orele noastre. Nici nu mai e nevoie să spun că nu făcea parte din comitetul de părinți. Așa era familia mea.

Nu m-am gândit niciodată că Yuriko se va întoarce în Japonia și va strica totul. Însă, la patru ani după ce s-a mutat în Elveția, mama s-a sinucis. Până la moartea ei, primisem mai multe scrisori de la ea, dar nu-i răspunsesem la nici una. Așa e. La nici una.

Mai păstrez câteva dintre scrisorile ei și mi-ar face plăcere să vă arăt una. Indiferent cât le-am citit, n-am putut să-mi imaginez niciodată că mama și-a luat viața. Nici prin minte nu-mi trecea cât de mult suferise. Până nu s-a sinucis, n-am avut nici cel mai mic indiciu că voia să părăsească această lume. Dar ceea ce m-a uimit cu adevărat a fost curajul cu care mama și-a luat viața.

Ce mai faci? Noi trei suntem bine. Cum te împaci cu bunicul? E mult mai ferm ca mine, așa că îmi închipui că voi doi vă înțelegeți de minune. Totuși, am vrut să-ți spun că nu trebuie să-i dai bunicului nici un yen peste suma de 40 000 pe care i-am promis să i-o plătim în fiecare lună. Trebuie să-ți urmărești scopurile și să nu te bazezi prea mult pe noi. Dar acum îți trimit o mică sumă în contul tău bancar. Aceștia sunt banii tăi de buzunar, așa că nu-i spune nimic bunicului. Dacă reușește să obțină un împrumut de la tine, fii atentă să-i ceri un angajament de restituire în scris. Acestea sunt instrucțiunile tatălui tău, eu nu fac decât să ți le transmit.

Că veni vorba, ce mai e la școală? Nu-mi vine să cred că ai reușit să intri la un asemenea liceu prestigios! Mă laud cu tine de câte ori întâlnesc o persoană din Japonia pe aici. Și, cu toate că Yuriko nu spune nimic, cred că moare de invidie. Te rog să înveți bine; e o motivație puternică pentru Yuriko. Oricum, vei fi mereu mai deșteaptă ca ea.

Cred că cireșii s-au scuturat deja în Japonia. Mi-e dor de cireșii din Yoshino. Trebuie să fi fost așa de frumoși în plină floare. N-am văzut nici un cireș în Berna. Sunt sigură că trebuie să înflorească pe undeva, iar, cu prima ocazie, o să întreb pe cineva de la Asociația

Cetățenilor Japonezi. Deși tatăl tău nu e deloc încântat să mă înscriu în această asociație sau în Organizația Femeilor Japoneze.

E încă frig aici – nu poți să ieși fără palton. Vântul dinspre râul Aare e rece, iar gerul atât de năprasnic, că mă face să mă simt foarte singură. Port paltonul bej pe care l-am cumpărat împreună de la Magazinul Universal Odakyū. Sunt sigură că-ți amintești. E cam subțire pentru vremea de aici, dar primesc mereu complimente pentru el. Unii chiar mă întreabă de unde l-am cumpărat. Oamenii de aici se îmbracă bine. Au o ținută frumoasă și par foarte demni.

Berna e un oraș de basm, dar mult mai mic decât mi-am închipuit, ceea ce m-a mirat mult la început. M-a surprins și să văd că locuiesc aici oameni din atât de multe țări. După ce am ajuns aici, mergeam pe străzi și mă uimea tot ce vedeam, dar mai târziu am început să mă plictisesc. Majoritatea banilor noștri se duc pe alocația și taxele tale de școlarizare, așa că noi nu ne cumpărăm mai nimic și trebuie să trăim cât se poate de modest. Yuriko e foarte supărată și spune că totul e din cauză că tu ai vrut să rămâi în Japonia. Dar nu-ți face griji în privința asta. Trebuie să te bazezi pe inteligența ta ca să-ți faci un drum în viață.

Casa noastră este într-o parte nouă a orașului. Fabrica de tricotaje a lui Karl se află cu o clădire mai încolo. Vizavi de noi e un bloc cu apartamente foarte mici, iar de-a lungul său un teren viran. Tatăl tău e mulțumit că locuim totuși în oraș, dar mie mi se pare că stăm la periferie. Dacă aduc vorba despre asta, tatăl tău se înfurie rău. Oriunde te duci prin Berna, străzile sunt curate și nu vezi decât oameni înalți care

vorbesc o limbă de neînțeles. Pe deasupra, toți mi se par agresivi. Asta a fost o lecție dură pentru mine.

Chiar deunăzi am trăit un eveniment neplăcut. Când traversez strada, sunt întotdeauna atentă la semafor, dar tot mai trebuie să te uiți și la mașinile care vin de după colț. Pe când traversam, o mașină a trecut atât de aproape de mine că m-a lovit, tivul paltonului mi s-a agățat de bara de protecție și materialul s-a rupt puțin. Femeia care conducea s-a oprit și a ieșit din mașină. Am crezut că vine să-și ceară scuze, dar a început să țipe la mine în schimb. N-am înțeles ce spunea, dar ea tot arăta spre paltonul meu și turuia. Poate spunea că e greșeala mea că încercasem să traversez strada cu paltonul descheiat și pulpanele fluturând! I-am zis că îmi pare rău pentru necazul pe care i l-am făcut și m-am dus acasă. Apoi seara, când s-a întors tatăl tău, i-am spus ce se întâmplase. „Nu trebuie să recunoști niciodată că a fost greșeala ta! mi-a spus el. În clipa în care o faci, ai și pierdut lupta. Ar fi trebuit să ceri măcar bani să-ți repari paltonul!" Atunci mi-a trecut prin minte că refuzul tatălui tău de a recunoaște că e vinovat se datora faptului că trăise în țara asta, așa că și asta a fost o lecție pentru mine.

Au trecut trei luni de când am venit aici. Toată mobila pe care o trimisesem cu vaporul a sosit în cele din urmă și m-am simțit un pic mai ușurată. Dar piesele nu se prea potrivesc în apartamentul modern pe care îl avem. Tatăl tău e întors pe dos din cauza asta. „Trebuia să cumpărăm mobila de aici! se plânge el. Mobila asta japoneză nu e bună de nimic." Eu îi spun că n-avem cum să facem rost de bani pentru mobilă nouă, așa că n-ar mai trebui să vorbească despre asta.

Dar atunci se înfurie şi mai tare şi spune că trebuia să discutăm înainte despre mobilă. Cred că tatăl tău redevine treptat cum a fost pe vremuri. Îi sare mereu ţandăra din nimic. Acum, că stă din nou în ţara lui, e şi mai preocupat să facă lucrurile cum trebuie şi îl scot din sărite toate greşelile pe care le fac eu.

În ultimul timp, el şi Yuriko au ieşit mult fără mine. Asta pare s-o facă pe Yuriko foarte fericită. Se înţelege bine cu fiul mai mare al lui Karl (lucrează şi el la fabrica unchiului tău) şi petrec mult timp împreună.

Am fost uimită de cât de scump e totul aici. Mult mai mult decât mă aşteptasem. Dacă luăm masa în oraş, ne costă peste 2 000 de yeni de persoană, iar mâncarea nu e nici măcar aşa bună. Un fel simplu ca nattō, păstăile de soia fermentate care îmi plac, costă 650 de yeni! Îţi vine să crezi? Tatăl tău spune că e din cauza taxelor, dar se pare că oamenii de aici au toţi salarii foarte mari.

În altă ordine de idei, tatăl tău nu e aşa de satisfăcut de noul serviciu pe cât se aştepta. Nu ştiu dacă e din cauză că nu se prea înţelege cu ceilalţi angajaţi sau că afacerea unchiului tău Karl nu merge atât de bine în momentul de faţă sau din alt motiv. Stă îmbufnat după ce vine acasă şi, când îl întreb ce mai e pe la serviciu, nu-mi răspunde. Dacă ai fi cu noi, cred că v-aţi certa tot timpul. Aşa că e bine că eşti unde eşti. Yuriko zice că nu observă nici o schimbare la tatăl ei.

Deunăzi am fost la Karl în vizită. Am făcut un castron de chirashi-zushi, cu orez fiert şi răcit, să-l duc gazdelor. Soţia lui Karl, Yvonne, e franţuzoaică. Au doi copii. Băiatul lucrează la fabrică. Are 20 de ani şi îl cheamă Henri. Fata lor e la liceu. Mi-au spus numele

ei, dar l-am uitat. Seamănă perfect cu Yvonne. Are părul blond-deschis și nasul coroiat. E grasă și cătuși de puțin frumoasă. Când Yvonne și Karl au văzut-o pe Yuriko, au avut un șoc. Karl a zis ceva de genul: „Și așa, dacă te căsătorești cu o orientală, poți să ai copii așa frumoși ca fata asta?" Yvonne părea cam supărată.

Asta mi-aduce aminte de ceva. De câte ori tatăl tău, eu și Yuriko ieșim la plimbare, avem parte de reacții ciudate. Toți oamenii pe care îi întâlnim în parc se zgâiesc la noi curioși. În cele din urmă cineva ne întreabă din ce țară am adoptat-o pe Yuriko. Aici sunt oameni din numeroase țări și adopția pare să fie destul de răspândită. Când le spun că Yuriko e copilul meu, nu par să mă creadă. Bănuiesc că nu pot să accepte faptul că o orientală prăpădită ca mine a făcut o fată atât de frumoasă ca Yuriko, și ideea îi enervează mult. „Exagerezi!" îmi spune tatăl tău. Dar n-am ce-i face. Asta cred. Sunt aproape sigură că ei nu pot accepta faptul că o femeie din rasa galbenă poate să dea naștere unui copil atât de perfect. Îmi dă o oarecare satisfacție să le spun: „Nu, Yuriko nu este adoptată. Eu însumi am născut-o".

Te rog să-mi scrii ce mai faci. Și tatăl tău ar vrea să știe cum mai e viața ta. Te rog să-i transmiți bunicului toate cele bune.

DOI • UN SOI DE PLANTE CU SEMINȚE GĂUNOASE

• 1 •

Tokyo Daily, ediția de dimineață

Tokio, 20 aprilie, 2000 – Pe 19 aprilie, la puțin timp după ora 18.00, cadavrul unei femei a fost găsit în apartamentul 103 din blocul Green Villa, Maruyama-chō, Districtul Shibuya. Administratorul clădirii, cel care a găsit cadavrul, a sunat la 911.

Secția Criminalistică de la Sediul Central al Poliției Metropolitane, în colaborare cu Secția de Poliție din Districtul Shibuya, a început o anchetă și a stabilit că victima a fost Kazue Satō, 39 ani, cu domiciliul în zona Kita-Toriyama din Districtul Setagaya, și angajată la Corporația G de Arhitectură și Inginerie.

După urmele de pe gâtul ei, Secția Criminalistică a avansat teza strangulării și a decis că e vorba despre crimă. Ancheta este în curs de desfășurare.

Potrivit rapoartelor inițiale, victima a fost văzută ultima dată plecând de acasă pe 8 aprilie, la ora 16.00, cu destinație necunoscută.

Cadavrul ei a fost descoperit într-o cameră de 2,73 pe 3,64 metri care nu fusese ocupată din august anul trecut. Ușa camerei nu era încuiată și cadavrul lui Satō a fost găsit întins pe spate în mijlocul încăperii. Geanta i s-a recuperat de la locul crimei și, deși se credea că are 40 000 de yeni la ea, portmoneul era gol. Era îmbrăcată cu aceleași haine în care fusese văzută mai devreme în acea zi.

Doamna Satō a fost angajată la Firma G de Arhitectură și Inginerie după ce a absolvit Universitatea Q în 1984. A fost repartizată la Departamentul de Cercetare Generală, în care a lucrat ca secretară la biroul de cercetare. Nefiind căsătorită, locuia cu mama și sora ei.

Când am citit acest articol în *Tokyo Daily*, mi-am dat imediat seama că era vorba despre aceeași Kazue Satō pe care o știam de la școală. Desigur, numele de Kazue Satō era destul de răspândit și se putea să mă înșel. Dar eram sigură. Nu putea să fie nici o greșeală. Cum de eram atât de sigură? Pentru că, acum aproape doi ani, la puțin timp după ce murise Yuriko, Kazue mă sunase. A fost ultimul telefon pe care l-am primit de la ea.

– Eu sunt, spusese ea. Kazue Satō. Bună. Am auzit că Yuriko-chan a fost omorâtă. Nu mai auzisem nici un cuvânt de la Kazue de când fusesem la universitate, totuși acesta a fost primul lucru pe care mi l-a spus. A fost un asemenea șoc! a continuat ea.

Și eu eram șocată, dar nu de moartea lui Yuriko și nici măcar de faptul că mă sunase Kazue pe neașteptate. Mă tulbura mai degrabă faptul că fosta mea prietenă râdea la celălalt capăt al

firului. Râsul ei profund, aproape șoptit, persista ca bâzâitul unei albine. Poate credea că râsul ei mă va consola, dar îl simțeam pătrunzându-mi prin mâna cu receptorul. Nu mai știu dacă am spus sau nu că moartea lui Yuriko nu mă uimise din cale-afară. Dar în acel moment, numai atunci, am simțit fiori reci pe șira spinării.

– Ce-i atât de amuzant? am întrebat.

– Nimic. Răspunsul lui Kazue era prea detașat. Cred că ești tristă, nu-i așa?

– Nu chiar.

– O, asta-i bine. Din tonul lui Kazue reieșea că nu știuse niciodată prea bine cum mă simt. Tu și Yuriko-chan nu erați prea apropiate, din câte îmi amintesc. Parcă nici nu erați rude. Alții nici nu-și dădeau seama că sunteți surori, dar eu am înțeles imediat.

– Și tu ce mai faci?

– Ghicește.

– Am auzit c-ai primit o slujbă la o firmă de inginerie după ce ai terminat facultatea.

– Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că Yuriko-chan și cu mine practicam aceeași meserie?

Detectând o notă de triumf în vocea ei, n-am mai știut ce să spun. Mi-a fost foarte greu să asociez viața lui Kazue de acum cu niște cuvinte ca *bărbați, prostituție* și *sex*. Din câte auzisem, lucra la o firmă de mare succes și ajunsese o femeie cu o carieră remarcabilă. Văzând că nu-i răspund, Kazue mi-a spus în încheiere:

– Ei bine, să știi c-o să am multă grijă! după care a închis telefonul.

Am rămas câtva timp acolo, uitându-mă la telefon și întrebându-mă dacă persoana cu care tocmai vorbisem era chiar Kazue. N-ar fi putut să fie cineva care pretindea că era ea? Kazue pe care o cunoșteam nu ar fi fost atât de misterioasă. Ea vorbea întotdeauna cu fermitate și aroganță – uitându-se tot timpul în ochii interlocutorilor ei, îngrozită să nu fie prinsă cu vreo greșeală. Era incredibil de îngâmfată când aborda un subiect academic. Dar, atunci când conversația ajungea la ultimele tendințe în modă, restaurante sau iubiți, se închidea în sine, renunța la superioritatea ei și nu mai ieșea în evidență. Așa era Kazue pe care o cunoșteam. Discrepanța între încrederea în sine și nesiguranța ei era așa de mare, că de multe ori îmi părea rău pentru ea. Dacă fata se schimbase, însemna că găsise noi mijloace să-și poarte războiul cu lumea întreagă.

Despre asta vreți să vorbesc, nu-i așa? Bineînțeles că o să mă întorc la Kazue și Yuriko la timpul potrivit, dar am impresia că bat prea mult câmpii. Toate aceste digresiuni despre mine nu au nici o legătură cu tema de față. Îmi închipui că v-am plictisit de moarte până acum și sunt sigură că ați prefera să auziți mai multe despre Yuriko și Kazue.

Dar de ce vă interesează atât de mult cele două fete, dacă-mi permiteți să vă întreb? Știu că am întrebat și mai înainte. O mai fac, pentru că nu pot să înțeleg această fascinație. O fi pentru că bărbatul acuzat de crimă – pe nume Zhang, un cetățean chinez – se afla ilegal în țară? O fi din cauza zvonului că Zhang a fost acuzat pe nedrept?

Vreți să insinuați că Yuriko, Kazue și acel bărbat aveau fiecare propriile înclinații perverse? Personal, nu cred așa ceva. Dar sunt convinsă că atât lui Kazue, cât și lui Yuriko le plăcea

ce făceau, la fel și lui Zhang. Nu, nu, nu spun că îi plăcea să omoare. De fapt, nici măcar nu știu dacă el e ucigașul și nici nu prea vreau să aflu.

Poate să fie adevărat că bărbatul a avut relații cu amândouă. N-a zis chiar el că le-a cumpărat favorurile pe o sumă ridicol de mică? Doar 2-3 000 de yeni, cred că a spus, mai puțin de 25 de dolari. Dacă așa a fost, probabil că avea ceva ce își doreau ele. Adică Yuriko și Kazue trebuie să fi avut un motiv să facă acel lucru pe care l-au făcut. De aceea îmi închipui că le-a plăcut relația cu el. Altfel de ce ar fi acceptat să se vândă pentru o sumă atât de redusă? Nu era acesta mijlocul pe care îl aveau ca să poarte război cu lumea? Asta am spus mai înainte și cu privire la Kazue. Dar metoda lor era peste puterea mea de înțelegere.

În timpul celor trei ani pe care i-am petrecut cu Kazue Satō la liceu și cei patru la facultate, în familia mea au avut loc mari schimbări. Prima tragedie a fost sinuciderea mamei mele în Elveția, exact înainte de vacanța de vară de la sfârșitul primului meu an de liceu. (Cred că v-am arătat ultima scrisoare a mamei mele, nu-i așa? O să vă spun mai multe și despre ea când va veni timpul.)

Și lui Kazue i s-a întâmplat cam același lucru. Tatăl ei a murit subit pe când ea era la universitate. În acel timp, nu ne prea vedeam, așa că nu sunt sigură de împrejurările în care a trecut el pe lumea cealaltă, dar se pare că a făcut o hemoragie cerebrală și a căzut în baie. Din acest motiv, situația familiei lui Kazue și poziția ei la școală nu erau diferite de ale mele.

M-am referit acum la poziția noastră în școală și cred că e necesar să spun că eram singurele fete de acolo care trecuserăm

prin experiențe diferite de ale celorlalte. Deci ar fi părut foarte normal să fim atrase una de alta.

Kazue și cu mine luaserăm amândouă examenul de admitere și intraserăm la liceul care aparținea de sistemul Q. Așa cum sunt sigură că știți, Liceul Q de Fete este o instituție foarte competitivă și acceptă numai eleve cu note mari la examen. Fără îndoială, Kazue învățase mult pentru examene când era la gimnaziul municipal, așa că a intrat. Nu știu dacă printr-un noroc chior sau dacă m-a ajutat soarta, dar am fost și eu admisă. Desigur, motivația mea de a face tot ce-mi stătea în puteri ca să promovez examenul de admitere izvora din dorința de a pleca de lângă Yuriko. Nu că făcusem o fixație să intru la Liceul Q de Fete. Dar în cazul lui Kazue lucrurile stăteau altfel. Încă de când era la școala primară, pusese ochii pe Liceul Q și, așa cum mi-a spus mai târziu, se dedicase studiilor doar ca să-și atingă scopul. Aceasta e diferența dintre Kazue și mine, și este mare.

Școala Q cuprinde toate nivelurile de studiu, de la cursul primar până la universitate, ceea ce înseamnă că, dacă intri acolo, poți să ajungi student fără mari probleme și fără să stresul presupus de examenele de admitere. Acest tip de instituție școlară este cunoscut drept instituția „escalator", un sistem școlar gradual. La școala primară se primeau și băieți, și fete, dar nu mai mult de 80 de copii. În gimnaziu, numărul de elevi se dubla. La liceu, elevii erau împărțiți pe sexe, iar numărul acestora se dubla din nou. Așa că, dintre cele 160 de eleve din clasele destinate fetelor, în fiecare an doar jumătate erau acelea care veneau la această instituție de învățământ direct în cursul liceal, iar cealaltă jumătate învățase aici de mult timp, unele chiar din școala primară sau gimnaziu.

Universitatea, pe de altă parte, primea studenți din întreaga Japonie, iar numărul de oameni celebri care susțineau că *alma mater* a lor fusese Universitatea Q era imposibil de estimat. Universitatea Q era atât de renumită, că bătrânii prieteni ai bunicului meu rămâneau cu gura căscată doar la auzul numelui acesteia. Asta se întâmpla pentru că la această universitate nu era admis oricine. Și de aceea elevii care studiau în Școala Q și care erau până la urmă în stare să intre la prestigioasa Universitate Q se simțeau mândri de ei. Cu cât începeau să învețe mai devreme la această școală, cu atât mai puternică era senzația lor că aparțineau elitei.

Acest sistem școlar gradual era principalul motiv pentru care părinții cu posibilități financiare se străduiau mult să-și dea copiii aici încă din cursul primar. Am auzit de la alții că ajungeau câteodată în pragul isteriei în preajma primului examen de admitere. Firește, eu neavând copii n-am nici o legătură cu aceste probleme, așa că nu pot pretinde că sunt o autoritate în materie.

Când îmi făuresc în minte imagini de copii, oare îi și văd uneori intrând la Școala Primară Q? Asta ați vrea să mă întrebați? Sigur că nu. Niciodată. Copiii mei pur și simplu înoată într-o mare imaginară. Apa este de un albastru perfect, exact ca aceea din ilustrațiile cu fosile din era cambriană. Acolo, pe fundul oceanului, printre stânci, ies învingători cei mai puternici din lupta pentru supraviețuire și toate ființele trăiesc pentru a procrea. Este o lume guvernată de legi foarte simple.

După ce m-am mutat la bunicul meu, îmi închipuiam adesea cum va fi viața mea de elevă la prestigiosul Liceu Q de Fete. Imaginația mi-o lua razna: prin fața ochilor îmi trecea o scenă după alta. Așa cum v-am mai spus, îmi făcea

mare plăcere să mă las în voia fanteziei. Aveam să mă înscriu în cluburi, să-mi fac prieteni și să duc o viață banală de om obișnuit. Dar realitatea mi-a spulberat aceste visuri. În fond, nu reușeam să mă încadrez într-un grup. Nu puteam să mă împrietenesc așa, cu oricine, să știți. Chiar și în activitățile de la cluburi existau ranguri și o ierarhie proprie, acestea fiind clar împărțite între cei influenți și cei neaveniți. La baza acestui sistem stătea desigur sentimentul de apartenență la elită.

Când mă gândesc la acea vreme, la vârsta mea de acum și cu viziunea mea despre viață, totul mi-este foarte clar. Noaptea, când stau trează în pat și îmi amintesc de Kazue dintr-un motiv oarecare, mi se pare brusc că am găsit explicația pentru lucrurile pe care le-a făcut odată. Poate că divaghez din nou, dar simt că trebuie să vă spun mai multe despre experiențele prin care am trecut în liceu.

Să începem cu ceremonia de acordare a matricolelor. Încă îmi amintesc uimirea mută care m-a cuprins când le-am văzut pe noile eleve stând încremenite în sala de festivități. Boboacele erau împărțite în două grupuri distincte: cele care își continuau studiile în instituția Q și cele care intraseră în acel an. Dintr-o privire îți dădeai seama de diferența dintre grupuri. Lungimea fustei de uniformă ne deosebea.

Acelea dintre noi care abia intraseră la prestigioasa Q – după ce promovaseră cu succes examenul de admitere aveau fuste până la jumătatea genunchiului, conform regulamentului oficial școlar. Însă cele care învățaseră în acea școală din cursul primar sau gimnaziu aveau fuste cu mult peste genunchi. Vedeți, nu vreau să fac o comparație cu fustele pe care le poartă fetele astăzi, atât de scurte de parcă nici nu ar fi. Nu, fustele acelea aveau exact lungimea potrivită pentru ciorapii bleumarin

trei sferturi de cea mai bună calitate pe care îi purtau fetele. Aveau picioare lungi și frumoase și păr de culoarea castanelor. În urechi le străluceau cercei mici de aur. Podoabele de păr, gențile și eșarfele erau toate de cel mai bun gust, iar hainele lor erau de la niște firme scumpe ale căror etichete nu le văzusem niciodată așa de aproape. Eleganța lor sofisticată le copleșea pe elevele nou-venite.

Această diferență nu era ceva care să pălească încetul cu încetul, odată cu trecerea timpului. Nu există alt mod de a o explica decât că fetelor celor noi părea să le lipsească ceea ce aveau celelalte prin naștere, adică frumusețe și bogăție. Pe noi, fetele abia intrate acolo, ne trădau fustele lungi și părul negru ca tăciunele, fără luciu și strâns în creștet. Multe dintre noi purtam ochelari cu lentile groase, care nu ne avantajau deloc. Într-un cuvânt, nou-venitele erau nașpa.

Indiferent de performanțele școlare sau sportive ale unei fete, odată ce i se punea eticheta de *nașpa*, nu se mai putea remarca prin nimic în ochii celorlalte. Pe o elevă ca mine problema de a fi mișto sau nașpa nu a frământat-o nici măcar la început. Dar altora această etichetă de nașpa le aducea multă suferință. Cred că peste jumătate din elevele care intraseră la liceu se confruntau cu pericolul de a fi considerate *nașpa*. Așa că fiecare din ele se străduia din răsputeri să scape de această etichetă și încerca să se încadreze în grupul elevelor care învățaseră în școală de la bun început.

Ceremonia de acordare a matricolelor a început. Nou-venitele ascultau cu multă atenție tot ce se spunea. În schimb, cele care erau în școală din clasele primare doar se prefăceau că ascultă. Mestecau gumă, șușoteau și se purtau de parcă nu le interesa deloc ce se petrecea. Departe de a fi serioase, se

purtau ca niște pisicuțe alintate, conștiente de valoarea lor. Și toată atenția pe care ne-o acordau se rezuma la câteva priviri aruncate spre grupul nostru.

Dimpotrivă, nou-venitele, urmărind felul în care se comportau elevele cele vechi acolo, se simțeau din ce în ce mai stinghere. Începeau să se gândească la viața grea care le aștepta. Chipurile le încremeneau și se întunecau din ce în ce mai tare. Dezorientate, începeau să presupună că regulile pe care le urmaseră până atunci nu mai erau valabile. Vor trebui să învețe altele, și nu puține.

Credeți poate că exagerez. Dacă da, atunci vă înșelați. Pentru o fată înfățișarea contează foarte mult. Indiferent cât de inteligentă e sau câte alte calități are, aceste atuuri sunt mai greu de observat. O fată deșteaptă și talentată nu va fi considerată niciodată mai presus de una frumoasă și atrăgătoare.

Știam că sunt mult mai inteligentă ca Yuriko și mă irita peste măsură că nu puteam să impresionez pe nimeni cu agerimea minții mele. Yuriko, care nu avea nimic în afară de chipul ei mândru și frumos, făcea totuși o impresie grozavă tuturor celor care o vedeau. Mulțumită lui Yuriko, și eu am fost binecuvântată cu o anumită calitate: aceea de a simți o invidie nemăsurată. Și, cu toate că această calitate a mea era mai dezvoltată decât la oricare altă fată, nu impresiona pe nimeni în afară de mine însămi. M-am dedicat acestui talent. Încercam să mi-l perfecționez în fiecare zi. Și, pentru că locuiam cu bunicul meu și aveam câteodată prilejul să-l ajut la treburile lui de om bun la toate, eram foarte diferită de celelalte eleve care veneau la liceu din familii absolut normale. Tocmai din acest motiv, am fost în stare să mă bucur de anii petrecuți în liceu ca un spectator retras, chiar și înconjurată de cruzimea colegelor mele.

•2•

În zilele de după ceremonia de acordare a matricolelor, din ce în ce mai multe fete au început să vină la școală în fuste scurte.

Kazue a fost printre primele. Dar pantofii și ghiozdanul ei nu se potriveau deloc cu scurtimea fustei, ceea ce o excludea din rândul fetelor mișto. Elevele care studiau de mai multă vreme acolo nu aveau ghiozdane standard. Veneau la școală cu rucsacuri ușoare din nailon, puse în spate, sau aveau genți mici de voiaj care nu erau răspândite pe-atunci. Unele se fâțâiau cu rucsacuri fabricate în America, iar altele duceau în mână poșete de piele. Erau oare Louis Vuitton? Oricum, fetele care le aveau arătau un pic ca niște studente în drum spre sălile de cursuri. În completarea ținutei, purtau mocasini maro și ciorapi trei sferturi bleumarin marca Ralph Lauren. Unele eleve veneau cu alt ceas de mână în fiecare zi. Altele își lăsau brățările de argint – primite cu siguranță de la iubiții lor – să iasă de sub mâneca uniformei. Mai erau și din acelea care își puneau mici agrafe frumos împodobite în părul lor făcut permanent sau purtau inele cu diamante mari și clare ca mărgelele. Chiar dacă pe-atunci elevele nu aveau voie să poarte atâtea accesorii la uniformă ca astăzi, aceste fete reușeau să se întreacă una pe alta în a fi mai la modă.

Dar Kazue venea întotdeauna cu un ghiozdan negru și purta espadrile tot negre. Ciorapii ei trei sferturi bleumarin erau cu siguranță conform regulamentului. Penarul ei roșu era extrem de copilăresc și, cu agrafele negre din păr, era – într-un cuvânt – naspa. Își târșâia picioarele pe holuri, încercând să-și

ascundă gambele subțiri și urâte care îi ieșeau de sub fusta scurtă, precum și ghiozdanul negru standard.

Înfățișarea ei era cel puțin comună. Părul negru și des îi acoperea capul ca un coif. Era tăiat atât de scurt că îi lăsa urechile la vedere, iar țepii de păr aspru de pe ceafă i se zbârleau într-un asemenea fel, că îmi aminteau de puful unui pui abia ieșit din găoace. Nu era totuși o ființă ștearsă. Avea fruntea lată, fața inteligentă, iar în ochi i se citea încrederea în sine a unei eleve eminente, crescute într-o casă de oameni bogați. Așa că mă întrebam când deprinsese obiceiul de a se uita cu timiditate la cei din jurul ei?

Am văzut fotografia lui Kazue într-una dintre revistele săptămânale la scurt timp după ce fusese ucisă. Era o poză a ei cu un bărbat la un hotel pentru întâlniri amoroase, de care se lega sigur o poveste. Corpul gol al lui Kazue, numai piele și os, era expus ochiului critic al celui ce vedea fotografia, gura ei mare era deschisă într-un hohot de râs. M-am uitat cu atenție la poză, încercând să găsesc vreo urmă de acea Kazue pe care o cunoscusem odinioară, dar tot ce-am văzut a fost imaginea destrăbălării ei – nu acel desfrâu care provine din prea mult lux și nici măcar din sex. Era depravarea unui monstru.

Când am intrat la Liceul Q de Fete, nu știam cum o cheamă pe Kazue și nici nu mă interesa să aflu. În acel timp, toate fetele nou-venite se strângeau împreună și arătau atât de ofilite și de șterse că era greu să le deosebești pe una de alta. Pentru o elevă care învățase mult ca să ajungă la Liceul Q de Fete, sperând tot timpul să fie remarcată pentru inteligența ei, acest lucru trebuie să fi fost foarte dezamăgitor. Cred că acum înțeleg cum s-a simțit Kazue. Ajunsese la vârsta majoratului

și tot îndura umilințe. Trebuie să fi căzut pradă unui mare zbucium sufletesc.

Vreți să știți cum a fost relația mea cu Kazue? Ei bine, am să vă spun. Am aflat de existența lui Kazue datorită unui incident. Era o zi ploioasă de mai. Eram atunci la ora de sport. Trebuia să jucăm tenis în acea zi, dar, din cauza ploii, am fost nevoite să rămânem în sală și să exersăm dansuri. Ne schimbam hainele în vestiar, când o elevă a ridicat o șosetă și a strigat:

– A cui e asta? Cine și-a pierdut o șosetă?

Era genul de ciorap bleumarin trei sferturi pe care îl purtau cele mai multe dintre noi. Numai că acesta avea marca Ralph Lauren cusută aproape de elastic.

Toate păreau complet indiferente. Nimeni nu-și făcea griji dacă pierdea ceva, pentru că, spre deosebire de mine, puteau oricând să se ducă să-și cumpere acel lucru. Iată de ce mi s-a părut ciudat că fata aceea făcea atâta caz pentru un nenorocit de ciorap. Îl ținea în sus și îl arăta prietenelor ei.

– Hai, uitați-vă! Vă rog!

Râsetele au umplut încăperea. Au venit să se uite și alte fete, formând un cerc în jurul celei cu ciorapul în mână.

– Măiculiță! E brodat!

– Ce operă de artă!

Fata al căreia era ciorapul luase o șosetă obișnuită, bleumarin și brodase marginea de sus cu ață roșie, ca să semene cu marca Ralph Lauren.

Fata care găsise ciorapul nu o căuta pe cea căreia îi aparținea ciorapul dintr-un impuls binevoitor de a i-l da înapoi. Voia doar să afle al cui era. De aceea se agita așa. Nimeni nu a venit să-l ceară. Toate nou-venitele își schimbau hainele în tăcere și nici cele vechi nu vorbeau. Dar pe fețele acestora din

urmă se citea bucuria pe care o simțeau la gândul scenei care se va desfășura cu siguranță la începutul orei următoare.

După ora de sport venea cea de engleză. Majoritatea elevelor și-au pus repede uniformele și au luat-o în grabă spre clasă, părând foarte vesele. În acel moment, nu mai era nici o diferență între cele noi și cele vechi. Când era vorba să intimideze pe cineva, toate erau la fel.

Numai trei eleve au rămas în vestiar, o micuță nou-venită, Kazue și cu mine. Lui Kazue îi lua mai mult timp ca de obicei să se schimbe. Atunci mi-am dat seama că ea era aceea care brodase marca pe ciorap. Tocmai atunci, eleva mai veche în școală i-a întins lui Kazue o pereche de șosete.

– Poftim, o să ai nevoie de ele, i-a zis ea.

Ciorapii erau noi, bleumarin ca și ceilalți. Kazue și-a mușcat buza de jos și a părut îngrijorată. Cred că își dăduse seama că nu avea de ales.

– Mulțumesc, a răspuns ea într-o șoaptă care abia putea fi auzită.

Când am intrat toate trei în clasă, colegele noastre s-au purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate că nu se va ști niciodată cine a fost fata care și-a brodat ciorapul. Dar fusese amuzant. Și urma să fie și mai distractiv. Zvonul despre această mică scenă malițioasă s-a răspândit în toată școala, antrenând mai târziu alte incidente de o răutate nestăpânită.

După ce a scăpat din acea situație dificilă, Kazue a afișat un aer indiferent. În acea zi, ca de obicei, a ridicat mâna și i s-a spus să stea în picioare și să citească din manual. În clasă erau multe fete care trăiseră în străinătate și erau bune la engleză. Dar asta n-a oprit-o pe Kazue. Încrezătoare în forțele ei, ridicase mâna fără să se gândească prea mult. M-am uitat la

fata care îi dăduse ciorapii. Stătea cu ochii în carte, cam adormită, cu bărbia sprijinită pe mână. Nu-i știam numele, dar era o fată drăguță, cu dinții nu prea ieșiți în afară. De ce o ajutase pe Kazue? Mă nedumerea. Nu că aș fi de acord cu intimidarea și cruzimea. Și nu că aș fi urât-o pe Kazue. Doar că o găseam cam enervantă. Făcuse un lucru de o prostie crasă, iar acum stătea acolo de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Părea să aibă așa mult curaj. Era oare șireată? Îi plăcea să țeasă intrigi? Nici măcar eu nu pot afirma cu certitudine.

După oră, când îmi scoteam manualul de literatură clasică, Kazue a venit la mine.

– Să vorbim despre ce s-a întâmplat în vestiar.

– Ce vrei să spui?

Când a văzut că mă port de parcă nu știam la ce se referea, Kazue s-a înroșit de furie. „Știi exact ce vreau să spun", trebuie că se gândea.

– Crezi probabil că familia mea e strâmtorată.

– Nu-mi prea pasă.

– Mă îndoiesc. Dar detest că trebuie să ascult toate tâmpeniile astea despre faptul că ai sau nu o nenorocită de marcă de ciorapi.

Am înțeles că fata nu-și brodase ciorapii trei sferturi pentru că familia ei era prea săracă pentru a-și permite să-i cumpere lucruri de firmă, ci din dorința de a face economie. Dar m-am gândit că această zgârcenie a lui Kazue, care încerca să se adapteze la convieţuirea cu fetele bogate din școală, era ridicolă. Meschinăria era adânc înrădăcinată în firea lui Kazue. De aceea n-o plăcea nimeni.

– Asta-i tot.

Kazue s-a dus înapoi la locul ei. Tot ce am văzut au fost ciorapii nou-nouți de pe gambele ei slăbănoage. Acesta era

semnul bunăstării, simbolul Liceului Q de Fete: o marcă roșie. M-am întrebat ce va face Kazue în continuare. Fata care îi împrumutase ciorapii râdea cu prietenele ei, dar, când mi-a întâlnit privirea, s-a întors și și-a lăsat ochii în jos, de parcă fusese prinsă făcând ceva rușinos.

Am început să vorbesc cu ea din când în când. Mi-a spus că o cheamă Mitsuru și că intrase la Școala Q din gimnaziu.

Și așa, ambele categorii, elevele vechi și noi, și-au început anul școlar la fel de dezbinate. Fetele care învățau de multă vreme în școală stăteau întotdeauna în clasă separat de celelalte, vopsindu-și unghiile și râzând strident. În pauza de prânz se duceau împreună la cantina din campus, bucurându-se de o mare libertate. Când se terminau orele pe ziua în curs, băieții de la Liceul Q de Băieți le așteptau la poartă. Fetele care aveau iubiți la facultate erau luate de acolo cu mașini BMW, Porsche și alte mărci scumpe. Băieții cu care se întâlneau aveau aproape același aer ca al fetelor. Erau eleganți, emanau prin toți porii o încredere în sine bazată pe bogăția lor. Alcătuiau un grup de tineri imorali.

La o lună după ce am intrat la liceu au venit și primele examene. Cele nou-venite erau hotărâte să nu se lase întrecute la învățătură. Suferiseră de-ajuns din cauza atitudinii disprețuitoare a celor vechi. Elevele studioase – care se puseseră tot timpul cu burta pe carte și al căror scop era să le întreacă pe cele vechi în școală – erau foarte ambițioase, dar nu erau singurele. Toate nou-venitele făceau mari eforturi să se pregătească pentru examene. În plus, dorința noastră de a reuși era și mai puternică de când auzisem că numele primelor zece vor fi afișate la panoul de onoare. Nou-venitele au văzut în acest lucru un prilej de a-și repara onoarea. Astfel aveau să-și ocupe locul meritat printre cei mai inteligenți elevi din școală.

Eu hotărâsem de la început că acest examen nu merita atâta efort. Deoarece savuram bucuria libertății de a fi departe de Yuriko, nu prea îmi păsa ce rezultate aveam la școală. Din moment ce nu aveam să fiu pe lista celor picate, nu mi-am făcut griji pentru test și, prin urmare, n-am învățat deloc. Nu-mi prea păsa nici dacă voi fi în coada listei celor care au promovat testul dacă rămâneam în școală – asta era tot ce conta. Așa că mi-am dus viața ca și înainte – exact cum făceau și elevele care studiaseră de multă vreme acolo – fără să bag în seamă examenele ce se apropiau.

În duminica de dinainte de examen, toate elevele cu o vechime mai mare s-au dus la casa de vacanță a unei prietene să-și compare notele de la școală sau așa s-a zvonit. Încă o dată clasa era împărțită în două grupuri distincte.

După o săptămână s-au afișat rezultatele examenului. Majoritatea elevelor din primele zece erau – așa cum își închipuiseră nou-venitele – din rândul lor. Dar ceea ce le uimea era că pe unul dintre primele trei locuri ieșise o elevă care fusese din gimnaziu la Școala Q. Pe locul cinci era o fată care venise la acea școală din cursul primar. Cea mai mare notă o obținuse Mitsuru. Acest lucru le-a marcat pe nou-venite. Dacă în general aveau rezultate mai bune decât fetele care intraseră aici din clasele primare, cum de se făcea că nu puteau să o întreacă pe una care venise din gimnaziu? Cele mai amabile, încântătoare și bogate erau fetele care frecventaseră această școală din clasa I. Elevele care erau cele mai potrivite să se încadreze în peisaj și învățau cel mai bine erau cele intrate în școală în cursul secundar. Iar fetele cel mai puțin pregătite pentru orice erau cele care începuseră să studieze aici din liceu. Dar această categorisire înșela așteptările ultimului grup de eleve care priveau în jurul lor cu o expresie de suferință pe față.

– Nu joci tenis? m-a întrebat Mitsuru în timpul următoarei ore de sport.

În luna de după ce m-am înscris la Liceul Q de Fete, doar câteva dintre elevele care studiau de multă vreme aici îmi adresaseră câteodată vreun cuvânt. Când aveam ore de tenis, fetele din echipa de tenis se așezau în mijlocul terenului de parcă ar fi fost proprietatea lor. Elevele cărora nu le plăcea tenisul sau cele care nu voiau să le ardă soarele pielea se așezau pe bănci și sporovăiau ca niște vrăbii. Iar cele ca mine, care nu voiau să se amestece cu grupul de pe bănci, umblau haihui pe lângă gardul din plasă metalică, prefăcându-se că își așteptau rândul la joc. Dar Kazue ce făcea? o să mă întrebați. Ea dădea cu racheta în mingi pe unul dintre terenurile laterale împreună cu alte nou-venite. Detesta să piardă, așa că alerga după mingi cu încăpățânare, scoțând mormăieli și mârâituri ciudate în tot acest timp. Elevele care se odihneau pe bănci se distrau bătându-și joc de ea.

– Păi nu sunt prea bună la asta, i-am răspuns eu.

– Nici eu, a zis Mitsuru. Era subțirică, dar fața rotundă și cei doi incisivi mari de sus, ieșiți un pic în afară, o făceau să semene cu un șoricel. Părul șaten îi flutura pe spate în bucle. Fața ei pistruiată era foarte drăgălașă. Mitsuru avea multe prietene.

– Dar la ce ești bună?

– La nimic, am spus.

– Ca mine atunci. Mitsuru și-a plimbat degetele subțiri pe plasa rachetei.

– Dar tu ești bună la învățătură. Ai luat note mari la examen, nu-i așa?

– Asta n-a fost nimic, a zis Mitsuru cu indiferență. Pentru mine e doar o joacă. Vreau să ajung doctoriță. S-a întors să se uite la Kazue. Purta șort și ciorapi bleumarin trei sferturi.

– De ce i-ai împrumutat șosetele? am întrebat-o.

– Mă întreb și eu. Mitsuru și-a dat capul pe-o parte. Mie nu-mi place să văd că e cineva intimidat.

– A fost aceea intimidare? Mi-am amintit cât de calmă părea Kazue când a intrat în clasă la ora următoare. Mă îndoiesc că avea cea mai vagă idee că Mitsuru o salvase să devină bătaia de joc a tuturor, doar împrumutându-i o pereche de șosete. Nici pomeneală. Chiar dacă toate ar fi aflat că ciorapul acela era al ei, ea s-ar fi uitat la ele cu o seriozitate înverșunată, pregătită de înfruntare. La urma urmei, erau doar niște amărâte de șosete!

Părul moale al lui Mitsuru flutura ușor în adierea vântului, parfumul dulce de șampon răspândindu-se în jurul ei.

– Sigur c-a fost. Toată lumea râde de fetele care nu au prea mulți bani, a spus ea.

– Dar trebuie să recunoști că e o prostie să-ți brodezi ciorapii, am spus eu cu viclenie. Voiam să văd cum o să reacționeze Mitsuru.

– Așa e. Dar nu înțelegi cum s-a simțit ea? Nimeni nu vrea să se facă de râs într-un asemenea fel.

Nefiind prea sigură cum să-mi răspundă, Mitsuru a început să râcâie pământul cu vârful pantofului ei de tenis. Cea mai deșteaptă elevă din primul an de la Liceul Q de Fete părea tulburată de vorbele mele. Am simțit un fior de mulțumire. În același timp, m-am trezit nutrind o afecțiune profundă pentru Mitsuru.

– Desigur, e corect ce spui tu, am zis, dar nu știu dacă ea a fost prea afectată. În afară de asta, toată lumea din vestiar nu râdea de ea, ci de prostia cuiva care brodează un ciorap! Nu cred că au avut intenții rele.

– Când un grup de oameni, unit printr-o înțelegere tacită, se hotărăște să acționeze, asta înseamnă că vrea să intimideze pe cineva.

– Atunci de ce fetele care sunt vechi aici în școală complotează împotriva nou-venitelor? De ce nu o bagă nimeni de seamă? Și, la urma urmei, nu ești și tu una dintre ele?

Mitsuru a scos un oftat adânc.

– Ei bine, ai dreptate în privința asta. Nu știu de ce se preface toată lumea că plouă. Și-a bătut ușurel dinții mari de sus cu buricele degetelor, reflectând la această problemă. Am ajuns mai târziu să-mi dau seama că, de câte ori făcea Mitsuru acest gest, se gândea dacă să spună ceva sau nu. Când și-a ridicat capul, am văzut în ochii ei că se hotărâse.

– Dar nu e asta, înțelegi. Se întâmplă pentru că situația lor materială este atât de diferită. Pentru că vin din medii atât de diferite, atitudinea lor față de valoarea lucrurilor este complet alta.

– Sigur. E evident, am zis eu, privindu-le pe fetele din clubul de tenis cum trimiteau cu entuziasm mingea de un galben strălucitor încoace și încolo peste plasă. Rachetele lor, costumele și pantofii – toate fuseseră cumpărate din banii lor, nu erau ca lucrurile altor eleve. Erau mult mai scumpe decât orice văzusem vreodată.

– Aici avem o societate împărțită în clase, în cea mai abjectă formă a ei, a continuat Mitsuru. Cred că e mai rău decât oriunde în Japonia. De situația materială depinde totul. Iată

de ce fetele din cercul interior și cele care se învârt în jurul lor nu se amestecă niciodată.

– Cercul interior? Ce mai e și asta?

– Cele care intră în această școală din cursul primar sunt adevăratele prințese cu sânge albastru, fiicele unor tați care dețin concerne enorme. Nu vor trebui să muncească nici măcar o zi din viața lor. De fapt, să aibă o slujbă ar fi ceva foarte stânjenitor pentru ele.

– Nu e o chestie cam demodată? am pufăit eu disprețuitor, dar Mitsuru și-a urmat vorba cu multă seriozitate în glas.

– Da, sunt de acord, desigur. Dar asta e atitudinea cercului interior față de afirmarea valorii. Poate să fie un pic învechită, dar poziția lor e neclintită și îi derutează pe toți ceilalți.

– Dar ce e cu fetele din jurul lor?

– Sunt copii de salariați. Mitsuru a răspuns cu o notă de tristețe în voce. Fiica unei persoane care lucrează pentru o leafă nu poate să facă niciodată parte din cercul interior. Chiar dacă e deșteaptă sau are mult talent la ceva, tot nu înseamnă nimic. Nici nu va fi băgată în seamă. Dacă încearcă să pătrundă printre ele, va fi batjocorită. Mai mult, dacă e inteligentă, dar e urâtă și naspa, nu va fi decât un gunoi pentru ele.

Gunoi? Ce cuvânt mai era și ăsta? Eu nu făceam parte din clasele privilegiate pe care le descrisese Mitsuru. Nici măcar nu eram fiica unui salariat care avea un anumit statut social. Categoric că nu eram în cercul interior și nici măcar una dintre cele care se învârteau în jurul acestuia. Nu eram sigură nici dacă mă încadram în categoria persoanelor aflate în afara societății. Atunci eram oare chiar mai puțin decât un gunoi? Oare soarta mea era să stau mereu pe malul raiului și să mă uit la corpurile cerești strălucitoare de pe partea opusă? M-am

simțit de parcă aș fi descoperit o nouă plăcere personală. Dacă vă gândiți bine, poate că acesta era destinul meu.

– Există doar o singură cale pe care se poate intra în cercul interior, una singură. Mitsuru își bătea încetișor dinții din față cu unghia.

– Și care ar fi?

– Dacă ești nespus de frumoasă, se poate face o excepție.

Vă închipuiți la ce m-am gândit în acea clipă? Desigur. M-am gândit la Yuriko. Ce s-ar întâmpla dacă Yuriko ar fi la această școală? Cu frumusețea ei excepțională, cine s-ar putea compara cu ea?

Tocmai când mă gândeam la Yuriko, Mitsuru mi-a șoptit la ureche:

– Am auzit că locuiești în Districtul P. Așa e?

– Da. Iau trenul până aici din Stația K.

– Nu mai e nici un elev în școala asta care să locuiască în Districtul P. Deși, acum câțiva ani, am auzit de cineva care venea dintr-un district învecinat.

Locul în care trăiam fusese odată acoperit de apele mării. E o zonă minunată, cu străzi îngrijite, unde trăiesc o mulțime de bătrâni ciudați. Dar cu greu se poate numi un loc potrivit în care să stai, mai ales dacă ești elev și trebuie să faci naveta la o școală atât de prestigioasă ca asta.

– Locuiesc cu bunicul într-un apartament de stat, i-am spus lui Mitsuru, mai ales ca s-o provoc. Bunicul e pensionar, înțelegi, și face tot felul de treburi pentru vecini ca să se descurce cu banii. N-am mai menționat că era eliberat condiționat, dar impactul a fost suficient și așa.

Mitsuru s-a aplecat să-și ridice șosetele care i se lăsaseră și a murmurat cu putină convingere:

– Nu credeam să avem aici o astfel de elevă.

– Nici măcar printre cele lăsate pe dinafară?

– Pe dinafară? La naiba, parcă ești de pe altă planetă, știi? Nimeni nu râde de tine și nici nu încearcă să te necăjească. Îți vezi de treaba ta fără să ai nici o grijă pe lume!

– Ei bine, mă simt ușurată să te aud spunându-mi așa ceva.

Mitsuru mi-a zâmbit iar, dezvelindu-și dinții mari din față.

– Bine. Am să-ți spun adevărul, dar numai ție. Și casa mea e în Districtul P. Mama m-a rugat să nu spun nimănui. A închiriat un apartament în Districtul Minato doar pentru mine. Bineînțeles că pretindem că e al nostru. Mama vine în fiecare zi și face curat, îmi gătește și spală rufele.

– De ce faci asta?

– Pentru că altfel aș fi hărțuită.

– Atunci ești ca și ele, te ascunzi în spatele minciunilor.

Mitsuru părea rușinată.

– Ai dreptate. Urăsc să fac așa ceva. Mă urăsc și pe mine pentru că o fac. Și o urăsc și pe mama din același motiv. Dar, dacă nu minți într-o școală ca asta, atragi atenția asupra ta, așa că n-ai încotro.

Eram convinsă că Mitsuru se înșela. Nu greșea în privința minciunii: dacă voia să meargă așa departe, cine putea să-i spună că nu trebuia? Nu, am vrut să spun că Mitsuru se înșela în ce afirmase mai înainte despre Kazue. Mi-e greu să vă explic, dar în cazul ei era ca între apă și ulei. Kazue nu avea să fie niciodată printre cele din cercul interior, dar ea nu-și dădea seama de acest lucru. Dacă elevele se luau de ea, o făceau pentru că nu știau care îi era locul. Nu se luau de ea din cauza cartierului unde se născuse sau a felului în care trăia, ori din

cauza valorilor în care credea. De aceea nu puteai să etichetezi ceea ce făceau ele drept intimidare. Mă înșel cumva?

Mitsuru fusese odată ținta batjocurii celorlalte, așa că se temea mult să nu ajungă din nou. Pentru că închiriase un apartament în districtul exclusivist Minato și ascundea faptul că familia ei era din Districtul P, Mitsuru era în cârdășie cu fetele vechi din școală. Și dintre ele era cel mai apropiată de elevele din cercul interior.

– Și cum de ești o elevă atât de bună?

– Păi – Mitsuru s-a încruntat de parcă purta o povară grea pe umeri – la început e adevărat că n-am vrut să mă întreacă nimeni. Dar până la urmă am ajuns să-mi placă învățătura. Și nici nu aveam alt lucru pe care să doresc să-l fac. Niciodată nu m-au interesat moda și eleganța ca pe altele. Și nici băieții nu mă interesau. Nu m-am înscris în nici un club. Și nici nu mă gândeam să mă fac doctoriță. Dar auzisem că clubul de medicină era unul dintre cele mai bune, unde activau cei mai inteligenți elevi. Și m-am gândit că, dacă așa stăteau lucrurile, aș putea să găsesc ceva care să-mi potolească setea care mă chinuia.

Mitsuru era sinceră. Nu întâlnisem până atunci o persoană atât de sinceră ca ea.

– Această sete... ce este de fapt? am întrebat-o.

Mitsuru a tresărit și s-a uitat cu atenție la mine. Ochii ei erau negri ca smoala și scânteiau ca ochii de mărgea ai unei mici făpturi fără apărare.

– Poate că e ceva în interiorul meu, ceva ca un demon.

Un demon? Cu toții avem demonii noștri, așa bănuiesc. Toate lucrurile fiind la fel, aș fi putut să duc o viață liniștită, de care să fiu relativ mulțumită, fără să am idee de demonul care

sălășluia în mine. Dar, fiind crescută alături de Yuriko, demonul dinlăuntrul meu a tot crescut până a ajuns la proporții uriașe. Dar cum de exista un demon și în Mitsuru?

– Vrei să spui că ai avut motive întemeiate sau doar că nu-ți place să pierzi?

Pe Mitsuru a luat-o prin surprindere întrebarea mea.

– Păi, mă întreb... Confuză, și-a ridicat ochii spre cer.

– Ești persoana cea mai hotărâtă pe care o cunosc, i-am spus.

– Adevărat? Mitsuru a roșit. Era stânjenită. Am încercat să destind atmosfera, schimbând subiectul.

– Tatăl tău e salariat? Adică ești una dintre cele care se învârt în jurul lor?

– Da. Mitsuru a dat din cap aprobator. Lucrează în imobiliare.

– Trebuie să scoată mulți bani.

– A primit o compensație generoasă când i s-a cumpărat afacerea cu pescuitul, așa că s-a lansat în altă aventură. Pe atunci era șeful pescarilor, din câte am auzit. Dar a murit când eram eu mică.

Chiar dacă ai ei erau oameni ai mării, Mitsuru învățase să se târască și pe uscat ca un pește cu plămâni, care poate respira aer. Aproape inconștient, am început să mi-o închipui pe Mitsuru – cu trupul ei alb și subțire – târându-se prin nisipul noroios și lipicios. Deodată am dorit să mă împrietenesc cu fata asta. Am decis s-o invit la mine acasă.

– N-ai vrea să treci pe la mine într-o zi?

– Bineînțeles! Mitsuru a acceptat invitația mea fără să mai stea pe gânduri. Duminică e bine? Trebuie să mă duc la clubul de medicină în fiecare zi după școală – ăsta-i adevărul. Încerc să intru la Facultatea de Medicină din Tokio.

La Universitatea din Tokio! De-abia învățase să se târască pe pământ și acum voia să se cațăre pe un munte! Și astfel în adâncul sufletului meu s-a născut dorința de a face din Mitsuru obiectul studiilor mele psihologice. Mitsuru era cea mai ciudată ființă din această școală, o fată înzestrată cu așa multă bunătate și bunăvoință, încât se deosebea de noi toate. Și totuși, în sufletul ei stătea la pândă un demon mai puternic decât toți cei dinlăuntrul altora.

– Sunt sigură că ai să intri!

– Nu știu. Dar, chiar dacă intru, ce va urma? Vor fi și mai multe bătălii de purtat.

Mitsuru tocmai începuse să spună ceva când o fată de la clubul de tenis s-a întors spre ea și a strigat-o de pe teren:

– Mitsuru! Nu vrei să joci în locul meu? Eu am obosit.

M-am uitat după Mitsuru cum pornea spre terenul de tenis. Era mică de statură, dar avea picioare lungi, ceea ce-i conferea corpului ei simetrie și armonie. Și-a apucat racheta de parcă ar fi fost grea, apoi a schimbat câteva vorbe cu prietena ei. Gambele subțiri îi erau așa de albe că păreau să nu fi văzut niciodată lumina soarelui. Dar a servit mingea atât de bine că a ajuns pe linia despărțitoare din terenul adversarei sale. Când i-a fost trimisă înapoi, mingea a făcut un sunet ca de clopoțel. Deși nu aveam multe argumente pentru aprecierea mea, am decis că Mitsuru era o jucătoare excelentă. Avea viteză și se mișca bine pe teren. Desigur, atunci când se va termina partida, ea va fi jenată că s-a lăsat absorbită de joc, dovedindu-și talentul într-un mod nepotrivit. Mitsuru nu era un bonsai. Frumusețea ei nu era ca a unui bonsai care își trage farmecul din faptul că își afirmă voința în pofida legăturilor

strânse care îl țin, nelăsându-l în voia sa. Oare prin ce vorbe ar descrie bunicul meu frumusețea lui Mitsuru?

O veveriță, mi-a venit imediat în minte: o veveriță deșteaptă care caută alune prin copăcei și le îngroapă în pământ ca să nu sufere de foame iarna. Veverița era exact ce nu eram eu. Eu eram copacul. Și fără îndoială un copac lemnos, un copac purtând semințe goale pe dinăuntru, fără ovare, o gimnospermă. Aș putea fi un pin sau poate un cedru. În nici un caz n-am să fiu un copac înflorit care primește bucuros păsări și insecte să se adune pe ramurile sale, ca florile. Eram un copac care nu exista decât pentru sine, singuratic. Eram un copac bătrân, gros și tare, iar când vântul îmi bătea prin crengi, polenul adunat acolo se împrăștia de bunăvoie. „Ce comparație potrivită", m-am gândit eu, iar această descoperire mi-a adus un zâmbet pe buze.

– Ce e așa amuzant? a întrebat o voce supărată din spatele meu.

Kazue stătea lângă cișmea, zgâindu-se la mine. Mă urmărise cu privirea de câtva timp și, când mi-am dat seama, m-am enervat puțin. Când mă gândeam la Kazue, îmi apărea în fața ochilor un copac pipernicit.

– N-are nici o legătură cu tine. Doar îmi aminteam ceva amuzant, asta-i tot.

Kazue și-a șters sudoarea de pe frunte și, aruncându-mi o privire mohorâtă, mi-a spus:

– Stăteai acolo și vorbeai cu fata aia, Mitsuru, dar vă uitați tot timpul la mine și vă hlizeați.

– Asta nu înseamnă că râdeam de tine!

– Ei bine, oricum nu-mi pasă. Doar că mă înfurie gândul că o fată ca tine ar putea să-și bată joc de mine!

Kazue parcă a scuipat venin când a rostit ultimele cuvinte. Dându-mi seama că mă ridiculiza, i-am răspuns pe un ton serios, ascunzându-mi adevăratele sentimente cu multă dibăcie:

– N-am idee despre ce tot vorbești. Nu ne băteam joc de tine, nimic de genul ăsta!

– Oh, chiar asta mă înfurie. Sunt așa de răutăcioase. Atât de copilăroase!

– Ți-a făcut cineva ceva?

– M-aș simți mult mai bine dacă mi-ar fi făcut *într-adevăr*.

Kazue și-a trântit racheta pe jos cu o forță surprinzătoare, stârnind un nor de praf care i-a acoperit de mizerie pantofii și șireturile albe. Elevele care stăteau pe bancă s-au întors să se uite la ea, dar imediat și-au mutat privirile la teren. Aproape sigur că nu le interesa discuția dintre două gimnosperme atât de greu de clasificat. (Și Kazue era dintre speciile de pin sau cedru care nu puteau să facă flori). După ce s-a uitat urât la fetele de pe bancă, având în ochi o vădită ostilitate, Kazue m-a întrebat:

– Te gândești să te înscrii în club? Ai luat vreo hotărâre?

Am scuturat din cap fără să spun nimic. Mai înainte visasem să participi la activitățile clubului, dar, văzând cum stau lucrurile în această școală, m-am răzgândit. Nu că m-ar fi deranjat micile servicii pe care membrele mai vechi ale clubului le cereau nou-venitelor, asta se întâmpla în orice club. Dar aici era o ierarhie strictă. Aveau o complicată structură organizatorică pe verticală. Erau cluburi pentru cele din cercul interior, pentru cele care se învârteau în jurul primelor și cluburi pentru toate celelalte.

– Nu. Locuiesc cu bunicul meu, așa că nu am nevoie de nici un club. Aceste cuvinte mi-au ieșit din gură fără voia

mea! Bunicul și prietenii lui jucau rolul claselor privilegiate, iar ajutorul pe care i-l dădeam la treburile lui era activitatea mea extrașcolară.

– Ce vrei să spui cu asta? Lămurește-mă, a zis Kazue.

– Nu contează. N-are nici o legătură cu tine.

Pe fața lui Kazue a trecut o umbră de mânie.

– Și zici că mă bat doar de dragul luptei? Că mă aprind din nimic?

Am dat din umeri. Mă săturasem de Kazue și de complexul persecuției care o caracteriza. Pe de altă parte, dacă înțelesese deja așa mult, ce rost mai avea să-i pun întrebarea?

– Încercam să-ți spun că nu știu de ce există atâta nedreptate în școala asta. E așa multă ticăloșie! Câștigătorul este declarat chiar înainte să aibă loc jocul!

– Ce tot spui acolo? Acum era rândul meu să-i pun întrebări.

– Vezi, am vrut să intru și eu în trupa de majorete. Am făcut cerere de înscriere, dar nici nu s-au uitat pe ea și m-au respins, fără nici un motiv. Nu crezi că mi-au făcut o nedreptate?

Tot ce am putut face a fost să mă uit la Kazue stupefiată. Era complet neștiutoare când era vorba despre ea și despre școală. Și-a pus mâinile în sân, făcând o mutră indignată, și s-a uitat chiorâș la cișmea. Un firicel de apă curgea încontinuu din robinet, susurând leneș.

– Robinetul nu e bine închis! a strigat ea mânioasă.

Dar ea fusese aceea care uitase să-l închidă.

M-am abținut să nu râd de ea. Nefiind încă femei în toată firea, căutam să ne protejăm de eventualele suferințe inversând rolurile și lansând primele atacul asupra agresorilor noștri. Dar, cu timpul, devenea obositor să fii mereu țința, iar cele care își lingeau rănile în loc să lupte nu erau sortite să trăiască mult.

Așa că eu mă străduiam să-mi cultiv răutatea, iar Mitsuru inteligența. Spre binele sau răul ei, Yuriko fusese dăruită din leagăn cu o frumusețe nemaivăzută. Dar Kazue... Kazue nu avea nimic de cultivat. Nu simțeam deloc compasiune pentru ea. Cum să v-o spun? Pe șleau, Kazue era grozav de ignorantă, insensibilă, nepregătită și complet depășită de realitatea crudă cu care se confrunta. De ce naiba nu-și dădea seama de asta?

Sunt sigură că veți considera caracterizarea făcută de mine deosebit de necruțătoare, dar reflectă adevărul. Chiar dacă-i treceți cu vederea faptul că era necoaptă, Kazue tot era de o insensibilitate revoltătoare. Îi lipsea bunăvoința lui Mitsuru și nici nu avea inima împietrită ca mine. Una peste alta, întreaga ei ființă era fără vlagă, caracterizată prin slăbiciune. În sufletul lui Kazue nu existau demoni, în acest sens fiind la fel ca Yuriko. Amândouă erau la cheremul oricărui eveniment, ceea ce socoteam înfiorător de previzibil. Îmi doream mai presus de orice să sădesc un demon în inimile lor.

– De ce nu faci plângere? i-am spus lui Kazue. De ce nu vorbești despre asta la ora de dirigenție? Diriginta nu făcea altceva decât să fie prezentă și să treacă în revistă orarul din ziua respectivă. Nu aveau nici un rost aceste ore de dirigenție. Și ar fi fost foarte nepotrivit pentru o elevă să provoace o dezbatere pe o anumită temă și să încerce să obțină un oarecare consens. Dar Kazue mi-a primit propunerea cu entuziasm.

– Asta e! Ce idee bună! Îți rămân datoare. Tocmai atunci am auzit clopoțelul care anunța recreația. Kazue a plecat. Nici măcar nu mi-a spus la revedere.

M-am simțit ușurată când a plecat Kazue și mulțumită că se terminase ora de tenis fără să fac altceva decât să sporovăiesc. Orele de sport și de gospodărie de la Liceul Q de Fete

nu erau prea stricte. Profesorii nu le acordau atenție decât celor dornice să participe la ele.

Acestea erau preceptele pedagogice ale profesorilor de la Liceul Q: independență, încredere în sine și stimă de sine. Elevele erau încurajate să facă ce doresc, pentru că doar ele purtau responsabilitatea propriei dezvoltări intelectuale. Regulile erau permisive și multe aspecte cădeau în grija sentimentului de autodeterminare al elevelor. Cea mai mare parte din profesori erau absolvenți ai Școlii Q. Oferindu-li-se aici principii pure, perceptele pedagogice pe care le propovăduiau erau de natură abstractă. Aveau grijă să ne insufle convingerea că orice lucru e posibil. O lecție minunată, nu credeți? Atât Mitsuru, cât și eu ne agățam în taină de această speranță. Eu aveam răutatea mea și Mitsuru inteligența ei. Aceste calități ale noastre se dezvoltau în același ritm, ni le cultivam și ne străduiam să stăm pe propriile picioare în această societate coruptă.

•3•

Era devreme într-o dimineață ploioasă de iulie când a sunat telefonul care mi-a anunțat moartea mamei. Tocmai terminasem de pregătit mâncarea de prânz pe care urma să o iau la școală și începusem să prepar câte ceva pentru micul dejun. Pâine prăjită cu gem și ceai. Mâncam același lucru în fiecare dimineață.

Bunicul era pe terasă și vorbea cu bonsaii, după cum îi era obiceiul. În toiul sezonului ploios, bonsaii atrăgeau atât

insecte, cât și mucegai, așa că trebuiau îngrijiți cu multă atenție. Bunicul era așa de ocupat cu ei – nu-i păsa de ploaie – că n-a auzit telefonul.

După ce s-a topit untul pe pâinea prăjită, trebuia să o ung cu gem de căpșuni. Pentru mine era important să întind gemul în așa fel încât semințele negre să fie uniform presărate, dar a trebuit să fiu atentă ca gemul să nu se scurgă în afara feliilor de pâine prăjită. Coordonarea era totul, căci era la fel de important și să pun plicul de ceai Lipton de două ori în ceașcă și apoi să-l scot. Eram foarte atentă la ce făceam, așa că, auzind telefonul, l-am strigat supărată pe bunicul:

– N-ai de gând să răspunzi?

Bunicul s-a întors puțin și s-a uitat peste umăr la mine. I-am arătat telefonul cu degetul.

– Răspunde. Dacă e mama, spune-i c-am plecat la școală.

Cerul era cenușiu și ploua atât de abundent că nu puteai să vezi nici etajul de sus al clădirii din cealaltă parte a complexului de apartamente; parcă era învăluită în ceață. Pentru că era atât de întuneric, a trebuit să aprindem lumina de dis-de-dimineață. Nefiind nici noapte, nici zi, totul părea fantomatic. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte din ce motiv putea să mă sune mama în zorii zilei. Diferența de fus orar arăta că Japonia era cu șapte ore înainte față de Elveția; acolo trebuia să fie miezul nopții. Deoarece părinții nu mă sunaseră niciodată la o asemenea oră, m-am gândit că poate a murit Yuriko și mi-a tresăltat inima de speranță.

Bunicul a ridicat în cele din urmă receptorul.

– Da, eu sunt... Oh, bună, a trecut multă vreme. Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine în ultimul timp. Bunicul părea că nu-și găsește cuvintele. Văzându-l atât de tulburat,

mi-am închipuit că telefonase cineva de la școală. Am scos repede plicul de ceai din ceașca mea și l-am pus pe farfurioară. Ceaiul era încă prea slab. Nu lăsasem plicul cât trebuia. Bunicul m-a chemat la telefon, uitându-se nedumerit la mine.

– E tatăl tău. Zice că are ceva să-ți spună. Eu nu înțeleg nimic. Parcă vorbește păsărească. Dar a zis că e o chestie importantă pe care nu mi-o poate spune mie.

Nu primisem niciodată vreun telefon de la tatăl meu. Mă întrebam dacă nu voia să-mi spună că n-o să-mi mai trimită bani pentru taxele școlare. Mi-am făcut curaj să mă cert cu el.

– Ceea ce o să auzi va fi probabil un șoc pentru tine, dar nu-i nimic de făcut. E greu pentru noi, dar o să trecem și peste asta – e o tragedie pentru familia noastră.

Preambulul tatei a durat mult. Avea grijă mereu să povestească lucrurile pe îndelete, ca să aibă un mai mare impact asupra interlocutorului său. Dar, poate pentru că era plecat din Japonia de ceva timp și se obișnuise acum să-și vorbească limba maternă, japoneza lui devenise mai puțin inteligibilă. În sfârșit, exasperată, i-am spus:

– De fapt ce ai să-mi spui?

– Mama ta a murit.

Vocea tatălui meu, deși melancolică, s-a auzit mai tare, dezvăluind astfel confuzia din sufletul său. Apoi s-a lăsat o tăcere mormântală la capătul celălalt al firului. N-am auzit nici măcar vocea lui Yuriko pe fundal, nimic.

– Cum a murit? am întrebat calmă.

– S-a sinucis. M-am întors acasă cu puțin timp înainte și am văzut-o pe mama ta dormind. Se dusese deja la culcare. Mi s-a părut ciudat că nu se scoală la venirea mea, dar se mai întâmplase și în alte dăți. În ultimul timp, nu prea vorbea.

Când m-am apropiat de ea, am observat că nu respiră. Era deja moartă. Doctorul crede că a înghițit un pumn de somnifere după-amiaza și a murit pe la șapte seara, când nu era nimeni acasă. E atât de trist că nici nu suport să mă gândesc la asta.

Tata a spus toate astea bâlbâindu-se într-o japoneză stricată, după care a izbucnit:

– Nu pot să cred că și-a luat viața. Bănuiesc că e vina mea. A făcut-o probabil de surăpare.

Prin *surăpare,* tata voia să zică *supărare.*

– Tu porți toată vina, i-am spus eu cu răceală în glas. Ai târât-o după tine în Elveția.

Cuvintele mele l-au enervat pe tata.

– Dai vina pe mine pentru că noi doi nu ne înțelegem? Și zici că eu am greșit?

– Păi nu ești complet nevinovat.

După o clipă de tăcere, furia tatei s-a potolit treptat și mâhnirea lui parcă a devenit mai profundă.

– Am trăit împreună optsprezece ani. Nu îmi vine să cred că ea a murit prima.

– Sunt sigură că a fost un șoc puternic pentru tine.

– Nu te întristează moartea mamei tale? m-a întrebat tata brusc, luându-mă prin surprindere.

Nu eram tristă. E ciudat, dar simțeam că o pierdusem pe mama de mult timp. O jelisem când eram mică, așa că nu m-am simțit prea tristă sau singură când a plecat în Elveția, în martie. Când am auzit că murise, m-am gândit că plecase deja într-un loc foarte îndepărtat, așa că nu am simțit durere. Dar cât de ciudat era să mă întrebe tata așa ceva!

– Sigur că mă întristează.

A părut mulțumit de acest răspuns.

– Sunt complet șocat. Și Yuriko, care a venit acasă cu puțin timp în urmă. E dărâmată, cred că acum e în camera ei și plânge.

– Dar ce face Yuriko de vine acasă așa târziu? am întrebat fără să mă gândesc înainte. Dacă Yuriko stătea acasă, poate că o găsea pe mama mai devreme.

– A avut o întâlnire... cu un prieten al fiului lui Karl. Eu am avut o ședință la serviciu care a durat mai mult decât mă așteptasem, așa că n-am putut să plec.

Tata se scuza. Cuvintele îi ieșeau din gură de-a valma, într-o zăpăceală groaznică. Nu mi-l închipuiam pe tata stând cu adevărat de vorbă cu mama. Probabil că s-a simțit singură, dar eu nu mă gândisem la asta. Oricum, dacă oamenii nu suportă să fie singuri, n-au altceva de ales decât să moară.

– Vrem s-o înmormântăm la Berna, așa că îți trimitem un bilet de avion. Dar bunicului tău n-am de gând să-i plătesc drumul. Vreau să-i explici tu cum stau lucrurile.

– Îmi pare rău, dar se apropie examenele de sfârșit de trimestru și nu pot să plec de aici. De ce să nu vină bunicul în locul meu?

– Nu vrei să-ți iei rămas-bun de la mama ta?

Îmi luasem deja rămas-bun de la ea cu mulți ani în urmă, când eram mică.

– Nu, nu neapărat. Așteaptă. Ți-l dau pe bunicul.

Bunicul, care își dăduse seama încetul cu încetul despre ce vorbeam noi, a venit la telefon, părând distrus. El și tatăl meu au discutat despre ce urma să se facă. Bunicul a refuzat să vină la funeralii. Eu am mușcat din pâinea prăjită – acum rece – și am băut tot ceaiul slab. În timp ce îmi împachetam prânzul pregătit din resturile de la cina de ieri și mi-l puneam în ghiozdan, a

intrat bunicul în bucătărie. Pe fața lui palidă se citeau durerea și mânia.

– El a omorât-o, ticălosul!

– Cine?

– Tatăl tău, cine altul! Vreau să mă duc la înmormântarea ei, dar nu pot. Mi se frânge inima. Nu pot să merg la funeraliile singurului meu copil!

– Du-te dacă vrei.

– Nu pot. Am fost eliberat condiționat. Acum am rămas singur pe lume.

Bunicul s-a așezat pe podeaua din bucătărie și a plâns încetișor.

– Întâi îmi moare soția și acum fiica. Ce soartă!

L-am luat pe bunicul de umerii lui osoși și l-am legănat cu blândețe. Știam că o să-mi miroasă mâinile a briantină, dar nu-mi păsa. Chiar așa era. Simțeam ceva asemănător cu iubirea pentru bunicul meu. Mă lăsa întotdeauna să fac ce vreau.

– Bietul de tine! Dar ți-au rămas bonsaii.

Bunicul s-a întors să mă privească.

– Ai dreptate. Tu ești mereu așa de calmă. Ești o fată puternică. Eu sunt pierdut. Dar mă pot bizui pe tine.

Înțelesesem situația bunicului de câtva timp. În cele patru luni de când locuiam la el, începuse să se bazeze pe mine să mă ocup de casă, de ce mai era de făcut pentru vecini, ba chiar să discut în numele lui cu chiriașii din complexul de apartamente. Se bizuia pe mine în toate. Uitând cu totul de el, nu se ocupa decât de bonsai. Dorea atât de mult să facă asta că abia suporta să stea departe de copăcei.

Între timp, mie mi se învălmășeau în minte o mulțime de gânduri negre. Încercam să găsesc o cale să ne menținem pe

linia de plutire atât eu, cât și bunicul. Dacă îmi cerea tata să mă mut în Elveția? Cum aveam să mă descurc? Și dacă tata hotăra să se întoarcă în Japonia cu Yuriko și să se stabilească aici? Ce avea să se întâmple în acest caz?

Dar nici unul dintre aceste scenarii nu mi se părea probabil. Eram aproape sigură că tata va rămâne la Berna cu Yuriko, chiar și fără mama. Bineînțeles că nu-mi va spune să vin acolo, știind că nu mă împac cu Yuriko. Din ultima scrisoare primită de la mama înțelesesem că se simțea singură în Berna, dat fiind că numai ea era asiatică în familie. Ce mult mă bucuram că nu mă dusesem cu ei! Am oftat de ușurată ce mă simțeam.

Dar, în câteva minute, m-a mai sunat cineva, de această dată era Yuriko.

– Alo, surioară. Tu ești?

Auzeam vocea lui Yuriko pentru prima oară după câteva luni. Suna mai răgușită, mai matură, poate pentru că vorbea în șoaptă, de parcă se temea să n-o audă cineva. Nu aveam timp de așa ceva.

– Trebuie să plec la școală și n-am timp să stau la telefon. Ce dorești?

– Mama noastră tocmai a murit și tu te duci la școală? Cam rece atitudinea ta, nu crezi? Am auzit că nu vrei să vii nici la înmormântare. Vorbești serios?

– De ce? Ți se pare ciudat?

– Da, e ciudat! Trebuie să ținem doliu; așa a zis tata. N-am să merg la școală un timp și, desigur, trebuie să mă duc la înmormântare.

– Fă ce vrei. Eu mă duc la școală.

– Ce trist pentru mama!

Vocea lui Yuriko mă condamna. Dar dorința mea de a ajunge la școală nu avea nici o legătură cu mama. Dimpotrivă, mă grăbeam pentru că astăzi era ziua în care Kazue avea de gând să discute despre discriminarea de care se lovise când încercase să intre în trupa de majorete. Mă îndoiesc că mai ridicase vreo elevă din școala noastră o asemenea problemă. Era un eveniment de seamă, iar Kazue ar fi fost foarte dezamăgită dacă lipseam.

Nu că aș fi considerat un eveniment de la școală mai important decât moartea mamei mele. Nu despre asta era vorba. Dar eu eram cea care plantase sămânța și voiam să văd cu ochii mei cum avea să se descurce Kazue în această situație. Mama murise deja și nu aveam ce să fac. Absența mea de la școală n-avea s-o readucă la viață. Totuși, mi-am întrebat sora cum se purtase mama în ultimul timp.

– Era ceva ciudat în comportamentul ei?

– Da, părea să sufere de un fel de nevroză, mi-a răspuns Yuriko printre lacrimi. Chiar dacă se plângea că orezul e foarte scump, gătea o oală întreagă în fiecare zi, mai mult decât puteam mânca. Știa că asta îl enerva pe tata, așa că o făcea doar ca să-l scoată din sărite. Și încetase să mai facă *bigos* pentru el. „Asta-i mâncare pentru porci", bombănea ea. Apoi n-a mai ieșit în oraș. Stătea acasă singură, pe întuneric, nu mai voia să aprindă lumina. Când mă întorceam acasă, credeam că nu e nimeni acolo, așa că aprindeam lumina și o vedeam stând la masă, cu ochii larg deschiși. Era înspăimântător. Se holba la mine și îmi spunea chestii din astea: „Tu al cui copil ești?" Drept să-ți spun, tata și cu mine începuserăm să simțim că era prea mult pentru noi.

– Am primit scrisori de la ea, în care spunea lucruri ciudate, de asta te-am întrebat.

– Ți-a scris? Ce zicea? Yuriko murea de curiozitate.

– Nimic important. De ce m-ai sunat?

– Am ceva de vorbit cu tine.

„E ciudat", m-am gândit și m-am pus în gardă. Nu vedeam nimic bun în asta. Cerul se întunecase și mai mult, iar ploaia se întețise. Aveam să mă ud leoarcă înainte să ajung la stație. Era deja prea târziu ca să intru la timp la ora de dirigenție, așa că m-am resemnat și m-am așezat pe tatami[1]. Bunicul pusese ziare pe jos în camera cea mică și muta acolo bonsaii de pe verandă. Lăsase ușa larg deschisă și răpăitul ploii umplea camera. Am ridicat tonul.

– N-auzi ploaia? Toarnă cu găleata aici.

– N-o aud. Dar tu îl auzi pe tata plângând? Și el face mult zgomot.

– Nu-l aud.

– Nu mai pot să stau aici acum că mama a murit, a spus Yuriko.

– De ce? am țipat eu.

– Tata se va recăsători cu siguranță. Știu totul despre asta. Se vede cu o tânără de la fabrică, o turcoaică. El e convins că nu știe nimeni. Dar Karl și Henri, și toată lumea au aflat. Henri mi-a spus și mie, înțelegi. A zis că e sigur că turcoaica e gravidă, așa că nu mă îndoiesc că tata se va însura cu ea cât de curând. De asta nu pot să rămân aici. Mă întorc în Japonia.

Am sărit în picioare îngrozită. Yuriko se întorcea? Tocmai scăpasem în sfârșit de ea! Nu erau decât patru luni de când plecase.

---

[1] Rogojină tradițională japoneză (n.tr.)

– Unde ai de gând să locuiești?

– Ce-ar fi să stau la voi?

Vocea lui Yuriko era linguşitoare. M-am uitat după bunicul, care tot aducea bonsaii în cameră, cu umerii uzi de ploaie, şi i-am răspuns categoric:

– Nici să nu te gândeşti.

•4•

Prin ploaia torenţială m-am îndreptat cu greu, dar hotărâtă spre staţia de autobuz. Apa curgea în torente pe şoseaua asfaltată, cu destulă repeziciune ca să formeze un torent. Un pas greşit şi m-aş fi udat până la genunchi. Autobuzul pe care îl prindeam întotdeauna venea pe şosea hârâind în spatele meu şi a trecut pe lângă mine, cu geamurile aburite de la răsuflarea pasagerilor. Îmi închipuiam ce umezeală neplăcută era înăuntru.

La ce oră o fi următorul autobuz? Mă va duce la şcoală la timp pentru ora de dirigenţie? Mi-am dat seama că nu-mi mai păsa acum: fie ce-o fi. *Ce o să fac? Ce pot să fac?* La altceva nu eram în stare să mă gândesc.

Dacă Yuriko se întorcea în Japonia şi nu avea unde să locuiască, va trebui să trăim din nou împreună ca nişte surori. Neavând alte rude la care să apeleze, singurul loc în care putea să vină era micul apartament al bunicului. Doar la gândul de a o avea pe Yuriko din nou sub acelaşi acoperiş cu mine mi se făcea pielea de găină. De îndată ce am să deschid ochii de

dimineață, o voi vedea pe saltea lângă mine, privindu-mă cu ochii ei negri, iar apoi o să beau ceai și o să mănânc pâine prăjită cu gem împreună cu ea și cu bunicul! Rahat!

Yuriko avea să deteste mirosul de briantină ieftină cu care se dădea bunicul. O vor enerva bonsaii îngrămădiți în apartament și va dezaproba toate treburile pe care le facem noi pentru vecini. De îndată ce va ajunge Yuriko aici, era sigur că toți cei din complexul de apartamente și chiar din magazinele alăturate vor muri de curiozitate în privința ei. Echilibrul plăcut din viața mea cu bunicul va fi distrus. Bunicul ar putea chiar să ajungă din nou infractor!

Dar cel mai mult detestam gândul de a fi din nou fascinată de monstrul Yuriko, de a o avea mereu în preajmă pe sora mea. Nu mă simțeam niciodată în siguranță cu ea alături. Deodată, m-am gândit la mama și la sinuciderea ei.

„Cred că nu pot accepta ideea că o prăpădită de orientală ca mine a adus pe lume o frumusețe ca Yuriko." Motivul pentru care mama hotărâse să-și ia viața nu era că se simțea prea singură și nici că tata o înșela. Oare nu o făcuse din cauza lui Yuriko? Din cauza faptului că exista? Când am auzit că Yuriko se întoarce în Japonia, a început să mă cuprindă o furie inexplicabilă. Am urât-o pe mama pentru că se sinucisese și pe tata pentru că îi fusese necredincios; apoi, aproape imediat, mi-a părut rău pentru mama și am înțeles că aveam un fel de afinitate cu ea. Ochii au început să mi se umple de lacrimi. Acolo, în ploaie, am fost în stare s-o jelesc pe mama pentru prima oară. Poate că o să vă vină greu să credeți, dar aveam doar 16 ani. Chiar și eu aveam momente în care nu-mi puteam stăpâni emoțiile.

Am auzit în spatele meu o mașină care se apropia, trecând prin șuvoiul de apă. Ca să nu fiu stropită din cap până-n picioare, m-am adăpostit sub copertina unui magazin cu lenjerie de pat și am așteptat să se îndepărteze mașina. Era un enorm automobil negru – de genul celor folosite de oficialii guvernamentali, pe care rareori le vezi în cartier. Mașina a oprit chiar lângă mine și cineva a coborât geamul.

– Nu vrei să faci o plimbare? Mitsuru a făcut o grimasă când i-au căzut stropi de ploaie pe față. Mă uitam la ea și nu-mi venea să-mi cred ochilor, iar ea mi-a făcut semn să urc.

– Hai, repede!

Mi-am strâns umbrela și m-am suit. Era foarte rece în mașină și plutea un miros de deodorant ieftin pentru încăperi. Am bănuit că era al șoferiței, o femeie între două vârste cu părul în dezordine. S-a întors spre banchetă să se uite la mine.

– Tu ești fata care locuiește într-un apartament care aparține statului din Districtul P?

Avea vocea groasă și răgușită de parcă îi dăduse cineva cu șmirghel pe gât.

– Da.

– Mamă, nu crezi că ești cam nepoliticoasă? În timp ce își dojenea mama, Mitsuru îmi tampona cu batista ei uniforma udă. Mama ei se concentra asupra semnelor de circulație din fața ei și nu s-a scuzat, nici n-a râs. Deci asta era mama lui Mitsuru? Deoarece eram fascinată de relațiile dintre oameni și de ereditate, am privit-o cu atenție pe femeie, întrebându-mă ce trăsături îi transmisese prietenei mele.

Părul îi era neîngrijit și părea că fusese făcut odată permanent. Tenul îi era oacheș și nu era machiată. Purta un veșmânt gri care putea fi cu greu numit rochie; arăta mai degrabă

a cămașă de noapte. Nu-i puteam vedea picioarele, dar eram sigură că purta sandale și șosete sau o pereche de tenișI murdari.

Cum de putea femeia asta să fie mama lui Mitsuru? Era chiar mai prăpădită decât mama mea! Descurajată, i-am comparat fața cu a fiicei sale. Mitsuru mi-a simțit privirea ațintită asupra ei și s-a întors să se uite la mine. Privirile ni s-au întâlnit. A dat din cap, de parcă se resemnase. Mama lui Mitsuru a zâmbit, dezvelind un șir de dinți micuți care nu numai că nu arătau ca ai lui Mitsuru, dar nici nu se potriveau cu fața ei.

– E neobișnuit, nu, pentru cineva din cartierul ăsta să meargă la o asemenea școală? Mama lui Mitsuru era o persoană care renunțase la ceva. Cred că veți spune că e vorba despre reputație și demnitate în societate. La ceremonia de acordare a matricolelor, mă uitasem pe furiș la părinții celorlalte eleve. Cu toții erau bogați, dar se străduiau să nu fie ostentativi. Sau mai degrabă își etalau bogăția ascunzând-o în același timp. Oricum ai fi luat-o, cuvântul de ordine acolo era *bogăția*.

Dar mama lui Mitsuru nu avea absolut nici o atitudine față de bogăție. Probabil că avusese înainte, dar renunțase complet să se mai preocupe de acest aspect. Părinții copiilor bogați se mândreau cu inteligența odraslelor lor. Chiar și părinții salariați se fereau să fie ostentativi. Mitsuru îmi spusese că mama ei îi poruncise să nu zică nimănui că locuiește în Districtul P, așa că nu mă așteptasem deloc s-o văd pe mama ei atât de neîngrijită. Presupusesem că era genul de femeie care face mult caz de înfățișarea ei.

– Ai plâns? m-a întrebat Mitsuru.

M-am uitat la ea, dar nu i-am răspuns. În ochi i se citea o irascibilitate pe care n-o mai văzusem înainte. Chiar în acel

moment am zărit demonul din ea, doar pentru o clipă l-am prins de coadă. Era oare jenată? Și-a ferit privirea de a mea.

– Am primit un telefon adineauri. A murit mama mea.

Mitsuru s-a întunecat la față. A tras de buza de jos cu degetele de parcă încerca să-și smulgă gura de pe față. Mă întrebam când va începe să-și bată dinții de sus cu unghia, așa cum făcea de obicei. Am simțit că se dădea o luptă în ea. Dar apoi a depus armele.

– Îmi pare rău, a zis ea.

– Și zici că ți-a murit mama? Mama lui Mitsuru s-a uitat în spate la mine de pe locul șoferului, vorbindu-mi cu o voce care părea mai mult un scrâșnet. Suna exact ca aceea a oamenilor care veneau pe la bunicul meu. Sinceră, deschisă și mai preocupată de realitate decât de aparență.

– Da.

– Câți ani avea?

– În jur de 50, cred. Nu, poate că nu împlinise încă 50. Nu știam exact vârsta mamei.

– Atunci era cam de vârsta mea. Cum a murit?

– S-a sinucis.

– De ce? S-a schimbat ceva în viața ei?

– Nu știu.

– O mamă care se sinucide își lasă copiii într-o situație grea. Ar trebui să te învoiești de la școală. Ce făceai pe stradă? m-a întrebat ea.

– Aveți dreptate. Dar mama mea a murit departe, în altă țară, și nu pot face nimic dacă stau acasă.

– Totuși, nu văd de ce te agiți atât de mult să ajungi la școală, mai ales pe o ploaie ca asta. Mama lui Mitsuru mi-a

studiat fața în oglinda retrovizoare, ochii ei afundați în orbite m-au măsurat din cap până-n picioare.

– Trebuie să fiu la școală astăzi.

Nu voiam să-i spun de Kazue și protestul ei împotriva discriminării, așa că nu am continuat. Mama lui Mitsuru părea să-și piardă interesul pentru doliul meu.

– Ia stai puțin, ești metisă?

– Mamă! Ce importanță are? a întrerupt-o Mitsuru, iar eu am auzit-o bătând ușurel în dinți cu unghia. I-a murit mama. Nu-i mai pune atâtea întrebări!

Dar mama lui Mitsuru nu era femeia căreia să-i pui pumnul în gură.

– Locuiești cu bunicul tău, așa-i?

– Da.

– Și bunicul tău e japonez?

– Da.

– Și mama ta e japoneză. Atunci tata ce este?

De ce era așa de curioasă? Totuși, îmi făceau plăcere întrebările ei. Erau întrebări pe care toți voiau să le pună, dar nu o făceau niciodată.

– Elvețian.

– Măiculiță, ce pereche frumoasă! a zis zâmbind mama lui Mitsuru, dar eu mi-am dat seama că nu asta voise să spună.

Mitsuru mi-a șoptit la ureche:

– Îmi pare foarte rău că mama e atât de nepoliticoasă. Așa încearcă ea să fie drăguță cu cineva.

– Acum nu sunt amabilă. Mama lui Mitsuru s-a mai întors o dată să se uite la noi. Pari o puștoaică dură. Mitsuru e o tocilară notorie. E absurd. Ea zice că vrea să meargă la Facultatea de Medicină din Tokio; e atât de încăpățânată. Nu vrea niciodată

să cedeze. Şi cu siguranţă nu vrea să-şi bată nimeni joc de ea. Asta-i tot ce o interesează. Şi a spus că nu mai vrea să trăiască acolo, aşa că şi-a închiriat o locuinţă. La gimnaziu a trebuit să facă faţă unor hărţuieli îngrozitoare, aşa că a învăţat să se apere singură. Dar îmi pare foarte rău că nu am lăsat-o atunci să plece de la şcoala aceea.

– De ce te-au hărţuit? am întrebat-o pe Mitsuru pe un ton nepăsător.

Mama ei a răspuns până să deschidă ea gura.

– Pentru că mama ei e patroana unui bar, de-aia!

A parcat maşina exact în faţa porţii şcolii, dându-se peste cap ca să atragă privirile curioase ale elevelor care intrau în clădire. Era al naibii de pornită s-o enerveze pe Mitsuru. Când i-am mulţumit pentru că m-a adus, mi-a spus:

– Nu uita să-i spui bunicului să treacă pe la barul meu data viitoare când iese în oraş. Se numeşte „Fluviul Albastru", e chiar vizavi de staţie.

Nu ştiam sigur, doar bănuiam că barul era un fel de cabaret.

– E vreun bonsai acolo?

– De ce?

– Bunicul preferă bonsaii femeilor, de aceea.

Mama lui Mitsuru nu ştia cum să reacţioneze la gluma mea şi şi-a întins gâtul să-mi spună ceva, dar orice o fi fost n-am auzit, căci Mitsuru deja trântise portiera. Mi-a ţinut umbrela ei până mi-am deschis-o pe a mea.

– Mama e groaznică, nu-i aşa? Dar se preface doar că e rea. Nu suport aşa ceva. Cineva care se dă peste cap să spună lucruri urâcioase ca astea este un mare laş, nu crezi?

Mitsuru vorbea măsurat, fără să se enerveze. Am dat din cap, spunându-i că am înţeles foarte bine. Mama ei nu era pe

măsura idealului lui Mitsuru. Și în cazul meu era la fel. Copiii nu-și aleg mamele.

– Ești bine? m-a întrebat Mitsuru aruncându-mi o privire îngrijorată.

– Sunt bine. Simt că mama mea și cu mine ne-am despărțit deja cu mult timp în urmă.

– Înțeleg ce vrei să spui. Și eu simt că mi-am luat rămas-bun de la mama de foarte multă vreme. Acum doar mă folosesc de ea, înțelegi, să mă plimbe cu mașina și alte chestii de genul ăsta.

– Știu cum e.

– Ești o fată ciudată. Mitsuru s-a uitat în sus la mine când a rostit aceste cuvinte, dar apoi și-a văzut o prietenă care îi făcea semne. Trebuie să plec.

– Așteaptă puțin. Am prins-o de bluză. S-a întors să se uite la mine. Când ai fost hărțuită, mama ta a zis că ai ripostat. Cum?

– Păi – Mitsuru i-a făcut semn prietenei sale să plece înaintea ei, ca să poată vorbi cu mine – le-am lăsat să se folosească de notițele mele.

– Dar apoi le-ai lăsat să se folosească și de tine, nu-i așa? Cum de poți fi așa drăguță cu fetele care s-au luat de tine?

Mitsuru s-a bătut ușurel cu degetul peste dinții ei mari.

– Îți spun doar ție asta, e-n regulă? Notițele pe care li le-am împrumutat nu erau cele adevărate.

– Cum adică?

– Am două rânduri de notițe. Cele adevărate sunt mult mai complete și amănunțite decât cele pe care li le-am dat lor. În acelea erau doar câteva dintre punctele importante, pentru ca ele să nu observe. Dar notițele erau contrafăcute.

Mitsuru şuşotea de parcă ar fi vorbit despre ceva jenant. Şi totuşi, tonul îi era atât de entuziast, încât îi ascundea cu greu bucuria.

– Îndrăzneala lor mă dezgustă. Deoarece au obiceiul să le intimideze pe altele, pentru ele nu reprezintă nimic să împrumute notiţele cuiva. Singurul mod în care te poţi apăra de obrăznicia lor este să te impui şi să faci un târg cu ele. Pentru că le-am lăsat să-mi copieze notiţele, au încetat să-şi mai bată joc de mine; ăsta a fost târgul pe care l-am făcut. Fetele alea se prind repede. Au înţeles imediat că nu sunt o fată slabă de înger, de care pot să facă mişto. Le puteam fi de folos, aşa că au început s-o hărţuiască pe alta. Mitsuru a zâmbit slab şi a dat din umeri. Tu nu ştii cât de intimidată am fost în gimnaziu. A fost groaznic. Timp de un an întreg, nici o fată n-a vorbit cu mine. Singurii care vorbeau cu mine erau profesorii şi femeile care lucrau la magazinul şcolii. Nimeni altcineva. Chiar şi fetele care intraseră în şcoală în acel an îşi băteau joc de mine. Aveau impresia că, dacă intimidau pe cineva din afara elitei, vor ajunge să facă parte din acel cerc exclusivist.

A sunat primul clopoţel. Ora de dirigenţie avea să înceapă din clipă în clipă. Am pornit în grabă spre clasă. N-am înţeles niciodată cum au putut să intimideze o fată aşa drăguţă ca Mitsuru.

– Nu pot să pricep de ce te-au luat pe tine drept ţintă.

– Pentru că mama venea să asiste la ore în perioada iniţială de formare. Uite cum s-a prezentat la prima întâlnire dintre părinţi şi copii: „Sunt încântată că fiica mea a intrat în sfârşit la Şcoala Q. Pusese ochii pe această şcoală de mult timp. Sperasem să intre din cursul primar, dar, când acest lucru nu s-a întâmplat, am visat să o văd aici măcar la gimnaziu. A învăţat

mult și munca ei a fost răsplătită. Acum sper că o să vă înțelegeți toate cu fetița mea și o să ajungeți bune prietene!"

Așa obișnuia mama să se poarte cu oamenii de la bun început. Dar, chiar de a doua zi, am ajuns ținta batjocurii lor. Dimineața era pe tablă un desen cu mama mea purtând un taior de un roșu aprins și un inel cu un diamant mare, iar alături scria: „În sfârșit, e elevă la Școala Q!" Dar ce voiau să spună era că, indiferent dacă intrasem în școala primară sau la gimnaziu, nu aveam să fiu *niciodată* una de-a lor.

– Înțeleg perfect.

– Ce crezi că înțelegi?

– Ce mi-ai spus despre mama ta.

Aș fi vrut să adaug că știam că îi era rușine cu mama ei. Dar Mitsuru s-a încruntat.

– Îmi pare rău... Am vrut să spun despre mama ta. Cu faptul că a murit azi și toate celelalte.

– Să nu-ți pară. E-n regulă. Știi, mai devreme sau mai târziu tot trebuia să ne despărțim.

– Mișto. Chiar că ești mișto.

Mitsuru a râs bucuroasă. Amândouă am știut că se întâmplase ceva între noi în acel moment, ceva ce numai noi două puteam prețui. Din acea zi, am nutrit pentru Mitsuru o afecțiune plină de duioșie.

Am intrat în clasă și m-am uitat imediat după Kazue. Privea chiorâș spre tablă, palidă și tensionată. Când m-a văzut, s-a ridicat și a venit la banca mea cu acel mers smucit al ei.

– Hei, am de gând să ridic problema aceea astăzi.

– Da? Baftă!

– Vei spune și tu ceva, nu-i așa?

Kazue s-a uitat cu atenție la fața mea. Ochii ei mici, tiviți cu gene negre erau ațintiți asupra mea. Când i-am întors privirea, am simțit cum îmi crește ura față de ea. Ce cretină era! Cu cât insista pe lângă mine, cu atât mă gândeam mai mult la prietenia mea atât de diferită cu Mitsuru. Credeți că atitudinea mea era ofensivă? Așa mergeau lucrurile în lumea mea.

– Sigur. O să te sprijin, am spus, convinsă că nu o să fac așa.

Kazue părea ușurată. Ochii îi scânteiau.

– Ce bine! Ce o să spui?

– Ce-ar fi să confirm că tot ce spui tu e adevărat?

– E-n regulă. Când încep, ridici mâna, bine? Kazue s-a uitat abătută prin clasă cât timp a vorbit cu mine. Fetele cele noi se așezaseră cuminți pe locurile lor, așteptând să vină diriginta; cele vechi erau adunate în fundul clasei și șușoteau. Ei bine, să începem.

Kazue s-a întors la banca ei, părând încrezătoare. Apoi s-a deschis ușa clasei și a intrat diriginta noastră. Ea era profesoara care ne preda autorii clasici și noi toate o porecliserăm „Hana-chan". Era necăsătorită, avea aproape 40 de ani, așa cred. Purta întotdeauna un taior bine croit, fie bleumarin, fie gri, și o bluză cu guler alb. Nu venea niciodată la școală fără un colier de perle mici la gât. Avea mereu la ea o agendă legată în piele verde-închis, iar obrajii îi erau albi ca hârtia, fără nici un strop de machiaj. Intrase în Școala Q din cursul primar și făcuse facultatea tot acolo, așa că era mândră de pregătirea ei.

Kazue, roșie la față, s-a dus repede la locul ei. Eu nu-mi luam ochii de la ea.

– Bună dimineața, fetelor! și-a salutat Hana-chan clasa, cu vocea ei ușor nazală, ca o rafală de mitralieră. S-a uitat lung pe fereastră. Încă mai ploua.

– Meteorologii au spus că se va însenina până diseară. Dar nu știu dacă va fi chiar așa...

Kazue a tras adânc aer în piept și s-a ridicat. O urmăream cu coada ochiului. Hana-chan s-a uitat la ea, surprinsă. Eu îmi ațintisem privirea în spatele lui Kazue, îmboldind-o prin forța telepatiei. *Hai! Vorbește!* În cele din urmă, cu o voce înecată în salivă, a început.

– Ă... aș vrea să ridic o problemă. Despre cluburi.

Kazue s-a uitat la mine cu emoție, dar eu m-am prefăcut că nu știu ce vrea și mi-am rezemat bărbia într-o mână. Chiar atunci fetele din trupa de majorete au venit repede în fața tuturor. Kazue se holba la ele, neștiind ce să creadă. Fetele s-au aliniat și, stând drepte, au început să cânte „La mulți ani!" Într-o clipită, toate celelalte intonau melodia. Fetele care conduceau corul erau aproape toate vechi în școală, majoritatea intrate din clasele primare. Hana-chan a izbucnit în hohote de râs.

– Cum de știți că e ziua mea?

Majoretele au început să-și agite pampoanele și să lanseze pocnitori de sărbătoare, după care au urmat aplauze și ovații. La auzul pocnitorilor, Kazue s-a dus în banca ei. O elevă drăgălașă, cu părul strâns într-o coadă de cal, a scos din spatele ei un buchet de trandafiri și i l-a dat lui Hana-chan.

– O, m-ați făcut așa de fericită!

– Toate am vrut să ciocnim un pahar în cinstea dumneavoastră, pentru că împliniți 40 de ani!

Când făcuseră oare toate pregătirile? m-am întrebat. Iată-le scoțând doze de sucuri dintr-o pungă de hârtie și dând fiecărei eleve câte una.

– Hai să bem toate în cinstea lui sensei[1]! La mulți ani!

Unele eleve era nedumerite, nu știau dacă e în regulă să bem ceva în sala de clasă. Dar nici una nu voia să strice petrecerea, așa că s-au prefăcut că se distrează. Am început să-mi sorb sucul care mă pișca un pic pe limbă și îmi lăsa o peliculă de zahăr pe dinți. Kazue s-a strâmbat, simțindu-se umilită.

– Sensei, spuneți ceva! În culmea entuziasmului, elevele o îndemnau cu vorbe lingușitoare.

– Păi sunt uimită! Hana-chan strângea la piept buchetul de trandafiri. Dar vă mulțumesc din suflet tuturor! Azi împlinesc 40 de ani! Sunt sigură că vă par tuturor foarte bătrână. Și eu am învățat în școala asta. Diriginta mea – din primul an de liceu – era exact de vârsta pe care o fac eu astăzi. O consideram foarte bătrână și bănuiesc că și voi gândiți la fel. Ce deprimant!

– Dar nu arătați deloc bătrână! a strigat una dintre eleve și întreaga clasă a izbucnit în râs.

– Mulțumesc. Este un privilegiu pentru mine să vă fiu diriginta! *Independență, încredere în sine și stimă de sine* este o deviză care vă va folosi în viitor. Voi toate sunteți binecuvântate. Și tocmai pentru că sunteți binecuvântate vă putem educa să fiți mândre și să aveți încredere în voi înșivă. Așa că, vă rog, învățați mult și dezvoltați-vă personalitatea!

Ce discurs patetic! Dar a fost primit cu aplauze și fluierături, așa de tari că profesoara din clasa de alături și-a vârât capul pe ușă să vadă ce se întâmplă. Dar eu știam că nici una dintre noi nu era cu adevărat mișcată. Hana-chan era indusă în eroare.

Când m-am uitat la Mitsuru, bătea din palme și o privea pe Hana-chan cu fața numai zâmbet. Simțindu-mi privirea,

[1] Profesor sau învățător (în limba japoneză) (n.tr.)

s-a întors înspre mine și a strâmbat din nas. M-am simțit așa fericită de parcă Mitsuru și cu mine eram complice la o crimă. Tot ce putea face Kazue era să asiste la scenă, deoarece speranțele pe care și le pusese în crunta ei răzbunare fuseseră năruite de către majorete.

Când s-au terminat orele din acea zi, mi-am strâns lucrurile și am ieșit. Cerul era senin cât vedeai cu ochii, de parcă furtuna de dimineață nici nu avusese loc. Mi-am amintit brusc că Yuriko se întorcea în Japonia și m-am îndreptat spre stația de autobuz într-o dispoziție foarte proastă.

– Așteaptă!

Mi-am întors capul și am văzut-o pe Kazue țopăind cu zgomot după mine. Purta niște cizme de cauciuc bleumarin foarte urâte, iar fetele din spatele ei își dădeau coate și râdeau de ea.

– Hei, ce s-a întâmplat azi chiar că m-a scârbit. Și pe tine, nu?

Ar fi fost mai corect să spun că mă dezamăgise, dar am dat din cap aprobator, fără să scot o vorbă. Kazue m-a bătut pe umăr.

– Te grăbești să ajungi acasă?

– Nu prea.

– Ei bine, să fiu sinceră, azi e și ziua mea.

Kazue și-a apropiat gura de urechea mea. Îi simțeam dulceața jilavă a transpirației.

– La mulți ani!

– Nu vrei să vii la mine acasă?

– De ce?

– Mama mi-a spus că azi pot să aduc o prietenă de la școală.

Eram curioasă s-o cunosc pe mama ei. În ziua în care am aflat că îmi murise mama am întâlnit-o pe mama lui Mitsuru, iar acum aveam o șansă s-o cunosc și pe mama lui Kazue.

– Vino, te rog! Nu trebuie să stai mult. Nu pot să-i spun că n-a vrut nimeni să vină la noi. Pe fața lui Kazue s-a așternut o expresie îndurerată, de parcă și-ar fi amintit ce se întâmplase în clasă. Din puținul pe care reușise Kazue să mi-l spună înainte să fie întreruptă, reieșea că toată lumea din școală știa că ea încercase să abordeze problema discriminării în cluburi. Fata era pe cale să ajungă o a doua Mitsuru, următoarea victimă care trebuia să fie torturată, și habar n-avea prin câte necazuri trecuse Mitsuru. Imediat ce mi-a venit acest gând, am și auzit-o pe Kazue pomenind numele lui Mitsuru.

– Ești prietenă bună cu o fată pe nume Mitsuru, nu-i așa? Crezi c-aș putea s-o invit și pe ea?

Eram aproape sigură că Mitsuru avea de gând să învețe în acea după-amiază. Plecase de la școală cât de repede fusese posibil.

– Nu, s-a dus acasă, am răspuns eu sec.

– Elevele cu adevărat inteligente sunt întotdeauna ocupate, nu-i așa? a întrebat Kazue, cu multă dezamăgire în glas.

– Nu te mai gândi la asta. Oricum nu te place.

Minciuna mea a redus-o la tăcere pe Kazue.

– Nici tu nu ești obligată să vii, a spus ea, cu ochii în pământ.

– Nu, e-n regulă. Vin la tine.

•5•

Am luat un tren din acelea private și am coborât într-o gară de la periferia Districtului Setagaya, atât de mică încât

nu avea decât un singur peron. Kazue a dat colțul și am ajuns pe o stradă din cartierul rezidențial, care arăta exact cum mă așteptam: liniștită, fără trafic și mărginită de case nu prea mari. Deși nu vedeai acolo vile de lux, nu erau nici complexe de blocuri cu apartamente ieftine.

Erau puse plăcuțe de bun gust pe poarta fiecărei case, iar în spate aveau mici peluze. În fiecare duminică, stăpânii familiilor din aceste case ieșeau fără îndoială pe peluze să-și exerseze loviturile de golf în sunetul muzicii de pian care ieșea de pe ferestrele de la living. Auzisem că tatăl lui Kazue era salariat și de aceea îmi închipuiam că luase un împrumut pe 30 de ani ca să-și cumpere acea casă. Posomorâtă, Kazue călca apăsat înaintea mea, de parcă era iritată că trebuie să mă târască după ea. Dar, în scurt timp, a început să-mi arate toate locurile importante de pe drum. „Ăsta e gimnaziul unde am învățat", a spus ea cu mândrie în glas. „Vezi casa aceea veche? Acolo am luat lecții de pian." Mă călca pe nervi cu amintirile ei.

Ajungând la capătul străzii, Kazue mi-a făcut semn spre o altă casă.

– Asta-i casa mea, mi-a spus ea pe un ton triumfător.

Era o clădire mare cu două etaje, înconjurată cu un zid vechi de piatră ōtani. Casa era zugrăvită în maro și acoperișul era din țigle masive. În grădina mult mai mare și mai îngrijită decât cele ale caselor învecinate era multă vegetație: arbuști și copaci.

– Ce casă impresionantă! E închiriată?

Kazue părea uimită de întrebarea mea. Apoi și-a scos pieptul în afară și mi-a răspuns:

– Terenul e închiriat, dar casa e a noastră. Trăiesc aici de când aveam șase ani.

În zidul de piatră erau înșirate deschizături rombice, poate pentru ventilație. M-am uitat printr-una dintre găuri în grădină, unde creșteau din loc în loc azalee, bulgări-de-zăpadă și alți arbuști răspândiți pe la noi. Ghivece cu plante erau îngrămădite în fiecare ungher.

– Hei, n-ai și bonsai aici? mi-a ieșit din gură fără să vreau. Dar când m-am uitat mai bine mi-am dat seama că luasem drept bonsai ceea ce bunicul meu numea „biete plante cultivate de om", doar ghivece cu gălbenele, nu-mă-uita, margarete și alte flori pe care le vezi expuse în fața oricărei florării vechi.

O femeie cu ochelari stătea pe vine și îngrijea de flori, rupându-le pe cele ofilite și alungând țânțarii.

– Mamă!

Femeia a întors capul când a strigat-o Kazue. M-am uitat la ea plină de curiozitate. Purta ochelari cu rame de argint și avea același păr negru și aspru ca și Kazue, tăiat scurt, care îi încadra obrajii. Fața îi era îngustă și trăsăturile mai simetrice decât ale lui Kazue.

– Ai adus o prietenă? a zâmbit vag și ramele ochelarilor i s-au ridicat peste sprâncene. Era evident că avea supraocluzie verticală; oare nu exista pe undeva un pește cu același gen de bot? Oare cum arată tatăl ei? m-am întrebat. M-a învins curiozitatea, așa că am hotărât să stau până venea el acasă.

– Fă-te comodă.

– Mulțumesc.

Mama s-a întors la ghivecele ei. Nu mă primise cu prea multă căldură. Poate o deranja că picasem tocmai la ora cinei. Poate Kazue nu-i spusese că aduce acasă o prietenă. Poate că nici măcar nu era ziua ei. Oare mă mințise Kazue? Am vrut

s-o întreb, dar, până să apuc, ea mi-a pus mâna pe spate și practic m-a împins prin ușa de la intrare.

– Hai, intră.

Purtarea copilărească a lui Kazue mă călca pe nervi. În plus, nu suportam să fiu atinsă.

– Vrei să mergem în camera mea?

– Mi-e indiferent.

Casa era cufundată în întuneric. N-am detectat nici un miros care să-mi sugereze că cina era gata. Era o tăcere mormântală, nu se auzea nici un radio sau televizor. Odată ce mi s-au adaptat ochii la întuneric, mi-am dat seama că, deși casa era impresionantă la exterior, în interior era mobilată cu lucruri ieftine. Chiar și așa, totul era bine întreținut și într-o perfectă ordine. N-am văzut un fir de praf nicăieri – nici pe hol și nici măcar pe scări. În toată casa se simțea mirosul austerității. De când locuiam cu bunicul, învățasem să tai din cheltuieli și să fac economii, astfel că recunoșteam bine mirosul unui trai auster. În această casă emana din fiecare ungher și totuși se infiltra și o senzație de indecență. Tocmai devotamentul față de austeritate era pătruns de indecență, de parcă chiar toate eforturile de a economisi erau nesăbuite.

Kazue a luat-o pe scări înaintea mea. Scârțâiau. Erau două camere la etajul al doilea. Camera mai mare de deasupra holului era a lui Kazue. Patul ei era dat la perete, iar biroul pus în mijloc. Nu avea televizor și nici combină muzicală. Camera ei era spartană, ca un dormitor comun. Ici și colo erau risipite articole de îmbrăcăminte. Patul era nefăcut, acoperit cu o cuvertură mototolită.

Manuale și cărți de referință erau puse claie peste grămadă în bibliotecă și mai îngrămădise un trening într-un raft gol.

Într-un cuvânt, în camera lui Kazue era tot atâta mizerie și dezordine pe cât erau de curate și îngrijite casa și grădina. Nu era o notă bună pentru ea.

Fără să-și bage deloc în seamă musafira care stătea acolo și se uita în jur cu neîncredere, Kazue și-a aruncat ghiozdanul pe jos și s-a așezat la birou. Acolo erau cartonașe cu sloganuri lipite pe perete. Le-am citit cu voce tare:

– „Victoria se obține doar prin propriile forțe!" „Ai încredere în tine." „Stabilește-ți obiective!" „Fii o adevărată elevă a Școlii Q!"

– Le-am pus acolo după ce am luat examenul de admitere. Am intrat, așa că sunt un fel mărturie a succesului pe care l-am repurtat, a zis Kazue.

– Păi se pare că a fost o mare victorie! am spus lăsând o notă de cinism să mi se strecoare în voce.

Dar Kazue n-a făcut decât să zâmbească disprețuitor.

– Am rupt cartea cu dinții, să știi.

– Eu n-am scris sloganuri atât de categorice.

– Păi, tu ești ciudată. Kazue m-a privit țintă și mi-a studiat fața cu multă atenție.

– De ce zici că sunt ciudată?

– Faci totul cum te taie capul. A apăsat pe fiecare cuvânt, dar pe urmă n-a mai spus nimic. Voiam să ies de acolo și să plec acasă cât mai repede cu putință. Îmi făceam griji pentru bunicul, pentru care moartea mamei mele fusese o lovitură grea. De ce naiba venisem acolo? M-au copleșit regretele.

Am auzit zgomot de pași care se apropiau pe furiș, ca o pisică urcând scările. Mama ei a strigat-o pe Kazue din spatele ușii.

– Kazue, draga mea, putem vorbi o clipă?

Kazue a ieșit din cameră și cele două au șușotit ceva pe hol. Mi-am lipit urechea de ușă ca să aud ce-și spuneau.

– Ce facem cu cina? a întrebat-o mama ei. Nu așteptam musafiri și nu avem destul.

– Dar tata a zis că vine mai devreme acasă în seara asta, așa că pot să aduc o prietenă.

– A, da. E prima din clasa ta?

– Nu.

– Dar a câta?

Și-au coborât atât de mult vocile că n-am mai auzit nimic. Fusese oare chestia cu ziua ei doar un șiretlic? Vrusese oare Kazue să i-o prezinte tatălui ei pe Mitsuru? Încercase oare să mă folosească pe post de momeală ca s-o atragă pe Mitsuru aici? Nu valoram absolut nimic în ochii acestei familii, nefiind printre primele eleve din clasă. Mama lui Kazue a coborât tiptil scările. Mergea ca și cum îi era teamă să nu trezească pe cineva.

– Scuză-mă, a zis Kazue când s-a întors. Rezemându-se de ușă să o închidă, a adăugat: Rămâi la cină, nu? Am dat din cap că da, fără urmă de jenă. După toată șușoteala lor, eram curioasă ce fel de cină o să ofere unui musafir nepoftit ca mine. Kazue a început să răsfoiască o carte de referință, părând stânjenită. Paginile erau însemnate sus și aproape negre de atâtea pete de tuș.

– Ești singură la părinți?

Kazue a dat din mână în semn că nu.

– Nu, am o soră mai mică. Învață acum pentru examenul de admitere la liceu.

– Va veni și ea la Liceul Q?

Kazue a dat din umeri.

– Nu e destul de deșteaptă. Dar se străduiește atât de mult că ți se frânge inima pentru ea! Păcat că nu e la fel de inteligentă ca mine. Mama spune mereu că e așa pentru că seamănă cu ea. Dar mama a terminat un colegiu pentru fete, așa că nu spune chestia asta decât din cauza tatei. A făcut un colegiu foarte bun. Totuși, eu am noroc că semăn cu tata, pentru că el a studiat la Universitatea din Tokio, cea mai bună din țară. Dar tatăl *tău?* La ce facultate a fost?

– Nu cred că a urmat cursurile vreunei facultăți.

Kazue s-a uitat la mine stupefiată, exact cum mă așteptam.

– Bine, dar la ce liceu?

– Nu știu. Habar n-aveam la ce școli fusese tata în Elveția.

– Bine, atunci bunicul tău, acela la care stai acum?

– El n-a făcut nici măcar liceul.

– Dar mama ta?

– Cred c-a urmat și liceul.

– Deci tu ești speranța lor!

– Cum adică?

La ce puteam noi spera? Mi-am dat capul pe-o parte. Kazue se zgâia la mine de parcă mă prefăcusem brusc într-o ființă de pe altă planetă. Până în acel moment, sunt sigură că crezuse că noi două aveam aceleași dorințe. Dar Kazue nu era genul de persoană căreia să-i pese că alți oameni au idei diferite de ale ei.

– Ei bine, trebuie să-ți dai toată silința, nu-i așa? Dacă dai tot ce-i mai bun în tine, ai să reușești.

– Să reușesc? Ce?

– Ce naiba, să ai succes! Kazue s-a uitat nedumerită la sloganurile de pe pereți. De când eram în clasele primare, m-am decis să intru în Liceul Q de Fete. E o școală nemaipomenită.

Dacă te străduiești și ești dintr-o familie bună, poți să intri în acest liceu și apoi să mergi la Universitatea Q. E ceva aproape automat. Și dacă termin printre primele zece din clasă, pot să intru la Facultatea de Studii Economice din cadrul Universității Q. O să strâng o mulțime de note de 10 și, după ce voi absolvi, o să pot primi o slujbă într-o companie de prim rang.

– Și după ce vei intra în această companie ce-ai să faci?

– Cum ce? Am să lucrez acolo, firește! Nu e grozav? Trăim într-o țară în care femeile pot lucra în orice domeniu doresc. Când era mama tânără, nu era posibil, așa că vreau să fac eu ce n-a putut ea.

Am auzit-o pe mama lui Kazue strigând-o de la baza scărilor. Kazue a plecat din cameră, dar, când a deschis ușa, am detectat mirosul puternic de sos soba[1] rece. După câteva minute, Kazue s-a întors ducând o tavă cu vopseaua scorojită, din acelea folosite pentru comenzile de acasă. Pe tavă erau două farfurii cu bambus, cu tăiței soba deasupra și două boluri mici cu sos.

– Pentru că ți-ai schimbat programul ca să vii la noi, am vrut să-ți oferim o cină festivă. Mama tocmai a comandat soba pentru amândouă, așa că hai să mâncăm aici.

Nu era exact ideea mea de mâncare pentru musafiri, dar n-am spus nimic. Cred că în fiecare casă există alt concept de ospitalitate. Mi-am amintit din nou de sărăcia pe care o văzusem de când intrasem în casă.

Kazue a ieșit iar și s-a întors cu un scaun cu o perniță roz pentru șezut, de genul celor care se pun la biroul unui elev. Era probabil al surorii ei mai mici. Kazue mi-a spus să iau loc.

[1] Mâncare tradițională în Japonia, care constă în tăiței subțiri pe care se pune sos. (n.tr.)

Stăteam acum una lângă alta la birou și am început să mâncăm tăițeii.

Deodată s-a deschis ușa.

– De ce mi-ai luat scaunul? Sora ei, văzându-mă, a înclinat din cap cu sfială. A observat farfuriile cu soba și i s-a citit pe față ranchiuna când și-a dat seama că nu era una și pentru ea. Chipul și corpul ei erau o versiune în miniatură a lui Kazue, dar avea păr lung care îi cădea pe spate.

– Am invitat o prietenă. A trebuit să ți-l iau pentru puțin timp. Nu-ți face griji. O să ți-l dau înapoi când terminăm de mâncat.

– Și eu cum să-mi fac temele?

– Ți-am spus că ți-l aduc înapoi când suntem gata.

– Tu ar trebui să mănânci în picioare!

Cele două se ciondăneau fără să-mi arunce nici o privire. După ce a plecat sora ei, i-am spus lui Kazue:

– Îți place de sora ta mai mică?

– Nu prea. Kazue mânuia cu stângăcie bețișoarele, ridicând la gură tăițeii cleioși și scăpându-i apoi în sos.

– Știe că nu-i la fel de deșteaptă ca mine, așa că e invidioasă. Când am luat examenul de admitere, știam că ea spera să pic. Și, dacă nu reușește la testul de mâine, pariez c-o să dea vina pe mine că i-am luat scaunul. Așa e strengărița asta.

Kazue și-a terminat soba înaintea mea și apoi a început să dea pe gât ce mai rămăsese din sosul negru ca smoala. Până atunci, eu îmi pierdusem complet pofta de mâncare și mă jucam cu bețișoarele ieftine de lemn, punându-le în ambalajul în care veniseră, apoi scoțându-le de acolo și vârându-le din nou înapoi. Deodată mi s-a părut foarte jalnic să mănânc tăiței soba în camera mizerabilă a lui Kazue. Încăperea era plină de

praf, cred că nu se mai făcuse curățenie acolo de Dumnezeu știe când și mirosea a vizuină de animal. M-am gândit iar la telefonul primit dimineața de la Yuriko și la felul în care descrisese comportamentul mamei din ultimul timp.

Mama mea stând cu ochii larg deschiși în întuneric, încuindu-se într-o cameră cu lumina stinsă. Nervii ei slabi – mă întrebam dacă nu-i moștenisem. Ar fi fost o binecuvântare să-i fi transmis lui Yuriko, dar, în comparație cu mine, sora mea nu era o ființă complicată, ci foarte directă când dorea ceva. Eu eram cea care semăna cu mama.

Kazue s-a întors spre mine și m-a întrebat:

– Ai frați sau surori?

– Am o soră mai mică, am răspuns eu cu amărăciune în glas. Chiar și gândul la Yuriko mă întrista. Kazue și-a stăpânit emoția. Părea că vrea să-mi mai pună întrebări, dar nu i-am dat timpul necesar, intervenind cu o întrebare proprie: Nu cred că ați fi avut soba la cina din seara asta. Ce-ați fi mâncat dacă nu veneam eu?

– Poftim? Kazue și-a dat capul pe spate de parcă ar fi spus: „De ce pui niște întrebări atât de ciudate?"

– Sunt doar curioasă.

Voiam să știu ce ar fi pregătit Kazue și mama ei pentru cină. Ar fi făcut prăjituri din noroi și frunze zdrobite de bulgări-de-zăpadă și salată de păpădii fără flori? Mama lui Kazue părea să fie genul de femeie căreia îi plăcea doar „să se joace de-a gospodina". Părea atât de detașată de lumea reală, făcându-și treburile din casă mai mult ca un robot decât ca o ființă umană.

– Tata, tu și cu mine suntem singurii care mâncăm soba în seara asta. Mama a spus că ea și sora mea vor mânca niște

resturi de la prânz. Nu comandăm mâncare aproape niciodată; doar porțiile astea mici de soba costă 300 de yeni. E o prostie să dai atâția bani! Dar am comandat pentru că ai venit tu în vizită.

M-am uitat fix la lampă, observând că umbrele înserării începeau să învăluie camera. În mijlocul tavanului de placaj gălbui era un tub de neon, așa cum vezi în clădirile de birouri. Când l-a aprins, Kazue a scos un ușor șuierat ca sunetul făcut de o zburătoare care bate din aripi. În lumină, profilul lui Kazue era un contur negru. Neputându-mă stăpâni, am întrebat-o:

– Păi de ce doar tatăl tău, tu și cu mine primim soba?

Ochii mici ai lui Kazue au aruncat scântei.

– Pentru că în casa noastră există o anumită ordine. E ca și experimentul pe care îl faci cu un câine de casă, nu-i așa? Îi aliniezi pe toți membrii familiei și dai drumul câinelui să vezi la cine se duce din prima. Și acela e stăpânul. Toată lumea știe imediat care este ierarhia – cine are mai mult prestigiu și autoritate. Și respecți această ierarhie așa cum este ea. Nimeni nu trebuie s-o explice, dar toți i se supun. Totul se decide potrivit acesteia – de exemplu, cine are dreptul să facă baie primul și cui i se cuvine cea mai bună mâncare. Tatăl meu e întotdeauna primul, nu-i normal? Eu sunt a doua. Mama era înainte a doua, dar eu am reușit să ajung printre primii copii de vârsta mea în clasamentul școlilor din toată țara. Deci trebuia să fiu eu a doua. Deci acum tata e primul, eu a doua, iar mama și sora mea sunt ultimele. Deși, dacă nu are grijă, sora mea poate să ajungă după mama.

– Stabiliți ordinea la mâncare în familia ta după rezultatele tale școlare, nu?

– Ei bine, să spunem că se mănâncă în raport cu efortul depus.

– Dar, întrucât mama ta nu mai dă nici un examen de admitere, nu e nedrept față de ea?

Mama și fiicele erau în competiție. Nu era absurd? Dar Kazue era cât se poate de serioasă.

– N-avem ce-i face. Mama a pierdut în fața tatei din start și nu e nimeni în familie care să-l întreacă. Eu am învățat cât de mult am putut de când mă știu. Cea mai mare bucurie a mea e să obțin rezultate și mai bune. De foarte mult timp, mi-am pus în gând s-o depășesc pe mama. Știi, mama zice întruna că n-a vrut niciodată să-și facă o carieră, dar cred că a vrut să ajungă doctoriță când era tânără. Tatăl ei nu i-ar fi dat voie; pe lângă asta, nu era destul de inteligentă să intre la Facultatea de medicină. Dar a regretat întotdeauna. Să fii crescută doar ca să ajungi o femeie e jalnic, nu-i așa? Așa spune și ea mereu. Se folosește de faptul că e femeie drept scuză că nu a făcut mare lucru în viață. Dar, dacă te străduiești cu adevărat, poți să reușești chiar și fiind femeie.

– Și zici că, orice ar fi, tot ce trebuie să faci este să-ți dai silința și vei reuși?

– Păi da, desigur. Dacă te străduiești destul, vei fi răsplătită.

Chiar așa? Ei bine, draga mea, ești acum în Liceul Q de Fete și, oricât de mult ți-ai da silința, n-ai să-ți primești răsplata! Trăim într-o lume în care aproape orice încerci să realizezi este sortit eșecului. Greșesc cumva?

Am vrut să i-o spun și lui Kazue. Mai mult, am vrut să-i dau o lecție. Dacă vedea vreodată o fată ca Yuriko și frumusețea ei neînchipuită, toate eforturile lui Kazue – indiferent cât de mari – vor deveni rizibile, nu-i așa? Dar Kazue se uita fix la sloganurile de pe perete cu o privire foarte hotărâtă.

– Crezi că e adevărat numai pentru că așa ți-a spus tatăl tău?

– E ca și codul din familia noastră. Și mama crede în asta. Și profesorii de la școală îți spun același lucru. Ăsta-i adevărul, categoric. Kazue s-a uitat la mine surprinsă, cu ochii ei mici și batjocoritori, atât de negri.

– Că veni vorba despre mame, știi ce mi s-a întâmplat azi?

Părea momentul potrivit să-i vorbesc despre asta. M-am uitat la ceas, murind de nerăbdare să mă duc acasă. Era deja trecut de șapte.

– Tot ce știu e c-a fost ziua lui Hana-chan, mi-a răspuns Kazue râzând, dar apoi, de parcă își amintise de ora de dirigenție, s-a încruntat.

– Mi-a murit mama, am zis.

Kazue a sărit de pe scaun de uimire.

– Ți-a murit mama? Astăzi?

– Da. De fapt, s-a întâmplat ieri.

– N-ar trebui să te duci acasă?

– În curând. Pot să dau un telefon?

Kazue mi-a făcut semn spre scări, fără să scoată o vorbă. Am coborât în tăcere scările cufundate în întuneric și m-am îndreptat către dâra de lumină care ieșea de sub o ușă închisă. Auzeam televizorul. Am bătut.

O voce iritată de bărbat a strigat:

– Cine e?

Tatăl ei. Am deschis ușa. Singura trăsătură distinctă din sufrageria înghesuită erau pereții placați cu lemn. Sora mai mică a lui Kazue, mama ei și un bărbat între două vârste stăteau pe canapea, în fața televizorului, și s-au întors toți în același timp să se uite la mine. Vasele de pe raftul din cealaltă parte a camerei păreau toate cumpărate de la supermarket. Iar masa și scaunele, canapeaua și fotoliile erau din acelea ieftine,

pe care ți le asamblai singur. Dacă ar fi văzut asta, gașca de la Q ar fi avut o zi de pomină. M-am gândit că „prietena" mea Kazue ar fi fost perpelită la foc mic!

– Pot să dau un telefon?

– Desigur.

Mama lui Kazue mi-a făcut semn spre bucătăria cufundată în întuneric. Acolo, chiar lângă ușă, era un telefon negru, demodat, din acelea cu disc. Alături era o cutie lucrată de mână, pe care scria ZECE YENI. Părinții lui Kazue stăteau acolo plini de speranță. Nici unul din ei nu și-a dat osteneala să-mi spună că nu trebuia să plătesc. Așa că m-am căutat prin buzunarul de la fusta de uniformă și am găsit în cele din urmă o monedă de zece yeni, pe care am aruncat-o în cutie. Moneda a făcut un sunet sec când a căzut acolo. Se părea că puțini oameni veneau în vizită în această casă. „Să ceri bani pentru un telefon era o glumă proastă", m-am gândit pe când formam numărul pe discul cam înțepenit și mă uitam cu atenție la familia lui Kazue.

Sora mai mică a lui Kazue – căreia i se luase scaunul din cauza mea – stătea acum la masa din sufragerie și scria ceva, foarte preocupată, într-un caiet pe care și-l întinsese în față. Uitându-i-se peste umăr, mama ei îi făcea niște remarci aproape în șoaptă. Amândouă și-au ridicat ochii să vadă ce fac, apoi și i-au coborât din nou la caiet. Tatăl lui Kazue se uita la o emisiune-concurs de la televizor – părând foarte relaxat în maiou și niște pantaloni ca de pijama. Mi-am dat seama dintr-o privire că tocmai schimbase canalul pe acel program și, cu toate că se uita la televizor, nu dădea prea multă atenție spectacolului. Bătea tactul cu picioarele, cu nervozitate. Părea să aibă aproape 50 de ani. Era scund, rumen la față, iar părul tuns scurt i se rărea. Într-un cuvânt, va arăta ca un țăran mărunt

și îndesat. Așteptările îmi fuseseră înșelate. Deoarece singurul bărbat japonez pe care îl cunoșteam era bunicul meu, eram curioasă să aflu cum arată tații japonezi. Pe deasupra, murisem de nerăbdare să văd ce fel de om era tatăl lui Kazue – mai ales că era pe primul loc în familie, cu mult peste soția și fiicele sale. Și iată-l, doar un bărbat jalnic între două vârste. Ce dezamăgire!

Telefonul a sunat de mai multe ori și în sfârșit a ridicat cineva receptorul.

– Bunicule?

– Pe unde tot umbli?

Persoana de la celălalt capăt al firului nu era bunicul, ci o vecină, agenta de asigurări.

– Avem o problemă. Bunicului tău i-a crescut tensiunea foarte mult și a căzut la pat. Se pare că tatăl tău și cu sora ta din Elveția s-au certat, și de aceea i-a venit rău. Au sunat de mai multe ori și l-au agitat din cale-afară. Bunicul tău a fost întotdeauna un fraier veritabil, știi. Au reușit amândoi să-l liniștească, dar apoi a început să se simtă rău și pe urmă, când a văzut că nu vii acasă, a început să-și facă griji pentru tine.

– Îmi pare rău. Se simte mai bine acum?

– E bine. I-a spus administratorului să mă cheme, iar eu am alergat într-un suflet la el. Asta l-a calmat. Acum doarme ca un bebeluș. Păcat de mama ta. Știi, în asemenea ocazii ai nevoie de o asigurare.

Conversația părea să se prelungească la infinit, așa că i-am spus:

– Vin acum. Dar, ca să ajung acasă din Setagaya, trebuia să traversez tot Tokioul și avea să-mi ia foarte multă vreme.

– În cât timp ajungi? m-a întrebat ea.

– În cel puțin o oră și jumătate.

– Atunci mai bine o suni pe sora ta înainte să pleci.

– S-o sun pe Yuriko? E așa urgent?

– Da. A zis că trebuie să meargă cu tatăl ei la morgă și are foarte puțin timp. Oricum, trebuie să discute ceva cu tine, așa a spus.

– Dar sunt în casa cuiva acum.

– Și ce? Spune-le c-ai să plătești convorbirea. Nu mai poți aștepta până ajungi acasă.

– Bine.

Pentru ce naiba s-au certat tatăl și sora mea? Nu mă puteam gândi decât că se întâmplase ceva groaznic.

– Îmi pare rău, dar trebuie să efectuez o convorbire internațională cu Elveția, i-am spus mamei lui Kazue. A intervenit ceva urgent.

– Ceva urgent?

Mama lui Kazue s-a uitat la mine cu atenție, mijindu-și ochii în spatele ochelarilor cu rame de argint.

– Mama a murit ieri-noapte și sora mea mai mică mi-a lăsat vorbă s-o sun urgent.

Mama lui Kazue părea șocată și s-a întors să se uite la soțul ei. Tatăl ei mi-a aruncat o privire aspră. Colțurile ochilor i s-au ridicat și părea tare nervos. Scânteia care i se ivise sugera că era gata să se ia de oricine îi întâlnea privirea.

– Asta-i groaznic, a spus el cu o voce cruntă și insinuantă. Mă întreb dacă ai să suni centralista să-ți facă legătura. Așa poți să întrebi cât costă după ce termini de vorbit. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

Primul care a ridicat receptorul a fost tatăl meu, care era încă în stare de șoc.

– Suntem foarte tulburați: e o lovitură *teribilă!* Ultimul cuvânt l-a rostit în engleză. A venit poliția și ne-a pus o groază de întrebări. Ei cred că e ciudat că mama ta a murit când eram eu plecat; dar e normal, în asemenea împrejurări, nu crezi? Mama ta își pierduse mințile, știi. N-are nici o legătură cu mine. M-am înfuriat și a trebuit să-mi iau singur apărarea. A fost o discuție groaznică. Chiar *teribilă.* A rostit din nou cuvântul în engleză. E așa trist, dar mă și întristează mult. E așa dureros să fiu considerat suspect.

– Tată, vrei să spui că ești *nevinovat,* nu-i așa? A trebuit să-ți demonstrezi *nevinovăția.*

– Boală? Ce?

– Las-o baltă. De ce ești suspectat?

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu e ceva care să se discute cu o fiică. Dar trimit aici un detectiv la ora patru. Sunt furios ca naiba.

– Bine, dar înmormântarea?

– Va fi poimâine, la ora trei.

Tata abia a apucat să termine această propoziție, că Yuriko a și venit la telefon. M-am întrebat dacă nu i-a luat receptorul din mână. L-am auzit dojenind-o în germană.

– Sunt eu, Yuriko. Imediat după înmormântare mă întorc în Japonia. Tata e imposibil acum. A zis că șocul o poate face pe iubita lui turcoaică să piardă sarcina, așa că a adus-o aici – în casa asta! Cât era încă aici trupul neînsuflețit al mamei! Așa că le-am zis polițiștilor despre ea. Le-am spus că iubita tatei era cea mai vinovată de moartea mamei. De aceea a venit detectivul. Așa îi trebuie!

– Ai făcut o prostie, Yuriko. Transformi totul într-o dramă lacrimogenă din telenovele!

– Poate că da. Dar de data asta a mers prea departe!

Yuriko a început să plângă. Se părea că se certaseră urât de când vorbisem cu ei de dimineață.

– Moartea mamei a fost așa de neașteptată, că nu-i de mirare că tata e în stare de șoc. Nu-mi pasă câte femei aduce acasă, tu trebuie să-l mai înveselești. Măcar are pe cineva care să-l ajute în situația asta.

– Ce tot spui acolo? Ți-ai pierdut mințile? Yuriko se înfuriase. Cum poți să fii așa nepăsătoare? Mama noastră a murit! Și tu nu ești aici, așa că nu poți să înțelegi ce se întâmplă. Mama se sinucide, iar el aduce imediat o femeie în casă. Peste câteva luni, tu și cu mine o să avem un frățior sau o surioară. Sigur că sunt furioasă! Moartea mamei ar putea fi cauzată de aventura tatei, să știi. E ca și cum ar fi omorât-o cu mâna lui. Sau femeia aceea. E ultima picătură. Vreau să rup orice legătură cu omul ăsta o dată pentru totdeauna!

Vocea stridentă a lui Yuriko a străbătut cele șase mii de mile ce despart Elveția de Japonia și s-a revărsat din receptorul negru în livingul mohorât din casa lui Kazue.

– Mama a murit din cauza firii ei, am râs nazal. Spui că o să rupi toate legăturile cu tata, dar nu ai nici un ban. Dacă te întorci în Japonia, n-o să ai unde să stai și n-ai să fii primită în nici o școală.

Făceam tot ce-mi stătea în putință s-o opresc pe Yuriko să se întoarcă. Dar ce naiba era în capul tatei, de își aducea prietena însărcinată în casa în care abia murise mama? Chiar și eu eram șocată. Am observat că familia lui Kazue stătea aici în living, ținându-și respirația, cu ochii pironiți asupra mea. Am întâlnit privirea tatălui lui Kazue și nu am încercat s-o evit. „Rușine că vorbești așa la telefon în casa mea!" mă

acuzau ochii lui. M-am străduit să termin convorbirea cât mai repede cu putință.

– Bine, vorbim mai târziu.

– Trebuie să decidem acum. Poliția va veni din clipă în clipă și trebuie să merg cu ei când duc corpul mamei la morgă.

– Ia-ți gândul de la Japonia! am țipat. Nici nu poate fi vorba să te-ntorci!

– Nu-mi zici tu mie ce să fac. Vin înapoi.

– Unde ai să stai?

– Nu-mi pasă. Dacă nu pot să stau la tine, am să-i rog pe soții Johnson să mă primească.

– Din partea mea, n-ai decât! Roagă-i!

– Nu te gândești decât la tine nu-i așa? a zis Yuriko.

Cuplul acela ridicol: perfect pentru Yuriko! Am simțit că mi s-a luat o povară enormă de pe umeri. Cât timp nu trebuia s-o văd pe sora mea, puțin îmi păsa dacă trăia în Elveția sau în Japonia. Tot ce voiam era să-mi păstrez viața tihnită pe care o duceam cu bunicul.

– Sună-mă când te întorci.

– Puțin îți pasă. N-ai dat niciodată nici doi bani pe mine.

Necăjită, am închis telefonul. Se părea că vorbisem peste zece minute. Familia lui Kazue și-a ferit privirea de a mea. Am așteptat să mă anunțe centralista cât costă convorbirea. Am tot așteptat. Crezusem că o să mă sune imediat. Când a sunat în sfârșit telefonul, tatăl lui Kazue a înșfăcat receptorul înaintea mea, traversând camera cu o agilitate uimitoare.

– Costă 10 800 de yeni. Dacă sunai după opt, era mai ieftin.

– Îmi pare rău, dar nu am la mine atâția bani. E bine dacă îi dau mâine lui Kazue?

– Chiar te rog.

Tatăl lui Kazue vorbea pe un ton de afacerist. I-am mulțumit și am plecat din living. Am auzit ușa deschizându-se în spatele meu pe când stăteam pe holul mohorât, uitându-mă în sus, la scările cufundate în întuneric. Tatăl lui Kazue ieșise după mine. În hol intra un fascicul îngust de lumină din living prin ușa lăsată întredeschisă. Dar nimeni nu mi-a spus o vorbă. În living se lăsase o tăcere mormântală, de parcă mama și sora colegei mele care stăteau acolo își țineau respirația, încercând să audă ce avea să-mi spună tatăl lui Kazue. Mai scund ca mine, stăpânul familiei mi-a pus în palmă o bucățică de hârtie. Când m-am uitat, am constatat că scrisese foarte clar pe ea suma pe care i-o datoram pentru convorbirea telefonică: 10 800 de yeni.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Da?

Ochii tatălui lui Kazue răspândeau o lumină intensă, de parcă îmi dicta să mă supun voinței sale. Mă amețea puțin. La început a vorbit pe un ton neutru, părând că voia să mă flateze.

– Ai intrat la Liceul Q de Fete, așa că-mi închipui că ești o tânără foarte inteligentă.

– Așa cred.

– Ai învățat mult pentru examen?

– Nu-mi amintesc.

– Kazue a fost o elevă silitoare încă din școala primară. Din fericire, este o fată deșteaptă și îi place să învețe. Așa că e normal că a ajuns atât de departe. Dar eu nu cred că învățătura e de-ajuns. La urma urmei, e fată și aș vrea să aibă mai multă grijă de cum se îmbracă. Și, pentru că acum e la Liceul Q de Fete, aș vrea să arate mai mult ca o tânără domnișoară. Să încerce măcar. Cât despre ea, face totul să nu-mi înșele

așteptările. Așa că mi-e foarte dragă. Îi aduc atâtea laude pentru că sunt tatăl ei. Amândouă fiice ale mele sunt atât de supuse că îmi fac griji pentru ele. Dar tu ești altfel. În comparație cu fata mea, pari să fii mult mai sigură pe tine. Lucrez la o mare companie și cunosc bine oamenii. Îmi dau seama cum e cineva de la un kilometru depărtare. Cu ce se ocupă tatăl tău?

Tatăl lui Kazue se uita lacom la mine. Nu încerca să ascundă faptul că mă măsura din cap până-n picioare. Eram sigură că nu-l interesa câtuși de puțin ce făcea tatăl meu. Așa că am mințit.

– Lucrează la o bancă elvețiană.

– La care, oare la Swiss Union Bank? Sau la Swiss Credit?

– Mi s-a spus să nu divulg această informație.

Era complet nedumerit și nu mai știa ce să spună, dar eu m-am străduit să răspund cât mai bine. Tatăl lui Kazue a pufăit scurt și a dat din cap aprobator. Pe față i-a trecut o undă de respect. Oare se simțea întrucâtva umilit? Mă surprindea faptul că discuția cu el mi se părea destul de plăcută. Da, rădeți de mine dacă așa vreți, dar mă trezisem spunând același lucru pe care bunicul meu, escrocul, îl zicea întotdeauna despre slujba tatălui meu. Reușisem să mă adaptez la sistemul lui de valori. N-am cunoscut pe nimeni care să fie atât de categoric ca el în privința a ceea ce e valoros și ce nu. Dar mă îngrozea că logica lui părtinitoare mă putuse influența așa mult. La urma urmei, aveam doar 16 ani pe-atunci.

– Kazue mi-a spus că tu ai fost aceea care a îndemnat-o să ridice problema cluburilor. Fiica mea e genul de persoană care ia totul în serios și, în consecință, își dă toată silința. Cu naivitate, se străduiește să facă orice îi spune cineva că trebuie făcut. Și tu

știi asta, nu-i așa? Dar eu sunt acela care deține controlul asupra fiicei mele, înțelegi? Cel mai bine e să te ții deoparte.

Am încercat să-i ripostez:

– Domnule, dumneavoastră nu știți cum stau lucrurile în școala noastră și nici ce relație am eu cu fiica dumneavoastră, așa că nu înțeleg de ce spuneți așa ceva.

– Există oare prietenie între tine și Kazue?

– Da.

– Dar nu ești prietena potrivită pentru nici una din fiicele mele. Îmi pare rău de mama ta. Dar, din câte îmi dau seama, împrejurările în care a murit nu pot fi numite normale. Am ales Liceul Q pentru că am știut că nu se poate întâmpla nimic rău acolo. Am știut că fata mea, Kazue, se va putea împrieteni cu fete la locul lor. Kazue este o fată sănătoasă la cap, care provine dintr-o familie normală.

De fapt, insinua că familia mea nu era normală. Yuriko și cu mine nu eram sănătoase la cap. Mă întrebam ce ar fi zis dacă venea Mitsuru în locul meu.

– Nu cred că e corect. Eu...

– Ajunge. Nu mă interesează ce ai tu de spus.

Simțeam furia clocotind în ochii lui mici, cu colțurile în sus. Mânia lui nu se îndrepta spre mine, un copil, ci spre forța care o amenința pe fiica lui.

– Desigur, o prietenie cu o fată ca tine ar putea să fie o lecție bună pentru Kazue. Ar putea să învețe cu această ocazie mai multe despre societate. Dar e prea devreme pentru ea și tu nu ai ce căuta în această familie. În afară de asta, trebuie să mă gândesc și la fiica mea mai mică, așa că îmi pare foarte rău că trebuie să-ți spun, dar nu mai vreau să te văd niciodată aici.

– Înțeleg.

– Te rog să nu-mi porți pică pentru ce ți-am spus.

– Nu, vă promit.

Aceasta era prima dată când am fost respinsă atât de categoric de către un adult. Putea la fel de bine să-mi fi spus „Ești un gunoi". M-a șocat atitudinea lui.

Firește că și tatăl meu avea autoritate în familie. Dar, pentru că făcea parte dintr-o minoritate în Japonia, n-a fost niciodată în stare să-și extindă această autoritate dincolo de zidurile casei. Bunicul meu era un pușcăriaș timid care făcea tot ce îi spuneam eu. Dacă era cineva care să ne reprezinte familia în societate, aceea era mama. Dar mama nu avea nici o autoritate în casă și îi ceda în toate tatălui meu. De aceea, când vedeam o persoană care folosea toată rigiditatea și absurditatea convențiilor sociale cu atâta fermitate ca tatăl lui Kazue, eram impresionată. De ce? Pentru că tatăl lui Kazue nu credea cu adevărat în valorile sociale pe care le reprezenta, dar știa foarte bine că se înarma cu ele pentru a supraviețui.

Era clar că tatăl lui Kazue nu dădea atenție problemelor interne de la Liceul Q de Fete. Era complet dezinteresat de impactul pe care aceste lucruri îl vor avea asupra lui Kazue sau de faptul că o vor face să sufere. Era un ticălos egoist. Asta o înțelesesem perfect, chiar la vârsta când eram elevă de liceu. Dar Kazue, mama și sora ei mai mică habar n-aveau de intențiile și caracterul acestui om; totuși, el se temea de intențiile rele pe care le aveam eu și Mitsuru, dar și le însușea și se folosea de ele ca să-și apere familia. Să-și protejeze familia însemna să se apere și pe el însuși. În această privință, mi-era greu să n-o invidiez pe Kazue și pe tatăl ei cel puternic. Dominată de voința neclintită a tatălui ei, Kazue credea în valorile lui. Când

mă gândesc acum la ei, îmi dau seama că influența pe care o exercita el asupra ei însemna că îi controla mintea.

– Ei bine, atunci ai grijă pe drumul către casă.

Am început să urc scările, simțindu-mă de parcă tatăl lui Kazue mă împingea de la spate. După ce m-a urmărit un timp cu privirea, s-a întors în living, trântind ușa după el. Simțeam că pe hol se făcuse parcă și mai întuneric.

– Ți-a luat cam mult timp!

Kazue era iritată că mă așteptase așa mult. Se părea că încercase să-și alunge plictiseala mâzgălind câte ceva în caietul din fața ei de pe birou. Făcuse o schiță cu o majoretă într-o fustă mini care înălța un baston. Când a văzut că mă uit la desen, a acoperit repede pagina cu mâinile, exact ca un copil.

– Mi-a dat voie să fac o convorbire internațională. I-am arătat lui Kazue nota de plată scrisă de tatăl ei. Îți dau banii mâine.

Kazue s-a uitat la sumă.

– Uau! Scump, nu glumă. Mă tot întreb cum a murit mama ta.

– S-a sinucis... în Elveția.

Kazue și-a lăsat ochii în jos, părând să caute cuvintele potrivite, apoi și i-a ridicat din nou.

– Știu că sună groaznic, dar aproape te invidiez.

– De ce? Ai vrea să-ți moară și ție mama?

Răspunsul lui Kazue a fost mai degrabă o șoaptă.

– Nu pot s-o sufăr pe maică-mea. În ultimul timp, am observat că se poartă mai mult ca fiica tatei decât ca soția lui. Ce comportament pentru o mamă! Tatăl meu își face speranțe doar pentru fiicele lui, știi, pentru noi – așa că s-o avem mereu prin preajmă e tare enervant!

Kazue strălucea de fericire la gândul că numai ea era în stare să corespundă așteptărilor tatălui ei. Kazue era o „fată bună" care își adora tatăl și a cărei unică rațiune de a trăi era să-i facă pe plac.

– Da, cred că nu are nevoie de o altă fiică, am spus eu.

– Ai înțeles foarte bine! Iar eu m-aș putea lipsi de sora mea mai mică!

Fără să mă gândesc, am râs în semn de solidaritate. Familia mea era departe de a fi normală, era un lucru pe care îl înțelegeam bine și fără să mi-l mai spună tatăl lui Kazue. Mi-am dat seama că era ceva pe care un discipol fervent ca „prietena" mea nu îl va înțelege niciodată.

În timp ce ieșeam din casă pe strada cufundată în întuneric, am simțit că îmi pune cineva mâna pe umăr. Tatăl lui Kazue venise după mine.

– Stai o clipă, mi-a spus el. Ai mințit. Tatăl tău nu lucrează la o bancă elvețiană, nimic de genul ăsta, nu-i așa? În ochii lui mici se reflecta vag lumina slabă de pe stradă. Probabil că aflase asta de la Kazue. Am încremenit acolo. El a continuat: Nu e frumos să minți. Eu n-am mințit niciodată în viața mea. Minciunile sunt dușmanii societății. Înțelegi? Dacă nu vrei să te reclam la școală, nu te mai apropia de Kazue.

– Înțeleg.

Sunt sigură că tatăl lui Kazue m-a urmărit cu privirea până am dat colțul la capătul străzii. Patru ani mai târziu, avea să facă o hemoragie cerebrală și să moară subit, așa că aceasta a fost prima și ultima ocazie pe care am avut-o să-l întâlnesc pe acest om. După moartea tatălui, pe familia lui Kazue a părăsit-o norocul. Am fost martora fragilității familiei lui Kazue, văzând-o doar la câțiva ani înainte de tragicul ei declin. Dar

și acum mai simt privirea chiorâș a tatălui lui Kazue străpungându-mă ca un glonț în acea noapte.

După o săptămână, m-a sunat tata să-mi spună că totul mersese bine la înmormântare. N-am auzit nici pâs de la Yuriko. Convinsă că renunțase la planul ei de a se întoarce în Japonia, am fost foarte fericită în următoarele câteva zile. Și apoi, într-o seară, nu cu mult după ora trei, o seară așa de caldă încât aveai senzația că venise deja vacanța de vară, am primit un telefon de la ultima persoană la care m-aș fi gândit: Masami, soția lui Johnson. Trecuseră trei ani de când ne văzuserăm la casa de vacanță din munți.

– Heei! E soora lui Yuriko la teleefoon? Eu suunt! Masaammy Johnson!

Lungea vocalele foarte mult și pronunța litera „s" din numele ei exact ca o străină. Numai ce i-am auzit vocea și mi s-a făcut pielea de găină pe brațe.

– A trecut ceva timp.

– Păi n-am știut că ai rămas în Japonia de una singură! Trebuia să-mi spui! Aș fi fost încântată să te ajut cu orice puteam. Ce prostie din partea ta că ai fost așa rezervată. Uite, îmi pare foarte rău de mama ta. Ce păcat!

– Vă mulțumesc pentru grija pe care mi-o purtați, am reușit eu să îngaim.

– De fapt, te-am sunat în legătură cu Yuriko-chan. Ai auzit?

– Ce să aud?

– Yuriko o să stea la noi! Cel puțin până termină gimnaziul. Avem o cameră de oaspeți și o îndrăgim pe Yuriko de când era mică. Trebuie să schimbe școala, desigur. Ne-a spus că ar vrea să meargă la Școala Q, unde ești și tu. Așa că m-am dus acolo și am aflat ce se cere pentru înscrierea unei eleve întoarse din

străinătate, și au fost de acord s-o primească. M-au anunțat cu puțin timp în urmă. Nu e grozav? Tu și cu Yuriko o să fiți la aceeași școală! Soțul meu e foarte încântat de cum s-au rezolvat toate. Spune că Q e o școală cu adevărat bună și nici nu e departe de casa noastră!

Ce naiba se întâmpla? Învățasem pe brânci în speranța că o să scap în sfârșit de Yuriko, și acum răspândea din nou în viața mea un fel de gaz toxic! Am oftat disperată. Yuriko era proastă ca noaptea, dar frumusețea ei îi va da mereu dreptul să fie tratată altfel decât alții. În această privință, Școala Q nu se deosebea de altele.

– Unde e Yuriko acum? am întrebat.

– Chiar aici. Așteaptă. Ți-o dau imediat.

– Bună, surioară. Tu ești?

Îi spusesem lui Yuriko să nu se întoarcă în Japonia, dar iat-o aici. Nepăsarea din vocea ei contrasta puternic cu disperarea pe care i-o sesizasem la câteva ore după moartea mamei. Era clar că acum se bucura de toată atenția soților Johnson și ducea o viață de lux în casa lor elegantă din exclusivistul District Minato.

– Deci te transferi la Gimnaziul Q?

– Da, din septembrie. Nu e grozav? Vom fi la aceeași școală.

– Când te-ai întors?

– Cam de o săptămână, așa cred. Știi, tata se recăsătorește.

A spus-o pe un ton nepăsător, fără cea mai mică amărăciune, de parcă, dacă ei îi mergea bine, totul era în regulă în jurul ei.

– Ce mai face bunicul?

Strângând tare receptorul, m-am uitat la bunicul care era în spatele meu. Era complet captivat de bonsaii lui, neavând

habar de convorbirea care avea loc la doi pași de el. Se liniștise în ultimele zile.

– E foarte bine.

– Mm. Răspunsul lui Yuriko, dacă așa se putea numi, îi trăda totala indiferență. Mă bucur că n-am venit să stau cu tine în Districtul P. Am de gând să mă descurc de una singură aici.

Foarte bine. Avea să fie cu adevărat singură. Ce farsă! Deoarece nu mă mai interesa conversația, am închis telefonul, complet demoralizată.

•6•

Prin întâmplările pe care le-am povestit până acum am trecut personal. Pe Yuriko și Kazue – și pe tatăl lui Kazue – nu i-am uitat nici o clipă. Relatarea mea e cu siguranță subiectivă, dar la ce vă puteți aștepta? Singura persoană care a rămas să povestească tot ce s-a întâmplat sunt eu, cât se poate de sănătoasă și în prezent, când lucrez la biroul districtual. Bunicul meu, așa cum am mai spus, are Alzheimer și e plecat departe, pe un tărâm fantastic, unde nici timpul, nici spațiul nu au nici o relevanță. Nici nu-și mai amintește cu cât devotament s-a îngrijit pe vremuri de bonsai. Și-a vândut stejarul iubit și pinul cel negru; ceilalți copăcei s-au veștejit de mult și au fost aruncați la gunoi.

Chestia cu bonsaii îmi amintește că mai e ceva ce am uitat să vă spun despre întâlnirea mea cu tatăl lui Kazue:

necesitatea de a-i plăti costul convorbirii internaționale, suma de 10 800 de yeni.

Întrucât nu aveam la mine atâția bani atunci, i-am promis că i-i dau mai târziu. Dar s-a dovedit a fi o problemă. În acel timp, alocația mea era de numai 3 000 de yeni pe lună. După ce-mi cumpăram cele necesare pentru școală – caiete, creioane și altele –, nu-mi mai rămânea mare lucru. Tata îmi trimitea 40 000 de yeni pe lună, pe lângă banii pentru taxele școlare. Dar îi dădeam pe toți bunicului. La urma urmei, locuiam în apartamentul lui. Firește că el îi risipea pe toți pe bonsaii lui, fie cumpărând alți copăcei sau îngrășăminte și alte lucruri pentru cei pe care îi avea deja. În orice caz, nu-mi închipuisem niciodată că o convorbire internațională putea să fie atât de scumpă, așa că în acea noapte, pe tot drumul de la Kazue până acasă, mi-am stors creierii cum să plătesc o asemenea sumă.

Din când în când primeam telefoane din Elveția, dar bunicul acoperea întotdeauna costurile și nu vorbeam niciodată prea mult. Nu eram genul de familie care să discute timp îndelungat. Chiar dacă îl rugam pe tatăl meu să-mi trimită bani pentru convorbire, avea să dureze ceva timp până să ajungă în Japonia. M-am gândit că singura soluție era să cer bani de la bunicul.

Dar când ajunsesem acasă în acea noapte, după vizita la Kazue, bunicul deja dormea și sforăia, încercând astfel să se liniștească după atacul de tensiune. Vecina, doamna de la asigurări, era acolo ca să aibă grijă de el.

– Și de ce trebuie să plătești atât de mult? De ce Dumnezeu n-ai dat cu taxă inversă? a izbucnit ea când a auzit de telefon.

– Nu dumneata mi-ai zis să sun, ai uitat? Trebuia să-mi spui să dau cu taxă inversă. De unde să știu eu cum e cu telefoanele internaționale?

– Ai dreptate. Femeia de la asigurări a tras din țigară și a suflat fumul din colțul gurii așa ca să nu-mi vină mie în față. Totuși, e groaznic de scump. Cine a vorbit cu centralista când a comunicat costul convorbirii?

– Tatăl prietenei mele.

– Și dacă a mințit? Și-a închipuit probabil că poate să te tragă pe sfoară, fiindcă nu ești decât un copil. Chiar dacă nu a încercat să te păcălească, să știi că multor oameni li s-ar fi făcut milă de tine pentru pierderea suferită și ar fi acoperit costul convorbirii – cam cum ai oferi un premiu de consolare. Eu una aș fi făcut-o cu siguranță. Era singurul lucru potrivit de făcut. Dar cred că asta depinde de caracterul omului.

Femeia de la asigurări era foarte zgârcită. Mi-era greu să cred că ar fi făcut pomană cuiva. Dar cuvintele ei au sădit sămânța îndoielii în inima mea. Să mă fi mințit tatăl lui Kazue? Dar chiar dacă așa făcuse, nu aveam nici o dovadă. M-am uitat la bucățica de hârtie pe care mi-o îndesase în buzunar: costul convorbirii telefonice. Femeia de la asigurări mi-a smuls-o cu degetele ei groase. Cu cât se uita mai mult la hârtie, cu atât se mânia mai tare.

– Nu-mi vine să cred că a fost cineva în stare să scrie suma asta și să-i dea hârtia unui copil a cărui mamă a murit pe neașteptate și al cărui bunic a căzut la pat. Ce monstru! Cu ce se ocupă? Dacă își permite să-și dea fata la o școală ca aia, trebuie să fie bogat. Pun pariu că au o casă frumoasă.

– Nu e chiar așa. Mi-a spus că lucrează la o mare companie. Dar nu au o casă frumoasă.

– Ce figură... un zgârțoman de bogătaș!

Atmosfera de austeritate și zgârcenie din casa lui Kazue mi-a revenit în fața ochilor și am scuturat tare din cap.

– Ei bine, atunci trebuie să fie un salariat ca oricare altul, cu un venit modest, care se dă drept bogat. Dacă nu, este un adevărat avar! Imediat după ce a ajuns la această concluzie, femeia de la asigurări și-a strâns lucrurile și a plecat în grabă, evident ca să nu am timp să-i cer un împrumut. M-a cuprins o furie demențială și am aruncat de perete bucățica de hârtie cu așa-zisul cost al convorbirii.

A doua zi dimineață, când am văzut-o pe Kazue în clasă, ea a început imediat să insiste asupra banilor.

– Tata mi-a zis să-ți amintesc de banii pe care ni-i datorezi pentru convorbirea telefonică.

– Scuze. Nu pot plăti mâine?

Încă îmi amintesc cum m-a săgetat Kazue cu privirea. Era clar că nu avea încredere în mine. Dar ei fuseseră cinstiți cu mine? Totuși, un împrumut e un împrumut. Știam că trebuie să-l achit. Așa că, de îndată ce s-au terminat orele, m-am dus în grabă acasă și am luat un copăcel din colecția de bonsai a bunicului – un nandina[1], destul de mic ca să-l pot duce în brațe. Bunicul era foarte mândru de el; vorbea cu plăcere de roșul strălucitor al fructelor pe care le făcea în lunile de iarnă. Mușchiul verde acoperea, gros ca un covor, solul de la baza copăcelului. Era plantat într-un ghiveci smălțuit de un albastru-închis.

Bunicul era captivat de un meci de sumo de la televizor. Nu cred că mi s-ar fi putut ivi un prilej mai bun decât acela,

[1] Copăcel decorativ, originar din China, cu frunze asemănătoare celor de bambus și flori albe, din care toamna ies ciorchini de fructe mici și roșii. (n.tr.)

așa că am ieșit în tăcere din apartament cu bonsaiul în brațe. L-am pus în coșul de la bicicletă și am pedalat cât de repede am putut spre Grădina Longevității.

Se lăsa noaptea și grădina tocmai se închidea. Ofițerul supraveghetor stătea în fața porții, salutându-i pe vizitatorii care plecau. S-a uitat surprins la mine că mă vedea aducând un bonsai.

– Bună seara, am spus pe cel mai politicos ton cu putință. Mă întrebam dacă n-ați cumpăra acest bonsai de la mine.

Omul m-a privit cu nervozitate.

– Te-a trimis bunică-tu?

Eu am scuturat tare din cap.

El a zâmbit atotștiutor.

– Înțeleg. Ei bine, o să-ți dau un preț bun pe el. Ce zici de 5 000 de yeni?

Dezamăgită, am ridicat două degete.

– N-ați putea să-mi dați două bancnote de 10 000 pe el? Adică 20 000 de yeni? Bunicul zice că e un nandina tare frumos.

– Domnișoară, bonsaiul ăsta nu face atât.

– E-n regulă. Atunci mă duc cu el la altcineva.

Ofițerul supraveghetor a dublat imediat prețul, oferindu-mi 10 000 de yeni. Am ripostat, spunându-i că doar ghiveciul făcea atât. După ce s-a gândit bine, mi-a spus pe un ton lingușitor: „Trebuie să fie greu" și și-a pus mâinile pe ale mele, înconjurând ghiveciul. Pielea aspră de pe mâinile lui avea luciul tovalului bine lustruit și era ciudat de caldă. Scârbită, mi-am tras instinctiv mâinile de pe ghiveci, dându-i drumul. Bonsaiul a căzut între noi și s-a izbit de o piatră din grădină, făcându-se bucățele. Rădăcinile copăcelului nandina, ieșite din pământ, s-au răspândit în toate direcțiile. Tinerii care lucrau în grădină s-au oprit din ce făceau și s-au uitat alarmați.

Ofițerul supraveghetor s-a aplecat și început să strângă ce mai rămăsese din copăcel, fiind foarte agitat și uitându-se la mine cu neliniște și nervozitate în tot acest timp.

În cele din urmă, mi-a dat 13 000 de yeni pentru bonsai și ghiveciul spart. Am hotărât să pun în contul meu de economii banii care îmi rămâneau după ce plăteam nota de telefon. Nu se știa niciodată când o să am nevoie de bani pentru o excursie cu școala sau altceva. La Liceul Q de Fete ni se impunea să dăm bani pentru diverse evenimente, de la serbarea anuală a școlii și până la sărbătorirea unor zile de naștere. Nici una dintre celelalte eleve nu-și făcea probleme în această privință. O sumă în plus în contul meu mă va face să mă simt mai liniștită.

Bunicul meu n-a observat nimic în acea noapte, dar în dimineața următoare, când a ieșit pe terasă, a scos un strigăt îngrozit:

– Domnule Nandina! Unde ești?

Eu am continuat să-mi pregătesc micul dejun, de parcă nu observasem nimic. Bunicul a intrat grăbit în sufrageria înghesuită și s-a învârtit peste tot în căutarea copăcelului nandina. A deschis debaraua și s-a uitat pe toate rafturile din cămăruță. S-a dus chiar și în holul de la intrare și a scotocit prin dulăpiorul de pantofi.

– Nu e nicăieri! Și era așa un bonsai frumos! Unde ar putea fi? Te rog, domnule Nandina. Iartă-mă dacă te-am neglijat. N-am vrut. Dar tocmai mi-a murit fiica, înțelegi ce greu e pentru mine. Am inima frântă. Îmi pare rău. Te rog, fă-ți apariția! Te rog, nu te supăra!

Bunicul a scotocit prin toată casa ca un nebun, până cred c-a obosit. Distrus – cu umerii încovoiați – se uita în gol.

– S-a dus s-o îndrume pe lumea cealaltă. Bunicul meu știa bine cum să-i tragă pe sfoară pe oameni, dar niciodată nu se îndoise de cinstea mea sau a femeii de la asigurări, sau a tipului de la pază, sau a vreunuia dintre vecinii care treceau tot timpul pe la el. Nu avea nici cea mai mică bănuială în privința lor. Se părea că dispariția bonsaiului era pentru el ceva de domeniul absurdului, așa că m-am dus la școală, simțindu-mă ușurată. Vizita la Kazue fusese cauza unui șir întreg de necazuri.

•

Totuși, dacă mă gândesc mai bine, sinuciderea mamei a dus la destrămarea familiei noastre. Eu stăteam cu bunicul meu, Yuriko a ajuns la familia Johnson și tatăl meu a rămas în Elveția, unde și-a întemeiat o nouă familie cu turcoaica aceea. Pentru tata Japonia avea să fie întotdeauna legată de moartea mamei mele. Mai târziu am aflat, spre marea mea mirare, că turcoaica era doar cu doi ani mai mare ca mine. A născut trei copii, toți băieți, din câte am aflat. Băiatul cel mare are acum 24 de ani și am auzit că joacă fotbal la o echipă spaniolă. Din moment ce nu l-am văzut niciodată și nu mă interesează deloc fotbalul, trăim în două lumi diferite.

Dar în lumea imaginației mele Yuriko și cu mine, alături de frații noștri vitregi, înotăm energic cu toții în apele sălcii ale unei mări albastre. Dacă aș face altă comparație cu descoperirile din Burgess despre era cambriană pe care o îndrăgesc așa mult, Yuriko ar fi, cu chipul ei frumos, regina tărâmului acvatic. Așa că ar trebui să fie unul dintre acele animale care le devorează pe toate celelalte. Cred că ar putea fi *Anomalocaris,* strămoșul crustaceelor, o creatură cu niște cângi masive, ca ale homarului. Și apoi frații mei mai mici, care trebuiau să aibă

sprâncenele negre și stufoase datorită sângelui lor din Orientul Mijlociu, ar fi acele insecte care trăiesc în grupuri sau niște creaturi asemănătoare meduzelor care străbat marea. Eu? Fără îndoială că aș fi *Hallucigenia*, creatura care se târăște în mâlul de pe fundul oceanului, acoperită cu șapte rânduri de țepi, arătând exact ca o perie de păr. *Hallucigenia* se hrănește cu stârvuri? Nu știam asta! Trăiește mâncând creaturi moarte? Ei bine, atunci mi se potrivește perfect, pentru că și eu trăiesc pângărind amintirea celor morți.

Of, ce să vă spun despre relația mea cu Mitsuru? Ei bine, Mitsuru a luat examenul de admitere de la Facultatea de Medicină din Tokio, exact așa cum sperase. Dar după aceea viața ei s-a îndreptat într-o direcție cu totul diferită, foarte greu de prevăzut. Pare să fie bine, dar e la pușcărie. O dată pe an, primesc de la ea o felicitare de Anul Nou, cenzurată la greu de direcțiunea închisorii, dar nu i-am răspuns nici măcar o singură dată. Vreți să vă explic de ce? Sigur c-am să o fac după ce închei această parte a poveștii mele.

Așadar chiar deunăzi s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. N-am vrut să vorbesc cu nimeni despre asta, dar, dacă e să continui această poveste, trebuie să dezvălui totul. Era cu o săptămână înainte de prima zi a procesului. Existând o legătură între cei doi ucigași – cred că pentru a ușura lucrurile – au fost puși laolaltă sub denumirea de „Cazul crimelor în serie". La început, presa făcuse multă vâlvă despre uciderea lui Kazue, la care se referise astfel: „Cazul crimei comise asupra unei femei de carieră". Dar, odată ce s-a făcut legătura între Zhang și uciderea lui Yuriko, ziarele și-au schimbat titlurile de-o șchioapă. Yuriko fusese ucisă prima, iar când cazul implica inițial doar

o prostituată între două vârste, jurnaliștii n-au simțit nevoia să facă valuri.

Auzisem că un taifun în afara sezonului amenința să se năpustească asupra capitalei. A fost o zi agitată. Un vânt cald, neobișnuit în acel anotimp, bătea prin oraș, din ce în ce mai tare și cu mai mult zgomot. De la fereastra biroului meu, îl vedeam agitând frunzele sicomorilor, de parcă ar fi vrut să le smulgă de pe ramuri. Răsturna bicicletele din parcare ca pe niște piese de domino. Trebuie să vă spun că era o zi care îți zdruncina nervii, așa că și eu mă simțeam iritată.

Mi-am luat în primire locul de la ghișeu, ca de obicei. Dar n-a venit nimeni să solicite îngrijiri zilnice și m-am lăsat în voia gândurilor mele. Cu taifunul care se apropia, nu mă gândeam decât să plec acasă. Apoi a venit la mine o bătrână. Purta un taior elegant de culoare gri, foarte discret și modern. Pe nas avea o pereche de ochelari cu rame de argint. Părea să aibă în jur de 55 de ani. Părul ei cărunt era strâns la spate într-un coc îngrijit și avea un aer sever, de nemțoaică. De obicei vedeam la ghișeu doar tinere mame cu copii după ele. M-am gândit că acea femeie venise aici pentru că voia să-și dea nepotul la grădiniță sau cămin, așa că i-am zis cam în silă:

– Pot să vă ajut cu ceva?

Auzindu-mă, femeia a pufăit scurt și a schițat un zâmbet. Mi se păreau cunoscuți dinții ei.

– Draga mea, nu știi cine sunt?

Nici când m-am uitat cu atenție la ea, n-am putut să-mi amintesc numele ei. Pielea de pe fața ei – pe care nu era strop de machiaj – era bronzată. Nu era dată cu ruj. În fața mea era o femeie bătrână, nemachiată, cu o față ca de pește. Cum aș fi putut s-o deosebesc de oricare alta de vârsta ei?

– Sunt eu, Masami. Masami Johnson.

Am fost atât de uimită că am icnit scurt. Nu m-aș fi așteptat niciodată ca Masami să ajungă o femeie cu o înfățișare atât de discretă și modestă. Masami pe care mi-o aminteam eu era o femeie epatantă, care ieșea în evidență în orice împrejurare. Era femeia care se plimba pe cărările de munte din Prefectura Gunma, etalând un inel cu un diamant enorm, cea care se dădea cu un ruj de un roșu aprins pe pârtiile de schi. Ea era aceea care îi pusese lui Yuriko pe cap căciulița ei pufoasă de mohair. O femeie care purta un tricou de firmă pe care era imprimat un leopard cu botul deschis, atât de realist că îi speria pe copiii mici. Și era aceea care vorbea limba engleză, scoțând asemenea triluri de parcă striga: „Hei! Uitați-vă la mine!" Cu toate acestea, văzând cât se schimbase, eram aproape convinsă că venise să se intereseze de o grădiniță. Așa că am scos registrul de înscrieri și, încercând să-mi ascund uimirea, am spus:

– Nu știam că locuiești în acest district.

– O, nu, nu stau aici, a răspuns Masami, foarte serioasă. Locuiesc în Yokohama acum. M-am recăsătorit, înțelegi.

Nu știam că ea și Johnson divorțaseră. Pentru mine Masami și Johnson nu erau oamenii pe care aș fi sperat sau dorit să-i revăd.

– N-am știut. Când ai divorțat?

– Cu peste douăzeci de ani în urmă.

Masami a scos o carte de vizită foarte elegantă, înrămată pare-se în argint masiv, și mi-a dat-o.

– Uite, cu asta mă ocup acum.

COORDONATOR ȘI CONSULANT: LECȚII PARTICULARE DE ENGLEZĂ, scria pe cartea de vizită. Și numele i se schimbase din Masami Johnson în Masami Bhasami.

– M-am căsătorit cu un iranian care se ocupă de import-export. Am și eu o mică afacere: recrutez meditatori de engleză și îi trimit în diverse locuri să dea lecții particulare. E tare amuzant.

Mă prefăceam că îi examinez cartea de vizită, dar mă tot gândeam în acest timp. De ce și-a făcut apariția aici la mine după douăzeci și șapte de ani? Și mai precis de ce într-o zi ca asta? Era nemaipomenit de ciudat. Pe deasupra, Masami stătea acolo, surâzându-mi voioasă, dar în ochii ei se citea nostalgia.

– Ah, ce bine îmi pare că te revăd! Să vedem. Ultima oară când am vorbit a fost atunci când te-a sunat Yuriko să-ți spună că a intrat la Gimnaziul Q. Cred că sunt mai bine de douăzeci de ani de-atunci!

– Da, bănuiesc că așa este.

– Și cum ți-a mers?

– Foarte bine. Mulțumesc de întrebare.

Sigur că da, mulțumesc de întrebare, m-am gândit cu amărăciune când am răspuns pe un ton oficial. Era atât de ciudat că venise aici. Nu făcuse atâta drum ca să-mi vorbească despre lecțiile particulare pe care le organiza, eram sigură! Când nu mi-am mai putut ascunde îndoielile, Masami mi-a spus în sfârșit adevărul.

– După ce m-am despărțit de Johnson, a decăzut într-un hal fără de hal. Știi, fusese un agent de bursă cu o carieră în plin avânt, dar n-a reușit în meserie și a ajuns unul dintre profesorii aceia de engleză de duzină. Și apoi, bineînțeles, a fost ucisă Yuriko.

Era în vocea lui Masami ceva aspru – făcea un efort să-și stăpânească un sentiment negativ – ura. Iar apoi, uitându-se în ochii mei și văzându-mi uimirea de pe față, a spus:

– N-ai știut, nu-i așa, dragă? Johnson și cu mine ne-am despărțit din cauza lui Yuriko.

Mi-am amintit brusc expresia de pe fața lui Johnson din acea seară petrecută în casa lui de vacanță, când stătea lângă șemineu, iar Yuriko se sprijinea de genunchii lui, făcându-i ochi dulci. Pe atunci, era doar în școala primară. Johnson arătase întotdeauna foarte bine și stăpân pe sine, cu părul lui șaten ondulat și în blugii prespălați. M-am trezit imaginându-mi cum ar arăta copilul celor doi. Chipul care mi-a venit în minte era atât de adorabil și de încântător că m-a năucit. Deși Yuriko murise, încă reușea să mai exercite un oarecare control asupra minții mele. Mi-era imposibil să îndur așa ceva.

Simțind dezgustul pe care încercam să mi-l ascund, Masami a zis:

– Deci nu știi cum a fost. Eu eram așa bună cu ea, îi purtam de grijă. Să mă înjunghie pe la spate în felul ăsta! M-a durut atât de tare că aproape am înnebunit și a trebuit să cer ajutorul unui psihiatru pentru un timp. Știi, mă străduisem așa mult s-o înscriu la Școala Q, îi pregăteam în fiecare zi prânzul pentru școală, având grijă să fie excelent, pentru ca nici una dintre prietenele ei să nu râdă de ea. Și îi dădeam destui bani de buzunar, asigurându-mă în plus că avea suficienți la ea când ieșea undeva. Apoi am cheltuit bani ca s-o înscriu în trupa de majorete, și n-au fost puțini, crede-mă. Dacă aș mai putea să-i iau înapoi, sigur c-aș încerca!

Deci asta era. Venise să-mi ceară bani! Mi-am plecat capul, confuză, încercând să-i evit privirea.

– Îmi pare foarte rău.

– Las-o baltă! N-ai fi putut să schimbi nimic. Tu și Yuriko n-ați fost niciodată apropiate. Cred că tu ai fost cea deșteaptă. O vedeai așa cum era.

Masami mă lăuda de parcă eram clarvăzătoare. Și apoi a scos din geantă un caiet și l-a pus pe tejgheaua din fața mea. Pe coperta caietului era lipit un abțibild cu un nufăr alb, ceea ce îi dădea un aspect foarte copilăros. Unde se cojise hârtia, marginile erau murdare și pătate.

– Ce-i ăsta?

– E al surorii tale. Cred că era jurnalul ei. Se pare că l-a ținut până la moarte. Îmi pare rău că ți-l aduc așa, deodată, dar mie îmi dă fiori. Am venit acum la tine să ți-l dau. Cred că e mai bine să-l păstrezi tu. Johnson l-a ținut la el dintr-un anumit motiv, apoi mi l-a trimis într-o zi, pe neașteptate, spunându-mi că n-are ce face cu el, pentru că nu știe japoneză. Când a fost omorâtă Yuriko, cred c-a avut o criză de conștiință. Dar probabil că nu și-a dat seama că ea scrisese și despre el în jurnal.

Lui Masami i-au căzut colțurile gurii când a rostit ultima frază.

– L-ai citit? am întrebat-o.

– Sigur că nu. Masami a scuturat tare din cap. Nu mă interesează jurnalele oamenilor – și nici atât unul ca ăsta, cu atâtea porcării în el.

Masami n-a părut să-și dea seama că se contrazicea singură.

– Foarte bine. Îl iau.

– Ah, ce ușurare! M-am gândit că ar fi ciudat să-l predau poliției. Și am auzit că procesul începe în scurt timp, așa că îmi făceam griji din cauza jurnalului ăsta. Atunci e-n regulă. Ți-l las ție. Mulțumesc. Ai grijă de tine!

Masami și-a fluturat spre mine mâna bronzată. S-a uitat pe fereastră la cer și s-a întors iute pe călcâie. Eram sigură că vrea să

plece din mediul acesta necunoscut și să ajungă acasă înainte să se dezlănțuie taifunul. Sau poate că nu mai voia să petreacă nici o clipă în plus cu o rudă a lui Yuriko. În orice caz, o luase repede spre ieșire.

Șeful de secție a intrat prin spatele meu și s-a uitat la caiet.

– A fost vreo reclamație? Ori e ceva în neregulă?

– Nici una, nici alta. Absolut nimic.

– Sigur? Doamna care a plecat nu părea să aibă vreo legătură cu un centru ca al nostru.

Mi-am pus repede mâinile pe jurnalul lui Yuriko. Acum că începuse procesul în cazul crimelor în serie, eram din nou ținta privirilor curioase. Șeful de secție era deja sigur că ascundeam ceva.

– Șefu', pot să plec și eu mai devreme azi? Îmi pare rău, dar îmi fac griji pentru bunicul meu.

Șeful de secție a dat din cap aprobator, fără să-mi spună nimic, și s-a întors la biroul lui de la fereastră. Din cauza umezelii ciudate din aer de astăzi, chiar și zgomotul făcut de pantofii lui de sport era surd și greoi. Având permisiunea șefului meu, am plecat repede spre casă, luptându-mă cu vântul din răsputeri. Rafalele erau atât de puternice că mi-au ridicat de la pământ ambele roți ale bicicletei. Nu mai era mult până venea toamna și ne așteptam la vânturile reci din nord. Dar umezeala de azi îmi încălzise pielea și mi-o făcuse lipicioasă. Totuși, senzația de greață de la stomac nu avea nici o legătură cu vremea, ci se datora faptului că o femeie ca Yuriko lăsase în urma ei un jurnal.

La școală, Yuriko era așa de slabă la compunere că trebuia să ceară ajutor. Nu dădea atenție persoanelor și obiectelor din jurul ei, pentru că îi lipsea cu desăvârșire curiozitatea. Un

jurnal scris de o fată atât de egocentrică și proastă era probabil plin de autoportrete puerile. Yuriko nu știa să construiască o frază coerentă; cum de ținuse un jurnal? Cu siguranță era scris de cineva deghizat în Yuriko. Dar cine? Și mai cu seamă ce? Despre ce putuse oare să scrie acolo? Muream de curiozitate și voiam să citesc cât mai repede jurnalul lui Yuriko.

Ei bine, iată-l. Acesta e jurnalul lui Yuriko. Să fiu cât se poate de sinceră, aș prefera să nu vi-l arăt. E plin de mizerii despre viața ei dezordonată, dar și de minciuni despre mine și mama noastră. Dintre toți oamenii, tocmai Yuriko! Mă uimește peste măsură că a putut să scrie asemenea porcării. Bineînțeles că scrisul seamănă cu al lui Yuriko. Cred că cineva i-l imitase.

Dacă-mi promiteți să nu credeți nici o vorbă, vă arăt ce a scris. Dar nu trebuie să credeți nimic. Totul e pură invenție. Unele nume chinezești sunt scrise incorect. Pe alocuri a omis personaje, iar în altele le-a scris numele atât de urât, încât abia se pot descifra. Am rescris aceste părți.

TREI • O TÂRFĂ ÎNNĂSCUTĂ: JURNALUL LUI YURIKO

• 1 •

Era ora unu la prânz când a sunat telefonul. Fiind încă în pat, am răspuns cât de fermecător am reușit, gândindu-mă că era poate un client. Era sora mea. Eu nu o sunam niciodată. Dar ea îmi telefona de cel puțin două-trei ori pe săptămână. Era clar că avea mult timp la dispoziție. „Sunt ocupată. Sună-mă mai târziu", i-am retezat-o eu. „Te sun diseară", a răspuns ea. Nu că ar fi avut ceva important să-mi spună. Cred că a vrut doar să verifice dacă sunt cu un bărbat. Ăsta era singurul motiv pentru care mă suna. Și, după un minut, chiar m-a întrebat: „Ești singură acum? Simt că e cineva cu tine".

Odată, când venise Johnson pe la mine, sora mea a sunat în timp ce făceam sex.

– Yuriko, eu sunt. Tocmai mi-a venit o idee grozavă. Ce-ar fi să ne mutăm împreună? Mai gândește-te la asta. Dat fiind că avem programe diferite, cred c-ar trebui să meargă bine. Eu lucrez ziua și termin până seara. Pentru că tu lucrezi noaptea,

vei dormi acasă cât timp sunt eu la serviciu. Și apoi, cât dorm eu, tu ieși din casă. Dacă ajungi acasă înainte să mă trezesc eu, s-ar putea să nu ne vedem deloc cât e ziua de lungă. Am face economie la chirie. Și am putea găti cu rândul, mâncând ce rămâne de pe o zi pe alta. Ei, ce zici? Nu crezi că e o idee grozavă? Pe care din apartamente te gândești să-l păstrăm? Aș vrea să-mi dai un răspuns, bine?

– Hei, nu e sora ta? a întrebat Johnson.

– Mda. Da' ce, te-a apucat nostalgia? i-am zis eu, mușcându-mi buza de jos ca să nu râd.

– Păi, dacă nu era ea, nu ne-am fi cunoscut – a fost micul nostru Cupidon, mi-a întors-o Johnson. Ne-am întins în pat, râzând în hohote, și așa s-a terminat brusc partida noastră de sex.

– Cupidon zici? Mă îndoiesc că și ea gândește așa. Sora mea mai mică, urâtă și cu firea ei perversă! Ca să-mi facă din nou poftă de sex, Johnson și-a întins o mână peste mine și m-a sărutat pe gât. Eu mi-am dat capul pe-o parte, primindu-i cu plăcere sărutările, și m-am uitat la pistruii de pe umerii lui lați. Se îngrășase și își pierduse cea mai mare parte din părul lui frumos. Johnson are deja 51 de ani.

Când ne-am întâlnit, eram încă o fetiță, dar tot mi-am dat seama imediat că bărbatul acesta mă dorea. Johnson nu știa prea multă japoneză pe-atunci; iar eu nu vorbeam engleza. Dar tot înțelegeam fiecare ce voia să spună celălalt.

„Grăbește-te să crești mare!" La asta se gândea el.

„Așa voi face; așteaptă-mă."

De fiecare dată când mă chinuia soră-mea, mă duceam la Johnson acasă. Indiferent dacă avea o convorbire telefonică importantă despre afaceri sau își întreținea musafirii, în clipa

în care mă vedea, fața lui Johnson se lumina de bucurie. Așadar, fără să vrea, sora mea merită multe mulțumiri, pentru că, luându-se mereu de mine, mă trimitea direct în brațele lui Johnson. Cea mai mare piedică era pentru mine bunătatea lui Masami. Era soția lui Johnson și fusese înainte stewardesă la Air France. Johnson era cu cinci ani mai tânăr ca Masami, iar ea era obsedată de el. O atrăgea foarte mult situația lui financiară stabilă și poziția socială, așa că o speria de moarte gândul că putea s-o părăsească într-o zi. Așadar, dacă Johnson era drăguț cu mine, Masami trebuia să facă tot posibilul să se poarte la fel. Mă atrăgea mereu cu dulciuri și animale de pluș. Ceea ce doream eu era de fapt un lac de unghii Revlon, din care avea o mulțime de sticluțe înșirate pe măsuța ei de toaletă. Dar, cel puțin când era ea prin preajmă, trebuia să mă port ca o fetiță. Am înțeles că așa era cel mai bine.

De aceea am fost în culmea fericirii când, la o zi după ce mă certasem rău cu sora mea, mi-a spus tata că puteam să stau la soții Johnson. Johnson și cu mine ne înfierbântaserăm prea tare și am făcut ceva extrem de riscant. I-am pus lui Masami un somnifer în băutură. Odată ce a început să sforăie, ne-am petrecut restul nopții giugiulindu-ne în pat, chiar lângă ea. În alte dăți, când Masami prăjea carne sau altceva în bucătărie și era cu spatele la noi, ne așezam în living să ne uităm la televizor, iar Johnson mă dezmierda în tot acest timp. Aveam mereu blugii pe mine, dar el mă freca acolo prin material. Și îmi punea mâinile în jurul membrului său, după ce se întărea. Era prima dată că atingeam un bărbat acolo. Eram convinsă că Johnson va fi primul meu iubit.

De la bun început, am fost încredințată că nu voi avea niciodată un iubit japonez. În primul rând, nu se apropiau niciodată de mine, purtându-se de parcă îi îngrozeam, pentru că eram metisă, deci inaccesibilă pentru ei. Dar, în consecință, grupuri de băieți se strângeau în jurul meu și îmi jucau tot felul de feste urâte. Cel mai rău era să mă întâlnesc cu o gașcă de liceeni în tren. Își puneau labele pe mine cu atâta brutalitate că aproape îmi smulgeau părul din cap, iar eu nu aveam cum să mă împotrivesc. Am primit lecții dure de la o vârstă foarte fragedă. Am învățat că, pentru a supraviețui, exista un singur fel în care mă puteam lupta cu un bărbat.

– Ei bine, a sosit timpul să plec, altfel am să întârzii la ore.

Johnson a făcut o mutră tristă și s-a ridicat din pat, încovoindu-și trupul înalt. Era atât de solid că, de câte ori se întindea în patul meu îngust, jumătate de corp îi rămânea afară, părând să cadă din clipă în clipă. Johnson era profesor de engleză. Preda într-o clasă aflată în fața unei gări de pe linia ōdakyū. Îi lua peste o oră să ajungă de la mine acolo cu trenul rapid. Spunea că se strângeau douăsprezece femei în clasă, toate casnice din cartier.

– Un profesor de engleză de 51 de ani nu are prea mult succes. Toate vor un tânăr frumușel. Oare de ce singurele care vor să învețe engleza în Japonia sunt femeile tinere? Dacă vreau să predau, trebuie să fac tot drumul ăsta până într-un orășel de provincie. Altfel n-aș avea elevi.

Când Masami a înaintat divorțul, Johnson și-a pierdut demnitatea, reputația, banii, totul. A fost concediat din slujba sa de agent de bursă. Suma pe care a trebuit s-o plătească în urma divorțului a fost exorbitantă, i se lua și pielea de pe el. Rudele sale, membrii unei familii ilustre din nord-estul

Statelor Unite, i-au întors spatele, interzicându-i să se mai vadă cu mine. Bineînțeles că Masami și-a spălat toate rufele murdare la proces, spunând tuturor de legătura mea cu Johnson. „Soțul meu nu numai că m-a înșelat, dar a săvârșit și un delict. A profitat de fata de 15 ani care i-a fost dată în grijă. Cei doi s-au ascuns de mine și și-au făcut de cap în propria casă. O să mă întrebați cum de nu mi-am dat seama ce se petrecea, din moment ce a durat așa mult timp? Îmi era dragă copila! Țineam atât de mult la ea că nu mi-ar fi trecut prin cap nici într-o mie de ani că poate să facă așa ceva. Nu m-a trădat doar soțul, ci și fata asta. Vă dați seama cum mă simt acum."

După aceea, Masami a povestit în detaliu cum descoperise ce făceam noi. Nu a omis nici un amănunt al poveștii noastre de amor. Masami a dat detalii atât de precise încât, peste puțin timp, judecătorul și avocații au roșit de jenă.

Mă gândeam încă la trecut, când Johnson, care terminase cu îmbrăcatul, m-a sărutat pe obraz.

– Ne vedem mai târziu, mi-a spus el ca întotdeauna. Pa, scumpo.

Ne luam rămas-bun – mereu la fel – pe jumătate în glumă.

Încă mă duceam la lucru în acel timp. Cât timp eram sub duș, spălându-mă de transpirația lui Johnson și alte fluide corporale, m-am gândit la ce soartă ciudată avuseserăm amândoi. Indiferent cât de mult îmi dorisem să nu fie așa, Johnson nu fusese primul bărbat din viața mea. În sângele care îmi curge prin vene există mai multă senzualitate decât consideră lumea că e normal. Primul bărbat cu care m-am culcat a fost Karl, fratele mai mic al tatălui meu.

•2•

Acum mi-e totul clar. De foarte tânără, eram înzestrată din plin cu acel ceva care-i atrage pe bărbații mai în vârstă. Aveam puterea să trezesc într-un bărbat așa-numitul complex Lolita. Dar soarta a vrut ca, pe măsură ce am înaintat în vârstă, să-mi fie din ce în ce mai greu să-mi păstrez acel farmec. Nu m-a părăsit deodată. Mai eram în stare să mi-l exercit într-o anumită măsură și la 20 și ceva de ani. Și, pentru că am fost dăruită cu o frumusețe mai mare decât a oricărei alte femei, sunt atrăgătoare și acum, la 36 de ani. Dar acum lucrez ca hostess la cluburi ieftine și câteodată ca prostituată. Cred că, în adevăratul sens al cuvântului, am ajuns urâtă.

Sângele meu senzual nu-mi dă altă posibilitate decât să râvnesc la bărbați. Indiferent cât de ștearsă, urâtă și bătrână voi ajunge, cât timp mai există viață în acest trup, o să-mi doresc bărbați. Asta e soarta mea. Chiar dacă bărbații nu mai sunt uimiți de frumusețea mea, chiar dacă nu mă mai doresc, chiar dacă mă disprețuiesc, eu tot trebuie să mă culc cu ei. Da, doresc să mă culc cu ei. Aceasta este pedeapsa pentru o frumusețe divină care nu se poate păstra la nesfârșit. Cred că ați putea spune că „puterea" mea era chiar mai mare decât păcatul.

Unchiul meu Karl a venit să ne ia de la aeroportul din Berna, împreună cu fiul său, Henri. Ajunseserăm acolo pe la începutul lui martie și era încă ger. Karl purta un palton negru, iar Henri, un hanorac galben. Îi mijea o mustăcioară moale. Karl nu semăna deloc cu tatăl meu cel slab și blond. Era brunet și solid. Cu ochii lui migdalați și părul negru, arăta

ca un asiatic. Karl l-a îmbrățișat pe tata, fericit că-l revede, apoi i-a strâns mâna mamei.

– Bine ați venit! Bine ați venit acasă! Nevastă-mea vrea să veniți imediat la noi.

Mama a dat încet din cap, retrăgându-și mâna din strânsoarea lui Karl cât de repede a putut. Fiindu-i imposibil să-și ascundă jena, Karl și-a mutat privirea la mine și pe urmă a făcut un pas înapoi. În acea clipă, mi-am dat seama că era exact ca Johnson.

Când l-am cunoscut pe Johnson, eu aveam 12 ani, iar el 27, așa că, deși știam că își spune în sinea lui „Grăbește-te să crești mare", nu puteam să-i dau pe moment nici un răspuns. Dar, când l-am întâlnit pe Karl, aveam deja 15 ani. Am recunoscut de îndată pofta din privirea lui și am decis că era timpul să răspund.

În scurt timp, m-am împrietenit cu Henri, care era mai aproape de vârsta mea: avea 20 de ani. El m-a dus la cinematografe, cafenele și pe pârtiile de schi unde mergea cu prietenii lui. Ori de câte ori unul dintre ei întreba: „Cine e fata?", el răspundea: „E verișoara mea mai mică, nu te atinge de ea!" Dar m-am plictisit în curând să ies cu Henri. Tot ce voia era să se laude cu mine.

Am observat ceva ciudat. Asupra lui Henri sau a colegilor mei de clasă, apropiați de vârsta mea, nu eram în stare să exercit acea putere magică pe care o aveam asupra bărbaților în toată firea. Pur și simplu, nu-mi simțeau farmecul. Pentru băieți eram o fată ca toate celelalte, nu o zeiță. Deși se învârteau în jurul meu, nu reușeam să trezesc în ochii lor acea poftă pe care o vedeam în privirile bărbaților mai înaintați în vârstă.

Plictisită de Henri, am început să mă gândesc cum să fac să rămân singură cu Karl.

Într-o după-amiază, am trecut pe la Henri pe-acasă în drum spre școală, sub pretextul că n-am înțeles bine când urma să ne întâlnim. Știam că la acea oră Henri era încă la fabrică. Mai știam și că mătușa mea Yvonne era la brutărie, unde lucra cu jumătate de normă, și că sora mai mică a lui Henri era la școală. Nici un membru al familiei, în afară de unul, nu putea să fie acasă. Tata îmi spusese că fratele lui trebuise să plece imediat după prânz să se vadă cu contabilul. Karl s-a mirat să mă vadă.

– Henri vine acasă după trei.

– Adevărat? Cred că n-am înțeles bine la ce oră a zis să ne întâlnim. Ce să fac?

– Nu vrei să intri și să-l aștepți? Dacă vrei, îți fac o cafea.

N-am putut să nu observ că îi tremura vocea.

– Bine, dacă nu vă deranjez...

– Nici o problemă. Tocmai terminam de discutat.

Karl m-a condus în living. Contabilul își strângea hârtiile. M-am așezat pe canapea, care era tapițată cu material uni, iar Karl mi-a dat o ceașcă de cafea și o farfurioară cu fursecuri făcute de mătușa mea. Singurul lucru bun la prăjiturelele mătușii era că aveau mult zahăr. În rest, erau groaznice.

– Te-ai obișnuit la școală?

– Da. Vă mulțumesc pentru grija pe care mi-o purtați.

– Și se pare că n-ai nici o problemă cu limba.

– Henri m-a învățat.

Karl purta întotdeauna blugi la fabrică, dar astăzi își pusese o cămașă albă și niște pantaloni gri cu o curea de piele neagră. Ținuta de om de afaceri nu i se potrivea; părea rigid și nu se

simțea în largul lui. S-a așezat în fotoliul din fața mea, s-a foit și și-a plimbat ochii de la picioarele care îmi ieșeau de sub fusta scurtă de uniformă și până la fața mea. Tensiunea dintre noi devenea greu de suportat. Am început să mă gândesc că am fost o proastă să cred că îl puteam face pe Karl să reacționeze. Dar tocmai când mă uitam la ceas, el a spus cu o voce răgușită de dorință:

– Ah, dacă aș avea vârsta lui Henri!

– De ce?

– Pentru că ești fermecătoare. N-am văzut niciodată o fată așa frumoasă ca tine.

– Pentru că sunt pe jumătate japoneză?

– Păi să zicem că m-ai vrăjit din clipa în care te-am văzut.

– Și mie îmi place de dumneata, unchiule Karl.

– Păcat că nu e voie.

– Ce nu e voie?

Karl a roșit ca un băiat de școală. M-am ridicat și m-am dus la el, apoi m-am așezat în poala lui și l-am luat de gât, așa cum făcusem de-atâtea ori cu Johnson. Îi simțeam membrul tare sub fese. Era exact ca și cu Johnson. Cum de putea să încapă în mine ceva așa tare și mare? Cum trebuia să mai doară!

– Ahhh! am oftat eu, doar închipuindu-mi cum avea să fie. Acela era semnalul de care avea nevoie Karl. Și-a lipit buzele de ale mele și m-a sărutat cu lăcomie. Cu mâini tremurânde, mi-a smuls nerăbdător nasturii de la bluza uniformei și copcile de la fustă. Au căzut la podea împreună cu pantofii și șosetele mele.

Odată ce mi-a scos totul de pe mine în afară de lenjeria de corp, Karl m-a luat în brațe și m-a dus în dormitor. Mi-am pierdut virginitatea acolo, în patul din stejar masiv pe care îl

împărțea Karl cu soția lui. M-a durut mult mai tare decât mă așteptasem, dar în același timp mi-a adus așa multă plăcere, că m-am topit, simțind că nu mai suport.

– O, Doamne! Cum am putut să violez o copilă – pe propria nepoată?

Karl s-a tras atât de repede de lângă mine, că m-a dat jos din pat, și și-a luat capul în mâini, mormăind ceva de parcă suferea mult. Ce era așa groaznic, m-am întrebat eu, în ceea ce tocmai făcusem? Fusese minunat. Eram dezamăgită de felul în care Karl, copleșit de regrete, se întorcea atât de repede la realitate. Dar, la rândul lui, și Karl se simțea dezamăgit. Respectul și admirația din privirea lui dispăruseră când a terminat cu mine. Aceasta a fost prima oară când am observat că bărbații care făceau sex cu mine, fără excepție, aveau până la urmă o senzație de gol când terminau, de parcă pierduseră ceva. Poate de aceea caut mereu alți bărbați. Poate de asta sunt acum prostituată.

După aceea, m-am văzut de multe ori pe ascuns cu Karl. Într-una din dăți, nu-mi mai amintesc când anume, m-a luat cu mașina lui Renault de pe drumul de la școală spre casă și a condus mult timp, cu mine pe bancheta din spate, fără să-mi arunce nici o privire. Ne-am dus la o casă de vacanță pe care o avea un prieten al lui la poalele unui munte. Era extrasezon și nu venise nimeni acolo. Casa era cufundată în întuneric și apa fusese oprită. Ca să nu murdărim cumva covorul, am întins niște ziare deasupra lui și am făcut un picnic cu vin și sandviciuri cu salam. Karl m-a dezbrăcat și m-a pus în diferite poziții pe așternutul alb de pe patul dublu. Mi-a făcut poze cu un aparat foto care îi permitea să vadă exact ce cadru lua.

Când a venit în sfârșit în pat, lângă mine, îmi pierise tot cheful și mi-era foarte frig.

– Unchiule Karl, mi-e frig.

– N-am ce să-ți fac.

Înainte să facem sex, mi-am dat seama că nu se cădea așa ceva pentru două rude de sânge. Și noi eram rude de sânge. Singura persoană care nu trebuia să afle niciodată de relația noastră era fratele mai mare al lui Karl, tatăl meu. După ce a terminat, Karl a mormăit, ca întotdeauna:

– Dacă ar ști fratele meu ce fac, m-ar omorî.

Bărbații trăiesc după niște reguli făcute pentru ei. Și printre acestea e și una care precizează că femeile sunt doar niște obiecte pe care bărbații trebuie să le posede. O fiică aparține tatălui ei, o nevastă – soțului ei. Dorințele unei femei sunt obstacole pentru un bărbat, și cel mai bine e să nu le bage în seamă. În plus, dorința trebuie să fie întotdeauna a bărbatului. E treaba lor să facă avansuri femeilor și să și le apere pe ale lor de avansurile altora. Eu eram o femeie care fusese sedusă de un membru al propriei familii. Conform regulilor din lumea bărbaților, acest lucru era strict interzis. Din acest motiv era Karl atât de îngrozit.

Eu nu voiam să aparțin nimănui. În primul rând, dorința mea nu era ceva neînsemnat, care să fie protejat cu ușurință de un bărbat. Dar în acea zi, Karl era altfel. Îl vorbea de rău pe tatăl meu.

– Fratele meu nu e așa cum pretinde că este. E un contabil nepriceput. Când i-am zis-o, și-a ieșit din pepeni. Și mai rău, felul în care își tratează soția e de neiertat. Se poartă cu ea de parcă e doar servitoarea lui.

Karl nu ar fi înțeles nici dacă i-aș fi explicat că mama era cea care voia să fie tratată ca o slujnică. După ce se mutase în Elveția, devenise și mai conștientă de faptul că era japoneză. În fiecare zi făcea mâncare japoneză din ingrediente scumpe și, atunci când nimeni nu putea să mănânce tot ce gătise, punea restul în frigider. În scurt timp, în frigider se îngrămădiseră tot felul de recipiente pline cu *hijiki*[1] fierte sau tocăniță *nikujaga*[2] sau rădăcină de brusture în felii. Acele recipiente îmi sugerau tristețea mamei și îmi trezeau presimțiri rele.

– Unchiule Karl, îl urăști pe tata?

– Îl disprețuiesc. Nu trebuie să mai spui nimănui, dar să știi că are o ibovnică turcoaică. Vezi, eu știu totul despre asta. Are o slăbiciune pentru femeile cu părul și ochii negri.

Fata era o muncitoare imigrantă, care venise aici din Germania. Nefiind în stare să-și ascundă iubirea față de ceilalți, tatăl meu și amanta lui își făceau ochi dulci toată ziua.

– Ce crezi c-o să facă mama când va afla?

Pe Karl părea să-l îndurereze întrebarea mea. Fără îndoială că era la fel de preocupat de ce o să facă ea și când va afla de noi doi. Karl cu mine; tata cu turcoaica lui... Se pare că aveam multe lucruri de ascuns față de mama. Dar nu era nimeni aici să-i spună. Își pierduse toți prietenii când venise în Elveția și nici nu era în stare să învețe limba acestei țări. Așa că s-a retras din ce în ce mai mult în sine, nemaivrând nici să iasă din casă.

– Sigur că nu vreau să afle, a spus Karl.

– Dar eu pot să știu, nu-i așa?

---

[1] Sunt alge marine cafenii care cresc în apa de pe țărmurile stâncoase ale Japoniei. Fac parte de secole din alimentația japonezilor. (n.tr.)

[2] Cuvântul înseamnă „carne-cartofi" și este o tocană tradițională japoneză din carne, cartofi și ceapă, la care se adaugă sos dulce de soia. (n.tr.)

Karl s-a uitat la mine surprins. Eu mi-am ferit privirea și mi-am fixat-o în tavanul casei de la munte.

Mama mă ura. Faptul că dăduse naștere unui copil care nu îi semăna deloc i-a provocat o depresie din care n-a mai ieșit niciodată. Încă trăia într-o stare de șoc. După ce am crescut mare, boala ei s-a agravat, iar atunci când s-a hotărât să ne mutăm în Elveția, mama a rămas singura asiatică din familie. Prin urmare, mama a început să se simtă mai aproape de sora mea mai mare, care era încă în Japonia și era mai orientală decât mine sau, cel puțin, așa gândea mama. O frământa situația surorii mele. Spunea mereu: „Îmi fac griji pentru copila asta. Oare crede că am părăsit-o?"

În schimb, sora mea nu gândea deloc așa. Dacă mama părăsise pe cineva, aceea eram eu. Nu semănam cu nimeni din familie. Am fost lăsată de capul meu. Singurii oameni care îmi acordau atenție erau bărbații care mă doreau. De copil, mi-am dat seama că viața mea avea un scop, deoarece bărbații erau înnebuniți după mine. Și de aceea îi voi dori și eu întotdeauna. Chiar înainte să-mi fac griji în privința temelor sau a altor activități școlare, am început să am legături pe ascuns cu bărbați. Și bărbații au fost aceia care mi-au dat dovada de care am nevoie acum ca să simt că trăiesc.

Într-o seară, am ajuns cu întârziere acasă. Karl mă lăsase pe niște străzi lăturalnice, te teamă să nu fie văzut parcând mașina în fața casei noastre. Am făcut drum lung până acasă, singură în întuneric. Când am ajuns, am deschis ușa de la intrare și m-am dus direct în camera mea. Trecuse puțin de zece, iar în apartament era beznă, ceea ce mi s-a părut foarte ciudat. Când m-am uitat în bucătărie, n-am văzut nimic din care să deduc că se servise masa. Nu trecea o zi fără ca mama să nu gătească mâncare japoneză. Gândindu-mă cât de ciudat

era, am întredeschis ușa și m-am uitat în camera mamei. Am văzut-o pe mama în lumina slabă. Părea că doarme, așa că am închis încet ușa, fără s-o strig.

După jumătate de oră, când s-a întors tata, eram în baie, spălându-mă după întâlnirea cu Karl. A bătut cineva tare la ușă. Karl și cu mine am fost descoperiți! Acesta a fost primul gând care mi-a trecut prin cap. Dar nu era asta. Tata venise să-mi spună că mama arăta ciudat. Era extrem de tulburat. Atunci am știut în adâncul sufletului meu că mama murise.

Când trăiam în Japonia, mama nu-i lua niciodată apărarea surorii mele când tata se supăra pe ea. Dar, după ce am ajuns în Elveția, nu se gândea decât la ea. O disprețuiam pe mama pentru că era o ființă umilă. O uram pentru neglijența ei.

Uitați ce s-a întâmplat odată. Îmi invitasem câteva colege la mine acasă. Mama n-a vrut să părăsească bucătăria. „Aș vrea să te prezint", am rugat-o eu, trăgând-o de mână. Dar și-a smuls mâna din a mea și mi-a întors spatele.

„Spune-le că sunt servitoarea. Eu nu arăt ca tine și ne-am osteni degeaba să le explicăm de ce."

Osteneală. Acela era cuvântul preferat al mamei. Să învețe germana era o osteneală. Să facă un lucru nou era tot o osteneală. Mama nu a cunoscut niciodată Berna, așa că, de câte ori se ducea în oraș, i se întâmpla să se învârtă în cerc. Prin urmare, în scurt timp, sănătatea mintală a început să i se deterioreze. Dat tot nu înțeleg de ce și-a dorit să moară. Pe-atunci avea nervii atât de zdruncinați, că și cea mai neînsemnată întâmplare o dădea peste cap. Era oare orezul fiert pe care nu-l pregătise bine deunăzi? Sau prețul ridicat al *nattō,* păstăi de soia fermentate? Sau era din cauza amantei turcoaice a tatei? Poate aventura mea cu Karl? Nu-mi păsa deloc. Pe-atunci îmi scăzuse mult curiozitatea în privința mamei mele.

Dar sunt sigură că atât tata, cât și Karl s-au simțit o clipă ușurați când a murit mama. Apoi au început să se îngrijoreze că poate știa toată lumea că din vina lor se sinucisese. Trebuiau să trăiască toată viața care le mai rămăsese cu sentimentul de vinovăție care îi măcina.

Dar acesta nu a fost cazul meu. Din moartea ei învățasem ce urmări are egoismul unui adult. Nu era nici o greșeală că mama și tata făcuseră un copil atât de frumos, așa o minune ca mine. Și totuși, eu eram cea obligată să port povara pe umerii mei firavi. Mă săturasem. Nu voiam să mă considere nimeni vinovată de moartea mamei mele. Așa că, atunci când tata și-a adus amanta turcoaică în casa noastră, m-am simțit ușurată pentru că îmi oferea un pretext să-i cer voie să mă întorc în Japonia. Nu doream deloc să-mi revăd sora mai mare. Oricum mă ura. În afară de asta, Johnson își terminase afacerile în Hong Kong și mă aștepta. De ce să nu stau cu el? Nu mai eram virgină și voiam să știu cum era sexul cu Johnson. Mi-o doream atât de mult că abia mă puteam stăpâni.

•3•

Pentru o nimfomană ca mine nu cred să existe meserie mai potrivită ca aceea de prostituată; aceasta era soarta pe care mi-o hotărâse Dumnezeu. Indiferent cât de brutal sau urât era un bărbat, în timpul actului sexual nu puteam decât să-l iubesc. Ba, și mai mult, îi satisfăceam orice dorință, indiferent cât de abjectă era. De fapt, cu cât era mai pervers partenerul

meu, cu atât mai atrasă mă simțeam de el, pentru că doar satisfăcând dorințele amantului meu simțeam că trăiesc.

Aceea era calitatea mea, dar și cel mai mare defect. Nu pot să refuz un bărbat. Sunt ca o încarnare a vaginului – întruparea acelei chintesențe a feminității. Dacă aș refuza vreodată un bărbat, n-aș mai fi eu.

Am încercat de multe ori să-mi închipui ce m-ar putea distruge în cele din urmă. Oare o să mor subit în urma unui infarct? Am să sufăr de o boală îngrozitoare și o să mă chinui mult timp? Mă va omorî oare un bărbat? Trebuia să fie una dintre aceste trei variante. Nu pretind că nu mi-e frică. Dar, pentru că nu mă pot opri, cred că sunt singura vinovată că îmi distrug viața.

Când mi-am dat în sfârșit seama de acest lucru, am hotărât să țin un jurnal. Nu e o agendă și nici o listă de întâlniri, e ceva doar pentru mine. Nici o pagină pe care am scris-o aici nu e ficțiune. Nici măcar nu știu să scriu povești – mă depășește, nu am atâta imaginație. Nu știu cine îmi va citi jurnalul, dar cred că o să-l las deschis pe birou cu un bilet alături, pe care voi scrie *Pentru Johnson*. El e singurul care are cheia de la apartamentul meu.

Johnson vine la mine cam de patru–cinci ori pe săptămână. El este singurul bărbat cu care mă văd gratis. Și e singurul cu care am avut o relație de lungă durată. În caz că m-ar întreba cineva dacă îl iubesc pe Johnson, i-aș putea răspunde *da*. Sau, la fel de bine, *nu*. De fapt, nici eu nu știu. Sigur e doar că Johnson mă menține pe linia de plutire. Să fie așa pentru că îmi doresc o figură paternă în viața mea? Poate. Johnson nu se poate opri să mă iubească, așa că, într-un fel, e ca un tată pentru mine. Desigur că propriul tată nu mă iubește. Sau, mai bine zis, a încetat să mă iubească.

Îmi amintesc cum a fost când i-am cerut voie să mă întorc în Japonia. Era într-o seară, cam la o săptămână după moartea mamei. Auzeam apa picurând de la robinetul din bucătărie, strop după strop. Nu mai știu dacă robinetul începuse să picure cam când murise mama sau dacă picurase întotdeauna și ea avea grijă să-l strângă bine ori de câte ori îl închidea. Dar mi s-a părut brusc că robinetul picura dintotdeauna. M-a îngrozit – era de parcă mama încerca să ne spună: „Sunt încă aici". Am căutat de nenumărate ori un instalator, dar nici unul n-a venit să-l repare. Toți erau prea ocupați. De fiecare dată când cădea o picătură de apă în chiuvetă, tata și cu mine ne întorceam și ne uitam înspre bucătărie.

– Vrei să te întorci în Japonia din cauza mea? m-a întrebat tata, fără să se uite în ochii mei. Era clar că se simțea puțin vinovat că o adusese în casa noastră pe iubita lui turcoaică, Ursula – nu mă întrebați de ce avea un nume cu rezonanță germană! Pe de altă parte, era supărat pe mine pentru că îl reclamasem la poliție.

Am chemat poliția doar de furie. Mama mea zăcea acolo în sicriu, iar tata o aducea în casa mamei pe amanta lui gravidă. Nu știam câtă sensibilitate avea, dar nu m-am îndoit niciodată de nevinovăția lui. Tatăl meu nu era un om destul de puternic ca să-și păteze mâinile cu o asemenea crimă. Nu avea o dorință suficient de arzătoare ca să comită o crimă. Așa că nu m-a surprins deloc că el a asistat fără să facă nimic la deteriorarea treptată a sănătății mamei. Iar când n-a mai suportat, a fugit de ea. Și când femeia la care își găsise refugiul a rămas însărcinată, n-a avut încotro și a trebuit să accepte povara. Tatăl meu era un laș.

– Are legătură mai mult cu mine decât cu tine, i-am spus.

– Ce înseamnă asta? Tata se uita la mine nedumerit. Din ochii lui de un albastru-deschis parcă se scursese viața.

– Nu vreau să mai rămân aici.

– Pentru că a venit Ursula? Tata a vorbit mai încet. Ursula dormea în camera de oaspeți. Orice fel de tensiune i-ar fi putut provoca un avort spontan și doctorii ne spuseseră să nu-i tulburăm cu nimic liniștea. Ursula venise de una singură din Bremen cu un permis de muncă, iar tatăl meu nu avea atâția bani să-i plătească spitalizarea pentru o perioadă mai lungă.

– Nu e din cauza Ursulei.

Ursula era chiar mai îngrozită decât tata de moartea mamei și suferea din această cauză. Credea că era vina ei că mama își luase viața. Avea doar 17 ani. De câte ori vorbeam cu ea, mă impresionau sinceritatea ei copilărească și simplitatea firii ei. Nu eram supărată pe Ursula. Tot ce trebuia să fac era să-i spun că ea nu avea nici o legătură cu moartea mamei și se bucura ca un copil. Tata a oftat ușurat când mi-a auzit răspunsul. Dar tot nu se putea uita în ochii mei.

– Asta-i bine. Mi-era teamă că tu crezi că vina mea e prea mare ca să fie iertată.

Ei bine, el nu era singurul vinovat. Văzând infidelitatea lui Karl și moartea mamei, m-am maturizat repede.

– Nu e vorba despre iertare. Tot ce vreau e să mă întorc în Japonia.

– De ce?

Nu era doar pentru că doream să-l revăd pe Johnson. O iubisem pe mama. Și acum, că ea nu mai era, nu vedeam de ce să mai stau în Elveția.

– După moartea mamei, nu mai am nici un motiv să rămân aici.

– Înțeleg. Deci ai hotărât să trăiești ca o japoneză? a mormăit tata, fără să-și ascundă durerea. Ai putea să ai mari probleme cu înfățișarea ta de occidentală.

– Poate. Dar eu *sunt* japoneză.

În acel moment soarta mea părea pecetluită. Aveam să trăiesc ca o japoneză în țara aceea cu multă umezeală. Copiii au să mă arate cu degetul, țipând: „Gaijin! Gaijin!" Și pe la spatele meu fetele aveau să șușotească: „Metisele sunt drăguțe, dar își arată mai mult vârsta ca noi". Iar băieții de liceu o să mă chinuie. Știam toate astea. Și de aceea trebuia să construiesc în jurul meu un zid de apărare mai gros decât cel făcut de sora mea. Întrucât nu-l puteam înălța eu singură, am hotărât să mă folosesc de Johnson în acest scop.

– Când vrei să pleci? Ai să stai la bunicul tău?

Sora mea și-l adjudecase deja pe bunicul nostru. Și, când punea ea mâna pe ceva, nu lăsa niciodată altuia. Ar baricada ușa cu brațele ei ca să nu mă lase să pun piciorul în lumea în care trăiau amândoi.

– L-am rugat pe Johnson să mă primească la el.

– Americanul? Tatăl meu s-a încruntat. Nu e rău, dar va costa mult.

– Mi-a zis că nu e nevoie să-i dau nimic pentru cameră și mese. Așa că mă lași? Te rog!

Tata încă nu și-a dat consimțământul.

– Dar pe sora mea ai lăsat-o să stea în Japonia!

Tata a dat din umeri, resemnat.

– Nu am plăcut-o niciodată.

Asta se întâmplase pentru că ei doi semănau prea bine unul cu altul. Tata și cu mine am rămas tăcuți. Doar robinetul care picura se auzea în tăcerea ce se așternuse, pic-pic. De parcă nu suporta zgomotul, tata a strigat:

– Bine atunci! Întoarce-te.

– Iar tu vei putea să trăiești fericit aici cu Ursula.

Nu intenționasem să închei discuția cu aceste cuvinte, totuși o umbră de tristețe a trecut pe fața tatălui meu.

În ziua următoare, nu m-am dus la școală și l-am sunat pe Johnson la birou. Încă nu-i spusesem că obținusem permisiunea tatălui meu. Johnson a fost încântat că i-am dat telefon.

– Yuriko! Ce frumos din partea ta că m-ai sunat! Când am fost transferat înapoi la Tokio, m-am gândit că voi putea să te văd. Dar n-am reușit să ne întâlnim. Am fost așa dezamăgit când am aflat că te-ai mutat în Elveția. Ce mai faceți?

– Mama mea s-a sinucis și tata trăiește cu amanta lui. Doresc mult să mă întorc în Japonia, dar n-am unde să stau. Mai bine mor decât să locuiesc cu sora mea. Nu știu deloc ce să fac.

Nu încercam să fac apel la mila lui. Încercam să-l seduc. O fetișcană de 15 ani să seducă un bărbat de 30! Lui Johnson i s-a tăiat răsuflarea, dar apoi i-a venit o idee.

– Dacă așa stau lucrurile, de ce nu vii să stai cu noi? Va fi exact cum a fost în casa de la munte. Vei fi din nou fetița care găsește un loc în care să scape de hărțuielile surorii ei mai mari. Poți să stai aici cât vrei.

Scoțând un oftat adânc de ușurare, am întrebat de Masami. Dacă aveau un copil acum, nu le va fi ușor să mă primească la ei.

– Dar Masami ce va zice?

– Va fi încântată. Promit. Masami e înnebunită după micuța și frumoasa noastră Yuriko. Dar cu școala ce faci?

– Încă n-am decis nimic.

– Ei bine, atunci am s-o rog pe Masami să se intereseze. Yuriko, vino să stai la noi!

Șoaptele imploratoare ale lui Johnson erau dovada că se lăsa sedus de mine. M-am rezemat, ușurată, de spătarul canapelei. Având senzația că mă privea cineva, mi-am ridicat ochii și am văzut-o pe Ursula uitându-se lung la mine. Mi-a făcut

cu ochiul. Din felul în care vorbisem la telefon, Ursula ghicise ce aveam de gând. Am clătinat din cap și i-am zâmbit. Sunt exact ca tine. De-acum încolo și eu voi trăi bazându-mă pe favorurile bărbaților. Cu un surâs slab pe față, Ursula s-a dus iute în dormitor. Din acea zi, robinetul din bucătărie n-a mai picurat. Bănuiesc că Ursula începuse să-l strângă mai bine. Când tatăl meu nu era prin preajmă, Ursula mergea cu un pas vioi. Nu-mi prea venea a crede că avea nevoie de odihnă.

•

În după-amiaza zilei de dinainte să plec din Elveția, Karl a venit pe furiș la mine, știind că tata era la fabrică. Și-a apăsat buzele pe ale mele, sărutându-mă îndelung, chiar în camera mea plină cu păpuși și ursuleți de pluș.

– Sunt trist că n-o să te mai văd, Yuriko. Nu vrei să rămâi? Pentru mine? În ochii lui Karl ardea o flacără – fiind totodată calmi. Fără îndoială că plecarea mea și moartea mamei îl eliberau de orice regret sau sentiment de vinovăție pe care le-ar fi avut.

– Și eu sunt tristă. Dar nu pot să fac altceva.

– N-am putea s-o facem acum? Pentru ultima dată? Karl și începuse să-și scoată cureaua.

– Ursula e aici! i-am zis.

– N-are nimic. O s-o facem în tăcere, să nu ne-audă. Karl a măturat cu mâna toate animalele de pluș, dându-le pe jos, apoi m-a trântit pe patul îngust și s-a pus pe mine. Era atât de greu, că n-am putut să fac nici o mișcare. Apoi am auzit o bătaie la ușă.

– Yuriko? Sunt Ursula.

Fără să-l mai aștept pe Karl să sară din pat și să-și aranjeze hainele, am ieșit de sub el și am deschis larg ușa. Ursula zâmbea atotștiutoare. Karl și-a netezit cu mâna părul cârlionțat și s-a ridicat, uitându-se pe fereastră de parcă acolo ar fi stat în tot acel timp. Peste drum era fabrica lui de tricotaje.

– Ce e, Ursula?

– Yuriko, dacă nu-ți iei cu tine jucăriile de pluș, n-ai vrea să mi le lași mie?

– Puțin îmi pasă. Ia tot ce vrei.

– Mulțumesc!

Ursula a luat un koala și ursulețul de pluș care fusese aruncat pe jos. Și s-a uitat bănuitoare la Karl.

– Ce e, șefule?

– Of, am trecut doar ca să-mi iau rămas-bun de la Yuriko.

Ursula mi-a făcut cu ochiul, de parcă ar fi spus: „Da, chiar așa". Ursula era complicea mea. De îndată ce a plecat, Karl a scos un plic din buzunarul de la spate al blugilor, cu un aer resemnat. Când am deschis plicul, am văzut pozele cu mine goală și niște bani.

– Frumoase, nu? M-am gândit că sunt un fel de suvenir. Iar banii un dar de despărțire.

– Mulțumesc, Karl. Unde ai ascuns filmul după care ai făcut pozele astea?

– L-am lipit în spatele biroului meu de la fabrică. Karl părea serios când a spus asta. Apoi a adăugat: Vreau să-mi strâng banii și să vin în Japonia.

Dar Karl n-a venit niciodată în Japonia. Și aproape că nu mă mai gândesc la el acum. Primul meu bărbat a fost și primul meu client. Încă mai am pozele. Mă uit fix la aparat, pozând ca *Maja dezbrăcată* a lui Goya, cu o față împietrită, întinsă pe cearșaf, cu pielea atât de albă că strălucește. Fruntea o am lată,

gura bosumflată. Și în pupilele ochilor mei larg deschiși se vede ceva pe care nu-l mai am: o frică de bărbați și un dor năvalnic. Par neliniștită în privința sorții ce mă așteaptă. Nu-mi mai e frică, nu mai am dorințe și nu mai sunt neliniștită.

•

Stau în fața oglinzii și mă machiez. Chipul reflectat acolo este al unei femei care a îmbătrânit înspăimântător de repede după vârsta de 35 de ani. Ridurile din jurul ochilor și a gurii nu mai pot fi ascunse, indiferent câte straturi de fond de ten îmi aplic. Și, bondoacă și grasă cum sunt acum, arăt exact ca mama tatălui meu. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât îmi dau mai bine seama de sângele european care îmi curge prin vene.

La început am fost model; apoi am lucrat mult timp la un club unde se angajau numai străine frumoase. Unii ar spune că am fost o prostituată de lux. De acolo am plecat la un club scump, în care un salariat nici nu s-ar fi gândit să intre. Dar, după ce am început să port rochii cu decolteuri foarte adânci, am ajuns în locuri din ce în ce mai promiscue. Acum nu mi-a rămas decât să lucrez în cluburi unde vin bărbați care au un fetiș pentru „femei măritate" și partenere mai coapte. Mai mult, acum trebuie să mă lupt cu altele chiar și ca să mă vând pe foarte puțini bani. Înainte mă simțeam valoroasă doar știind că un bărbat mă dorește, dar nu și acum; nu numai că mi-a scăzut venitul, dar îmi dau seama și că trebuie să caut mai mult și mai departe ca să găsesc o rațiune de a trăi. Uitându-mă în oglindă, mi-am văzut ochii care își pierduseră conturul, așa că am tras o linie groasă cu creionul dermatograf. Fac asta ca să-mi creez un aspect atrăgător de profesionistă.

•4•

Sora mea spusese că o să-mi mai dea un telefon pe seară. Voiam să ies înainte să mă sune. Nu doream să-i aud vocea deprimantă. Cu ce naiba se ocupă acum? mă întrebam. Trecând de la un serviciu prost plătit la altul, căutând mereu unul perfect – de parcă o asemenea slujbă ar exista. Sau poate că da – sub forma prostituției! Am râs de mine însămi în timp ce mă uitam în oglindă. Dacă poți s-o faci, chiar te rog. Este o meserie în care cele mai frumoase calități sunt la fel de bune ca și goliciunea hrăpăreață. Eu sunt prostituată de la vârsta de 15 ani. Nu pot să trăiesc fără bărbați, totuși bărbații sunt cei mai mari dușmani ai mei. Bărbații m-au distrus. Sunt o femeie care și-a distrus feminitatea. Când sora mea avea 15 ani, era o elevă de gimnaziu obișnuită, care învăța pe brânci.

Brusc, îmi vine o idee. Dacă e încă virgină? Sora mai mică e o târfă, iar cea mare – o virgină. E cam prea mult. Dar acum mi s-a stârnit curiozitatea. Formez numărul.

– Alo! Cine e? Tu ești, Yuriko? Hai, spune cine ești!

Ridicase receptorul în clipa când a sunat telefonul.

– Alo! Alo! Sora mea vrea să știe neapărat cine o sună; probabil că telefonul ei nu sună niciodată. Singurătatea ei se simte chiar și de la celălalt capăt al firului. Am dat drumul telefonului, râzând în hohote; vocea surorii mele se auzea încă în receptor. Nu pot să decid dacă e virgină sau lesbiană!

După ce am închis telefonul, am început să mă gândesc cu ce să mă îmbrac diseară la club. Apartamentul meu se compune dintr-un dormitor (o combinație de living și sufragerie) și o mică bucătărie. Nu e mult loc. În debara îmi pun și

hainele – oricum nu am prea multe rochii acum. Când lucram în Roppongi, la clubul pentru străini, aveam o tonă de rochii superbe. Creațiile de la Valentino și Chanel costă aproape un milion de yeni una singură. Cred că aveam îmbrăcăminte care făcea o avere. Îmi puneam una sau alta dintre rochiile mele frumoase, la care adăugam un diamant cât o mărgea de sticlă, fără nici o problemă. Apoi mă încălțam cu sandale din aur, care erau prea extravagante ca să mergi pe jos în ele. Nu purtam niciodată ciorapi – de dragul clienților, cărora le plăcea să-mi sărute degetele de la picioare. Luam un taxi până la club. După lucru, plecam în mașina unui client la un hotel, iar de acolo mă întorceam acasă cu taxiul. Îmi foloseam energia doar în pat cu bărbații.

Dar, când am început să decad, hainele mele au ajuns și ele acel gen de țoale ieftine pe care le poți cumpăra de oriunde. Am trecut de la mătase la nailon; de la cașmir la amestecuri de lână. Și acum n-am de ales: trebuie să-mi acopăr picioarele obosite și umflate cu ciorapi ieftini de ocazie – picioare pe care s-a acumulat grăsimea care nu vrea să dispară, indiferent câte exerciții fizice fac.

Dar ce s-a schimbat cel mai mult este calitatea clienților mei. În primul club la care am lucrat, clienții erau actori, scriitori, antreprenori tineri și eleganți. Mulți dintre ei erau directori de companii sau distinse VIP-uri din străinătate. Apoi, la următorul club, cei mai mulți erau oameni de afaceri care aveau bani din belșug din conturile companiei lor. De acolo am ajuns la salariați plătiți lunar cu sume modeste. În prezent, clienții mei sunt fie niște ciudați, cărora le plac femeile trecute, fie bărbați fără bani. Prin „trecute" vreau să spun grotești. Pe lumea asta sunt oameni care preferă frumusețea ofilită sau urmele unei înfloriri trecute.

Cu frumusețea mea monstruoasă și dorințele mele la fel de monstruoase, cred că am ajuns acum o bestie în adevăratul sens al cuvântului. Am devenit cu timpul din ce în ce mai dezgustătoare. Am mai scris-o și în alte rânduri, dar nu mă simt singură. Aceasta este adevărata înfățișare a unei femei care a fost pe vremuri o fată frumoasă. Cred că sora mea se bucură mult de decăderea mea. De aceea mă sună tot timpul.

•

Mai am multe de spus despre Johnson.

Când a venit să mă ia de la Aeroportul Internațional Narita, părea încordat – și Masami era lângă el, strălucind de bucurie. Ce contrast era între ei! Johnson purta un costum de culoare închisă, o cămașă albă și o cravată oficială, și își bătea buza de jos cu arătătorul de emoționat ce era. Nu-l mai văzusem niciodată așa elegant. Masami își pusese o rochie albă de in – poate ca să-i scoată în evidență pielea bronzată – și un set de bijuterii scumpe de aur care îi împodobeau urechile, gâtul, încheieturile mâinilor și degetele. Creionul cu care își trasase coada ochilor era mult prea negru. Era greu să-i descifrezi expresia de pe față. Era oare serioasă sau glumeață? De aceea am început să mă uit la Masami când se machia, căci, în funcție de felul în care își aplica fardul, puteam să ghicesc – mai bine decât din orice spunea ea – în ce dispoziție era. În acea după-amiază, Masami afișa o bucurie exagerată.

– Yuriko! Ce mult timp a trecut de când nu ne-am mai văzut! Incredibil, ce mare te-ai făcut!

Johnson și cu mine am schimbat o privire. Acum, la 15 ani, aveam cu vreo douăzeci de centimetri mai mult decât atunci când eram la școala primară. Eram înaltă de peste 1,65 metri

și cântăream în jur de 49 de kilograme. Și nu mai eram virgină. Johnson m-a îmbrățișat fără să mă strângă. Corpul îi tremura ușor.

– Mă bucur mult să te revăd.

– Vă mulțumesc, domnule Johnson.

Johnson îmi spusese să-i zic *Mark*, dar eu preferam *Johnson*. „Prostul de Johnson!" Asta îmi spusese soră-mea, supărată, chiar înainte să-mi închidă telefonul. De câte ori mă gândeam la asta, șopteam în sinea mea: „Dumnezeu mi l-a trimis pe Johnson". El era singura mea apărare.

– Mă întreb dacă vine și sora ta.

Masami se uita prin aeroport cu destul scepticism. N-ar fi trebuit să-și dea osteneala. Nu-i spusesem surorii mele ora la care voi ateriza.

– N-am avut timp s-o sun înainte să plec, i-am explicat lui Masami. În plus, am auzit că bunicul nu se simte prea bine.

– Oh, mai să uit! Masami nici nu auzise ce îi spusesem. Examenul de admitere e în după-amiaza asta! a zis ea strângându-mă de braț, voioasă. Trebuie să ne ducem repede acasă. Gimnaziul Q te va primi în categoria *kikokushijo*, cea pentru elevii întorși din străinătate. N-o să-ți fie greu să ajungi la școală de la casa noastră, iar eu o să mă laud cu tine că mergi la o școală de primă mână ca Q! Sunt încântată că te-ai întors la timp pentru examen.

Școala Q. Era școala surorii mele. Eu nu voiam să merg la o școală ca asta. Dar Masami – mereu lăudăroasă – a fost hotărâtă să mă dea acolo. M-am uitat la Johnson, în speranța că mă va ajuta, dar el a scuturat din cap.

– Te vei obișnui și cu asta, a zis el.

„Te vei obișnui și cu asta." Același lucru mi-l spusese și unchiul Karl în casa de la munte, unde îmi făcuse acele poze. Mi-am

mușcat buza de jos, resemnată. Masami m-a luat de mână și m-a pus pe bancheta din spate a mașinii lor Mercedes-Benz, atât de bătătoare la ochi. Lângă mine, pe tapițeria de piele bej, am simțit coapsa fierbinte a lui Johnson apăsând-o pe a mea. Întâmplarea din casa de vacanță. Secretul nostru. Bucuria de a-mi regăsi fericirea probabil că mi-a luminat ochii. Așteptam cu nerăbdare următoarele clipe fericite. Viața nu urmează un plan. Dar suntem liberi să visăm.

Pe drumul de la aeroport spre casă, Masami a oprit mașina să-l lase pe Johnson la serviciu. Eu am rămas pe mâinile lui Masami. M-a dus la Gimnaziul Q din Districtul Minato. Clădirea principală era o construcție din piatră și părea foarte veche. Corpurile care o încadrau erau mai noi; liceul era în cel din dreapta. Involuntar, am început să mă uit după sora mea. Nu ne mai văzuserăm din martie, de când plecasem. Erau mai bine de patru luni. Dacă intram la Școala Q, asta avea s-o supere rău. Îmi închipuiam ce tare se va mânia pe mine. Ea învățase zi și noapte să intre la școala aceea, doar ca să scape de mine. Mi-am dat seama de șiretlicul ei. Când m-a auzit râzând cu amărăciune, Masami mi-a interpretat complet greșit sentimentele.

– Zâmbește, Yuriko-chan! Ești frumoasă când zâmbești. Dacă surâzi, ai să treci cu siguranță examenul. Păi e doar un test, mai mult o formalitate. Sunt convinsă că vor dori să te aibă mult timp acolo, pentru că ești așa drăguță. Și eu eram la fel când am reușit la examenul pentru însoțitoare de bord. Concurența era mare, dar au fost alese fetele cu cel mai frumos zâmbet.

Mă îndoiam că se putea face o comparație între examenul pentru stewardese și cel de la școala aceasta. Dar nu avea rost s-o contrazic, așa că am decis că e mai bine să zâmbesc dulce la

examen. Şi dacă mă primeau, ce avea să se întâmple? Ar costa mai mult decât îşi putea permite tata. Dar Johnson se oferise să dea jumătate din banii necesari pentru taxe. Şi atunci nu eram oare un pic mai mult decât o prostituată?

Erau cam zece copii care dădeau examenul de intrare în şcoală în calitate de „elevi întorşi din străinătate". Toţi fuseseră plecaţi peste mări şi ţări cu părinţii lor. Eu eram singura metisă şi am fost cea mai slabă la examen. Nu mă interesa deloc şcoala. Ba, mai mult, nici nu aveam vocabularul necesar ca să susţin o conversaţie uzuală în engleză sau germană.

În seara aceea am fost extenuată şi am făcut febră. Casa lui Johnson era în spatele Oficiului de Taxe din Nishi-Azabu. Camera pe care mi-o pregătise Masami era la etajul al doilea. Perdelele, cuvertura de pat, chiar şi pernele erau din materiale înflorate, exact pe gustul lui Masami. Nu mă interesau câtuşi de puţin decoraţiunile interioare şi nu vedeam de ce se făcea atâta caz de aşa ceva, ce-mi păsa mie? În clipa în care m-am băgat în pat, am şi căzut într-un somn adânc. M-am trezit în toiul nopţii, simţind prezenţa cuiva. Johnson stătea la capul meu, în tricou şi pantaloni de pijama.

– Yuriko! Cum te simţi? m-a întrebat în şoaptă.

– Sunt foarte obosită.

Johnson s-a aplecat de la înălţimea lui impresionantă şi mi-a şoptit la ureche:

– Fă-te bine repede! Eşti în sfârşit a mea.

A lui. O femeie de care să profite bărbaţii. Dacă nu îmi acceptam soarta, n-aveam să fiu niciodată fericită. Din nou, cuvântul *libertate* îmi plutea pe undeva în subconştient. Aveam 15 ani. Şi, într-o clipită, ajunsesem o femeie bătrână.

A doua zi dimineaţă, am fost anunţată de Gimnaziul Q că fusesem admisă. Masami era în culmea fericirii. După ce

l-a sunat pe Johnson la serviciu ca să-i spună vestea cea bună, s-a întors iar spre mine și mi-a zis cu o voce peste măsură de entuziastă:

– Trebuie să-i spunem și surorii tale!

Am fost nevoită să-i dau lui Masami numărul de telefon al bunicului meu. Știam că trebuia să mă văd cu sora mea mai devreme sau mai târziu. La urma urmei, eram acum amândouă în Japonia. Dar tot realizam că sora mea mă urăște. Cât despre mine, o uram și eu. Nu semănam câtuși de puțin. Eram ca două fețe ale unei monede. Sora mea a reacționat exact așa cum mă așteptasem.

– Dacă ne întâlnim întâmplător în școală, să nu îndrăznești să mă saluți. Sunt sigură că ești foarte mulțumită să fii în centrul atenției. Dar eu trebuie să fac tot ce pot doar ca să supraviețuiesc.

Și eu făceam tot ce puteam ca să supraviețuiesc. Dar nu aveam cum să-i explic așa ceva surorii mele.

– Ești tare norocoasă, a spus ea.

– Vreau să-l văd pe bunicul.

– Ei bine, el nu vrea să te vadă. Te detestă. Spune că n-ai deloc inspirație. Că nu ai ce trebuie ca să urmărești un scop cu asiduitate.

– Da' ce e inspirația?

– Proasto, coeficientul tău de inteligență nu e nici măcar de 50!

Și așa s-a încheiat convorbirea cu sora mea. În toamnă, când a început școala, s-a prefăcut că nu mă cunoaște. După ce am părăsit liceul în ultimul an, s-au rupt toate legăturile mele cu Școala Q. Și ani de zile nici măcar nu mi-am zărit întâmplător sora. Totuși, în ultimul timp, primesc toate aceste telefoane de la ea. Sunt curioasă ce as are în mânecă.

•5•

Când m-au luat la ei, Masami avea 35 de ani, iar Johnson era cu cinci ani mai tânăr ca ea. Singurul scop în viață al lui Masami era să-l supravegheze pe Johnson și să-i mențină viu interesul pentru ea. Deoarece Johnson ținea la mine, Masami făcea tot posibilul să-l încredințeze că se îngrijea de mine. Credea probabil că iubirea lui pentru ea s-ar răci dacă întâmplător ar fi uitat vreodată să-mi acorde toată grija ei.

Chiar dacă nu eram de acord cu ce făcea Masami, nu puteam să mă plâng lui Johnson. Și dacă aș fi făcut-o era puțin probabil că s-ar fi supărat pe Masami. Fiecare își vedea doar propriul interes. Pentru Masami, care nu avea copii, eu eram ca un cățeluș sau o pisicuță. Pentru Johnson eram o jucărie. Asta era tot de ce aveam parte în viață. Eram născută să fiu folosită.

Trebuia să port hainele pe care mi le cumpăra Masami, de parcă mi-ar fi plăcut la nebunie – chiar dacă erau adesea roz, cu multe volane sau aveau emblema firmei atât de evidentă că mă simțeam jenată, fiind atât de caraghioase încât toți oamenii se întorceau să se uite după mine. Lui Masami îi plăcea să mă îmbrace în ținute ciudate care atrăgeau toate privirile.

Dar, dintr-un anumit motiv, nu-mi cumpăra niciodată lenjerie de corp sau ciorapi. Simțea că trebuie să-mi ia doar haine pe care le putea vedea Johnson. Eram nevoită să-mi iau toate aceste lucruri din alocația mea lunară. Uneori, când eram sătulă de atâtea economii, le răspundeam bărbaților care îmi făceau avansuri că va trebui să fie mai darnici. *Enjo kōsai,* întâlniri amoroase pentru bani. Pe atunci nu exista un termen pentru asta – ca acum.

Masami era foarte ușor de manipulat. Dacă oamenii îi făceau complimente de genul: „Vai, ce frumoasă fată ai!" ea își punea masca de mamă și părea în extaz. Când profesoarele mele i se plângeau: „Yuriko-san nu e prea ambițioasă", ea le spunea – cu o voce de martiră – „Trece printr-o perioadă dificilă de când s-a sinucis mama ei". Când aduceam acasă prietene de la școală, își amintea de anii în care fusese stewardesă și o trata pe fiecare dintre ele ca pe o prințesă. Tot ce trebuia să fac era să mă arăt supusă și toate mergeau ca pe roate.

Mâncam tot ce gătea Masami, exclamând în timpul mesei ce delicioasă era mâncarea. Era adevărat în privința gogoșilor, pe care le pudra cu așa mult zahăr, că arătau ca acoperite de zăpadă, dar și despre lecțiile de gastronomie pe care le lua o dată pe săptămână și al căror rezultat erau pretențioase preparate franțuzești. Și mai erau și prânzurile pe care mi le pregătea în fiecare seară pentru a doua zi la școală; erau ridicol de ostentative. Totuși, reușeam să-mi păstrez un sentiment de libertate de care nu era nimeni conștient. Cred că de aceea găseam atâta plăcere – așa o senzație tainică de împlinire – din faptul că Johnson o înșela pe Masami cu mine.

Johnson se pricepea de minune să joace rolul soțului îndrăgostit. Când era cu Masami, o trăgea spre el și îi înconjura șoldurile cu brațele sale. După cină o ajuta întotdeauna să ducă vasele în bucătărie. În serile din weekend, mă lăsa acasă și o lua cu el în oraș. În acele seri, încuia ușa de la dormitor după ce se întorceau, ca să-și petreacă noaptea cu ea în absolută intimitate. Masami n-a avut idee ce se petrecea între mine și Johnson – până într-o zi.

Johnson făcea întotdeauna dragoste cu mine dis-de-dimineață. Pentru că avea tensiunea mică, Masami nu se trezea ușor. Era treaba lui Johnson să pregătească micul dejun. Se

strecura în tăcere în patul meu când încă dormeam. Îmi plăcea să-mi mângâie trupul încă adormit. Mai întâi îmi trezea degetele, apoi vârfurile firelor de păr; încetul cu încetul, mă trecea un val de căldură prin tot corpul, până când ardeam de o dorință năvalnică, imposibil de stăpânit. Nu bine termina, că își și îngropa fața în părul meu și zicea:

– Yuriko, nu trebuie să crești niciodată.

– Dar ce e rău în asta?

– Nu e. Doar că te iubesc mai mult așa cum ești acum.

Dar am crescut. Până să intru la Liceul Q, mă și înălțasem. Sânii mi s-au împlinit și am făcut o talie de viespe. Mă transformasem peste noapte din fetiță în tânără femeie. Mi-era teamă că Johnson se va plictisi de mine acum, că nu mai eram copil. Dar de fapt s-a adeverit exact contrariul. A început să vină în patul meu de îndată ce se lăsa noaptea. Mă dorea atât de mult că nu se putea stăpâni. Masami – al cărei corp arăta grozav în urma regimurilor pe care le ținea – nu-i putea satisface această dorință.

Corpul meu – acum perfect feminin – îi seducea pe bărbații tineri, ca să nu mai spunem de cei între două vârste. Pe drumul către școală, eram deseori acostată de bărbați interesați de farmecele mele și nu-l refuzam pe nici unul. Sentimentul de libertate era adânc înrădăcinat în sufletul meu. Însă nu s-a manifestat niciodată în lumea exterioară.

•

Ei bine, iar m-a luat gura pe dinainte. Vacanța de vară s-a terminat și a început noul an școlar. Am intrat la gimnaziul Școlii Q și am fost repartizată în grupa elevilor din al treilea an. Dirigintele nostru era Kijima, profesorul de biologie care

luase și interviurile pentru admitere. Bănuiam că era și el atras de mine; în cămașa lui albă, perfect apretată, se uita la mine cu atâta stăruință că ar fi putut să mă străpungă cu privirea.

– Sper că ai să te adaptezi repede la stilul nostru de predare și o să-ți placă timpul pe care îl petreci la Școala Q. Dacă e ceva ce nu înțelegi, orice, nu ezita să mă întrebi.

M-am uitat în ochii lui, care scânteiau în spatele ochelarilor cu rame de metal. Kijima mi-a evitat privirea, de parcă intrase în panică, și m-a întrebat, cu ochii în pământ:

– Deci ai o soră mai mare care învață în școala noastră?

Eu am dat din cap și i-am spus cum o cheamă. Credeam că profesorul Kijima se va duce imediat în aripa unde era liceul și o va căuta. Va fi dezamăgit că sora mea mai mare nu semăna deloc cu mine. Sau poate va avea bănuieli. Poate că va începe să facă săpături în legătură cu familia mea și cu mine. Chipul surorii mele era atât de diferit de al meu, că oamenii care aflau că suntem surori erau întotdeauna curioși.

De îndată ce s-a terminat ora de dirigenție, băieții și fetele (Școala Q era mixtă până la liceu) s-au strâns în jurul meu, cu o curiozitate nedisimulată. Am fost surprinsă de sinceritatea lor copilărească. Se presupunea că erau copii din familii foarte bune, totuși nu și-au putut stăpâni dorința de a-mi pune întrebări.

– Cum de ești așa frumoasă? m-a întrebat un băiat care părea sincer.

– Ai pielea ca a unei păpuși de porțelan! a zis o fată care m-a atins ușor pe obraz cu palma. Are aceeași culoare cu a porțelanului de Meissen din Germania.

Fata și-a pus mâna lângă a mea, să le compare. Altă fată m-a atins pe păr. Și o alta a exclamat:

– O, ești atât de drăgălașă! Și a încercat să mă îmbrățișeze.

Băieții s-au tot zgâit la mine, strângându-se într-un cerc din ce în ce mai aproape de mine, până le-am simțit căldura corpurilor. Dar, oricât le plăceam băieților, erau, la urma urmelor, încă niște copii.

În acel moment, am decis să mă prefac că sunt o copilă inocentă cât timp frecventam această școală. Mi-am dat seama că era cel mai bine să nu intru în vorbă cu alți elevi. Privind într-o parte, am oftat tare, realizând că nimeni de aici nu mă putea înțelege. Când mi-am lăsat ochii în jos, am surprins privirea unui băiat cu părul tuns scurt, care stătea mai deoparte. Avea riduri pe frunte; acest lucru îi dădea un aer de tânăr cu experiență. Părea să mă critice din priviri. Era fiul dirigintelui nostru, Kijima.

Tânărul Kijima era primul mascul care nu mă dorea. Am simțit asta imediat. Era și a doua persoană care mă ura, prima fiind desigur sora mea. Atât sora mea, cât și Kijima mă făceau să simt că viața mea n-avea nici un rost. Întrucât singura mea rațiune de a trăi era faptul că alții mă doreau, am încercat să mă sustrag privirii lui Kijima. „Tatăl tău mă dorește", m-am gândit. Mi-au lipsit întotdeauna forța și voința de a mă confrunta cu cineva în acest fel, dar acum mi-am canalizat toate emoțiile spre prima mea țintă: tânărul Kijima.

A venit și ora prânzului. Un grup de elevi mergeau să ia masa undeva în afara școlii și nu s-au grăbit să se întoarcă. Am rămas singură și am început să mănânc pachetul de la Masami. Dar, oricât mâncam, prânzul nu părea să se termine. M-am uitat prin clasă după un coș de gunoi. Am auzit deodată o voce.

– Măiculiță, ce prânz sofisticat! N-ai nevoie de cineva cu care să-l împarți?

O fată cu bucle micuțe, vopsite într-un castaniu-roșcat, se uita în cutia cu prânzul meu. A încercat să ia dintr-un colț o

porție de creveți cu spumă de măsline, dar spuma i-a alunecat printre degete pe pupitru, unde a rămas strălucind în razele soarelui de la mijlocul lui septembrie, arătând cam jalnic. Ea a luat măslina cu mâna.

– Cam sărată!

– Ia totul dacă vrei.

– Nu. Nu-i prea bun.

Fata mi-a spus că o cheamă Mokumi, un nume neobișnuit, dar toată lumea îi spunea Mokku. Tatăl ei era directorul unei mari companii producătoare de sos de soia, iar ea avea mai mult tupeu și era mai îndreptățită să fie aici decât oricare dintre ceilalți elevi.

– Deci tatăl tău e alb, nu?

– Da, așa e.

– Dacă o metisă iese așa frumoasă ca tine, trebuie să-mi caut un partener alb, a zis Mokku, foarte serioasă. Dar sora ta mai mare nu e deloc drăguță, nu-i așa? Toți din clasă s-au dus la liceu să se uite la ea. Chiar e sora ta?

– Da.

Mokku a trântit capacul cutiei mele pentru prânz, fără să mă mai întrebe dacă am ceva împotrivă.

– Păi e incredibil. Când ne-am dus să ne uităm la ea, ne-a privit chiorâș. E urâtă rău, îți dă fiori. Am fost dezamăgiți. Nu seamănă cu tine. Pun pariu că și pe tine te dezamăgește.

Nu eram obișnuită să întâlnesc persoane ca ea. Când mă vedeau pentru prima dată, oamenii își făceau tot felul de idei fantasmagorice despre mine. Își închipuiau că duceam o viață de păpușă Barbie, într-o casă de vis, cu un tată arătos și o mamă frumoasă, cu un frate mai mare foarte chipeș și o superbă soră mai mare care mă protejau. Dar, când o vedeau pe sora mea mai mare – care nu corespundea câtuși de puțin imaginii

pe care şi-o făcuseră despre ea –, se ducea pe apa sâmbetei şi tabloul imaginar în care eu eram figura centrală. Începeau să mă disprețuiască – aşa că deveneam jucăria tuturor.

M-am uitat prin clasă. Elevii care fuseseră atât de impresionați de înfățişarea mea în acea dimineață se întorseseră şi stăteau în băncile lor. Toți se străduiau să nu privească în direcția mea. Viața mea devenise acum un mister pentru ei. În ochii lor ajunsesem o ființă suspectă.

Tocmai atunci mi-a fost aruncat ceva pe bancă şi m-am aplecat să-l iau. Era un ghemotoc de hârtie. Mi l-am pus în buzunarul de la uniformă. Mă întrebam cine îl azvârlise. Fata care stătea vizavi de mine avea deschis manualul de engleză şi părea absorbită în studiul acestuia. Dar tânărul Kijima, care şedea în fața ei, s-a întors să se uite la mine. Deci era Kijima. Am scos din buzunar ghemotocul de hârtie şi i l-am aruncat înapoi. Nu trebuia să citesc ca să ştiu ce scria. O văzuse pe soră-mea. Îşi închipuise că eram amândouă la fel.

După ore, Mokku a venit la mine şi m-a luat de braț.

– Vino cu mine. Le-am promis celor de la liceu să li te arăt.

M-a dus pe un coridor unde stătea o liceană cu un bronz auriu şi părul strâns într-o coadă de cal. Ochii îi erau înguşti, gura mare şi pe fața ei urâțică se citea încrederea în sine.

– Tu eşti Yuriko, aşa-i? Eu sunt Nakanishi, şefa trupei de majorete. Vreau să vii şi tu printre noi.

– N-am deloc experiență.

Nu mă gândisem niciodată să mă înscriu într-un club şi nu prea mă atrăgea ideea. În primul rând, nu aveam banii necesari. În plus, nu-mi plăceau activitățile de grup.

– N-are să-ți ia mult timp să înveți. Pe lângă asta, ai să fii principala atracție. Elevii de liceu şi studenții de la universitate o să fie încântați.

– N-am încredere în mine.

Nakanishi nu m-a băgat în seamă și mi-a ridicat fusta de la uniformă ca să-mi vadă picioarele.

– Ai picioare lungi și frumoase. Ești de o frumusețe perfectă. Trebuie să ne mândrim cu tine!

În cap mi-au răsunat cuvintele lui Johnson. Yuriko e perfectă. Perfectă chiar și acolo jos.

Mokku făcea eforturi să mă convingă din spatele lui Nakanishi.

– Șefa majoretelor te-a remarcat personal și te-a rugat să vii printre ele. Nu poți să spui nu. Ezitarea mea a enervat-o și s-a bosumflat. Luciul de buze roz îi strălucea. Când a văzut că tot nu vreau să dau un răspuns clar, Mokku a chicotit, spunând:

– Poate că Yuriko e retardată sau ceva de genul ăsta.

Nakanishi i-a dat un ghiont lui Mokku.

– Mokku, mergi prea departe!

– Dar e așa frumoasă – n-ar fi drept să fie și deșteaptă!

– Dă-i timp. Nakanishi a intervenit repede ca s-o reducă la tăcere pe Mokku. Am luat-o așa, pe neașteptate, poate că e confuză. Avem o mulțime de meciuri în octombrie și o să fim oricum ocupate până peste cap.

Șefa majoretelor a plecat cu Mokku. Când au văzut-o alți elevi pe Nakanishi pe coridor, au strigat-o cu voci stridente, dar respectuoși, încercând să se dea bine pe lângă ea, ca să marcheze cât mai multe goluri. Eu detestam meciurile de genul acesta. M-am gândit să-l rog pe Johnson să-mi ia o scutire de la doctor ca să nu fiu nevoită să intru în trupă. Dar apoi m-am gândit ce mult i-ar plăcea lui Johnson să mă vadă în costumul sumar de majoretă.

Tocmai atunci am simțit că deasupra mea plutește un nor negru ca smoala. Era Kijima.

– De ce mi-ai aruncat biletul înapoi fără să-l citești?

•6•

Fața frumoasă a lui Kijima avea trăsături delicate pentru un băiat. Ochii îi erau la fel de tăioși ca lama unui cuțit; nasul îi era drept și subțire. Aspectul lui atrăgător te purta cu gândul la faptul că îi lipsea ceva, iar alte lucruri le avea în exces. Poate că în firea lui era un amestec de mândrie și sfială. În orice caz, acest dezechilibru îl făcea pe Kijima să pară atât vrednic de milă, cât și insolent.

– Ce? Nu poți să răspunzi?

Kijima și-a mușcat buza de furie. Mai înainte, când eram înconjurată de ceilalți elevi din clasă, dădeam din cap la fiecare întrebare, cu un zâmbet vag pe față, sau le răspundeam cu un cuvânt sau două, sfioasă și blândă. Doar lui Kijima am refuzat cu încăpățânare să-i răspund. Cred că asta l-a enervat.

– Nu le răspund străinilor care mi se adresează cu atâta impertinență.

Când și-a dat seama că îl dojeneam, pe buzele lui Kijima a apărut un zâmbet disprețuitor.

– Dar cum ai vrea să ți se adreseze cineva, cu Alteța Voastră? De ce aș respecta pe cineva așa tâmpit ca tine? Tata a adus acasă deunăzi niște dosare și ți-am văzut rezultatele la examen. Trebuie să fii cea mai proastă persoană care a fost vreodată admisă în Școala Q. Singurul motiv pentru care te-au primit, așa tâmpită cum ești, este felul în care arăți. Nu știi asta?

– Cine m-a primit?

– Școala.

– Nu. Nu școala m-a primit, ci tatăl tău. Profesorul Kijima.

Cuvintele mele și-au atins scopul. Kijima a tremurat din tot corpul și s-a dat un pas înapoi.

– Tatăl tău a pus ochii pe mine, să știi. Întreabă-l când te duci acasă, da? Ce greu trebuie să fie pentru tine să-l ai pe propriul tată drept diriginte!

Kijima și-a îndesat mâinile în buzunare și și-a lăsat ochii în pământ. Își muta greutatea de pe un picior pe altul, de nervos ce era. Să ai ca mine o soră mai mare care arată cu totul altfel decât tine îți poate afecta imaginea, dar pentru Kijima era și mai rău. Tatăl lui va fi discreditat ca diriginte și va deveni obiectul bârfelor. Kijima își va pierde poziția în clasă. Atât eu, cât și el ne confruntam cu aceeași dilemă. Kijima a reflectat un timp, apoi și-a ridicat ochii. Găsind în sfârșit o ripostă potrivită, pe față i s-a așternut o expresie triumfătoare.

– Avem în toată casa exemplare de fluturi și alte insecte, deoarece tata e biolog. Nu mă mir că vrea să te pună în colecția lui. Ești o specie ciudată.

– Presupun că pe tine nu vrea tatăl tău să te pună în colecție. Nu prea meriți atenție.

L-am atins pe Kijima la punctul sensibil. Fața lui frumoasă s-a înroșit puternic și apoi s-a albit de furie.

– Așa gândește toată lumea, că sunt o elevă foarte slabă.

– Sigur că are dreptate. Așa umblă vorba.

– Deci îți place și ție să bârfești?

– Da' ție nu? Tu te-ai dus fuguța să te uiți la soră-mea și te-ai întors cu ceilalți ca să râdeți de mine.

Kijima părea că rămăsese fără grai. Eu nu eram, prin însăși firea mea, genul de persoană care să lovească prima – nu ca sora mea. Dar aveam un motiv să mă iau de Kijima. De ce? Era simplu. Mă ura la fel de mult ca sora mea. Așa că îl uram

și eu. Mi se întâmpla pentru prima oară. Nu putea fi vorba despre dorință între Kijima și mine. Și, în această privință, Kijima era singurul bărbat pe care îl întâlnisem care era altfel decât alții. Poate era homosexual. Această bănuială avea să-mi treacă prin minte mult mai târziu.

– De ce mi-ai aruncat biletul înapoi fără să-l citești? Crezi că ți-am scris o scrisoare de dragoste? Crezi că toți bărbații sunt îndrăgostiți de tine?

– Aproape. Am dat din umeri așa cum îl văzusem pe Johnson făcând-o. Pe lângă asta știam că mi-ai scris despre rezultatele mele la examen.

– Cum de îți închipui așa ceva?

Mi-am dat capul pe-o parte.

– Pentru că te urăsc, am șuierat.

Avea să fie amuzant să merg la școala aceea și să văd ce se mai întâmplă. L-am lăsat pe Kijima acolo unde stătea – parcă pironit în acel loc – și am luat-o pe hol în pas vioi. În timp ce mergeam repede pe coridor, am văzut apărând și dispărând fețe curioase. În ușa fiecărei clase de care treceam se îngrămădeau elevi care căscau gura la mine.

– Și eu te urăsc.

Kijima fugea după mine. Îl auzeam gâfâind ca un demon. Nu i-am răspuns, plictisită deja.

– Mai am doar o întrebare să-ți pun. Ce vrei să faci? Aici vreau să spun. Ai venit aici pentru că vrei să înveți? Sau să-ți faci de cap prin cluburi? Ambele?

M-am oprit brusc din mers și m-am întors să mă uit în ochii lui Kijima.

– Păi să vedem... Cred că pentru sex.

Kijima m-a privit neîncrezător.

– Deci îți place?

– Îl ador.

Kijima m-a măsurat din cap până-n picioare. Arăta de parcă tocmai dăduse peste o specie rară de animal.

– Dacă așa stau lucrurile, vei avea nevoie de un partener. Pot să te ajut.

Ce? Felul în care l-am privit pe Kijima spunea multe. I-am zărit tricoul de sub gulerul cămășii lui albe. Pantalonii gri de uniformă îi erau călcați cu grijă. Nu trecuse nimic cu vederea și totuși lăsa impresia că avea ținuta în dezordine.

– Am să-ți fiu manager. Nu, mai bine agent.

Nu-i o idee rea, m-am gândit. Ochii frumoși ai lui Kijima au sclipit și mai tare.

– Ți-a făcut deja o propunere șefa trupei de majorete. Ai să primești invitații și de la alte cluburi. Ești atât de remarcabilă, că ai să vrei să ajungi un star! Pun pariu că nu știi care club e cel mai bun pentru tine. Dar pot să mă interesez eu în locul tău. Pot să aflu ce fel de cunoștințe poți să faci în fiecare din cluburi. Kijima s-a uitat în spate la grupul de elevi care se strânseseră într-un colț al holului să se zgâiască la noi în timp ce discutam. Uită-te la ei! E printre ei câte unul de la fiecare club: de patinaj, de dans, de iahting, de golf. Toți ar vrea să aibă o ființă așa extraordinară ca tine în mijlocul lor, pentru a se lăuda cu tine – nu numai în fața băieților din cluburile liceului sau ale universității, ci și în fața celor din alte școli. Ar vrea să știe toată lumea ce minunăție de fată are Școala Q, care e renumită pentru inteligența și banii elevilor ei. Singurul lucru care îi lipsea era frumusețea.

L-am întrerupt pe Kijima din discursul său avântat.

– Deci la care club să mă înscriu?

– Păi, dacă vrei să faci sex, ai nevoie de un club care să fie bun pentru asta. Și, pentru că trupa de majorete are cea mai mare vizibilitate, cred că e cea mai nimerită. Și uite – Nakanishi a venit personal să te recruteze, așa că nu-ți poți permite s-o jignești refuzând-o.

N-am opus nici un fel de rezistență; destinul meu era oricum să devin o jucărie. Cu toate acestea, eram curioasă să aflu de ce era așa dornic Kijima să mă ajute.

– Adineauri ai zis c-o să mă ajuți. Da' ție ce-ți iese din asta?

– Dacă ți-aș fi manager, aș câștiga respect. A rânjit răutăcios. În mai puțin de un an o să mă mut la liceul de băieți al școlii. Concurența e mai mare acolo. Va trebui să ne întrecem cu băieți din afară. Nu vor conta doar notele. Orice amănunt va fi important. Dar eu sunt sigur că voi fi printre primii. Știi de ce? Pentru c-o să te am pe tine. Tu vei fi arma mea. Toți băieții din liceu o să vrea să fie cu tine. Toți elevii de aici – băieți sau fete – cred că lumea e făcută să le ofere totul, pentru că au bani să cumpere. Eu mă voi ocupa de tranzacții. Cum ți se pare?

– E-n regulă. Și care-i partea ta?

– Voi lua 40%. E prea mult?

– Nu-mi pasă. Am doar o condiție: nu trebuie să mă suni niciodată acasă.

Kijima s-a uitat în jos, la pantofii mei de uniformă nou-nouți.

– Stai la un american, nu-i așa? Am înțeles că nu ți-e rudă.

Am dat din cap că nu. Kijima a scos din buzunar o agendă.

– Ți-e amant?

– Cam așa ceva.

– Nu semeni deloc cu sora ta și nu locuiești cu ea. Ești o ființă complicată.

Kijima a scris ceva în agendă, apoi a rupt pagina și mi-a dat-o.

– Să ne vedem tot timpul aici. E o cafenea din Shibuya. Să vii neapărat acolo după școală.

Și așa, exact așa a ajuns Kijima primul meu pește. Chiar și după ce a trecut la liceul de băieți și eu la cel de fete, a continuat să mă prezinte altor elevi de liceu sau studenți de la universitate. Avea gusturi discriminatorii. O dată îmi aranja să mă duc cu o echipă de rugby în tabăra unde se antrenau peste noapte – fiind cerută special de președintele și vicepreședintele clubului. Altă dată mă dădea profesorului care se ocupa de clubul de iahting. Și nu mă culcam doar cu elevi și studenți din Școala Q, ci și cu unii din alte școli și chiar cu profesori. Oricine erau și de oriunde, toți bărbații pe care îi întâlneam voiau să facă sex cu tânăra și frumoasa star din rândul majoretelor. Cât despre Kijima, aranja totul de minune, așa că nu existau probleme după aceea. Am continuat să lucrez cu Kijima până am început s-o fac pe cont propriu.

•

În ziua în care Kijima și cu mine am bătut palma ne-am luat niște coca-cola de la magazinul școlii și ne-am așezat pe o bancă de lângă bazin, unde am ciocnit un pahar pentru alianța noastră. Echipa de înot sincron recent alcătuită se antrena în piscină, sub comanda unei instructoare aduse din afara Școlii Q. Kijima a aruncat o privire la clipsurile transparente pentru nas pe care le purtau membrele echipei și a izbucnit în râs.

– Antrenoarea e olimpică. Cere 50 000 de yeni pentru o lecție și vine de trei ori pe săptămână. Incredibil. Dar asta

nu-i tot. Antrenorul de la clubul de golf este un profesionist de primă mână, care a jucat în campionatul britanic. Cred că s-au angajat aici în speranța că-și vor da mai târziu copiii la Școala Q.

– Dar tatăl tău? A profitat și el în acest fel?

– Da. Kijima mi-a evitat privirea. A făcut o înțelegere neoficială să mediteze o fată de la liceu. Familia ei îi trimitea șoferul să-l aducă la fiecare lecție. Era plătit cu 50 000 de yeni pentru doar două ore. Cu banii ăștia am făcut o excursie în Hawaii. Toți elevii știu asta.

Mi-am amintit că tânărul Kijima spusese că elevii de aici credeau că pot obține totul cu o anumită sumă de bani. Era sigur că o să dau lovitura aici ca tânără prostituată. M-am uitat la cerul de septembrie al orașului Tokio, în care era la fel de cald ca vara. În atmosferă plutea un smog cenușiu care părea învăluit în căldura emanată de metropolă.

Kijima și-a terminat sticla lui de coca-cola și și-a aruncat ochii pe terenurile de sport ale liceului. Erau pline de fete în șorturi bleumarin. Kijima m-a bătut pe umăr.

– Hai să-ți arăt ceva amuzant. Vino cu mine!

– Ce anume?

– Ora de sport a surorii tale mai mari.

– Nu vin. Nu vreau să vorbesc cu soră-mea.

– Hai să ne uităm! O să fie amuzant. Sunt o mulțime de celebrități în clasa surorii tale.

Tocmai începuse ora în care se făcea o gimnastică ritmică destul de bizară. Un fel de arbitru, o femeie, stătea în mijlocul terenului și elevele se mișcau în cerc în jurul ei, de parcă era vreun dans din cadrul sărbătorilor verii. Profesoara a ridicat o tamburină și a început s-o agite cu impetuozitate. De îndată,

fetele care dansau în jurul ei au început să-și unduiască trupurile, executând mișcări ciudate.

– Picioarele la a treia bătaie, brațele la a patra!

Băteau pasul în ritmul tamburinei și își mișcau brațele toate deodată. Ceea ce făceau nu se putea numi gimnastică pură, era totodată și dans. Arătau ridicol. Părea să fie un dans popular cu pași adăugați.

– Asta-i gimnastică ritmică. E mândria Liceului Q de Fete de multe generații, așa că mai bine te obișnuiești cu ea. Ai s-o faci bine în scurt timp. Oricine are ambiție învață repede.

– Ambiție? Pentru ce?

– Ambiție ca să iei note bune. Ai nevoie de note bune ca să intri la Universitatea Q – și elevii vin la acest liceu ca să facă mai mult decât să învețe. Dacă nu ești bună la aceste exerciții ritmice de rutină, media ta generală va avea de suferit.

Răspunsul lui Kijima a fost presărat cu oftaturi, de parcă îi era din cale-afară de greu să dea toate acele explicații. Se lăsa de pe un picior pe altul de iritat ce era.

– Deci ele au ambiție pentru ceva atât de stupid ca asta?

– Păi cei mai mulți oameni din lumea asta nu au avantajul frumuseții tale. Trebuie să se bazeze pe altceva.

Totul se rezuma la rezistență. Dacă rezistai, puteai obține ce doreai. Dar eu nu acceptam ideea de a te chinui așa mult timp. În locul lor, aș fi renunțat imediat. Nu credeam în rezistență.

Mă întrebam dacă sora mea era ambițioasă. M-am uitat cu multă atenție la fetele care dansau în cerc. Sora mea s-a învârtit de câteva ori, dar nu putea să țină pasul cu fetele celelalte, așa că, după puțin timp, a ieșit din horă. Elevele care nu rezistau trebuiau să părăsească cercul și să privească de pe margine. Sora mea și-a încrucișat brațele pe piept, părând dezinteresată.

Le urmărea cu privirea pe elevele care se concentrau din răsputeri să facă pașii corect. Se încurcase intenționat. Mi-am dat seama ce plan își făcuse sora mea.

– Acum picioarele la a șaptea bătaie și brațele la a douăsprezecea.

Mișcările au devenit din ce în ce mai complicate. Una după alta, fetele greșeau și erau nevoite să părăsească hora. S-au așezat lângă sora mea, uitându-se la cele rămase. În scurt timp, au fost mai multe spectatoare decât dansatoare.

– Uită-te, alea două s-au înfierbântat din cale-afară! a mormăit în barbă Kijima, incapabil să-și ascundă dezgustul.

Mai rămăseseră două fete. Dansau în jurul profesoarei, executându-i instrucțiunile din ce în ce mai complicate, ca două acrobate. Toate elevele le ațintea cu privirea. Mai departe, și elevii de gimnaziu se întorseseră să se uite la ele. Kijima și cu mine ne-am strecurat mai aproape de cercul celor două dansatoare, având grijă să nu-i atragem atenția surorii mele.

– Picioarele la a opta bătaie, brațele la a șaptesprezecea.

Una din eleve era firavă și avea o față armonioasă. Părea foarte agilă. Dansa cu o precizie uimitoare, părea că o face inconștient. Arăta ca și cum mai avea rezerve de energie.

– Asta-i Mitsuru. E cea mai bună din școală. Câștigă întotdeauna. Toată lumea știe că vrea să intre la Facultatea de Medicină.

– Și fata cealaltă?

Am arătat înspre fata cea slăbuță care se mișca ritmic, ca o marionetă. Avea părul des și lung, iar din expresia de pe față și felul în care se mișca reieșea că ajunsese la limită. Părea să sufere.

– Asta-i Kazue Satō. E o elevă nou-venită. A vrut să intre în trupa de majorete, dar a fost respinsă. A făcut și scandal că n-a fost primită.

Fata cea slăbuță s-a uitat înspre noi, de parcă auzise vorbele lui Kijima. Când m-a văzut, a încremenit. Spectatorii au izbucnit în aplauze. Mitsuru câștigase competiția.

•7•

Bănuiesc că există o mulțime de femei care vor să ajungă prostituate. Unele se consideră mărfuri de mare valoare și își închipuie că trebuie să se vândă cât timp pot să obțină un preț ridicat. Altele cred că sexul n-are nici o altă semnificație în afară că le permite oamenilor să simtă că trupul lor există cu adevărat. Unele femei își disprețuiesc viața măruntă și precară, fiind conștiente de neînsemnătatea ei, și vor să se afirme deținând controlul asupra sexului în aceeași măsură în care o fac bărbații. Și mai sunt din acelea care acceptă un tratament sexual violent, autodistructiv. În cele din urmă vin femeile care vor să ofere consolare. Cred că există multe femei care își găsesc un rost în viață în asemenea moduri. Dar eu eram altfel. Tânjeam să fiu dorită de un bărbat. Îmi plăcea așa de mult să fac sex, că voiam să mă culc cu cât mai mulți bărbați posibil. Tot ce-mi doream erau aventuri de-o noapte. Nu mă interesau relațiile de lungă durată.

Mă întreb de ce a devenit Kazue Satō prostituată. Cât de ciudat mi s-a părut s-o întâlnesc noaptea trecută pentru prima

oară în douăzeci de ani! Și pe o stradă mărginită de hoteluri din Maruyama-chō.

Recunosc că, atunci când rămân fără bani, cutreier și eu străzile. În căutare de clienți. Mă așez într-un colț și-i îmbii pe trecători. Dar străzile aflate de-a lungul lui Shin-Okubo, cu multe baruri și cluburi, erau rezervate târfelor aduse din America Centrală și Asia de Sud-Est. Concurența era aprigă. Zona era încercuită cu o linie invizibilă, așa că, dacă intrai din întâmplare pe teritoriul lor, mâncai bătaie. Poliția aplica legea în zona Shinjuku și nu era ușor să scapi nearestată dacă te plimbai pe străzile de acolo. Timpurile erau grele. Eram pe cont propriu, nu mă proteja nimeni. Și așa am ajuns în acea noapte în Shibuya – o zonă în care mergeam foarte rar.

Am ales o stradă de lângă Gara Shinsen pe care se înșiruiau hoteluri și m-am postat în întuneric în colțul din fața statuii lui Jizō, așteptând să treacă un bărbat pe acolo. Era o noapte rece și bătea un vânt tăios dinspre nord. Mi-am ridicat gulerul hainei de piele roșie pe care mi-o trăsesem peste minuscula mea rochie argintie. Sub rochie nu purtam decât un slip subțire. O asemenea ținută îmi permitea să trec repede la treabă, dar nu mă apăra de frig. Am tras un fum din țigară și am așteptat, dârdâind de frig.

Tocmai pusesem ochii pe un grup de beți care se duceau acasă după petrecerea de sfârșit de an, când am văzut o femeie numai piele și os, poticnindu-se pe strada îngustă dintre hotelurile ieftine. Părul negru îi cădea pe spate aproape până-n talie și i se legăna dintr-o parte în alta la fiecare pas. Își strânsese tare cordonul de la trenciul alb și subțire. Picioarele, în ciorapi ieftini de nailon într-o culoare țipătoare, îi erau așa de slăbănoage, că păreau să i se rupă în două în orice clipă. Ce

te izbea la acea femeie era corpul ei înfiorător de împuținat. Era atât de slabă că părea plată, un schelet acoperit cu piele. Avea pe față un strat atât de gros de fard încât primul meu gând a fost că venea de la un bal mascat. În lumina slabă a felinarului de neon, i-am văzut liniile negre și groase trasate cu creionul de ochi și fardul albastru-deschis de pe pleoape. Buzele îi erau date cu un ruj de un roșu întunecat. Femeia și-a ridicat mâna și mi-a făcut semn.

– Cine ți-a dat voie să stai aici?

Am tresărit când am auzit-o.

– E cumva interzis? Mi-am aruncat țigara și am strivit-o cu vârful cizmei mele albe.

– N-am spus că e interzis.

Pe fața femeii apăruse o expresie stranie. Vorbea cu atâta tupeu că mi-am făcut griji să nu fie din yakuza[1]. M-am uitat în jur să mă asigur că nu mai era nimeni pe lângă noi. Femeia se zgâia la mine.

– Yuriko. Vocea îi era atât de joasă și surdă, că suna ca un blestem. Dar nu era nici o îndoială în privința a ce spusese.

– Dar tu cine ești? am întrebat-o.

Mi se părea cunoscută, dar nu știam de unde s-o iau. Avea trăsături pronunțate, dar lipsite de farmec și înfățișarea unei persoane pe care o știam, dar nu-mi puteam aminti cine era, fapt care mă înnebunea. M-am uitat cu mare atenție la ea. Din toate trăsăturile ei, fața lungă și slabă ca de cal ieșea cel mai mult în evidență. Avea pielea uscată. Dinții îi ieșeau în afară. Mâinile ei erau ca niște gheare de pasăre. Era o femeie urâtă, între două vârste, aproape ca mine.

[1] Mafia japoneză (n.tr.)

– Nu-ți aduci aminte?

A râs veselă. Când a deschis gura, s-a răspândit în jurul ei un miros de tocană, nu lipsit de nostalgie. A rămas puțin în aerul rece, apoi mirosul a fost dus de-acolo de vântul din nord.

– Poate ne-am întâlnit la vreun club?

– Mai încearcă o dată. Doamne, ce ai îmbătrânit! Uite câte riduri ai! Și cum te-ai mai îngrășat! De-abia te-am recunoscut.

Am încercat să-mi amintesc a cui era fața acoperită de atâtea straturi de fard.

– Când eram tinere, ne deosebeam ca albul de negru, tu și cu mine. Dar uită-te la noi acum; nu mai suntem atât de diferite. Ba s-ar putea spune că suntem la fel – sau tu arăți chiar mai rău decât mine. Ce n-aș da să te vadă prietenii tăi acum!

Cuvintele lăudăroase ce îi ieșiseră din gura roșie aveau și o doză de amărăciune. Ochii negri de sub straturile mânjite cu creion dermatograf îi scânteiau. Semănau cu ochii care mă priviseră cu mult timp în urmă. Ochii în care se citea – deși încercau s-o ascundă – că posesoarea lor era la limita suportabilității. Îmi dădeam seama că întâlnirea cu mine o emoționase pe femeie, după felul în care își ținea răsuflarea și sporovăia în continuare. Am realizat brusc că femeia dezgustătoare din fața mea era eleva care se străduise din răsputeri să rămână în competiția de gimnastică ritmică. În pofida anilor care trecuseră de atunci, am reușit să-mi amintesc numele ei: Kazue Satō. Era în aceeași clasă cu sora mea mai mare. O fată ciudată care avusese unele relații cu soră-mea. Kazue manifestase un interes straniu pentru mine, urmărindu-mă peste tot ca o obsedată.

– Ești Kazue Satō, nu-i așa?

Kazue mi-a dat un ghiont destul de tare în spate.

– În sfârșit! Sigur că sunt Kazue. Ți-a luat destul de mult timp să-ți amintești. Acum cară-te de-aici! Ăsta-i teritoriul meu, să știi. Nu ai voie să agăți bărbați aici.

Cuvintele ei erau atât de neașteptate, că am râs cu amărăciune, repetând ce spusese ea:

– Teritoriul tău?

– Sunt prostituată.

În vocea ei se simțea mândria. Am fost așa de surprinsă să aflu că fosta mea colegă era acum o femeie de stradă, că n-am știut ce să mai spun. Normal, credeam că eu sunt o ființă deosebită. Încă de la vârsta când am devenit conștientă, am fost convinsă că eram altfel decât alți oameni. Recunosc chiar că mă simțeam superioară tuturor.

– De ce tocmai tu, dintre toate femeile?

– Dar tu de ce? mi-a întors-o Kazue, fără să ezite.

M-am uitat cu luare-aminte la părul ei lung, incapabilă să-i răspund. Mi-am dat seama dintr-o privire că era o perucă ieftină. Bărbaților nu le plac femeile care încearcă să-i tragă pe sfoară cu trucuri ieftine ca acesta. Procedând astfel, Kazue n-avea nici o șansă să pună mâna pe un client generos. Dar nici eu nu găseam prea mulți clienți ca lumea. Chiar dacă nu ziceau nimic, vedeam pe fețele lor că nu erau interesați de mine. Ce deosebire față de vremea când eram tânără! Acum trăiam într-o lume în care amatoarele tinere făceau pe prostituatele. O profesionistă ca mine sau Kazue nu mai făcea nici doi bani. Kazue avea dreptate: nu mai arătam deloc ca la 20 de ani, iar între ea și mine nu mai era mare diferență.

– Dar să știi, Yuriko, eu nu sunt ca tine. Ziua lucrez. Pun pariu că tu dormi. Kazue a scos ceva din buzunar și mi-a arătat. Era o legitimație de la o firmă. În timpul zilei îmi câștig

cinstit existența, a spus ea cu o oarecare timiditate. Sunt o femeie de afaceri la o firmă de primă mână. Fac o muncă dificilă, pe care tu nici n-ai putea s-o faci.

„Atunci de ce te-ai băgat în prostituție?" M-am oprit exact când erau să-mi iasă din gură aceste cuvinte. Nu voiam să știu. Tocmai adăugase încă un motiv pe lista acelora pentru care se fac femeile prostituate. Dar pe mine nu mă interesa.

– Vii aici în fiecare noapte?

– Mă prostituez pe la hoteluri în weekend. Aș vrea să vin în fiecare zi, dar nu pot.

Kazue vorbea ca o profesionistă. În vocea ei se simțea și un fel de fericire.

– Crezi că poți să mă lași să stau aici în nopțile când nu vii tu?

Îmi doream propriul teritoriu. Eram prostituată de la 15 ani, dar nu aveam un loc al meu sau un peșteră care să mă scoată din încurcături.

– Vrei să te las pe teritoriul meu?

– Te-ar deranja?

– Bine, cu o condiție.

Kazue m-a apucat de braț cu putere. Degetele îi erau așa de osoase că dădeau impresia să fie niște bețișoare de mâncat. Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe.

– Nu mă supără să te folosești de colțul ăsta când nu sunt eu aici, dar va trebui să te îmbraci ca mine, înțelegi?

Am înțeles imediat care era treaba. Dacă aceeași femeie lucra în același colț de stradă, avea să-și facă o rețea de clienți fideli. Dar voi fi eu în stare să arăt așa groaznic ca ea? Găseam ideea atât de deprimantă, că am început să tremur. Dar lui

Kazue puțin îi păsa. Pusese ochii pe doi salariați care se întorceau acasă.

– Hei, băieți, nu vreți să bem o ceașcă de ceai undeva?

Bărbații s-au uitat la Kazue și apoi la mine și au luat-o la picior cu toată viteza. Kazue a alergat după ei. Cu cât mergeau ei mai repede, cu atât iuțea și ea pasul.

– Ce atâta grabă? a strigat ea după ei, cu o voce răgușită. Suntem două, una pentru fiecare din voi. O facem ieftin și după aceea puteți să ne schimbați între voi. Uitați, ea e pe jumătate albă. Iar eu am absolvit Universitatea Q.

– Ce de minciuni! a zis în batjocură unul din bărbați.

– E adevărat. Nu glumesc, a spus Kazue, scoțându-și legitimația să i-o arate omului. El n-a vrut să se uite și a împins-o brutal pe Kazue din drumul lui când a trecut pe lângă ea. Dar ea s-a străduit să-și mențină echilibrul și a continuat să-l urmărească pe bărbat.

– Așteaptă! Așteaptă, de ce fugi? Renunțând până la urmă, Kazue s-a întors la mine și a pufnit în râs. Eu nu știam cum să-i urmăresc pe tipi. Se părea că voi avea multe de învățat de la Kazue.

În drum spre casă, m-am oprit la un supermarket non-stop din Kabuki-chō și mi-am cumpărat o perucă neagră ca pana corbului, cu părul până în talie, exact ca a lui Kazue.

•

Acum stau în fața oglinzii cu peruca neagră pe cap. Mi-am dat cu fard albastru-deschis pe pleoape și cu ruj roșu aprins pe buze. Mă întreb dacă arăt precum Kazue. Nu era atât de ușor să semăn cu ea. Kazue se aranjase cu migală pentru a arăta ca o prostituată, așa că se putea duce să stea în colțul străzii din

fața statuii lui Jizō, protectorul milostiv al oropsiților sorții și al copiilor pierduți. M-am îmbrăcat cu o rochie asemănătoare celei a lui Kazue și aveam să stau în același loc preferat de ea.

Sună telefonul. O fi vreun client? Răspund plină de speranță. E Johnson. Urma să vină la mine poimâine, dar mă roagă să amânăm. A murit mama lui, care locuiește în Boston, spune el.

– Te duci la înmormântare?

– Nu știu dacă pot. Nu am banii necesari. În afară de asta, am fost dezmoștenit, nu-ți amintești? Am să țin doliu aici.

Johnson spune că o să țină doliu, dar nu face nimic deosebit în acest sens. Așa a zis și când i-a murit tatăl.

– Vrei să țin și eu doliu cu tine?

– Nu trebuie. N-are nici o legătură cu tine.

– Așa e, chiar că n-are.

– Reacționezi cu răceală, Yuriko.

În râsul lui Johnson se simțea suferința. După ce a închis, m-am gândit la relațiile mele cu alții. Mai înainte, am scris că îmi închipui că am ajuns prostituată, pentru că n-am vrut să am relații de lungă durată cu alți oameni. În afară de tatăl și sora mea – cu care am legături de sânge – Johnson este singura persoană cu care am avut o relație de lungă durată. Dar asta nu înseamnă că îl iubesc. N-am iubit niciodată pe nimeni, nici măcar o dată. De aceea sunt în stare să trăiesc foarte bine fără să am o relație de suflet cu o altă persoană. Johnson este singura excepție și asta pentru că am avut un copil cu el acum paisprezece ani. Nimeni nu știe: nici tata, nici sora mea și nici măcar copilul.

Johnson crește singur copilul: un băiat. E acum în al doilea an de gimnaziu. Johnson mi-a zis cum îl cheamă, dar am uitat. Motivul pentru care Johnson nu mă părăsește și vine la mine

de patru-cinci ori pe lună este copilul. Johnson e încredințat că îmi iubesc în taină copilul. Mă plictisește această convingere a sa, dar nu vreau nici să i-o confirm, nici să i-o infirm.

„Yuriko, băiatul pare să aibă mult talent la muzică. Așa zic profesorii lui. Nu te bucuri?"

„Băiatul a crescut mult. Are deja peste 1,80 metri. E tare arătos, de ce nu vrei să-l vezi măcar?"

N-am nevoie de un copil sânge din sângele meu. Iar apelurile lui Johnson la iubire maternă nu fac decât să mă înfioare. Totuși, pentru că am fost prostituată atâția ani și n-am rămas însărcinată decât o singură dată, mă gândesc că acel copil pe care l-am făcut cu Johnson trebuie să aibă o foarte puternică legătură cu această lume.

•

M-am retras de la Liceul Q de Fete înainte să împlinesc 18 ani. Tocmai intrasem în ultimul an. A fost pentru că Masami a aflat de relația mea cu Johnson.

Pe atunci, Johnson venea pe furiș în patul meu în fiecare noapte, știind foarte bine ce periculos era. Nu doar să facă sex cu mine. Voia și să-i povestesc despre bărbații pe care mi-i prezentase Kijima.

– După ce te-ai culcat cu puștiul din echipa de baseball, ce-a spus el?

– Mi-a zis că, dacă mai fac o dată sex cu el, are să marcheze un gol.

– Ce ticălos! Johnson râdea și se uita cu admirație la corpul meu gol. Se bucura să mai audă de cineva care spunea de mine, femeia lui, că sunt perfectă. Măcar să fi ascultat istorioarele mele și să se fi dus la el în cameră, dar nu, îl excitau

amănuntele picante pe care i le dădeam și voia să facă iar sex cu mine. Așa cum Masami nu putea să adoarmă fără să mai bea un ultim pahar – în care Johnson punea somnifere fără știrea ei – Johnson nu putea să-și încheie ziua până nu auzea povestioarele mele.

Acea noapte trebuie să fi urmat unei zile foarte grele la serviciu. Fața îi era trasă de oboseală și m-a rugat să-i spun multe istorioare. Stătea întins în pat lângă mine și bea whisky direct din sticlă. Era prima dată că îl vedeam așa neglijent.

– Mai spune-mi!

Epuizasem toate subiectele care îl interesau, așa că am început să-i vorbesc despre tatăl lui Kijima.

– Dacă era cineva interesat de mine, mi-o spunea întotdeauna. Dar există o singură persoană care nu vrea să se apropie de mine *tocmai* pentru că e interesat, și acesta este tatăl lui Kijima, profesorul Kijima. Profesorul de biologie.

– Ce fel de profesor e?

De obicei, când mă uitam la Johnson, ochii lui arătau ca aceia ai unei păsări de pradă – un vultur sau un șoim. Dar în acea noapte erau încețoșați și posomorâți.

•8•

Johnson nu manifesta nici cel mai mic interes pentru viața mea școlară. Nici pentru notele mele, nici pentru ce făceam în trupa de majorete și nici pentru primele mele întâlniri cu Mokku. Dar uneori, când venea în camera mea, mă ruga să-mi

pun costumul de majoretă. Își plimba degetele peste pliseurile albastre și aurii ale fustei mele mini și zâmbea cu amărăciune. „Școala voastră nu face decât să imite majoretele din America. Ce adunătură de falsificatoare!" Johnson nu putea să sufere fetele japoneze. Poate mă ura și pe mine și Japonia.

Aveam o viață ciudată. Nu eram nici fiica lui Johnson și nici soția lui. S-o spun pe șleau, nu eram nimic mai mult decât fiica unei cunoștințe, care stătea în casa lui ca să-i satisfacă plăcerile, așa că, firește, nu se simțea obligat să joace rolul unui tată. În mod sigur, Johnson era imoral. Era clar că se aștepta să-i ofer servicii sexuale în schimbul părții pe care o plătea din taxele exorbitante de școlarizare.

– Vorbește-mi despre profesorul Kijima! mi-a spus.

Eram foarte obosită și voiam să dorm. Dar Johnson era beat și ochii îi străluceau de dorință. Cred că bănuia că povestea mea despre profesorul Kijima va fi pentru el un nou stimulent sexual; și era în avantajul meu să-l captivez pe Johnson noapte de noapte cu povești fascinante – exact ca frumoasa fecioară Șeherezada din *O mie și una de nopți*. Dar nu aveam idee ce anume din povestioarele mele îl excita pe Johnson, așa că tot ce puteam face era să le spun așa cum se întâmplaseră. M-am întins pe spate și am început povestea încet, oprindu-mă din când în când.

– El e profesorul care m-a primit în Școala Q. În ziua în care am fost chemată la interviu, când am intrat în clasă, am văzut o enormă broască-țestoasă pe care o țineau într-un acvariu. Tocmai sosisem cu avionul din Elveția și eram moartă de oboseală. Pe deasupra, notele mele de la examenul de admitere fuseseră catastrofale, așa că eram foarte deprimată. Și atunci am văzut broasca-țestoasă. Mai era un melc care se

târa pe peretele de sticlă al acvariului, iar broasca și-a întins gâtul și l-a înghițit chiar în fața ochilor mei. Profesorul Kijima m-a întrebat ce specie de broască era. I-am spus că era o broască-țestoasă – se părea să fie răspunsul corect. Deoarece Kijima e profesor de biologie, asta a fost destul să-l mulțumească și a decis să mă treacă.

Johnson a izbucnit în râs, lăsând whisky-ul să i se scurgă din colțul gurii.

– Ha-ha! Cred că n-ar fi contat deloc dacă îi spuneai că e o broască-țestoasă de mare sau una de apă dulce! „Ce e obiectul ăsta pătrat?" te-ar fi putut întreba Kijima. „Oh, e un pupitru", ai fi zis tu, și tot te-ar fi trecut!

Johnson era convins că sunt nebună după sex și prea proastă să învăț la școală. Gândea exact ca fiul lui Kijima. Ca sora mea. De obicei nu mă supăr pe oamenii care râd de mine, dar, nu știu de ce, atunci am simțit nevoia să-l întărât pe Johnson. Vărsase whisky pe cearșafurile mele și acum erau pătate cu lichidul maroniu. Masami avea să facă o criză și nu Johnson va da de necaz, ci eu.

– Am botezat broasca Mark, după tine, i-am zis.

Johnson a dat tare din umeri.

– Aș prefera să fiu melcul. Hai să numim broasca Yuriko, după o femeie care trăiește mâncând bărbați. Pariez că amărâtului ăla de Kijima sau cum naiba l-o chema i-ar plăcea să se târască în acvariu și să fie înghițit de Yuriko. De ce crezi că n-a încercat niciodată Kijima să se dea la tine? Presupui că se gândește că nu te-ai vinde unui profesor?

– Nu, pentru că managerul meu este fiul lui.

Johnson s-a rostogolit pe pat, râzând în hohote, punându-și mâna la gură ca să nu fie auzit.

– Deci ăsta-i motivul? Uau, parcă e o telenovelă de doi bani!

Nu era așa de amuzant. După ce am trecut la Liceul Q de Fete, mă mai întâlneam din întâmplare cu profesorul Kijima. De câte ori mă vedea, mă saluta bățos, cu o expresie perplexă pe față care se zărea sub masca lui de o seriozitate excesivă.

Asta mi s-a întâmplat la sfârșitul celui de-al doilea an de liceu. Văzându-mă, Kijima mi-a făcut insistent semne să vin la el. Purta obișnuita lui cămașă albă, foarte scrobită. Degetele lui lungi, cu care ținea strâns manualele, erau acoperite cu praf de cretă.

– Am auzit ceva ce aș vrea să lămurim. Sper să-mi spui că nu e adevărat.

– De ce?

– Pentru că e vorba despre onoarea ta. Glasul profesorului era plin de amărăciune. Circulă zvonul că ai un comportament revoltător și că te-ai acoperit de rușine. Nu-mi vine să cred ce am auzit.

– Dar ce se spune despre mine?

Profesorul Kijima și-a lăsat ochii în pământ și și-a mușcat buza de jos. Expresia de dezgust nu i se potrivea unui om blajin ca el. Într-o clipită, se prefăcuse într-un cu totul alt bărbat, unul care ardea de dorință. Mi s-a părut foarte atrăgător.

– Se spune că te culci pe bani cu elevi și studenți. Dacă e adevărat, vei fi exmatriculată. Înainte să facă școala cercetări, am vrut să te întreb între patru ochi. Nu e adevărat, așa-i?

Eram încurcată. Dacă spuneam că totul e o minciună, aș fi scăpat probabil de exmatriculare. Dar mă săturasem deja de trupa de majorete și de colegele mele de clasă, toate fete. Exmatricularea n-ar fi fost așa o nenorocire.

– E adevărat. Nu mi-am urmat decât instinctul, făcând ce-mi place. Și mi-a adus și ceva bani. Nu puteți să mă lăsați în pace așa cum sunt?

Kijima a început să tremure și s-a înroșit la față.

– Să te las? Dar îți pângărești chiar chintesența vieții – sufletul! Nu poți să faci așa ceva!

– Sufletul meu nu poate fi pângărit de ceva ca prostituția!

Când a auzit cuvântul *prostituție,* Kijima s-a înfuriat așa de tare că îi tremura vocea.

– Poate că nu-ți dai seama, dar ești pângărită. Sufletul ți-e pângărit.

– Dar dumneavoastră, domnule profesor, care ați dat meditații în timpul liber, luând 50 000 de yeni pe o ședință de două ore și apoi v-ați dus familia în Hawaii cu banii astfel câștigați? Nu e dezgustător? Nu ați pătat onoarea familiei dumneavoastră?

Kijima s-a uitat la mine uimit. Cum de aflasem asta, părea să se gândească. Evident, nu avea idee.

– Ei bine, a fost ceva dezgustător. Dar sufletul mi-e totuși curat.

– Cum așa?

– Păi cred că a fost un fel de răsplată pentru eforturile depuse. Lucrez mult în meseria mea. Dar nu-mi vând trupul și nici tu n-ar trebui s-o faci. Nu e bine. Ești o femeie frumoasă. N-ai ales să fii așa și nici n-ai muncit pentru asta. Ai mult noroc că te-ai născut frumoasă. Dar să trăiești exploatându-ți trupul îți pângărește sufletul.

– Nu mi-l exploatez. Nu mai mult ca dumneavoastră cu meditațiile.

– Nu-i același lucru. Trăind așa, îi faci să sufere pe cei care țin la tine. Vor înceta să te iubească. Nu vor mai fi în stare să te iubească.

Vorbele lui mi-au dat de gândit. Trupul meu îmi aparține, de ce s-ar gândi cineva că are vreun drept asupra lui? De ce să creadă un bărbat care mă iubește că e îndreptățit să dețină controlul asupra corpului meu? Dacă iubirea e așa posesivă, mă bucuram să trăiesc fără acest sentiment.

– N-am nevoie de dragostea nimănui.

– Câtă trufie! De fapt, ce fel de ființă ești tu?

Kijima se uita exasperat la degetele sale murdare de cretă. Avea pe frunte riduri adânci și îi cădeau pe ea fire din părul său lins. M-a uimit mult faptul că profesorul Kijima nu-mi dorea trupul, ci mă voia *pe mine*. Voia să știe ce e în inima mea. Inima mea. Nu mai întâlnisem pe cineva care să vrea să cunoască acea parte din mine pe care nu am arătat-o niciodată nimănui.

– Domnule profesor, nu cumva vreți să-mi cumpărați favorurile?

Kijima a rămas tăcut câtva timp, nefiind în stare să răspundă. Apoi a ridicat mâna și a spus răspicat:

– Nu. Sunt profesor și tu ești eleva mea.

– Dar știți că sunt proastă, de ce m-ați primit în școala asta? am început eu, dar m-am oprit, cutremurându-mă. În fața mea era un bărbat care voia ce nu dorise nimeni altcineva înainte: voia să afle ce e în sufletul unei femei-păpușă ca mine. Pe Karl nu-l interesase ce se petrecea în *sufletul meu;* nici pe Johnson. Dar tatăl lui Kijima mă plăcea pentru ce eram cu adevărat. Această descoperire m-a făcut să încremenesc. Eram mișcată. Dar să fii mișcat nu era același lucru cu a simți dorință. Și fără dorință

viața mea nu avea nici un rost. Și dacă nu simțeam că trăiesc, atunci ce?

– Domnule profesor, nu veți putea să mă cumpărați. Nu vă doresc. Kijima s-a uitat la mine până s-a făcut alb ca varul. Pe deasupra, fiul dumneavoastră e peștele meu. N-ați știut?

Kijima a rămas tăcut mult timp până când, în cele din urmă, a oftat adânc.

– Nu, n-am știut. Îmi pare foarte rău.

Kijima s-a înclinat în fața mea în chip de scuză, apoi s-a întors cu spatele și a plecat. M-am uitat la el cum se îndepărta. Mi-am dat seama că va trebui să ne exmatriculeze atât pe mine, cât și pe fiul său. Nu i-am spus lui Johnson această parte a poveștii.

În mai, la o lună după ce mi-am început ultimul an de liceu, m-am întâlnit cu fiul lui Kijima pe stradă, dincolo de poarta școlii. Își deschisese sacoul bleumarin de uniformă și i se vedea cămașa de mătase de un roșu aprins. La gât purta un lanț de aur și conducea un Peugeot. Toate erau lucruri pe care și le cumpărase din banii câștigați de mine. Kijima era născut în aprilie, așa că își luase carnetul de conducere.

– Urcă, Yuriko.

M-am pus pe scaunul comod de lângă el. Fetele care ieșeau de la școală și se îndreptau spre casele lor ne-au aruncat priviri pline de invidie. Nu-l invidiau doar pe Kijima pentru mașină sau pentru hainele lui bătătoare la ochi, ci pe amândoi, pentru că ne distram cât pofteam atât în școală, cât și în afara ei. Dar cea mai geloasă dintre eleve era Kazue Satō.

Kijima și-a aprins furios o țigară și a tras fumul adânc în piept, după care s-a întors spre mine și mi-a spus:

– De ce naiba i-ai zis lui tăică-miu? Căţea! Acum probabil c-o să fim amândoi exmatriculaţi. Conducerea şcolii se va întruni în vacanţă şi va lua o decizie în privinţa noastră. Mi-a spus tata ieri-seară.

– Are tatăl tău de gând să demisioneze?

– S-ar putea. Kijima a întors capul de la mine, după ce m-a privit dezgustat. Expresia de pe faţa lui semăna leit cu aceea a tatălui său. Ce-ai să faci acum?

– Păi aş putea lucra ca model. Deunăzi a venit cineva de la o agenţie şi mi-a lăsat cartea lui de vizită. Firește că mai e şi prostituţia.

– Pot să rămân alături de tine în continuare?

– Sigur, am zis eu dând din cap aprobator şi uitându-mă la fetele care mergeau în faţa maşinii. Una dintre ele s-a întors şi mi-a aruncat o privire. Era sora mea. *Căţea!* Mima cuvintele fără să scoată un sunet: *căţea, căţea, căţea.*

•

Pe neaşteptate, Johnson s-a suit pe mine şi a început să mă strângă de gât.

– Opreşte-te! i-am strigat şi m-am agitat făcând un efort să ies de sub corpul lui greu. Dar el mi-a ţintuit de pat braţele şi picioarele şi, apropiindu-şi gura de urechea mea, a ţipat:

– Profesorul Kijima o place pe Yuriko!

– Probabil.

– Ar trebui să fie nebun să se dea la o fată ca Yuriko. O idioată de primă mână.

– Ai dreptate. Dar e prea târziu. Profesorul Kijima a reuşit să ne dea pe amândoi afară din şcoală.

– Ce naiba spui acolo? Johnson mi-a dat drumul în timp ce vorbea.

– Am fost prinși. Eu și fiul profesorului Kijima. A trebuit să părăsim școala. Și se pare că și profesorul Kijima o să-și dea demisia.

– Ne-ai făcut probleme lui Masami și mie, așa-i, Yuriko?

Fața lui Johnson era roșie, dar nu numai de la whisky. Era mânios. Eu stăteam întinsă acolo, așteptându-mă la orice din partea lui. Dacă voia să mă omoare, asta era. Oare de ce bărbații înnebuniți după corpul unei femei nu sunt în stare să vadă ce e în inima ei? Johnson își pierduse controlul. A trântit sticla de whisky în pat și s-a uitat cum se scurge băutura pe cearșafuri, lăsând o pată din ce în ce mai mare. Și nu era vorba doar despre așternut – eram sigură că se uda și salteaua. Mi-era frică să nu mă certe Masami, așa că am vrut să iau sticla, dar a căzut cu o bufnitură.

– Nu ești decât o târfă fără inimă. O curvă ieftină. Îmi faci greață!

Johnson m-a aruncat pe podea și a început să se suie pe mine cu brutalitate, insultându-mă în șoaptă. Era oare un nou joc pentru el? Nu știam. Am rămas nemișcată, cu privirea în tavan. Nu aveam să simt nimic. De atunci am devenit o femeie bătrână la vârsta de 15 ani. N-am simțit nici o plăcere și, din acea noapte când aveam 17 ani, am rămas frigidă tot restul vieții.

Deodată, s-a auzit o bătaie puternică la ușă.

– Yuriko-chan, ești bine? Cine e acolo?

Înainte să pot răspunde, ușa s-a deschis și Masami s-a repezit înăuntru, cu o crosă de golf în mână. A țipat când m-a văzut goală în pat, cu un bărbat care mă încăleca brutal. Dar, când și-a dat seama că bărbatul era soțul ei, a căzut leșinată pe podea.

– Ce faci aici?

– Ce vezi, drrragă!

Johnson și Masami stăteau lângă pat, aruncându-și o ploaie de ocări, iar eu, lungită pe spate în pielea goală, mă uitam la tavan.

•

Tocmai intrasem în ultimul an de liceu – și locuiam în casa soților Johnson de doi ani și jumătate – când am fost sfătuită să mă retrag de la școală. La fel i s-a spus și lui Kijima. Asumându-și responsabilitatea pentru faptele reprobabile ale fiului său, profesorul Kijima a demisionat din post. Am auzit că a ajuns administrator la un cămin al unei companii din Karuizawa. Îmi închipui că-și petrece timpul liber colecționând tot felul de exemplare de insecte. Dar nu știu sigur. Nu l-am mai văzut de-atunci.

După ce Kijima și cu mine ne-am retras de la școală, tot ne mai întâlneam la cafeneaua din Shibuya. Kijima se așeza într-un colț întunecos al localului, de unde îmi făcea semn. Avea întotdeauna o țigară într-o mână și un ziar de sport în cealaltă; nu arăta niciodată ca un licean. Părea mai mult un tânăr dur, rătăcit de gașca lui. Kijima își împăturea ziarul cu un foșnet și se uita lung la mine.

– Am să mă transfer la altă școală. În zilele noastre, un bărbat nu se poate descurca dacă nu-și termină studiile. Dar tu? Ce zice Johnson?

– Mi-a spus să fac ce vreau.

Și așa am ajuns să mă întrețin vânzându-mi trupul, fără ca cineva aibă grijă de mine. Așa cum fac și acum. Nimic nu s-a schimbat.

PATRU • O LUME FĂRĂ IUBIRE

• 1 •

Vă rog să ascultați și varianta mea. Nu pot să nu contest toate minciunile scrise de Yuriko. N-ar fi corect, nu? Nu sunteți de acord? Jurnalul lui Yuriko e plin de atâtea porcării că nu mai suport. La urma urmei, am un serviciu respectabil la oficiul districtual. Trebuie să mă lăsați să vă explic.

Sunt sigură că altcineva, care se dă drept Yuriko, a scris acel jurnal al ei. V-am mai spus că Yuriko nu era destul de ageră la minte ca să-și pună gândurile în ordine sau să scrie o compunere mai mare. La școală lucra întotdeauna de mântuială. Am un eseu pe care l-a scris când era în clasa a IV-a.

„Ieri m-am dus cu sora mea mai mare să cumpăr un peștișor roșu, dar magazinul de pești era închis duminica, așa că n-am putut să-l cumpăr și asta m-a întristat, așa că am plâns."

Asta era tot ce reușea să compună în clasa a IV-a. Dar uitați-vă ce scris avea. Pare să fie al unui adult, nu? Poate vă gândiți că eu am scris asta și că încerc acum să mă dau drept Yuriko, dar nu e cazul. Am găsit deunăzi caietul ăsta, vârât în fundul debaralei bunicului, pe când făceam curățenie în

apartamentul lui. Obișnuiam să-i corectez lui Yuriko toate compunerile ei tâmpite, rescriind fiecare frază. Făceam tot ce îmi stătea în puteri să ascund de ochii lumii faptul că sora mea mai mică era proastă și imorală. Acum înțelegeți?

Bine, atunci vreți să vă spun mai multe despre cum era Kazue în liceu? Adică de când a scris Yuriko despre ea în jurnal. Cred că ar trebui s-o fac. Când Yuriko a fost admisă la gimnaziul Școlii Q, chiar și fetele de la liceu au sărit în sus de bucurie. Bănuiesc că entuziasmul lor era normal, dar îmi amintesc foarte bine că mie, sora ei, mi-a făcut multe greutăți.

Mitsuru a fost prima care m-a întrebat de ea. A venit la banca mea în pauza de prânz, cu o carte groasă de referință în mână. Tocmai îmi terminam prânzul pe care mi-l adusesem: tocană de ridichi cu pastă de fasole prăjită. Asta pregătisem și pentru bunicul în seara de dinainte. Cum de îmi amintesc asemenea amănunte? Păi îmi aduc aminte pentru că am răsturnat din greșeală recipientul, iar tocana s-a vărsat pe caietul meu de engleză. Mitsuru s-a uitat la mine cu milă în timp ce îmi ștergeam febril caietul cu o batistă umezită.

– Am auzit că sora ta mai mică a intrat la gimnaziu.

– Așa se pare, am zis fără să-mi ridic ochii de la caiet. Mitsuru și-a dat capul pe-o parte, uimită de răceala răspunsului meu. A făcut ochii mari și m-a privit cu multă atenție. Mitsuru semăna foarte bine cu o veveriță! Îmi era tare dragă, dar mă gândeam totodată că aspectul ei de rozătoare era adesea tare caraghios.

– Așa se pare? Ce fel de răspuns e ăsta? Nu-ți pasă deloc de ea? E sora ta. Mitsuru mi-a zâmbit cu multă căldură, dezvelindu-și dinții din față.

M-am oprit din ștersul caietului și i-am spus:

– Nu, chiar deloc.

Mitsuru a făcut iar ochii mari.

– De ce? Am auzit că e foarte frumoasă.

– Cine ți-a zis? i-am replicat eu. Oricum nu mă interesează.

– Am auzit de la profesorul Kijima. Se pare că sora ta e în clasa la care este el diriginte.

Mitsuru mi-a fluturat cartea prin fața ochilor. Era o carte de biologie scrisă de Takakuni Kijima. Pe lângă faptul că era diriginte la gimnaziu, Takakuni Kijima era și profesorul nostru de biologie. Era un tip nervos, care făcea cu creta pe tablă litere atât de perfect pătrate, încât te gândeai că le-a măsurat cu rigla. Nu puteam să sufăr felul în care arăta întotdeauna: corect îmbrăcat, totul era perfect la el. Îl uram.

– Și îl respect mult, a zis Mitsuru, fără să mai aștepte să spun și eu ceva. E foarte inteligent și are multă grijă de elevii lui. Cred că e un profesor grozav. El ne-a dus în excursia de două zile pe care am făcut-o când eram în gimnaziu.

– Ce-a spus de soră-mea?

– M-a întrebat dacă sora mai mare a elevei transferate este în clasa mea. Când i-am spus că nu știu nimic de chestia asta, mi-a zis că nu i se pare posibil. Așa că, atunci când i-am cerut mai multe detalii, mi-am dat seama că vorbea de tine. A fost o surpriză de proporții.

– De ce? E așa greu de crezut?

– Pentru că nu știam că ai o soră mai mică.

Mitsuru era prea deșteaptă să spună că i se părea greu de crezut să am o soră care seamănă așa de puțin cu mine, o soră atât de frumoasă încât arăta ca un monstru. Chiar atunci am auzit zarvă pe hol. Veneau pe coridor o mulțime de elevi care strigau că vor să se uite în clasa în care eram noi. Erau fără îndoială de la gimnaziu. Erau și câțiva băieți cam timizi în urma fetelor.

– Oare ce se întâmplă?

Dar, când m-am îndreptat spre ușă, mulțimea de elevi a amuțit. O fată solidă cu părul cârlionțat vopsit în castaniu-roșcat și-a făcut drum prin mulțime și a intrat în clasă. Era cu siguranță un fel de șefă. Din atitudinea ei trufașă și sigură pe sine, era clar că e una dintre elevele vechi în școală, iar cele asemenea ei din clasa mea i-au strigat ca unei bune cunoștințe:

– Mokku, ce cauți aici?

Fata aceasta, Mokku, s-a învârtit prin clasă cu tupeu, fără să ceară voie, și s-a oprit în fața băncii mele.

– Tu ești sora mai mare a lui Yuriko?

– Da.

Nu voiam să intre nici un fir de praf în cutia mea pentru prânz, așa că am trântit capacul. Mitsuru își ținea la piept cartea de biologie, părând stânjenită. Mokku s-a uitat în jos, la pata ce se întinsese pe caietul meu de engleză.

– Ce-ai mâncat azi la prânz?

– Tocană de ridichi cu pastă de fasole, a răspuns eleva de lângă mine. Făcea parte din clubul de dans modern și era o mare ticăloasă. În fiecare zi mi se uita peste umăr la ce mâncam și își bătea joc de mine, făcând o mutră îngâmfată. Mokku nu i-a dat nici un fel de atenție, părând total dezinteresată de ea. În schimb, și-a ațintit privirea asupra părului meu.

– Tu și Yuriko sunteți într-adevăr surori?

– Da, într-adevăr.

– Îmi pare rău, dar nu te cred.

– Puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu.

N-aveam de gând să vorbesc cu o fată atât de arogantă. M-am ridicat și m-am uitat fix în ochii lui Mokku. Ea a tresărit și s-a dat înapoi câțiva pași. Am auzit zgomotul făcut de fundul ei mare când s-a izbit de banca din fața mea. Toată lumea din clasă se zgâia la noi. Mitsuru, care era așa de măruntă că abia

îi ajungea lui Mokku la umăr, a apucat-o de braț și a dojenit-o pe un ton destul de tăios:

– Nu-ți mai băga nasul în treburile altora și întoarce-te la tine în clasă!

Mokku s-a întors cu fața spre coridor, tot ținută bine de braț de Mitsuru. Apoi, făcând gesturi exagerate, a dat din umeri și a ieșit din clasă ca o furtună. I-am auzit pe elevii din spatele ei oftând zgomotos, dezamăgiți fiind cu toții.

Era un sentiment plăcut. De când eram foarte tânără, mi-a plăcut mai mult ca orice s-o discreditez pe Yuriko. Când văd o femeie frumoasă, oamenii se așteaptă să fie și perfectă; vor să rămână intangibilă pentru ei. Simt că ea este mai în siguranță așa; mai demnă de a fi adorată. Așa că, atunci când descoperă că „zeița" lor e necultivată și lipsită de eleganță, admirația li se transformă în dispreț, iar invidia în ură. Poate că singura rațiune pentru care venisem eu pe lume era să sfărâm statuia pe care i-o ridicau unii lui Yuriko.

– Uau! Nu-mi vine să cred că a apărut și el. La auzul vocii lui Mitsuru, am revenit la realitate.

– Cine?

– Takashi Kijima. E fiul profesorului Kijima și învață în clasa la care e tatăl lui diriginte.

Unul dintre băieți a rămas pe coridor după ce au plecat toți ceilalți. Stătea în ușa clasei, uitându-se la mine. Arăta exact ca tatăl lui: aceeași față mică și îngustă, aceeași siluetă zveltă. Avea trăsături atât de armonioase, că era imposibil să nu-l consideri chipeș. Dar nu avea nimic care să sugereze tărie de caracter. Fiul lui Kijima nu-și mai lua ochii de la mine. L-am privit și eu până a plecat.

– Am auzit că e un puști cu probleme, a spus Mitsuru.

Încă mai strângea la piept cartea de biologie, plimbându-şi încet degetele pe coperta unde era scris numele lui Takakuni Kijima. Din gesturile ei, îmi dădeam seama că era îndrăgostită. Am vrut să-i spun ceva, s-o trezesc la realitate.

– Ei bine, la ce te aştepţi de la un pervers?

– De unde ştii că e pervers? a întrebat Mitsuru, cutremurată.

– Doar nu-s oarbă, nu?

Fiul lui Kijima şi cu mine aveam ceva în comun. El era o pacoste pentru onoarea tatălui său, iar eu o pacoste pentru frumuseţea lui Yuriko. Amândoi eram nişte nulităţi. Cred că fiul lui Kijima venise să se uite la mine pentru că avea o îndoială în privinţa frumuseţii neînchipuite a lui Yuriko. După ce m-a văzut, a fost în stare s-o dispreţuiască. Dar, la urma urmei, fiul lui Kijima era bărbat, de aceea cred că trebuie să-i fi fost şi un pic de milă pentru o femeie ca Yuriko, care era pe atât de proastă pe cât de frumoasă. Eram sătulă până-n gât să fiu pusă în astfel de situaţii dificile. Trebuia să-mi continui studiile la această şcoală, iar prezenţa lui Yuriko avea să-mi otrăvească viaţa. Nu voiam să ies de aici o nulitate, ca fiul lui Kijima. Aşa că, din acea zi, mi-am pus în cap să găsesc o cale de a scăpa de Yuriko.

– Hei, ce faceţi voi aici? am auzit pe cineva spunând pe un ton extrem de amical. M-am întors şi am văzut-o pe Kazue Satō punându-şi mâinile pe umerii lui Mitsuru în semn de prietenie. Kazue încerca mereu să ajungă prietenă cu Mitsuru şi încerca tot timpul să discute cu ea. Astăzi purta o fustă mini caraghios de scurtă, care nu făcea decât să-i scoată în evidenţă picioarele slăbănoage. Kazue avea membre noduroase, era atât de colţuroasă şi sfrijită, că îi simţeai oasele când puneai mâna pe ea. Părul îi era des şi lipsit de luciu. Şi mai era şi eticheta aceea roşie de firmă. O şi vedeam

stând în camera ei jalnic de mohorâtă, cu trusa de lucru lângă ea, brodându-şi cu febrilitate emblema Ralph Lauren pe ciorapi.

– Vorbeam despre sora ei mai mică, a spus Mitsuru dându-i jos lui Kazue mâinile de pe umerii ei. Kazue s-a albit imediat la faţă, simţindu-se jignită, dar şi-a revenit repede şi a afişat un aer indiferent.

– Ce-i cu sora ei?

– S-a înscris la gimnaziu. E în clasa profesorului Kijima.

O expresie stânjenită s-a aşternut treptat pe faţa lui Kazue. Îi aminteam de propria soră mai mică – care îi semăna leit – aşa că nu a spus nimic.

– Grozav! Trebuie să fie foarte deşteaptă.

– Nu chiar. A intrat fiind *kikokushijo*. Ştii, copii de japonezi care au fost plecaţi în străinătate.

– Deci merită să petreci un timp în străinătate? E adevărat că poţi să intri într-o şcoală ca asta fără să te omori cu învăţătura doar pentru că ai stat ceva vreme în străinătate? Kazue a scos un suspin. Mi-aş fi dorit şi eu ca tata să fi fost transferat în altă ţară.

– Dar asta nu e tot, Kazue. Sora ei e superbă, de o frumuseţe răpitoare, neînchipuită.

Eram sigură că Mitsuru o ura pe Kazue. Îşi tot bătea uşurel dinţii din faţă cu unghia în timp ce vorbea cu ea. Şi o făcea altfel decât atunci când discuta cu mine, mai haotic.

– Superbă, zici? Cum aşa? Kazue mi-a aruncat o privire mânioasă. Ceea ce voia de fapt să spună era: „Cum de poţi să ai aşa o soră superbă? Tu nu eşti nici măcar drăguţă".

– Vreau să spun că toţi o consideră frumoasă ca o zână. Acum câteva minute, au venit aici toţi elevii de gimnaziu să arunce o privire la sora ei mai mare.

Kazue s-a uitat în jos la mâinile ei, ca și cum și-ar fi dat seama că ea nu avea nimic – nimic care să se poată compara cu sora mea.

– Și sora mea a pus ochii pe școala asta.

– Spune-i să nu se strofoace, am zis eu supărată. Kazue a roșit și a părut că vrea să spună ceva, dar și-a mușcat buza de jos. Vreau să spun că elevele cele vechi sunt așa de rele, că nu te lasă să te înscrii în cluburile la care vrei, nu?

Lui Kazue i-a luat mult timp să-și dreagă glasul, în ideea de a se feri de văditul meu sarcasm. Intrase în echipa de patinaj. Dar le auzisem pe altele bârfind-o că nu reușea să-și plătească la timp taxele pentru patinoar. Fetele din echipă trebuiau să scoată din buzunar mulți bani ca să-și plătească antrenoarea olimpică pe care o angajaseră și ca să acopere costul închirierii patinoarului pentru lecții. De aceea acceptau orice fată care voia să li se alăture. Nu conta că nu știa să patineze; cât timp contribuia la plăți, puțin le păsa. Elevele din această școală erau absolut indiferente la greutățile pe care le impuneau altora pentru a-și satisface propriile plăceri.

– Ei bine, să știi că m-am înscris în echipa de patinaj artistic. Era a doua pe lista mea după trupa de majorete, așa că mă bucură foarte mult cum s-au rezolvat lucrurile.

– Te-au lăsat să patinezi până acum?

Kazue și-a trecut limba peste buze de câteva ori, de parcă își căuta cele mai potrivite cuvinte.

– Cele bogate monopolizează patinoarul, nu-i așa? am spus eu. Sau fetele frumoase care arată minunat în costumele lor sumare. Oricum, probabil că antrenoarea olimpică le dă lecții particulare, așa că atrag toate privirile. Asta nu înseamnă favoritism. Celălalt mod de a te remarca e să ai talent. Ce tâmpenie! Chiar și faptul că liceenele pretind că sunt

patinatoare este o farsă. Oricum, nu e decât o distracție pentru micile prințese.

La auzul acestor cuvinte, chipul lui Kazue s-a luminat și a zâmbit atât de larg încât am crezut că i se despică fața. O, da. Kazue era o ambițioasă. Și tot ce-și dorea – cu mai multă putere decât alții – era să fie recunoscută ca o „mică prințesă", una care era la fel de bună pe gheață ca și în clasă. Aceasta fusese una dintre cele mai mari dorințe ale tatălui lui Kazue.

– Pun pariu că tot ce te lasă să faci e să cureți patinoarul și să ai grijă de pantofii lor. Poate că ele numesc asta *antrenament*, dar e mai mult o corvoadă. De câte ori a trebuit să faci înconjurul patinoarului deunăzi, când erau 35 de grade? Arătai moartă de oboseală! E asta oare o distracție potrivită pentru o prințesă?

– Nu e nici o corvoadă sau altceva de genul ăsta! a zis Kazue după ce și-a recăpătat în sfârșit puterea de a vorbi. Trebuie să te antrenezi așa ca să-ți faci mușchi.

– Și după aceea? Ai de gând să-ți încerci norocul la olimpiadă?

Trebuia să i-o spun. Și nu cred c-am fost prea crudă. Fata asta proastă credea că, dacă te străduiești din răsputeri, reușești să faci orice. Am vrut s-o pun la punct. Ea habar n-avea cum merg lucrurile pe lumea asta. Dar, mai mult ca orice, voiam să mă răzbun pe tatăl ei că îi inculcase aceste idei stupide.

Când mi-am ridicat ochii, am observat că Mitsuru se îndrepta spre fereastră, unde stăteau de vorbă mai multe fete. Au primit-o în mijlocul lor și în curând au început toate să râdă. Mitsuru și cu mine am schimbat câteva priviri. Ea a dat ușor din umeri, dar nu a zis nimic. Ce rost are? părea să spună gestul ei.

– Nu mă gândesc să mă duc la olimpiadă. Dar am numai 16 ani, știi. Dacă voiam, m-aș fi antrenat zi și noapte. Nu văd de ce nu m-aș duce la olimpiadă.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Măiculiță, chiar că ești proastă. Crezi că, dacă te apuci de tenis și te antrenezi ca o nebună, poți să joci la Wimbledon? Sau dacă decizi să fii frumoasă și faci tot posibilul să ajungi așa, ai să câștigi titlul de Miss Univers? Sau poate crezi că, dacă rupi cartea cu dinții, vei fi prima din clasă până la sfârșitul anului? Crezi că o poți întrece pe Mitsuru? A fost prima din clasă de când a intrat la gimnaziu și n-a trebuit niciodată să renunțe la acest loc. Știi de ce? Pentru că e un geniu. Crezi că tot ce trebuie să faci e să te străduiești din răsputeri? Poți să muncești până cazi frântă și tot nu realizezi nimic, există o limită de care nu poți trece, să știi. Poți să faci eforturi toată viața, până îmbătrânești și nu mai ai strop de vlagă în tine – și tot n-ai să ajungi niciodată un geniu.

Pauza de prânz era pe sfârșite, dar eu abia mă pornisem. Cred că eram încă nervoasă, fiindcă toți puștii ăia veniseră să se uite la mine ca la femeia cu barbă de la circ. Kazue ar fi trebuit să fie expusă ca o ciudățenie a naturii, nu eu. Se strecurase într-un loc care nu era de ea și apoi făcea tot felul de prostii, fără nici cea mai mică grijă. Dar Kazue avea tupeu, trebuie să recunosc.

S-a întors spre mine și mi-a spus pe un ton condescendent:

– Am stat aici și te-am ascultat cu răbdare și cred că ai atitudinea unei ratate. Vorbești ca o persoană care nu s-a străduit niciodată să reușească în ceva. Eu, una, am să fac întotdeauna tot ce pot ca să reușesc. Sigur, ar fi o prostie din partea mea să-mi pun în cap să ajung la olimpiadă sau la Wimbledon, dar nu cred că e absurd să fac efortul de a ajunge prima din clasă până la sfârșitul anului. Tu crezi că Mitsuru e un geniu, dar eu nu. Doar muncește din greu.

Mi-am amintit cum se stabilea ierarhia în familia lui Kazue, în funcție de performanțele școlare, și am râs cu sarcasm.

– Ai văzut vreodată un monstru?

Kazue a ridicat o sprânceană și m-a privit bănuitoare.

– Un monstru?

– Da, o ființă care nu e umană.

– Te referi la genii?

M-am oprit o clipă din vorbit. Geniu nu era cuvântul potrivit. Un monstru e o ființă cu ceva ciudat în ea, care crește și tot crește până devine enorm. Am arătat în tăcere spre Mitsuru. Cu câteva minute în urmă, râsese cu prietenele sale, dar acum se întorsese la pupitrul ei să se pregătească pentru ora următoare. Era învăluită într-o ciudată aură de solitudine. Era ceva la Mitsuru când știa că urmează o altă oră de școală.

– O să ajung prima în clasă, pentru că voi face tot ce voi fi în stare, a anunțat Kazue.

– Cum vrei.

– Spui niște lucruri atât de răutăcioase! Lui Kazue îi trebuise ceva timp pentru a găsi cuvintele potrivite cu care să mă provoace. Tata a zis că ești ciudată și că nu te porți ca o fată. Probabil că ești un fel de mutant. Poate că ai o soră mai mică foarte frumoasă. Poate că ești deșteaptă. Dar eu am o familie normală și un tată cu un serviciu onorabil – care muncește din greu.

Kazue s-a întors în banca ei. Putea să vorbească toată ziua de părerea tatălui ei despre mine, ce-mi păsa? Uitându-mă la ea cum se îndepărta, am decis că de-acum înainte va fi treaba mea să stau cu ochii pe eforturile ei de „a face tot ce poate".

Liniștea s-a așternut în sala de clasă. Când m-am uitat la ceas, am văzut că se făcuse deja timpul să înceapă ora următoare. Mi-am strâns repede cutia pentru prânz, pe care o lăsasem pe bancă, și am vârât-o în ghiozdan. S-a deschis ușa și a intrat Kijima în halatul său alb de laborator, cu o expresie serioasă pe față.

Uitasem complet că astăzi era ziua în care aveam ora de biologie care se organiza o dată pe săptămână. Mai întâi Yuriko, apoi nesuferitul de Kijima junior, și acum profesorul Kijima în persoană. Ce șanse aveam să-i întâlnesc pe toți trei în aceeași zi? Mi-am căutat în grabă manualul de biologie și l-am pus peste celelalte cărți și caiete de pe pupitru. Eram atât de grăbită că mi-am dat jos blocul de desen, care a căzut pe podea cu o bufnitură. L-am văzut pe Kijima încruntându-se o clipă.

Kijima și-a pus ambele mâini pe marginile catedrei și s-a uitat încet prin sala de clasă. Știam că mă caută pe mine; așa trebuia să fie. Mi-am băgat capul sub bancă. Dar nu a trecut mult timp și i-am simțit privirea ațintită asupra pupitrului meu. Da, așa era. Iată-mă, eu sunt sora cea urâtă a frumoasei Yuriko, blestemul vieții ei. Dar și tu ai un blestem, nu? Fiul tău. Mi-am ridicat privirea și m-am uitat în ochii lui.

Ca și fiul său, Kijima avea fruntea lată, nasul subțire și ochi pătrunzători. Ochelarii cu rame aurite îi completau chipul, dându-i un aer studios. Și totuși era mereu ceva în dezordine în aspectul său. Era oare obrazul incomplet bărbierit? Sau firele de păr care îi cădeau pe frunte? Ori petele de pe halatul lui alb de laborator? Acele mici defecte ale înfățișării sale simbolizau ceva: fiul lui nu se ridica la înălțimea așteptărilor sale. Deși tatăl și fiul semănau în multe alte privințe, ochii lor erau diferiți. Kijima se uita drept la lucruri, iar fiul său arunca priviri piezișe. Căutătura directă a tatălui nu-și fixa niciodată mult timp obiectul de studiu, ci îi observa contururile, depista amănuntele, așa că era întotdeauna ușor să-ți dai seama la ce se uita. Acum mă studia pe mine; chipul meu, silueta mea, fără să spună un singur cuvânt. Găsești cumva vreo dovadă de ordin biologic care să facă legătura între mine și Yuriko? Nu mă privi de parcă aș fi o specie ciudată de insectă! M-am

înfuriat din ce în ce mai tare așa cum stăteam, expusă privirilor cercetătoare ale lui Kijima. În cele din urmă, și-a luat ochii de la mine și a început să vorbească rar, cu o voce măsurată:

– Am discutat deja despre sfârșitul erei dinozaurilor, nu-i așa? Am menționat că dinozaurii devorau toate coniferele și alte gimnosperme. Vă aduceți aminte? În timp, gâturile dinozaurilor s-au lungit din ce în ce mai mult, ca să ajungă la cele mai înalte plante. Am vorbit despre felul în care plantele se dezvoltă în funcție de mediul lor de viață, așa-i? Interesant, nu credeți? Gimnospermele se numesc așa – plante cu semințe neînchise în fruct – pentru că semințele lor nu se formează într-un ovar bine delimitat. În schimb, angiospermele fac semințe în organe reproducătoare specializate, numite flori, în care este închis ovarul, așa că sunt cunoscute ca plante care înfloresc. Deci, pentru că reproducerea gimnospermelor depindea pe de-a-ntregul de vântul care le răspândea semințele, au fost până la urmă mâncate și pe cale de dispariție. Totuși, angiospermele au supraviețuit, pentru că erau în „parteneriat" cu tot felul de insecte. Aveți întrebări până acum?

Mitsuru avea ochii ațintiți asupra lui Kijima, nici nu se mișca de pe locul ei. Eram pe deplin conștientă de atracția dintre cei doi. Bănuiam deja că Mitsuru era îndrăgostită de Kijima. Dar tot nu-mi venea să cred că vedeam cu ochii mei cum plutea prin aer pasiunea lor, ca o flacără strălucitoare.

Mai înainte v-am spus că nutream un fel de afecțiune pentru Mitsuru, nu? Poate că nu era chiar așa. Mitsuru și cu mine eram ca niște lacuri de munte, alimentate de ape subterane. Munții sunt semeți și singuratici, iar lacul e părăsit. Nici un călător nu trece pe-acolo. Dar în solul de sub suprafață, apele curg mereu, întotdeauna în același ritm. Dacă mă duceam în adâncul pământului, și Mitsuru făcea la fel. Dacă țâșneam la

suprafață, la fel și ea. Pentru Mitsuru, Kijima însemna o lume complet diferită, dar pentru mine nu era decât un obstacol.

Cu toate acestea, nu putea fi nici umbră de îndoială că profesorul Kijima se simțea atras de Yuriko. Și singurul motiv pentru care îmi acorda atenție era că îl interesa persoana ei. Credeți că mă înșel? În mod sigur, eu n-am fost niciodată îndrăgostită. Dar, dacă o persoană iubește pe cineva, nu credeți că e normal să vrea să știe tot despre dificultățile pe care trebuie să le înfrunte persoana iubită? Și să nu uităm că domnul Kijima era profesor de biologie. Nu credeți că era interesat de Yuriko și de mine și din punct de vedere științific? Kijima s-a întors spre tablă și a scris: Flori și mamifere – a luat naștere un nou „parteneriat".

– Deschideți manualele la pagina 78. Șoarecele mănâncă angiosperme, plante cu flori, și împrăștie semințele prin materiile sale fecale.

Parcă la unison, scârțâitul febril al creioanelor pe caiete s-a răspândit în toată clasa. Eu nu-mi luam notițe și continuam să visez cu ochii deschiși. Yuriko trebuie să fie o plantă cu flori. Eu sunt o plantă cu semințe libere. Planta care înflorește atrage insecte și animale cu florile ei frumoase și nectarul cel duce. În acest caz cred că profesorul Kijima trebuia să fie un animal, dar ce fel de animal ar fi? Kijima s-a întors spre clasă și m-a fixat cu privirea.

– Bine, atunci să recapitulăm. Tu de-acolo, îți amintești de ce au dispărut dinozaurii?

Kijima arăta înspre mine. Cufundată în gânduri cum eram, m-a luat cu totul pe nepregătite. M-am făcut mică în banca mea, aruncându-i o privire tăioasă.

– Ridică-te în picioare! mi-a poruncit Kijima mustrându-mă.

Pupitrul a scârțâit și scaunul meu a zgâriat podeaua când l-am împins în spate și m-am ridicat cu stângăcie. Mitsuru s-a întors spre mine și m-a privit fix.

– Nu s-a întâmplat din cauza unui meteorit enorm?

– Doar parțial. Dar ce poți să-mi spui despre legătura cu plantele?

– Nu-mi amintesc.

– Deci așa? Dar tu poți să-mi răspunzi la întrebare?

Mitsuru s-a ridicat fără să facă nici un zgomot și a răspuns pe larg, fără cel mai mic efort.

– Când epuizau sursele de hrană dintr-un loc, se duceau în altă parte, până când mâncau și plantele de acolo. Treptat, pădurile care asigurau hrana dinozaurilor au dispărut. Din acest exemplu, putem deduce că raportul dintre plante și animale este de egalitate. E important să se stabilească un parteneriat în care fiecare să colaboreze pentru supraviețuire.

– Exact. Kijima a dat din cap aprobator, apoi s-a întors la tablă și a scris cuvânt cu cuvânt ce spusese Mitsuru adineauri. Kazue s-a uitat la mine, batjocoritoare și înfumurată, scoțându-și pieptul înainte. Din acea clipă, i-am urât din tot sufletul pe Kazue, Mitsuru și Kijima.

•

După biologie, aveam ora de sport. Gimnastică ritmică. Trebuia să ne punem costumele și să ne adunăm afară, dar eu nu mă grăbeam. Încă nu-mi revenisem după umilința suferită mai înainte. Eram sigură că profesorul Kijima făcuse înadins în așa fel ca să mă simt stânjenită în fața întregii clase, doar pentru că eram sora mai mare a lui Yuriko. Nu, mai degrabă pentru că eram sora frumoasei Yuriko. Aveam impresia că

oamenii nu puteau să-mi ierte că eram rudă cu ea. Singura excepție era Kazue.

Gimnastica ritmică, după cum știți acum, este obligatorie pentru fetele de la Școala Q. Se spune că, atunci când îți miști concomitent brațele și picioarele în diferite direcții, îți antrenezi creierul; se presupune că acest gen de exerciții îți prelungește viața. Dar eu nu exersam niciodată pașii acasă, așa că nu eram bună la asta. Sigur, dacă greșeai prima, atrăgeai atenția asupra ta. Așadar mă străduiam să mă mișc bine până se încurcau altele și erau eliminate din competiție. Exact asta făceam când au venit Yuriko și Kijima junior. I-am observat cum se zgâiau la clasa mea.

N-o mai văzusem pe Yuriko de ceva timp și de atunci se făcuse și mai frumoasă. Sânii îi erau acum așa plini că păreau să țâșnească în orice clipă prin bluza albă de uniformă, iar șoldurile ei rotunde se reliefau bine sub fusta scurtă ecosez. Picioarele îi erau lungi, drepte și perfect alcătuite. Și apoi era chipul ei: tenul alb, ochii căprui și expresia atât de dulce și frumoasă; arăta de parcă era mereu gata să pună o întrebare. Nici măcar o păpușă impecabil realizată nu ar fi putut să fie atât de frumoasă.

Eram așa uimită de felul în care se dezvoltase Yuriko, încât n-am mai putut să mă concentrez și am greșit unul din pași. Cele care se încurcau trebuiau să părăsească cercul făcut de dansatoare. Astăzi am ieșit din ring mai devreme decât mă așteptasem, și totul din cauza lui Yuriko. O uram că se strecurase în apropierea mea. Mă sufocam de ură. „Pleacă naibii de-aici!" i-am strigat în sinea mea. Apoi am auzit râsul batjocoritor al colegelor mele.

– Uitați-vă la Kazue Satō – dansează ca o nenorocită de caracatiță!

Kazue se străduia din răsputeri să se miște în ritmul muzicii. Nu voia să piardă în fața lui Mitsuru. Pe lângă asta, trebuia să-mi arate că mă înșelam: străduința era răsplătită. Fața ei era încruntată de atâta concentrare, pe când a lui Mitsuru era calmă și nepăsătoare, brațele și picioarele mișcându-i-se iute la dreapta și la stânga. Era așa de grațioasă că părea mai degrabă o balerină decât o gimnastă. Iar apoi Kazue a zărit-o pe Yuriko și s-a oprit brusc din dans, uitându-se uimită la ea. În sfârșit, văzuse și ea un monstru. Când am observat ce șocată era Kazue, am izbucnit în râs.

– Îmi pare rău de ce ți-am zis mai înainte, a spus Kazue. Venise după mine imediat ce s-a terminat ora. Uităm ce a fost și încercăm să ne împăcăm?

Nu i-am răspuns. Schimbarea bruscă din atitudinea lui Kazue impunea prudență din partea mea.

– Sora ta mai mică... Lui Kazue îi curgea sudoarea de pe frunte în șiroaie. Dar nu încerca să și-o șteargă. Cum o cheamă?

– Yuriko.

Kazue era geloasă sau impresionată, sau amărâtă, nu-mi dădeam seama. Vocea îi era groasă, simțindu-se în ea o stranie tulburare.

– Uau, chiar și numele ei e frumos! Nu-mi vine să cred că ar fi din aceeași specie cu noi!

Vorbele lui Kazue erau așa pătrunse de un sentiment arzător, că le-a repetat o dată și încă o dată, în timp ce din corpul ei emana mirosul înțepător de transpirație. Era un miros puternic, care semnala intensitatea sentimentului nutrit de Kazue pentru Yuriko, așa bănuiesc. Fără să vreau, mi-am lăsat capul în jos. Era clar că lumea lui Kazue se schimba acum că zărise monstrul.

Yuriko tocmai părăsise terenul de sport al școlii cu tânărul Kijima. Văzându-l pe acel pervers ținându-se după Yuriko, am bănuit că nu avea să iasă nimic bine din asta. Voiam să mă răzbun pe micul ticălos pentru umilința suferită în clasă cu puțin timp înainte. Am decis imediat că o să-i alung din școală pe cei doi Kijima, tatăl și fiul, și pe Yuriko, cât mai curând cu putință.

•

La câteva zile după această scenă, pe când plecam de la școală, am auzit-o pe Kazue alergând după mine. Mi-a vârât în mână un plic mic. L-am deschis în tren. Era o scrisoare de două pagini de hârtie care le place fetelor, imprimată cu violete. Scrisul lui Kazue era frumos, dar lipsit de personalitate.

Iartă-mă, te rog, pentru tonul amical al acestei scrisori.

Amândouă suntem nou-venite la Liceul Q de Fete. Ai fost pe la mine, mi-ai cunoscut părinții, așa că poate că ești fata cu care e cel mai probabil să mă împrietenesc. Tata mi-a spus că n-ar trebui să mă văd cu tine pentru că venim din medii atât de diferite. Dar, dacă îți scriu, sunt sigură că nu are cum să știe că nu-l ascult. N-ar fi bine să corespondăm din când în când? Putem să avem încredere una în alta și să ne scriem despre studiile noastre.

Cred că te-am înțeles greșit. Chiar dacă ești o nou-venită ca mine, pari întotdeauna așa stăpână pe tine de parcă ai fi de mult timp elevă la școala asta. Și stai mereu de vorbă cu Mitsuru, așa că mi-e greu să mă apropii mai mult de tine, iar când încerc, tu ești distantă.

Nu știu ce cred celelalte colege ale mele, mai ales cele vechi în școală, dar mă simt foarte nelalocul meu aici. Dar nu mi-e rușine de mine. Mi-am pus în gând să intru la Liceul Q de când eram în clasa I și am fost admisă doar pentru că am muncit din greu – numai din acest motiv. Așa că am încredere în mine. De ce n-aș avea? Cred că îmi voi atinge scopurile. Lucrurile o să meargă bine pentru mine și voi avea o viață fericită, plină de succese.

Dar câteodată, din păcate, nu sunt așa sigură ce trebuie să fac și nu știu cu cine pot să vorbesc despre asta. Așa că, fără să mă gândesc prea mult, ți-am scris ție. E ceva care mă frământă. Te rog, am putea să vorbim despre asta?

Cu drag,
Kazue Satō

Fraze ca *Iartă-mă, te rog, pentru tonul amical al acestei scrisori* trebuia să le fi copiat dintr-un îndrumător de scris scrisori pentru adulți. Imaginea ei copiind dintr-o broșură m-a făcut să râd. Nu mă interesa deloc să discut cu ea despre problemele ei. Dar eram curioasă ce o frământa și voiam să știu ce era în capul ei. Cred că nimic nu e mai interesant decât problemele altor oameni.

•

În acea seară, când mă gândeam vag la Kazue și problemele ei, îmi făceam și tema la engleză. Bunicul, care pregătea cina, și-a scos capul pe ușa de la bucătărie și m-a întrebat:

– Parcă ai zis că barul Fluviul Albastru este deținut de familia unei puștoaice din clasa ta, nu-i așa?

– Da. O cheamă Mitsuru și mama ei lucrează acolo.

– Păi mă cam surprinde. Credeam că noi suntem singura familie dintr-un loc ca ăsta care are o fată la Liceul Q. Dar deunăzi m-am întâlnit cu un tip care e om de pază la Fluviul Albastru, cel de vizavi de stație. A făcut aceeași școală ca și administratorul de aici. Sunt buni prieteni, așa se pare, și administratorul se duce des pe la el la bar. Mi-a zis să vin și eu pe acolo să îngrijesc niște plante care le dau bătăi de cap, și așa am auzit că fata lui mama-san[1] de acolo merge și ea la Școala Q, și mi se pare că e în clasă cu tine. Așa că m-am gândit că aș putea să trec pe acolo să beau ceva, dat fiind relațiile pe care le avem. Coincidențe ca asta fac viața vrednică de trăit.

– Da, de ce nu te duci? Mama lui Mitsuru mi-a zis să-ți transmit că ești binevenit oricând acolo.

– Chiar așa? Mi-era teamă să nu deranjez, fiind un bătrân cu idei învechite.

– Nu cred că are importanță. Dacă ești client, asta-i tot ce-o interesează, nu? I-am vorbit deja de tine – i-am spus că îți plac bonsaii –, așa că sunt sigură că va fi încântată să treci pe la ea.

De fapt, voiam mai mult să-l binedispun pe bunicul. Dar se părea că pusese la inimă vorbele mele. Următorul lucru pe care l-am auzit a fost fredonatul lui din bucătărie, în timp ce clătea orezul și tăia legumele.

– Pariez că Fluviul Albastru e un loc cam scump. Toate fetele sunt tinere. Mă întreb dacă nu mi-ar face o reducere, cât de mică.

---

[1] Patroană de bar sau de casă de gheișe (n.tr.)

– Nu-ți face griji, i-am răspuns. Mă interesa mai mult scrisoarea lui Kazue. Am scos-o din buzunar, am pus-o peste manualul de engleză și am citit-o din nou. M-am hotărât să vorbesc a doua zi cu ea.

•

– Ți-am citit scrisoarea. Care e problema de care pomeneai?

– Hai să vorbim într-un loc unde nu ne aude nimeni, e-n regulă?

Purtându-se de parcă avea să-mi dezvăluie niște informații strict secrete, Kazue m-a dus într-o sală de clasă goală.

– Mi-e greu să vorbesc cu altcineva despre asta, mi-a zis ea.

– Dar vrei să discuți despre asta, nu-i așa?

– Bine, sunt gata să-ți spun.

Kazue și-a acoperit obraji cu mâinile de rușine. A deschis de câteva ori gura să vorbească, dar s-a oprit de fiecare dată, să caute cuvintele pe care le dorea.

– Bine. Uite care-i treaba. Înțelegi, îmi place de Takashi Kijima, fiul profesorului Kijima, și vreau să știu ce e între el și Yuriko. Când l-am văzut cu sora ta, m-am necăjit așa de tare că n-am putut să dorm toată noaptea.

– E un tânăr cu un chip fermecător, nu? În timp ce spuneam asta, mă gândeam la corpul de reptilă al lui Kijima și la ochii lui sticloși.

– Mie chiar îmi place cum arată, a spus Kazue. E atât de delicat și frumos pentru un băiat, și înalt, și mișto, și... sunt nebună după el. L-am văzut prima dată chiar înainte de vacanța mare. Am dat nas în nas cu el la librăria din fața școlii și mi-am dat de-atunci seama ce băiat frumos este. Am fost șocată când am aflat că e fiul profesorului Kijima. Am căutat

mai multe informații despre familia lui, așa că știu că locuiește în Den'enchōfū, un cartier de lux. Profesorul Kijima este absolvent al Universității Q, iar fratele mai mic al lui Takashi e în cursul primar. Am aflat și că profesorul Kijima își duce întotdeauna familia într-o excursie în vacanța de vară și îi lasă pe copii să-l ajute la prinderea unor exemplare de insecte pentru colecția sa.

Mi s-a tăiat respirația. Așadar, acesta era motivul pentru care pierduse Kazue în competiția de gimnastică ritmică în fața lui Mitsuru! Dar asta nu era totul. Kazue era o gimnospermă, o știam, dar căuta totuși insecte și animale cu care să se însoțească. Oare exista vreo altă femeie care să fie mai conștientă de sine ca această fată? Și din toți oamenii l-a ales pe Kijima, cu ochii lui de șarpe! Ce ironie a sorții! Tot ce puteam face era să-i râd lui Kazue în nas.

– Chiar așa e? Ei bine, sunt sigură că lucrurile se vor aranja pentru tine!

– Crezi c-ai putea s-o întrebi pe Yuriko ce-i între ea și Kijima? Vreau să spun că e așa frumoasă, sunt sigură că lui Kijima îi place de ea. Și gândul ăsta mă înnebunește, nu mai pot să dorm nopțile. Dar încă mai trag speranță. Deunăzi mi-a zâmbit!

Oh, mă îndoiesc că a fost un zâmbet. La urma urmelor, vorbeam de Kijima. Cred că era mai degrabă un rânjet superior, provocat de prostia lui Kazue. Dar această informație era o binecuvântare pentru mine. Mă tot gândisem la un mod de a scăpa de cei doi Kijima și de Yuriko. Am început să urzesc un plan.

– Am să văd ce pot scoate de la Yuriko. Voi afla ce relație are ea cu Kijima și ce fel de fete îi plac tânărului, e-n regulă?

Kazue și-a ținut respirația și a încuviințat din cap. M-am uitat la expresia temătoare de pe fața ei și am adăugat:

– E în regulă dacă îi spun că îți place de Kijima?

Kazue părea îngrozită și a dat tare din mâini în semn de protest.

– Nu, nu, nu! Te rog să nu-i spui. Încă nu vreau să știe nimeni. Poate o să-i spun mai târziu.

– Am înțeles.

– Dar mai *este* un lucru pe care aș vrea să-l afli, dar fără să pari prea interesată. Zicând acestea, Kazue și-a tras în sus șosetele bleumarin trei sferturi, care începuseră să-i cadă spre glezne. Află dacă l-ar interesa o fată cu un an mai mare ca el.

– Ce importanță are dacă fata e cu un an mai mare sau mai mică? Doar vorbim despre fiul profesorului Kijima. Sunt sigură că, mai mult decât vârsta, îl interesează dacă fata e inteligentă.

Ea a chițăit încet și și-a făcut ochii mici mai mari decât îi văzusem vreodată.

– Ai dreptate. Și profesorul Kijima e un bărbat arătos. Mă dau în vânt după orele lui de biologie!

– Bine. O sun pe Yuriko diseară și am să văd ce spune.

Am mințit. Nici nu știam numărul de telefon al familiei Johnson. Dar Kazue și-a lăsat în jos ochii care mă priveau cu îngrijorare.

– Ai grijă, te rog. Surorii tale nu-i place să bârfească, nu-i așa?

– Amândouă știm să păstrăm un secret. Nici să nu te gândești că am sufla o vorbă.

– Serios? Ce ușurată mă simt! Kazue s-a uitat la ceasul de la mână. Acum aș face mai bine să mă duc la echipa mea.

– Te-au lăsat să patinezi până acum?

Kazue a dat din cap în semn că da și și-a luat geanta de sport bleumarin pe care o aveau toate membrele echipei.

– Mi-au zis că mă lasă să patinez când îmi fac un costum de patinaj. Așa că mi-am făcut unul.

– Pot să-l văd?

Fără tragere de inimă, și-a scos din geantă costumul. Era bleumarin cu auriu, culorile Școlii Q. Croiala și modelul erau exact la fel cu ale costumelor purtate de majorete.

– Mi-am cusut singură paietele, a spus ea ținând costumul în dreptul pieptului.

– Arată ca un costum de majoretă, am remarcat eu.

– Serios? Kazue a părut tulburată o clipă. Crezi că l-am făcut special să arate ca un costum de majoretă, pentru că nu am fost primită în trupă, nu-i așa?

– Nu, eu nu cred asta, dar altele ar putea să gândească așa.

Kazue s-a posomorât când mi-a auzit răspunsul sincer, dar apoi a mormăit – aproape ca și când ar fi vorbit cu ea însăși:

– E prea târziu acum, l-am cusut deja. L-am făcut așa pentru că îmi plac culorile Școlii Q, asta-i tot.

Kazue era foarte înclinată să se autoamăgească, trebuie să recunosc. Într-o clipită, era în stare să deformeze realitatea în funcție de propriile necesități. Detestam din tot sufletul această tendință a ei.

– Ce fel de fete crezi că-i plac lui Kijima? Adică de la ce cluburi? Ce mă fac dacă detestă fetele din echipa de patinaj? Sau dacă e unul dintre tipii ăia ușuratici cărora le plac fetele din trupa de majorete? În acest caz ce-o să mă fac?

– Nu-ți face griji. Patinatoarele sunt la fel de pline de viață ca și majoretele. Trebuie să-i placă fetele din echipa asta.

Măcar sunt mai drăguțe decât cele din echipa de baschet! Și pariez că-i plac fetele bune la învățătură!

– Vorbești serios? Chiar crezi și tu asta? De când m-am îndrăgostit de Kijima, parcă îmi place și mai mult să învăț.

Kazue vorbea fericită, întinzându-și costumul pe bancă. Apoi l-a împăturit și l-a pus în geanta de sport. Kazue era atât de neîndemânatică încât nu putea să facă nimic ca lumea.

– Vai, trebuie s-o întind! Dacă întârzii, va trebui să le lustruiesc patinele senioarelor. Pe curând!

Kazue și-a înșfăcat geanta cu patinele și costumul și a ieșit ca o furtună din încăpere. După ce a plecat, am rămas singură în clasă pentru câtva timp. Era toamnă și înserarea se lăsa repede. Cât ai clipi, s-a făcut întuneric. Începuse să mă doară fundul de atâta stat. Am observat că pe marginea băncii în care ședeam era scris ceva cu o cariocă: „Iubire... iubire... o iubesc pe Junji! Iubire... iubire... îl iubesc pe Kijima..." Aproape fără să vreau, am ajuns să-mi închipui alte rânduri ce puteau fi scrise, amintindu-mi de pasiunea care plutea în aer între profesorul Kijima și Mitsuru. Am oftat adânc.

N-am fost în viața mea îndrăgostită de un bărbat. Da, sunt o ființă umană care a trecut foarte bine prin viață fără să cunoască văpaia pasiunii. Și nu am regrete. Kazue nu era prea diferită de mine. De ce n-a fost ea în stare să aprecieze asta?

•

Era trecut de nouă seara. Tocmai ieșisem din baie și mă îndreptam spre sufragerie să mă uit la televizor când s-a deschis ușa din față și a intrat bunicul meu în apartament. Fusese la băut. Fața îi era foarte roșie și gâfâia.

– Păi ai întârziat, vezi bine. Eu am mâncat înaintea ta.

Am arătat înspre vasele cu mâncarea pe care i-o lăsasem pe măsuța de ceai: macrou în sos miso, legume fierte și murături. Bunicul le pregătise pe toate înainte să iasă în oraș. Bunicul a oftat adânc fără să spună nimic. Purta un costum pe care nu-l mai văzusem niciodată, bătător la ochi, cu dungi negre și late pe un fond verde-deschis. Cămașa lui cu mâneci scurte era de un galben pal și purta o cravată de cowboy strânsă cu un inel ciudat de argint. Bunicul avea mâini mici pentru un bărbat și, în timp ce își slăbea cravata, a început să chicotească pe înfundate, de parcă își amintea ceva. Fără îndoială că făcuse o vizită la Fluviul Albastru.

– Bunicule, te-ai dus la barul mamei lui Mitsuru?

– Îhî.

– Era mama ei acolo?

Reticența bunicului meu era ciudată, dat fiind că era de obicei așa de vorbăreț.

– Deci era acolo?

– Ce femeie minunată! a mormăit bunicul drept răspuns, mai mult pentru sine. S-a întors să se uite la bonsaii pe care îi lăsase afară și apoi s-a dus pe terasă, vădit neinteresat să mai discute cu mine. Nu-și lăsa niciodată bonsaii afară seara să-i ude roua, așa că purtarea lui m-a tulburat mult.

În acea noapte am avut un vis ciudat. Bunicul și cu mine pluteam la nesfârșit pe o mare străveche. Toți erau acolo: mama mea moartă; tatăl meu, care trăiește acum cu o turcoaică. Unii stăteau pe pietrele negre de pe fundul oceanului, alții erau întinși pe nisipul zgrunțuros. Eu purtam fusta verde plisată care îmi plăcuse atât de mult în copilărie. Mi-amintesc că îmi treceam mâna de-a lungul pliseurilor și deveneam din ce în ce mai nostalgică. Bunicul era îmbrăcat în același costum elegant

pe care îl purtase la Fluviul Albastru. Capetele cravatei sale șnur pluteau în apă. Părinții mei purtau hainele pe care și le puneau întotdeauna în casă. Arătau la fel ca în urmă cu mulți ani, pe vremea când eram copil.

Marea a început să se umple cu plancton, care era foarte asemănător fulgilor de zăpadă. Când m-am întors să mă uit la suprafața apei, cerul de deasupra era senin și luminos și totuși, dintr-un anumit motiv, familia mea și cu mine ne trăiam fericiți viețile pe fundul întunecos al oceanului. Era un vis ciudat, dar plin de liniște. Și, cum să vă spun, Yuriko nu era pe nicăieri. Fără ea, mă simțeam relaxată și calmă, dar și oarecum încordată, pentru că așteptam să-și facă apariția și nu știam când.

Kazue a venit înot lângă noi, în costumul ei de majoretă, cu părul său negru ca smoala și ochii în care se citea o hotărâre de neclintit. Purta colanți viu colorați, așa mi-am dat seama că era costumul ei de patinaj, nu unul de majoretă. Kazue se concentra foarte mult asupra mișcărilor pe care le făcea în ritmul muzicii pentru gimnastică, dar, fiind sub apă, se mișca încet și languros. Am pufnit în râs. M-am întrebat dacă nu era și Mitsuru pe-acolo și m-am uitat după ea. Mitsuru se băgase într-o epavă de pe fundul oceanului și învăța. Johnson și Masami stăteau pe puntea vasului scufundat. Mă gândeam să mă îndrept în acea direcție, când, brusc, totul s-a întunecat în jurul meu. O formă uriașă își aruncase umbra pe suprafața apei, blocând razele soarelui. M-am uitat în sus, uimită.

Apăruse în sfârșit Yuriko. Eu eram de mărimea unui copil, dar Yuriko, cu fața și corpul unei femei adulte, era îmbrăcată în vălurile albe ale unei zeițe a mării. Sânii mari i se zăreau sub veșmânt. Yuriko a venit spre noi înotând cu brațele și picioarele ei lungi, având un zâmbet radios pe fața ei frumoasă. M-au

îngrozit ochii ei care priveau în jur, sub apă. Nu răspândeau deloc lumină. M-am ascuns în umbra unei stânci, dar Yuriko și-a întins brațele minunat modelate și a început să mă tragă spre ea.

M-am trezit cu cinci minute înainte să sune deșteptătorul pe care îl pusesem de cu seară. Am mai stat în pat, gândindu-mă la visul pe care îl avusesem. De când apăruse Yuriko, toți se schimbaseră brusc. Iubire... toți căzuseră în capcana iubirii: Mitsuru îl iubea pe profesorul Kijima, Kazue – pe fiul lui și bunicul meu – pe mama lui Mitsuru. Firește, când vine vorba despre iubire, n-am idee ce reacție chimică pune stăpânire pe inimă, pentru că n-am simțit niciodată așa ceva. Tot ce știam era că trebuie să fac ceva pentru a câștiga din nou măcar afecțiunea lui Mitsuru și a bunicului. Voi fi oare în stare să mă bat cu Yuriko? Nu conta. N-aveam de ales.

•

În pauza de prânz, Kazue a venit agale către banca mea, emanând încredere prin toți porii. Și-a pus prânzul pe un scaun liber și l-a tras spre pupitrul meu, cu un scârțâit neplăcut.

– Nu te superi dacă mănânc cu tine, nu?

Dar mâncase deja totul înainte să mă întrebe. I-am aruncat o privire de gheață. Cățea! Catastrofa modei! Ticăloaso! Arăta și mai dezgustător astăzi, așa scârboasă era că îmi venea să-i strig tot felul de ocări. Încercase să-și onduleze părul. De obicei, îi atârna moale în jurul feței, acoperindu-i capul ca un coif, dar azi îi ieșea în afară pe ambele părți ale feței, ca borurile mari ale unei pălării. Încă mai vedeai urmele lăsate de bigudiuri. Și, ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, își conturase ochii mici și terni în așa fel că părea să aibă pleoape duble.

– Ce ți-ai făcut la ochi?

Kazue și-a dus încet mâinile la pleoape.

– Oh, astea se numesc Pleoape Elizabeth.

Făcuse rost de unul dintre acele produse de înfrumusețare pe care japonezele îl aplică pe pleoape ca să obțină acel pliu în plus, după care se înnebunesc, deoarece cred că astfel ochii lor vor arăta ca ai europencelor. Probabil că se uitase pe furiș cum și-l aplica la toaletă una dintre fetele bogate. Doar gândul că ținea Kazue la ochi acel bețișor de plastic cât o scobitoare cu două vârfuri și își aplica chestia aia îmi făcea pielea de găină. Și fusta și-o scurtase așa mult, că îi vedeai jumătate din coapsele ei slăbănoage. Se străduise atâta să fie atrăgătoare, că sfârșise prin a fi mai caraghioasă ca oricând.

Celelalte fete din clasă și-au dat ghionturi în spate când au văzut-o pe Kazue și n-au făcut nici un efort să-și stăpânească râsetele. Îmi venea greață numai când mă gândeam că celelalte credeau că suntem prietene. Nu mă deranjase așa mult când Kazue era doar fata urâtă atotștiutoare, dar această transformare se datora lui Yuriko, ceea ce înrăutățea lucrurile.

– Satō, aș vrea să-mi faci un serviciu. Două din colegele noastre, care erau și ele în echipa de patinatoare, s-au apropiat de Kazue. Amândouă erau eleve vechi în școală, dar se vedea clar că una din ele i se subordona celeilalte. Erau foarte apropiate. Amândouă aveau tați care fuseseră ambasadori în țări străine. Dar se părea că existau deosebiri de prestigiu între ambasadori, în funcție de țara unde erau numiți. Fetele se tratau una pe alta potrivit respectului cuvenit taților lor.

– Ce anume? a întrebat Kazue întorcându-se spre ele voioasă. Când i-au văzut Pleoapele Elizabeth, amândouă au schițat un zâmbet pe care au încercat să și-l ascundă. Totuși, Kazue

nu a observat nimic. În schimb, și-a trecut degetele prin bucle de parcă ar fi spus: „Uitați-vă la noua mea coafură". Când cele două și-au mutat privirea la părul ei, nu și-au mai putut stăpâni râsul. Kazue se uita la ele fără nici o expresie pe față.

– Echipa a desemnat un comitet pentru recapitularea de la mijlocul trimestrului, din care facem parte și noi. Nu te supăra că te întreb, dar ne-ai lăsa să-ți copiem notițele de la engleză și literatură clasică? Tu ești cea mai bună elevă din echipă.

– Desigur, a răspuns Kazue strălucind de mândrie.

– În acest caz, te-ar deranja să ne dai și notițele tale de la geografie și educație civică? Ți-am fi toate foarte recunoscătoare.

– Nici o problemă.

Fetele au ieșit grăbite din clasă. Eram sigură că stăteau pe hol și râdeau ca niște nebune.

– Ești așa o proastă! Nu există nici un fel de comitet pentru recapitularea de la mijlocul trimestrului!

Știam că nu era deloc treaba mea, dar nu m-am putut abține. Nu că ar fi contat. Kazue era încă în culmea fericirii, deoarece i se spusese că e „cea mai bună elevă din echipă".

– Trebuie să ne ajutăm toate una pe alta.

– O, asta-i minunat! Și ele cum o să te ajute?

– Păi eu nu știu să patinez, o să mă învețe ele cum să fac.

– Stai o clipă. Te-ai înscris în echipa de patinaj și nu știi să patinezi?

Kazue a început să desfacă batista în care era învelită cutia sa pentru prânz, cu o privire tulburată. A scos de-acolo un bol de orez fiert și o felie de roșie. Asta era totul. Eu îmi adusesem macroul care rămăsese de la cină și mâncam cu poftă. Dar când am văzut ce puțină mâncare avea Kazue, am fost prea uimită ca să continui. Kazue începuse să-și mănânce orezul

cu un dezgust vizibil. Era orez fără nimic înăuntru, doar cu puțină sare.

– De fapt, știu să patinez un pic. Am patinat de multe ori cu tatăl meu în Parcul Kōrakuen.

– Și costumul pe care ți l-ai făcut? Te-au lăsat să patinezi?

– Nu e treaba ta.

Kazue s-a îndepărtat de banca mea.

– Nu cumva prețul costumului și taxele pentru patinoar sunt prea mari pentru voi? am insistat eu. Tatăl tău nu s-a plâns?

– Ce motiv ar fi avut? Kazue s-a bosumflat, mâniindu-se în același timp. Avem destui bani.

Cu siguranță că nu aveau bani pentru așa ceva. Mi-am amintit cu amărăciune întunericul din casa lui Kazue și felul în care mă presase tatăl ei să-i dau bani pentru convorbirea internațională pe care o făcusem.

– Să nu mai vorbim despre echipa mea. Aș vrea să știu ce a zis Yuriko. Ai întrebat-o?

– Am sunat-o imediat. Ascultă aici, n-ai de ce să-ți faci griji. Yuriko mi-a spus că tânărul Kijima îi arăta școala, nimic mai mult. Mi-a mai zis că nu crede că băiatul se vede cu vreo fată acum.

– Asta-i grozav! Kazue a bătut din palme de bucurie. Eu găseam plăcerea de a minți mai mare decât îmi închipuisem.

– A, ar mai fi ceva. E doar părerea lui Yuriko, desigur, și poate că nu e fondată, dar probabil că lui Kijima îi plac actrițele mai în vârstă.

– Cine? Cine?

– Actrițe ca Reiko Ōhara.

Mă pornisem și nu puteam să mă opresc. Pe atunci, Reiko Ōhara era una dintre cele mai îndrăgite actrițe, din câte auzisem.

– Reiko Ōhara! s-a tânguit Kazue și s-a uitat pierdută înaintea ei, simțindu-se extrem de frustrată. „Cum aș putea vreodată să o înlocuiesc în inima lui pe Reiko Ōhara?" părea să se gândească. Preț de o clipă, mi-am amintit cum o păcăleam pe Yuriko cu minciunile mele când eram mici și mi-a tresăltat inima de bucurie. Dar Yuriko nu mă crezuse niciodată în întregime. Exista mereu o parte din ea care se opunea. Dacă o fată știe că nu e deșteaptă, va fi întotdeauna oarecum suspicioasă. Dar nu și Kazue. Îmi credea absolut toate minciunile.

– O, nu! Tu ce crezi? Ce-aș putea face să concurez cu ea?

Kazue mă privea plină de speranță. În cele din urmă, narcisismul ei a câștigat. Și-a recăpătat repede încrederea în sine.

– Ei bine, am spus eu cu multă convingere, în primul rând, ești bună la învățătură și știi că lui Kijima îi plac fetele inteligente. Și apoi a pomenit de Mitsuru. Poate că e interesat de ea.

– Mitsuru? Kazue a făcut stânga-mprejur ca să se uite la ea. Mitsuru stătea în banca ei și citea o carte. Avea o copertă, așa că nu puteam fi sigură ce era, dar părea un roman în engleză. În timp ce Kazue o măsura pe Mitsuru cu privirea, am observat cum valul de gelozie urca în ea până i-a albit obrajii.

Mitsuru trebuie să fi simțit privirea fixă a lui Kazue, pentru că s-a întors și s-a uitat la noi. Nu arăta nici un fel de interes pentru noi. Mi s-a părut ciudat că Mitsuru nici nu pomenise de vizita făcută ieri-seară de bunicul meu la barul mamei sale. Poate că mama ei nu-i spusese că bunicul trecuse pe-acolo.

– Hei! Hei! a început Kazue să mă bată la cap. Ți-a spus ce fel de fete îi plac lui Kijima?

– Păi cred că putem bănui că-i plac fetele drăguțe – e bărbat, până la urmă.

– Da, fete drăguțe...

Kazue a mai ciugulit puțin din orezul ei și a oftat.

– Tare mi-aș dori să arăt ca Yuriko! Dacă m-aș fi născut cu frumusețea ei... nici nu-mi pot închipui ce fericită ar fi fost viața mea. O lume cu totul nouă s-ar fi deschis pentru mine. Într-adevăr, să fii așa frumoasă și să ai și *minte* ce ți-ai putea dori mai mult?

– Asta se întâmplă pentru că e un monstru.

– Poate. Dar, dacă ajungi unde a ajuns ea fără să înveți, m-aș bucura să fiu și eu un monstru.

Kazue era cât se poate de serioasă. Și, în cele din urmă, chiar a ajuns un monstru în carne și oase. Firește că atunci nu aveam cum să știu ce se va întâmpla cu ea. Ce? Credeți că a ajuns Kazue astfel ca reacție a ceea ce făcusem eu atunci? Vreți să spuneți că eu sunt de vină pentru firea ei excentrică? Nu cred asta nici o clipă. Nu, cred că în fiecare din noi există ceva latent care îi formează caracterul și e răspunzător de toate. Exista în adâncul sufletului lui Kazue ceva care era de vină pentru schimbarea din înfățișarea ei. Sunt sigură de asta.

– Ciugulești ca o păsărică. Cred că mănânci enorm la micul dejun, i-am spus eu malițios.

Kazue a scuturat tare din cap.

– Nici pomeneală. Nu beau decât o sticlă de lapte.

– Serios? Deunăzi, când am trecut pe la tine, ai mâncat tot din farfurie. Ai băgat la ghiozdan chiar și sosul.

Ofensată, Kazue s-a uitat chiorâș la mine.

– Ei bine, nu mai fac așa. Am grijă ce mănânc. La urma urmei, vreau să fiu frumoasă ca un top-model.

Atunci mi-a venit în minte ceva foarte crud. Dacă avea să ajungă mai slabă decât era, va arăta atât de groaznic că nu va mai atrage pe nimeni.

– Da, ai mare dreptate. Dacă mai slăbești câteva kilograme, ai să arăți perfect, i-am spus.

– Știu. Așa cred și eu. Kazue și-a ridicat fusta cu sfială. Am picioare prea groase. Mi s-a spus la antrenamente că, dacă slăbesc, am să fiu mai ușoară și o să patinez mai bine.

– Tot ce trebuie să faci e să te străduiești mai mult. Știi, și Kijima e slab.

Kazue a dat din cap, convinsă de adevărul spuselor mele. Apoi a remarcat, încântată:

– Dacă aș fi un pic mai slabă, aș fi mai drăguță, iar lui Kijima și mie o să ne stea bine împreună.

Și-a învelit cutia pentru prânz într-o batistă pătată cu zeamă de roșie. A apărut Mitsuru, cu acea carte sub braț. M-a bătut pe umăr.

– A venit Yuriko. A zis că are ceva de vorbit cu tine.

Yuriko? De câte ori îi spusesem să nu mă caute niciodată la școală? Surprinsă, m-am întors spre ușă. Stătea în prag cu tânărul Kijima, uitându-se la mine. Kazue nu-i văzuse încă, așa că i-am dat repede un ghiont.

– Uite-l pe Kijima.

Obrajii lui Kazue s-au făcut roșii ca sfecla și a cuprins-o o mare tulburare. „Ce să fac? Ce să fac? Nu sunt încă pregătită să mă vadă! Ce mă fac?" Acestea erau gândurile care se citeau pe fața ei.

M-am ridicat în picioare.

– Nu-ți face griji. Au venit să stea de vorbă cu mine.

– Dar i-ai spus lui Yuriko că îmi place de Kijima, nu-i așa?

– Nu i-am zis.

Am lăsat-o să intre în panică și m-am îndreptat spre cei doi vizitatori ai mei. Yuriko mă privea insistent în timp ce mă

apropiam de ea. Stătea dreaptă ca lumânarea și era acum cu zece centimetri mai înaltă ca mine. Brațele care îi ieșeau din bluza cu mâneci scurte erau lungi, subțiri și frumos modelate. Chiar și degetele îi erau superbe.

– Ce cauți aici?

L-am văzut pe tânărul Kijima tresărind, mirat de asprimea din vocea mea.

– Profesorul Kijima e dirigintele meu, cred că știi deja. Mi-a cerut să-i dau informații în scris despre familia mea și nu știu ce să scriu. Cred c-ar fi ciudat ca tu și cu mine să scriem lucruri diferite.

– De ce nu scrii despre Johnson și Masami?

– Dar Johnson nu e din familia ta. Poate e mai mult decât o rudă? Kijima junior a zâmbit cu viclenie și s-a uitat în ochii ei. Am văzut-o pe Yuriko roșind. În ochi i se aprinsese o scânteie. Furia dă naștere hotărârii, iar în ochii lui Yuriko văzusem scânteia hotărârii. Yuriko nu era o ființă hotărâtă. Va trebui să calc în picioare acel lucru care o făcuse astfel.

– Am dat informații despre tine și tata. Dar, dacă profesorul Kijima îmi cere hârtia, am să-i spun să vorbească și cu tine.

– Foarte bine.

M-am uitat la tânărul Kijima.

– Nu ești fiul profesorului Kijima?

– Ba da. Și ce te interesează? M-a privit chiorâș. Era clar că detesta cel mai mult pe lume să-l întrebe cineva de tatăl său.

– Am vrut să spun doar că tatăl tău este un profesor grozav, nimic mai mult.

– Ei bine, acasă e și un tată grozav, a parat Kijima.

– Tu și Yuriko sunteți mereu împreună. Trebuie să fiți foarte buni prieteni.

– Asta e pentru că sunt managerul ei, a răspuns Takashi Kijima în glumă. Și-a vârât ambele mâini în buzunare și a dat din umeri. Cei doi coceau ceva. Muream de nerăbdare să aflu despre ce era vorba, abia mă puteam stăpâni.

– Da' ce fel de manager îi ești?

– Fac un pic din toate. Și, apropo, Yuriko s-a hotărât să intre în trupa de majorete.

„Oare nu era ironia sorții?" m-am gândit, pe când mă întorceam să mă uit iar la Kazue. Ea își lăsase ochii în jos, prefăcându-se că nu o interesa câtuși de puțin discuția noastră. Dar eu știam că ne asculta încordată.

– Kijima, ce părere ai de fata aceea de colo?

Takashi i-a aruncat o privire lui Kazue și a dat din umeri, ca și cum nu-l interesa deloc. Yuriko părea plictisită, așa că l-a tras de mână.

– Hai să mergem, Kijima.

Când Yuriko a dat să plece, am înțeles imediat. Nu mai era fetița care se ținea după mine prin zăpadă în noaptea aceea de demult. Acum exact șase luni, când plecase în Elveția, abia că-și exprima vreo opinie, dar acum că fusese despărțită de mine câtva timp, devenise mult mai hotărâtă.

– Yuriko, ce-i cu tine? am întrebat-o eu prinzând-o de braț. Ce s-a întâmplat cu tine în Elveția?

Oare avea temperatura corpului scăzută? Brațul ei era rece ca gheața. Ce urmăream oare cu întrebarea asta? Cred că era evident și dovedea totodată cât de nervoasă eram. Însă voiam s-o fac să-mi spună ceea ce știam deja – că făcuse sex cu un bărbat. Nu mai era virgină.

Dar Yuriko a reușit să mă surprindă.

– Am pierdut-o pe persoana pe care o iubeam cel mai mult.

– Cine?

– Să nu-mi spui că ai și uitat. Scânteia din ochii lui Yuriko s-a transformat în flacără. Sigur că mama noastră.

S-a uitat în jos la mine cu dispreț. I s-a schimonosit fața, ochii îi aruncau văpăi și i-a apărut o expresie foarte mâhnită. Doream cu disperare să-i văd fața și mai hidoasă decât era pe-atunci.

– Dar tu nu semeni deloc cu ea!

– Asemănarea n-are nici o importanță. Rostind această ultimă replică, s-a agățat de brațul lui Takashi.

– Kijima, mi-a ajuns. Hai să plecăm!

Kijima abia a avut timp să se întoarcă spre ușă, că Yuriko l-a și târât după ea. Însă băiatul tot a reușit să-mi arunce o privire curioasă. Da, așa era. Eram complet bulversată de chestia cu asemănarea și așa aveam să fiu în continuare. Mai sunt și acum. Nu știu de ce.

Înainte să ajung în banca mea, Kazue s-a și repezit după mine și a început iar să mă descoase.

– Hei, ce-ai vorbit cu ei? Ați stat acolo mult timp.

– O mulțime de chestii. Totuși, n-a fost vorba despre tine.

Kazue și-a coborât pleoapele duble atât de nefirești și s-a gândit o clipă la ce îi spusesem, apoi m-a întrebat:

– Ce-ar trebui să fac ca să mă bage în seamă Kijima?

– De ce nu-i scrii o scrisoare?

Kazue s-a înseninat la auzul sugestiei mele.

– Ce idee grozavă! Am să-i scriu. Dar, înainte să-i trimit scrisoarea, pot să ți-o arăt și ție? O părere imparțială mi-ar fi de ajutor.

Imparțială? A schițat un zâmbet. Am remarcat că acel zâmbet nu era decât o imitație a celui al lui Yuriko de mai înainte.

•2•

Ați putea ghici ce-am făcut în seara aceea? Mă obseda noțiunea de asemănare. Când mi-am dat seama de asta, am hotărât să scot de la bunicul meu niște răspunsuri. Voiam să știu cine a fost tatăl meu. Bineînțeles, știam deja că sunt metisă. Era limpede ca lumina zilei. Știam că mama era japoneză și eram convinsă că tata trebuia să fi fost din altă țară. Uitați-vă la pielea mea! Așa-i că nu e galbenă? Ei bine, nu este.

Dar eram absolut sigură că tatăl meu nu era elvețianul cu care o făcuse mama pe Yuriko. De ce? Ei bine, pentru început, nu semănam deloc. Și, în al doilea rând, cum ar fi putut un om așa mediocru să aibă un copil atât de inteligent ca mine? Nu părea posibil. În plus, tata se purta foarte urât cu mine. Mă ținea tot timpul la distanță și, pentru că mă certa des, n-am simțit niciodată că mă iubește.

Încă din copilărie, Yuriko se lua de mine pentru că nu semănam. V-o puteți închipui pe Yuriko luându-se de mine? Și de ce nu? Oare pentru că e frumoasă? Ei bine, înfățișarea poate înșela. Yuriko era de zece ori mai rea și mai dușmănoasă decât am fost eu vreodată. Nu avea nici un fel de rețineri să mă săgeteze drept în inimă: „Mă întreb pe unde o fi taică-tu, ce zici? mă lua ea la rost. Pentru că nu semeni deloc cu tatăl *meu*". Aceasta era arma ei supremă.

Mi-am dat seama că elvețianul nu era tatăl meu adevărat la câtva timp după ce a venit Yuriko pe lume. Într-adevăr, Yuriko nu semăna cu nimeni, dar avea, în mod clar, atât trăsături europene, cât și asiatice. Faptul că era proastă o făcea să semene leit

cu părinții noștri. Nici eu nu semănam cu nimeni din familie și totuși arătam mult mai mult a asiatică. Și eram deșteaptă. Așa că din cine mă trăgeam? De când am devenit conștientă, m-a frământat îndoiala în privința originii mele. Cine era tatăl meu?

Odată, în timpul orei de biologie, am găsit răspunsul la întrebare: eram un mutant. Dar bucuria acestei descoperiri a fost de scurtă durată. Era mult mai probabil ca frumoasa Yuriko să fie un mutant. De îndată ce mi s-a spulberat această iluzie, am ajuns de unde plecasem: nedumerită, necăjită și fără nici un răspuns la întrebarea care mă chinuia și avea să mă frământe în continuare. Nici acum n-am găsit răspunsul. Iar întoarcerea lui Yuriko în Japonia mi-a scos din nou la suprafață toate îndoielile.

•

Probabil că bunicul ieșise în oraș în acea seară; în orice caz, nu era acasă. Și nu pregătise nimic pentru cină. Așa că, neavând încotro, am început să clătesc orezul în mai multe ape. Am scos niște tofu din frigider și mi-am făcut o supă miso[1]. Nu aveam alte alimente în casă – nici o garnitură –, așa că am bănuit că bunicul se dusese la cumpărături și l-am așteptat să se întoarcă. S-a făcut noapte. L-am tot așteptat, dar nu venea. Era aproape zece când am auzit deschizându-se ușa de la intrare.

– Ai întârziat!

– Vai! a mormăit bunicul. M-am dus în holul de la intrare și l-am văzut lăsându-și capul în jos, pocăit, dar și glumeț, ca un copil care fusese mustrat. Dar asta ce-i? m-am gândit.

[1] Rețetă tradițională japoneză, pe bază de pastă de miso și dashi (n.tr.)

Bunicul se făcuse mai înalt! Își scotea niște frumoși pantofi maro pe care nu-i mai văzusem niciodată. Când m-am uitat mai bine la încălțări, am văzut că aveau tocuri la fel de înalte ca pantofii de femeie.

– Ce-i cu pantofii ăștia?

– Se numesc *ghete secrete!*

– Unde naiba se vând pantofi ca ăștia?

– Da' ce e rău la ei? Bunicul s-a scărpinat în cap, cam rușinat. Mirosul de briantină care îl înconjura era deosebit de înțepător. Bunicul era un om foarte îngrijit, așa că se dădea mereu cu ulei de păr când ieșea și chiar când stătea în casă, dar în seara aceea își pusese de două ori cantitatea obișnuită. M-am ținut de nas și l-am măsurat cu privirea. Costumul său maro, în care nu-l mai văzusem înainte, nu era pe măsura lui și împrumutase o cămașă albastră de la prietenul lui de la pază. Știam că e așa, pentru că îl văzusem pe omul acela purtând mândru cămașa respectivă cu puțin timp înainte. Pe deasupra, era evident că bunicul avea pe el o cămașă împrumutată, deoarece mânecile ei erau mai lungi decât cele ale sacoului. Culmea culmilor, mai purta și o cravată argintie foarte țipătoare.

– Îmi pare rău. Trebuie să-ți fie o foame de lup, a spus el și mi-a întins un pachețel ambalat cu grijă. Era binedispus. Am simțit miros de țipar prăjit. Aroma era așa de pătrunzătoare, încât m-am gândit preț de un minut că o să leșin. Pachetul se pătase de la sosul încă destul de cald. L-am luat în ambele mâini și am rămas pe loc, fără să spun nimic. Bunicul arăta așa ciudat. Poate îi trecuse obsesia pentru bonsai. Dar cum de avea din ce să-și cumpere haine și pantofi noi? De unde făcea rost de bani?

– Bunicule, ăsta e un costum nou?

– L-am cumpărat de la Nakaya, magazinul vizavi de gară, a răspuns el netezind materialul cu ambele mâini. E un pic cam mare, dar cred că arăt în el ca un playboy. Știi că mă dau în vânt după lux. Și mi s-a recomandat cravata asta. Mi-au zis că o cravată argintie s-ar potrivi de minune la un costum ca ăsta. Dacă te uiți mai de-aproape, ai să vezi că materialul are model. Arată ca solzii unui șarpe, nu? Și în lumină strălucește. M-am dus la magazinul Kitamura, cel de pe partea cealaltă a gării, să-mi iau pantofii. Sunt un tip scund, știi, așa că alții se uită disprețuitor la mine, ceea ce nu accept. Așa că am făcut ceva cumpărături. Cămașa asta e singurul lucru pe care nu l-am cumpărat – m-am simțit puțin vinovat că am cheltuit atâția bani –, așa că am împrumutat-o de la amicul meu de la etaj. Dar nu crezi că se asortează culoarea ei cu costumul? Ar fi fost mai bine să aibă butoni. Imediat ce găsesc o cămașă ca lumea, cu butoni, o s-o cumpăr. Asta va fi viitoarea mea achiziție.

Bunicul se uita cu regret la mânecile cămășii. Îi atârnau în voie până la degetele lui subțiri. Am arătat înspre pachet.

– Da' țiparul de unde-l ai? Ți l-a dat cineva?

– A, bine. Mănâncă-l repede. M-am gândit să ai și pentru prânzul de mâine, așa c-am cumpărat mai mult.

– Te-am întrebat dacă ți l-a dat cineva.

– Iar eu ți-am zis că l-am cumpărat, nu? a răspuns bunicul cu țâfnă. Mi-a mai rămas ceva mărunțiș. A observat într-un final că eram supărată pe el.

– Ai fost la barul mamei lui Mitsuru?

– Da. E vreo problemă?

– Te-ai dus și ieri-seară. Probabil că ai atâția bani că n-ai ce face cu ei.

Bunicul a deschis ușa de la verandă cu mult zgomot și s-a uitat afară. Am avut brusc o premoniție îngrozitoare și m-am dus repede pe terasă. Două sau trei din plantele lui lipseau.

– Bunicule, ți-ai vândut bonsaii?

Bunicul nu a răspuns. A luat de jos ghiveciul cel mare cu pinul negru și și-a frecat afectuos obrajii de acele lui.

– Și ai de gând să-l vinzi mâine și pe ăsta?

– Nu. Mai bine mor decât să-l vând pe ăsta. Nici dacă mi se oferă la Grădina Longevității treizeci de milioane de yeni pe el.

Dacă îl lăsam pe bunicul să facă ce vrea, avea să-și vândă în scurt timp toți bonsaii și să cheltuiască banii la Fluviul Albastru. Aveam să ajungem rău de tot.

– Era acolo mama lui Mitsuru?

– Da.

– Despre ce-ați vorbit?

– Era ocupată, știi. Ea nu poate să stea cu mine tot timpul.

Ea. Rostea acest cuvințel cu atâta afecțiune. O mare forță părea să emane din corpul bunicului, o chintesență pe care n-o mai întâlnisem niciodată, puternică, dar blândă. Percepeam influența lui Yuriko; prezența ei îi schimba pe cei din jurul ei. Voiam să-mi acopăr ochii și urechile. Bunicul s-a întors spre mine și m-a privit. Pe fața lui se vedea un pic de teamă. Cred că și-a dat seama că eu consideram noua lui iubire o rușine.

– Despre ce ai vorbit cu mama lui Mitsuru?

– Ți-am zis că n-am avut mult timp să stăm de vorbă. Ea e patroana barului, mai trebuie să ți-o spun?

– Dar ați ieșit să mâncați țipar în altă parte.

– Așa e. Ea a zis că poate să plece o vreme și să lase fetele singure, și m-a rugat să vin cu ea. M-a dus la un local scump de pe malul celălalt al fluviului. Eu eram un pic emoționat,

pentru că nu mai fusesem niciodată la un asemenea restaurant elegant. La primul fel, am luat supă de ficat. E destul de bună. I-am spus că aș dori să-ți aduc și ție să guști, fiindcă îmi părea rău că stăteai acasă singură, așa că ea a comandat porția asta de țipar pentru tine. Mi-a spus că a întristat-o faptul că ți-ai pierdut mama și că trebuie să ai mult curaj să înfrunți viața de una singură. Este o femeie foarte cumsecade.

De ce, m-am întrebat eu, îi vorbea bunicului de parcă era un înger? Chiar și Mitsuru o critica – pe propria mamă!

Când mi-am amintit de dimineața în care m-a dus cu mașina, am simțit că mi se urcă sângele la cap de furioasă ce eram pe mama lui Mitsuru. Mai aveam un pic și îmi crăpa capul.

– Deci porția de țipar a fost un cadou?

– Păi tu m-ai făcut s-o spun.

Când bunicul a vrut să închidă subiectul, eu eram gata de atac.

– Și dacă i-aș spune mamei lui Mitsuru că ai făcut pușcărie ce ar fi? Pun pariu că ar fi șocată.

Bunicul și-a scos sacoul fără să spună nimic. I-a apărut un rid între sprâncene. Voiam să-i spun lucruri care să-l supere, pentru că doream ca totul să rămână la fel, să trăim amândoi fericiți printre bonsai. Iar el voia să strice totul, să intre pe tărâmul acela dezgustător al iubirii – exact ca Yuriko. Trădătorul!

– Dacă îi va spune cineva, acela voi fi eu, a zis bunicul meu oftând adânc. Tocmai atunci și-a pierdut echilibrul și s-a împiedicat în cracul de la pantalon, împleticindu-se câțiva pași până să-și revină la normal. Fără ghetele lui secrete, pantalonii îi erau prea lungi și se târau după el ca tivul unui costum de ceremonie al unui samurai. Nu m-am putut abține să nu pufnesc în râs. Mai întâi Kazue și pleoapele ei false și acum

bunicul meu. Până unde poate ajunge omul când iubește! Eram plină de ură și de o furie atât de mare, că mă temeam să nu-mi pierd mințile.

– Bunicule, ea e inspirată?

Bunicul s-a uitat la mine, surprins. Frustrată, l-am întrebat încă o dată, cu o voce și mai mânioasă:

– Te-am întrebat dacă mama lui Mitsuru e inspirată.

– A, da, foarte.

Am fost tare dezamăgită de răspunsul lui. Cum putea bunicul meu, care își petrecea zilele îngrijindu-se de bonsai și rostea cuvinte ca *nebunie* și *inspirație*, să pretindă că femeia aceea ponosită între două vârste era inspirată? Ce se întâmpla cu el? Mai înainte spusese că Yuriko era prea frumoasă ca să fie inspirată; schimbarea din el era prea ciudată să ți-o poți închipui. Am început să simt cum îmi scade iubirea pentru bunicul meu și i-am spus pe un ton tăios:

– Foarte bine. Atunci am ceva de vorbit cu tine.

Bunicul și-a pus cu grijă sacoul pe un umeraș și s-a uitat la mine.

– Acum ce mai e?

– Cine e tatăl meu? Unde e?

Bunicul, acum prost dispus, și-a scos cureaua de la pantaloni.

– Cine să fie decât elvețianul?

– Nu-i adevărat. Omul acela nu e tatăl meu.

– Chiar trebuie să vorbim acum despre asta?

Bunicul și-a scos și pantalonii și s-a așezat pe tatami, părând brusc foarte obosit.

– Ce-ți trece prin minte? Mama ta e fiica mea. Tatăl tău e elvețianul ăla. Eu m-am opus căsătoriei lor, dar mama ta nu m-a ascultat și a făcut cum a tăiat-o capul. Așa că, vezi bine, te înșeli.

– Dar eu nu semăn cu nici unul din ei și nici cu altcineva, așa stau lucrurile.

– Deci asta te frământă. Ți-am mai spus, oamenii din familia noastră rareori seamănă cu cineva.

Bunicul se uita la mine foarte nedumerit, ca și cum nu înțelegea de ce eram așa necăjită. Eu eram dezamăgită și așa furioasă că îmi venea să arunc la podea pachetul acela scârbos. Dar, înainte să acționez din impuls, mi-a venit un gând înfricoșător. „Și dacă mama a dus secretul cu ea în mormânt?"

– Du-te la starea civilă. Acolo scrie totul despre familia noastră, a spus bunicul în timp ce își scotea cravata, netezindu-i concentrat cutele cu ambele mâini. Știam că nu avea să-mi fie de nici un folos. Tatăl meu trebuia să fie un bărbat alb, arătos și inteligent, poate francez sau englez. O părăsise pe mama și plecase să cutreiere lumea largă de unul singur. Poate că a și murit. Dacă e așa, n-am să-l cunosc niciodată. Sau poate așteaptă să mă fac mare ca să ia legătura cu mine.

Trăisem întotdeauna cu senzația stranie că între mine și tatăl meu era o distanță atât de mare, că mi-era imposibil să mă apropii de el. Tot ce pot să spun despre relația noastră e că nu ne-am înțeles niciodată. Când vorbea cu Yuriko, vocea tatei suna întotdeauna firesc. Dar, când mi se adresa mie, era foarte tensionat. Observam imediat cum i se fac riduri de o parte și de alta a gurii. Ori de câte ori rămâneam singuri, nu aveam despre ce vorbi și mi-era clar că el căuta cu îndârjire un subiect de discuție.

Uneori, când se întorcea acasă de la serviciu, tatăl meu îmi punea o groază de întrebări. De câte ori se întâmpla așa ceva, știam că e în toane rele și că trebuie să fiu precaută. Dar, dimpotrivă, simțeam o nevoie teribilă să mă revolt, care mă obliga să discut în contradictoriu cu tatăl meu.

Când se certau părinții mei, era ceva greu de suportat. Dar Yuriko stătea acolo nepăsătoare și se uita la televizor. Când mă certam eu cu tatăl meu, ieșea repede din cameră, dar când se certau mama și tata, nu părea să-i pese. Era oare chiar atât de proastă? Sau nu suporta să-l vadă pe tata certându-se cu mine?

Părinții mei se certau aproape întotdeauna din cauza cheltuielilor casei. În familia noastră, tata era cel care ținea banii. Mama primea de la el în fiecare zi o sumă suficientă ca să meargă la piață și să cumpere cele necesare pentru cină. Așa cum v-am spus deja, tatăl meu era foarte zgârcit și verifica în amănunt lista de cumpărături, cu atâta meticulozitate că nici nu vă puteți închipui.

– Ai cumpărat spanac ieri. Nu văd de ce să mai cumperi și azi.

Mama încerca în zadar să se apere.

– Știi cât spanac rămâne după ce îl fierbi? Se făcea că ia în mână o legătură de spanac și îl îngrămădea în palmă.

Tata lua grămăjoara inexistentă de spanac ca să-i arate cum ar crește.

– E clar că nu gătești tu, spunea mama, pentru că nu știi ce spui; scade. Dacă împarți cantitatea asta la patru oameni, se va termina într-o zi. De aceea trebuie să cumperi pentru două zile. Dacă îl fierbi și faci o salată rece, se va termina imediat. Dacă îl toci cu morcovi și îl servești la carne, e foarte bine, dar nu prea merge la ce mâncăm noi. Am încercat să gătesc mâncărurile pe care le vrei tu la masă în casa asta; nici nu știi cât m-am străduit.

Și îi tot dădea înainte, dar fără nici un rezultat.

Tatăl meu credea că tot ce face el e bine și se înfuria pe oricine îi punea la îndoială capacitatea. După Yuriko, pe el îl

uram cel mai mult. Ca să nu mai lungesc vorba, m-am simțit foarte singură în copilărie și am ajuns să-i displac pe toți cei din familia mea. Foarte emoționant, nu? De aceea, mi s-a părut așa ciudat că acea Kazue Satō putea să accepte atât de necondiționat valorile în care credea tatăl ei. Nu înțelegeam cum cineva putea să fie fata lui tata. Pentru asta o disprețuiam și mai mult.

Relația mea cu tata era așa cum tocmai v-am descris-o. Și n-am iubit niciodată și nici nu am avut raporturi sexuale cu vreun bărbat. Nu sunt nimfomană ca Yuriko.

Nu-mi pot închipui o ființă mai dezgustătoare ca bărbatul, cu mușchii și oasele sale puternice, pielea asudată, păr pe tot corpul și genunchi noduroși. Îi urăsc pe bărbații cu voci groase și corpuri care miros ca grăsimea de animal, bărbați care se poartă ca niște tirani și nu-și piaptănă niciodată părul. O, da, pot să spun la nesfârșit lucruri urâte despre bărbați. Sunt tare norocoasă că am slujba asta de la biroul districtual și nu trebuie să fac naveta la serviciu zi de zi, în trenuri aglomerate. Nu cred c-aș putea suporta să călătoresc înghesuită între salariați care miros urât.

Dar nu sunt nici lesbiană. N-aș face niciodată ceva așa murdar. E adevărat, mi-a plăcut oarecum de Mitsuru când eram la liceu. Dar era mai degrabă un respect înflăcărat, și nici n-a durat mult. Când mi-am dat seama că Mitsuru își ascuțea mintea ca pe o armă, am înțeles-o și am simțit un fel de admirație pentru ea. Dar s-a întâmplat ceva care ne-a făcut să ne certăm.

•

Trecuseră câteva săptămâni de când începuse bunicul meu să se ducă la Fluviul Albastru. Făcea rost de bani pentru micile

lui plăceri din vânzarea bonsailor. Mă întristam de câte ori mai vedeam un loc gol pe terasă – mă necăjeam rău și ajunsesem aproape deznădăjduită. Ce o să vă spun mai departe s-a întâmplat într-o zi în care mă cuprinsese disperarea.

Tocmai terminasem ora de artă. Alesesem caligrafia. Profesorul de desen ne spusese să scriem ce cuvânt vrem noi, așa că am mâzgălit furioasă cuvântul *inspirație*. Când m-am întors în clasa noastră, Mitsuru, care tocmai venise de la ora de muzică, a fluturat spre mine o foaie cu note muzicale, făcându-mi semn să mă duc la ea. Eram deja foarte prost dispusă, căci mă pătasem cu tuș pe bluză. Vocea optimistă a lui Mitsuru m-a enervat și mai mult. Învățase mult pentru examenele de la jumătatea trimestrului, care se apropiau, și avea ochii roșii de nesomn.

– Am ceva să-ți spun. Putem vorbi acum?

M-am uitat lung la modelul excentric făcut de vinișoarele roșii pe albul ochilor lui Mitsuru și am încuviințat din cap.

– Mama vrea să ia cina cu tine, cu bunicul tău și cu mine. Vom fi patru. Ce zici?

– De ce?

M-am prefăcut că nu știu nimic. Mitsuru și-a bătut cu unghia dinții din față și și-a dat capul pe-o parte.

– Păi se pare că o interesezi pe mama. Locuiești aproape, așa că a spus că ar vrea să stea de vorbă cu tine pe îndelete într-o zi. Dacă ești de acord, ne putem vedea la noi acasă sau ne ducem undeva să luăm cina, pe socoteala noastră, bineînțeles.

– De ce să venim și noi? N-ar fi fost mai nimerit ca mama ta și bunicul meu să iasă undeva singuri?

Mitsuru detesta lipsa de logică. Am văzut o sclipire în ochii ei, de parcă se muncea să dezlege o enigmă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Întreab-o mai bine pe mama ta. Nu e treaba mea să-ți explic.

Era prima dată că o vedeam furioasă pe Mitsuru. Fața i s-a înroșit, iar ochii îi aruncau săgeți.

– N-ai nici un drept să fii nepoliticoasă. Dacă ai ceva de zis, spune. Nu-mi plac jocurile de genul ăsta.

Când i-am auzit vocea înecată în lacrimi, am știut că o jignisem. Mitsuru era foarte sensibilă când era vorba de mama ei. Dar trebuia să-i spun ce gândeam.

– Bine, atunci. Bunicul meu e îndrăgostit până peste urechi de mama ta. Nu-i nimic rău în asta și nu are nici o legătură cu mine. Dar nu vreau să mă oblige cineva să mă amestec în relația lor. Refuz să fiu un pion pe tabla de șah a iubirii lor.

– Ce insinuezi?

Fața lui Mitsuru s-a făcut din roșie albă și s-a tot albit până a ajuns ca hârtia.

– Bunicul meu a devenit un client fidel la barul mamei tale, să știi. El nu are nici un ban, așa că și-a vândut bonsaii. Chestia asta nu mă privește. Dar de ce vrea mama ta să se combine cu bunicul meu? Mi se pare ciudat. Adică bunicul are aproape 67 de ani, iar mama ta n-a împlinit încă 50, nu-i așa? Firește că vârsta nu contează dacă doi oameni se iubesc, doar că mă simt foarte prost când totul se duce pe apa sâmbetei din cauza poftelor trupești. Poate că mă port așa din cauza surorii mele, dar și tu te-ai schimbat în ultimul timp. De când s-a întors Yuriko, totul pare să meargă prost și nu pot să suport. Înțelegi?

– Nu, nu înțeleg, a răspuns Mitsuru pe un ton foarte calm. A scuturat încet din cap. Tot ce spui n-are nici o logică. Dar un

lucru tot înțeleg: nu vrei să-l lași pe bunicul tău să-și petreacă timpul cu mama mea.

Nu era vorba să-l las sau nu; era și mai rău. Uram oamenii care se iubesc pentru că mă trădau. Am rămas tăcută. Când a văzut că nu-i răspund, Mitsuru a continuat:

– Ești foarte copilăroasă. Mie nu-mi pasă ce face mama. Dar tu vorbești de parcă mama mea ar fi o târâtură și nu suport să mai spui ceva. N-am să mai vorbesc niciodată cu tine și nici n-o să-mi mai petrec timpul cu tine. Mulțumită?

– Cred că n-am de ales.

Am dat din umeri. Și așa, timp de jumătate de an, am rupt orice legătură cu Mitsuru.

•3•

Ei bine, cred c-ar trebui să ne întoarcem la Kazue Satō, nu? Asta ce mai e? Nu pot să cred că nu vreți să auziți mai multe despre bunicul meu și mama lui Mitsuru și dezgustătoarea lor poveste de dragoste. Dar și urmarea a fost interesantă. Vedeți, Mitsuru a luat examenul necesar pentru a intra la Facultatea de Medicină de la Universitatea din Tokio, exact cum își pusese în gând. Știu acest lucru, pentru că a luat legătura cu mine după ce m-am înscris la Facultatea de Germană din cadrul Universității Q. În acel timp, s-au ivit mai multe probleme. Deși nu are legătură directă cu poveștile lui Yuriko și Kazue, aș vrea totuși să vă vorbesc despre această situație.

•

Oare când a început să devină evident comportamentul ciudat al lui Kazue Satō? Probabil că pe timpul când eram în al doilea an de liceu. Yuriko era în anul întâi și am auzit zvonuri că începuse Kazue să se țină după ea. Cu alte cuvinte, s-ar putea spune că era obsedată de ea. Era groaznic. Kazue arunca priviri furișe în clasa lui Yuriko. Când sora mea era în sala de sport, Kazue o spiona. Dacă Yuriko se ducea la un meci cu trupa de majorete, Kazue era acolo. Era ca un câine care își urmează stăpânul. Probabil că îi lua urma spre casa familiei Johnson. Și, de câte ori se întâlnea din întâmplare cu Yuriko, nu-și lua ochii de la ea, privind-o de parcă era vrăjită. Din ce motiv se ținea Kazue după Yuriko?

Oriunde se găsea Yuriko, se stârnea agitație. Odată ce Kijima a intrat la Liceul Q de Băieți, aflat în altă parte a orașului, Mokku, fiica directorului companiei producătoare de sos de soia, i-a luat locul și se ținea scai după Yuriko.

Mokku era șefa majoretelor. În această calitate, era de fapt garda de corp a lui Yuriko și se ducea oriunde mergea Yuriko, apărând-o de fani, precum și de fetele care o invidiau pentru succesul și frumusețea ei. Yuriko era mascota trupei. Păi tocmai asta era. Nu te puteai aștepta de la o proastă zăpăcită ca Yuriko să țină minte mișcările complicate pe care trebuiau să le facă majoretele. Tot ce trebuia să facă sora mea era să stea acolo, ca un fel de statuie, dovedind astfel lumii întregi că majoretele de la Școala Q erau mai frumoase ca altele.

Când statuara Yuriko se plimba cu Mokku prin curtea școlii, făptura ei era așa de fascinantă, că nimeni nu-și putea

dezlipi ochii de la ea. Mă uimea cât de înfumurată era. Mergea un pic înaintea lui Mokku, cu fața impasibilă, de parcă era un fel de regină. Cât despre Mokku, aceasta o urma ca o domnișoară de onoare. După ea venea Kazue, chiar în spatele lor, gâfâind ca să țină pasul cu ele. Era cu siguranță o privelişte neobişnuită.

Din când în când, o vedeam pe Kazue alergând la toaletă să vomite imediat după ce își lua prânzul. Spun prânz, dar nu era mai mult decât un bol de orez și o roșie sau un fruct. Kazue își aducea adesea și o prăjiturică ieftină, făcută din făină de soia. Dar, de îndată ce o mânca, era chinuită de remuşcări şi se ducea repede la toaletă să o verse. Toate fetele din clasă știau ce făcea ea, așa că, de câte ori Kazue începea să foşnească punga cu prăjiturele, fetele celelalte își dădeau coate și chicoteau, știind ce avea să urmeze. Bineînțeles că pe atunci nu știam că există asemenea boli. Ne era doar silă de Kazue din cauza regimului ei neechilibrat şi obiceiului ei de a vomita după fiecare masă.

Am auzit că reputația ei în clubul de patinaj era foarte proastă. Indiferent câți bani avea, nu plătea niciodată taxele pentru patinoar. Își purta costumul pentru concurs chiar și la antrenamente și se învârtea foşnind pe gheață, fără s-o intereseze ce era în jurul ei. Se părea că era doar o chestiune de timp până să i se pună în vedere să părăsească echipa, dar, surprinzător, asta nu s-a întâmplat niciodată. Asta deoarece Kazue se dovedea folositoare înainte de examene, când le împrumuta notițele membrelor clubului, fără să le ceară nimic, însă de la celelalte colege pretindea plată, adică 100 de yeni pentru notițele luate într-o zi. Pe atunci, Kazue era obsedată de bani. Multă lume murmura pe la spatele ei că era zgârcită.

Kazue s-a schimbat complet în a doua jumătate a primului an de liceu. Mai întâi încercase din răsputeri să se încadreze în atmosfera de bogăție de la Liceul Q de Fete. Dar în iarnă și-a schimbat brusc atitudinea. După ce m-am dus la facultate, am auzit pe cineva zicând că schimbarea din viața ei a avut loc mai târziu, când i-a murit tatăl, dar, din câte mi-am dat eu seama, Kazue suferise o transformare din punct de vedere fizic pe la începutul celui de-al doilea an de liceu.

Am observat și că fata începuse să-și bombardeze profesorii cu întrebări în timpul lecției. Profesorii își pierdeau repede răbdarea. „Bine, să trecem mai departe", spuneau ei uitându-se la ceas, iar Kazue începea să se plângă cu o voce înecată în lacrimi: „Dar, domnule profesor, eu tot n-am înțeles". Chiar dacă celelalte fete își dădeau ochii peste cap, simțindu-se frustrate, ei nu-i păsa. Nu cred s-o fi interesat niciodată pe Kazue reacțiile celor din jurul ei. A început treptat să piardă contactul cu realitatea. De câte ori punea un profesor o întrebare la care Kazue știa să răspundă, ea era prima care ridica mâna, cu o expresie triumfătoare pe față. Și, când scria răspunsurile pe caiet, îl acoperea întotdeauna cu mâna – ca și cum se întorsese în timp, la perioada când era în școala primară. O, da. Era fără îndoială o asemenea ciudată, că nimeni nu voia să mai aibă de-a face cu ea.

Doar eu stăteam de vorbă cu ea. Înțelegeți, nu? Kazue iubea fără speranță și, în consecință, era frustrată. Mă refer, desigur, la Takashi Kijima. Voiam să văd ce puteam să fac pentru ca iubirea pe care o simțea Kazue pentru Kijima să crească din ce în ce mai mult. Kazue îmi ascultase sfatul și îi scrisese lui Kijima mai multe scrisori, pe care mi le arăta mie mai întâi. Eu făceam niște corecturi și i le dădeam înapoi.

Apoi Kazue le rescria la nesfârșit, nefiind niciodată sigură dacă erau destul de bune să i le trimită. Ați vrea să vedeți aceste scrisori? O să vi le arăt. Vă întrebați de ce le am eu? Ei bine, pentru că o copiam pe fiecare în caietul meu înainte să i-o dau ei înapoi.

Te rog să ierți tonul amical pe care îți scriu. Îmi dau seama că este o lipsă de politețe să-ți scriu așa, cu totul pe neașteptate. Te rog să mă ierți.

Dacă îmi permiți, aș vrea să încep prin a mă prezenta. Mă cheamă Kazue Satō și sunt în clasa B, în primul an de liceu. Scopul meu e să intru la Facultatea de Studii Economice de la Universitatea Q și să studiez economia. Din acest motiv, învăț mult zi de zi și cred că sunt o elevă foarte silitoare. Fac parte din clubul de patinaj. Sunt încă începătoare, așa că nu evoluez în concursuri. Cad des, așadar, după antrenamente, sunt toată plină de vânătăi. Fetele cu experiență îmi spun că așa trebuie să fie la început. Așa că mă antrenez cu mult entuziasm.

Îmi place să fac diverse lucruri cu mâinile mele și să țin un jurnal. Am un jurnal din prima clasă și am scris în el în fiecare zi. Acum, dacă nu scriu ceva într-o zi, sunt așa necăjită că nici nu pot să dorm. Am auzit că tu nu ești la nici un club, Takashi. Nu ai hobby-uri?

Sunt acum la ora de biologie cu tatăl tău, profesorul Kijima. E un profesor grozav. E în stare să explice lucrurile cele mai complicate în cuvinte foarte simple. Îl respect mult pentru profesionalismul și caracterul lui nobil. Liceul Q de Fete are așa mulți dascăli excelenți,

ca profesorul Kijima, încât sunt foarte recunoscătoare sorții că am reușit să intru în această școală. Takashi, am auzit că tu înveți de mic în Școala Q, datorită faptului că tatăl tău e profesor aici. Ești așa norocos.

Sunt puțin stânjenită că trebuie să-ți fac o mărturisire. Deși sunt cu un an mai mare ca tine, îmi placi mult. Nu am frați, doar o soră mai mică, așa că nu știu prea multe despre bărbați. Dacă nu te superi, scrie-mi și tu. Visez ziua în care am să primesc o scrisoare de la tine. Până atunci, citește, te rog, această scrisoare. Și multă baftă la examenele de la mijlocul trimestrului.

Kazue Satō

Aceasta a fost prima scrisoare pe care i-a trimis-o. Când am văzut-o pe a doua, am pufnit în râs fără să vreau, din cauza poeziei „Drumul pe care înfloresc violete". Când mi-a arătat-o, a spus că vrea să i-o cânte interpretul de folk Banban Hirofumi.

DRUMUL PE CARE ÎNFLORESC VIOLETE

Violetă sălbatică, la picioarele mele,
Pe drumul pe care ți-au călcat pașii.
Când culeg o floare strivită,
Știu că pe aici ai trecut tu.
Violetă sălbatică, tu ce înfloreşti pe drum,
Către cer se înalță inima ta,
Mă uit în depărtare și când plâng
Te întâlnesc în drum spre casă.
Violetă sălbatică, nu văd,
nu pot să-ți caut iubirea.

Uimită, speriată,
Drumul de munte, hăul de sub el.

Odată, Kazue mi-a arătat un haiku sau ceva de genul ăsta scris de Toshizo Hijikata, faimosul războinic care a încercat să împiedice întoarcerea pe tron a dinastiei Meiji în secolul al XIX-lea. Cred că acesta era versul său: „A ști înseamnă a rătăci; a nu ști înseamnă a nu rătăci – drumul iubirii". Kazue îl copiase îngrijit pe o coală de hârtie și adăugase: „Și eu mă simt exact așa". Împăturise foia de două ori și o pusese într-un plic obișnuit. Deși Kazue a fost în stare să-și urmeze studiile cu succes, când era vorba despre dragoste, nu era doar naivă, ci și de modă veche.

„Hei, ce zici de asta? Crezi că pot s-o trimit?" mă întreba Kazue, arătându-mi ce scrisese. Eu eram atât îngrozită, cât și euforică. Trecuse o săptămână de la prima ei scrisoare. Am sfătuit-o să i-o trimită și pe a doua. O să mă întrebați de ce eram îngrozită. Pentru că știam că îndrăgostiții pot să se poarte prostește. Nu găsiți și voi că e înspăimântător? Kazue își expusese lipsa de rațiune și talent, fără să-și facă nici o grijă, și îi mărturisise rușinea ei destinatarului acelor scrisori, fără să se gândească deloc la consecințe.

Bineînțeles că Takashi nu i-a răspuns. În împrejurări normale, o fată ar fi luat tăcerea lui drept dovada faptului că băiatul nu era interesat de ea. Dar Kazue era doar nedumerită.

– De ce nu mi-a răspuns? Crezi că poate nu mi-a primit scrisorile? Ochii ei cu pleoape duble așa caraghioase, mulțumită mărcii Elizabeth, s-au făcut mari. În pupile îi lucea o lumină. Iar corpul ei, care era chiar mai slab ca înainte, radia o aură deosebită: întreg trupul îi strălucea. Arăta ca o creatură din

mlaștini. Deci chiar și o ființă atât de urâtă se poate îndrăgosti? Mi-era așa groază de Kazue că nu o puteam privi în ochi. Dar era acolo, trăgându-mă de braț și dându-se bine pe lângă mine.

– Hei, hei, ce crezi? Ce? Ce crezi că ar trebui să fac?

– De ce nu te duci să-l chemi pe Takashi și să-l întrebi pe el?

– Nu pot să fac așa ceva!

Kazue s-a albit la față și s-a dat înapoi.

– Atunci cumpără-i un cadou de Crăciun și întreabă-l când i-l dai.

Când a auzit sugestia mea, Kazue s-a luminat la față.

– Am să-i croșetez un fular!

– Ce idee grozavă! Toți băieții se dau în vânt după lucruri făcute de mână.

M-am uitat prin clasă. Era noiembrie și multe fete tricotau ca să le facă prietenilor lor pulovere, fulare și alte articole de îmbrăcăminte.

– Mulțumesc! Asta o să fac.

Acum că avea un nou scop, Kazue se liniștise. Pe fața ei se citea din nou încrederea în sine. Se încuraja singură; sunt sigură că asta făcea. În asemenea momente, avea profilul unui anumit bărbat. Ați ghicit al cui: al tatălui ei. În ziua în care îmi murise mama, când îmi spusese să rup orice legătură cu fiica lui, tatăl lui Kazue avea același aer arogant.

•

Se apropia Crăciunul, iar fularul pe care îl tricota Kazue pentru Takashi avea deja peste un metru lungime. Era incredibil de urât: în dungi negre și galbene, care îmi aminteau de fundul unei albine. Mi-l închipuiam pe Takashi cu fularul la gât și mă abțineam mai greu ca de obicei să nu mă umfle râsul.

Era într-o după-amiază de iarnă, aproape se întunecase, când am telefonat acasă la Takashi. Tatăl lui avea azi o întrunire la facultate, așa că știam că nu se întorsese încă acasă. Takashi în persoană a răspuns la telefon, cu o voce surprinzător de clară și voioasă. Fără îndoială, Takashi era la el acasă altfel decât la școală. Această transformare îmi făcea părul măciucă.

– Alo? Casa Kijima.

– Sunt sora mai mare a lui Yuriko. Takashi la telefon?

– Da. Deci tu ești sora care nu seamănă deloc cu Yuriko. Ce vrei de la mine?

Kijima renunțase repede la tonul său plăcut și își coborâse vocea cu o octavă.

– Îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru Yuriko, am început eu pe un ton oficial. Sinceră să fiu, aș vrea să-mi faci un serviciu.

Îmi dădeam seama că Takashi devenea din ce în ce mai precaut. M-am gândit la ochii lui schimbători și a început să mi se facă greață. Dornică să închid cât mai repede, am intrat în miezul problemei.

– E o chestie greu de discutat la telefon, dar știu că nu vrei să te întâlnești cu mine, așa că n-am încotro. Ai primit niște scrisori de la Kazue Satō, nu-i așa?

Am auzit cum lui Takashi i s-a oprit respirația.

– Kazue vrea să știe dacă îi înapoiezi scrisorile. E atât de stânjenită că abia mai poate să îndure.

– De ce nu mi-o cere chiar ea?

– A plâns când am întrebat-o și mi-a zis că nu are curajul să te sune. Așa că am făcut-o eu în locul ei.

Takashi a rămas brusc tăcut. În cele din urmă, mi-a răspuns:

– Serios? Ei bine, m-au impresionat un pic, mai ales poezia e frumoasă.

– Ce anume ți-a plăcut?

– E naivă și duioasă.

– Minți! m-am trezit strigând. Era prea prefăcut ca să pot suporta. Era imposibil ca lui Takashi să-i placă poezia aceea jalnică.

Dar Takashi mi-a răspuns cu nepăsare:

– Nu, serios. Dar Yuriko și cu mine ne ocupăm de niște chestii care nu au nici o legătură cu inocența.

– Ce tot spui acolo?

Mi-am dat deodată seama care era relația lui Takashi cu Yuriko. Miroseam că puneau la cale lucruri rele. Am uitat de Kazue și am început să mă gândesc ce voia să spună Takashi. Dar el m-a întrerupt imediat, vorbind exagerat de repede:

– N-are importanță, nu? Micile servicii pe care i le fac eu lui Yuriko n-au nici o legătură cu tine.

– Mici servicii? Da' cu ce vă ocupați voi doi? Trebuie să-mi spui, *sunt* sora mai mare a lui Yuriko, la urma urmei.

Mi-am făcut curaj să ascult răspunsul lui Takashi. Făceau împreună ceva din care ieșeau bani. Și, orice ar fi fost, nu avea „nici o legătură cu inocența". Mi-am amintit brusc că, ultima dată când o văzusem, îi strălucea la gât un lănțișor de aur. Sub bluza de uniformă, i se întrezărea un sutien din dantelă, iar în picioare avea espadrile cu funde împletite roșii și verzi. Erau sigur de la Gucci. Eram convinsă că nu prea avea bani de buzunar. Cum de putea să-și permită haine atât de potrivite cu atmosfera de la Școala Q? Nu, mai mult decât potrivite. Yuriko era prima dintre ele când venea vorba de modă. Acum muream de curiozitate. Țineam receptorul mai departe de ureche și mă gândeam la o cale de a le afla

secretul. Cred că am tăcut prea mult timp, căci l-am auzit pe Takashi țipând prefăcut în telefon:

– Alo! Mai ești acolo? Alo! Ce-i cu tine?

– O, îmi pare rău. Și acum spune-mi, cu ce fel treabă vă ocupați amândoi?

– Las-o baltă. Ce-ai zis că vrei să fac cu scrisorile lui Satō?

Takashi schimbase subiectul. Nu aveam altceva de făcut decât să aflu pe altă cale răspunsul la întrebarea mea. Am revenit la Kazue.

– Kazue e foarte stânjenită. M-a rugat să te sun, și asta am și făcut.

– E ciudat. Eu sunt cel care a primit scrisorile, iar acum să le dau înapoi? De ce le vrea înapoi?

– Uite ce e, Kazue e foarte necăjită din cauza asta. Dacă nu i le trimiți, a zis că-și taie venele sau ceva de genul ăsta. Poate are să ia somnifere cu pumnul, nu știu. Așa că trimite-i-le cât mai repede.

– E-n regulă! a răspuns Takashi de parcă era sătul până în gât. I le dau înapoi chiar mâine.

– Nu, nu-i bine așa, am ridicat eu tonul. Trebuie să le trimiți la ea acasă.

– Să le pun la poștă?

Îmi dădeam seama că Takashi începuse să aibă unele bănuieli.

– Prin poștă e foarte bine. Scrie adresa și numele ei de familie pe plic, asta-i tot ce trebuie să faci. Nu mai pune nimic altceva în plic în afară de scrisori, bine? Dacă poți, trimite-le recomandat.

Abia mi-am terminat propoziția, că am și trântit telefonul. O să aibă efectul scontat. Eram sigură că biata fată va fi îngrozită să vadă că îi sunt trimise înapoi scrisorile. Și, dacă aveam un pic de noroc, le va găsi tatăl ei și se va enerva la culme.

Dar trebuia să am mai mult noroc să aflu ce puneau la cale Takashi și Yuriko. Brusc, mersul la școală devenise amuzant.

•

Kazue a lipsit de la școală mai multe zile. În dimineața celei de-a patra zile, și-a făcut apariția pe neașteptate în ușa clasei, ca o stâncă enormă care bloca drumul. S-a uitat prin sală cu ochi mohorâți. Părul nu-i mai era buclat și nu-și mai lipise acele false Pleoape Elizabeth care o urâțeau și mai tare. Se întorsese acea Kazue posomorâtă și naspa pe care o știam; era la fel, în afară de fularul extrem de țipător, cu dungi negre și galbene, pe care și-l înfășurase la gât. Fularul pe care îl tricotase pentru Takashi se unduia în jurul corpului ei ca un enorm șarpe mort de foame. Când au intrat și celelalte eleve în clasă, s-au uitat la Kazue cu nelinițe, de parcă văzuseră ceva care nu trebuia să fie acolo. Dar Kazue, care nu-și dădea seama de nimic, s-a dus la una dintre fetele din echipa de patinaj, aceea căreia îi împrumutase notițele ei.

– Ce-i cu tine, Kazue?

Kazue s-a uitat în sus la fată, confuză și stingherită.

– Nu poți să lipsești de la școală înainte de test!

– Îmi pare rău.

– Ai putea măcar să-mi împrumuți notițele tale de la engleză și literatură clasică.

Kazue a dat de mai multe ori din cap, cu timiditate. Și-a trântit ghiozdanul pe banca din fața ei. N-a fost de mirare că eleva care stătea acolo s-a uitat supărată la Kazue. Făcea parte din familiile bogate, care se pricepea foarte bine la modă și era renumită pentru fursecurile și prăjiturile pe care le făcea. Citea o carte de bucate când a întrerupt-o Kazue.

– Hei, nu poți să-ți trânțești așa lucrurile pe banca altora, să știi. Vreau să mă gândesc ce prăjituri să mai fac. Arată un pic de considerație și celor din jurul tău.

– Scuze.

Kazue s-a înclinat de mai multe ori pentru a-și cere iertare. Aura neobișnuită care îi înconjura corpul dispăruse acum. Era urâtă și împuținată la trup, ca un fruct din care s-a stors tot sucul.

– Uite aici, mi-ai murdărit cartea cu noroi! Cum poți să fii așa nepoliticoasă?

Fata cu cartea de bucate a făcut mare caz că își ștergea cartea de noroi. Kazue trebuie să-și fi pus ghiozdanul pe peron, în drum spre școală, sau pe trotuar, iar fundul i se murdărise. Câteva eleve, care auziseră ce-i spusese fata lui Kazue, au roșit ușor de plăcere, dar celelalte s-au prefăcut că nu aud. Kazue i-a dat colegei sale notițele ei și apoi, privită cu dispreț de celelalte eleve, s-a dus înapoi în banca ei. S-a întors spre mine, cerându-mi din ochi ajutorul. Din instinct, mi-am ferit privirea de a ei, dar nu înainte să-mi dau seama ce gândea. „Ajutor! Ajută-mă să scap de aici!" Mi-am adus brusc aminte de noaptea aceea în munți, când Yuriko se ținea după mine. Puternicul impuls de a-mi folosi toată forța ca să previn ceva oribil. Senzația înălțătoare de după momentul în care reușisem s-o împing departe de mine. Doream din tot sufletul să fac acum la fel și cu acea Kazue. În cele din urmă, s-a terminat și prima oră de matematică, fără ca să-l piseze Kazue pe profesor cu întrebările, așa cum obișnuia.

– Hei! Hei! Pot să te întreb ceva? De îndată ce s-a sunat de recreație, înainte să ies din clasă, am auzit în spatele meu

vocea disperată a lui Kazue. Mă îndreptam deja spre coridorul de la etajul al doilea.

– Ce e?

M-am întors și m-am uitat în ochii lui Kazue, făcând-o să și-i plece, cu o expresie îndurerată pe față.

– În legătură cu Takashi.

– Așa? Ai primit un răspuns de la el?

– Da, am primit, a răspuns Kazue fără tragere de inimă. Acum patru zile.

– Asta-i minunat! Ce ți-a spus?

M-am prefăcut că sunt foarte bucuroasă – în tot acest timp așteptând plină de speranță răspunsul lui Kazue. Avea să fie grozav. Dar Kazue a strâns din buze și n-a spus nimic. Cred că voia să găsească o scuză valabilă.

– Hai, zi-mi ce a spus? am întrebat eu nerăbdătoare.

– Mi-a scris că vrea să fim împreună.

Ce mincinoasă! M-am uitat la Kazue, mută de uimire. Însă părea doar rușinată și începeau să i se înroșească obraji trași.

– Uite ce a scris: „Mă interesezi de mai mult timp. Îți mulțumesc pentru vorbele frumoase despre tatăl meu, m-au bucurat foarte mult. Dacă nu te deranjează că sunt mai tânăr decât tine, am putea continua să ne scriem. Te rog să mă întrebi tot ce vrei, de hobby-urile mele și de altele".

– Glumești!

Aproape că o credeam. De fapt, Takashi îmi spusese că o să-i trimită înapoi scrisorile, dar nu aveam cum să știu dacă o și făcuse. Și, pe deasupra, se arătase interesat de poezia aceea jalnică, așa că poate chiar îi scrisese. Sau poate era destul de

ticălos ca să-și bată joc de Kazue. Mi-am dat seama că planul meu se întorsese împotriva mea și am început să disper.

– Pot să văd și eu scrisoarea?

Kazue s-a uitat la mâna mea întinsă și i s-a așternut pe față o expresie neliniștită. A scuturat tare din cap.

– Nu se poate. Takashi m-a rugat să nu arăt nimănui scrisoarea lui. Îmi pare rău, dar nu pot.

– Și atunci de ce porți fularul ăsta? Credeam că e un cadou pentru Takashi.

Kazue și-a dus repede mâna la gât. Printre firele de grosime medie, tricotate strâns, erau și unele supraelastice. Fiecare fâșie de culoare avea lățimea de zece centimetri, iar dungile negre alternau cu cele galbene. Am privit-o cu atenție ca să-i surprind reacția. Hai, zi, ce scuză ai să mai găsești acum?

– M-am gândit să-l port în chip de suvenir.

Aha! Te-am prins! Îmi venea să dansez de bucurie.

– Îl merit! A trebuit să aștept un semn de la el, nu? Am așteptat să-mi scrie, așa că acum pot să păstrez cadoul.

Când am încercat să ating fularul, Kazue mi-a dat mâna la o parte.

– Nu! Ai mâinile murdare!

Avea ceva amenințător în voce. Am încremenit și m-am uitat la ea. În câteva clipe, a început să roșească.

– Îmi pare rău. Iartă-mă! N-am vrut să spun asta.

– E-n regulă. A fost vina mea.

M-am întors pe călcâie și am plecat, de parcă mă supărasem pe ea. N-are decât să vină ea după mine.

– Așteaptă! A fost urât din partea mea să spun așa ceva. Îmi cer iertare.

Kazue s-a luat după mine, dar eu am mers mai departe, nevrând să mă întorc cu fața la ea. Eram perplexă. Care era adevărul? Oare chiar primise Kazue un răspuns de la Takashi sau mințea? În curtea școlii era agitație și răsunau râsetele elevelor care plecau acum că se terminaseră orele din acea zi. Dar chiar și așa, tot auzeam bine zgomotele făcute de Kazue, care venea în urma mea: tropotul pașilor săi, respirația ei gâfâită, sunetul produs de ghiozdanul care i se lovea de fusta scurtă.

– Îmi cer scuze. Așteaptă-mă! Tu ești singura fată cu care pot să stau de vorbă, spunea ea.

Am avut impresia că o aud plângând. M-am oprit și Kazue m-a ajuns din urmă. Fața brăzdată de lacrimi i se schimonosea și suspina ca un copil lăsat în urmă de mama lui.

– Îmi pare foarte rău. Iartă-mă! m-a implorat ea.

– De ce ai spus așa ceva? Eu am fost întotdeauna drăguță cu tine!

– Știu. Doar că felul în care spui unele lucruri pare așa răutăcios, că mă calcă pe nervi. În afară de asta, n-am vorbit serios.

– Dar voi doi vă înțelegeți bine, nu-i așa? E întocmai cum am prezis eu, nu?

Kazue s-a uitat la mine impasibilă. În cele din urmă, i-a părut o asemenea lumină stranie pe față, că mi-ar fi greu să nu o numesc nebunească.

– Așa e. Ne înțelegem foarte bine. Ha-ha-ha!

– Deci o să fiți împreună?

Kazue a dat din cap că da și a scos un țipăt. De la fereastra de pe coridor i-a văzut pe Yuriko și Takashi ieșind pe poarta școlii. Eu am deschis imediat fereastra.

– Hei, așteptați! Unde vă duceți?

Kazue s-a făcut albă ca varul și părea că vrea să fugă. Am apucat-o de fularul de la gât și am tras de el.

– Oprește-te! Oprește-te! se ruga Kazue, pe când o țintuiam de perete cu toată forța.

– Takashiiii!

Takashi și Yuriko s-au întors în același timp și s-au uitat în sus la mine. Am scos pe fereastră fularul cu ambele mâini și l-am fluturat cu putere. Takashi, care purta o haină de flanelă, m-a privit bănuitor. A luat-o de umeri pe Yuriko și a condus-o prin poarta școlii. Ea avea pe umeri un pardesiu elegant de culoare bleumarin. S-a uitat la mine urât, cu reproș. Ce ticăloasă era sora ei mai mare!

– Ce ai făcut acum a fost crud. Kazue se ghemuise pe coridor și plângea în hohote. Elevele care treceau pe acolo se uitau curioase la noi, apoi își vedeau de drum, șușotind. I-am înapoiat lui Kazue fularul. L-a ascuns la spate, de parcă îi era rușine că fusese văzut.

– Se pare că Takashi încă e cu Yuriko. M-ai mințit?

– Nu! Chiar mi-a răspuns!

– Ți-a zis ceva de poezie?

– A spus că e bună. Pe cuvânt!

– Și despre scrisoarea în care i te-ai prezentat?

– Că i-a plăcut tonul ei sincer.

– Sună ca un comentariu făcut de profesor la una dintre compunerile tale!

Eram așa furioasă că am început să țip. Dar nu sunteți de acord cu mine? Lipsindu-i imaginația mea, Kazue nu era în stare să inventeze decât o poveste jalnică. Aș fi dorit ca ea să poată mînți mai frumos.

– Ce a spus tatăl tău? am întrebat-o eu pe un ton rece.

Kazue a tăcut mâlc. Da, așa e. Din acea zi, Kazue a început să-și piardă încrederea în sine.

•4•

În acea seară am primit telefoane de la trei persoane – un adevărat eveniment în casa noastră. Prima dată a sunat telefonul în timp ce bunicul și cu mine ne uitam la serialul polițist *Urlând la soare*. Țârâitul l-a făcut pe bunicul meu să tresară. S-a ridicat repede și s-a împiedicat de piciorul mesei *kotatsu*[1]. Mai târziu, mi-am dat seama că bunicul aștepta probabil un telefon de la mama lui Mitsuru. N-am putut să nu râd de felul în care arăta când s-a repezit să răspundă la telefon.

– Ei... Alo, a făcut el, cu vocea înecată în flegmă. Dar în curând a încremenit, ascultând cu atenție. Pentru un escroc, bunicul era surprinzător de timid și onest.

– Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru nepoata mea... Să învețe? Nici o șansă. Ar trebui, dar stă aici și se uită la televizor. ... Ce spuneți? A trecut pe la dumneavoastră acasă, nu? Păi, mulțumesc că ați avut grijă de ea... Și a făcut o convorbire internațională? Nu știam... Nu, nu mi-a spus. Îmi pare foarte rău că v-a deranjat.

Bunicul a sărit calul. Nu era treaba lui să sporovăiască despre chestia asta și să se încline în chip de scuză, cu telefonul în mână. Și mama mea era la fel: se umilea fără să fie necesar.

[1] Suport de lemn peste care se pune o pătură groasă sau o rogojină și o tăblie (n.tr.)

Mă treceau fiorii doar uitându-mă la el. De când începuse aventura cu mama lui Mitsuru, îl scosesem de la inimă. În sfârșit, mi-a dat telefonul, cu fruntea asudată de emoție.

– Nu trebuia să spui că mă uit la televizor. Știi, avem examenele de sfârșit de an săptămâna viitoare! am zis.

Telefonul era de la mama lui Kazue, cea cu bot de pește. Mi-am amintit casa ei sumbră și am răspuns la telefon, salutând-o scurt. Vocea înăbușită a tatălui lui Kazue mi-a lovit timpanul. Probabil că stătuse lângă soția lui, foindu-se nervos. Minunat! Deci, până la urmă, planul meu de a prinde în capcană familia asta jalnică fusese încununat de succes. Aveam o șansă nemaipomenită să mă răzbun pe ei pentru că se purtaseră atât de urât cu mine în ziua în care îmi murise mama. Pentru că mă consideraseră doar o copie palidă a lui Mitsuru. Pentru că mă constrânsese Kazue să merg la ea acasă. Pentru costul umflat al convorbirii internaționale. Aveam șansa să-i prind pe toți în capcană.

– S-a purtat cumva ciudat fiica mea în ultimul timp? m-a întrebat cu nervozitate mama lui Kazue.

– Păi nu mi-e ușor să vă spun... mai ales că mi s-a interzis să am orice relație cu ea. De fapt, nu știu.

– Asta ce mai e? N-am avut idee că ți s-a interzis așa ceva.

Întrucât vocea mamei lui Kazue devenea din ce în ce mai iritată, soțul ei i-a luat receptorul din mână. Nevrând să strice lucrurile, el a vorbit convingător și cu aceeași aroganță ca de obicei:

– Ascultă aici. Vreau să știu dacă fata mea se mai vede cu tânărul acela, Takashi Kijima. Am crezut că pot scoate asta de la ea, dar mi-am pierdut cumpătul. Ești abia în al doilea an de liceu, i-am spus. Ești prea tânără; ar fi mai bine să nu faci

nimic rușinos. Dar ea a început să plângă și n-am mai scos nici o vorbă de la ea. Așa că te întreb pe tine. Are cumva o comportare indecentă?

Până să se oprească din vorbit, i-am simțit furia cu care rostea cuvintele. Bănuiam că tatăl lui Kazue era gelos pe Takashi. Fără îndoială că voia să fie singurul bărbat cu influență asupra ei; voia să dețină controlul asupra ei toată viața lui. În acel moment, au început să-mi apară în minte imagini ale lui Kazue în chip de diavol negru, una după alta.

– Nu, nu se poartă câtuși de puțin în acest fel. Toate fetele scriu scrisori de dragoste, tricotează fulare și se întâlnesc cu băieți în poarta școlii, dar Kazue nu a făcut nimic rușinos. Cred că vă înșelați.

Bănuielile tatălui ei erau foarte puternice, pentru că nu era dispus s-o lase în voia ei.

– Atunci pentru cine a lucrat fularul acela urât? Pot s-o întreb de o mie de ori, că tot nu-mi spune.

– Am auzit că și l-a făcut pentru ea.

– Vrei să spui că a pierdut atâta timp să-și tricoteze ei ceva?

– Da. Kazue e bună la lucru manual.

– Dar scrisorile pe care le-a primit înapoi? Nu erau scrisori de dragoste?

– La orele de educație civică, ni s-a dat să facem compuneri artistice. Cred că le-a scris pentru școală.

– Am auzit că tânărul Kijima este fiul unui profesor de la voi.

– Da, așa e, dar cred că ea l-a folosit doar ca personaj literar.

– Compunere artistică zici?

Explicațiile mele complicate nu îi risipiseră aproape deloc bănuielile.

– Știi, un părinte își face griji. Dacă o ține tot așa, nu va fi în formă la examenele de sfârșit de an. Și-a pus în gând să meargă la Facultatea de Studii Economice; nu-și poate permite să ia note proaste.

– Nu trebuie să vă faceți griji pentru Kazue. Ne spune mereu cât de mult vă respectă, domnule. Zice că vrea să fie ca tatăl ei, care a terminat Universitatea din Tokio. Și Kazue e foarte simpatizată de toate elevele.

Tatăl lui Kazue părea mulțumit de vorbele mele.

– Bine, bine. Asta îi zic mereu. Îi spun că, după ce intră la facultate, poate să iasă cu ce băieți vrea. Dacă va fi studentă la Universitatea Q, va avea de unde să aleagă.

Hmm. M-aș mira. O și vedeam pe Kazue la facultate. Kazue cea stângace, total lipsită de farmec. Era cât pe ce să pufnesc în râs. De ce oare, mă întrebam, familia asta, care trăia în cultul „muncii susținute", își amâna plăcerile, fericirea, într-un viitor nesigur? Ar fi prea târziu, nu? Și de ce credeau cu atâta ușurință tot ce le spuneau alții?

– Ei bine, m-ai liniștit aproape complet. Baftă la examene! Te rog să treci oricând pe la noi s-o vezi pe Kazue.

Măiculiță, ce om cu două fețe era! E oare același tip cu acela care îmi interzisese orice relație cu fiica lui? Tatăl lui Kazue a închis telefonul. Bunicul meu, care auzise fără să vrea toată convorbirea, a spus foarte mândru de el:

– Ce zici de asta? Nu mai sunt așa timid ca înainte. Am fost doar un pic emoționat să vorbesc cu părintele unei eleve de la Școala Q!

Nu l-am băgat în seamă și am continuat să mă uit la televizor. Pierdusem partea cea mai interesantă. Tocmai îmi întindeam iritată în față ziarul de seară, când a sunat iar telefonul.

Bunicul a alergat din nou să răspundă. De data asta, l-am auzit spunând vesel:

– Yuriko-chan? Ce surpriză plăcută! Ce mai faci?

Se părea că bunicul voia să stea un pic la taclale cu ea, dar i-am luat receptorul din mână.

– Ce naiba vrei? Zi odată!

Yuriko a râs scânteietor ca răspuns la porunca mea grosolană.

– Văd că ești mai țâfnoasă ca oricând. Iar eu te-am sunat politicos să-ți spun ceva. Și voiam să te întreb de ce i-ai dat telefon lui Takashi azi. M-ai uimit.

– Spune-mi mai întâi ce ai să-mi zici.

– E în legătură cu Takashi. Știu că îți place de el, așa că te-am sunat să-ți spun să nu-ți faci speranțe deșarte.

– De ce? E cumva îndrăgostit *de tine?*

– De mine? Nu. Cred că e gay.

– Gay? Acum era rândul meu să fiu uimită. De ce crezi asta?

– Pentru că nu manifestă nici cel mai mic interes pentru mine, de aia. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine!

Ce încrezută poți să fii! Încercase să-mi intre pe sub piele. Pe de-o parte, eram furioasă, iar pe de alta, lucrurile începeau să se lege în mintea mea. „Deci asta era?" am mormăit în sinea mea. Bunicul s-a întors spre mine și mi-a spus cam șovăielnic:

– Știi, nu trebuie să fii așa dură cu sora ta. E singura soră pe care o ai.

– Yuriko nu e sora mea!

Bunicul se pregătea să-mi răspundă, dar, când a văzut ce lividă eram la față, s-a răzgândit.

– Ești așa nervoasă în ultimele zile, chiar și cu mine. S-a întâmplat ceva?

– Ce să se întâmple? E din cauza ta, să știi. Să te ții așa după mama lui Mitsuru e dezgustător. Imoral. Deunăzi, mama

lui Mitsuru a venit cu o propunere stupidă: să luăm cina în oraş toţi patru, adică tu, eu, Mitsuru şi ea. Iar acum nu mă mai înţeleg nici cu Mitsuru din cauza asta. De când s-a întors Yuriko, aţi ajuns cu toţii nişte obsedaţi sexual. E pur şi simplu dezgustător.

Bunicul a dat înapoi şi a părut că intră în pământ de ruşine. S-a întors să se uite la bonsaii înşiraţi într-un colţ al camerei. Acum nu mai erau decât trei: pinul negru, un stejar şi un arţar. Era doar o chestiune de timp până îi vindea şi pe aceştia, iar asta mă înfuria şi mai mult.

Telefonul a sunat a treia oară. Bunicul s-a dus fără vlagă spre aparat, dar de această dată eu am răspuns prima şi am auzit o voce răguşită de femeie rostind numele de botez al bunicului meu.

– Yasuji?

Era mama lui Mitsuru. Când vorbise cu mine, atunci în maşină, vocea îi fusese la fel de aspră ca şi manierele. Dar când a pronunţat numele bunicului, suna atât de dulce, de credeai că e Fecioara Maria. I-am pus bunicului receptorul la ureche fără să-i zic nimic. El mi l-a smuls din mână, roşind din ce în ce mai tare sub privirile mele, şi a vorbit pe un ton un pic oficial:

– E tare frumos acolo când înfloresc prunii. Se părea că pun la cale o excursie, poate la nişte izvoare termale. M-am aşezat la masa *kotatsu,* mi-am întins picioarele sub cuverturile încălzite şi m-am lungit pe spate pe perniţele decorative de jos, uitându-mă la bunicul cu coada ochiului. El ştia că-l privesc, aşa că se prefăcea nepăsător, dar vocea îi trăda tulburarea.

– Nu, nu, nu dormeam. Ştii că sunt o pasăre de noapte. Ce făceai?

Ascultându-le conversaţia, îmi imaginam cum le clocotea sângele în vene până ameninţa să le spargă şi să se reverse.

Pe chipul bunicului meu se citea o bucurie imensă, o bucurie inaccesibilă dacă ți-o dorești cu tot dinadinsul. Oare chiar exista o asemenea bucurie? Nu am avut niciodată un astfel sentiment și nu vreau să am nici pe viitor. De câte ori cineva e pe cale să simtă asemenea bucurie, fuge întotdeauna de lângă mine. Oare sunt eu o ființă singuratică? Să nu fim ridicoli. Îl considerasem pe bunicul aliatul meu până începuse să umble după mama lui Mitsuru. M-a trădat. Așa simțeam. Dacă un om se simte singur când e părăsit, ar trebui să se poarte în așa fel ca să nu fie părăsit. Dar, dacă vrea să fie lăsat în pace, ar trebui să-i determine pe oamenii dezagreabili să-l lase singur. Eu nu voiam să mă părăsească bunicul sau Mitsuru, dar, în schimb, îmi doream ca mama lui Mitsuru și Yuriko să fie cât mai departe de mine.

În care categorie s-o încadrez pe Kazue? Era o cretină care își iubea tatăl ca o fetiță și care credea cu tărie în motoul miraculos „Străduiește-te din răsputeri!" Nu prea aveam nevoie de o fată proastă ca ea decât ca s-o țin pe lângă mine și să dețin controlul asupra ei.

•

A doua zi dimineață, tâmpita de Kazue a venit la mine să-mi mulțumească.

– Îți sunt atât de recunoscătoare că nu i-ai spus tatei nimic rău despre mine ieri-seară. Tata era furios și eu înspăimântată, dar tu ai negat totul și m-ai scos din încurcătură.

– Deci te-a iertat tata?

– Da, totul e-n regulă acum.

Îi va trebui mult timp lui Kazue să iasă de sub vraja pe care o aruncase tatăl său asupra ei. Poate o viață întreagă. O

idee interesantă. O să-i dau lui Kazue o șansă să se elibereze, pe care mă voi bucura să i-o nărui tot eu. Da. Când am văzut-o pe Kazue, m-am simțit ca un zeu atotputernic care o manipula pe proasta aceea ca pe o marionetă.

•

Credeți că naiva de Kazue a început să se poarte ciudat pentru că o hărțuiam eu? Nu, nu e cazul. Am mai spus-o de câteva ori. Kazue era prea proastă, prea inocentă. Nu că n-ar fi știut ce se întâmplă în jurul ei. Nu se cunoștea nici măcar pe sine însăși. Aș vrea ca aceste vorbe să rămână între noi: Kazue avea o încredere nemărturisită nimănui în felul în care arăta. Am surprins-o de nenumărate ori uitându-se în oglindă. Își zâmbea și pe chip i se ivea o expresie extaziată. Era mândră de ea însăși.

Atât Kazue, cât și tatăl ei nu puteau să conceapă că exista altcineva pe lume mai dotat decât ei din punct de vedere intelectual. Iar Kazue nu putea să accepte faptul că o femeie la fel de înzestrată ca ea va avea întotdeauna mai mult succes dacă era și frumoasă. Cu alte cuvinte, putea să existe ființă mai fericită decât Kazue?

Spre deosebire de Mitsuru și mine – care știam că trebuie să ne perfecționăm talentele înnăscute ca să supraviețuim – Kazue nu știa mai nimic despre ea însăși. O femeie care nu se cunoaște pe sine nu are alternativă decât să trăiască după evaluările celorlalți. Dar nimeni nu se poate mula perfect exigențelor celor cu care vin în contact. Și în asta zace germenele distrugerii acestui gen de oameni.

CINCI • „DELICTELE PE CARE LE-AM COMIS": DEPOZIȚIA LUI ZHANG

• 1 •

JUDECĂTORUL: Vă rog să confirmați dacă sunteți Zhang Zhe-zhong, originar din orașul Dayi, Districtul Baoxing, din Provincia Sichuan a Republicii Populare Chineze, născut pe 10 februarie, 1966.

ACUZATUL: Da, așa este.

JUDECĂTORUL: Domiciliați în prezent în apartamentul 404 din Complexul Matoya, Maruyama-chō nr. 4–5, Districtul Shibuya, orașul Tokio; și sunteți angajat la Dreamer. E corect?

ACUZATUL: E corect.

JUDECĂTORUL: Ați afirmat că nu aveți nevoie de interpret. Sunteți sigur?

ACUZATUL: Da. Vorbesc bine japoneza. Sunt sigur.

JUDECĂTORUL: Foarte bine. Ar vrea procurorul să citească cu voce tare acuzația?

ACUZAȚIE

Astăzi, 1 noiembrie, al doisprezecelea an de Heisei[1] (2000), procuratura orașului Tokio, reprezentată aici prin procurorul Noro Yoshiaki, îl inculpă pe Zhang Zhe-zhong, cetățean al Republicii Populare Chineze, născut pe 10 februarie, 1966, în prezent angajat la un hotel și cu domiciliul în Complexul Matoya, ap. 404, Maruyama-chō nr.4–5, Shibuya-ku[2], Tokio, în fața Curții Districtuale cu următoarele capete de acuzare:

CAP DE ACUZARE NR. 1

În timp ce acuzatul era angajat la Shangri-la, un restaurant chinezesc din Kabuki-chō, Shinjuku-ku, s-a dus la apartamentul nr. 205 din Complexul Hope Heights nr. 5–12, Ōkubo, Shinjuku, pe data de 5 iunie, 1999, și, în jur de ora 3 dimineața, a strangulat-o cu ambele mâini pe Yuriko Hirata (în vârstă de 37 de ani pe atunci), provocându-i moartea prin asfixiere. După aceea, acuzatul a luat din geanta sus-numitei victime suma de 20 000 de yeni și de la gâtul ei un lanț de aur de 18 carate (care valora atunci 70 000 de yeni).

CAP DE ACUZARE NR. 2

Același acuzat s-a dus la apartamentul 103 din Complexul Green Villa, Maruyama-chō nr. 4–5, Shibuya-ku, pe 9 aprilie 2000, pe la miezul nopții, și a strangulat-o cu ambele mâini pe Kazue Satō (în vârstă de 39 ani pe atunci), provocându-i astfel

[1] Este epoca actuală a Japoniei, care a început pe 8 ianuarie 1989, imediat după moartea împăratului Hirohito. (n.tr.)

[2] District (în limba japoneză) (n.tr.)

moartea prin asfixiere. Ulterior, acuzatul a luat 40000 de yeni din poşeta victimei.

ACUZAŢII ŞI PEDEPSE

Capul nr. 1: Inculpatul este acuzat de tâlhărie şi omor, în conformitate cu Articolul 240 din Codul Penal, Partea a doua.

Capul nr. 2: Învinuitul este acuzat de tâlhărie şi omor, în conformitate cu Articolul 240, Codul Penal, Partea a doua.

JUDECĂTORUL: Vom începe procesul cu aceste capete de acuzare pe care tocmai le-a citit procurorul. Dar înainte îl voi informa pe acuzat care îi sunt drepturile. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic, aşa că, în decursul acestui proces, puteţi alege să nu spuneţi nimic. Dacă răspundeţi la o întrebare, nu aveţi obligaţia să răspundeţi şi la întrebările ulterioare. Totuşi, dacă alegeţi să răspundeţi la o întrebare, tot ce spuneţi poate fi folosit împotriva dumneavoastră, aşa că vă îndemn să fiţi prudent. Aţi auzit condiţiile mai sus-menţionate. Aş vrea să profit de ocazie pentru a vă întreba dacă aveţi vreun răspuns la acuzaţiile de la dosar, citite de procuror mai înainte.

ACUZATUL: Recunosc că am omorât-o pe Yuriko Hirata, dar nu am ucis-o pe Kazue Satō.

JUDECĂTORUL: Deci pledaţi vinovat pentru acuzaţiile din primul cap de acuzare, dar nu şi pentru cele din al doilea?

ACUZATUL: Corect.

JUDECĂTORUL: Dar în privinţa acuzaţiilor de tâlhărie, ce aveţi de spus?

ACUZATUL: Am furat de la domnişoara Hirata banii şi colierul, dar nu am luat nimic de la domnişoara Satō.

JUDECĂTORUL: Domnule avocat al inculpatului, dumneavoastră cum pledați?

AVOCATUL: La fel ca acuzatul.

JUDECĂTORUL: Foarte bine. Vă rog, domnule procuror, să dați citire primelor dumneavoastră probe.

REZUMAT AL PRIMEI PLEDOARII A PROCURORULUI

CAPUL DE ACUZARE NR. 1

Proba 1: Antecedentele inculpatului

Acuzatul s-a născut pe 10 februarie, 1966 în Provincia Sichuan din Republica Populară Chineză, ca al treilea copil al lui Zhang Xiao-niu (acum în vârstă de 68 de ani) și Zhang Xiu-lan (acum în vârstă de 61 de ani). Inculpatul are patru frați: fratele mai mare, An-ji (acum în vârstă de 42 ani); un al doilea frate mai mare, Gen-de; o soră mai mare, Mei-hua (acum în vârstă de 42 ani); și o soră mai mică, Mei-kun. Rețineți că al doilea frate, Gen-de, a murit în copilărie, iar sora mai mică, Mei-kun, a decedat într-un accident, în 1992. Inculpatul a absolvit școala primară la vârsta de 12 ani și de atunci a început să-și ajute familia la muncile câmpului.

În 1989, acuzatul a hotărât să plece de acasă pentru a-și găsi o slujbă mai bună. El și sora lui mai mică, Mei-kun, au plecat cu trenul în Provincia Guang-dong și au căutat să se angajeze în orașul Guangzhou. În 1991, s-au mutat în orașul Shenzhen, tot din Provincia Guangdong.

În 1992, acuzatul și sora lui mai mică, Mei-kun, s-au îmbarcat pe un vas în Provincia Fujian, cu planul de a intra ilegal în Japonia. Mei-kun s-a înecat în timpul călătoriei pe mare, dar

inculpatul a scăpat cu viață și a intrat în țară ilegal, ajungând pe Insula Ishigaki. Ascunzându-și statutul de imigrant ilegal, a găsit mai multe slujbe ca om de serviciu sau ajutor de bucătar. A mai lucrat și în construcții. În 1998, a lucrat la un bar din Shinjuku, cunoscut sub numele de Nomisuke, iar în 1999, a început să muncească la o tavernă pe nume Shangri-la, tot în Shinjuku. În iulie a aceluiași an, a fost angajat la Dreamer, un hotel pentru întâlniri amoroase aflat în cartierul Honmachi din Kichijōji, orașul Musashino. Nu se știe ca inculpatul să fie căsătorit. Potrivit datelor oferite de administrația clădirii, locuiește cu niște indivizi pe nume Chen-yi, Huang și Dragon, toți cetățeni chinezi.

Pe 30 iunie 2000, inculpatul a fost adus în fața Curții Districtului Tokio, sub acuzația de a fi intrat ilegal în țară. A fost condamnat la doi ani de detenție, după ce i s-a suspendat sentința de patru ani (Hotărârea din 20 iulie a aceluiași an.)

Proba 2: Victima Yuriko Hirata

Victima Yuriko Hirata (de aici înainte doar Hirata) s-a născut pe 17 mai 1962, ca a doua fiică a lui Jan Maher (cetățean elvețian), în prezent angajat la Schmidt, o fabrică de textile din Elveția, și a lui Sachiko Hirata. Întrucât părinții ei nu au fost niciodată căsătoriți legal, victima a fost cunoscută atât sub numele de Maher, cât și al mamei sale, Hirata. Hirata și părinții ei s-au mutat din Districtul Kita-Shirakawa la Berna, Elveția, în martie 1976. În iulie a aceluiași an, Sachiko a murit la Berna, iar Hirata și-a lăsat tatăl acolo și s-a întors singură în Japonia. Deoarece sora ei mai mare locuia atunci cu tatăl lui Sachiko, Hirata s-a instalat în casa unei cunoștințe americane și a intrat la gimnaziul Școlii Q. Ulterior, Hirata a trecut la liceul

aceleiași școli, dar a fost exmatriculată în al treilea an de liceu din cauza comportamentului ei inadecvat.

După ce a fost eliminată din liceu, ea s-a mutat de la cunoștința ei americană și a început să trăiască pe cont propriu. A semnat un contract cu o agenție de modelling și a fost model pentru reclame și reviste până în 1985, când s-a angajat ca hostess la Mallord, un club din Roppongi. În 1989, s-a mutat la clubul Jeanne, tot în Roppongi, iar după aceea și-a schimbat de mai multe ori locul de muncă. În timp ce lucra ca hostess, Hirata a făcut și prostituție în Shinjuku și Shibuya.

Proba 3: Împrejurările care au condus la crima în cauză

Acuzatul, așa cum s-a menționat mai sus, era angajat pe post de chelner la taverna Shangri-la din Shinjuku. Dar salariul era mic și el se simțea nedreptățit de patroni, care erau originari din Fujian. Ceilalți angajați îl criticau pe Zhang că era „un țărănoi care își dădea aere de orășean sofisticat", așa că nu avea prea multe relații personale cu ceilalți de la locul de muncă.

Se știe că sustrăgea mici cantități de mâncare pentru sine când ducea comenzile la clienți; turna berea sau whisky-ul rămase în sticlele pe care le servea într-un recipient de plastic, pe care îl ducea acasă pentru consumul propriu. A fost avertizat în numeroase rânduri că are un comportament inadecvat.

În ciuda acestor scăpări, muncea din greu, era punctual și nu lipsea nici o zi de la serviciu. Pretinzând că trebuie să trimită bani acasă, la familia lui, mai lucra cu jumătate de normă la un hotel ieftin din cartier, Futomomokko, ducându-se acolo după ce termina programul la tavernă, la 10.00 seara. Îndatoririle sale la Futomomokko erau să ducă

gunoiul și să spele prosoapele. După ce termina ce avea de făcut acolo, străbătea grăbit străzile până în Kabuki-chō ca să prindă ultimul tren până acasă la el, în Maruyama-chō, Districtul Shibuya.

În fiecare zi a săptămânii, în afară de miercuri, acuzatul lucra la Shangri-la de la prânz până la ora 10.00 seara. Câștiga 800 de yeni pe oră, plus suma de 6 500 de yeni pentru transport în fiecare lună, așa că lua lunar în jur de 315 000 de yeni. Pe lângă aceasta, slujba lui cu jumătate de normă de la motel era plătită cu 2 000 de yeni pentru două ore de muncă.

Chiria apartamentului 404 se ridica la 65 000 de yeni pe lună. Dar, pentru că lua de la fiecare dintre cei trei colegi ai săi de apartament, Chen-yi, Huang și Dragon, 35 000 de yeni pe lună, scotea un profit de 40 000 de yeni.

Le spunea adesea colegilor de serviciu că părinții lui din China își reconstruiau casa și că trebuia să strângă 3 000 000 de yeni să le trimită lor. Dar avea gusturi scumpe și purta haine și accesorii extravagante, cum ar fi o brățară de aur de 24 de carate și o geacă de piele de 50 000 de yeni, pe care le cumpărase de la Magazinul Universal Isetan.

Proba 4: Evenimente legate de crimă

Pe 4 iunie 1999, pe la ora 10.00 seara, inculpatul a întâlnit-o pe Hirata, în al doilea cvartal din Kabuki-chō, pe când se ducea în grabă la slujba sa de la motelul Futomomokko. Ea avea o umbrelă. El știa că femeile de stradă veneau la Parcul Ōkubo, dar era prima oară că o vedea pe Hirata acolo. Femeia i-a stârnit imediat interesul, deoarece a confundat-o cu o americancă, și s-a gândit că, în cele din urmă, va pleca în America.

„Ești drăguț!" au fost primele cuvinte pe care i le-a spus Hirata. Fiindcă îi vorbise în japoneză, și-a dat seama că nu era americancă și a fost dezamăgit la început. Totuși, îl flatase și îi plăcuse, așa că a fost tentat să o urmeze, deși își făcea griji că lipsește de la serviciul său la motel. Așa că doar i-a făcut semn cu mâna, i-a zâmbit și și-a continuat grăbit drumul spre Futomomokko. Acolo și-a văzut de treburile sale obișnuite.

Neputând să și-o scoată pe Hirata din minte, inculpatul a trecut din nou pe lângă Parcul Ōkubo în drum spre casă. A ajuns la parc în jur de 12.05 în dimineața de 5 iunie și a văzut-o pe Hirata stând tot acolo, în ploaie.

Când l-a văzut și Hirata pe acuzat, i-a strigat veselă:

„Îngheț aici, așteptându-te!" În acel moment, acuzatul a decis să facă sex cu ea.

Pe atunci, inculpatul avea 22 000 de yeni la el. Când a întrebat-o pe Hirata cât costă, ea i-a spus că e 30 000 de yeni. Întrucât nu avea atâția bani, acuzatul a fost cât pe ce să renunțe; Hirata s-a oferit să scadă prețul la 15 000 yeni. Acuzatul i-a propus atunci să meargă la un hotel. În acel moment, Hirata i-a spus inculpatului că are un apartament în apropiere. Acuzatul s-a simțit ușurat că nu mai trebuia să plătească pentru hotel și Hirata l-a dus acasă la ea.

Pe drum, Hirata s-a oprit la un magazin non-stop și a cumpărat două doze de bere, un pachet de chipsuri picante cu alune și două chifle cu gem. Mâncarea a costat 1 575 de yeni și a plătit-o Hirata.

Apartamentul în care l-a dus Hirata pe acuzat era într-o clădire cu două niveluri, din lemn și beton, chiar în spatele băncii Kitashin Credit Union, în al cincilea cvartal din Ōkubo. Clădirea, numită Hope Heights, avea cinci apartamente la

parter și tot cinci la etaj. Apartamentul lui Hirata, nr. 205, era la al doilea nivel, spre nord și chiar alături de scară. Hirata îl închiriase, pe numele de Yuriko Hirata, din 5 decembrie, 1996, pentru suma de 33 000 de yeni pe lună. Scotea din contul ei bancar această sumă în fiecare lună. Se pare că Hirata închiriase locuința ca să practice acolo prostituția. Apartamentul era de fapt o încăpere de 2,73 pe 3,64 metri, în stil japonez, cu tatami pe jos, iar în micul spațiu dintre antreu și cameră se aflau o chicinetă, o toaletă și o chiuvetă. În apartament nu era aproape nici o piesă de mobilier, în afară de o saltea futon[1] împăturită și gata să fie folosită.

Acuzatul și Hirata au băut fiecare două beri în camera în stil japonez, după care au pus salteaua pe jos și au făcut sex. Acuzatul a vrut să doarmă după aceea, dar Hirata i-a cerut să plece. Când a rugat-o să-l lase să rămână la ea, pentru că ploua și pierduse ultimul tren spre casă, ea l-a refuzat.

Hirata a insistat ca inculpatul să-i plătească 20 000 de yeni pentru cameră și alimentele cumpărate la magazinul non-stop. Când acuzatul a auzit de această sumă, și-a dat seama că ar fi fost nevoit nu numai să cheltuiască toți banii pe care îi avea la el, dar și să meargă pe jos, în ploaie, până în Shibuya. A refuzat să plătească. Când Hirata s-a mai apropiat de acuzat, acesta a decis s-o omoare. Pe la ora 3.00, în dimineața de 5 iunie, a strangulat-o pe Hirata cu ambele mâini, provocându-i moartea prin asfixiere. Acuzatul a rămas în apartamentul ei și a dormit până la ora 10.00.

În jur de 10.30 dimineața, acuzatul a luat 20 000 de yeni din portofelul lui Hirata. I-a scos colierul de aur de 18 carate

[1] Saltea de pat tradițională în Japonia (n.tr.)

(evaluat la 70 000 de yeni) pe care îl purta și și l-a pus la gât. Apoi a fugit din apartament, fără să încuie ușa, lăsând cadavrul pe locul în care căzuse după strangulare.

Proba 5: Evenimentele de după crimă

Acuzatul a ajuns la Shangri-la cu o oră înainte de a-și începe programul la prânz. I-a spus patronului că voia să-și dea demisia pe loc. Patronul nu i-a permis să plece așa, deodată, dar acuzatul și-a luat totul din dulapul personal și a părăsit localul fără să mai ceară salariul care i se cuvenea pe ultima perioadă lucrată. Pe când pleca de la Shangri-la, inculpatul s-a întâlnit cu domnul A, un alt angajat. Au stat puțin de vorbă în fața restaurantului. Acuzatul i-a spus domnului A că-și dăduse demisia și apoi s-a îndreptat spre bulevardul Yasukuni. Domnul A a observat că acuzatul purta un lanț de aur destul de scump, pe care nu i-l mai văzuse înainte.

După ce inculpatul a părăsit Shangri-la, a luat un tren al Căilor Ferate Japoneze de pe linia Yamanote până la stația Shibuya. De acolo, s-a întors pe jos la el acasă, în apartamentul nr. 404 din Complexul Matoya, în al patrulea cvartal din Maruyama-chō. Acest apartament îi era închiriat de un anume Chen, un om pe care acuzatul îl întâlnise în timpul călătoriei sale ilegale cu vaporul. Chen începuse să închirieze apartamentul în aprilie 1998 și, chiar după ce se mutase de acolo, păstrase locuința pe numele său, iar acuzatul îi punea în contul lui de la bancă chiria lunară de 65 000 de yeni.

Complexul Matoya este o clădire din beton armat de patru niveluri. Nu are lift. Clădirea și terenul îi aparțin doamnei Fumi Yamamoto. Apartamentul 404 constă din două camere în stil japonez, una de 2,73 pe 3,64 metri și cealaltă jumătate

din prima, ambele cu tatami pe jos, o bucătărie și o baie. Acuzatul ocupa camera mai mică. La prânz, pe 5 iunie, omul supranumit Dragon și celălalt, pe nume Huang, dormeau. Chen-yi (nici un fel de rudă cu mai sus-menționatul Chen) plecase deja la serviciul său de la sala de jocuri din Shinkoiwa și nu era acasă. Dragon, Huang și Chen-yi erau toți cetățeni chinezi, pe care acuzatul îi întâlnise în Tokio. Nu vorbeau între ei despre viața lor personală și nici despre serviciu.

Zgomotul făcut de acuzat când a intrat în apartament i-a trezit din somn pe Dragon și Huang, care au plecat la scurt timp după aceea. După ce și-a pregătit prânzul în bucătărie, inculpatul a mâncat și s-a culcat din nou. S-a trezit mai târziu în acea zi, când s-a întors Chen-yi, și s-au dus amândoi la restaurantul de tăiței Tamaryū din partea de est a Gării Shibuya. Au jucat o partidă la sala de jocuri Shibuya de pe aleea cu bowling, apoi s-au întors acasă pe la ora 11.00 noaptea.

Când a văzut că nu s-a descoperit crima nici după câteva zile, acuzatul l-a rugat pe Chen-yi să-l ajute să-și găsească altă slujbă. Chen-yi i-a propus acuzatului să lucreze cu el la sala de jocuri, dar acesta l-a refuzat, spunând că locul e prea zgomotos. Chen-yi i-a promis că-i caută altceva.

Proba 6: Descoperirea cadavrului lui Hirata și împrejurările ulterioare

Cadavrul lui Hirata a fost descoperit la zece zile după crimă, pe 15 iunie, când locatarul apartamentului alăturat, un cetățean coreean, i-a spus administratorului că se simte un miros groaznic pe hol. Administratorul s-a dus la apartament să vadă despre ce e vorba și a găsit ușa neîncuiată. Când a intrat,

a dat de cadavru. Hirata avea pe ea doar un tricou și o pătură subțire pe cap.

Corpul începuse deja să se descompună, dar se mai puteau zări urme ciudate pe gât, iar sângele se scursese în țesutul moale din zona gâtului și în membrana care îmbrăca glanda tiroidă. Când s-a aflat de moartea tinerei Hirata, inculpatul și-a dat seama că nu se mai putea duce la Shangri-la să-și ceară salariul restant. Și, temându-se că lanțul de aur îl va lega de crimă, l-a ascuns în buzunarul uneia din valizele sale. În cele din urmă, îngrijorat că va rămâne fără bani, i-a spus lui Chen-yi că acceptă orice slujbă pe care i-o poate găsi.

Chen-yi i-a găsit acuzatului o slujbă de om de serviciu cu jumătate de normă la Dreamer, un hotel pentru întâlniri amoroase, aflat pe Honmachi nr. 1, în Kichijōji, orașul Musashino. Inculpatul a acceptat slujba și a început să lucreze acolo din iulie a acelui an.

REZUMAT AL PRIMEI PLEDOARII A PROCURORULUI CAPUL DE ACUZARE NR. 2

Proba 1: Victima Kazue Sato

Victima Kazue Satō (de aici înainte doar Satō) s-a născut pe 4 aprilie 1961, ca fiică cea mare a lui Yoshio și Sakoto Satō). Yoshio era angajat al Firmei G de Arhitectură și Inginerie. Când Satō era în clasa I, familia ei s-a mutat din Ōmiya, în Prefectura Saitama, în zona Kita-Karasuyama din Districtul Setagaya, Tokio. Satō a mers la școala primară și gimnaziul din zonă, a intrat la Liceul Q de Fete și apoi la Facultatea de Studii Economice a Universității Q.

Tatăl lui Satō a murit când ea era în ultimul an de facultate și, în consecință, Satō a trebuit să lucreze ca meditatoare la școală ca să-și poată plăti taxele de studii universitare.

Satō a absolvit Universitatea Q în martie 1984 și în aprilie a fost angajată la Firma G de Arhitectură și Inginerie, unde lucrase și tatăl ei. Fiind cea mai mare firmă din acest domeniu, G era cunoscută pentru relațiile de rudenie dintre angajați și chiar supranumită Compania Familială G. Mai mult, firma recruta de preferință din rândul copiilor angajaților săi. Atunci când Satō, care avusese note foarte bune în facultate, a intrat în companie ca membră a Departamentului de Cercetare, a fost prima femeie cu un post atât de important, iar viitorul ei în firmă părea foarte promițător.

În 1985, Satō a fost promovată în postul de secretară a biroului de cercetare. Acest birou răspundea de analiza factorilor economici care afectau construcțiile, de dezvoltarea unor noi programe analitice software și multe altele. Munca ei era foarte apreciată de cei din firmă și ea era dedicată serviciului.

Totuși, nu avea relații în afara serviciului cu superiorii sau colegii ei și, pentru că nu avea cunoștințe apropiate în firmă, nimeni nu știa ce face ea în timpul liber. Satō nu s-a măritat niciodată. Locuia cu mama și sora ei mai mică. După moartea tatălui ei, Satō și-a întreținut aproape singură familia.

În 1990, când avea 29 de ani, Satō a fost detașată provizoriu la un laborator de cercetare în inginerie afiliat firmei G. În acea perioadă a fost internată pentru anorexie. Satō fusese diagnosticată cu anorexie și tratată de această afecțiune când era în ultimul an de liceu. În mai 1991, Satō a început să lucreze cu jumătate de normă într-un club seara, după serviciu. În 1994, a început să se întâlnească prin hoteluri cu

bărbați pentru sex pe bani; în cele din urmă, în 1998, a ajuns o prostituată în toată puterea cuvântului, care lucra pe străzile din zona Shibuya.

Yuriko Hirata, victima din Capul de acuzare nr. 1, și Kazue Satō au făcut amândouă Liceul Q de Fete, dar în clase diferite și nu au fost în relații nici în timpul, nici după anii de școală.

Proba 2: Situația personală a acuzatului și legătura acesteia cu prezentul caz

După comiterea crimei descrise la primul cap de acuzare, inculpatul a demisionat atât de la taverna Shangri-la, cât și de la hotelul Futomomokko și s-a angajat la hotelul pentru întâlniri amoroase din orașul Musashino, cunoscut sub numele de Dreamer. Cu toate acestea, nu și-a schimbat domiciliul, continuând să locuiască în apartamentul 404 din Complexul Matoya, Murayama-chō nr. 4–5, în Shibuya. În afară de mai sus-menționații Dragon, Huang și Chen-yi, alți doi cetățeni chinezi, pe nume Niu-hu și A-wu, mai stăteau din când în când în apartament.

Acuzatul lucra la Dreamer în fiecare zi a săptămânii în afară de marți, de la amiază la 10.00 seara, făcând curat în camerele clienților, spălând lenjeria de pat și îndeplinind alte treburi mărunte.

Când a început să lucreze, în 1998, era harnic și de încredere, dar în anul următor, atitudinea lui față de muncă s-a schimbat treptat. Ajungea târziu la serviciu și lipsea adesea. De curățenia în camerele hotelului răspundeau doi oameni. Purtarea acuzatului afecta turele de lucru și pe omul cu care le făcea, un iranian, care l-a reclamat. Pe deasupra, inculpatul era învinuit și că mai trăgea uneori câte un pui de somn în

camerele hotelului, sustrăgând săpunuri, prosoape și șampoane; uitându-se acolo la casete video pentru adulți; și având alte comportamente inadecvate.

În februarie a aceluiași an, unul dintre clienții hotelului a spus că l-a văzut pe acuzat luând din prezervativele puse la dispoziție oaspeților, umplându-le cu apă și aruncându-le apoi pe fereastră în pisica patronului de la restaurantul sushi de alături. În acel moment, proprietarul hotelului a hotărât să-și încheie socotelile cu acuzatul.

Inculpatul câștiga pe atunci 750 de yeni pe oră, iar pe lună lua cam 170 000 de yeni. Nu primea bani în plus pentru transport. Acuzatul, al cărui venit scăzuse în comparație cu banii câștigați când lucra la Shangri-la, a început să se împrumute de la colegii lui de apartament. A împrumutat 100 000 de yeni de la Dragon, 40 000 de la Huang și 60 000 de la Chen-yi. Le-a spus că mama sa fusese internată în spital acolo în China și trebuia să-i trimită mai mulți bani.

S-a mai împrumutat și de la Niu-hu și A-wu, care mai stăteau câteodată în apartamentul înghesuit. În consecință, relațiile dintre acuzat și chiriașii săi s-au înrăutățit treptat. Chiar și Chen-yi, cu care inculpatul era în termeni relativ buni, se supărase pe el când scăzuse în ochii șefilor de la Dreamer. Chen-yi fusese acela care îl prezentase pe acuzat patronilor pentru angajare.

Pe 25 martie 2000, Dragon, Huang și Chen-yi, știind că era ziua de salariu a acuzatului, au decis să facă presiuni asupra lui ca să le dea înapoi banii împrumutați. Inculpatul plănuise să-i dea fiecăruia jumătate din suma pe care i-o datora, dar, pentru că ei știau că avea peste 240 000 de yeni bani gheață într-o

valiză încuiată, nu au acceptat condițiile lui de plată. S-au și certat cu el pentru că le lua o chirie așa de mare.

Sub presiunea exercitată asupra lui, acuzatul nu a avut încotro și a acceptat noii termeni impuși de chiriașii săi. A fost de acord să le dea înapoi celor trei o sumă totală de 200 000 de yeni în contul banilor împrumutați și 50 000 fiecăruia ca despăgubire pentru chiria prea mare pe care le-o luase. Inculpatul a trebuit să recurgă la banii economisiți și la salariul luat de la Dreamer ca să-i mulțumească.

Prin urmare, îi mai rămăseseră doar 60 000 de yeni, cu care a trăit până la sfârșitul lunii, până primea următorul salariu. Din cauza lipsurilor îndurate de inculpat pentru că le dăduse celor trei aproape toți banii lui, a avut de suferit și mai mult prietenia lui cu Dragon, Huang și Chen-yi.

Cam tot pe atunci, Chen, pe numele căruia era închiriat apartamentul 404 din Matoya, a făcut presiuni asupra acuzatului să-și găsească altă locuință. La începutul lui ianuarie, i-a spus inculpatului de mai multe ori că voia să elibereze apartamentul până la mijlocul lui martie. Când acuzatul i s-a plâns că n-are unde să se ducă, Chen s-a oferit să-l lase să stea acolo până la sfârșitul lui aprilie. L-a informat și că există o locuință liberă în clădirea învecinată: apartamentul 103 din Complexul Green Villa, pe Murayama-chō nr. 4–5, în Shibuya-ku. Pentru suma de 150 000 de yeni putea să-l ajute pe acuzat să închirieze acel apartament. Așa cum se prezenta situația, inculpatul urma să se confrunte cu greutăți financiare din ce în ce mai mari.

Iranianul care lucra cu acuzatul la Dreamer a dezvăluit mai târziu că motivul pentru care împrumuta inculpatul bani – deși avea o sumă frumușică pusă deoparte – era acela de a face

economii ca să-şi cumpere un paşaport. Obiectivul acuzatului era să plece în America.

Proba 3: Condiţiile de la apartamentul 103 din Complexul Green Villa

Complexul Matoya din Murayama-chō nr. 4–5, în Shibuya-ku, era o clădire din beton armat cu patru niveluri, aflată la cam 100 de metri la nord, pe o străduţă îngustă cu sens unic, chiar vizavi de partea de nord a Gării Shinsen, de-a lungul liniei ferate Inokashira-Keio. Complexul Green Villa, scena crimei în cauză, era o clădire de lemn situată la nord de Complexul Matoya. Cu subsol şi două niveluri, în Green Villa spaţiul era ocupat şi de câteva mici magazine, pe lângă locuinţe. Ambele clădiri îi aparţineau lui Fumi Yamamoto.

Erau trei apartamente de locuit în Complexul Green Villa. Crima în cauză a avut loc în apartamentul 103, care dădea spre străduţa cu sens unic. Apartamentul 102 era neocupat; Kimio Hara locuia în apartamentul 101. Pe partea de vest a clădirii era o scară exterioară de metal care ducea la al doilea nivel. La subsol, chiar sub apartamentul 103, era un mic restaurant numit Şapte Noroace.

În partea de sud a clădirii se afla o alee asfaltată care pornea din stradă, pentru a asigura locatarilor accesul la apartamentele lor. În partea de sud a apartamentului 103 era o uşă exterioară prin care se ajungea la această alee, precum şi o fereastră aflată la înălţimea unui om. Când intrai în apartament, bucătăria era pe peretele din sud şi lângă ea, o cameră de 2,73 pe 3,64 metri în stil japonez, cu tatami pe podea. Între holul de la intrare şi această cameră era toaleta.

Chen îi fusese prezentat lui Fumi Yamamoto de către rudele sale și închiriase apartamentul 404 din Complexul Matoya cu 45 000 de yeni pe lună. La rândul său, i-a închiriat apartamentul acuzatului pentru 65 000 de yeni. Rudele lui deschiseseră un restaurant chinezesc în orașul Niiza din Prefectura Saitama și aveau nevoie de apartament pentru angajații lor. De aceea trebuia acuzatul să elibereze locuința. Când inculpatul s-a plâns că nu are unde să se ducă, Chen a vorbit cu proprietăreasa, doamna Fumi Yamamoto și s-a gândit să închirieze de la ea apartamentul liber din Complexul Green Villa. Atunci când acuzatul a spus că ar vrea să vadă apartamentul, doamna Yamamoto i-a dat cheia de la apartamentul 103 pe 28 ianuarie 2000.

Shizu Kakiya închiriase apartamentul respectiv până pe 18 august 1999, când a și murit. Apartamentul fusese liber de atunci încolo. Gazul era închis din septembrie 1999 și lumina din luna următoare.

Nu exista decât o cheie la apartament, pe care o avea doamna Yamamoto. Ea i-a dat-o acuzatului pe 28 ianuarie 2000. Până atunci, nimeni nu mai folosise cheia.

Proba 4: Relațiile dintre acuzat și victimă

Prin noiembrie 1998, acuzatul a aflat de la colegul său de apartament, Huang, că acesta întâlnise o japoneză pe o stradă întunecoasă și făcuse sex cu ea. Trăsăturile distinctive ale femeii erau că era foarte slabă și avea părul lung. Când a auzit asta, acuzatul a fost convins că era vorba despre aceeași femeie pe care o văzuse din când în când prin cartier. Spre mijlocul lunii următoare, inculpatul a întâlnit-o din întâmplare pe Satō în drumul lui spre casă. Amintindu-și povestea lui Huang, s-a

întors să se uite la ea. Când femeia a observat ce face acuzatul, a strigat după el. „Nu vrei să-ți faci de cap?" Când a văzut că acuzatul nu-i răspunde, a continuat: „Nu putem să mergem la tine acasă?" Acuzatul a refuzat, spunându-i că „la el mai locuiesc câțiva prieteni". La asta, Satō l-a întrebat: „Câți? Îi fac pe toți". Când a auzit așa ceva, acuzatul a dus-o pe Satō la apartamentul său din Matoya.

Pe atunci, doi din colegii lui erau în apartament, Dragon și Chen-yi. Toți trei au făcut pe rând sex cu Satō. Mai târziu, prin ianuarie anul următor, acuzatul se plimba cu Huang când s-au întâlnit din nou cu Satō în zona Murayama-chō. „Asta-i femeia cu care te-ai culcat?" l-a întrebat inculpatul pe Huang. Când Huang a dat din cap că da, acuzatul i-a spus că s-a culcat și el cu ea. Huang auzise deja de la Dragon prin decembrie 1998 că acuzatul și Chen-yi făcuseră sex cu femeia în apartament. Când i-a spus asta inculpatului, acesta i-a răspuns: „Păi, de fapt, m-am întâlnit prima dată cu femeia asta cam cu un an în urmă".

Proba 5: Evenimentele care au condus la crimă

Sâmbătă, 8 aprilie 2000, pe la ora 4.00 după-amiază, Satō a plecat de acasă fără să spună unde se duce. În jurul orei 6.00 seara, s-a întâlnit cu un angajat de la o companie, cu care se văzuse de mai multe ori. S-au întâlnit la statuia lui Hachiko din fața Gării Shibuya. De acolo, s-au dus la un hotel din Maruyama-chō, iar Satō a primit 40 000 de yeni de la bărbat și, înainte de 9.00 seara, ea și însoțitorul ei s-au despărțit în vârful colinei Dogenzaka. Satō a fost văzută îndreptându-se spre Gara Shinsen.

În aceeași zi, acuzatul se dusese la lucru la Dreamer. La 10.00 seara, a ajuns și schimbul său, care întârziase puțin, și

l-a înlocuit pe acuzat. Acesta din urmă s-a urcat în trenul de 10.13, de pe linia Keio–Inokashira, în direcția Shibuya, ca să ajungă acasă. După ce a coborât în Gara Shibuya, s-a dus pe jos până la Complexul Matoya, care era la doar două minute de mers.

Acuzatul a întâlnit-o pe Satō la doar câțiva metri de clădirea în care locuia el și s-a decis să mai facă o dată sex cu ea. Dar Dragon, Huang și Chen-yi trebuiau să fie deja acasă și nu mai era în relații bune cu ei. Așa că a ezitat, nevrând s-o aducă înapoi în apartamentul pe care îl împărțea cu ei. Totuși, printr-un noroc, se întâmpla să aibă la el cheia de la apartamentul 103 din complexul învecinat Green Villa, din motive despre care am mai discutat. A dus-o în acel apartament și a făcut sex cu ea.

Satō avea la ea prezervative luate de la hotelurile pe unde se ducea cu clienții. A ales unul de la Glass Palace Hotel, după cum scria pe ambalaj, și l-a rugat pe acuzat să și-l pună înainte să facă sex. După ce au terminat actul sexual, acuzatul a aruncat prezervativul folosit pe aleea din sudul Complexului Green Villa.

După cum am menționat mai sus, inculpatul o ducea prost cu banii. Când a văzut-o pe Satō pregătindu-se de plecare, s-a hotărât să fure de la ea. Exact după miezul nopții, Satō și-a pus haina și s-a îndreptat către ieșire. Acuzatul i-a barat calea și i-a smuls geanta de piele maro. Victima a ripostat și s-a luptat cu el. Bărbatul i-a dat un pumn în față și apoi, apucându-l dorința de a o omorî, a luat-o de gât cu ambele mâini și a strangulat-o până și-a dat ultima suflare. Apoi i-a deschis poșeta și a scos portmoneul, din care a luat cei 40 000 de yeni pe care îi primise

victima mai devreme. Lăsând cadavrul unde era și ușa apartamentului descuiată, a fugit până în camera lui din Matoya.

Satoko Satō, mama victimei, a început să-și facă griji pentru fiica ei, când a văzut că nu se întoarce acasă în seara de 8 aprilie. Până atunci, Satō nu lipsise niciodată toată noaptea. Luni, 10 aprilie, când Satoko a aflat că fiica ei nu se prezentase la serviciu în acea dimineață, a declarat-o dispărută la poliție.

Proba 6: După crimă

Acuzatul s-a prezentat liniștit la serviciu, la hotelul Dreamer, pe 9 aprilie, ca și cum nu se întâmplase nimic. După lucru, s-a dus cu doi colegi la Inokashira Park să bea o bere. În jur de 11.30 noaptea, a luat trenul de pe linia Inokashira din Gara Inokashira și s-a îndreptat spre casă.

A doua zi, după ce a terminat lucrul la Dreamer, acuzatul s-a întâlnit cu Chen-yi în Gara Shibuya. Au mers la restaurantul unde se servea ramen, pe nume Tamaryū, situat în estul gării. Apoi s-au dus să joace bowling pe aleea cu săli de jocuri din Shibuya. După aceea, au vorbit despre Complexul Green Villa și au decis să nu se mute acolo, pentru că apartamentul era chiar mai mic decât cel din Complexul Matoya, în care locuiau acum. La un moment dat, acuzatul i-a spus lui Chen-yi că avea de gând să plece la Ōsaka să caute de lucru.

Data de 11 ale lunii era ziua liberă a inculpatului. S-a dus în orașul Niiza din Prefectura Saitama să se vadă cu Chen. Acuzatul i-a dat lui Chen 100000 de yeni, i-a spus că nu avea să se mute în Complexul Green Villa și i-a înapoiat cheia de la apartamentul 103. În acea seară, Che i-a restituit cheia proprietăresei, doamna Yamamoto, la reședința ei din Districtul Suginami. La rândul ei, Yamamoto i-a dat cheia

fiului ei, Akira, care conducea compania care avea în grijă atât Complexul Matoya, cât și Green Villa.

Proba 7: Descoperirea cadavrului

Pe 18 aprilie, pe când era în drum spre o cunoștință care locuia la primul etaj al Complexului Matoya, Akira Yamamoto a decis să verifice dacă era încuiată ușa de la apartamentul 103 din Complexul Green Villa. După ce s-a apropiat de apartament, s-a uitat înăuntru pe o fereastră aflată cam la înălțimea unui om și a văzut pe cineva care părea să doarmă. S-a gândit că persoana aceea putea să fie o cunoștință a lui Chen sau unul dintre chinezii angajați la restaurantul său. Akira Yamamoto a strigat și apoi a încercat ușa. Nu era încuiată. În holul de la intrare erau pantofii unei femei. El a fost neplăcut surprins când și-a dat seama că intrusul ce părea că se odihnea era o femeie. În acel moment, a mai observat că apartamentul era impregnat cu un miros urât și, fără să facă nici un zgomot, Akira a părăsit apartamentul, încuind ușa după el. Ușa avea un dispozitiv care permitea să fie închisă din interior fără cheie.

A doua zi, pe 19 aprilie, Yamamoto a început să-și facă griji în privința persoanei pe care o văzuse dormind în apartament. Dacă acea persoană era tot acolo? Și ce era cu mirosul acela? Neliniștit, Yamamoto s-a întors la apartament, cu cheia la el. Când s-a uitat înăuntru pe fereastră, a observat că persoana zăcea exact cum o văzuse și înainte. Yamamoto a deschis ușa, a intrat în apartament și a descoperit cadavrul lui Satō.

În afară de urmele de pe gât de la strangulare, erau contuzii pe capul, fața și picioarele lui Satō – care indicau că fusese lovită cu un obiect contondent –, precum și zgârieturi. Erau semne

că victima fusese târâtă. Îi cursese sânge din țesutul moale al gâtului și din membrana care îmbrăca tiroida.

Proba 8: Comportamentul acuzatului după descoperirea cadavrului

În seara de 19 aprilie 2000, la puțin timp după ce se s-a întors de la serviciu, acuzatul a primit vizita unui detectiv de poliție care făcea o anchetă de rutină în cartier. Dragon, Huang și Chen-yi erau încă la muncă. Detectivul i-a cerut acuzatului să răspundă la numeroase întrebări legate de domiciliul și serviciul său actual, apoi a plecat. Imediat după plecarea lui, inculpatul a încercat să ia legătura cu ceilalți din apartament.

Acuzatul l-a sunat pe mobil pe Chen-yi, care era la locul său de muncă din Dogenzaka. „A fost aici poliția, i-a spus. O mulțime de polițiști. Mi-au arătat o poză cu o femeie pe care nu o cunosc. Au zis că se întorc. Dacă te găsesc aici, o să-și dea seama că suntem imigranți ilegali."

Când Chen-yi a auzit relatarea acuzatului, l-a sunat imediat pe Huang la cafeneaua Mirage din Koenji, Districtul Suginami, unde lucra acesta. Voia să-i spună lui Huang să nu se întoarcă la apartament. Dar Huang plecase de la serviciu și era în drum spre casă. Apoi Chen-yi a dat fuga la locul de muncă al lui Dragon – Orchard Tower – în al doilea cvartal din Kabuki-chō, Districtul Shinjuku. Când i-a spus lui Dragon ce se întâmplase, au decis să se ducă amândoi la o cunoștință a acestuia din urmă.

Pe când Huang era în drum spre casă, neștiind nimic din ce se aflase, l-a oprit un detectiv de poliție și i-a arătat fotografia victimei. Huang i-a spus detectivului că o mai văzuse pe femeia

aceea. I-a mai zis şi că acuzatul avea cheia de la unul dintre apartamentele din Green Villa.

Cam în acelaşi timp, acuzatul a părăsit apartamentul 404 din Complexul Matoya şi a stat peste noapte la un hotel de tranzit. A doua zi, poliţiştii s-au dus la Dreamer să-l ia la întrebări, dar el nu venise la muncă. În ziua următoare, 21 aprilie, acuzatul a plecat de la hotelul unde îşi petrecuse noaptea şi s-a dus la casa lui Chen din oraşul Niiza, în Prefectura Saitama. L-a rugat pe Chen să-l acopere, spunând poliţiei că îi dăduse înapoi cheia de la apartamentul 103 din Complexul Green Villa pe 8 aprilie, cu o zi înainte de crimă. Tot atunci, i-a dat şi 100 000 de yeni bani gheaţă. Chen i-a spus că vorbise deja cu poliţia şi a refuzat să-l ajute pe inculpat. Mai mult, i-a zis că îl căuta poliţia – întrucât ştia că el avusese cheia – şi că ar trebui să se predea. Acuzatul a refuzat.

Când s-a întors de la Chen, acuzatul a început să se îngrijoreze în privinţa banilor. A hotărât să se oprească la locul lui de muncă, să-şi dea demisia şi să ceară salariul din urmă. Aşa că s-a îndreptat spre Dreamer din oraşul Musashino.

Atunci când detectivul i-a pus întrebări proprietarului hotelului Dreamer, a aflat că acuzatul nu numai că intrase ilegal în ţară, dar şi că lucra fără permis de muncă. Aşadar inculpatul a fost arestat mai târziu în acea zi şi învinuit că intrase ilegal în ţară şi că lucra fără să aibă documentele necesare. A fost adus în faţa instanţei pe 30 iunie a aceluiaşi an şi găsit vinovat de infracţiunile menţionate mai sus.

Ulterior, s-a descoperit că amprentele găsite în apartamentul 205 din Hope Heights, locul unde fusese ucisă Yuriko Hirata, îi aparţineau acuzatului. În plus, s-a aflat că era în posesia colierului victimei. În urma unei anchete minuţioase,

inculpatul a fost acuzat atât de uciderea lui Hirata, cât și de a lui Satō.

•2•

„DELICTELE PE CARE LE-AM COMIS": DEPOZIȚIA ACUZATULUI ZHANG ZHE-ZHONG

10 IUNIE, AL DOUĂSPREZECELEA AN DE HEISEI (2000)

Originalul a fost scris în chineză. Unul din anchetatori l-a sfătuit pe acuzat să scrie o declarație după ce i-a cerut acestuia dintre urmă să reconstituie crima la secția de poliție cu un manechin în mărime naturală.

Detectivul Takahashi mi-a zis: „Spune-ne tot despre viața ta până acum; fiecare faptă rea pe care ai făcut-o în cel mai mic detaliu". Păi am dus o viață grea, plină de lipsuri, încercând să mă descurc cât pot de bine. Nici n-am avut timp să mă gândesc la ce-am făcut în ultimii ani sau să reflectez asupra acțiunilor mele. Nu-mi amintesc lucrurile care s-au întâmplat în trecutul îndepărtat și nici nu vreau ca ele să mă bântuie. Sunt amintiri prea triste, prea dureroase pe care le-am închis într-un sertar al memoriei mele. Am prea multe fapte rele comise pe care le-am dat uitării.

Dar detectivul Takahashi a dat dovadă de bunăvoință și mi-a dat acest prilej să povestesc lucrurile din perspectiva mea și aș vrea să-mi dau toată silința să fac acest lucru. Totuși, asta înseamnă că va trebui să-mi amintesc detalii din viața mea

jalnică și multele greșeli stupide comise – greșeli care nu mai pot fi reparate. Am auzit că sunt suspect în cazul uciderii domnișoarei Kazue Satō, dar nu am omorât-o eu. Sper ca această depoziție să mă disculpe în acest caz.

•

În China, destinul unei persoane este determinat de locul nașterii. Ne-am obișnuit să auzim această zicală. Dar pentru mine e mai mult decât atât, este purul adevăr. Dacă m-aș fi născut într-un oraș ca Shanghai, Beijing sau Hong Kong și nu departe, în munții din Provincia Sichuan, viața mea ar fi avut un început promițător. Sunt sigur că ar fi fost plină de succese și fericire. Cu siguranță nu aș fi ajuns să fac tot felul de prostii într-o țară străină!

Da, sunt din Provincia Sichuan. Nouăzeci la sută din populația Chinei trăiește în regiuni centrale ca Sichuan. Chiar și așa, în acele zone sunt concentrate doar zece la sută dintre bogățiile națiunii. Restul este controlat de Shanghai, Guangzhou și alte orașe portuare. Doar zece la sută din populația țării trăiește în porturi, dar în aceste orașe se concentrează nouăzeci la sută din puterea economică a Chinei. Prăpastia de ordin economic între cei care trăiesc pe coastă și cei din regiunile centrale continuă să se adâncească.

Noi, cei care trăim în regiunile centrale, putem doar să scrâșnim disperați din dinți, să simțim mirosul banilor și să ne uităm la strălucirea aurului pe care nu-l vom avea niciodată. Nu avem altceva de făcut decât să mâncăm mei și orez nedecorticat, iar fețele și mâinile să ni se murdărească de la praful de pe câmpurile pe care le lucrăm.

De când eram mic, părinții și frații îmi ziceau mereu: „Zhe-zhong este cel mai deștept copil din sat". Nu scriu asta ca să mă laud, ci ca să mă asigur că înțelegeți condițiile în care am crescut. Cu siguranță eram mai deștept decât ceilalți copii de vârsta mea. Am învățat foarte repede să scriu și să citesc. Și puteam să fac calcule fără prea mare efort. Ca să-mi lărgesc orizontul și să dobândesc cunoștințe noi, voiam să-mi continui studiile la un nivel avansat. Dar familia mea era săracă. Nu și-a permis decât să mă trimită la școala primară din sat. Când mi-am dat seama că visurile mele nu se vor împlini niciodată, am început să simt o gelozie întunecată, o invidie sinistră, ca un copac ale cărui rădăcini sunt tăiate și îndoite, nemaiputând astfel să crească. Credeam că soarta hotărâse să am parte de o existență mizeră.

Oamenii ca mine puteau scăpa de acest destin doar dacă se duceau în altă parte să-și caute de lucru. M-am dus la Guangzhou și Shenzen, unde am muncit din greu, gândindu-mă că, în cele din urmă, voi putea să duc un trai îndestulat și să economisesc bani, la fel ca oamenii din acele regiuni. Dar, după ce am venit în Japonia, am fost copleșit de un sentiment de deznădejde, fiindcă toate planurile mele au eșuat. De ce oare? Este greu de răspuns la o atare întrebare.

Dacă nu aș fi chinez și aș fi fost japonez, cu siguranță nu aș fi trecut acum prin asemenea greutăți. Din momentul în care am venit pe această lume, aș fi putut să consum atâtea preparate delicioase, încât jumătate din mâncare s-ar fi stricat. Ca să beau apă, ar fi trebuit doar să învârt de un robinet. Aș fi putut să fac baie de câte ori doream, iar când voiam să mă duc în satul sau orașul învecinat, nu ar fi trebuit să merg pe jos sau să aștept un autobuz care putea la fel de bine să vină sau

nu; aș fi putut să iau un tren care sosește în gară din trei în trei minute. Puteam să studiez orice și oricând, puteam să urmez orice carieră voiam, să port haine frumoase, să am un telefon mobil și o mașină, petrecându-mi sfârșitul vieții sub îngrijirea unui personal medical excelent. Diferența între viața pe care o duceam în China și cea pe care aș fi putut să o am în Japonia era atât de mare, încât mă întristam doar gândindu-mă la asta.

Mereu am visat la Japonia – această țară liberă și miraculoasă. Îi invidiam pe toți cei care trăiau acolo. Și iată că sunt întemnițat în țara după care tânjeam cu atâta disperare. Ce ironie! De fapt, e jalnic. Acasă, în satul meu sărac, mama mea bolnavă așteaptă o scrisoare de la mine; fiecare zi trece la fel de încet ca o mie de nopți de toamnă. Dacă află vreodată ce s-a ales de mine, nu voi mai putea trăi pe acest pământ.

Stimați anchetatori, detectivi, onorată instanță, vă implor ca, după ce-mi voi ispăși sentința pentru uciderea lui Yuriko Hirata, să mă lăsați să mă întorc în China. Lăsați-mă să-mi petrec restul zilelor arând pământul arid din satul meu natal, gândindu-mă la viața mea și la delictele comise. Vă implor să dați dovadă de clemență. Mă las la mila acestei curți.

•

Lumea și-a bătut joc de mine toată viața. Familia mea era cea mai săracă din sat. Trăiam într-o peșteră, iar ceilalți se uitau de sus la noi. Unii spuneau că tata a fost blestemat de zeii sărăciei. Chiar și când eram invitați la o nuntă sau o sărbătoare, tata era mereu așezat în scaunul cel mai puțin înalt.

Tatăl meu era chinez Hakka. Când era mic, bunicul meu l-a dus din Hui'an, în Provincia Fujian, până la un sătuc din Sichuan, unde s-au stabilit și au început să-și ducă traiul. Bandiții

de prin partea locului erau cu toții chinezi Han. Nici un Hakka nu trăise până atunci în sat și i-au spus tatei că nu-l vor lăsa să-și construiască o casă. Așa am ajuns să locuim într-o peșteră.

Bunicul meu era un profet, un ghicitor. Mi s-a spus că începuse o afacere de succes în sat, dar în curând și-a pierdut clientela pentru că nu prevedea decât ghinioane. În cele din urmă, a ieșit din afacere și familia noastră a sărăcit și mai mult. După aceea bunicul meu nu a mai vrut să citească nimănui în palmă viitorul, chiar dacă era rugat, iar acasă refuza să discute cu familia. Dacă vorbea vreodată, cei de lângă el se alarmau, fiindu-le teamă de profețiile sale de rău-augur. Deși nu păcălea pe nimeni, oamenii îl urau. Așa că s-a hotărât să nu mai deschidă gura.

După ceva vreme, bunicul meu nici n-a mai ieșit din casă. Părul și barba i-au crescut mari; își petrecea toată ziua înăuntru ca însuși Bodhidharma[1]. Încă mi-l amintesc cum stătea perfect nemișcat în întunericul celei mai îndepărtate încăperi din peșteră. Cei din familie se obișnuiseră așa mult cu el, încât nici nu-și mai dădeau seama dacă e acolo sau nu. La cină mama îi punea un bol cu mâncare în față. În scurt timp nu mai era mâncare, așa că am presupus că bunicul mai era încă în viață. Când a murit, multă vreme nimeni nu și-a dat seama.

Odată, când nu era nimeni acasă, bunicul m-a strigat. Pe atunci eram în școala primară. Cum nu prea îl auzisem vorbind, vocea lui m-a luat prin surprindere și m-am întors, fixându-l cu privirea. Bunicul meu stătea în întunericul din peșteră, uitându-se lung la mine.

---

[1] Bodhidharma (470–534) este considerat cel de-al 28-lea partiarh al budismului indian și primul patriarh al budismului Zen chinezesc, pe care îl fondează în anul 526. Acesta a adus artele marțiale în China, unde au fost practicate și dezvoltate de călugării budiști. (n.tr.)

– Avem un ucigaș în familie, mi-a spus el.

– Bunicule! Ce-ai spus? Despre cine vorbești?

L-am rugat să mă lămurească, dar n-a mai zis nimic. Pe atunci credeam că sunt un băiat foarte isteț și rațional, aveam impresia că bunicul era un bătrân muribund care vorbea tâmpenii, așa că nu l-am băgat în seamă. În scurt timp uitasem complet de el.

Familia mea lucra în fiecare zi pământul până la jumătatea muntelui cu ajutorul unui bou costeliv. Pe lângă bou mai aveam două capre. Gen-de, fratele meu mai mare, trebuia să aibă grijă de ele. El era al doilea născut. Familia mea cultiva mai multe plante, dar mai ales cereale. Tata, mama și frații mai mari se trezeau devreme, înainte de răsăritul soarelui, și se duceau la muncă. Nu se întorceau acasă decât după apusul soarelui. Chiar și așa, nu era suficientă hrană pentru toată familia. De multe ori a fost secetă. Când se întâmpla acest fenomen, ne hrăneam prea puțin. Pe atunci nu mă gândeam decât că, odată ce voi deveni adult, o să mănânc orez până crăp.

Din cauza vieții pe care o duceam, eram foarte hotărât – din momentul în care am devenit conștient de ce se întâmpla în jurul meu – să plec de acasă de îndată ce mă făceam destul de mare. Mă voi duce într-unul dintre orașele mari – pe care nu le văzusem niciodată – și o să-mi găsesc ceva de lucru acolo. Bănuiam că An-ji, fiul cel mare, va moșteni pământurile familiei. Când avea 15 ani, Mei-hua, sora mea mai mare, a fost dată de soție unui bărbat dintr-un sat învecinat. Știam că recolta strânsă de pe câmp și cele două capre nu vor ajunge să ne potolească foamea fratelui meu Gen-de, lui Mei-kun, surorii mele mai mici și mie.

Între mine și An-ji erau opt ani diferență. Între mine și Gen-de, cel de-al doilea frate, erau trei ani. Când aveam 13 ani, o mare nenorocire s-a abătut asupra familiei. An-ji a provocat moartea lui Gen-de. M-am înspăimântat la gândul că profeția bunicului meu se adeverise; am strâns-o în brațe pe Mei-kun, sora mea mai mică, tremurând de frică.

An-ji și Gen-de se luaseră la harță, iar An-ji l-a lovit pe Gen-de și l-a doborât la pământ. În cădere, Gen-de s-a izbit cu capul de una dintre stalagmitele din peșteră și a rămas acolo. Un ofițer de poliție a venit să investigheze moartea lui, dar tatăl meu i-a ascuns adevărul, spunându-i că Gen-de s-a împiedicat, lovindu-se la cap în cădere. Dacă An-ji ar fi fost acuzat de uciderea fratelui său mai mic, ar fi fost trimis la închisoare și nu ar mai fi rămas nimeni să se îngrijească de ogor. După ce ar fi ieșit din pușcărie, nu ar mai fi avut la ce să se întoarcă și ar fi trebuit să-și poarte singur de grijă.

La noi în sat erau foarte mulți bărbați. Situația era atât de gravă încât într-un sat învecinat patru bărbați împărțeau o singură mireasă. Atât de săraci eram. Frații mei se certau pentru o mireasă; de aceea s-au luat la harță. Gen-de făcuse glume proaste față de An-ji.

Dar, după ce An-ji l-a omorât pe Gen-de, s-a schimbat radical. A început să fie ca bunicul meu și a refuzat să mai discute cu cineva. An-ji încă mai locuiește în sat cu părinții mei. Nu s-a însurat niciodată.

•

Poate că familia mea e blestemată. Ca urmare a înclinației noastre spre violență, eu și fratele meu mai mare am ajuns criminali. Drept pedeapsă, fratele meu își va petrece restul vieții

în singurătate și într-o sărăcie lucie; iar eu, pentru că am ucis-o pe Yuriko Hirata, trebuie să fiu încarcerat într-o țară străină. Scumpa mea soră mai mică a murit înainte de vreme în drum spre Japonia, iar acum nu mai am pe nimeni.

Poate că bunicul meu a fost forțat să plece din Fujian și să se stabilească în Sichuan; dacă profețiile nu i-ar fi fost atât de sumbre, dacă nu i-ar fi alungat pe toți din preajma lui, poate că... ei bine, numai la asta mă gândesc de câteva zile încoace. Sunt sigur că bunicul meu a prevăzut dezastrul ce se va abate asupra familiei. De aceea și-a găsit sfârșitul într-o stare deplorabilă ca de legumă, stând fără să spună nimic într-o peșteră întunecată.

Oricum, dacă bunicul meu ar fi zis: „Ucigașul din familie ești *tu;* ai grijă", dacă m-ar fi avertizat, aș fi fost mai prudent. Nu m-aș fi dus în Japonia. Și, dacă nu m-aș fi dus în Japonia, nu aș fi omorât-o pe Yuriko Hirata, sora mea mai mică nu ar fi murit și eu nu aș fi suspectat de uciderea lui Kazue Satō. M-aș fi angajat la o fabrică de lângă sat și m-aș fi mulțumit cu un yuan pe zi. Așa s-ar fi sfârșit viața mea. Mă simt copleșit de tristețe când mă gândesc cum ar fi putut fi viața mea.

A fost îngrozitor ce i-am făcut domnișoarei Hirata. Nu am nici o scuză. Dacă ar fi posibil, mi-aș da viața asta nenorocită ca să trăiască ea din nou.

Totuși, când aveam 13 ani, nu mi-aș fi închipuit că voi ajunge așa. Pe atunci nu puteam să-l iert pe An-ji pentru ce făcuse. Nu suportam să-mi văd părinții jelindu-mi fratele sau să aud bârfele răutăcioase pe care le spuneau vecinii despre noi. Îl uram pe An-ji. Dar sentimentele unui om sunt un lucru ciudat. În sinea mea mi-era milă de el.

Până la urmă, nu a comis o faptă de neînțeles. Chiar și mie mi s-a părut destul de jignitor comportamentul lui Gen-de. Îi

plăcea să-și facă de cap și să umble după femei. Fura bani de la tata, pe care-i cheltuia pe băutură. Era un coate-goale. Cică unii săteni îl prinseseră făcând sex cu caprele, iar vorbele pe care le-a auzit tata l-au făcut să roșească de rușine.

Ca să fiu sincer, Gen-de ne făcuse într-atât de mult familia de râs, încât am fost ușurat că a murit, și că An-ji, care urma să moștenească terenurile de la tata, a scăpat de pușcărie. Dacă An-ji ar fi fost încarcerat, eu aș fi primit pământurile, dar ar fi fost mai mult un blestem decât o bucurie. Dacă eram legat de o bucată de pământ, aș fi fost forțat să duc o viață grea fără să știu niciodată cum e lumea civilizată.

Chinezii săracii care trăiesc în regiunile centrale se bucură de un singur lucru: libertate. Dar atât. Cum nimeni nu ne lua în seamă, eram lăsați de capul nostru. Și țineam cu dinții de libertatea noastră. Atâta vreme cât stăteam în țara noastră, eram liberi să mergem unde vrem, să facem orice și să murim ca animalele dacă asta ne doream. Dar atunci mă gândeam doar să plec de acolo și să ajung la oraș.

După moartea fratelui meu, a trebuit să-i iau locul și să am grijă de capre. Asta era dorința tatălui meu. Dar când am împlinit 18 ani, m-am angajat la o fabrică din apropiere unde se făceau pălării din paie și rogojini din nuiele. Am reușit asta pentru că am vândut caprele când mama a început să sufere cu stomacul. Preferam să muncesc la fabrică, să fac obiecte din paie decât să am grijă de capre sau să muncesc pe ogor. Dar nu eram plătit cine știe ce. Primeam un yuan pe zi. Dar și această sumă modestă era o avere pentru o familie atât de strâmtorată ca a mea.

Cam pe atunci, cei doi fii mai mici de la ferma învecinată cu a noastră se pregăteau să plece la muncă într-unul din orașele

portuare. Ferma pe care o aveau nu era de ajuns ca să poată hrăni toată familia, iar în sat erau deja prea mulți muncitori. Nu existau slujbe pentru tineri și fete de măritat. Așa că mulți dintre ei umblau haihui prin sat, așa cum făcuse și Gen-de – punând ceva rău la cale, sărind la bătaie și dând naștere la tot soiul de probleme.

Jian Ping, un tip pe care-l știam de când eram mic, s-a dus în Zhuhai în Guangtung, care mai târziu a fost declarată Zonă Economică Specială. Acolo s-a angajat la o companie de construcții. Cu banii pe care i-a trimis în sat, familia lui și-a putut cumpăra un televizor color, o motocicletă și alte lucruri pe care cei ca noi le consideră un mare lux. Eram peste măsură de invidios.

Voiam să mă duc la oraș cât de repede posibil. Dar cum să strâng bani? Câștigam atât de puțin la fabrică – un yuan pe zi – încât nu aveam ce să economisesc. Dacă voiam să fac rost de bani, trebuia să mă împrumut. Dar de la cine? Nimeni din sat nu avea posibilități. Însă trebuia să fac pe dracu-n patru ca să ajung la oraș, ca Jian Ping. Aceasta era dorința mea cea mai fierbinte.

În 1988, cu un an înainte de masacrul din Piața Tiananmen, se răspândise vestea prin sat că Jian Ping murise. Din portul orașului Zhuhai se vedea Macao și probabil că omul se înecase încercând să ajungă înot până acolo pentru a găsi libertatea. Cel puțin acestea erau informațiile furnizate de persoana care scrisese scrisoarea prin care anunțase decesul lui Jian Ping.

Jian Ping își pusese documentele și banii într-o pungă pe care apoi și-a legat-o de cap. A așteptat să apună soarele și s-a îndreptat spre periferia Zhuhaiului. Apoi, cu ochii ațintiți înspre Macao, a început să înoate. Era beznă, a înotat câțiva

kilometri, intenționând să intre pe furiș în apele teritoriale ale regiunii Macao. Pentru un japonez, ceea ce făcuse el ar părea cu siguranță un gest necugetat. Dar eu îi înțeleg atât de bine gestul încât mi se frânge inima.

Zhuhai și Macao sunt legate printr-o limbă de pământ. Poți să fii pe o stradă din Zhuhai și să vezi Macao. La mică distanță, în fața ta se întinde o altă țară, locuită de aceiași oameni. Cazinouri. În Macao sunt multe cazinouri. Și bani. Dacă ai bani, poți să faci orice și să te duci oriunde. În Macao oamenii se bucură de tot felul de libertăți. Dar am înțeles că acea regiune liberă este apărată de paza de coastă și înconjurată de garduri electrice. Oare mai există un asemenea loc crud pe pământ?

Dacă erai prins încercând să intri ilegal în Macao, am înțeles că erai trimis la închisoare, unde condițiile erau groaznice. Erai pus într-o cameră foarte mică unde plosnițe mari se târăsc peste tot și unde ești nevoit să te lupți cu alții din celulă pentru luxul de a folosi toaleta plină cu rahat.

Dar în apă nu e nici un zid înalt. Valurile nu sunt îngrădite. M-am hotărât să încerc să înot și eu pentru libertate. Voi înota până la Macao, poate până la Hong Kong.

În China, destinul unei persoane este determinat de locul nașterii; e clar ca lumina zilei. Jian Ping a fost dispus să-și riște viața ca să-și schimbe destinul imuabil. Când am auzit ce se întâmplase, mi-am schimbat planul. Eram hotărât să-i iau locul lui Jian Ping, să înot în plin ocean, îndreptându-mă spre o țară liberă unde puteam să câștig câți bani voiam.

•

La sfârșitul acelui an, familia mea a luat în considerare o cerere în căsătorie pentru Mei-kun, sora mea mai mică. Cererea

era avantajoasă pentru o familie ca a noastră, dat fiind că nu aveam resurse financiare. Deși pețitorul era un bărbat de la noi din sat, provenea dintr-o familie relativ înstărită. Dar era o diferență mare de vârstă între ei. Mei-kun avea doar 19 ani, iar pețitorul 38. Bărbatul era scund și avea o înfățișare plăcută. Era de mirare că nu-și găsise încă o soție!

– Ai de gând să spui da? am întrebat-o pe sora mea. O să duci un trai mai bun ca până acum.

Mei-kun a coborât privirea și a scuturat din cap.

– Nici nu-mi trece prin cap. Îl urăsc pe maimuțoiul ăla pitic, chiar dacă are bani mai mulți ca noi. E atât de scund că tot trebuie să mă uit în jos la el! Nu mă duc. Dacă mă forțează, o să accept să muncesc pe ogor, dar atât. Nu o să ajung o femeie bătrână ca soră-mea.

M-am uitat lung la sora mea. Nu spunea ceva deplasat. Sora noastră mai mare – cu șase ani mai mare ca mine – se căsătorise cu un bărbat a cărui familie nu o ducea mai bine decât a noastră, îi turnase copii unul după altul, până când s-a uscat ca o băbuță. Dar Mei-kun... Mei-kun era o fată adorabilă, atrăgătoare, lumina ochilor mei. Fața îi era ovală, iar nasul subțire. Picioarele și brațele îi erau lungi și subțiri și mersul grațios. Sichuan este renumit pentru femeile sale frumoase. Am auzit că în orice oraș din lume o fată din Sichuan este primită cu multă căldură. Sora mea mai mică moștenise de la bunicul ei spiritul de aventură. Era mai drăguță decât fetele din satele învecinate; pe deasupra, și foarte încăpățânată.

– Dacă aș avea un pețitor ca tine, m-aș căsători, a continuat Mei-kun cu sinceritate. Am văzut toți actorii la televizorul color pe care îl are familia lui Jian Ping, dar nu cred că arată nici unul mai bine ca tine.

Să-mi fie rușine dacă par îngâmfat, dar trebuie să recunosc că oamenii din sat mă considerau un bărbat arătos. Bineînțeles că satul nostru era mic. Dacă mergeam într-un oraș mare, sunt sigur că aș fi dat peste bărbați mai arătoși decât mine. Chiar și așa, complimentul surorii mele mi-a dat încredere. După ce am ajuns în Japonia, lumea îmi spunea adesea că arăt ca actorul Takashi Kashiwabara. Mei-kun s-a uitat în ochii mei și mi-a spus:

– Ar trebui să apărem amândoi la TV. Arătăm amândoi bine și știm cum să ne îmbrăcăm. Pun pariu că am face mulți bani dac-am juca în filme. Dar bineînțeles că nu vom avea nici o șansă atâta timp cât locuim într-un sat. Mai bine mor decât să rămân aici. Să mergem împreună la Guangzhou. Vorbesc serios. Ce zici?

Sora mea s-a uitat prin peștera unde locuiam – casa noastră întunecoasă, rece și umedă. Afară îi auzeam pe mama și pe An-ji discutând pe un ton trist despre zilele în care ar fi mai bine să semănăm meiul. Nu suportam să mai stau multă vreme aici. Mă săturasem. Pe când auzeam vocea lui An-ji, bănuiam că și sora mea nutrea aceleași sentimente. Mi-a luat mâna într-a ei.

– Să plecăm de aici. Să mergem la oraș și să trăim amândoi într-o casă din beton. O casă cu apă curentă, ceea ce va însemna că nu va mai trebui să cărăm apă de la fântână, o casă cu fire electrice prin pereți, o casă luminoasă și călduroasă, cu toaletă și baie. Am putea să cumpărăm un televizor, un frigider și o mașină de spălat. Ce extraordinar ar fi să locuiesc cu tine într-o asemenea casă!

Trăsesem curent în peșteră în urmă cu doi ani. Furasem niște fire și le montasem pe cel mai apropiat stâlp electric.

– Și eu vreau să plec, crede-mă. Dar trebuie să economisim bani. Acum sunt lefter.

Sora mea s-a uitat la mine ca la un idiot.

– Despre ce vorbești? O să îmbătrânesc până strângi tu bani! Am auzit că, dacă mai așteptăm mult, o să crească și prețul biletelor de tren.

Și eu auzisem același zvon. Cică biletele s-ar fi scumpit după Anul Nou chinezesc. Această veste mă motiva să plec și mai devreme – cu siguranță înainte să se scumpească biletele. Dar de unde să fac rost de bani? Atunci Mei-kun mi-a șoptit:

– Dacă accept să mă mărit cu tipul ăsta, va trebui să-mi dea niște bani ca dar de nuntă. De ce să nu-i folosim?

Ceea ce-mi sugera sora mea era absurd, dar nu exista altă cale. Fără nici o tragere de inimă, am fost de acord să fugim cu banii acelui om.

•

Când pețitorul lui Mei-kun a auzit că ea era de acord să-l ia de bărbat, a fost în culmea fericirii. A adus banii pe care îi strânsese în decursul a zeci de ani. În total cam 500 de yuani, mai mulți bani decât ar câștiga familia mea într-un an. Tatăl meu a fost încântat și a pus banii într-un cufăr. Acolo erau când eu și cu sora mea i-am furat. Am fugit din sat la o zi după Noul An chinezesc. Având grijă să nu ne vadă nimeni, ne-am dus repede spre stația de autobuz de la periferia orașului înainte de răsărit, dornici să prindem primul autobuz din acea zi.

Deși era devreme, autobuzul era deja plin ochi. Și ceilalți auziseră că s-ar scumpi biletele de tren și toată lumea voia să ajungă la oraș înainte să crească prețurile. Am reușit cu chiu, cu vai să intrăm în autobuz cu bagajele grele. Trebuia să stăm

în picioare tot drumul. Călătoria avea să dureze vreo două zile. Am ajuns până aici, am încurajat-o eu pe Mei-kun. Încă puțin și ajungem în Guangzhou, așa cum am visat. I-am zâmbit.

Când autobuzul a ajuns în cele din urmă la ultima stație – o gară părăsită de provincie –, a început să burnițeze. Mort de oboseală, m-am uitat după un loc unde să ne adăpostim de ploaie, dar am văzut ceva atât de șocant încât am apucat-o strâns de mână pe Mei-kun.

O mulțime de oameni stăteau pe pământul îmbibat de ploaie din fața gării. Erau vreo mie de oameni, mai mult tineri și femei, peste care cădea ploaia, udându-le leoarcă hainele. Așteptau răbdători trenul, ținându-se de pungile de plastic pline cu ghivece, haine și alte lucruri. Cum nu existau decât două hanuri, sigur nu mai era nici o cameră liberă. Nu am văzut nici un magazin, doar mulți oameni așteptând în dreptul gării cufundate în tăcere. Din mijlocul mulțimii de oameni uzi până la piele ieșeau din când în când vălătuci albi de respirație sau abur care se îndreptau în voie spre cer.

Nu numai autobuzul nostru ajunsese aici. După ce am coborât, au tras în stație mai multe autobuze, fiecare la fel de plin ca ultimul. Oamenii din autobuze păreau să vină din sate și mai îndepărtate și sărăcăcioase ca al nostru. Numărul de oameni din fața gării continua să crească. Era imposibil ca nou-veniții să se apropie de gară. Se împingeau unii într-alții și uneori începeau să se înghiontească și să se certe. Paznicii de la căile ferate se tot agitau pe acolo, dar nu prea aveau ce să facă.

Mi-am dat seama că am fi norocoși dacă am reuși să ne cumpărăm bilet, darămite să ne suim în tren. Mă simțeam copleșit. Nu puteam să ne întoarcem acasă după ce furasem banii de logodnă. Cred că și sora mea cea puternică se simțea

deznădăjduită, pentru că arăta de parcă îi venea să izbucnească în plâns.

– Ce ne facem? O să ne ia o săptămână doar să ne urcăm în tren! Și, cât așteptăm, o să vină și mai mulți oameni și o să crească prețul biletelor!

– Ne gândim noi la ceva.

În timp ce încercam să o consolez pe sora mea, mă împingeam cu nepăsare în față, încercând să ne apropiem de gară. Oamenii au început să zbiere furioși:

– Noi stăm la coadă! Duceți-vă la capătul cozii! M-am uitat urât în direcția de unde se auzeau vocile. În grup era o brută care avea chef de scandal. Dar sora mea i-a vorbit acelui bărbat cu o voce chinuită:

– O, Doamne! Mi-e foarte rău și cred c-o să mor!

Neavând ce să mai facă, bărbatul s-a dat câțiva centimetri într-o parte, dar fără tragere de inimă. Mi-am pus un picior pe locul liber, unde am așezat oala de gătit. Când am avut suficient loc ca să stau jos, am luat-o pe Mei-kun în poală. Și-a îngropat fața în umărul meu și a leșinat. Bănuiesc că în ochii celorlalți păream un cuplu de îndrăgostiți care se consolau unul pe altul. Dar eu și cu sora mea eram atât de agitați încât puteam oricând să cedăm nervos. Eram așa de emoționați că nici nu puteam gândi limpede. Dar trebuia să așteptăm trenul.

Uitându-se la oamenii de lângă noi, sora mea a murmurat:

– Toți de aici par să aibă bilete. Trebuie să ne cumpărăm și noi.

Ghișeul era deja închis. Am strâns-o pe sora mea de umeri ca s-o fac să tacă. Dacă rămâneam înghesuiți, nu mai trebuia să ne cumpărăm bilet. Oricum, eram hotărât să nu-mi pierd locul, chiar dacă mă costa viața. Aveam de gând să mă sui

în acel tren, chiar dacă însemna să strivesc capetele celor din jurul meu – de asta eram sigur.

Am așteptat șase ore, iar între timp numărul oamenilor a crescut, fiecare din noi ținând să ajungă la oraș ca să-și găsească un loc de muncă.

În cele din urmă am auzit oamenii strigând:

– Vine trenul! Fermierii adunați în gară s-au ridicat nerăbdători în picioare. Îngroziți de mulțimea de pasageri, controlorii nu au mai cerut biletele. Câțiva oameni de pază erau de serviciu, dar nici teama de gloanțe nu putea să ne oprească. Cu toții am început să ne apropiem de peron. Copleșiți de numărul impresionant de oameni, frica se citea pe fețele celor de la pază. Știau că nu vor putea să oprească asaltul. Trenul de culoarea ciocolatei se apropia de peron, iar mulțimea a mai făcut câțiva pași înainte de a ofta dezamăgită. Geamurile trenului erau atât de aburite încât era imposibil să vezi ceva înăuntru, în afară de brațele, picioarele și bagajele oamenilor ce ieșeau pe fereastră. Trenul era deja supraaglomerat.

– Dacă nu facem ceva, i-am spus eu lui Mei-kun, în gara asta rămânem. Orice-ar fi, ține-mă de mână. Ai înțeles. Ne vom sui în acest tren!

Am înșfăcat-o pe sora mea de mână și ne-am pus catrafusele în față. Apoi am împins cu toată puterea. Poate că oala mea îi intra în spate și de aceea bărbatul din fața mea s-a uitat peste umăr, citindu-i-se durerea pe chip; și-a pierdut echilibrul și a căzut într-o parte. Treptat, zidul format din oameni a început să cedeze. Câțiva au căzut, dar am continuat să-mi croiesc drum spre tren fără să-mi cer scuze, călcând pe cei doborâți la pământ.

Îngroziți de haosul creat, paznicii și controlorii fugiseră de mult. Vag conștienți de asta, am început să ne facem loc în

continuare, suindu-ne peste oameni în timp ce alții se urcau pe noi. Nu conta. Toți aveau un singur gând în minte: să se suie în tren! Cu toții eram foarte încrâncenați, nepăsându-ne ce se întâmpla cu alții.

– Zhe-zhong! Zhe-zhong!

Am auzit țipătul disperat al surorii mele. Cineva o apucase de păr și o trăgea înapoi. În cazul în care cădea, ar fi fost călcată în picioare și ar fi murit. Am lăsat din mână pungile pe care le țineam și am fugit în ajutorul ei, pocnind-o în față pe femeia care o apucase de păr până a lăsat-o. Femeii a început să-i curgă sânge din nas, dar nu-i păsa nimănui. Era o nebunie.

Nu pot să-mi găsesc vreo scuză în cazul în care comportamentul meu ar fi criticat. Eram într-o situație pe care nici un japonez nu o poate înțelege. Poate părea ridicol că niște oameni se îmbrâncesc să se suie într-un tren supraaglomerat, dar pentru noi era o chestiune de viață și de moarte.

Sora mea și cu mine am reușit să ne apropiem de tren. Dar am văzut în cel mai apropiat vagon o persoană care flutura un băț din lemn deasupra capului, amenințând să bată pe oricine încerca să se suie. L-a lovit cu bățul pe bărbatul de lângă mine, care s-a rostogolit într-o parte. În acel moment roțile trenului au început să se învârtă. Înnebunit, am sărit asupra bărbatului care ținea bățul în mână și, cu ajutorul unui om puternic de lângă mine, am reușit să-l dăm jos din tren. Apoi, folosindu-ne de oamenii care căzuseră de pe trepte, eu și cu Mei-kun am reușit să ne suim în tren. Și alții au încercat să ne urmeze exemplul, disperați să se urce după noi. Dar acum i-am luat locul bărbatului cu bățul și am început să-i împing. Când mă gândesc la ce-am făcut, mi se face pielea găină. Era o scenă desprinsă din iad.

Chiar și după ce trenul a plecat din gară, sora mea și cu mine eram încă extrem de agitați. Sudoarea ni se scurgea pe chipuri și ne-am uitat unii la alții. Părul lui Mei-kun era încurcat, iar pe față avea vânătăi și noroi. Cu siguranță nici eu nu arătam mai bine. Nu am spus nimic – nu aveam cuvinte ca să ne exprimăm sentimentele –, dar știam că gândeam la fel. Reușiserăm! Eram norocoși!

După puțină vreme, ne-am revenit. Eram din nou înghesuiți cu alți oameni, neputând sta decât pe culoarele dintre banchete. Nu puteam să ne așezăm sau să ne întindem. După jumătate de zi aveam să ajungem la Chongqing. După încă două zile aveam să ajungem la Guangzhou. Nici unul din noi nu ieșise vreodată din sat și acum călătoream cu autobuzul și trenul pentru prima dată, îndreptându-ne spre un loc pe care nu-l mai văzuserăm niciodată. „Oare vom reuși să facem față stresului? mă întrebam eu. Și ce ne așteptă la destinație?"

– Mi-e sete, mi-a spus sora mea pe un ton smiorcăit, pe când se sprijinea de pieptul meu. Consumaserăm toată apa și mâncarea în autobuz. De teamă să nu ne pierdem locul în gară, nu am mai încercat să cumpărăm alte provizii. Nu am avut altă soluție decât să ne suim în tren fără nimic. M-am jucat cu părul încurcat al surorii mele, netezindu-l cum puteam eu mai bine.

– Rezistă.

– Știu. Mă întrebam dacă o să stăm tot drumul așa.

Sora mea s-a uitat împrejur. Unii pasageri care stăteau pe culoar beau apă sau mâncau cu o mână gogoși cu pastă de fasole și cu alta se sprijineau ca să nu-și piardă echilibrul. Ne-a surprins o femeie care stătea și își legăna bebelușul. Țăranii chinezi sunt foarte rezistenți.

Un grup de patru fete, care nu păreau să aibă mai mult de 16–17 ani, stăteau împreună într-un colț de la capătul culoarului. Cu siguranță depuseseră eforturi să arate la modă, căci își puseseră fundițe roșii și roz în păr. Dar am văzut că fețele rotunde le erau arse de soare, mâinile înroșite de la degerături și mi-am dat seama că erau fete de la țară obișnuite cu condițiile vitrege ale muncii la câmp. Sora mea era mult mai drăguță decât ele; m-am simțit foarte mândru de ea.

Ori de câte ori se legăna trenul, fetele urâte țipau strident și se țineau de bărbații care stăteau în jurul lor. Sora mea se uita cu dispreț la ele. Una dintre fete a scos un borcan de Nescafé în care nu mai era cafea de multă vreme. Îl umpluse cu ceai făcut din frunze, pe care-l sorbea cu gesturi teatrale de parcă ar fi vrut să o tachineze pe Mei-kun. Pentru noi, mărfurile de import, ca de pildă cafeaua instant, erau un lux. Văzuserăm doar borcane goale în casele bogătașilor din satul nostru.

Sora mea se uita invidioasă la borcanul cu ceai. Când a văzut-o, fata s-a hotărât să înfigă și mai mult cuțitul în rană, scoțând o mandarină din geantă și decojind-o. Era una mică, dar mirosul dulce s-a răspândit în tot compartimentul. Ce parfum! Și acum mi se umplu ochii de lacrimi doar gândindu-mă la acea scenă! Mirosul reprezenta diferența enormă dintre a avea și a nu avea! Această diferență poate înnebuni pe cineva, îi poate tulbura viața. Nu cred că voi, japonezii, puteți să înțelegeți acest sentiment. Și de aceea sunteți mai norocoși.

Mirosul mandarinei a dispărut dintr-odată, fiind înlocuit de o duhoare. Se deschisese ușa de la toaletă. Toată lumea s-a uitat în altă parte, lăsându-și privirea în jos pentru că un ins care semăna cu un membru al bandelor yakuza ieșise de la toaletă. Majoritatea oamenilor din tren aveau pe ei uniformele

murdare ale regimului maoist. Dar tipul acela purta un sacou gri și elegant, un pulover roșu pe gât și pantaloni negri largi. La gât avea o eșarfă albă. Hainele-i erau de calitate. Dar ochii îi străluceau ca lui Gen-de. Părea un tip dur. Când s-a deschis ușa toaletei, am văzut alți doi bărbați înăuntru, îmbrăcați ca el și fumând.

– Ticăloșii ăștia au acaparat toaleta și acum nu mai poate s-o folosească nimeni, a mormăit cu asprime bărbatul de lângă mine. Era cu un cap mai scund decât mine.

– Păi și noi ce să folosim?

– Podeaua.

Eram șocat. Dar când m-am uitat în jos mi-am dat seama că podeaua era deja udă. Mi s-a părut mie că simt un miros pestilențial când ne-am suit în tren. Acum știam ce e: urină.

– Și dacă trebuie să faci treaba mare?

– Păi... Bărbatul a râs și am observat că nu avea decât un dinte în gură. Am o pungă de plastic, așa că o s-o folosesc.

Iar, odată ce punga se va umple, o va lăsa pe podeaua trenului. Mai bine s-ar fi ușurat direct pe podeaua trenului.

– De ce nu faci în pumn? a intervenit adolescentul plin de coșuri din spatele meu.

Oamenii din jurul nostru au început să râdă, dar jumătate din ei păreau în culmea disperării. Era jalnic. Chiar dacă familia mea era foarte săracă și trăia într-o peșteră, nici prin minte nu ne-ar fi trecut să ne murdărim casa cu propriile excremente. Oamenii nu trăiesc așa.

– Așa e în toate vagoanele?

– Da. Primul lucru pe care-l faci când te sui în tren e să te asiguri că ai toaletă. După aia un loc; te îndrepți fix spre toaletă. Dacă trenul se aglomerează, ca acum, nu poți ajunge

la toaletă nici dacă e goală. Da, miroase urât. Dar, dacă aduci o scândură cu tine și o pui deasupra găurii, măcar poți să stai jos; poți chiar să-ți întinzi picioarele și să dormi. Poți să închizi ușa, asigurându-te că nu intră nimeni în afară de tine și prietenii tăi.

Mi-am întins gâtul ca să arunc o privire prin tot compartimentul. Oamenii erau îngrămădiți, stând pe culoare și între scaune, iar copiii mici și tinerele erau întinse în plasele pentru bagaje de deasupra scaunelor. Pe scaune puteau să stea patru oameni, față în față, dar nu vedeam decât părul negru al celor așezați. Erau atât de înghesuiți în scaune încât nu se puteau mișca, fiind forțați să se ușureze acolo, în văzul tuturor.

– Bănuiesc că bărbaților le e mai ușor, dar pentru femei e ceva mai greu.

– Îi pot plăti pe indivizii ăia ca să folosească toaleta.

– Trebuie să plătească?

– Da, asta-i afacerea tipilor ălora: cer bani pentru toaletă.

M-am uitat pe furiș la acel yakuza. Probabil că se plictisise în toaletă și ieșise să mai arunce o privire. Se uita la grupul de fete, părând să le cântărească din priviri. Apoi s-a uitat la mama care-și alăpta copilul. Când fetele s-au întors rușinate, bărbatul și-a îndreptat atenția spre sora mea. Eram alarmat și am încercat să o scot din raza lui vizuală. Frumusețea ei începea să mă îngrijoreze. Omul se uita urât la mine. Mi-am plecat ochii.

Bărbatul a vorbit pe un ton ridicat:

– Trebuie să plătiți 20 de yuani ca să folosiți toaleta. Vrea cineva?

Douăzeci de yuani sunt cam 300 de yeni. Poate e o sumă mică. Dar eu câștigam doar un yuan pe zi când lucram la fabrică.

– E scump, a spus fata care mânca mandarina, provocându-l.

– Atunci nu vei folosi toaleta.

– Păi altfel murim.

– Treaba ta. N-ai decât să crăpi.

Bărbatul a scuipat ultimele cuvinte și a trântit ușa în urma lui. Erau trei bărbați în acea toaletă minusculă. Oare ce făceau acolo? Habar n-aveam. Știam doar că era mai mult loc în toaleta aia decât pe culoar.

– Mi-aș dori să fiu bebeluș, a spus sora mea, uitându-se cu invidie la copilul din brațele mamei. Aș putea să port scutece, să sug la țâță și să n-am nici o grijă! Fața lui Mei-kun era palidă și murdară. Avea cearcăne sub ochi. Nu era de mirare. Înainte să așteptăm ore întregi trenul, am stat înghesuiți într-un autobuz. Eram istoviți. I-am spus surorii mele să se rezeme de mine și să încerce să doarmă.

Nu eram sigur cât timp trecuse, dar am văzut deasupra capetelor oamenilor soarele ce apunea. Nici un om nu scotea o vorbă, ci stăteau cu toții unii într-alții. Ne legănam în ritmul trenului de parcă eram o singură ființă. Sora mea s-a trezit și s-a uitat la mine.

– Cât crezi că mai avem până la Chongqing?

Nu aveam ceas, așa că nu știam. Bărbatul fără dinți în față a auzit întrebarea.

– Mai sunt două ore până la Chongqing. Și acolo vor fi oameni care o să vrea să urce. Va fi foarte interesant.

– O să putem să ne luăm de mâncare și de băut la Chongqing? l-am întrebat.

Când a auzit întrebarea mea, omul fără dinți a început să râdă.

– Astea-s visuri. Tu crezi că te mai poți sui înapoi dacă te-ai dat jos? De asta mulți și-au adus apă și mâncare cu ei.

– Oare e cineva dispus să împartă cu noi?

– Da, eu. M-am întors când am auzit pe cineva. Un bărbat într-o uniformă cârpită și zdrențuită flutura o sticlă jegoasă plină cu apă. Dacă-mi dai zece yuani, te las să bei.

– E cam mult.

– Atunci pune-ți pofta-n cui. Atâta mai am și nu-ți dau de pomană.

– Atunci lasă-ne pe amândoi să bem pentru zece yuani. M-am uitat surprins la sora mea. Părea foarte hotărâtă.

– Te lași greu. Bine, fie.

După ce ne-am înțeles, o femeie de la celălalt capăt al culoarului a ridicat o mandarină în aer și a strigat:

– Dacă-mi dai zece yuani, e a ta.

Sora mea i-a răspuns scurt și la obiect.

– Îți spun după ce beau. După aceea, mi-a dat mie sticla și mi-a șoptit:

– Dacă ești deștept, o să bei cât poți de mult. Până la urmă, plătim zece yuani.

– Ai dreptate.

Expresia de pe chipul lui Mei-kun m-a șocat. Am dus sticla la gură și am băut. Apa era caldă și avea gust de rugină. Dar nu mai băusem nimic de jumătate de zi. Odată ce m-am apucat să beau, nu m-am mai putut opri.

– Gata! a strigat nervos bărbatul, dar eu am făcut pe prostul.

– Îmi beau porția, i-am răspuns. Oamenii din jurul nostru au râs batjocoritor.

– Dă-mi banii acum! s-a răstit bărbatul.

Am scos banii din buzunar. Aveam bancnote într-un fișic legat cu un elastic. Murmurul care s-a iscat la vederea bancnotelor era aproape asurzitor. Bineînțeles că nu voiam să le arăt

străinilor câți bani am la mine, dar altfel nu aveam cum să scot zece yuani din buzunar.

Mâna îmi tremura atât de tare încât abia puteam să număr bancnotele. Nu pentru că mă fixau toți cu privirea, ci pentru că la mine în sat nu dădusem niciodată zece yuani pe ceva. Am auzit-o pe sora mea înghițind în sec. Cred că și ea era tulburată.

Ce absurd să dau atâția bani pentru o înghițitură de apă! Eram șocat de atâta răutate. Dar a trebuit să plătesc. Nesimțirea celor din jurul meu mă înmărmurea. Dar era o experiență valoroasă. Ne îndreptam spre oraș, unde urma să vedem și să auzim lucruri pe care nu ni le-am fi închipuit niciodată. Avusesem parte de o primă experiență edificatoare. Încă îmi amintesc cât de surprins am fost când am ajuns în Japonia și am văzut cum arunca lumea banii în dreapta și în stânga, fără nici o grijă. Eram atât de furios încât îmi venea să-i înjur pe toți.

În orice caz, am numărat zece bancnote de un yuan, pe care i le-am dat bărbatului care ne lăsase să-i bem din apă. După aceea, omul a fost și mai nervos.

– Te porți ca un țărănoi și ai atâta mălai la tine, ticălosu' naibii! Trebuia să-ți fi cerut mai mult!

Tânăra care încercase să ne vândă mandarina mai devreme a început să-l ia la mișto pe bărbat.

– Nu fi așa lacom. Tu ești de vină că nu știi prima regulă a comerțului! Decât să-i critici pe ai noștri, mai bine ți-ai da două în capul ăla sec! Poate ți-o mai veni și ție mintea la cap!

Oamenii din jur au început să râdă.

– Ăștia doi sunt putred de bogați! Sigur au vreo 500 de yuani la ei! Bărbatul cu un singur dinte în față vorbea atât de tare încât se auzea în tot vagonul. Toată lumea a început să

șușotească și să bombăne ceva. Cele patru fete s-au uitat fix la noi, cu gura căscată.

– Vezi-ți de treabă, i-am spus bărbatului. Dar el a râs de mine de parcă eram idiot.

– Habar n-ai de nimic pe lumea asta, nu? m-a tachinat el. Trebuie să-ți împarți banii în mai multe fișicuri pe care să le pui în locuri diferite. Așa că, dacă te jefuiește cineva, să nu-ți ia toți banii.

– Așa e. Așa e. Oamenii din preajma bărbatului – oamenii care nu aveau nici o legătură cu treaba asta – au încuviințat din cap. Domnul Dinte a continuat să facă mișto de mine.

– Cu siguranță ești de la țară. Tu n-ai auzit de portofel? Pun pariu că vii dintr-un sat așa de sărac, că nu mai sunt fete de măritat.

– Cine știe cunoaște. Dar ce mai puți! N-ai făcut o baie niciodată în viața ta? Sau la tine e un obicei să te pișii pe jos? Am să-ți cer o favoare. Ia naibii mâna de pe curu' meu! i-a strigat sora mea.

Când au auzit cum i-a răspuns sora mea, restul oamenilor din vagon au izbucnit în râs. Domnul Dinte s-a făcut roșu ca sfecla la față și a coborât privirea în pământ de rușine. Eu am luat-o pe sora mea de mână.

– Tare bine i-ai mai zis-o, Mei-kun!

– Zhe-zhong, nu poți să lași oamenii să-ți vorbească așa. Acuși o să se arunce cu toții la picioarele noastre. O să fim vedete de cinema, îndrăgite de toată lumea și putred de bogate.

Sora mea mi-a dat un ghiont în spate cu cotul ca să se facă înțeleasă. Da, avea dreptate. Ajunsesem să depind în viață de limba ascuțită și de caracterul puternic al lui Mei-kun. Dar am

ajuns în țara asta străină fără ea. Sper să înțelegeți cât de greu mi-a fost, cât de pierdut m-am simțit.

Mai târziu, trenul s-a oprit brusc și pasagerii au fost azvârliți în față. Afară vedeam stâlpi de telegraf și luminile clădirilor înalte. Era un oraș. Începeam să fiu agitat. Ajunseserăm la Chongqing! E Chongqing! Chongqing! Oamenii de lângă mine au început să facă o zarvă de nedescris.

Domnul Dinte, care nu mai scosese o vorbă după ce îl făcuse de râs sora mea, a spus în spatele meu:

– Voi doi n-aveți bilete, nu? Știu că v-ați strecurat în tren fără să vă luați. Mi-a fluturat un bilet roz în față. Dacă n-aveți bilet, vă dau jos din tren și vă bagă la mititica.

Mei-kun s-a uitat îngrozită la mine. În acel moment, trenul intra în gară. Chongqing era un oraș mare, dar prima gară în care se oprea trenul era în direcția sud. Pe peron era o mulțime de oameni, cu toții fermieri, care așteptau să se suie în tren. Au început să urce. Cel ce semăna cu un yakuza a luat de pe jos un băț gros și a venit spre mine. Credeam că o să amenințe cu bățul pe oricine voia să se suie în tren, dar mi l-a dat mie.

– Ajută-mă și pe mine, te rog.

N-am avut de ales și a trebuit să-i fac pe plac. Mă pregăteam să intru în acțiune, dar, când s-a deschis ușa, nu era acolo nimeni care să se urce. Am fost luat prin surprindere. Apoi a apărut în fața mea un om tânăr de la pază cu un pistol în mână, așa că am pus bățul jos lângă mine.

Tânărul a strigat cu asprime:

– Control. Biletele la control. Dacă n-aveți bilet, dați-vă jos din tren. Pasagerii de lângă mine și-au ridicat tichetele roz deasupra capetelor.

Sora mea și cu mine ne uitam în jos. Eram singurii fără bilet printre acei oameni înghesuiți ca sardelele.

– N-ai bilet? Am început să-i explic polițistului gării că nu avusesem timp să cumpăr, dar tipul care semăna cu un yakuza m-a ținut în lături cu o mână.

– Plătește oricât ar costa.

Paznicul s-a întors imediat spre reprezentantul gării de lângă el, șoptindu-i la ureche. După ce s-au consultat, mi-a spus cu asprime:

– 200 de yuani până la Guangzhou. Biletul nu costa mai mult de 300 de yuani de persoană.

– Târguiește-te! am auzit pe cineva din vagon.

– 200 de yuani pentru două persoane, i-am spus.

– Dă-te jos din tren, mi-a spus reprezentantul gării. Ești arestat pentru că te-ai suit în tren fără bilet.

Paznicul a îndreptat pistolul spre mine.

Disperat, am încercat din nou.

– Vă dau 300 de yuani pentru două bilete.

– Costă 400 de yuani pentru două persoane.

– Păi, nu e bine. 350 de yuani pentru două bilete?

Paznicul a avut din nou un schimb de replici cu reprezentantul gării. După un minut, s-a întors cu o expresie solemnă pe față și a dat din cap că da. Când am scos banii din buzunar, reprezentantul gării mi-a pus în mână două bilete subțiri din hârtie roz și a închis ușa.

•

Eu și cu Mei-kun am suferit de foame și sete în drum spre Guangzhou, nedorind să cumpărăm apă sau hrană de la pasageri. Mâinile abia încetaseră să-mi tremure de la chinul de a-mi

fi numărat banii în fața celorlalți. Dar nu mai aveam decât puțini bani. Eram cuprins de remușcări. Dacă m-aș fi gândit să fac provizii de apă și mâncare înainte de a ne sui în tren, nu ar fi trebuit să risipesc din cadoul de logodnă al surorii mele. Eram cu siguranță naiv. De ce nu mi-am închipuit că alții, mulți alții, vor încerca să plece la oraș, ca noi? Când am ajuns la Guangzhou, mai aveam în jur de 100 de yuani.

În satele de fermieri din China trăiesc peste două sute șaptezeci de milioane de oameni, mult mai mult decât poate hrăni suprafața arabilă a țării. Fermele produc suficient pentru doar o sută de milioane, mai puțin de jumătate. Din cei o sută șaptezeci de milioane de oameni, aproape nouăzeci de milioane lucrează în fabrici din partea locului de unde sunt. Ceilalți optzeci de milioane nu au de ales decât să plece la oraș și să-și caute de lucru. Surplusul de forță de muncă era cunoscut în China sub numele de „fluxul orb". Bineînțeles că acum se numește „bazinul clasei muncitoare". Dar *fluxul orb* surprinde mai bine realitatea unui popor disperat care bâjbâie în beznă, chinuindu-se să urmărească lumina strălucitoare emisă de banii care se găsesc în oraș.

Am aflat toate acestea în tren de la studentul cu fața plină de coșuri care stătea în spatele meu. Îl chema Dong Zhen. Era înalt și deșirat, cu umeri osoși ce ieșeau în afară ca un umeraș. Pe față avea și bube infectate din care se prelingea puroi galben.

– Zhe-zhong, m-a întrebat Dong Zhen, poți să ghicești câți oameni vor migra de la Sichuan spre Guangzhou după Anul Nou chinezesc?

Am scuturat din cap. Eram dintr-un sat cu patru sute de locuitori. Mi-era imposibil să-mi închipui așa un număr mare

de oameni. Chiar dacă mi-ar fi spus că erau toți locuitorii Provinciei Sichuan, n-ar prea fi contat pentru mine, pentru că nu văzusem niciodată vreo hartă.

– Nu știu.

– Cam nouă sute de mii de oameni.

– Păi și unde se duc toți?

– Ca și tine – la Guangzhou și Zhu Jiang, în delta fluviului Pearl.

Nu-mi venea să cred că vor fi suficiente locuri de muncă dacă peste nouă sute de mii de oamenii se înghesuiau în același oraș. Călătoream cu autobuzul și trenul, dar tot nu aveam idee cum arată un oraș.

– Oare e acolo un loc în care să ne găsim mai ușor de lucru?

Dong Zhen a râs.

– Chiar ești prost. N-o să te ajute nimeni. Trebuie să te descurci singur.

Când am auzit asta, m-au cuprins îndoielile. Până acum îngrijisem capre și făcusem pălării de paie. Oare ce slujbă puteam să-mi găsesc? Mi-am amintit că Jian Ping, prietenul meu, lucrase în construcții, așa că l-am întrebat pe Dong Zhen:

– Dar în construcții?

– Asta poate face oricine, așa că se bat mulți pe un loc.

Dong Zhen a luat o gură de apă din ploscă, după care mi-a răspuns. M-am uitat cu poftă la apă.

– Vrei o gură? m-a întrebat el. Și m-a lăsat să beau. Apa era stătută și mirosea a pește, dar eram mulțumit că am putut să beau fără să plătesc. Dintre toți cei aflați în vagon, doar Dong Zhen se ducea la universitate. Mă gândeam că, făcând parte din intelectualitate, i-ar putea dispreți pe simplii fermieri, dar Dong Zhen era surprinzător de binevoitor.

– Sunt sigur că într-o parte a orașului se recrutează lucrători cu ziua. Ar trebui să te duci acolo și să aștepți. Am auzit că, dacă ai o lopată și unelte la tine, te angajează pe loc.

– Dar sora mea mai mică? Ce slujbă și-ar putea găsi?

– Femeile se pot angaja ca baby-sitter, femei de serviciu, infirmiere, spălătorese și chiar ajutoare de autopsieri la morgă. Se mai pot angaja ca ghizi la crematoriu, chelnerițe la ceainării și așa mai departe – toate sunt prost plătite.

– Dar tu cum de știi atâtea?

– E la mintea cocoșului. Dar cred și eu că par inteligent pe lângă tine – tu nu prea știi multe! O să vezi tu. Tipii care vin la oraș să-și caute de lucru vorbesc mult, iar veștile circulă. Curând ai să auzi tot ce vrei să știi.

Dong Zhen s-a aplecat spre mine.

– Mei-kun nu prea pare genul care să facă asemenea treburi plicticoase, mi-a șoptit el la ureche.

Mei-kun se dusese la toaletă, iar acum mi-am dat seama că nu se întorsese încă. M-am uitat în jur și am văzut-o stând lângă toaleta a cărei ușă era deschisă, vorbind binedispusă cu tinerii din banda aceea de răufăcători. Ce-o fi fost atât de amuzant? mă întrebam eu. Începuseră cu toții să râdă. Toți călătorii din tren s-au întors – de parcă primiseră un semnal – și s-au zgâit la cei patru. Nu am slăbit-o pe Mei-kun din priviri pe când se uita la tânărul yakuza. Flirta cu el. Mi se făcea rău. Dong Zhen mi-a dat un ghiont în spate.

– Cred că surioara ta se împrietenește cu gangsterul.

– Nu, nu cred. Nu vrea să dea bani pe toaletă, așa că încearcă să-l manipuleze.

– Pare foarte pricepută. Uite, a și pus mâna pe el!

Sora mea îl bătea ușor pe braț pe yakuza și râdea. El se prefăcea că-l doare, tresărind exagerat.

– Las-o moartă.

Dong Zhen și-a dat seama că sunt supărat și a început să mă tachineze.

– Doamne, parcă ați fi amanți, nu frați!

Atinsese o coardă sensibilă. M-am făcut roșu ca sfecla de rușine. Da, mi-era rușine să recunosc, dar eram foarte atașat de Mei-kun. Când am lucrat la fabrica unde făceam pălării de paie, erau zece fete angajate pe lângă bărbați. Toate erau adolescente. Mă strigau și se țineau după mine peste tot, dar nu mă interesa câtuși de puțin. Nici una dintre ele nu se compara cu Mei-kun.

– La cum merge treaba, cred că sora ta o s-o șteargă cu gangsterul ăla.

– Mei-kun n-ar face ceva atât de prostesc.

Nu mi-a trecut prin cap că vorbele lui Dong Zhen se vor adeveri așa repede, dar, când trenul a ajuns în cele din urmă în gara de la Guangzhou, sora mea a sărit bucuroasă pe peron și mi-a spus încântată:

– Zhe-zhong, te superi dacă ne luăm la revedere?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Ești sigură? am întrebat-o din nou și din nou.

– Da, deja mi-am găsit o slujbă, mi-a spus ea foarte mândră de ea.

– Ce fel de slujbă?

– Într-un hotel de primă mână.

Obosit și flămând după două zile și nopți petrecute pe tren, m-am împiedicat pe peron.

– Tipii ăia mi-au zis că mă ajută să-mi găsesc o slujbă, așa că mă duc cu ei. Mei-kun mi l-a arătat pe yakuza și pe cei doi prieteni ai lui. M-am dus la ei. Arătând spre bărbatul care-mi dăduse bățul la Chongqing, l-am întrebat furios:

– Ce naiba vrei cu sora mea?

– Tu trebuie să fii Zhe-zhong. Mă cheamă Jin-long. Sora ta mi-a spus că-și caută serviciu, așa că o să-i prezint pe cineva. Poate lucra la Hotelul White Swan. Toată lumea vrea să se angajeze acolo. E cu siguranță ziua ta norocoasă. Jin-long și-a potrivit fularul alb de la gât când mi-a răspuns.

– Unde e Hotelul White Swan?

– E un hotel de lux construit pe insula Shamian.

– Shamian?

Jin-long s-a uitat la sora mea și la mine și a izbucnit în râs.

– Da' prost mai ești! Mei-kun a început să râdă și ea de mine. Atunci mi-am dat seama că sora mea era furioasă pe mine: pentru că m-am suit în tren fără să știu ce fac, pentru că am cheltuit 400 de yuani.

Am apucat-o furios de umăr.

– N-ai idee în ce belele poți să te bagi! E gangster. Tu chiar nu pricepi? Nu există nici un hotel de lux, ci doar o păcăleală ca să ajungi să te prostituezi.

Sora mea părea tulburată de ce-i spusesem. Dar Jin-long s-a scărpinat la nas și mi-a răspuns de parcă îl jignisem:

– Nu mint. Sunt prieten cu bucătarul hotelului, așa că am relații. Dacă îți faci griji, vino la hotel.

Când Mei-kun a auzit ce spusese el, mi-a întins mâna:

– Dă-mi jumătate din banii rămași.

Nu aveam de ales și a trebuit să fac întocmai. Am numărat jumătate din cei 100 de yuani și i-am dat. După ce și i-a vârât în buzunar, s-a uitat fericită la mine.

– Zhe-zhong, să mai treci pe la mine!

M-am uitat la sora mea cum traversa peronul alături de Jin-long și de prietenii lui în timp ce i se bălăngănea geanta în care avea toate lucrurile. Apoi a ieșit pe poartă și s-a făcut nevăzută. Trebuia să-mi apăr surioara, dar nu eram eu cel care depinsese de ea? Deodată, m-am simțit de parcă îmi fusese smuls un braț. Eram împietrit. O mulțime de călători istoviți treceau pe lângă mine, împingându-mă, căci se grăbeau să iasă din gară.

– Ce surprins am fost! Sora ta nu-i genu' care să stea pe gânduri, nu-i așa?

Vorbea Dong-Zhen.

– Am făcut-o de oaie.

La auzul răspunsului meu rostit cu un fir de voce, Dong Zhen s-a uitat compătimitor la mine.

– Așa merg lucrurile. Eu de la bun început am fost singur-singurel. Mai bine te duci să-ți cumperi o lopată, m-a sfătuit Dong Zhen și a dispărut apoi în mulțime, împingându-se cu umerii săi osoși. După ce mi-am mai revenit, mi-am dat seama că eram leoarcă de transpirație. Era doar începutul lui februarie, dar Guangzhou era mult mai la sud decât Sichuan, iar vremea mult mai călduroasă.

Am plecat, lăsând în urmă gara din Guangzhou. Bărbații și femeile care treceau pe lângă mine erau stilați și mergeau încrezători și mândri. Clădiri înalte, atât de mari încât puteau fi palate, tronau deasupra capului meu; soarele care se reflecta în geamuri mă orbea. O bătrână care se uita

dezgustată la mine, care stăteam zăpăcit pe trotuar, mi-a arătat un pod pietonal. Un furnicar de oameni era pe pod, traversând strada. Am urcat scările și am traversat și eu, dar eram atât de istovit și flămând încât îmi tremurau genunchii. Trebuie să mărturisesc că începeam să nutresc o ură profundă pentru sora mea. Mă trădase.

În acel moment, un polițist a apărut în fața mea, barându-mi drumul. Amintindu-mi de incidentul de la gara Chongqing, i-am dat imediat bărbatului cinci yuani și l-am rugat să mă ducă în locul unde se angajau muncitori cu ziua. Și-a băgat banii în buzunar fără să clipească și mi-a spus ceva. Dar nu înțelegeam o iotă din ce zicea. Vorbea în dialect cantonez. M-am făcut roșu ca racul. Eram în China, dar uitasem că aici oamenii vorbesc alt dialect. Muncitor cu ziua! Muncitor cu ziua! Am tot strigat de nenumărate ori ca să mă fac înțeles, iar, în cele din urmă, am început să imit săpatul cu lopata. Polițistul mi-a indicat piața din fața gării.

În cele din urmă, mi-a picat fisa. Gara era locul de unde se recrutau muncitorii. Dat fiind că eram atât de mulți, ar fi fost un miracol să găsesc un loc de muncă. Și, cât așteptam să fiu ales, aveam să cheltuiesc toți banii rămași și, dacă mă părăsea norocul, aș ajunge să cerșesc. Sunt genul de persoană care trebuie mereu să meargă înainte. Nu pot să stau liniștit și să aștept.

Fermierii care veniseră la oraș în căutare de muncă nu prea aveau de ales și trebuiau să doarmă pe stradă, dar eu nu voiam să am parte de aceeași soartă. Viața noastră era aproape la fel ca în sat, când ne rugam să plouă. Ne lăsam la cheremul toanelor naturii, depinzând de mila cerească pentru a supraviețui. Eu voiam să fiu altfel. Aveam de gând să caut

de muncă de unul singur. Cel puțin asta mi-am spus ca să-mi dau curaj. Nu voiam să fiu doar un alt neica-nimeni din fața gării. Trebuia să plec de lângă ei. Mergeam hotărât pe stradă, paralel cu mașinile și motocicletele.

În cele din urmă, am ajuns într-un punct în care traficul nu era așa congestionat. Eram pe un bulevard pe care se înșirau platani cât vedeai cu ochii. Pe ambele părți ale bulevardului erau case vechi de pe care se scorojea vopseaua. Fațada fiecărei case era îngustă, iar la ferestrele de la etajul doi proprietarii puseseră obloane de lemn. Casele erau construite în culori vii specifice sudului Chinei, căci la mine în sat nu văzusem așa ceva. Pe când mergeam pe bulevard, încercam să mă gândesc ce simțeau locuitorii din Guangzhou. Iernile sunt blânde, vegetația luxuriantă – ce loc minunat în care să trăiești!

Fusesem mereu foarte invidios pe oamenii care duceau un trai îmbelșugat în orașele portuare. Pe când mergeam fără țintă pe bulevard, îmi simțeam inima mai ușoară și mai pură pe măsură ce înaintam. Simțeam cum îmi revine treptat curajul. Eram tânăr. Eram în putere. Nu eram nici urât, nici prost. Mă vedeam dând lovitura aici în oraș și trăind într-o casă ca acelea. Dacă-mi dădea cineva o șansă, puteam să fac orice.

Am intrat pe o stradă modernă. Fete cu păr lung mâncau înghețată și treceau pe lângă mine. Tinerii purtau blugi mulați. M-am oprit în fața vitrinei unui magazin în care erau expuse coliere strălucitoare din aur. Într-un restaurant am văzut un acvariu plin cu pești grași și creveți mari. Oamenii din local mâncau cu poftă carne prăjită și pește. Cât de gustos arăta totul!

Soarele apunea. Mă epuizase agitația orașului, așa că m-am așezat la marginea străzii. Mi-era sete și foame, dar nu voiam să arunc banii pe prostii. Nu mai aveam decât 50 de yuani,

din care deja cheltuisem cinci. Un copil a trecut cu bicicleta pe lângă mine, aruncând o sticlă de suc la marginea drumului. M-am grăbit să o ridic și am golit lichidul rămas pe fund. Era coca-cola. Mai era doar un pic, dar nu voi uita niciodată cât de delicios a fost – ca un medicament dulce. Am pus apă de la robinet în sticlă și am băut până când am reușit să îndepărtez gustul cel dulce.

Trebuia să câștig bani. Voiam să beau coca-cola în fiecare zi a săptămânii, până când mă săturam. M-aș fi dus la restaurantul pe lângă care trecusem ca să cumpăr mai multe sticle. Aș mânca din mâncarea lor delicioasă și aș locui într-una dintre casele alea vechi și încântătoare. Am început să merg din nou cu un pas ferm.

În cele din urmă, am ajuns la un șantier. M-am întrebat dacă nu cumva plecase toată lumea acasă. Un grup de bărbați îmbrăcați cu haine jegoase – cu siguranță muncitori cu ziua – depănau povești și râdeau. Unul dintre ei a arătat cu degetul lui murdar într-o direcție și mi-a spus:

– Du-te înapoi pe bulevardul Zongshan și ia-o spre est. Vei ajunge la Zhu Jiang – e un râu mare. De pe mal se recrutează muncitori.

I-am mulțumit bărbatului. Când s-a întors la prietenii lui, a luat o lopată și apoi a rupt-o la fugă.

În scurt timp am găsit locul de unde se angajau muncitorii. De-a lungul drumului era un zid din ciment, iar peste acesta am văzut apele maronii ale fluviului Pearl. Douăzeci–treizeci de oameni ajunseseră deja acolo. Pe margini erau cocioabe făcute din resturi de cherestea și saci vechi din ciment: barăci improvizate pentru muncitori. Pe drum era și un stand cu

mâncare. Neavând ce face, bărbații fie vorbeau tare, fie stăteau pe vine, epuizați.

– De aici sunteți aleși pentru muncă? l-am întrebat eu pe un puști.

– Da, mi-a răspuns el brusc. Se uita cu invidie la lopata mea. Am înșfăcat-o, pregătit să mă lupt cu el dacă încerca să mi-o ia. Voiam să mă asigur că eram unde trebuia, așa că am continuat să-l descos.

– Pot să mă așez și eu la coadă?

– Trebuie să ajungi devreme ca să fii ales, dar, dacă vrei să stai la coadă, n-o să se supere nimeni. Oricum n-o să mai rămână slujbe până se ajunge la noi.

Deci așa funcționa. Tipul era prea în spatele cozii ca să fie ales azi, dar a doua zi urma să fie în față. Dacă nu găseai de lucru într-o zi, în următoarea aveai toate șansele. Dar, paradoxal, dacă erai ales, a doua zi nu mai aveai succes. Se pare că singura metodă prin care să obții o slujbă era să ajungi în față.

– Mâine la ce oră încep angajările?

– Nu există o oră anume. Trimit un camion care se umple cu muncitori și gata. Dacă nu ești în camion, nu primești de lucru. Nu-ți poți permite să greșești.

M-am așezat chiar în spatele bărbatului. Poate mă ajungea din urmă oboseala, dar am adormit exact unde eram, cu brațele în jurul lopeții.

M-au trezit frigul și vocile oamenilor. Se crăpa de ziuă, iar cerul albastru se întindea în fața ochilor mei. M-am mirat că dormisem toată noaptea pe suprafața tare și rece a zidului de susținere. M-am ridicat în picioare și am văzut câteva sute de bărbați agitându-se împrejur ca și cum selecția muncitorilor

ar fi început în orice clipă. M-am frecat la ochi și am băut din sticlă. Tocmai atunci a venit un camion în viteză spre noi.

– Se caută tâmplari și culi[1] pentru construcția unui pod! a strigat bărbatul aflat în camion. Cincizeci de bărbați.

Când l-au auzit, oamenii au început să alerge înspre el fluturând din mâini. Folosindu-se de un băț lung ca să-i țină la distanță, bărbatul a continuat:

– Doar cei cu lopeți sau târnăcoape.

Am alergat în față. Bărbatul s-a uitat la dimensiunea lopeții din mâna mea și a dat din cap. Apoi mi-a făcut semn din cap să mă sui în camion. După ce a făcut acest gest, toți bărbații de lângă camion au început să se urce, înghiontindu-se și împingându-se, fiecare hotărât să prindă un loc de muncă. Bărbatul nu prea avea cum să-i țină la distanță. Camionul se zguduia. Câțiva oameni au căzut sau au fost împinși. Exact ca la tren. Camionul era plin și, când n-a mai putut să se suie nimeni, a demarat. Unii bărbați au căzut când camionul s-a înclinat și a virat, dar nimănui nu părea să-i pese. Am strâns lopata la piept, atent ca nu care cumva să mi-o șterpelească cineva. Briza rece a dimineții îmi înțepa obrajii.

•

Am lucrat trei luni în construcții. Era o muncă simplă, dar obositoare. Lucram de la 7.00 dimineața până la 5.00 după-amiaza. Amestecam cimentul sau căram traverse din fier. Făceam un efort supraomenesc și câștigam 17 yuani pe zi. Nu credeam că e suficient, așa că, odată ce terminam treaba, mă duceam în oraș și căutam slujbe cu jumătate de normă:

[1] Muncitor asiatic necalificat, care lucrează (cu ziua) pentru o remunerație mică. (n.tr.)

om de serviciu sau gunoier. Eram mulțumit de cum mergeau lucrurile, pentru că aveam un salariu de șaptesprezece ori mai mare decât cel de la fabrica de pălării de paie. Nu se comparau avantajele lucrului la oraș cu cele de acasă și eram tare bucuros.

Pentru a economisi bani, adunam cheresteaua și plasticul de pe șantier și foloseam materialele ca să-mi ridic o baracă acolo unde erau selectați muncitorii. Stăteam acolo toată noaptea, așa că, atunci când venea camionul de dimineață, reușeam să alerg și să mă așez la coadă. Ceilalți bărbați care stăteau acolo erau buni la suflet. Dacă făceau o tocană din măruntaie de porc, îmi dădeau și mie. Sau mă chemau când mai împărțeau o sticlă de vin ieftin. Doar cei din Provincia Sichuan făceau așa ceva. De aceea aveam încredere numai în cei din regiunea noastră care vorbeau aceeași limbă ca mine.

După ce am reușit să strâng 1 000 de yuani, m-am hotărât să nu mai lucrez în construcții. Nu mai voiam să stau într-o baracă. În plus, ori de câte ori mă duceam în oraș să mă mai distrez, vedeam bărbați de vârsta mea cu femei și toți păreau mult mai fericiți decât mine. Voiam să-mi găsesc o slujbă la oraș – ceva mai ușor și mai interesant. Dar un muncitor cu ziua poate să facă doar o treabă periculoasă, murdară sau grea. Era la fel și la oraș. Din acest punct de vedere, China e la fel ca Japonia. Ca să primesc un sfat, m-am hotărât să o caut pe sora mea. Până atunci nu o făcusem, pentru că eram supărat pe ea că mă părăsise.

M-am dus pe bulevardul Zhongshan și mi-am cumpărat un tricou și o nouă pereche de blugi. Nu voiam să o fac de râs apărând în hainele rupte din timpul serviciului. Întrucât lucrasem în construcții, pielea mi-era bronzată, iar trupul plin

de mușchi. Mi-am închipuit că, atunci când Mei-kun mă va vedea arătând așa viril și cu un aer de orășean, va fi impresionată. Ardeam de nerăbdare să mă confrunt cu Jin-long, căci eram încă furios că o luase pe sora mea. Nu uitasem nici o secundă cât de hotărât era, cât de sigur pe el.

Era o zi călduroasă de la începutul lui iunie. Eu duceam o plasă cu un tricou roz în ea, un cadou pentru sora mea, și mergeam pe bulevardul Huangsha, paralel cu fluviul Pearl, spre Hotelul White Swan. Hotelul trona peste insula Shamian. Era imens, având cel puțin treizeci de etaje. Cum mă uitam în vârful clădirii albe, mă simțeam foarte mândru că sora mea mai mică, Mei-kun, lucra într-un loc așa de elegant. Dar m-am simțit așa de nelalocul meu când am văzut turiștii străini intrând și ieșind din hotel, plimbându-se pe acolo, încât mi-a fost foarte greu să intru prin minunatele uși din față. Patru portari îndesați stăteau pe aleea din fața hotelului, fiecare îmbrăcat într-o uniformă maro. Se uitau bănuitori la mine. Portarii îi întâmpinau pe oaspeții care veneau cu taxiul și îi pofteau înăuntru. Când turiștii străini se întorceau la hotel pe jos, portarul le vorbea într-o engleză fluentă. Portarilor nu cred că le-ar fi plăcut să-i întreb ceva, așa că am abordat un bărbat care se îngrijea de grădina de lângă ușile de la intrare. După comportament și trăsături, nu părea de prin partea locului.

– Zhang Mei-kun lucrează aici și mă gândeam că poate știți cum să dau de ea.

– Să-i spun că ai venit? mi-a răspuns bărbatul în accentul nord-estic din Beijing. Și-a pus grebla jos și dus a fost. L-am tot așteptat, dar nu s-a întors. M-am uitat la soarele care se oglindea în fluviul Pearl, fiindu-mi din ce în ce mai teamă. În

cele din urmă, am simțit cum mă bate cineva pe umăr. Era grădinarul. Mi-a vorbit pe un ton compătimitor:

– Se pare că Zhang Mei-kun nu lucrează aici. Am rugat pe cineva de la resurse umane să caute numele, dar nu i l-a găsit nicăieri. Îmi pare rău.

Eram șocat, dar bănuiam ceva. Nimeni nu e așa de norocos. Eram din ce în ce mai sigur că sora mea fusese păcălită de Jin-long, dar ce puteam să fac? Dându-mi seama că nu aveam s-o mai văd niciodată pe Mei-kun, au început să-mi curgă lacrimile pe obraji.

– Știi ceva de un tip pe nume Jin-long? E un tip masiv care arată ca un gangster. Spunea că are un prieten care lucrează aici la bucătărie.

– Care-i numele lui de familie? Știi în ce restaurant lucrează?

Nu aveam habar, așa că am scuturat din cap.

– Bucătarii de aici au salarii mari. Nu cred că se înhăitează cu gangsterii.

Bărbatul a dat din umeri ca și cum ar fi râs de ignoranța mea și s-a întors la lucru. Eram deznădăjduit. Am mers pe trotuarul din fața hotelului înspre Shamian, o insulă naturală la o bifurcație a fluviului Pearl. Auzisem că înainte de Revoluție fusese o colonie străină și că nici un chinez nu avea voie să pună piciorul pe insulă. Acum era domeniu public, unde putea să se ducă oricine.

Aceasta a fost prima mea călătorie la Shamian. Un bulevard mare se întindea în fața mea, iar pe fiecare parte erau șiruri de clădiri în stil european. Cele două sensuri ale bulevardului erau despărțite de un spațiu verde împodobit cu flori roșii de salvie și hibiscus. Casele ce se înșirau erau mai frumoase decât căsuțele îngrijite care-mi plăcuseră așa mult în Guangzhou și în care

voiam să mă stabilesc într-o bună zi. M-am așezat pe o bancă și m-am uitat de-a lungul bulevardului. Se părea că în fiecare zi descopeream ceva mai frumos decât în cea precedentă. M-am gândit din nou la Mei-kun. De ce am lăsat-o să mă părăsească?

– Hei, tu! Vocea unui bărbat mi-a întrerupt șirul gândurilor. M-am întors și am văzut un bărbat care arăta ca un polițist. Mi s-a adresat pe un ton arogant. Am înghețat de frică. Nu aveam nici permis de ședere, nici act de identitate. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum albastru pe care l-ar fi putut purta un oficial guvernamental. Era cam slăbuț, dar mergea foarte hotărât. Cu siguranță avea un post la vârf. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu săltat pentru ceva, așa că am decis să mă port ca un țăran prost.

– N-am făcut nimic rău.

– Știu. Vino cu mine o clipă.

Bărbatul m-a luat de braț și mi-a indicat o mașină neagră, parcată lângă una dintre clădirile în stil european.

– Urcă-te.

Nu puteam să fug. Bărbatul mă înșfăcase de braț și mă ducea la mașină. Era un Mercedes imens. Șoferul s-a uitat la mine prin ochelarii de soare și mi-a zâmbit afectat. Am fost împins pe bancheta din spate. Bărbatul la costum s-a așezat pe scaunul din față și s-a întors să se uite la mine.

– Am o slujbă pentru tine. Dar nu trebuie să afle nimeni. Asta-i condiția. Dacă nu ești de acord, poți să pleci acum.

– Ce slujbă?

– Ai să vezi când ajungem acolo. Dacă nu ești în stare, pleacă acum.

Eram îngrozit, dar și curios. Poate era chiar șansa de care aveam nevoie! Nu puteam să plec. Nu mai voiam să fiu culi

și-mi pierdusem și sora mai mică. Ce mai aveam de pierdut? Am dat din cap că da.

Mercedesul a luat-o înapoi spre White Swan. Când plecasem mai devreme de la hotel, nu-mi închipuisem că mă voi mai întoarce. Mașina a tras în față, iar portarii care mă intimidaseră mai devreme s-au grăbit acum să ne întâmpine, deschizând portierele cu îndemânare. Când m-au văzut ieșind din mașină, portarii nu au putut să-și ascundă mirarea. Brusc mă simțeam mai fericit. Indiferent ce soartă mă aștepta, merita.

Am intrat în hotel pentru prima oară, ținându-mă după bărbatul la costum. În hol era plin de oameni bogați, îmbrăcați elegant. M-am oprit brusc, uitându-mă lung la ei, incapabil să mă controlez. Bărbatul m-a apucat de braț și m-a smucit. M-a împins în liftul care ne-a dus în vârf, la etajul douăzeci și șase. Când s-au deschis ușile, m-a cuprins teama și am rămas pironit locului. Dacă ieșeam din lift acum, îmi spuneam eu, nu voi putea să mă mai întorc niciodată la viața mea de dinainte.

•3•

– Ieși odată! mi-a poruncit nerăbdător bărbatul. Mă uitam la el, confuz.

– Nu cred că pot continua. Nu am actele la mine. Lasă-mă să plec acasă, te rog.

Nepăsându-i de dorințele mele, bărbatul m-a apucat de brațe, m-a scos din lift, obligându-mă să merg alături de el. Era puternic; nu aveam altă soluție decât să-l urmez. Îmi

tremurau picioarele de frică. Bărbatul m-a dus pe un coridor slab luminat, apoi pe altele, până în inima hotelului. Nu era nimeni prin preajmă.

Pe hol era un covor bej gros cu un model decorativ alcătuit din nuferi și păsări phöenix. Mi se părea atât de luxos încât nici nu-mi venea să calc pe el. Capătul îndepărtat al coridorului era scăldat într-o lumină slabă, iar de undeva se auzeau acorduri de muzică clasică. Un parfum minunat plutea pe hol. Nu-mi mai era teamă, ci mă simțeam oarecum ușurat. Schimbarea aceasta bruscă mi se părea incredibilă. Dacă nu aș fi părăsit niciodată satul natal, aș fi murit fără să știu că exista un loc atât de minunat.

Bărbatul a bătut la ultima ușă. Am auzit o voce stridentă de femeie, iar ușa s-a deschis imediat. O femeie tânără stătea în fața noastră, îmbrăcată într-un taior bleumarin și dată cu ruj roșu aprins pe buze.

– Intrați, ne-a spus ea, de parcă era un ordin. M-am uitat în jur emoționat, apoi am răsuflat ușurat. Mai erau trei bărbați în cameră. Păreau să fie de vârsta mea. Bănuiam că fuseseră și ei aleși, ca și mine, și aduși aici. Stăteau emoționați pe o canapea, uitându-se la televizor.

M-am așezat cu grijă pe marginea canapelei. Ceilalți bărbați nu erau din partea locului, ca și mine. Erau și ei agitați, căci fuseseră aduși de un bărbat ciudat și găsiseră o femeie într-o cameră mai elegantă decât și-ar fi închipuit. Nici ei nu știau ce se va petrece cu ei.

– Așteaptă aici, mi-a spus bărbatul pe când se ducea într-o cameră alăturată. A stat acolo multă vreme. Femeia cea rujată nu a vorbit deloc. Stătea acolo, uitându-se la televizor cu noi. Avea o privire atât de vicleană și de pătrunzătoare încât am

crezut că era fie polițistă, fie agent guvernamental. Stăteam în oraș de trei luni, muncind din greu; nu-mi lua mult să-mi dau seama dacă era una de-a lor. Oamenii de teapa lor se dădeau ușor de gol: erau aroganți și plini de ifose.

Cineva a dat pe un canal de știri, unde se transmitea o revoltă. Tineri țipau, cu sângele șiroindu-i-le pe față; tancurile treceau pe stradă, iar oamenii fugeau în căutarea unui adăpost. Părea să fie un război civil. Ulterior am aflat că în ziua precedentă avusese loc masacrul din Piața Tienanmen. Nu auzisem nimic despre demonstrații, nevenindu-mi să cred ce vedeam. Femeia vicleană a luat telecomanda și a închis televizorul. Neliniștiți, bărbații își fereau ochii de ai femeii, schimbând între ei priviri încurcate.

Încăperea în care ne aflam era uriașă. Puteau să doarmă douăzeci–treizeci de oameni în ea. Cred că era aranjată în stil rococo. În cameră era o canapea elegantă în stil occidental și un televizor imens. În colțul ei era un bar. Perdelele de la fereastră erau trase și vedeam razele soarelui după-amiezii oglindindu-se în râul Pearl. Poate era cald afară, dar în cameră era deschis aerul condiționat; era răcoare și plăcut. Într-un cuvânt, înviorător.

Femeia m-a sfredelit cu privirea, dar eu mă uitam netulburat pe fereastră. În dreapta erau barăci improvizate, făcute de muncitori. Ce priveliște sinistră! Nu trebuiau lăsați să-și construiască barăcile într-un loc frumos ca acesta! Piața Tienanmen părea foarte departe, ceva complet străin de mine.

Ușa de la camera alăturată s-a deschis puțin câte puțin, iar bărbatul care mă adusese a scos capul și a arătat înspre mine.

– Vino aici. Voi, ceilalți, puteți să plecați.

Bărbații care așteptaseră păreau ușurați, dar și dezamăgiți, de parcă pierduseră o ocazie. S-au ridicat în picioare și au părăsit încăperea. Eu m-am dus în camera alăturată, neștiind deloc ce avea să se întâmple. Am văzut un pat enorm în mijlocul camerei. O femeie stătea pe un scaun lângă pat, fumând o țigară. Era scundă, dar avea un trup bine făcut. Părul îi era vopsit în castaniu-roșcat și purta ochelari mari cu rame roz. Era îmbrăcată cu o rochie de un roșu-deschis. Era vulgară și părea să aibă în jur de 40 de ani.

– Vino aici.

Avea o voce surprinzător de blândă. Mi-a arătat o canapea mică unde să iau loc. După ce m-am așezat, mi-am dat seama că bărbatul care mă adusese părăsise camera. Eram doar eu și femeia, față în față. Femeia și-a ridicat privirea – ochii îi păreau de două ori mai mari din cauza ochelarilor – și m-a măsurat din cap până în picioare. Ce naiba se întâmpla? mă întrebam, în timp ce mă uitam și eu la femeie.

– Ce părere ai despre mine? m-a întrebat ea.

– Mi-e frică de tine, i-am răspuns eu sincer, iar femeia a făcut o grimasă.

– Asta spune toată lumea.

S-a ridicat și a deschis o cutie de pe un raft de lângă pat. A scos ceea ce părea a fi o cană cu esență de ceai, pe care a turnat-o într-un ceainic. Avea mâini foarte mari. Apoi a turnat apă fierbinte în ceainic. Îmi făcea o ceașcă de ceai.

– E delicios, i-am zis eu.

Aș fi preferat coca-cola, mă gândeam eu. Dar nu voiam să o supăr pe femeia care vedea lucrurile altfel, așa că am dat din cap.

Ea a continuat, spunând triumfătoare:

– Ceaiul ăsta oolong este de cea mai bună calitate. E cules de pe terenurile pe care le dețin în Hunan. În fiecare an producem doar o cantitate foarte mică.

Femeia a trasat cu mâinile ei un cerc de mărimea unor mingi de fotbal. Nu gustasem niciodată un ceai atât de rar.

– Cum te cheamă?

Femeia a sorbit din ceai și s-a uitat la mine de parcă evalua o marfă. Privirea îi era blândă, dar sfredelitoare. Simțeam cum mi se strânge inima. Nu înțelegeam ce se întâmplă, nu mai fusesem niciodată într-o asemenea situație – singur cu o femeie ale cărei scopuri nu le pricepeam.

– Zhang Zhe-zhong.

– Ce nume comun! Pe mine mă cheamă Lou-zhen. Sunt compozitoare.

Nu-mi închipuiam cum cineva își putea câștiga existența compunând cântece, dar chiar și un țărănoi naiv ca mine avea suficientă experiență încât să-și dea seama că o femeie care stătea într-un hotel luxos ca ăsta nu era una ca toate celelalte. Lou-zhen, o compozitoare, angajase un bărbat care să-i găsească tipi ca mine. De ce? Avea oare legături cu crima organizată? Mă înfiora acest gând, simțindu-mă cuprins de o teamă necunoscută până atunci. Dar Lou-zhen mi-a spus, de parcă ar fi enervat-o ceva:

– Vreau să fii amantul meu.

– Cum adică? La ce te referi?

– Adică ai să faci dragoste cu mine.

S-a uitat fix la mine când a rostit aceste cuvinte. Simțeam cum îmi iau foc obrajii.

– Nu pot să fac asta.

– Ba da, mi-a răspuns ea cu blândețe. În schimb, îți voi da o sumă frumușică de bani. Vrei să câștigi, nu? De asta ai venit să muncești la oraș, nu-i așa?

– Da, dar... Am fost plătit ca să *muncesc*.

– Cred că și aici vei face un fel de muncă!

Femeia părea să-și dea seama că spusese ceva ciudat, pentru că a început să râdă jenată. Din felul în care se comporta, nu-mi dădeam seama dacă era dintr-o familie bună sau nu.

– Despre câți bani vorbim?

– Dacă o să mă satisfaci, o să-ți dau tot ce-ți dorești. Ce zici? E un târg bun, nu-i așa?

Nu am putut să-i răspund imediat. Inima mi-era sfâșiată. Pe de o parte, nu credeam că pot să mă prostituez, indiferent cât primeam. Pe de altă parte, mă săturasem până peste cap să lucrez în construcții, iar ideea de a face bani atât de ușor mi se părea foarte tentantă. Mai mult decât tentantă. În cele din urmă, am dat din cap că da. Lou-zhen a zâmbit și mi-a umplut ceașca.

A trebuit să-mi adun tot curajul ca să scriu asta. Nu am vrut să dezvălui toate detaliile în raportul pe care l-am trimis curții, onorată instanță. Dar mi s-a oferit posibilitatea de a reflecta asupra trecutului meu. Sper că veți citi ce am scris fără să aveți prejudecăți sau să mă disprețuiți.

Așadar am fost de acord să mă cumpere înstărita burgheză Lou-zhen. Știam că era interesată doar de trupul meu, dar mă întrebam și dacă nu cumva mă iubește. Deși îmi vorbea mereu pe un ton aspru și sugestiv, ținea la mine, de parcă eram animalul ei preferat de companie. Motivul pentru care mă alesese dintre atâția bărbați, spunea ea, era pentru că fața mea se apropia de idealul ei. Îi plăcea că stăteam de unul singur, privind pe fereastră, în loc să mă uit la televizor cu ceilalți.

Atunci nu mi-am dat seama, dar în camera în care ne spusese să așteptăm era o oglindă dublă, iar Lou-zhen se uitase la noi de acolo.

Mi s-a spus că voi locui în apartamentul lui Lou-zhen. Acolo – în acel hotel minunat – am văzut și auzit lucruri de care nu avusesem niciodată parte: mâncare occidentală, maniere la masă, micul dejun în pat – un răsfăț decadent – sau piscină pe acoperiș. Crescusem în munți și nu știam să înot. Stând într-un șezlong la piscină, bronzându-mă, o vedeam pe Lou-zhen înotând bazine întregi, lovind apa cu putere. La piscină aveau acces doar membrii clubului din care făceau parte doar chinezi sau străini bogați. Eram fascinat de femeile occidentale elegante, simțindu-mă stânjenit să fiu acolo cu Lou-zhen, o tipă complet neatrăgătoare.

Am început să beau: bere, whisky, coniac și vin. Lui Lou-zhen îi plăcea să vadă casete video cu filme americane. Se uita foarte rar la știri. Eu voiam să știu ce se întâmplase în Piața Tienanmen și pe urmă, dar, cum Lou-zhen nu cumpăra ziare, nu aveam de unde să aflu. Lou-zhen s-a scăpat odată și mi-a zis că în copilărie vizitase America. În acea perioadă, singurii oameni care plecau în străinătate erau oficialii guvernamentali sau studenții la schimb de experiență, așa că nu pricepeam cum a putut părăsi Lou-zhen țara. Dar nu i-am pus nici o întrebare. Mi-am jucat la perfecție rolul de tânăr amant. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să fiu stăpân pe viața pe care o duceam în apartamentul de la Hotelul White Swan, un adevărat paradis.

Poate această cameră era un paradis terestru, dar Lou-zhen era dezgustătoare. Dacă încercam să-mi exprim părerea în legătură cu un lucru, o apucau pandaliile. Sigură pe sine și

arogantă, îmi interzicea orice opinie personală. Atunci voiam să rup orice legătură cu ea și să mă duc oriunde puteam să-mi trăiesc liniștit viața. Dar existența mea era limitată la apartamentul și piscina de la etajul douăzeci și șase. Nu puteam să mă plimb de capul meu prin hotel sau să plec singur de acolo. La o săptămână după ce am fost de acord să locuiesc cu Lou-zhen, mi-am regretat decizia.

La zece zile după incidentul din Piața Tienanmen, s-a întâmplat ceva. Telefonul de lângă pat a început să sune și, după ce a răspuns, Lou-zhen s-a făcut albă ca varul la față. Avea vocea încordată.

– Păi ce să fac? Bănuiesc că ar trebui să mă întorc imediat.

A fost agitată și după ce a închis. S-a aplecat înspre mine, iar eu m-am prefăcut că o îmbrățișez din spate.

– S-a întâmplat ceva groaznic la Beijing.

– Are legătură cu tine?

Lou-zhen s-a ridicat în picioare și și-a dus o țigară la gură. Nu mi-a răspuns.

– Deng Xiaoping[1] a murit! a murmurat ea. Atâta tot, dar tot mi-am dat seama că nu știam mai nimic despre ea, pentru că era probabil fiica unui membru marcant al partidului comunist. După masacrul din Piața Tienanmen, probabil că tatăl ei avusese probleme.

Lou-zhen a rămas prost dispusă toată ziua. A primit mai multe telefoane care au deprimat-o, neliniștit-o și înfuriat-o. Eu mă uitam la un film american, când Lou-zhen mi-a spus:

---

[1] Deng Xiaoping (22 august 1904 – 19 februarie 1997) a fost unul dintre liderii Partidului Comunist Chinez. Deși niciodată nu a avut titlul de șef de stat sau prim-ministru, Deng a fost liderul *de facto* al Republicii Populare Chineze de la sfârșitul anilor 1970 până la începutul anilor 1990. (n.tr.)

– Zhe-zhong, trebuie să mă întorc la Beijing. Să mă aștepți aici.

– Nu pot să vin cu tine? N-am fost niciodată la Beijing.

– Nu, nu merge așa. Lou-zhen a scuturat brusc din cap ca un bărbat.

– Atunci pot să mă plimb prin hotel?

– Nu prea am de ales. Dar ai grijă să fie mereu cineva cu tine.

Se referea la bodyguard, cel care mă adusese la Lou-zhen.

– Nu poți să dispari fără să-mi spui unde te duci și să te culci cu altele. Dacă încerci una ca asta, o să te bag la pușcărie.

După ce m-a amenințat, Lou-zhen s-a dus la Beijing. A luat-o cu ea pe Bai Jie, femeia cea vicleană. Bai Jie era secretara ei și locuia la același etaj al hotelului. Probabil că femeia mă disprețuia, pentru că, ori de câte ori se apropia de mine, se uita dezgustată în altă parte. Bodyguardul și șoferul limuzinei nu erau mai amabili. Își închipuiau că Lou-zhen se va sătura de mine mai devreme sau mai târziu, așa că, atunci când ea nu era prin apropiere, se purtau urât.

Voiam să ies cumva din cameră. După ce Lou-zhen și secretara ei au plecat la Beijing, m-am plimbat prin hotel sub privirile atente ale bodyguardului.

– Cine e tatăl lui Lou-zhen? l-am întrebat pe când eram în lift. Prima dată, când m-a adus aici, bodyguardul mă speriase. Dar acum atitudinea mea se schimbase, ceea ce era clar că nu-i convenea. Nu a spus nimic și s-a uitat în altă parte.

M-am hotărât să-l strâng cu ușa: să-l șantajez.

– Să știi că o să-i spun lui Lou-zhen când se întoarce că tu și cu secretara îi furați din țigări și băutură și că apoi le vindeți la negru.

Bodyguardul s-a făcut alb ca varul la față.

– Dacă mori de nerăbdare să afli, îți spun – s-a uitat mânios la mine –, dar un prost ca tine n-o să-și dea seama cine e persoana respectivă.

– Pune-mă la încercare.

– Li Tou-min.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor și aproape am leșinat din cauza șocului. Li Tou-min era al doilea om în Partidul Comunist Chinez. Lou-zhen mă amenințase cu închisoarea dacă încercam să scap, dar nu-mi dădusem seama cât de serios vorbise. Mă încurcasem cu o femeie foarte periculoasă.

– Tu glumești?

L-am apucat pe bodyguard de umeri, dar el s-a tras cu putere.

– Este fiica mai mare a lui Li. Depinde doar de tine dacă îți va merge bine sau nu. Toți cei dinaintea ta au fost niște idioți. Au fost vrăjiți de această viață de lux, uitând că noi i-am scos din mizeria cruntă în care se găseau. Lou-zhen se poate supăra tare rău. Are grijă ca țăranii ăia să-și știe foarte bine locul.

– Deci voi fi în siguranță dacă sunt atent cum mă port?

Bodyguardul nu mi-a răspuns, doar a zâmbit. Mi-am făcut curaj, gândindu-mă că o să mă năpustesc asupra lui în lift. Dar, când eram pregătit să trec la atac, liftul s-a mișcat când am ajuns la primul etaj, ușile s-au deschis, iar eu am văzut o cu totul altă lume în fața mea.

Am uitat-o complet pe Lou-zhen. Mai multe familii se învârteau prin holul hotelului în tricouri, oameni de afaceri treceau grăbiți pe acolo, iar portarii în uniforme maro erau la posturile lor. Stătusem atât de mult în apartamentul lui Lou-zhen, încât trecuseră două săptămâni de când nu mai ieșisem. O femeie din Occident într-o rochie foarte decoltată a trecut agale pe

lângă noi, zâmbind când mi-a întâlnit privirea. Cât de mare e lumea asta! Eram complet fascinat de oamenii diferiți pe care îi vedeam ducându-se într-o parte sau alta a holului spațios al hotelului. Erau oameni bogați și foarte liniștiți. Voiam să ajung și eu ca ei. Nu, eram hotărât *să fiu* ca ei. Tânjeam să ajung bogat și liber, dar eram foarte amărât. Voiam să scap cu orice preț. De parcă mi-ar fi citit gândurile, bodyguardul mi-a șoptit cu asprime la ureche:

– Nu uita: ai grijă. Hainele tale, pantofii tăi sunt de fapt ale lui Lou-zhen. Dacă te gândești s-o ștergi, te va acuza de furt.

– Nenorocitule!

– Țărănoiule!

– Râde ciob de oală spartă.

– Nu eu. Sunt din Beijing.

În timp ce ne insultam printre dinți, am trecut prin holul hotelului, fără să se citească nici urmă de animozitate pe fețele noastre.

Avea dreptate: tricourile polo albe, blugii și pantofii pe care-i purtam îmi fuseseră date de Lou-zhen. Tricoul polo era creat de Fred Perry din Londra. Blugii de la Levi's. Pantofii de sport de la Nike – din piele neagră cu dungi albe. La acea vreme, îi puteai număra pe degete pe chinezii care-și permiteau să-și cumpere Nike. Când am primit perechea cu care eram încălțat acum, am fost în culmea fericirii. În fiecare dimineață îi luam în mână de parcă erau darul cel mai de preț pe care-l primisem vreodată. Oamenii se uitau la mine cu respect pentru că eram îmbrăcat atât de impecabil.

„O fi el tânăr, dar e sigur bogat." Asta credeam că gândesc portarii când îi vedeam uitându-se cu invidie la pantofii Nike din picioarele mele. Până atunci, fusesem complet fascinat de

Lou-zhen. Trăsesem în piept aerul acelei bogății până când am simțit că-mi explodează plămânii. Dar bogăția strălucește și mai mult când e însoțită de admirație. Dacă nu-ți apreciază nimeni avuția, nu prea contează. Când am descoperit acest lucru, mi-am dat seama că trebuia să plec de lângă Lou-zhen. Trebuia să scap din ghearele ei.

M-am așezat pe canapeaua din colțul holului ca să mă bucur mai mult de cum arătam în hainele scumpe. Vizavi de canapea era o fereastră în care-mi vedeam reflecția. Când bodyguardul m-a văzut admirându-mi hainele, a rânjit.

– Croitorul îl face pe om! Să știi că hainele pe care le porți acum arătau la fel de bine și pe cel de dinaintea ta!

Eram șocat. Purtam haine vechi? Crezusem că sunt noi.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Păi să vedem. Rahatul ăla cu ochi era din provincia Heilongjiang. L-am prins bând din ceaiul prețios al lui Lou-zhen și asta a fost. Ticălosul dinaintea lui era din regiunea autonomă Mongolia Centrală. A purtat inelul cu rubin al lui Lou-zhen la piscină și a pierdut piatra. Voia să vadă cum arată o piatră prețioasă sub apă. La ce să te aștepți de la un țăran? Acum sunt amândoi la mititica!

Când am auzit lucrurile astea, m-a cuprins iar teama. Oare mă aștepta și pe mine aceeași soartă? Trecuseră doar două săptămâni de când mă mutasem la Lou-zhen. Îmi dădeam seama că era amorezată de mine, dar nu puteam s-o sufăr. De atunci înainte, m-am gândit doar cum să fug de lângă ea și să iau și niște „suvenire".

Îmi cer scuze, dar nu cred că se poate numi furt. De ce? Pentru că nu fusesem recompensat pentru munca grea pe care o depuneam. Lou-zhen îmi promisese la început un salariu,

dar nu-mi dădea mai mult de 20 de yuani pe zi. Nu mi se părea drept; îmi promisese mai mult. Dar când am întrebat-o mi-a spus:

– Nu, nu. Îți dau 100 de yuani pe zi. Dar rămân 20, după ce scad prețul camerei și al meselor. Bineînțeles că nu-ți cer bani pentru țigări și băutură.

Bodyguardul m-a înșfăcat de braț.

– Trebuie să ne întoarcem. Neavând de ales, m-am ridicat în picioare, simțindu-mă nefericit ca un prizonier. Un țăran penibil răpit de fiica unui conducător al partidului.

– Uită-te. Bodyguardul mi-a dat un ghiont. Uită-te la copilul din cărucior.

Un cuplu de albi, probabil de americani, își făceau drum prin hol, împingând un cărucior. S-au oprit lângă fântână. M-am uitat, nevenindu-mi să cred, la cei doi care zâmbeau fericiți. Cât de norocoși erau că puteau să meargă în vacanță cu familia! Soțul purta o pereche de pantaloni scurți și un tricou. Soția avea același tricou ca el și blugi. Erau un cuplu de albi viguroși, care plesneau de sănătate. Dar bebelușul din cărucior – era atât de mic încât abia putea să stea în șezut – era asiatic. Oare acești străini generoși adoptaseră acest biet orfan chinez?

– Ce se întâmplă?

Bodyguardul îmi arăta discret prin tot holul ce e bine de văzut. Peste tot erau cupluri albe, ca și primul, care împingeau cărucioare; toți bebelușii erau chinezi, fetițe sau băieței. Și fiecare avea haine nou-nouțe de un alb imaculat.

– Intermediază adopții.

– Cine?

Bodyguardul și-a ridicat privirea în tavan.

– Lou-zhen e implicată în așa ceva? Mi-a spus că e compozitoare.

– Asta spune tuturor. Spune-mi, ai auzit vreun cântec compus de ea?

Când am scuturat din cap, bodyguardul a pufnit.

– Ea se ocupă cu intermedierea adopțiilor. Conduce o organizație caritabilă.

Nu prea cred că era multă caritate la mijloc. Lui Lou-zhen îi plăcea luxul. Nu ar fi făcut așa ceva dacă nu primea bani frumoși. Dar nu știu prea multe detalii, așa că nu voi vorbi despre ceva ce nu mă privește. Nu vreau să scriu despre adopțiile propriu-zise, ci despre sentimentul de invidie pe care l-am încercat când am văzut bebelușii din cărucioare. Erau așa norocoși că se puteau duce de mici în America, fără să-și amintească nimic din ce era aici. Cât de ușor avea să fie pentru ei să fie crescuți în spiritul american.

Eu am fost născut și crescut în China. Dar niciodată, deși am trăit acolo multă vreme, nu a făcut nimeni ceva pentru mine. Dacă te naști la țară, se presupune că acolo vei rămâne. Dacă vrei să te muți la oraș, trebuie să ai permis. Și nici nu te poți gândi că vei merge în străinătate. Noi cei care munceam clandestin trăiam într-o sărăcie lucie, încercând să evităm brațul lung al legii.

Căzusem pe gânduri, când bodyguardul m-a ciupit deodată de cot.

– Hei! Trezește-te! Apropo, mă cheamă Yu Wei. *Domnul* Yu Wei pentru tine, boule. Să nu uiți asta niciodată!

Mai târziu, Yu Wei mi-a spus că Lou-zhen a trebuit să plece de urgență la Beijing, pentru că fratele ei mai mic fusese grav rănit în revoltele de după protestele din Piața Tienanmen. Se

pare că-și fracturase brațul și fusese arestat. Lou-zhen avea doi frați vitregi, mai tineri decât ea. Unul era artist specializat în stampe, stabilit la Shanghai. Celălalt locuia la Beijing și activa într-o formație rock cu niște amici ai lui; formația dăduse un număr de reprezentații în fața cortului din Piața Tienanmen, unde stăteau studenții.

•

Lou-zhen a stat în Beijing mai mult decât se așteptase. Nu a putut să-și ajute fratele și a trebuit să-și prelungească șederea. Dacă tatăl ei s-ar fi folosit de influența pe care o avea, băiatul ar fi ieșit imediat din arest. Dar totul fusese filmat și dat la știri; toată țara era cu ochii pe evenimente – toată lumea –, deci nu putea fi eliberat cu una, cu două. Dacă i s-ar fi dat drumul, opinia publică ar fi făcut scandal. Yu Wei a spus că autoritățile ar trebui să fie mai dure cu el.

Cei trei copii ai lui Li Tou-min fuseseră trimiși la studii în America, primiseră alocații generoase și fuseseră încurajați să lucreze în minunatul Occident, în orașul ales de ei. Fuseseră binecuvântați. Dat fiind că era membru de rang înalt al Partidului Comunist, Li se putea folosi de autoritatea sa pentru a-și umple buzunarele.

După ce Yu mi-a spus asta, eram mai mult invidios decât furios. Îmi răsuna din nou în minte același gând: în China soarta ți-e decisă de locul unde te naști. Dacă aș fi fost fiul unui membru marcant al partidului, nu aș fi comis această crimă. Regret din tot sufletul că n-am avut noroc.

Trecuseră două săptămâni și Lou-zhen nu se întorsese. Era prea ocupată în Beijing, încercând să-și scoată fratele din închisoare. Dacă eram în locul ei, nu mi-ar fi păsat ce se întâmpla cu

unul din fraţii mei vitregi. Dar pentru Lou-zhen, născută în lux, cred că-i era imposibil să se gândească doar la ea când averea familiei era în pericol.

Lou-zhen îl suna pe Yu Wei în fiecare zi. Cât timp discuta cu ea, Yu Wei îmi făcea cu ochiul, schiţând grimase şi strâmbându-se. Reuşeam cu greu să nu izbucnesc în râs.

M-am împrietenit cu Yu Wei cât Lou-zhen a fost plecată. Ne uitam la TV împreună, beam din băutura lui Lou-zhen; cu alte cuvinte, ne simţeam bine. Subiectul preferat de conversaţie era protestele din Piaţa Tienanmen. Yu Wei mi-a atras atenţia asupra uneia dintre tinerele activiste de la buletinul de ştiri la care ne uitam. Îi strângea pe toţi în jurul ei.

– Zhe-zhong, fata asta e o pacoste, mi-a spus Yu Wei. Îmi dau seama după expresia din ochii ei. Dacă te încurci cu una ca ea, nu va ieşi nimic bun din asta.

Yu Wei avea 32 de ani. Mi-a spus că se născuse în Beijing, dar era de fapt dintr-un sătuc de la periferia oraşului. Mama lui fusese menajera familiei Li ani buni şi aşa reuşise Yu Wei să se angajeze ca bodyguard la ei.

Yu Wei avea şi o influenţă proastă asupra mea. A adus o sticlă de whisky ieftin pe care a amestecat-o cu scotch-ul bun al lui Lou-zhen. A scormonit prin coşul de gunoi, scoţând ciorne ale scrisorilor pe care le aruncase Lou-zhen acolo. Yu spunea că le va păstra în caz că trebuia să o şantajeze vreodată. A mai scotocit şi prin sertarele biroului ei în căutarea cheii de la seif. Mă temeam că, dacă îşi dădea Lou-zhen seama, pe mine ar fi căzut măgăreaţa, dar Yu a râs şi m-a făcut maţe-fripte.

Când am aflat că Lou-zhen se va întoarce în după-amiaza zilei următoare, Yu Wei şi cu mine ne-am dus la piscina de pe acoperiş, unde el nu avea voie.

– Ce paradis dat naibii e aici! a exclamat în batjocură Yu Wei. Apa din piscina lungă de 25 de metri era adâncă, iar fundul albastru strălucea în lumina soarelui. Briza care sufla era caldă. Poate că era agitație pe străzi, dar zgomotul nu ajungea până sus. Erau mai puțin de zece oameni la piscină și nu înota nimeni. Pur și simplu stăteau plictisiți unul lângă altul, bucurându-se de razele soarelui care le ardeau trupurile.

Într-un colț al curții interioare era un mic bar. Nu știu când venise, dar o tânără stătea acolo, sorbind dintr-un cocteil și având o privire de parcă aștepta pe cineva. Părul lung îi cădea pe spate și purta doar un bikini și o pereche de ochelari pe nas. Femeile serioase nu veneau niciodată neînsoțite la piscină, așa că era cu siguranță o prostituată care aștepta să agațe un client.

– Crezi c-ar vrea?

Când a auzit Yu Wei ce-am spus, mi-a arătat un teanc de bancnote ascuns sub prosop.

– Dacă-i dăm banii ăștia, sigur o să vrea!

– De unde i-ai furat?

Cu siguranță erau banii lui Lou-zhen. Nu se prindea dacă-i diluam scotch-ul, dar urma să avem probleme dacă-i furam din bani. M-am făcut alb ca varul la față.

– Rahat! Dacă o să creadă c-am făcut-o eu?

– Stai calm! mi-a răspuns Yu Wei cu iritare în glas. Și-a aprins o țigară. O să ne luăm banii înapoi de la femeia asta după ce ne facem de cap cu ea și o să-i punem la loc înainte să se facă dimineață.

– Păi hai atunci!

Yu Wei a luat câteva bancnote din teanc și mi le-a pus în palmă. Femeia sorbea din pai, uitându-se în altă direcție. Nu

ne-a văzut când ne-am apropiat. Era foarte atrăgătoare. Avea brațele și picioarele lungi și subțiri, fața mică și rotundă.

– Bună, i-am zis eu.

Femeia s-a întors și și-a dat jos ochelarii. M-am uitat șocat în ochii mari ai lui Mei-kun care începeau să se umple de lacrimi.

– Zhe-zong!

– Ce se întâmplă aici? a întrebat bănuitor Yu Wei.

– E sora mea mai mică.

– Pe bune? Frate și soră? Chiar semănați.

M-am înfuriat când surprinderea de pe chipul lui Yu Wei s-a transformat în batjocură. Se gândea cu siguranță că dăduse peste doi frați care se prostituau.

Cu cât mă apropiam mai mult de Mei-kun, cu atât arăta mai mult a prostituată. Machiajul era prea strident pentru o femeie la piscină, iar părul îi era șaten-roșcat, ca al unei curve ieftine de pe centură. Eram fericit s-o revăd, dar tot simțeam amărăciune în suflet. „M-ai lăsat baltă la gara din Guangzhou ca să ajungi în situația asta deplorabilă? Exact cum intuisem!" Îmi venea să țip la ea. Sentimentele mi se învălmășeau, nici nu mai știam ce gândesc. Pur și simplu am stat acolo în stare de șoc până când Mei-kun l-a bătut pe Yu Wei pe umăr și i-a spus:

– Te superi? Avem multe să ne spunem. Lasă-ne puțin singuri, te rog.

Yu Wei a dat dezgustat din umeri, și-a cumpărat o bere, s-a dus mai departe și s-a așezat pe scaun ca să citească un ziar.

– Of, Zhe-zhong, ce mă bucur să te văd! Te rog, scoate-mă din Guangzhou! Jin-long are o inimă haină. Mă trimite să fac rost de clienți și apoi îmi ia toți banii. Dacă mă plâng, mă lovește. Acum mă așteaptă jos, în hol. M-a trimis aici sus să găsesc un client. Hai să fugim împreună!

Mei-kun se uita agitată la cei din jurul piscinei. Eram surprins să o văd așa – Mei-kun, care fusese mereu atât de stăpână pe ea, care reușea mereu să întoarcă o situație în avantajul ei. Dar cine eram eu să vorbesc? După ce se întorcea Lou-zhen, voi fi din nou cățelușul ei. Cum de au putut să ajungă atât de rău un frate și o soră? Mă simțeam cuprins de amărăciune, de parcă eram copleșit de o prezență mai puternică, o ființă căreia nu-i puteam rezista. Dacă nu ai fost niciodată atât de deznădăjduit, atunci nu poți să înțelegi. Nu puteam să scap. Dar de ce mi-era atât de teamă de Lou-zhen?

– Ușor de zis, greu de făcut. Dar unde să mergem?

Pusesem întrebarea pe un ton șovăielnic și neconvingător.

Dar răspunsul lui Mei-kun a fost rapid și hotărât.

– Să mergem la Shenzhen.

Așadar Mei-kun a hotărât, cum o făcuse mai devreme, următoarea destinație de pe harta noastră: Shenzhen. Auzisem că acel oraș era o altă zonă economică specială. Se găsesc tot felul de locuri de muncă în Shenzhen, iar salariile sunt bune. Locuiesc la Tokio de ani buni. Ori de câte ori iau trenul și trec pe lângă stația Shinsen, mă gândesc la China. Pronunția celor două cuvinte este atât de asemănătoare. Conductorul anunță prin difuzor „urmează stația Shinsen" și pentru o clipă mă simt din nou acolo. E o senzație foarte ciudată.

– E o idee bună, dar cum o s-o scoatem la capăt?

M-am uitat lipsit de speranță spre cer. După ce va afla că am fugit, Lou-zhen mă va urmări, profitând de influența și relațiile ei. Nu voiam să ajung la pușcărie; asta era clar. Mei-kun m-a apucat de braț și și-a înfipt bine picioarele în pământ.

– Uite ce e, trebuie să iei o decizie. N-o să mai avem altă șansă.

M-am întors ca să mă uit la Yu Wei. Mă sfredelea cu privirea. Oare bănuia ceva?

– Zhe-zhong, vrei să fiu prostituată pentru tot restul vieții?

Nu. Am scuturat din cap, simțindu-mă de parcă mă pălmuise cineva. Cred că e aproape imposibil ca altcineva să înțeleagă cum mă simțeam. Crescusem cu Mei-kun și mi-era foarte dragă – o prezență importantă în viața mea. Dar de când mă părăsise nutream o ură profundă pentru ea. Ura este un lucru înspăimântător. Aveam o dorință crudă, voiam ca și Mei-kun să aibă o soartă nefericită. Deși știam că suferă, tot nu eram fericit. Pentru că, atunci când o vedeam pe Mei-kun la ananghie, sufeream și eu. În cele din urmă, m-am hotărât să fug cu Mei-kun dintr-un singur motiv. Nu suportam gândul ca ea se culce cu alți bărbați. Eram foarte gelos. Mă simțeam ca și cum ceva ce aveam – ceva al meu – fusese distrus.

– Dar ce să fac? Yu Wei e cu ochii pe mine.

Când am început să-i explic în ce situația eram, Mei-kun m-a întrerupt brusc:

– Nici o problemă. Spune-i doar că vreau să mă culc cu el. O să punem în scenă un mic spectacol.

Am luat-o de braț pe Mei-kun și am dus-o la Yu Wei.

– Yu Wei, sora mea mi-a spus că e interesată de tine.

Yu Wei și-a dat scaunul în spate și s-a ridicat. Pe fața lui se citea mândrie.

– Serios? Ai pus o vorbă pentru mine, nu-i așa?

Yu Wei a început să meargă foarte sigur pe el. Noi l-am urmat. Ne-am întors cu toții în apartamentul lui Lou-zhen. Mei-kun era uimită de luxul care domnea acolo. S-a uitat invidioasă la mine.

– Zhe-zhong, tu locuiești aici? E minunat. Ca într-un vis! Ai aer condiționat, televizor și room-service!

Yu Wei a încercat să-și stăpânească un râs sardonic. Asta m-a înfuriat și am început să mă rățoiesc la el.

– Yu Wei, sora mea nu e ieftină. Trebuie să plătești 1 000 de yuani. În avans.

Fără să protesteze, Yu Wei i-a dat surorii mele teancul de bani pe care mi-l arătase la piscină. Erau banii pe care-i furase din seiful lui Lou-zhen. Eram agitat și am pus banii pe birou. Dacă Lou-zhen mă învinovățea pentru banii lipsă, urma să am probleme. Când Yu Wei s-a dus în camera lui Lou-zhen să dea drumul la aerul condiționat, Mei-kun mi-a șoptit:

– O să plecăm când e el în baie. Zhe-zhong, să pregătești totul și să mă aștepți.

Mei-kun l-a luat pe Yu Wei de mână și a dispărut cu el în camera lui Lou-zhen. Auzeam zgomotul făcut de apa de la duș. Eram atât de tulburat că nu știam ce să fac. Mă așezam, dar imediat mă ridicam în picioare, învârtindu-mă de colo colo. Nu puteam să mă liniștesc. Deodată, Mei-kun a ieșit valvârtej din cameră.

– Zhe-zhong, hai să mergem!

Am luat-o de mână și am plecat din apartamentul lui Lou-zhen. În timp ce Mei-kun alerga pe hol, a început să râdă:

– Ce bine mă simt!

Dar eram prea îngrijorat de ce avea să se întâmple ca să-i împărtășesc bucuria.

Odată ajunși în lift, mi-am amintit de tricoul roz pe care-l cumpărasem mai devreme ca să i-l dau. Îl lăsasem în apartament. Fără să mă gândesc, am scos un strigăt.

Dar pe Mei-kun o interesau doar banii.

– Măiculiță, nu am mai câștigat niciodată atât de mulți bani!

Mi-a vânturat bancnotele prin față. Erau banii pe care-i lăsasem pe birou.

– De ce i-ai luat? Nu sunt banii lui Yu Wei!

– Nu fi prostuț. Nu putem să plecăm la drum fără bani!

Mei-kun a vârât bancnotele în geanta de umăr de firmă.

– Voi fi acuzat de furt.

Mei-kun nu era atentă. Sora mea se schimbase în cele patru luni de când mă părăsise în gara de la Guangzhou. Mă uitam la ea – la surioara pe care o iubisem. Nasul ei era ușor cârn. Buzele-i erau ușor strâmbe, fața rotofeie și adorabilă. Voiam să-i îmbrățișez trupul slab fără să mă gândesc de două ori. Era atât de frumoasă, dar inima-i atât de rea.

Eram sigur că fugeam cu banii lui Lou-zhen; acest delict avea să mă urmărească toată viața. Mi-am simțit inima grea. Într-un fel tricoul roz pe care-l lăsasem în apartament, simboliza tot ce mi se întâmplase. Era inocența care ne caracterizase pe mine și pe Mei-kun. O uitasem în camera lui Lou-zhen. Și aveam să trăiesc fără s-o mai recuperez vreodată.

Când alergam pe hol, am văzut un bărbat pe o canapea, într-o cămașă hawaiiană, fumând o țigară. Părea alarmat când ne-a văzut apropiindu-ne. Era Jin-long. Avea ochelari, dar era sigur el. S-a ridicat în picioare și a început să alerge după noi.

– Taxi! i-am strigat nerăbdător portarului. Așa am plecat amândoi din Guangzhou.

•

În regulă, detectivul Takahashi m-a certat că am scris prea mult despre lucruri care nu au nici o relevanță. Mi s-a oferit șansa de a scrie despre crima pe care am comis-o. Am ucis o

femeie pe care nici nu o cunoșteam, iar eu ar trebui să reflectez asupra propriei prostii în această mărturie. Dar, în schimb, eu povestesc despre educația mea precară și toate lucrurile rușinoase pe care le-am făcut. Îmi cer scuze, detective Takahashi și dumneavoastră, onorată instanță, pentru că v-am obligat să citiți aceste divagații lungi și lipsite de importanță.

Cu toate acestea, am scris despre viața pe care am dus-o în țara natală, pentru că vreau să înțelegeți că tot ce mi-am dorit a fost să am șansa de a câștiga bani suficienți ca să trăiesc liber și confortabil, fără a recurge la un comportament reprobabil. Și totuși, iată-mă în închisoare – obligat să suport interogatoriile nesfârșite ale detectivilor, dar și umilința de a fi suspectat în cazul uciderii lui Kazue Satō. Nu știu nimic de ea, așa că nu pot scrie despre ea aici. Detectivul Takahashi m-a rugat să scriu doar ce știu despre infracțiunile de care sunt acuzat, așa că mă voi grăbi să sfârșesc relatarea.

•

Aveai nevoie de permis ca să intri în zona economică specială Shenzhen, dar noi nu aveam. Așa că am hotărât să ne stabilim în Dongguan, un mic municipiu nu departe de Guangzhou, unde am început să ne căutăm imediat de muncă. Fiind al doilea oraș de după graniță, Dongguan este prosper, iar chinezii care lucrează în Shenzhen își permit să arunce cu banii în stânga și în dreapta. Ciudat, dar chinezii care locuiesc în Hong Kong cred că viața e mai ieftină în Shenzhen, așa că vin aici la cumpărături și să se distreze. Chinezii care stau în Shenzhen au aceeași părere despre Dongguan, pentru că e aproape de zonele economice speciale. Mei-kun s-a angajat

baby-sitter pentru copiii femeilor care lucrau ca hostess, iar eu am găsit o slujbă la fabrica de conserve.

Cred că aceasta a fost cea mai fericită perioadă din viața mea. Amândoi trăiam în armonie, ajutându-ne ca un cuplu căsătorit și, după doi ani de muncă grea, economisiserăm suficienți bani ca să ne cumpărăm permise pentru Shenzhen. Ne-am mutat acolo în 1991.

Am reușit să ne angajăm la cel mai bun bar karaoke din Shenzhen. Mei-kun lucra ca hostess, iar eu ca assistant manager. Mei-kun m-a ajutat să obțin acel post. Ea primise slujba înaintea mea și le-a spus că va lucra cu condiția să mă angajeze și pe mine. Nu-mi plăcea că ea era hostess. Mă simțeam stânjenit pentru că ar fi putut cu ușurință să ajungă să se prostitueze din nou. Mei-kun era îngrijorată că mă voi îndrăgosti de una dintre fetele care lucrau în club. Așa că ne supravegheam unul pe altul cât lucram, lucru foarte ciudat pentru doi frați.

•

De ce m-am dus în Japonia? Sunt întrebat foarte des acest lucru. Sora mea mai mică era cea care, ca întotdeauna, îmi hotăra soarta. Ca să fiu sincer, îmi dorisem mereu să plec în America. Dar Mei-kun nu era deloc de acord. În America se profită de muncitorii chinezi, care sunt plătiți doar cu un dolar pe oră. Dar în Japonia am putea câștiga mai mult, am economisi și apoi ne-am muta în America. Logica lui Mei-kun triumfa mereu asupra firii mele slabe și șovăielnice. Nu eram de acord cu ea, dar nu puteam să o înfrunt.

Într-o zi s-a întâmplat ceva care m-a convins să plec în Japonia mai repede. Patronul clubului m-a chemat la el în birou.

– A venit pe-aici un tip din Guangzhou care îl căuta pe unul Zhang din Sichuan. A întrebat peste tot. Pe tine te caută?

– Sunt mulți din Sichuan pe care-i cheamă Zhang, i-am răspuns eu cu nonșalanță, fără să clipesc. Ce vrea tipul ăla?

– Spunea că are legătură cu Tienanmen. Cică oferă o recompensă.

– Cum arăta?

– Era cu o femeie. Tipul era un nenorocit de ticălos, iar femeia avea ochii mici ca mărgelele.

Patronul clubului, care nu voia să aibă probleme, s-a uitat bănuitor la mine. Lou-zhen îi trimisese pe Yu Wei și Bai Jie să ne caute. Simțeam cum mă albesc, dar m-am străduit să par calm. Dacă ofereau o recompensă, în scurt timp cineva avea să ne dea pe mâna lor. Toți cei care lucrau în Shenzen voiau bani cu nemiluita.

În acea seară, când am ajuns în apartamentul nostru, am discutat situația cu Mei-kun. Ea a ridicat din sprâncene.

– Zhe-zhong, nu ți-am mai spus, dar ieri am văzut în fața gării un tip care arăta ca Jin-long. Mi-a fost teamă că o să apară la club mai devreme sau mai târziu. Cred că norocul nu ne mai surâde aici.

Clubul de karaoke unde lucram era scump și cunoscut. Nu era un bar frecventat de localnici. Majoritatea clientelei era din Hong Kong sau Japonia. Nu credeam că Jin-long avea să vină pe acolo, dar Shenzhen nu era un oraș foarte mare. Cu siguranță urma să ne întâlnim din întâmplare mai devreme sau mai târziu. Eram în mare pericol dacă mai rămâneam aici.

A doua zi am început să caut un Cap-de-Șarpe – un contrabandist – ca să ne ajute să ajungem în Japonia. Dacă mergeam

la Shanghai, cred că aveam să găsim destui contrabandiști care să ne scape de Jin-long. Dar cu Lou-zhen era altă poveste. Fratele ei mai mic locuia în Shanghai și nu cred că erau mulți tipi dispuși să aibă problemele pe care le-ar putea isca ea cu autoritățile. Nu avea să fie ușor. Însă o hostess născută în Changle, provincia Fujian, mi-a spus de un Cap-de-Șarpe pe care-l știa de acolo. L-am sunat imediat și l-am rugat să ne treacă ilegal granița în Japonia.

Contrabandistul voia să-i dăm un avans de un milion de yeni ca să acopere costul celor două pașapoarte falsificate. Restul banilor urma să-i plătim odată ce ajungeam în Japonia și începeam să lucrăm – încă două milioane de yeni de persoană. Deci costul total era de cinci milioane de yeni. Am scos un oftat de ușurare. De când aflasem că sunt pe urmele noastre, mă uitam atât de des peste umăr de parcă aveam gâtul strâmb.

•

9 februarie 1992: nu voi uita niciodată acea zi. Atunci am pornit pe mare spre Japonia. Poate era o simplă coincidență, dar, în urmă cu trei ani, Mei-kun și cu mine părăsiserăm satul natal în aceeași zi. Doar cineva care a călătorit spre această țară poate să înțeleagă pericolele care ne păsteau pe mine și conaționalii mei. Când mă gândesc la moartea surorii mele, mă cuprinde tristețea. Nu am vrut să vorbesc cu nimeni despre asta, așa că voi fi succint și nu voi da multe detalii.

Eram patruzeci și nouă de oameni la bordul ambarcațiunii. Majoritatea erau tineri din provincia Fujian. Mai erau pe vas și câteva femei de vârsta lui Mei-kun. Cred că erau căsătorite, după cât de aproape stăteau de partenerii lor, cu ochii în pământ. Îngrozite de periculoasa călătorie pe mare care le aștepta, nu voiau

să fie o povară pentru soții lor. Dar Mei-kun era foarte calmă. Și-a tot scos pașaportul cu copertă maro și l-a tot mângâiat; nu credea că va face vreodată rost de un asemenea pașaport.

Prima ambarcațiune era mică – o barcă de pescuit. Am plecat înghesuiți ca sardelele din portul Changle. Marea era calmă, iar vremea caldă. Am scos un oftat de ușurare. Dar, odată ce ne-am îndepărtat de mal și am ajuns în larg, vântul s-a întețit. Barca era izbită fără milă de valurile puternice. În cele din urmă, am ajuns la un cargobot uriaș. Căpitanul ambarcațiunii noastre ne-a dat câte o șurubelniță și ne-a spus să ne ducem la bordul celeilalte nave. Habar nu aveam ce trebuia să facem cu șurubelnița, dar m-am suit pe punte.

Când am ajuns cu toții la bord, am fost puși într-un spațiu îngust din lemn. Au închis trapa ca nimeni de afară să nu-și dea seama că erau oameni înăuntru. Acolo era întuneric beznă. Și, dat fiind că eram patruzeci și nouă de oameni înghesuiți într-un spațiu îngust, aerul a devenit în curând încărcat și irespirabil.

– Faceți găuri în pereții laterali cu șurubelnițele, am auzit pe cineva strigând. Zgomotul care s-a iscat în jurul meu era înspăimântător, căci toată lumea se chinuia să facă găuri în respectiva cămăruță. Am lovit în partea mea cu toată puterea, dar, oricât m-am străduit, nu am reușit decât să fac o gaură foarte mică. Mi-am pus gura acolo, încercând să iau o gură de aer proaspăt. Nu aveam să mor. Mi-era din ce în ce mai puțin teamă că o să ne scufundăm. Însă, în curând, duhoarea ne-a învăluit pe toți. La început, stabiliserăm că ne vom face nevoile într-un colț, dar, a doua zi, aproape tot spațiul era plin de mizerie. Mei-kun, care la începutul călătoriei era atât de optimistă, devenise tăcută. Mă ținea de mână și nu voia să plece de lângă mine. Mei-kun suferea de claustrofobie.

•

În a patra zi a călătoriei noastre, motorul vaporului s-a oprit. Auzeam echipajul alergând agitat pe punte. Ajunseserăm în Taiwan. Dar, pentru că nu ne spusese nimeni nimic, credeam că eram în Japonia.

Mei-kun, care stătea apatică la pieptul meu, suferea și de rău de mare pe lângă claustrofobie, așa că s-a ridicat deodată în picioare și m-a apucat de haină.

– Am ajuns în Japonia?

– Poate.

Nu eram sigur, așa că am dat din umeri. Dar Mei-kun a sărit în picioare, începând să-și pieptene părul, abia putând să-și stăpânească bucuria. Dacă am fi avut mai multă lumină acolo, sunt sigur că s-ar fi machiat. Dar, după o zi întreagă, nava tot nu plecase din port. Nu a venit nimeni după noi. Mei-kun era agitată. Se tot ridica, plimbându-și mâinile pe peretele cămăruței, lovindu-l cu palmele.

– Lăsați-mă să ies!

Unul dintre bărbații din provincia Fujian, care stătuse pe vine în întuneric, mi-a vorbit într-o șoaptă răgușită:

– Liniștește-o. Suntem doar în Taiwan.

Când a auzit cuvântul Taiwan, Mei-kun a fost îngrozită.

– Nu-mi pasă dacă suntem în Taiwan. Trebuie să ies. Nu mai pot să suport! Să mă ajute cineva! A început să bată în pereții cămăruței, țipând isteric.

– Hei, fă ceva cu femeia asta. Dacă o aud cei de pe punte, va fi vai și-amar de noi.

Poate ar fi trebuit să fiu mai blând, dar simțeam cum mă sfredelesc patruzeci și șapte de perechi de ochi, așa că am ples-

nit-o pe Mei-kun peste față ca s-o fac să înceteze. Imediat ce am lovit-o, s-a prăbușit la pământ ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. A căzut acolo unde podeaua era plină cu vomă și fecale; a rămas acolo, cu fața în sus, uitându-se în întuneric. M-am îngrijorat că nu se mișca, dar nu puteam să o las pe Mei-kun să pună în primejdie viețile celorlalți oameni. Câtă vreme tăcea, am zis că e mai bine să o las unde era. Mai târziu, când m-am gândit la ceea ce făcusem, nu mi-a venit să cred că aș fi putut să o omor pe Mei-kun cu o simplă palmă. Nu pe Mei-kun. Era atât de puternică, de hotărâtă.

În următoarea zi, nava a plecat în cele din urmă din Taiwan. Despica încet marea în drumul său spre Japonia. Mei-kun stătea unde era, nemișcându-se aproape deloc; nu mânca și nici nu vorbea. În a șasea zi, au deschis în cele din urmă trapa. Aerul mării era rece, aproape înghețat. Dar, după ce inspirasem atâta vreme duhoarea, aerul acela părea proaspăt și înviorător. Am tras în piept o gură enormă. Mei-kun a reușit să se ridice singură, deși era slăbită. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit slab.

– A fost îngrozitor.

Nu aș fi crezut nici într-o sută de ani că acestea urmau să fie ultimele cuvinte ale lui Mei-kun, dar, nici douăzeci de minute mai târziu, pe când ne îmbarcam pe un vapor mai mic care urma să ne ducă pe malul japonez la adăpostul întunericului, s-a produs accidentul. Dintr-un motiv ciudat, în momentul în care Mei-kun a pus piciorul pe vapor, marea, care fusese liniștită până atunci, a început să se agite și să facă valuri. Mei-kun a căzut în apă înainte să o mai poată prinde cineva. Eu mă îmbarcasem înaintea ei și am încercat să o apuc de braț, dar totul s-a derulat cu repeziciune. Când i-am atins mâna, nu am prins decât aerul. Pe când se scufunda în mare, Mei-kun s-a uitat în sus la mine,

complet șocată. Apoi a fost înghițită de valuri. Brațul ei s-a mișcat încoace și încolo timp de câteva secunde – de parcă își lua rămas-bun –, eu nu puteam decât să mă uit în gol. Dar nimeni nu mai putea face nimic. Pur și simplu ne uitam la apa întunecată. Scumpa mea surioară era în apa rece a iernii, iar Japonia, după care tânjise atâta, se afla în fața ochilor ei.

•

Aproape mi-am terminat lunga și haotica istorisire. Detective Takahashi, onorată instanță, vă rog să-mi faceți hatârul și să citiți până la capăt. Detectivul Takahashi a intitulat această mărturisire „Delictele pe care le-am comis" și mi-a spus să scriu despre comportamentul meu reprobabil, educația deficitară pe care am primit-o și greșelile pe care le-am făcut în trecut. Acum, când mă năpădesc atâtea amintiri, simt cum mă chinuie regretele. Sunt un om cu adevărat dezgustător. Nu am putut să o salvez pe Mei-kun, am ucis-o pe Yuriko Hirata și am continuat să duc o viață tihnită. Acum mi-aș dori să mă întorc în timp și să o iau de la capăt. Aș putea deveni din nou băiatul care a plecat de acasă cu sora lui. Cât de luminos mi se părea viitorul atunci, cât de promițător! Dar acum această crimă mă definește ca om. O crimă îngrozitoare pe care doar o ființă oribilă ar fi putut-o comite. Am ucis-o pe prima femeie pe care am întâlnit-o în această țară străină. Cred că am ajuns un om rău pentru că am pierdut-o pe Mei-kun, sufletul meu.

•

Dat fiind că nu aveam forme legale, trăiam ca un vagabond, adăpostindu-mă pe unde apucam, speriat să nu atrag cumva atenția asupra mea. Chinezii sunt obișnuiți să trăiască într-o

comunitate restrânsă, nu departe de casă, bazându-se pe ajutorul și sfaturile membrilor familiei. Dar eu eram la mii de kilometri depărtare de satul meu natal și familia mea. Nu aveam pe nimeni care să mă ajute să-mi găsesc o slujbă sau un loc unde să stau; trebuia să fac toate astea de unul singur. După ce a murit sora mea, nu aveam pe nimeni care să mă consoleze. După trei ani de muncă grea, reușisem în cele din urmă să-l plătesc pe contrabandistul care dăduse bani ca să mă aducă pe mine și pe sora mea în Japonia. Dar, după aceea, nu prea mai aveam multe speranțe, căci mi-am pierdut și dorința de a economisi bani. Majoritatea oamenilor pe care-i știam în Japonia aveau neveste și copii în China, cărora le trimiteau bani. Îi invidiam din tot sufletul.

Pe atunci am cunoscut o taiwaneză care lucra în Kabuki-chō. Tocmai ce-am scris că Hirata a fost prima femeie pe care am întâlnit-o în Japonia, dar, de fapt, cu această taiwaneză m-am dus să văd filmul *Huang tu di*[1]. Ea era cu zece ani mai mare ca mine și avea doi copii pe care-i lăsase în Kaohiung. Cât lucra ca patroană a unui club, frecventa cursurile unei școli de limba japoneză și economisea bani ca să le trimită copiilor. Era o persoană bună la suflet, care a avut grijă de mine când am fost la ananghie.

Dar, indiferent cât de bună ar fi o persoană, dacă nu a crescut în aceleași condiții ca tine, nu poate să știe ce simți cu adevărat. Nu înțelegea ce însemna să trăiești într-un sat atât de sărac, să muncești ca un sclav în alt loc sau să-ți pierzi sora. Asta mă irita

[1] În original *Yellow Earth (Pământul galben)*. Filmul, care a avut premiera în 1985, spune povestea unui soldat comunist care este trimis la țară ca să culeagă cântece populare pentru Revoluția Comunistă. (n.tr.)

și, în cele din urmă, relația noastră s-a răcit. Atunci am hotărât să ajung prin propriile forțe în America.

Un vagabond nu poate trăi decât ca atare. Deși împărțeam cu mai mulți un apartament în Shinsen, cu toții eram, în felul nostru, singuri. Nici nu știam că Chen-yi și Huang erau evadați, până nu mi-a spus detectivul Takahashi. Dacă aș fi știut că erau infractori, cu siguranță nu aș fi vrut să am de-a face cu ei. Motivul pentru care am rupt relațiile cu bărbații cu care locuiam este că plănuiam în secret să ajung la New York. Nu ne-am certat din cauza banilor.

Detectivul Takahashi m-a criticat pentru că le ceream chirie colegilor de apartament. Eu închiriasem apartamentul de la Chen. Trebuia să mă asigur că apartamentul era curat și pus la punct; în plus, trebuia să plătesc utilitățile. Mi se părea logic să plătească ei mai mult. Cine credeți că spăla toaleta? Cine ducea gunoiul? Eu făceam toate astea și mă asiguram că lenjeria de pat era pusă la uscat.

M-am simțit profund jignit de trădarea colegilor de apartament, în special a lui Huang. A spus numai minciuni. Că o știam pe Kazue Satō de multă vreme; că noi trei aveam relații. Erau minciuni sfruntate. Probabil că avusese motivele lui ca să dea vina pe mine. Detective Takahashi, onorată instanță, gândiți-vă la acest lucru. Vă implor. Știu că am spus asta de multe ori, dar nu am văzut-o niciodată pe Kazue Satō. Nu sunt eu vinovat de uciderea ei.

•

Odată ce am cunoscut-o pe Yuriko Hirata, amândoi am avut parte numai de ghinioane. Detectivul Takahashi mi-a spus că domnișoara Hirata fusese frumoasă pe vremuri și că lucrase

ca model. Detectivul Takahashi a continuat, zicând că „pe măsură ce îmbătrânea, se urâțea, ajungând în cele din urmă o curvă ieftină". Dar mie mi se părea încă frumoasă.

Când am văzut-o prima oară în Kabuki-chō, am fost atras de frumusețea și aerul ei tineresc. Nu-mi păsa că era târziu, așa că în acea seară m-am hotărât să o iau prin Kabuki-chō de la Futamomokko. Când am văzut-o pe domnișoara Hirata în ploaie, așteptându-mă, m-am bucurat tare mult. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit slab. Apoi mi-a spus: „Am înghețat de când te tot aștept!"

Încă-mi amintesc foarte bine acea noapte ploioasă. Domnișoara Hirata avea o umbrelă, iar părul negru care-i cădea pe spate, aproape până în talie, arăta exact ca al lui Mei-kun. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Și la corp arăta la fel ca sora mea. De aceea eram atras de ea. O căutam mereu pe Mei-kun. Colegii îmi spuneau mereu: „Sora ta e moartă! Revino-ți!" Dar, într-un fel, credeam că mai e pe undeva și că o voi întâlni într-o bună zi.

Bineînțeles că se înecase atunci în mare. Dar dacă o salvaseră niște pescari care treceau pe acolo? Putea să mai fie în viață. Sau poate înotase înspre o insulă din apropiere. Mă hrăneam cu această speranță. Mei-kun crescuse în munți, ca și mine. Nu știa să înoate. Dar era o femeie descurcăreață, cu o voință de fier. Încă-mi amintesc cum ne-am întâlnit la piscina din Guangzhou. „Zhe-zhong" strigase ea atunci, cu ochii plini de lacrimi. Și așa am mers pe străzi, sperând – așteptând – să o văd din nou.

Domnișoara Hirata mi-a făcut un compliment prima oară când m-a văzut.

– Ești drăguț.

Iar eu i-am spus:

– Arăți exact ca sora mea mai mică. Amândouă sunteți frumoase.

– Câți ani are sora ta? m-a întrebat domnișoara Hirata pe când mergea cu mine. A aruncat într-o băltoacă țigara pe care o fumase și s-a întors să se uite la mine.

M-am uitat lung la ea. Până la urmă, nu semăna cu Mei-kun. Eram dezamăgit.

– A murit.

– Da?

A dat din umeri. Părea atât de tristă, că m-am simțit atras de ea. Părea genul de persoană căreia mă puteam confesa. Apoi domnișoara Hirata mi-a spus:

– Poți să vorbești despre asta? Stau aproape. De ce nu mergem la mine să bem o bere?

Detectivul mi-a explicat că asta spun de obicei prostituatele. Nu crede un cuvânt din mărturia mea. Da, când am cunoscut-o pe domnișoara Hirata, nu mai aveam de-a face cu o prostituată, ci cu o femeie care semăna cu sora mea la păr și statură. Faptul că domnișoara Hirata a cumpărat din banii ei berea și gogoșile cu gem de la magazin dă credibilitate mărturiei mele, nu-i așa? Cred că domnișoara Hirata era interesată de mine. Evident că am negociat un preț, asta-i adevărat. Dar cred că ținea la mine, întrucât nu mi-a cerut 30 000 de yeni, ci 15 000.

Când am ajuns în apartamentul ei din Ōkubo, s-a întors spre mine și m-a întrebat:

– Ce-ai vrea să faci? Sunt dispusă la orice; doar să-mi spui.

I-am zis exact ce-mi tot spuneam în sinea mea:

– Vreau să te uiți la mine cu lacrimi în ochi și să spui: „Dragul meu frate!"

Domnișoara Hirata a făcut întocmai ce i-am cerut. Fără să stau pe gânduri, am luat-o în brațe.

– Mei-kun! Ce dor mi-a fost de tine!

Cât timp făceam sex cu domnișoara Hirata, eram în culmea fericirii. Cred că nu trebuia, dar îmi confirma totul. Nu o iubeam pe Mei-kun ca pe o soră, ci ca pe o femeie. Și mi-am dat seama că, atunci când era în viață, exact asta dorisem să facem. Domnișoara Hirata era foarte blândă. S-a uitat la mine și m-a întrebat:

– Ce-ai vrea să facem în continuare? mă înnebunea.

– Spune „A fost îngrozitor" și uită-te la mine.

Am învățat-o cum să spună asta în chinezește. Pronunța la perfecție. Dar m-a surprins că avea într-adevăr lacrimi în ochi. Mi-am dat seama că „îngrozitor" îi amintea domnișoarei Hirata de ceva din viața ei. Am plâns îmbrățișați în patul ei. Evident că nu avusesem de gând s-o omor. Deși nu eram amândoi chinezi și aparțineam unor culturi diferite, mi se părea că ne înțelegeam. Ce nu am putut să-i împărtășesc taiwanezei am reușit să-i mărturisesc ei, deși abia o cunoscusem. Era uimitor. Domnișoara Hirata părea să-mi împărtășească sentimentele, căci lacrimile au început să i se scurgă pe obraji pe când o țineam în brațe. Apoi și-a scos colierul de aur de la gât și mi l-a pus mie. Nu știu de ce a făcut asta.

De ce am omorât-o? Nici eu nu prea înțeleg de ce. Poate pentru că și-a scos peruca de pe cap cu atâta ușurință, de parcă ar fi fost o pălărie. Părul de sub perucă era șaten-deschis cu câteva fire albe. Domnișoara Hirata era o străină care nu arăta deloc ca Mei-kun!

– În regulă, jocul s-a sfârșit.

Deodată a devenit rece ca gheața.

Eram șocat.

– A fost doar un joc?

– Tu ce crezi? Așa-mi câștig existența. E timpul s-o ștergi de-aici.

Am simțit fiori reci pe șira spinării când am scos banii din buzunar. Atunci au început problemele. Domnișoara Hirata mi-a spus să-i dau toți cei 22 000 de yeni. Când am întrebat-o de ce s-a schimbat prețul, mi-a spus scârbită:

– Joaca de-a incestul costă mai mult. Nu-s suficienți 15 000 de yeni.

Incest? Cuvântul m-a înfuriat peste măsură. Am împins-o pe domnișoara Hirata pe rogojină.

– Ce naiba faci?

S-a ridicat în picioare și s-a năpustit asupra mea furioasă la culme. Am început să ne împingem cu violență. Zgârcitul naibii! De ce dracu' mi-am tras-o cu un chinezoi?

Nu eram furios din cauza banilor. Eram furios pentru că reputația lui Mei-kun fusese pătată. Scumpa mea Mei-kun! Cred că asta era soarta de care urma să avem parte, încă din momentul în care am fugit de acasă; ne așteptau doar nenorociri. Visul nostru imposibil de împlinit. Visul nostru care se transformase repede într-un coșmar. Japonia pe care tânjise s-o vadă Mei-kun. Câtă cruzime! Trebuia să supraviețuiesc. Trebuia să trăiesc în țara în care Mei-kun nu pusese niciodată piciorul. Și trebuia să-i suport toată urâțenia. Singurul lucru care mă ținea în viață era speranța că voi găsi o femeie care să semene cu Mei-kun. Și, când am găsit-o în cele din urmă, n-a făcut decât să se prefacă pentru bani. Cât de prost am fost că nu

mi-am dat seama! Mă simțeam măturat de un curent puternic, incapabil să înțeleg ce se întâmplă. Când mi-am revenit, mi-am dat seama că o strangulasem pe domnișoara Hirata. Nu am ucis-o ca să-i fur banii. Dar am făcut o greșeală pe care nu mai pot s-o repar. Aș vrea să-mi petrec restul vieții rugându-mă pentru odihna veșnică a domnișoarei Hirata.

Zhang Zhe-zhong

ȘASE • ALTERARE ȘI DESCOMPUNERE

• 1 •

Eram atât de hotărâtă să asist la prima ședință publică a procesului crimelor în serie din apartamente, încât am cerut învoire de la serviciu. Vi se pare surprinzător? Sala de judecată arăta ca oricare alta, dar era cea mai mare din tribunal, iar eu eram șocată să aflu că se dăduseră bilete prin tragere la sorți celor care voiau să asiste la proces. Aproape două sute de oameni erau dornici să pună mâna pe un bilet. Acest lucru demonstrează cât de fascinați erau de Yuriko și Kazue. Au venit o mulțime de tipi din mass-media și reporteri ca să relateze despre caz, dar am auzit că nu aveau de gând să-i lase să filmeze. Când mi-am rugat șeful să-mi dea liber, i-au tremurat buzele. Ardea de nerăbdare să mă întrebe.

Mai devreme mi-am dat seama că nu-mi păsa dacă acel chinez pe nume Zhang o omorâse pe Yuriko sau pe Kazue. Asta simt și acum. Amândouă erau prostituate. Mereu dădeau peste ciudați și perverși. Își dădeau seama că ar fi putut fi ucise dacă nu aveau noroc; bănuiesc că ele conștientizau acest lucru și de aceea li se părea atât de fascinant. Treceau de la

un client la altul, neștiind niciodată dacă avea să fie ultimul; când plecau de acasă, nu erau sigure că se vor mai întoarce. Și, când venea ziua și ajungeau acasă tefere, cred că se simțeau ușurate să-și numere banii câștigați. Indiferent căror pericole se expuneau în acea noapte sau în altele, nu le uitau și încercau să-și păstreze calmul.

Motivul principal pentru care m-am dus la tribunal era că citisem mărturia lui Zhang pe care mi-o dăduse detectivul Takahashi. Se intitula „Delictele pe care le-am comis". Ce poveste plicticoasă și lungă! Zhang tot scria despre lucruri lipsite complet de importanță – greutățile pe care le-a întâmpinat în China, toate lucrurile pe care le-a făcut scumpa lui surioară și așa mai departe. Mare parte nici n-am citit-o.

Dar Zhang spune de multe ori în mărturisirea lui că e „deștept și atrăgător", menționând la un moment dat că arată ca Takashi Kashiwabara. Potrivit lui Zhang, Yuriko i-a spus că are o față drăguță în ziua când a fost ucisă. Yuriko a fost tot timpul complimentată pentru frumusețea ei. Dacă avea impresia că Zhang arăta bine, trebuia să-l văd cu ochii mei.

Vedeți dumneavoastră, n-am putut s-o uit niciodată pe micuța Yuriko, acolo în cabana din munți, cuibărindu-se la picioarele lui Johnson. Unul dintre cei mai arătoși bărbați din lume cu una dintre cele mai frumoase fete din lume. Nu-i de mirare că au fost atrași unul de altul, neputând să se despartă pentru tot restul vieții. Poftim? Nu, cu siguranță nu eram geloasă. Numai că frumusețea pare să-și aibă propria busolă; frumusețea atrage frumusețe și, odată ce s-a stabilit legătura, așa va fi de-a pururi, acul rămânând nemișcat și arătând în direcția opusă. Eram drăguță, dar nu frumoasă ca ea. De fapt, știam că rostul meu era să-i observ pe ceilalți care avuseseră noroc în viață.

Am luat o carte despre fizionomie cu mine. Voiam să-i studiez trăsăturile lui Zhang. O față rotundă înseamnă că persoana respectivă e senzuală: cineva ușor de mulțumit, care nu se agață de detalii, dar cu o fire nehotărâtă care-și pierde rapid interesul. O față colțuroasă înseamnă că persoana este calculată, robustă, nu-i place să piardă și este atât de încăpățânată, încât se înțelege foarte greu cu cei din jurul lui. Pe de altă parte, cei cu fețe triunghiulare sunt oameni sensibili și blânzi; sunt fragili din punct de vedere fizic și au înclinații artistice. Pe urmă aceste categorii se împart în trei poziții – sus, mijloc și jos – începând din partea de sus a feței, iar apoi în părți. Dacă citești cum trebuie aceste poziții diferite, poți stabili tipul de personalitate al cuiva. De pildă eu cred că sunt o „personalitate sensibilă". Sunt fragilă, mă atrage frumusețea și am spirit artistic. Dar faptul că nu sunt sociabilă mă caracterizează perfect.

Apoi sunt cele cinci trăsături, zonele importante ale feței: sprâncenele, ochii, nasul, gura și urechile. Un lucru extrem de important este strălucirea ochilor; cu cât o privire e mai pătrunzătoare, cu atât forța vitală a respectivei persoane este mai puternică. Un nas coroiat înseamnă că persoana e mândră de ea. O gură mare sugerează agresivitate și siguranță de sine.

Dacă este posibil să-ți dai seama ce caracter și ce soartă are o persoană doar observându-i trăsăturile faciale și fizice, atunci cum de frumoasa Yuriko a avut un sfârșit atât de tragic? Frumoasa, proasta de Yuriko! Cu siguranță frumusețea ei avea un cusur de a sfârșit așa. Să fi fost frumusețea ei extraordinară?

Un tânăr detectiv, clar din partea acuzării, s-a apropiat și s-a uitat lung la mine. M-a privit compătimitor din spatele ochelarilor cu rame cafenii, de parcă știa că sunt sora victimei.

– O să înceapă în curând. Luați un loc în primul rând în dreapta, mi-a spus el.

Primisem un tratament special de la bun început și nu a trebuit să stau la coadă ca să prind un bilet. Am mers până în fața sălii de judecată. Eram singura rudă a lui Yuriko prezentă în sală, lucru de așteptat. Nu-i spusesem bunicului că Yuriko murise. Bunicul este momentan la căminul de bătrâni Misosazai, unde este asaltat de trecut sau bântuit de coșmaruri. Prezentul nu și-l mai amintește deloc. Perioada fericită petrecută cu el a fost foarte scurtă. Când am intrat la universitate, s-a mutat cu mama lui Mitsuru. Nu mă deranja că ea voia să aibă grijă de un bătrân senil, dar, odată ce bunicul a început să sufere de demență, l-a lăsat de izbeliște. Mă rog, acum nu mai contează.

Procesul trebuia să înceapă. Spectatorii făceau mult zgomot în căutarea locurilor. M-am așezat în primul rând, dar în colțul îndepărtat, cu capul plecat, arătând ca ruda victimei. Dat fiind că părul meu lung îmi acoperea parțial fața, nu credeam că avea să mă remarce vreun om din public.

În cele din urmă s-a deschis ușa și a apărut un bărbat înghesuit între doi gardieni grași de la tribunal. Avea cătușe la mâini și picioare, iar lanțul de la cătușe ducea la cureaua din jurul taliei. Zhang. Stați așa. Nu prea semăna cu Takashi Kashiwabara! Eram șocată pe când mă uitam la bărbatul neîngrijit din fața mea. Era îndesat, rotofei și chel. Fața-i era rotundă și sprâncenele mici și stufoase. Colac peste pupăză, avea și nasul cârn. La el ieșea cel mai mult în evidență expresia din ochi; se uita chiorâș, având un licăr în ochi când îi privea pe cei prezenți în sală. Părea disperat, parcă încerca să găsească pe cineva cunoscut, o persoană care să-l ajute. Avea gura mică și mereu pe jumătate deschisă. Dacă i-aș analiza lui

Zhang caracterul după fizionomie, aș spune că se plictisește ușor, se înțelege greu cu alții, pentru că e încăpățânat, dar și influențabil. Am oftat destul de tare de pe locul meu din sala de judecată, simțindu-mă dezamăgită.

Poate că oftatul meu a provocat o reacție în aer, care i s-a transmis și lui Zhang. S-a întors și s-a uitat fix la mine din scaunul acuzatului, unde stătea drept ca o lumânare. Poate i se spusese că voi fi acolo pentru Yuriko. Când i-am întors privirea, s-a uitat timid în altă parte. Ai *ucis-o* pe Yuriko. Îl săgetam acuzator cu privirea. Zhang părea să simtă asta. Se foia pe scaun și a înghițit în sec atât de tare că l-am auzit și eu.

Ei bine, m-am uitat chiorâș la el, dar nu-l învinovățeam pentru crima comisă. Cum pot să mă fac înțeleasă? Dacă Yuriko și cu mine am fi comparate cu două planete, ea ar fi cea mai aproape de soare, încălzindu-se mereu la lumina lui; eu aș fi cea din întuneric, departe. Planeta Yuriko ar fi mereu acolo, între mine și soare, absorbindu-i toate razele. Greșesc? Am reușit să intru la Liceul Q de Fete ca să scap de Yuriko, dar la scurt timp a venit și ea și iar am devenit sora mai mare, supusă unor comparații care nu-mi făceau deloc cinste. Yuriko, pe care o urâsem din tot sufletul, a fost omorâtă cu atâta ușurință de acest bărbat jalnic. Da, o disprețuiam profund pe Yuriko.

Înfățișarea s-a terminat foarte repede. Zhang a fost din nou încătușat și scos din sală. Mă simțeam de parcă mă păcălise o vulpe. Ceva vreme n-am fost în stare să mă mișc.

Cum naiba putea să îndruge ticălosul ăla de Zhang atâtea minciuni – lucruri de genul „Eu și sora mea eram atrăgători" și „Arăt ca Takashi Kashiwabara!" Nu cred că auzisem în viața mea minciuni mai sfruntate. Și cum tot insista că nu e vinovat de uciderea lui Kazue Satō, eram din ce în ce mai convinsă că el o omorâse. Gândiți-vă un pic. Dacă o persoană nu poate fi

obiectivă când se descrie pe sine, dacă e convinsă că arată bine când nu e cazul, atunci cu siguranță va îndruga tot soiul de minciuni sfruntate.

– Mă scuzați, pot să vorbesc câteva minute cu dumneavoastră?

Am fost încolțită pe holul din fața sălii de judecată de către o femeie palidă. În cartea mea despre fizionomie scrie că oamenilor palizi sau cu pete pe față nu le funcționează bine rinichii, așa că eram un pic îngrijorată pentru acea femeie. Apoi mi-a zis că e de la nu știu ce post de televiziune, lucru de care se vedea că e foarte mândră.

– Cred că sunteți sora mai mare a domnișoarei Hirata, nu? Ce părere aveți despre înfățișarea de azi?

– Nu am putut să-mi iau ochii de la acuzat.

Femeia a început să scrie cu repeziciune în carnețel, dând din cap încurajator în același timp.

– Îl urăsc că mi-a omorât singura so...

– Acuzatul a mărturisit că a ucis-o pe domnișoara Hirata, m-a întrerupt femeia. Problema e în cazul lui Kazue Satō. Cum vi se pare că o femeie educată, cu o bună carieră se prostitua? Oricum, nu erați colege de clasă?

– Cred că lui Kazue – adică domnișoarei Satō – îi plăceau senzațiile tari. Se dădea în vânt după ele; trăia pentru ele. Cred că acuzatul a fost unul dintre clienții ei. Cred că era o persoană senzuală sau... of, nu știu ce să mai zic.

În timp ce mă poticneam, încercând să explic fizionomia lui Zhang, reporterița se uita perplexă la mine. A continuat să dea din cap și doar se prefăcea că ia notițe. În scurt timp, și-a pierdut complet interesul. Nimănui nu-i păsa de moartea lui Yuriko. Nu avea nici un impact asupra societății. Dar a lui Kazue? Kazue lucrase pentru o firmă respectabilă. Oare atenția de care se bucura acum nu era ceva tipic pentru ea?

Femeia m-a lăsat singură, stând pe podeaua bine lustruită din holul tribunalului. Apoi o altă femeie, slabă, cu ochii enorm de mari, a venit la mine. Parcă așteptase să rămân singură. S-a uitat cu atenție în jur, asigurându-se că nu e nimeni prin preajmă. Părul lung îi cădea pe spate. Purta ceva ce semăna cu un sari indian, dar era din bumbac, nu mătase, și apretat tare. S-a uitat la mine cu luare-aminte, apoi mi-a zâmbit cu sfială.

– Ce se întâmplă, nu mă mai recunoști? Când femeia s-a mai apropiat, am simțit aroma de gumă din respirația ei. Era Mitsuru.

Eram atât de șocată că am rămas pironită locului. Evident că în ziare se scriseseră multe articole despre ea. Mitsuru fusese unul din membrii marcanți ai unei secte religioase, care fuseseră implicați în urmă cu câțiva ani în activități teroriste și pe urmă închiși.

– Mitsuru! Ai ieșit deja de la pușcărie?

Cuvintele mele au făcut-o să tresară.

– Da, așa e. Toată lumea știe de mine.

– Da, cu toții știu.

Mitsuru s-a uitat în spate cu o expresie iritată pe chip.

– N-o să uit niciodată tribunalul ăsta. Cazul meu s-a judecat în sala 406. A trebuit să apar de cel puțin douăzeci de ori. Și nu a venit nimeni să mă sprijine. Singurul meu aliat a fost avocatul. Dar chiar și el a fost convins că sunt vinovată. Nu a înțeles, mormăia Mitsuru. Nu puteam decât să sper că se va termina totul cât mai repede. Apoi m-a tras ușurel de braț. Dacă ai timp, să bem și noi un ceai. Am ceva de vorbit cu tine.

Purta o jachetă neagră peste sari. Nu voiam să fiu văzută cu ea, purta niște haine atât de bizare. Dar când am văzut cât de fericită era, n-am putut s-o refuz.

– E o cafenea la subsol. Ce bine e să poți merge unde vrei! Mitsuru părea veselă, dar se tot uita speriată peste umăr. Să știi că mă urmăresc niște detectivi.

– Ce groaznic!

– Dar de ce mă plâng? Tu ai avut cel mai mult de pătimit, nu-i așa? mi-a spus Mitsuru pe un ton compătimitor. M-a strâns de braț când intram în lift. Mâna îi era caldă și umedă, ceea ce m-a iritat. M-am dat la o parte.

– De ce spui asta?

– Păi, cu Yuriko. E groaznic să ți se întâmple așa ceva. Nu-mi vine să cred. Și Kazue! Ce șoc groaznic!

Când liftul a ajuns la subsol, am dat să ies și m-am izbit de Mitsuru, care mi-o luase înainte. Se oprise în prag, prea agitată ca să meargă mai departe.

– Îmi pare rău! Nu sunt obișnuită să ies în public.

– Când te-au eliberat?

– Acum două luni. Am stat șase ani, mi-a șoptit ea.

M-am uitat la Mitsuru din spate. Nici urmă de fata studioasă și inteligentă din liceu. Mitsuru cea isteață, arătând ca o veveriță. Acum era slabă, fragilă și dură ca o pilă de unghii. Arăta ca mama ei – atât de sinceră și jalnică. Mama ei îl trădase pe bunicul meu. Auzisem că mama ei îi încurajase pe Mitsuru și pe soțul ei, care era doctor, să se alăture acelei grupări religioase. Dar mă întreb dacă era adevărat.

– Ce mai face soțul tău?

– Încă e în pușcărie. Am doi fii care sunt crescuți de familia soțului și mă îngrijorează educația pe care o primesc.

Mitsuru sorbea din cafea. Câteva picături i-au căzut de pe buze pe sari, pătându-l, dar ea n-a părut să-și dea seama.

– Tot la închisoare?

– Da, la izolare. Cred că o să ispășească pedeapsa maximă. E de așteptat. Mitsuru s-a uitat la mine, întrucâtva rușinată. Dar tu? Încă nu-mi vine să cred ce i s-a întâmplat lui Yuriko. Și lui Kazue. Nu credeam că ar fi Kazue în stare de așa ceva. Muncea din greu. Poate s-a săturat să tot trudească.

Mitsuru a scos un pachet de țigări din geanta ei de pânză și și-a aprins una. A început să fumeze, dar nu părea obișnuită.

– Am cam îmbătrânit amândouă! Cred că strungăreața ți s-a mai lărgit.

Mitsuru a dat din cap că da.

– Și tu ai îmbătrânit. Acum ți se citește răutatea pe față.

Cuvintele ei mi-au adus aminte de ce se întâmplase astăzi în sala de judecată. Zhang era acela pe fața căruia se citea răutatea! *Aceea* era fața unui mincinos nenorocit. Depoziția lui penibilă era plină de minciuni. Era clar că omorâse mulți oameni în China ca să le ia banii. Și-a violat sora mai mică și pe urmă a omorât-o. Și e clar că le-a ucis pe Yuriko și Kazue.

– Spune-mi, am rugat-o pe Mitsuru, oare răutatea care se citește pe fața cuiva înseamnă că acea persoană e urmărită de o karma nefastă? Mă întreb ce fel de karma am eu și mă gândeam că doar tu poți să-mi spui.

Mitsuru și-a stins țigara și s-a încruntat. S-a uitat agitată prin cameră și a început să vorbească în șoaptă.

– Te rog să nu mai spui lucruri atât de nebunești. Am părăsit acea sectă; ca dovadă, acum fumez. Dar nu am înțeles doctrina fostei mele religii. Dacă pui botul la toate mizeriile pe care le scrie presa, atunci îi vei disprețui pe oamenii care cred.

– Atunci pe fața ta se citește răutatea?

– Iartă-mă! Am greșit. Tot fac gafe de când am ieșit din pușcărie. Nu am încredere în mine și nu știu cum ar trebui să

mă comport. Cred că am uitat. Ar trebui să mă internez într-o clinică. Am venit aici pentru că mă gândeam c-am să te văd. Am folosit procesul Yuriko și Kazue ca pretext pentru a te revedea. Cum urăsc întâlnirile între colegi și chestiile de genul ăsta, mă gândeam că asta ar fi singura mea șansă.

Mitsuru s-a uitat în sus de parcă și-ar fi amintit ceva.

– Ai primit scrisorile pe care ți le-am trimis din închisoare?

– Am primit patru: felicitări de Anul Nou și urări de bine la sărbătorile din vară.

– Mi-a fost greu să-ți trimit felicitări de Anul Nou dintr-un loc ca ăla. La radio era „Concursul de cântat roșu și alb[1]". Ascultam, stând în poziția *zazen*, și plângeam. Ce naiba caut aici și de ce mă uit la buricul meu? mă întrebam. Dar nu mi-ai răspuns niciodată. N-ai fost mulțumită că eleva cu zece pe linie ajunsese acum la răcoare? Cu siguranță ai crezut c-am meritat. Ți se părea justificat. Vocea i se înăsprea. Am făcut-o de oaie și sunt sigură că toată lumea s-a bucurat.

– Mitsuru, ai ajuns să semeni cu maică-ta, nu-i așa?

Ori de câte ori voia mama lui Mitsuru să spună ceva, pur și simplu îi ieșea porumbelul din gură, fără să se gândească la consecințe. Mereu vorbele aveau un efect asemănător avalanșei. Până să-și dea seama, deja spusese mai mult decât trebuia și ajungea unde nu se aștepta. Mincinosul de Zhang era exact opusul ei, mă gândeam eu, și din nou mi-am amintit de viclenia care i se citise pe față în sala de judecată.

– Crezi?

– Mi-amintesc că mama ta m-a dus odată cu mașina la școală. În aceeași dimineață în care am aflat că mama se

[1] Concurs anual de muzică difuzat în noaptea de Revelion. (n.tr.)

sinucisese. Mama ta mi-a zis că probabil s-a sinucis pentru că era la menopauză.

– Da, îmi amintesc. Ce mi-aș dori să mă întorc în timp! De aș putea să mă întorc în trecut, când puteam să trăiesc fără să știu ce știu acum. Dacă știam, nu mi-aș fi pierdut timpul învățând ca o nebună. Mi-aș fi făcut și eu de cap ca alte fete și m-aș fi îmbrăcat la ultima modă. M-aș fi înscris în trupa de majorete, în echipa de golf sau de patinaj. Aș fi ieșit cu băieți și m-aș fi dus la petreceri. Mi-aș fi dorit să fiu o adolescentă normală. Și tu simți la fel, nu?

Deloc. Nu mă gândisem niciodată cu regret la trecut. Dar, dacă aș fi vrut să mă întorc în timp, atunci mi-aș fi dorit să petrec din nou acele zile liniștite cu bunicul meu, când era obsedat de bonsaii săi. Însă pe urmă a fost fascinat de frumusețea lui Yuriko, i s-au aprins călcâiele după mama lui Mitsuru și s-a schimbat complet. Așa că nu-mi doream să mă întorc în nici o perioadă din trecut. Cred că Mitsuru uitase cum ne convinseserăm una pe alta că eram suficient de înzestrate pentru a supraviețui. Începuse să mă calce pe nervi, așa cum reușeau să mă scoată din sărite Yuriko și prostia de care dădea dovadă.

Mitsuru se uita la mine cu un pic de teamă.

– La ce te gândești?

– La trecut, bineînțeles. La trecutul îndepărtat în care ai vrea să te întorci. Eu m-aș întoarce în momentul în care Yuriko era o plantă înfloritoare, iar eu una cu semințe găunoase. Dar evident că Yuriko ar fi veștejită acum.

Mitsuru se uita nedumerită la mine. Nu am încercat să o lămuresc. Când și-a dat seama că nu voiam să continui, s-a făcut roșie la față și și-a întors privirea de la mine. Asta era! Asta era expresia pe care o avea doar ea în liceu!

– Scuze, știu că mă port ciudat, mi-a spus Mitsuru luându-și geanta din pânză. Mă tot gândesc că munca mea, toate lucrurile în care am crezut au fost în zadar – și nu pot suporta. Când eram la închisoare, am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la asta. Dar acum c-am ieșit gândurile îmi tot dau târcoale și intru în panică. Desigur, am făcut un lucru îngrozitor, o greșeală imensă. Nu știu cum de-am omorât atâția oameni nevinovați. Dar am fost spălată pe creier. Conducătorul sectei știa ce gândesc și astfel mă controla. Nu aveam cum să scap. Cred că totul s-a terminat pentru mine. Sunt sigură că soțul meu o să moară în închisoare. Mă agăț de copiii mei și mă întreb ce să fac. Trebuie să mă asigur că sunt educați bine, pentru că doar eu le-am mai rămas. Dar nu cred că pot s-o fac. Nu am încredere în mine. Am învățat enorm, am intrat la Facultatea de Medicină din Tokio, am ajuns doctoriță, dar nu pot să recuperez cei șase ani pierduți în închisoare. Din cauza asta, nimeni nu mă va angaja vreodată.

– Ai încercat la Medici fără Frontiere? am întrebat-o, deși nu știam nimic despre ei.

– Aha, deci nu-ți pasă pentru că nu e problema ta, a murmurat Mitsuru mâhnită. Apropo de asta, toată lumea se preface că a fost șocată când a auzit de Yuriko și Kazue. Dar eu nu. Au fost mereu sfidătoare, au înotat împotriva curentului. Mai ales Kazue.

Mitsuru repeta cu alte cuvinte ce spusese reporterița de mai devreme. Nimeni nu părea interesat de Yuriko. Doar pe Kazue o tratau ca pe o vedetă. Ochii lui Mitsuru priveau în gol, total lipsiți de acea strălucire intensă, temerară și independentă care existase cândva în ei.

– Unde sunt copiii tăi acum? am întrebat-o eu.

Mitsuru își mai aprinsese o țigară. Îi mijeau ochii prin fum.

– Sunt cu părinții soțului meu. Băiatul mai mare e în ultimul an de liceu. Cel mai mic învață pentru examenul de admitere la liceu. Am înțeles că vrea să intre la Școala Q, dar nu are cum să reușească. Nu e vorba de note, ci de blestemul că-i suntem noi părinți. Parcă a fost însemnat.

Însemnat – bine spus, nu-i așa? Se potrivea perfect și în cazul meu, sora mai mică a incredibilei frumuseți Yuriko. Dintr-odată, mi-am dorit nespus să-i văd pe copiii lui Mitsuru. Mă întrebam cum arată. Mă fascina cum se transmit genele, cum se alterează și se schimbă.

– Știu că o disprețuiești pe mama, mi-a spus Mitsuru citindu-mi gândurile și spunând ceva total neașteptat.

– De ce crezi asta?

– Pentru că l-a părăsit pe bunicul tău. Poate nu știi, dar mama s-a alăturat sectei din cauza bunicului tău. Încă mai face parte din ea. Spune că va rămâne fermă pe poziții până la sfârșit. Încă mai are grijă de membrii practicanți.

Bunicul meu ar fi șocat dacă ar auzi una ca asta. Știu că mama lui Mitsuru i-a aprobat decizia de a se alătura sectei; și ea era membră. Dar nu puteam să-mi închipui că bunicul meu avea vreo vină. Oare se întorcea karma împotriva mea?

– Mama a spus că regretă tare mult că-i tulburase viața bunicului tău. Și nu doar pe a lui, ci și pe a ta.

Când am intrat la Universitatea Q, bunicul a decis să se mute cu mama lui Mitsuru, care a cumpărat un apartament de lux în apropiere. Am fost o singură dată acolo. Îmi amintesc că ușa de la intrarea în clădire se închidea automat și trebuia să suni la interfon ca să intri. Era un sistem nou pe atunci, iar bunicul era foarte mândru că îl avea. Dar, din cauza sistemului de închidere, ne-am dat seama că se senilizează. Uita să-și

ia cheia ori de câte ori ieșeam. Apoi apăsa butonul de la alt apartament și stătea acolo țipând: „Eu sunt! Dă-mi drumul!"

– Amândouă a trebuit să ne descurcăm pe cont propriu din cauza relației mamei mele cu bunicul tău. Apoi mama s-a întors să stea cu mine. A lăsat totul de izbeliște: casa mea, a ta, cea pe care a împărțit-o cu bunicul tău. Nu s-a putut ierta pentru ce făcuse, așa că s-a hotărât să creadă în ceva. Așa a început totul.

– A reușit să se ierte după ce a început să creadă?

– Nu. Mitsuru a scuturat mândră din cap. Nu merge așa. A ales această cale pentru că voia să afle mai multe despre legile care guvernează acest pământ. Voia să înțeleagă de ce oamenii pot să aibă pasiuni atât de puternice și egoiste. La acea vreme, eu și cu soțul meu ne puneam întrebări despre moarte. Toți oamenii mor. Dar ce se întâmplă cu ei după moarte? Oare este posibilă metempsihoza? În calitate de doctori, nu puteam evita contactul cu moartea ca sfârșit inevitabil, dar mai întâlneam din când în când și cazuri inexplicabile. Atunci mi-a propus mama să ne vedem cu conducătorul sectei în care se înscrisese și să vorbim cu el. Așa am ajuns și noi să facem parte din aceeași sectă.

Această conversație începea să mă calce pe nervi și am început să-mi feresc privirea de a lui Mitsuru. Se pare că oamenii credincioși caută să fie doar ei fericiți. Greșesc?

– Mă rog, bunicului nu-i mai pasă acum, i-am spus eu. E senil și stă tot timpul în pat.

– Mai e în viață?

– Da, deși e în vârstă de peste 90 de ani.

– Serios? Eu credeam c-a murit.

– Bănuiesc că asta crede și mama ta.

– Se pare că nu ne înțelegem. Mitsuru avea capul atât de aplecat încât am crezut că i se va rupe gâtul. Din cauza faptului

că nu m-am integrat complet în societate. Chipul ei era golit de expresie. În liceu am încercat din răsputeri să fiu prima. Și la medicină. Am obținut tot ce mi-am dorit. Eram prima din serie și una dintre cele mai bune doctorițe de la spital. Dar lucrurile au început să fie mai puțin limpezi ca înainte. Are logică dacă te gândești la asta. Un doctor nu este evaluat după rezultatele de la examen. Știu că e important ca doctorii să salveze vieți. Dar noi, cei de la ORL, nu prea întâlnim cazuri în care viața pacientului să fie în pericol. Zi de zi aveam pacienți cu nasul inflamat din cauza alergiilor. O singură dată am văzut un bolnav în stare critică din cauza unei tumori la maxilarul inferior. Dar atât. A fost singura dată când am simțit că făceam ceva cu adevărat folositor. Așa că mintea mi s-a încețoșat. Atunci eram de părere că, dacă voi fi credincioasă, viața mea va fi altfel.

Am oftat plictisită. Era groaznic! Știți de ce, nu? O iubisem pe Mitsuru. Crezusem că ne perfecționaserăm talentele – răutatea mea și inteligența sclipitoare a lui Mitsuru – nu pentru că voiam să fim de gașcă, ci pentru a le folosi pe post de arme ca să supraviețuim în Școala Q de Fete.

Mitsuru s-a uitat nesigură la mine:

– Te-am supărat cu ceva?

Am zis să-i dau de înțeles cât de oribil mă simțeam. Altfel ar fi început iar să-mi spună „povești din închisoare".

– În facultate ai reușit să rămâi tot prima?

Mitsuru și-a aprins tăcută cea de-a treia țigară. Am dat fumul la o parte cu mâna și am așteptat să-mi răspundă.

– De ce vrei să știi?

– Sunt curioasă.

– Ca să fiu sinceră, n-am fost prima nici pe departe. Cred că eram undeva pe la mijloc. Oricât de mult mă străduiam,

oricât de atentă eram în clasă sau oricâte nopți petreceam învățând, erau mereu alții înaintea mea. Dar la ce te așteptai? La acea universitate intrau cei mai buni elevi din toată țara. Ca să ajungi printre primii, trebuia să ai o inteligență nativă, să fii un adevărat geniu – altminteri, puteai să studiezi mereu și fără nici un rezultat. După câțiva ani, mi-am dat în sfârșit seama că nu puteam să fiu nici pe departe prima și că aș fi avut noroc dacă terminam pe locul douăzeci. A fost un șoc pentru mine. Eu nu sunt așa, mă gândeam, și am început să sufăr o criză de identitate. Știi ce m-am hotărât să fac?

– Nu pot să-mi dau seama.

– M-am hotărât să mă căsătoresc cu un geniu. Acela e soțul meu, Takashi.

Când mi-a spus că-l cheamă așa, am făcut imediat asocierea cu Takashi Kashiwabara. Dar îmi amintesc că văzusem poza soțului ei în ziare și nu arăta deloc ca acel actor. Era slab, purta ochelari și arăta ca un învățat peste măsură de studios. Oricât de geniu ar fi fost, era prea urât ca să-mi doresc să-l iau de bărbat! Din punctul de vedere al fizionomiei, urechile-i erau ascuțite ca ale unui drac, iar gura mică. Porțiunea mediană și de jos a feței indica slăbiciune. Avea o față care prevestea o tragedie la vârsta mijlocie sau la bătrânețe. Când mă gândesc la soarta lui Takashi, pot concluziona că fizionomia este o știință foarte exactă.

– I-am văzut chipul soțului tău.

– Da. E celebru.

– Și tu la fel.

Mitsuru s-a făcut roșie ca sfecla la față – nu-mi dădeam seama dacă din cauza sarcasmului meu sau a unui bufeu. Ca membră a acelei secte, Mitsuru fusese implicată în răpirea

unor credincioși. Dacă acești așa-ziși credincioși încercau să scape, Mitsuru și ceilalți îi închideau într-o cameră, îi obligau să ia droguri și să înceapă inițierea. Dacă nu erau atente, victimele luau o supradoză și mureau.

Oricum aceste crime nu se compară cu ce a făcut soțul lui Mitsuru: a aruncat gaz toxic dintr-un avion Cessna asupra unor fermieri și familiilor acestora. Conducătorul sectei lor religioase suferea de mania persecuției, care s-a declanșat când fermierii locali au protestat împotriva amplasării cartierului lor general lângă terenurile lor, așa că i-a ordonat soțului lui Mitsuru să arunce iperită pe culturile lor. Ghinionul a făcut ca în acea zi niște elevi de școală primară să viziteze terenurile ca să învețe la fața locului despre agricultură și au inhalat gazul toxic. Au murit cincisprezece oameni.

Mitsuru a încercat să schimbe subiectul.

– Ai auzit de presiune osmotică? Credeam că, dacă mă căsătoresc cu un geniu, se va lipi ceva și de mine.

Pe când vorbea, corpul a început să i se micșoreze, ca o velă care pierde vântul prielnic. Trupul ei slab se aplatiza. Îi vedeam venele sub pielea degetelor care țineau țigara. Eram uimită de cât de nesăbuită ajunsese Mitsuru.

– Pe atunci, mama se despărțise de bunicul tău. S-a alăturat sectei, spunând că vrea să pună capăt iluziilor. Ea înțelegea prin iluzii faptul că era egoistă.

– Ce bine ar fi fost să scape! Nu că l-ar fi iubit pe bunicul meu, i-am spus eu pe un ton agresiv.

Mitsuru mi-a răspuns în bătaie de joc:

– Nu poți să mă ierți, nu? Te crezi mai bună ca mine pentru că tu nu ai făcut parte dintr-o sectă religioasă.

Mi-am dat capul într-o parte.

– Ești sigură că nu te-ai țăcănit?

– Ce? Acum ne și insultăm? Mitsuru și-a ridicat deodată capul. Cred că acum nu multă vreme erai obsedată de cum arătai. Cum să mă exprim mai limpede? Îți păsa doar de chipuri. Știu că aveai un complex de inferioritate pentru că Yuriko era atât de frumoasă. Dar tu ai mers mai departe; ai devenit obsedată. Încă din timpul liceului, erai mândră de tine pentru faptul că erai metisă, nu? Să știi că toată lumea râdea pe ascuns de tine. Nu erai nici măcar drăguță. Dar nu contează fizicul, dacă știi cum să-ți disciplinezi sufletul.

Nu credeam să aud vreodată asemenea minciuni sfruntate de la Mitsuru. Era prea mult. Dar nu puteam să spun nimic în apărarea mea.

– Mi se părea ciudată ura ta pentru Yuriko, a continuat ea. Era mai mult invidie. Știam că tu ai fost cea care a vorbit despre fiul lui Yuriko și al lui Kijima. Indiferent ce făcea Yuriko cu băieții, tu nu trebuia să-ți bagi nasul. Dar Yuriko era populară. Toată lumea o idolatriza. Dar a fost o ticăloșie din partea ta să răspândești zvonul că sora ta era prostituată ca astfel să fie exmatriculată. Până nu te părăsește karma asta nefastă, nu prea o să ai șansa să trăiești mai multe vieți în viitor. Dacă te vei reîncarna, o să fii un gândac care se târăște prin noroi.

Eram foarte furioasă. Încercasem să o las pe Mitsuru să spună tot ce avea pe suflet, știind că a fost spălată pe creier, dar deja mersese prea departe.

– Mitsuru, ești proastă făcută grămadă. Te-am tot ascultat lăudându-te că ai fost prima din clasă, că ai intrat la Facultatea de Medicină din Tokio, m-ai plictisit cu osmoza ta și m-am cam săturat. Tot timpul ăsta am crezut că ești o veveriță deșteaptă,

dar n-ai fost decât un melc. Erai doar o lăudăroasă infatuată ca și Kazue!

– Tu ești aia nebună. Uită-te la tine – emani răutate prin toți porii. De ce crezi că ești mai sinceră ca mine? Tu îți trăiești viața spunând numai minciuni. Chiar și acum stai aici și-ți spui cât de minunată ești pentru că ești metisă. Ce n-aș da să fie Yuriko în locul tău!

M-am ridicat furioasă, dând scaunul în spate. Chelnerițele care ne-au observat imediat și-au ridicat privirea de la ce făceau și s-au zgâit la noi. Mitsuru și cu mine ne-am uitat urât una la alta până când ea și-a ascuns fața. Am împins către ea nota de plată pentru cafea.

– Eu plec. Mersi de tratație.

Mitsuru a împins nota spre mine.

– Împărțim.

– Am stat aici să ascult ce-ai de zis; nu împărțim nota. Spui că am un complex de inferioritate față de Yuriko. De ce a trebuit să aud asta în ziua procesului? Eu sunt o rudă îndurerată a victimei. Cu ce drept mă insulți așa? Te dau în judecată pentru calomnie!

– Tu crezi c-o să-ți dau vreo despăgubire?

– Păi ai o familie bogată. Câte cabarete a deținut mama ta? Nu tu ai închiriat apartamentul de lux din Districtul Minato doar ca să faci paradă de bogăția ta? Apoi mama ta a cumpărat un apartament cu un interfon de fițe în zona aia selectă din Riverside. Eu am doar o slujbă amărâtă.

Mitsuru mi-a răspuns cu o satisfacție aparentă:

– Dar văd că știi când să te plângi de slujba ta amărâtă. Superb! Și-mi amintesc cât de nerăbdătoare erai să te lauzi cum vei deveni o binecunoscută traducătoare de germană. Dar aveai niște note execrabile la engleză, nu? Nu prea te aștepți la asta de

la o metisă! Și, ca să știi și tu, familia mea nu e bogată! Ne-am vândut casa și afacerea, iar banii strânși de aici și din vânzarea celor două mașini și a proprietății de la Kiyosato au intrat în buzunarele sectei religioase.

Am trântit fără tragere de inimă monedele pe masă. Mitsuru a numărat restul și a continuat.

– O să vin și la următoarea audiere. Cred că o să mă ajute la reabilitarea socială.

„Treaba ta", am vrut să-i spun, dar m-am răzgândit. M-am întors cu spatele și am ieșit din cafenea cu pași grăbiți. Am auzit zgomotul făcut de pantofii din pânză ai lui Mitsuru în urma mea.

– Așteaptă! Am uitat să-ți spun cel mai important lucru. Am primit scrisori de la profesorul Kijima.

Mitsuru și-a scormonit în geantă și a scos un plic pe care mi l-a fluturat în față.

– Când ai primit scrisori de la profesorul Kijima?

– Cât eram în închisoare am primit câteva. Era foarte îngrijorat în privința mea, așa că am corespondat.

Ce mândră mai era Mitsuru de ea! Nu mai auzisem nimic de multă vreme despre profesorul Kijima; crezusem că murise. Dar, în tot acest timp, el îi scrisese lui Mitsuru.

– Ce drăguț din partea lui!

– Îmi spunea cât de îndurerat a fost că o elevă a lui fusese implicată într-un scandal – la fel cum m-aș îngrijora și eu în privința unui pacient.

– Pacienții tăi nu voiau să omoare oameni, nu-i așa?

– Să știi că încă sunt în recuperare, la jumătatea drumului de întoarcere spre societate, și nu apreciez cruzimea de care dai dovadă. Mitsuru a oftat adânc.

Voiam să plec de acolo, mi se umpluse paharul. Dar, dacă tot se referise la cruzime, trebuia să-și dea seama că se folosea de procesul lui Yuriko și Kazue ca să-și facă propria reuniune a clasei.

– A scris și de tine, așa că m-am gândit c-ai vrea să vezi. Îți împrumut scrisorile. Dar trebuie să mi le dai neapărat înapoi la următoarea audiere.

Mitsuru mi-a dat plicul gros. Ultimul lucru pe care mi-l doream era un teanc de scrisori pe care nu voiam să le citesc. Am încercat să i le dau înapoi, dar deja pleca de lângă mine, clătinându-se ușor. Am văzut-o cum se îndepărtează, încercând să găsesc în ea o părticică din fata care fusese în trecut. Mitsuru care fusese bună la tenis. Mitsuru care se mișcase așa de bine la orele de dans ritmic. Îmi fusese oarecum frică de ea – fusese foarte agilă și avusese o minte sclipitoare. Mi se păruse un fel de monstru.

Dar Mitsuru cea de acum părea ciudată și avea mișcări necoordonate. Îngrijorată că era urmărită de detectivi, se uita mereu în urmă, așa că a intrat în cineva care era fix în fața ei. Dacă o persoană care o cunoscuse în trecut o vedea pe Mitsuru acum, nu ar fi crezut că idioata asta era aceeași persoană. Mitsuru cea slabă se transformase într-un monstru cu totul diferit.

Îmi amintesc că în liceu mă gândeam că eu și cu Mitsuru suntem niște iazuri de munte, alimentate de ape subterane. Dacă izvorul lui Mitsuru era sub pământ, la fel era și al meu. Sensibilitățile noastre erau complementare, iar modul nostru de a gândi era exact la fel. Dar acum dispăruseră aceste izvoare. Eram două iazuri separate acum, singuratice și îndepărtate. Pe

deasupra, lacul lui Mitsuru secase, văzându-se acum pământul crăpat de pe fund. Mai bine n-aș fi revăzut-o.

Am auzit pe cineva strigându-mă.

– Nu sunteți cumva sora mai mare a domnișoarei Hirata?

Mi-am îndesat grăbită scrisorile lui Kijima în buzunar și mi-am ridicat privirea. Un bărbat cunoscut stătea în fața mea. Avea în jur de 40 de ani și purta un costum maro destul de scump. Barba lui era presărată cu fire albe și era gras ca un cântăreț de operă, o „personalitate senzuală" care sigur mânca preparate delicioase.

– Îmi cer scuze, mi-a spus el, dar pot să schimb câteva vorbe cu dumneavoastră?

Încercam să mă gândesc unde-l mai văzusem, dar nu reușeam să-mi amintesc. Cum stăteam cu capul într-o parte, bărbatul a început să se prezinte.

– Văd că nu vă amintiți. Sunt Tamura, avocatul lui Zhang. Nu mă așteptam să vă văd acum. Mă gândeam să vă sun mai târziu în seara asta. Tamura m-a dus într-un colț al coridorului, vizibil iritat. Eram lângă cafenea. Prânzul se terminase, cafeneaua se închisese, iar angajații mutau mese, ducând sticle de bere și pregătindu-se pentru un fel de petrecere privată. În sălile de judecată de sus se decidea soarta cuiva, în timp ce la subsol se încingea un chef. Era ușor pentru ei. Ce bine că nu sunt eu acuzatul!

– Sensei, nu știu ce credeți, dar sunt convinsă că Zhang a ucis-o pe Kazue.

Tamura și-a strâns nodul de la cravata de culoarea mușchiului în timp ce-și pregătea discursul.

– Înțeleg cum vă simțiți ca membru al familiei, dar eu cred că e nevinovat.

– Imposibil! După fizionomie, Zhang e ucigașul. Fără umbră de îndoială.

Tamura părea îngrijorat. Nu încerca să-mi combată argumentul. Cred că-și dădea seama că trebuia să lase membrii familiei să spună orice le trecea prin cap. Dar eu nu eram o idioată sentimentală care înțelegea victima, ci încercam să explic niște lucruri din perspectiva fizionomiei.

Trebuia să fiu foarte limpede, dar Tamura mi-a șoptit:

– Voiam să vă întreb dacă ați luat recent legătura cu Yuriko sau Kazue. Nu găsesc nici o dovadă în dosarele anchetei, dar pare o coincidență bizară, nu? Sora dumneavoastră mai mică și o fostă colegă de clasă să fie ucise în același fel, la mai puțin de un an diferență? E prea ciudat ca să fie o pură întâmplare. Așadar mă întrebam dacă ați mai primit vești de la vreuna din ele?

M-am gândit imediat la jurnalul lui Yuriko, dar nu voiam să-i spun. Să afle de unul singur.

– Nu știu. Dar nu le-am văzut nici pe Yuriko, nici pe Kazue de ceva vreme. Nu vă puteți închipui că s-au ținut ghinioanele lanț de ele? Dacă ați lua în considerare fizionomia lui, Zhang este undeva între o „personalitate calculată" și o „personalitate senzuală" – acel gen de oameni care sunt atrași de prostituate. Le-a omorât pe amândouă. Și pe Kazue. E clar...

Roșu ca racul la față, Tamura m-a întrerupt.

– Da, da, înțeleg. În regulă. Cazul lui Zhang e în deliberare, așa că mai bine nu-l discut cu dumneavoastră.

– De ce? Sunt ruda uneia din victime. Eu sunt cea a cărei singură soră a fost ucisă! Sora mea minunată.

– Înțeleg. Chiar vă înțeleg.

– Ce înțelegeți? Spuneți-mi!

Broboane de sudoare începuseră să se formeze pe fruntea lui Tamura și, când s-a căutat prin buzunare după o batistă, a schimbat subiectul.

– Cred că l-am văzut pe unul dintre membrii acelei secte cu puțin timp în urmă. Nu era și ea o fostă colegă de clasă? Cu siguranță ați avut o – cum să spun eu – clasă unică în liceu.

– Da, azi a fost un fel de reuniune a clasei.

– Da, într-un fel. Mă scuzați, mi-a spus Tamura. A dat să plece. Și aveam mai multe de spus, mă gândeam eu, pe când mă uitam chiorâș la spatele lui musculos. În primul rând, se referise la clasa mea *unică* din liceu. Cu cât mă gândeam mai bine, cu atât mă înfuriam mai tare. Și apoi mai erau și spusele lui Mitsuru de mai devreme; toate astea mi se învârteau încontinuu în minte.

Când am reușit să mă furișez în apartamentul din complexul de stat, mi s-a părut rece. Rogojina era veche, pătată ici și colo unde se vărsase supă miso. Și mirosea. Am aprins soba și m-am uitat prin cameră. Era mică și mizeră. Atunci când se îngrămădeau nenumărate ghivece cu bonsai pe veranda bunicului, eram săraci, dar foarte fericiți! Yuriko era încă la Berna, eu tocmai intrasem la Liceul Q de Fete și aveam grijă de bunicul, sânge din sângele meu. Cred că-mi plăcea așa mult de bunicul meu pentru că era un escroc. Și totuși era atât de timid, chiar mai mult decât mine. Da, era ciudat. Nu-mi semăna deloc. „Reuniunea de clasă" mă deprimase.

Scrisorile? Odată ce s-a lăsat seara, le-am scos din buzunar și m-am uitat dezgustată prin ele. Iată-le! Scrisul e tremurat – se vede că sunt scrise de un om bătrân – așa că sunt greu de citit. Și, cum mă așteptam, au un ton moralizator. Dar, dacă vreți să le citiți, vă rog. Nu mă deranjează.

Salutări.

Draga mea Mitsuru,

Eşti bine? Iernile sunt destul de aspre la Shinano Oiwake. Pământul din grădina mea a îngheţat, formând mici ţurţuri. În scurt timp, totul va îngheţa şi va începe iarna cea lungă. Am 67 de ani şi începe iarna vieţii mele.

Conduc încă acel cămin al Companiei N de Asigurări împotriva Incendiilor. Nu s-a schimbat mare lucru. Acum că am trecut de vârsta pensionării, mă tem că nu prea mai sunt de folos, dar directorul companiei m-a rugat să rămân. A absolvit Şcoala Q.

Trebuie să încep prin a te felicita că ai ieşit din închisoare. Acum îţi pot trimite scrisori – şi să le şi primeşti – fără să-mi fac griji că ar putea fi citite de ochii iscoditori ai personalului închisorii. Ai trecut prin multe şi ai fost puternică. Ţin mult la tine şi sunt convins că eşti îngrijorată în privinţa soţului şi copiilor pe care i-ai lăsat în grija altora.

Dar Mitsuru, draga mea, încă nu ai împlinit 40 de ani. Ai toată viaţa înainte. Te-ai trezit din coşmarul spălării pe creier şi, dacă te străduieşti să duci o viaţă decentă de acum înainte, rugându-te mereu pentru sufletele celor cărora le-ai făcut rău şi cerându-le iertare, sunt sigur că vei fi bine. Dacă pot face ceva pentru tine, nu ezita să-mi ceri.

Dragă Mitsuru,

Ai fost cea mai strălucită elevă pe care-am avut-o şi nu mi-am făcut niciodată griji cu privire la viitorul tău. Dar, când am văzut cum te-ai poticnit, trebuie să reconsider trecutul. Mă simt vinovat pentru fărădelegile comise de tine; trebuie să fiu tras la răspundere pentru

indiferența mea ca profesor. M-am decis să mă căiesc alături de tine.

Ca să fiu sincer, de când secta religioasă din care făceai parte a început să comită acele crime, nu a fost zi în care să nu mă frământ. Și, dată fiind tragedia de anul trecut și cea de acum doi ani, am avut motiv să mă necăjesc din nou. Sunt sigur că ai aflat că Yuriko Hirata și Kazue Satō au fost ucise. Se pare că de același criminal. Mi se face rău când mă gândesc cum au fost amândouă omorâte cu atâta sălbăticie și cum cadavrele le-au fost apoi abandonate.

Cazul lui Kazue Satō a atras atenția presei, iar titlurile de ziar erau scrise cu litere mari: FUNCȚIONARĂ ZIUA, PROSTITUATĂ NOAPTEA! Era o elevă atât de serioasă când a intrat la clasa mea, iar acum presa asta rapace se folosește de ea ca să-și vândă ziarele! Când mă gândesc cât de rușinată e familia ei, îmi vine să mă duc acasă la ea, să mă arunc la picioarele mamei ei și să-mi cer iertare. Draga mea, cred că nu înțelegi deloc de ce simt că trebuie să fac una ca asta. Dar nu pot să scap de sentimentul că am dat greș ca tată – uită-te la fiul meu mai mare – și ca profesor.

Noi, cei de la Liceul Q de Fete, îmbrățișam cu toții un principiu care le insufla elevilor noștri autonomie și încredere în forțele proprii. Și totuși, sunt suficiente date ca să demonstreze că rata divorțurilor, a femeilor necăsătorite și a sinuciderilor este mai mare în rândul fetelor care au absolvit Liceul Q de Fete decât al acelora care termină alte licee. De ce fetele care provin din medii privilegiate, mândre de reușitele lor academice, studente excelente trebuie să fie mai nefericite decât elevele din altă parte? În loc să afirm că lumea e mai crudă pentru

ele, cred e mai corect să spun că noi am permis crearea unui mediu utopic. Sau, ca să mă exprim altfel, nu le-am învățat pe fete strategiile pe care să le folosească pentru a face față frustrărilor din lumea reală. Acest lucru mă bântuie în continuare, iar ceilalți profesori sunt la fel de frământați. Acum ne dăm seama că aroganța ne-a împiedicat să dăm piept cu lumea adevărată.

Acum că trăiesc într-o climă mai aspră și am grijă de un cămin sunt mai blajin. Omul e complet lipsit de putere în fața naturii. Ca om de știință, m-am străduit să dobândesc cât mai multe cunoștințe și am crezut că nu se poate trăi fără studiul științei. Dar acum îmi dau seama că știința nu e suficientă. Bănuiesc că, atunci când eram profesor la școală, predam esența științei; mi-e rușine să mă gândesc acum la asta. Mă întreb dacă sunt învățături similare în religia ta.

Draga mea Mitsuru,

Cred că trebuie să-mi revizuiesc viziunea asupra educației. Dar, când am ajuns în cele din urmă la această concluzie, deja înaintasem în vârstă și nu mai predam. Mă pensionasem – fusesem forțat din cauza comportamentului revoltător al fiului meu. Din cauza faptului că nu mi-am dat seama la timp ce fel de fiu am, sentimentul de tristețe s-a accentuat cu trecerea anilor, având în vedere ce ți s-a întâmplat ție, draga mea, și domnișoarelor Hirata și Satō.

Deși am grijă de cămin, mă ocup și de studiul comportamentului lui *Kijima Tribolium Castaneum*. *T. Castaneum* este o specie de gândac (gândacul-de-făină). Am descoperit din pură întâmplare un gândac din această specie în pădurea din spatele casei și de aceea

i-am dat numele meu. Dat fiind că eu am descoperit specia care acum îmi poartă numele, trebuie să vin și cu un studiu corespunzător.

Comportamentul unui organism viu este un subiect fascinant. Dacă i se dă suficientă hrană și are condiții prielnice de viață, rata de reproducere a unui organism va crește exponențial. Cum rata de reproducere individuală crește, grupul se va extinde, așa cum bine știi, draga mea. Dar, dacă sursele de hrană nu sunt proporționale cu creșterea speciei, se va isca o competiție aprigă între membrii speciei, timp în care natalitatea scade și mortalitatea crește. În cele din urmă, acest lucru are un impact asupra dezvoltării, formării și fiziologiei unui organism – ceea ce constituie bazele fiziologiei.

În cercetarea *Kijima T. Castaneum* am descoperit o genă mutantă – un gândac cu aripi mai mari și picioare mai scurte decât ceilalți. Această mutație era clar rezultatul intensificării unui sentiment de individualizare. Am crezut că modificările aveau influență asupra formei și structurii insectei, astfel încât să-i crească viteza și mobilitatea. Vreau să studiez această mutație, să observ totul cu propriii ochi. Dar mă îndoiesc că voi trăi destul de mult ca să duc la bun sfârșit această cercetare.

Draga mea Mitsuru,

Poate că religia ta – sau faptul că domnișoara Hirata era prostituată sau viața dublă a domnișoarei Satō – nu este rezultatul unor schimbări în structura și organizarea populației noastre. Oare această intensificare a individualizării – această exacerbare a conștiinței de sine – nu

este consecința poverii strivitoare de a fi captiv în aceeași comunitate socială? Din cauza durerii provocate de această situație, constatăm schimbări în aspectul și structura ființelor. Desigur că experiențele prin care trec acestea sunt nemiloase și pline de amărăciune. Poate că nici nu putem să vorbim altora despre aceste experiențe dureroase. Ne este imposibil să exprimăm învățămintele pe care le tragem din aceste experiențe chinuitoare de viață.

Oricât de isteață ai fi, am convingerea că nici măcar tu nu înțelegi ce încerc să-ți spun. Să fiu mai explicit.

Când am citit prima oară în ziare despre ce i s-a întâmplat lui Yuriko Hirata, am fost la fel de șocat ca atunci când am auzit despre crimele tale. Nu, am fost mult mai șocat. Trecuseră mai bine de 20 de ani de când Yuriko și fiul meu fuseseră exmatriculați. Îmi amintesc că sora mai mare a domnișoarei Hirata (am uitat cum o cheamă, dar tu sigur nu; era în clasă cu tine, o fată extrem de banală) a venit la mine să mă întrebe ce să facă cu sora ei, care voia să devină prostituată cu sprijinul fiului meu. Atunci i-am zis fără să mă gândesc: „Nu voi tolera una ca asta. Cu siguranță îi vom exmatricula".

Dacă e să fiu foarte sincer în legătură cu ce simțeam atunci, eram mai degrabă dispus să o iert pe Yuriko decât pe fiul meu. Eram egoist, iar comportamentul de care dădeam dovadă era nedemn de un profesor. Dar, indiferent cât de rușine mi-e să recunosc, trebuie să descriu lucrurile exact așa cum s-au întâmplat. Nu încerc să fac o mărturisire. Dar îmi dau seama că decizia luată era lipsită de tact pedagogic sau prudență, iar acum o regret profund.

În mod ironic, eu am fost profesorul datorită căruia Yuriko Hirata a fost admisă în Școala Q. Domnișoara Hirata tocmai se întorsese din Elveția, iar notele de la examenul de admitere pentru elevii transferați nu erau deloc bune. Notele ei de la japoneza clasică și matematică erau chiar foarte slabe. Nici ceilalți profesori nu credeau că întrunește minimum de cerințe, dar a fost admisă în ciuda obiecțiilor lor. Am avut câteva motive pentru care am făcut asta. Întâi de toate, domnișoara Hirata era atât de frumoasă încât îmi făcea inima să bată cu putere în piept. Eram profesor de gimnaziu, dar voiam și eu o fată drăguță pe care s-o văd în preajma mea. Dar cel mai mult îmi doream să văd ce se întâmplă atunci când un membru mutant al unei specii este introdus într-o comunitate.

Am admis-o din aceste două motive, dar concesia pe care am făcut-o în cazul ei s-a întors împotriva mea și m-a costat locul de muncă. Nu ar fi trebuit să introduc o ființă atât de frumoasă într-o comunitate formată din fete obișnuite. Pentru ca ironia sorții să fie și mai crudă, propriul fiu a devenit peștele domnișoarei Hirata, umilindu-mă cu banii murdari pe care-i câștiga din munca ei. Acum mă obsedează gândul tulburător că a fost prostia mea să o primesc în școală pe domnișoara Hirata și apoi să mă ocup de exmatricularea ei, fapt care a dus la decăderea fetei și, în cele din urmă, la moartea ei.

Când m-am hotărât să o exmatriculez pe domnișoara Hirata, i-am chemat pe tutorii ei, domnul și doamna Johnson, și le-am spus. Doamna Johnson a fost mult mai furioasă decât soțul ei; îmi amintesc că voia să o dea imediat afară din casă. Am încurajat-o să facă asta. Eram furios pe domnișoara Hirata. Dar, indiferent ce

făcuse, încă era minoră și nu trebuia trasă la răspundere pentru faptele ei. Mai degrabă mediul în care fusese crescută era problema. Deși îmi dădeam seama de asta, tot nu am putut să-mi stăpânesc mânia pe care o simțeam față de ea.

Și față de sora ei mai mare. Am auzit că, după ce a fost exmatriculată domnișoara Hirata, în loc să fie mai plină de viață, sora ei mai mare era din ce în ce mai ursuză. Nu cred că exagerez dacă spun că eu eram vinovat pentru prăpastia ce se căsca între ele. Sora mai mare a intrat în școală prin propriile eforturi. Doar curiozitatea m-a mânat să o admit pe Yuriko, sora ei mai mică. Ființele umane nu sunt subiecți pentru experimente biologice.

Și soarta lui Kazue Satō mă apasă. Este adevărat că domnișoara Satō a fost ținta atacurilor colegelor cât a învățat la Liceul Q de Fete. Cred că una dintre cauzele din care a avut de tras la școală a fost venirea aici a lui Yuriko Hirata. Întrucât domnișoara Satō o admira pe domnișoara Hirata și i se aprinseseră călcâiele după fiul meu, sora mai mare a domnișoarei Hirata o trata foarte urât. Cu siguranță am fost informat de comportamentul ei, sunt sigur de asta, dar nu am făcut nimic – m-am făcut că plouă. Pentru domnișoara Satō, viața la Liceul Q de Fete – o viață pentru care învățase din greu și de care trebuia să se bucure – a fost un adevărat coșmar. Competiția mi s-a părut dintotdeauna un aspect inevitabil în societate, așa că am stat deoparte și am observat.

Efortul n-are nimic de-a face cu schimbările care au loc în structură și fiziologie în urma intensificării individualizării. Într-adevăr, este în zadar. Pentru că

schimbările au loc după bunul lor plac. Și totuși eu, ca profesor – nu, sistemul educațional –, am împins-o pe domnișoara Satō să depună acel efort inutil. Ea a început să învețe din greu la facultate și s-a străduit la fel și la locul de muncă, până când s-a epuizat total. Din păcate, atunci a avut loc schimbarea structurii ei, iar aceasta presupunea doar atragerea dorinței bărbaților. Faptul că această schimbare contravenea total principiilor noastre de independență și încredere în sine este o consecință a ciudățeniei mele egoiste. Sunt convins de acest lucru. Dacă nu aș fi acceptat să o admit pe domnișoara Hirata în școală, domnișoara Satō și-ar fi terminat anii de liceu fără să sufere de bulimie.

Când populația e în scădere, formele individuale de viață învață să trăiască de unele singure în izolare. Când individualizarea se intensifică, formele de viață își dezvoltă strategii de grup de supraviețuire, modificându-și mărimea și structura. Dar elevele simt că nu pot supraviețui izolate. Competiția dintre ele e foarte acerbă. Dar motivele pentru care aceste fete intră în competiție sunt diverse: performanțe școlare, personalitate, stabilitate financiară, dar cel mai important este frumusețea cu care te naști. Dar lucrurile se complică. Unele fete pot fi mai frumoase decât altele când vine vorba de aspectul fizic, dar nu și în privința altora. Astfel competiția dintre ele se va intensifica. Am pus-o pe Yuriko Hirata în mijlocul lor: o fată de o frumusețe răpitoare. Am aflat că, după ce domnișoara Hirata și fiul meu au fost exmatriculați, și între băieți reușise să stârnească o competiție acerbă. Dar tot am închis ochii. Adică am lăsat lucrurile să se rezolve de la sine. Eu am fost factorul declanșator al evenimentelor care

au avut loc în decursul ultimilor 20 de ani. Acum înțelegi de ce mă simt atât de vinovat?

Draga mea Mitsuru,

Nici măcar o studentă strălucită ca tine nu cred că a rămas neatinsă de această bătălie. Poate că ai rămas mereu prima pentru că ai depus un efort enorm. Erai foarte drăguță și luai note mai mari ca toate fetele. Dar, din păcate, știu că învățai foarte mult, nu? Și aveai atâta forță pentru că ți-era frică să nu pierzi, nu? În clipa în care ai fi uitat de teamă, ai fi dat greș și nu ți-ai mai fi atins scopul.

Am ignorat și acest lucru. Și mă mai numesc profesor! Cât de mult regret că nu am putut să ofer nimănui acel gen de educație care le-ar fi putut salva de la „eșec". Dar totul aparține acum trecutului. Atâtea vieți irosite! Iar tu ai stat la pușcărie în anii în care ar fi trebuit să te maturizezi. Cât de mult mă întristează acest lucru! Cred că ar trebui să-i spun ce simt măcar surorii mai mari ai domnișoarei Hirata, dar, din păcate, nu-mi mai amintesc cum o cheamă. Da, e adevărat, îmi amintesc că atunci eram atât de vrăjit de frumusețea domnișoarei Hirata încât eram foarte gelos pe fiul meu. Cât de rușine mi-e să recunosc acest lucru!

Am rupt orice legătură cu fiul meu Takashi. Nu știu unde e, ce face sau dacă mai e în viață. Auzisem că, după ce a fost exmatriculat, a continuat să facă același lucru. Se otrăvește încet, dar sigur (să profiți de pe urma femeilor este cea mai toxică otravă) și nu cred că va ieși vreodată din mlaștina asta. Poate că soția mea a ținut legătura cu el în secret. Dar el nu a

încercat niciodată să dea de mine. Eram foarte furios pe el.

Soția mea a murit de cancer în urmă cu trei ani. Familia fiului meu mai mic s-a ocupat de funeralii. Habar n-am dacă Takashi știe că mama lui a murit. Și fiul meu mai mic a rupt orice legătură cu fratele lui. Deși nu a înțeles de ce, a trebuit să se mute la altă școală după exmatricularea lui Takashi, iar eu am fost concediat de la Școala Q.

Soția mea l-a iubit foarte mult pe Takashi și a regretat profund direcția în care au luat-o viețile noastre. Nu a putut să mi-o ierte niciodată. Dar, chit că-i plăcea sau nu, fiul nostru i-a făcut rost de clienți colegei sale de școală, iar apoi a acceptat banii proveniți din tranzacții. Takashi a făcut un lucru rușinos care contravenea valorilor mele. Nu cred că exagerez dacă spun că faptele lui Takashi au dus la distrugerea mea.

Pe baza unei anchete conduse de școală, Takashi câștigase câteva sute de mii de yeni! Cu banii câștigați și-a luat o mașină de import. A dus o viață riscantă și extravagantă fără ca eu să știu. Îi dădea domnișoarei Hirata aproape jumătate din banii câștigați. Se comporta oribil, ca un animal. Își umplea buzunarele, rănindu-i trupul și sufletul. Soția mea și cu mine nu bănuiam nimic. Cu toții trăiam în aceeași casă; cum de nu am observat? Cred că ți-e greu să crezi așa ceva, dar, când era acasă, fiul meu ținea totul secret și se purta normal. Ducea o viață dublă.

Acum am ajuns la concluzia că Takashi avea resentimente față de mine, voia să se răzbune pe mine. Eram tatăl lui, dar și profesor la școala în care învăța el. Iar sentimentele mele pentru domnișoara Hirata nu erau

simple. Dacă Takashi îmi împărtășea sentimentele pentru acea fată, oare ar fi lăsat-o să se prostitueze? Îmi îngheață sângele în vene când mă gândesc că el practic făcea o afacere. Îmi făcea rău, lipsindu-mă de iubirea altei persoane și bucuriile imaginației. Treptat mi-am dat seama de greșeala colosală pe care o făcusem înscriindu-mi copiii la școala la care predam. Așa începuse totul. Așadar eu sunt vinovat de tot ce s-a întâmplat pe urmă.

Poți să spui că am avut parte de o soartă ciudată. Știam că domnișoara Satō îi trimisese fiului meu niște scrisori. Atunci i-am zis lui Takashi să „răspundă cu toată sinceritatea". I-am spus asta pentru că știam că nu-l interesa deloc fata. Nu știu dacă mi-a urmat sfatul sau nu. Dar faptul că domnișoara Satō a început să sufere de o tulburare de alimentație mă face să cred că Takashi era de vină. Nu aveam ce să fac, dar regret că l-am adus pe Takashi la școala unde predam.

Dragă Mitsuru,

Am aproape 70 ani și mă gândesc la trecut, dându-mi seama cât de plină de cruzime e tinerețea. Nu e neobișnuit ca tinerii să fie obsedați de ei înșiși și să-i nesocotească pe ceilalți. Dar elevii de la Școala Q erau mult mai răi și nu era doar sistemul de vină. Cu siguranță, sistemul educațional japonez ar trebui să-și asume răspunderea. Mai devreme ți-am scris că mi-am învățat elevii să gândească și să simtă prin prisma științei. Dar acum trebuie să-ți spun ceva mult mai groaznic.

Nu numai că nu i-am învățat ce înseamnă adevărul, dar eram foarte îngrijorat că aveam să sădesc

un alt fel de „povară" în inimile elevilor mei, pentru că îi încurajam să creadă într-un sistem absolut de valori, un sistem al cărui scop era depășirea celuilalt. Pe scurt, mi-e teamă că am promovat o formă de control a minții, pentru că acele eleve care au învățat pe brânci și care nu au primit nici o recompensă pentru eforturile depuse au fost forțate a trăi copleșite de această povară. Nu așa a fost în cazul lui Kazue Satō și al surorii mai mari a domnișoarei Hirata? Amândouă erau diferite de celelalte fete, dar nu se comparau cu tine, draga mea, când venea vorba de rezultatele la învățătură.

Povara pe care le-am sădit-o în inimă nu a avut nici un efect asupra acelora care voiau să le nimicească. Le lipsea frumusețea. Și, indiferent cât se străduiau, nu aveau cum să schimbe acest lucru.

Dragă Mitsuru,

Într-o scrisoare pe care mi-ai trimis-o mai înainte din închisoare mi-ai mărturisit că te-ai simțit atrasă de mine. Scrisoarea ta m-a surprins, dar m-a și bucurat. Ca să fiu sincer, cât timp ți-am fost profesor la liceu, eram complet vrăjit de superba domnișoară Hirata. Era mult mai frumoasă decât orice femeie pe care o văzusem până atunci, așa că, doar privind-o, mi se umplea inima de bucurie. Cred că de asta n-am avut nici o putere în fața greutății covârșitoare pe care o simțeam cu toții – nevoia de a fi mai buni decât alții. Sau, mai degrabă, greutatea a devenit lipsită de sens. Vezi tu, frumusețea naturală creează o asemenea stare de încântare, încât existența unei poveri este negată. Odată ce se întâmplă asta, este foarte greu de suportat. Așadar, Yuriko Hirata

era detestată pentru că exista. Nu voiam decât să o dăm afară din şcoală.

Poate că am exagerat puţin. Dar greşesc cumva? Nu ştiu. Când îmi petrec aceste zile liniştite în Oiwake, îmi amintesc frânturi din trecut. Dacă aş fi procedat altfel, mă gândesc că acea femeie nu ar fi fost moartă acum. Sau, dacă aş fi spus altceva, poate că nu ar fi făcut acele lucruri. Ruşinea mă copleşeşte.

Scumpă Mitsuru,

Văd atât aspectele pozitive, cât şi pe cele negative ale acţiunilor tale şi ale soţului tău. Ceea ce ai făcut este de neiertat. Îţi spun asta întrucât crezul tău religios este o cu totul altă problemă. Credinţa nu este nici bună, nici rea. Dar cum de-ai ajuns la concluzia că uciderea unor oameni e un lucru bun? Ai fost o elevă eminentă, o concurentă de temut pentru domnişoara Hirata. Dar nu mai raţionezi. Şi domnişoara Hirata? Oare credea că va supravieţui în această lume doar dacă e prostituată, acceptând orice bărbat şi vânzându-i-se? Cum de e posibil? Cum de a putut să nesocotească educaţia pe care a primit-o?

Am spus că vreau să mă arunc la picioarele familiei lui Kazue Satō şi să îi cer iertare. Aş vrea să mă întâlnesc şi cu sora mai mare a domnişoarei Hirata şi să-i cer îndurare pentru nenorocirea provocată de firea mea egoistă. O viaţă preţioasă s-a irosit. Ce tragedie!

Cât mă ocup cu studiul insectelor, am să rămân aici la poalele munţilor înghеţaţi. Cred că e cel mai bine aşa. Dar cum să scap de durerea pe care o simt în suflet pentru tine, draga mea, pentru sora mai mare

a domnișoarei Hirata și pentru familia Satō? Nu o să scap niciodată de acest chin.

Uite că iar ți-am scris o scrisoare lungă și întortocheată după ce tocmai ai ieșit din închisoare. Te rog să mă ierți. Când te simți mai în putere, vino la Oiwake să mă vezi. Mi-ar face plăcere să-ți arăt ce-am lucrat.

Cu afecțiune,
Takakuni Kijima

Ce părere aveți? Interesante scrisorile profesorului Kijima, nu-i așa? Regretă cam târziu, dar tot îi dă înainte cu convingerile sale plicticoase. Chiar nu pricep nimic. Am și uitat că pe fiul lui Kijima îl cheamă Takashi. Când i-am văzut numele în scrisoare, am izbucnit în râs. Și pe soțul lui Mitsuru îl cheamă la fel. Nici unul nu e genul meu de bărbat. Apoi profesorul Kijima a scris că a uitat cu desăvârșire de mine! „Am uitat cum o cheamă, dar tu îți aduci sigur aminte de ea; era cu tine în clasă, o fată extrem de banală." Rahat! Cam nesimțit, nu credeți? Și a fost profesor. Ce glumă proastă! Cred că s-a senilizat boșorogul! Acum sunt doar „sora mai mare a lui Yuriko".

Profesorul Kijima a scris despre intensificarea conștiinței de sine a individului și despre schimbările formelor organismelor de viață, dar nu cred că asta se întâmplă. Mitsuru, Yuriko și Kazue nu au suferit mutații, ci doar au decăzut. Un profesor de biologie ar trebui să fie în stare să recunoască semnele alterării și descompunerii. Nu el ne-a învățat aceste procese la organisme? Ca să induci alterarea, e nevoie de apă. Cred că în cazul femeilor apa este reprezentată de bărbați.

•2•

Următoarea înfățișare a avut loc peste o lună. Trebuia să înceapă la 14.00, așa că l-am rugat pe șeful meu să mă lase să plec mai devreme de la birou în acea zi. Lucram cu jumătate de normă, iar șeful nu era încântat că ajungeam târziu și plecam devreme. Dar când i-am spus că vreau să mă duc la proces, și-a schimbat complet atitudinea. „Bine, bine. Du-te în cazul ăsta", mi-a spus el, expediindu-mă. Procesul lui Zhang a devenit o scuză bună ca să scap de serviciu. Dar nu ardeam de nerăbdare să asist la audieri. Pentru început, nu voiam să-i văd acuzatului fața posomorâtă, iar evitatul presei începuse să mi se pară o corvoadă. Dar Mitsuru mă pusese să promit că-i dau înapoi scrisorile lui Kijima la următoarea înfățișare, așa că nu puteam să nu mă duc. Întotdeauna îmi țin promisiunile pe care le fac. Și mă întrebam ce haine ciudate va purta Mitsuru de această dată. Curiozitatea m-a făcut să mă duc la tribunal.

Când am ajuns acolo mai devreme, o femeie tunsă scurt mi-a făcut semn cu mâna să vin la ea. Avea un pulover galben pe gât, o fustă maro și un șal la modă pe umeri. Mi-am dat capul pe-o parte, fiind sigură că nu cunoșteam pe nimeni care să se îmbrace atât de bine.

– Eu sunt! Mitsuru.

Atunci i-am văzut dinții mari din față și ochii strălucitori. Ce se întâmplase cu femeia între două vârste care purta haine ciudate?

– Te-ai schimbat, i-am spus eu.

Mi-am aruncat lucrurile pe scaunul din spatele meu. Făcând asta, i-am dat jos poșeta lui Mitsuru, iar ea s-a aplecat încruntată să și-o ia de-acolo. Nu mai avea geanta mototolită din pânză, ci o geantă de umăr Gucci.

– Ce-i cu geanta asta?

– Am cumpărat-o.

Nu cumva mi-a spus ultima oară când ne-am văzut că nu avea bani? Și eu împărțisem nota de plată cu ea ca o proastă de parcă trebuia să dau dovadă de compasiune. Cu banii dați pe geanta Gucci puteam să-mi cumpăr zece genți de care-mi luam eu. Voiam să o omor, dar am dat doar din cap.

– Drăguț. Arăți bine.

– Mersi, mă simt mai liniștită. Mitsuru mi-a zâmbit ușor. Ultima oară când ne-am văzut eram cu nervii la pământ. Cred că acum m-am obișnuit să ies în public, dar ceva vreme m-am simțit ca Rip Van Winkle. Totul era atât de diferit. Cartierul se schimbase, prețurile crescuseră. Eram conștientă de cât de diferite deveniseră lucrurile în cei șase ani cât fusesem la închisoare. De fapt săptămâna trecută m-am dus să-l vizitez la cămin pe profesorul Kijima. Am vorbit despre totul felul de lucruri și m-am simțit mai bine după aceea. O să o iau de la capăt.

– Te-ai văzut cu profesorul Kijima?

„De ce oare, m-am întrebat eu, i se înroșiseră obrajii lui Mitsuru?"

– Da. M-am gândit la scrisorile pe care ți le-am împrumutat și am devenit nostalgică, așa că m-am hotărât să mă duc pe la el. A fost încântat. Ne-am plimbat împreună prin pădurile din Karuizawa. Era foarte frig, dar am fost șocată să-mi dau seama că există oameni buni pe lumea asta.

Eram uimită. Mă uitam lung la Mitsuru, care era roșie în obraji, și i-am pus în mână plicul gros cu scrisori de la profesorul Kijima.

– Scrisorile de la profesorul Kijima. Le-ai citit?

– Da, dar nu prea înțeleg ce a vrut să zică. Sigur nu s-a senilizat?

– De ce? Pentru că nu și-a amintit cum te cheamă?

Mitsuru vorbea serios – ceea ce mă irita peste măsură.

– Nu de asta.

– I-am spus că ți-am arătat scrisorile, iar el părea îngrijorat pentru tine. Credea că o să te superi pe el pentru lucrurile pe care le-a scris. Își face griji că ai putea fi deprimată din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Yuriko.

– Dar nu sunt! Deși sunt doar sora mai mare a lui Yuriko!

Mitsuru a oftat adânc.

– Poate n-ar trebui să-ți spun asta, dar ai fost ciudată de când te știu. Chiar mi-e milă de tine. Aș vrea să spulber vraja pe care Yuriko a aruncat-o asupra ta. Profesorul Kijima mi-a spus că suferi de o formă de control al minții.

– Profesorul în sus, profesorul în jos... parcă ești o placă stricată. S-a întâmplat ceva între voi doi?

– Nu, dar cuvintele lui mi-au atins o coardă sensibilă.

Se părea că Mitsuru era îndrăgostită de profesorul Kijima, la fel cum se întâmplase și-n liceu. Unii oameni repetă aceeași greșeală de multe ori și nu se învață minte niciodată. Nu o mai suportam pe Mitsuru, așa că m-am întors cu fața spre intrarea în sala de judecată. Zhang era condus în încăpere, înghesuit între doi gardieni, cu mâinile încătușate și legate printr-un lanț din jurul taliei. S-a uitat rușinat la mine, dar pe urmă și-a întors repede privirea în altă parte. Îi simțeam pe toți uitându-se cu luare-aminte la mine. Nu voiau să piardă confruntarea dintre

familia victimei și criminal, iar eu nu voiam să-i dezamăgesc. M-am uitat cât am putut de urât la Zhang. Dar Mitsuru m-a întrerupt:

– Uită-te acolo, mi-a spus ea pe când m-a apucat de braț. Uită-te la tipul ăla.

Iritată, m-am întors să mă uit. Doi bărbați tocmai se așezaseră pe scaunele libere din secțiunea destinată spectatorilor. Unul era gras, altul tânăr și arătos.

– Mă întreb dacă nu e cumva Takashi Kijima.

Takashi Kijima avea de tânăr aceeași privire perversă pe care o urâsem din tot sufletul. Dar mi se părea incredibil că rămăsese tot așa de atrăgător și cu un aer la fel de tineresc. Era înalt și zvelt: ca un șarpe. Avea capul mic, compact, frumos modelat, cu trăsături delicate, iar nasul îi era drept și subțire, ca lama unui cuțit. Buzele-i erau pline, iar fetele s-ar fi dat cu siguranță în vânt după el. Da, fete de teapa lui Kazue Satō. Dar era prea tânăr. Kijima nu fusese niciodată atât de atrăgător ca acest băiat. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Când judecătorul a intrat la sală, m-am uitat din nou lung la cei doi bărbați.

Cel care credeam că e Kijima avea pe braț o haină scurtă din flanelă pe care o împăturise cu grijă. Când a trebuit să ne ridicăm în picioare, a făcut-o și el, dar cu stângăcie. După ce s-a așezat toată lumea, el încă mai stătea în picioare, uitându-se în gol. Grasul a trebuit să-l apuce de braț ca să-l tragă în jos. Oasele umerilor și mușchii pieptului pe care-i zăream prin puloverul lui negru și simplu aveau proporții perfecte. Era între copilărie și tinerețe, crescând ca un copac tânăr. Avea o față frumoasă, cu trăsături potrivite atât pentru o femeie, cât și pentru un bărbat. Și forma sprâncenelor sale negre era frumoasă, un arc parcă trasat de mână. Nu, nu era Kijima, eram sigură.

– Nu, acum că mă uit la el cu atenție, nu e Takashi Kijima.

– Ba da, e Kijima. Trebuie să fie el, mi-a şoptit Mitsuru la ureche după ce oamenii din sală făcuseră liniște.

– N-are cum să fie Kijima atât de tânăr. Oricum Kijima arăta mult mai dizgrațios.

– Nu, nu el, ci grasul!

Eram atât de şocată încât era să cad de pe scaun. Bărbatul trebuia să aibă aproape o sută de kilograme. Dacă îi dădeam grăsimea de pe față, poate începea să semene întrucâtva cu Kijima. Procesul începuse, dar eu eram prea preocupată să mă uit la acei bărbați ca să-mi dau seama. Pe deasupra, audierea de azi avea ca temă centrală educația pe care o primise Zhang şi mediul în care crescuse, iar deliberările erau groaznic de plictisitoare.

– Am fost un elev eminent în şcoala primară. M-am născut inteligent.

Cum putea să stea în fața tuturor şi să se laude fără pic de ruşine? Nu mai puteam suporta mult. Încercând să-mi înăbuş un căscat, m-am gândit la Takashi Kijima, care stătea în spatele meu. Cum de se urâțise în asemenea hal? Parcă era alt om. Se schimbase atât de mult încât îmi venea să-l sun pe profesorul Kijima şi să-i spun câte ceva despre fiul lui. Asta voi face! O să-i fac o poză şi i-o voi trimite tatălui său împreună cu o scrisoare.

•

Când audierea a luat sfârşit şi Zhang a părăsit sala de judecată, Mitsuru a oftat uşor, coborându-şi puțin umerii.

– E mult mai greu decât am crezut să asişti la audierile astea. Îmi amintesc de procesul meu. Nu m-am simțit niciodată în viața mea mai goală, mai expusă. Când am ascultat întrebările

puse acuzatului azi, mi-am amintit de mine. Toată viața mea era pusă pe tapet pentru toată lumea. Parcă auzeam vorbindu-se despre viața altcuiva, a unui om total diferit de mine. Era ciudat. Când mi-am dat seama că mureau oameni în timpul acelor inițieri, mi-a fost prea frică să-i ajut în ultimele clipe pe care le mai aveau de trăit. Mă gândeam să las soarta să decidă. Dar, când mi-a sosit și mie vremea, mi-era atât de frică și tremuram atât de tare că nu puteam să stau în picioare. Eram doctor și învățasem să salvez vieți. Cum de am fost în stare să fac ceva atât de crud? Procesul meu a continuat într-o mare confuzie. Mama, care a venit cu un grup de credincioși, a fost singura care m-a ajutat să trec peste această traumă. Când intra în sala de judecată, schimbam câteva priviri. Foarte subtile. Din privirea ei înțelegeam că trebuie să fiu puternică și că nu am făcut nimic rău. Am fost judecată acolo, în fața întregii lumi, dar nu am văzut pe nimeni în afară de mama mea.

– Vrei să-mi spui că nu ai remușcări?

– Nu, ci doar că am trăit într-o confuzie totală. Parcă era o dramă transmisă la televizor.

Am ridicat mâna, încercând să pun capăt poveștii încâlcite a lui Mitsuru. Dacă nu eram atentă, Takashi Kijima avea să-mi scape. Nu mă interesa el, ci tânărul de lângă el. Trebuia să vorbesc cu el. De ce ești cu Takashi Kijima? Rar mai dai peste băieți atât de arătoși. Oare era fiul lui Takashi? Dacă nu, atunci cine naiba era? Muream de curiozitate. Dacă era fiul lui Kijima, atunci tatăl lui ar fi crescut enorm în ochii mei, în ciuda faptului că era o persoană dezgustătoare și se urâțise în halul ăsta. Mitsuru părea că mai are ceva de zis.

– Hai să facem o reuniune de clasă, mi-a sugerat ea.

– Despre ce vorbești?

Sala de judecată era acum aproape goală, iar vocea lui Mitsuru făcea ecou. Nu mi-a venit să cred când Takashi Kijima s-a întors și s-a îndreptat spre noi. Purta un pulover urât și blugi, încercând să aibă un aer tineresc. Sub braț strângea o geantă bărbătească de firmă; arăta ca un gangster expirat. Îmi închipuiam că are un portofel burdușit, un telefon mobil, o serie de cărți de vizită, dar și alte lucruri. Din nefericire, tânărul său tovarăș nu a vrut să vină cu el. A rămas pe scaun, privind înainte, ca pe toată durata audierii.

– Tu ești Mitsuru, nu-i așa?

Avea o voce groasă care se potrivea cu trupul. Era nazală, neplăcută auzului. Dovadă că Takashi fumase prea mult, băuse prea mult și pierduse prea multe nopți. Avea pielea cenușie, porii anormal de dilatați. Mi-am închipuit că, dacă îmi puneam mâna pe obrazul lui, ar fi fost plin de grăsime.

– Și tu ești Kijima-kun, nu? A trecut ceva vreme, a remarcat Mitsuru.

– Mitsuru, ai trecut prin multe. Am citit în ziar ce ți s-a întâmplat și nu mi-a venit să cred. Dar acum arăți bine. Ți-ai rezolvat problemele, nu?

Kijima a arătat înspre scaunul judecătorului cu un aer familiar. Nu numai fizicul lui, ci și felul în care vorbea era rotund și moale. Ca o femeie. Mitsuru s-a întunecat la față.

– Îți mulțumesc pentru grijă. Îmi pare rău că le-am provocat colegilor de la Școala Q asemenea greutăți, dar totul aparține acum trecutului.

– Felicitări.

Kijima a făcut o plecăciune adâncă. Mitsuru s-a forțat să nu plângă. Părea o scenă desprinsă dintr-un film cu gangsteri. Dar eu nu eram deloc interesată și m-am întors să mă uit la băiat. Vocea înecată în lacrimi a lui Mitsuru îi atrăsese atenția,

iar acum se uita înspre noi. Avea o față deosebită. De ce îmi părea atât de cunoscut?

– M-ai recunoscut imediat, nu-i așa, Mitsuru? Majoritatea oamenilor nu au habar cine sunt acum că m-am îngrășat. Ieri m-am întâlnit în Ginza cu un fost coleg de la Școala Q, dar a trecut pe lângă mine. Era același tip care fusese atât de îndrăgostit de Yuriko încât mă implora să-i fac lipeala. Iar acum Yuriko a fost ucisă de un străin! Dar, dacă te gândești, ăsta cred că a fost visul ei dintotdeauna!

– Visul ei dintotdeauna? a izbucnit Mitsuru.

– Yuriko îmi spunea mereu că știe că, într-o bună zi, va fi omorâtă de unul dintre clienții ei. O speria gândul, dar părea totuși să aștepte acea clipă. Era o femeie deșteaptă, complicată.

Mitsuru a început să-și scrâșnească dinții din față, pe chip citindu-i-se îngrijorarea. Nu cred că era de acord cu ce spusese el. Mulțumită tatălui lui Takashi Kijima, Mitsuru se întorsese în societate. M-am bosumflat și am spus:

– Nu pot să zic că nu a fost ceva ce și-a dorit, dar nu înțeleg de ce vorbești acum despre asta.

Takashi Kijima a zâmbit cu amărăciune. Îi detest pe oamenii vicleni care zâmbesc. La fel face și șeful meu de la biroul districtual.

– Tu ești sora mai mare a lui Yuriko, nu? Sincere condoleanțe. Kijima m-a salutat politicos, la fel cum făcuse și cu Mitsuru. Înțeleg prin ce treci. Cu toate acestea, greșesc cumva dacă presupun că și tu credeai că Yuriko va avea parte de o asemenea soartă odată ce și-a ales acest drum în viață? Cred că eu și cu tine suntem singurii care am înțeles-o cu adevărat.

Ce impertinență! De parcă a înțeles-o el vreodată pe sora mea.

– A fost numai vina ta. În primul rând, tu ai pus-o să aleagă acel drum nenorocit. Tu ai învățat-o pe Yuriko totul despre această meserie. Dacă nu te-ar fi cunoscut, poate că ar mai fi acum în viață. Și asta nu e tot. A mai fost și Kazue. Pe ea ai intimidat-o.

L-am atacat. Nu credeam o iotă din ce-i spuneam. Pur și simplu voiam să-l agasez.

Kijima ezita.

– N-am intimidat-o pe Kazue, nimic de genul ăsta. Dar nu știam ce să fac cu scrisorile pe care mi le-a trimis. Mi-era așa milă de ea. Nu-mi plăcea de ea, dar nu am vrut niciodată să-i fac rău. Nu eram atât de insensibil.

Când l-a văzut pe Kijima ștergându-și sudoarea de pe frunte cu mâna lui butucănoasă, Mitsuru a încercat să schimbe subiectul.

– Nu mai contează. Tu ce mai faci? Te-a dezmoștenit taică-tu, nu?

– Păi știi cum se spune: așchia nu sare departe de trunchi. Sunt tot în afacere, deși acum i se spune *serviciu de escortă*. Prezint femei bărbaților.

Kijima a căutat prin portofel de unde a scos două cărți de vizită, dându-mi una mie și alta lui Mitsuru. Mitsuru a citit-o pe a ei cu voce tare.

– *Clubul Mona Lisa. Doamne de lux te așteaptă*. Kijima-kun, nu ai folosit semnul potrivit pentru *lux*. Și cartea de vizită arată foarte de modă veche.

– Așa preferă unii clienți – adică de modă veche. Nu-i o greșeală, e intenționat. Apropo, Mitsuru, ce mai face bătrânul?

– E foarte bine. Studiază insecte și are grijă de căminul din Karuizawa. Știai că mama ta a murit, nu?

Mitsuru a încercat să-i dea vestea cu cât mai mult tact.

– Când?

– Cred că în urmă cu trei ani. Avea cancer.

– Cancer? Ce groaznic!

Kijima a ridicat din umeri deznădăjduit, dar cum avea un gât atât de gros, nu prea îți dădeai seama de mișcare.

– Am făcut-o pe mama să sufere tare mult. La anul împlinesc 40 de ani și tot fac ceva de care nici o mamă nu ar fi mândră. Nu aveam cum să dau ochii cu ea.

– Să știi că profesorul Kijima își face griji pentru tine.

– Dar nu a scris asta în scrisori! am izbucnit eu. A spus că are nevoie de timp pentru a analiza comportamentul fiului. Ce dobitoc!

Pe fața lui Mitsuru se citea furia în urma izbucnirii mele.

– Astea-s scrisorile? a întrebat Kijima. Aș vrea să le văd dacă a scris despre mine.

Mitsuru a început să-și deschidă geanta, dar eu am oprit-o.

– Fă copii. Astea sunt scrisori importante. Nu vrei să le pierzi și nici nu știi când o să vă mai vedeți. La mine în birou toată lumea face copii. Mitsuru, ai prea multă încredere în oameni.

– Cred că ai dreptate.

Takashi Kijima și-a împreunat mâinile de parcă se ruga.

– Vreau doar să mă uit pe ele. Ți le dau imediat înapoi.

Mitsuru i-a dat scrisorile lui Kijima fără tragere de inimă, iar el s-a așezat pe un scaun în sala de judecată și a început să le citească. L-am întrebat de tânărul care era cu el.

– Kijima, cine-i puștiul? E al tău?

Kijima și-a ridicat privirea din scrisori. În ochi i se citea batjocura. Mă simțeam nelalocul meu.

– Adică nu-l recunoști?

– Nu, cine e?

– E fiul lui Yuriko.

Îngrozită, m-am întors să mă uit iar la băiat. Yuriko pomenise în jurnal că avusese un copil cu Johnson. Deci acesta era copilul acelor doi oameni frumoși. Acum ar trebui să fie la liceu.

Mitsuru a zâmbit slab.

– Stai așa, e nepotul tău!

– Ai dreptate.

Confuză, îmi treceam degetele prin păr. Voiam să-l iau pe fiul lui Yuriko de lângă urâtul de Kijima. Dar băiatul – subiectul discuției noastre – nu se uita înspre noi. Stătea liniștit și aștepta să-și termine Kijima treaba.

– Kijima, cum îl cheamă pe băiat?

– Yurio. Cred că Johnson i-a dat numele.

– Ce caută Yurio cu tine?

– Moartea lui Yuriko l-a afectat pe Johnson atât de mult încât s-a întors în Statele Unite. Voia să-l ia pe Yurio cu el, dar băiatul era în clasa a zecea, așa că am fost de acord să am eu grijă de el.

M-am dus la Yurio. Eram fericită la culme, încântată că aveam din nou în fața ochilor o persoană atât de frumoasă.

– Yurio-chan? Bună!

Yurio și-a ridicat privirea și s-a uitat fix la mine.

– Bună!

Vocea i se schimbase. Era groasă și profundă, dar puternică și tinerească. Avea ochi superbi. Parcă știa ce gândesc. Simțeam cum îmi bubuie inima în piept când i-am spus:

– Sunt sora mai mare a lui Yuriko. Adică sunt mătușa ta. Nu știu nimic despre tine, dar suntem rude. De ce nu uităm tragedia asta și să ne vedem de viețile noastre?

– Păi... bine.

Yurio se uita prin cameră, părând nedumerit.

– Nu te supăra, dar unde s-a dus unchiul Kijima?

– Păi nu-i acolo?

– Poftim? Unchiule Kijima, unde eşti?

Atunci am observat ceva ciudat. Yurio nu părea să-l vadă pe Kijima, deşi era foarte aproape de el. Kijima şi-a ridicat privirea. Avea ochii plini de lacrimi pentru că citise scrisorile tatălui său.

– Sunt aici, Yurio, calmează-te. Apoi mi-a zis: Yurio e orb din naştere.

•

Oare cum e lumea pentru cineva atât de frumos, dar care nu-şi poate vedea frumuseţea? Chiar dacă aude laudele celorlalţi, tot nu ştie cum e să fii frumos. Sau oare e interesat de o frumuseţe care nu are legătură cu cea pe care o percepem noi cu propriii ochi? Sunt foarte curioasă să ştiu cum e lumea pentru Yurio.

Voiam tare mult ca nepotul meu să stea la mine. Dacă locuiam cu Yurio, aş fi putut să trăiesc liberă, fericită, mă gândeam eu. Aţi putea spune că sunt egoistă. Nu-mi pasă. Simţeam că am nevoie de el. Nu mă interesa deloc cum mă vedeau alţii. Aşa e. Chiar dacă imaginea mea se oglindea în ochii superbi ai lui Yurio, creierul lui nu avea s-o perceapă niciodată. Aşa că şi eu aveam să fiu alta pentru el. Pentru Yurio existam ca voce sau prezenţă fizică. Nu-mi va vedea niciodată trupul îndesat sau faţa urâtă.

Credeţi că nu mă accept pe mine însămi? Aşa credeţi? Recunosc că sunt destul de ştearsă ca să sufăr de un complex de inferioritate faţă de Yuriko, sora mea mai mică. Dar ce ziceţi de teoria mea cum că am avea taţi diferiţi? Credeţi că vreau să vă induc în eroare? Vă înşelaţi. E un joc pe care îl fac singură.

Îmi spun că vreau să fiu o femeie care s-a născut frumoasă, deșteaptă și mult mai bună la învățătură ca Yuriko, dar care urăște bărbații. Treptat, eul meu nu mai face diferența între realitate și închipuire. Răutatea cu care mă înarmez este aceea care dă savoare jocului meu. Greșesc? Vreți să spuneți că trupul în care sălășluiește eul meu imaginar se înșală? Dacă așa stau lucrurile, atunci încercați să trăiți cu o soră incredibil de frumoasă. Vă puteți închipui cum e, mă întreb eu, să vă fie negată existența ca indivizi încă dinainte de a vă naște? De la bun început, oamenii au reacții mai diferite față de voi decât față de alții. Cum v-ați simți dacă s-ar întâmpla așa zi de zi?

Ne-am mutat în cafeneaua de la subsol și ne-am așezat la o masă. Dar eu nu eram atentă decât la Yurio. Stătea pe un scaun mai departe de noi, cu spatele drept. Fiul frumos al lui Yuriko. Cu oricâtă afecțiune mă uitam la el, nu avea de unde să știe. Puteam să-l privesc cât îmi poftea inima. Chelnerițele, chelnerii, chiar și bărbatul între două vârste – poate managerul – se uitau cu milă la Yurio. Oare îi făcea și pe ei să se simtă stânjeniți? Cafeneaua – un local amărât – părea dintr-odată să strălucească. Când îi vedeam pe toți acei oameni cum îl admiră pe Yurio, parcă îmi creștea și mie încântarea. Mă bucura enorm senzația că le eram cu mult superioară.

Mitsuru a fost cu ideea să-l așezăm pe Yurio mai departe de noi. Avea de vorbit despre Takashi Kijima și Yuriko și nu voia ca Yurio să audă.

– Ce ați făcut tu și Yuriko-san după ce ați terminat liceul? l-a întrebat ea pe Takashi.

Takashi Kijima s-a uitat la mine, pe când eu îl priveam admirativ pe Yurio.

– Tu știi? m-a întrebat Mitsuru.

– Nu. Odată ce Yuriko a plecat de la familia Johnson și a început să trăiască pe cont propriu, am pierdut orice legătură. Nu știam ce să fac. Tata suna din Elveția îngrijorat. Apoi bunicului i s-au aprins călcâiele după mama ta; numai la Yuriko nu mă mai gândeam.

– Elevii tot vorbeau despre ea, mi-a spus Mitsuru. Cică Yuriko ar fi fost model pentru revista *an-an*. Eram uimită. M-am dus la librărie și am răsfoit numărul de pe raft. Și acum îmi amintesc. Prezenta ultima modă la surfing, așa că formele trupului ei atât de perfect ieșeau bine în evidență. Și era machiată atât de frumos încât am rămas complet surprinsă. Dar după aceea n-am mai văzut poze cu ea.

Mitsuru a încercat să mă atragă în discuție, dar în curând i-a pierit zâmbetul de pe față. Nu prea aveam cum să fac aceeași carieră ca și ea.

– Yuriko-san a apărut în tot felul de reviste, a continuat ea. Atunci de ce a dispărut așa de brusc? Nu își crease o imagine proprie, așa că nu a apărut niciodată de două ori în aceeași revistă.

Era cunoscută drept model-fantomă. Îmi pot închipui ce s-a întâmplat. Cu siguranță că Yuriko, atât de avidă după bărbați cum era, se combinase fie cu fotograful, cu regizorul artistic sau cu alții de pe-acolo. I se dusese vorba că e o femeie ușoară, oamenii de la revistă nu o mai respectau și nu mai primea de lucru.

Urâtul și grasul de Kijima a schițat un zâmbet; mi-era limpede că-și amintea momente din trecut.

– Așa e. Yuriko era prea frumoasă, avea un chip prea perfect pentru a se conforma standardelor revistelor de atunci. Și emana prea multă senzualitate. Dacă ar mai fi fost elevă de gimnaziu, poate ar fi folosit-o. Dar, odată ce-a împlinit 18 ani,

s-a făcut atât de frumoasă încât o întrecea până și pe Farrah Fawcett. Pe atunci nimeni nu știa cum să folosească o femeie ca ea. Acum e altceva, avem modele ca Norika Fujiwara.

Kijima vorbea ca un adevărat profesionist. Și-a scos o țigară din geantă și și-a aprins-o.

– Avea doar un metru șaptezeci, ceea ce nu prea e bine pentru un model, și arăta prea mult a europeancă pentru a fi o actriță de succes. Nu avea alte oportunități decât să se culce cu bărbați putred de bogați. Asta s-a întâmplat în timpul himerei economice. Tipi care dăduseră lovitura în imobiliare veneau la mine – din moment ce eram agentul ei – și-mi fluturau prin fața ochilor un evantai din bancnote de 1 000 de yeni. Pentru o oră sau două cu Yuriko. Plăteau cam trei sute de mii de yeni.

Mitsuru s-a uitat la mine.

– Kijima, chiar trebuie să vorbești așa? Nu se cuvine.

– Scuze, și-a cerut iertare Kijima.

– Și tu ai dat lovitura, nu? l-am întrebat.

Kijima, care se gândea la clipele frumoase, evita să se uite la mine. Și-a scărpinat fălcile lăsate cu un deget gros.

– Păi da. Am făcut niște greșeli în tinerețea mea. Dar până la urmă am fost exmatriculat foarte repede – dat fiind că m-ai trădat.

– Ba nu. Profesorul Kijima a scris că Yuriko a venit să-i ceară sfatul, i-am spus eu.

Kijima a dat din umeri.

– Ba m-ai trădat. Prietena asta a ta a fost mult timp foarte geloasă pe Yuriko. Așa era firea ei.

– Te înșeli. Își făcea griji pentru Yuriko, i-a zis Mitsuru.

– Asta crezi? Mă rog, cred că ar trebui să nu dezgropăm morții, dar aș vrea să spun o sumedenie de lucruri ca să mă descarc. Takashi Kijima vorbea pe un ton sarcastic. Intram în

ultimul an de liceu. Aveam 18 ani. Când am ajuns acasă, mama plângea și frate-miu mai mic se uita urât la mine și nu voia să-mi vorbească. Când a venit tata acasă, a început să-mi dea palme peste față. De atunci nu mai aud prea bine cu urechea dreaptă. Bătrânul meu era stângaci și m-a lovit cu mai multă putere decât m-aș fi așteptat. Nu am plâns, dar m-a durut ca naiba. Tata a început să țipe: „Piei din ochii mei! Să nu te mai văd pe-aici!" Mama a încercat să detensioneze situația, dar nu avea ce să mai facă. Bătrânul era tare încăpățânat. Așa că i-am zis: „Și tu voiai să i-o tragi. Mi-a spus Yuriko. Ne-ai exmatriculat pentru că nu ai putut să te culci cu ea!" După ce am zis asta, iar m-a lovit peste ureche, tot în același loc, cu și mai multă putere. Apoi am început să zbier: „Idiotule! Ne vedem când voi fi audiat!" El mi-a răspuns: „Am suportat destule. Pune-te în locul lui Yuriko". Dar adevărul era că lui Yuriko îi plăcea ce făcea. Când mă gândesc acum, cred că ar fi trebuit să fiu de acord cu tot ce-mi spunea. Cred că de asta am plâns când am citit scrisorile de la el. A îmbătrânit. Și cred că încă mă bântuie trecutul.

– Hai, treci la subiect, i-am zis eu. Ce s-a ales de tine și Yuriko?

– Păi, după ce am fost amândoi izgoniți din casele noastre, ne-am hotărât să locuim împreună, așa că am început să căutăm un apartament. Ne trebuiau aproape trei milioane de yeni, dar amândoi aveam mulți bani puși deoparte. Am închiriat un apartament de lux în Aoyama. Voiam ceva în Azabu, dar era prea aproape de școală, așa că am renunțat la idee. Apartamentul avea două dormitoare; fiecare avea camera lui. A doua zi, am ieșit cu Yuriko și ne-am apucat de treabă. La început am dus-o la agenții de modelling și i-am găsit de lucru, dar n-a durat mult. Ți-am mai spus de ce. Curând, Yuriko a început

să-și aleagă ea clienții pe care-i ducea la apartamentul nostru. Nu, nu mint. Yuriko era o târfă înnăscută.

Am dat din cap cam prea tare. Asta era. Yuriko era genul de femeie care nu putea trăi fără „apă". Avea nevoie de apă pentru a continua să se destrăbălează și să decadă.

– Cam pe-atunci un tip a rugat-o să facă sex cu el. Dăduse lovitura în imobiliare. Credeam că trebuie să-mi caut alt apartament, dar n-a fost cazul, pentru că a luat-o pe Yuriko în Daikanyama. A dat bani și a făcut-o pe Yuriko amanta lui. În scurt timp, Yuriko n-a mai avut nevoie de manager. Eu am rămas cu apartamentul din Aoyama; după ceva vreme, nu am mai putut plăti chiria, așa că a trebuit să mă mut. Așa au început ghinioanele pentru mine. Ce poveste, nu?

Mitsuru, care ascultase în tăcere, s-a strâmbat și a zis:

– Eu nu înțeleg de ce ai lăsat-o pe Yuriko să se prostitueze dacă locuiați împreună? Ce era între voi?

– Asta mă întreb și eu! a răspuns Kijima cu ochii în tavan. Ca să fiu sincer, noi doi aveam o afacere și ne interesa doar să facem profit.

– N-ați avut o relație, deși Yuriko era atât de frumoasă?

– Nu, sunt homosexual.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Ce scârbos! Cum de a putut să se lase Yuriko pe mâna unui asemenea monstru? M-am uitat instinctiv la băiat. La un moment dat, Yurio își pusese niște căști și dădea din cap în ritmul muzicii, cu ochii închiși. Mitsuru a început să-și bată ușurel cu unghia dinții din față: *tac, tac, tac*.

– Așa ești din liceu?

– Nu știu. Recunosc că e ciudat ca un homosexual să se fi ținut după Yuriko așa cum am făcut-o eu. Cred că avea ceva care îi excita pe bărbați, dar eu nu am simțit asta niciodată. După ce am început să locuim împreună, m-am simțit atras

de un bărbat care venea din când în când pe la ea. Era un yakuza între două vârste. Și începusem să fiu gelos pe Yuriko. Atunci mi-am dat seama. Kijima și-a închis puțin ochii, vizibil încântat de propriile dezvăluiri. După ce eu și Yuriko ne-am despărțit, am început să mă ocup și de alții, atât bărbați, cât și femei. Știam ce să fac, așa că afacerea mergea strună. Yuriko și cu mine ne mai întâlneam și-i mai dădeam clienți. Dar, timp de câțiva ani, am încercat din răsputeri să ne evităm.

– De ce? a întrebat Mitsuru.

– Amândoi eram schimbați. Eu m-am îngrășat și Yuriko a îmbătrânit. Amândoi știam totul despre zilele de glorie ale celuilalt. Pe vremuri, singurul lucru pe care trebuia să-l facă Yuriko era să meargă pe stradă, iar bărbații se călcau în picioare ca să ajungă la ea. Erau ca aluatul în mâinile ei. Dar în ultimii ani nu putea să mai pună mâna pe un client mai acătării. Își pierduse farmecul. Nu puteam să o mint. Așa că Yuriko s-a îndepărtat de mine. M-am simțit ușurat când nu a mai încercat să dea de mine. Atunci s-a întâmplat. Am aflat că a fost ucisă. Și la scurt timp am auzit și de asasinarea lui Kazue. Începusem să-mi dau seama ce meserie periculoasă aveam. De aceea am acceptat imediat când Johnson mi-a propus să am grijă de Yurio. Simțeam că într-un fel îmi ispășeam vina.

– Nu ar trebui să-l ții pe Yurio la tine, i-am spus.

– De ce?

Mitsuru și-a ridicat surprinsă privirea.

Așa că i-am spus foarte răspicat:

– Eu sunt ruda lui. Nu poți să spui că meseria lui Kijima sau chiar el însuși sunt o influență bună pentru un tânăr. O să am eu grijă de Yurio. Poate să meargă la școală de la mine. O să-l sun pe tata în Elveția. Sunt sigură că-mi va trimite niște bani pentru întreținerea lui Yurio.

Ca să fiu sinceră, nu mai vorbisem cu tatăl meu, care era în Elveția, de la moartea lui Yuriko. Ce om fără suflet! Dar, dacă știa de Yurio, sigur ar fi trimis bani.

– Ai dreptul la o părere, dar... Kijima m-a măsurat din cap până în picioare și a zâmbit superior. Bănuiesc că nu i se părea normal ca o femeie care arăta așa groaznic ca mine să aibă grijă de un băiat atât de arătos. M-am ridicat în picioare, furioasă la culme.

– Bine. Să-l întrebăm pe Yurio!

M-am dus acolo unde stătea Yurio. Își ținea ochii închiși și se legăna în ritmul muzicii. Nu știu dacă mi-a simțit prezența. Dar și-a deschis ochii orbi. Avea gene lungi, ochii căprui, iar albul ochilor strălucitor. Era atât de frumos. Sprâncenele negre de deasupra ochilor îi dădeau un aspect dramatic.

– Yurio-chan, am început eu, nu vrei să vii să stai cu mătușa ta? Aș fi încântată să am grijă de tine. Ai trăit atâta vreme cu tatăl tău, încât trebuie să-ți petreci puțin timp și lângă o japoneză. Nu ți-ar plăcea?

Yurio a zâmbit, dezvelind niște dinți strălucitor de albi.

– Acum sunt singura rudă care să aibă grijă de tine. Vino la mine. Nu vrei să locuim împreună?

Simțeam cum îmi bate inima să-mi spargă pieptul în timp ce încercam să-l conving pe Yurio. Îi dădusem vestea așa brusc... putea să spună nu și s-ar fi sfârșit totul.

– Ai să-mi cumperi un calculator? m-a întrebat Yurio uitându-se în gol.

– Știi să-l folosești?

– Da, am învățat la școală. Am nevoie doar de un software potrivit. Dacă am un sistem bun, pot folosi orice tip de tehnologie. Fac muzică pe calculator, așa că am nevoie de unul.

– Păi atunci o să-ți cumpăr.

– Perfect! O să stau cu tine atunci.

Eram pierdută în lumea visurilor. Nu puteam decât să-mi tot repet: „O să-ți cumpăr unul. O să-ți cumpăr unul".

•3•

L-am luat pe Yurio la mine în Districtul P, în apartamentul de la stat al bunicului meu. Cât timp era în grija lui Johnson, Yurio fusese lăsat la un centru din Osaka, specializat în îngrijirea orbilor. Cum fusese acolo din primul an de școală primară, practic aproape crescuse în acel loc – uneori vorbea cu accent de Osaka. Mă făcea să râd. Avea un chip atât de frumos, încât părea nepământean, dar era foarte serios și taciturn. Nu-l interesa decât să asculte muzică. Era un tânăr inteligent care nu prea avea nevoie de o atenție specială. Era atât de frumos. Și eu eram o rudă atât de apropiată. Nu-mi venea să cred că e adevărat.

Fața cuiva e un lucru tare ciudat. Credeam că retrăiam acele zile liniștite cu bunicul. Atunci când depinsese de mine – neajutorat, vulnerabil. Iar acum Yurio, orb, avea și el nevoie de mine. Îmi imaginam că-i plăcea să stea cu mine.

– Mai ai vești de la tatăl tău? l-am întrebat pe Yurio.

Mi-era teamă ca Johnson să nu mi-l ia pe Yurio, așa că-l mai întrebam din când în când.

– L-a mai sunat de câteva ori pe unchiul Kijima. Dar nu am stat niciodată prea mult timp cu tata. Îmi place mai mult de unchiul Kijima.

„Îți place de el?“ m-am întrebat în sinea mea, geloasă la culme.

– Ce-ți place la ciudatul ăla iresponsabil?

– Nu e iresponsabil. A fost foarte bun cu mine. Mi-a promis că, dacă am nevoie, o să-mi cumpere un computer.

Atunci nu aveam mulți bani, iar faptul că aducea mereu vorba de computer mă făcea să mă simt nelalocul meu.

– Dar nu ți-a luat unul niciodată, am trecut eu la contraatac. Kijima e un farsor. A folosit computerul ca momeală – o să-ți dai în curând seama ce fel de om e cu adevărat. Crede-mă, te-am salvat de un monstru.

– Despre ce tot vorbești acolo? N-are nici o logică.

– E-n regulă. Nu trebuie să-ți faci griji. Doar am avut niște experiențe neplăcute cu el în trecut și încă îi mai port pică. E o poveste lungă. Mai bine să nu o știi. Kijima e vinovat de tragedia mamei tale. Am să-ți spun când o să crești mare.

– Nu am cunoscut-o niciodată pe mama, așa că nu-mi pasă ce-o să-mi spui de ea. Tata mi-a vorbit despre ea. Cred că m-a urât. Când eram mic mă întrista atitudinea ei, dar acum m-am obișnuit. Nu mă prea gândesc la asta.

– Yuriko era o femeie care se gândea doar la ea. Nu era ca mine. Obișnuia să mă chinuie, așa că îmi închipui cum te simți. O să am grijă de tine tot restul vieții mele, așa că nu-ți face griji. Poți să stai cu mine pentru totdeauna.

Cum pe Yurio nu-l interesa altceva decât muzica, răspundea cu indiferență la o întrebare, apoi își punea din nou căștile pe urechi. Muzica pe care o asculta era un fel de rap în engleză pe care nu-l înțelegeam. La școală Yurio învățase ca să se facă acordor de pian. Deși nu făcuse decât jumătate din cursuri, lui nu părea să-i pese. Își petrecea ziua ascultând muzică la căști, de când se trezea până când se ducea la culcare.

– Yurio, ce vrei să te faci când o să fii mare?

Când Yurio auzea că-i pun o întrebare, își dădea jos căștile. Dar nu părea iritat.

– Cred că ceva legat de muzică.

– Acordor de pian?

– Nu, aș vrea să compun muzică. De asta am nevoie de un calculator. Știu că sună ciudat, dar cred că am talent.

Talent. Cuvântul mă bucura peste măsură. Yuriko fusese frumoasă ca un monstru; acum copilul ei, la fel de frumos ca ea, avea un talent deosebit. Mă întrebam cum să-l ajut să și-l dezvolte.

– Înțeleg. O să văd ce pot să fac. Am oftat adânc și m-am uitat prin camera sărăcăcioasă. Dacă ai merge la Johnson?

– Mi-ar plăcea să merg în America să aud muzică rap adevărată. Știu că tata are rude în Boston. S-a întors acolo după ce a divorțat de nevasta lui japoneză. Am înțeles că s-a însurat din nou acolo cu o femeie cu un copil de zece ani, iar băiatul e moștenitorul lui, așa că n-are rost să mă duc acolo. Nu am decât muzica pe lumea asta, a continuat el. Destinul meu e să fiu înconjurat de muzică.

L-am mângâiat pe obraz pe Yurio. Era agitat. Am s-o înlocuiesc pe Yuriko și o să fiu mama pe care nu a avut-o niciodată. Yurio mi-a zâmbit drăgăstos.

– Tânjeam după afecțiunea mamei mele. Așa că sunt foarte fericit să locuiesc cu tine, mătușă.

Yurio nu putea să vadă, dar compensa acest lucru vorbind din inimă. I-am luat mâna și mi-am dus-o la obraz.

– Sunt exact ca mama ta. Și mama ta arăta la fel. Atinge-mă și ai să-ți dai seama.

Yurio și-a întins timid și cealaltă mână. I-am luat mâna mare și rece și i-am dus-o la nasul și ochii mei.

– Oamenii spuneau că mama ta şi cu mine eram drăguţe. Simţi asta? Am pleoape duble. Ochii-mi sunt mari şi nasul subţire. Sprâncenele mele arată ca ale tale – frumos arcuite. Am buzele pline şi trandafirii. Ca ale tale, dar nu ai cum să-ţi dai seama.

– Nu, nu pot.

Pentru prima dată, sesizam o notă de tristeţe în tonul lui Yurio.

– Dar faptul că sunt orb nu mi se pare un handicap. Am fost binecuvântat cu un talent care îmi permite să trăiesc ascultând muzică frumoasă. Dorinţa mea e să ascult muzică, dar şi să compun un nou gen de muzică.

Ce dorinţă simplă şi minunată. Simţeam că dădusem lovitura de când îl cunoscusem pe acest băiat inocent. Ca lichidul gros şi negru ce ţâşneşte din miezul pământului, aşa se revărsa în mine instinctul matern. Am să câştig bani pentru el. Trebuia să-i cumpăr un calculator. M-am hotărât să-i cer bani tatei care era în Elveţia. Mi-am căutat vechea agendă unde am găsit numărul lui.

– Bună, eu sunt, fiica ta.

Mi-a răspuns o femeie în germană. Cred că era turcoaica aia cu care se însurase. Mi l-a dat imediat pe tata. Avea o voce de bătrân şi abia mai înţelegea japoneza.

– Nu vreau să vorbesc cu presa.

– Tată, ştiai că Yuriko are un fiu?

– Nu vreau să vorbesc cu presa.

Mi-a închis. M-am uitat dezamăgită la Yurio. Avea pe chip o expresie care părea să însemne „ţi-am spus eu că aşa se va întâmpla". S-a întors – din profil era leit Yuriko – şi a închis ochii. Mă întrebam dacă în lumea lui crea siluete frumoase din sunete. Nu puteam să accept nimic din ce nu vedeam. Acum vedeam frumuseţea. Frumuseţea orbului Yurio nu însemna nimic pentru

mine. Deși aveam un copil superb în viața mea, nu eram în stare să pătrund în lumea lui. Înspăimântător, nu? Și trist. Simțeam cum inima mi se umple de o jale imensă, de parcă sufeream de pe urma unei iubiri neîmpărtășite. Voiam să mă încovoiez de durere. Nu avusesem niciodată acest gen de sentimente.

– E cineva acolo.

Yurio și-a dat căștile de la urechi și a ascultat, dar eu nu auzeam nimic. Pe când mă uitam bănuitoare prin apartament, am auzit o bătaie la ușă. Auzul lui Yurio era nemaipomenit.

– Eu sunt, Mitsuru.

Mitsuru stătea în întuneric, pe holul complexului de apartamente. Purta un taior albastru-deschis, iar pe braț avea o haină bej împăturită. Era o vestimentație de primăvară, care conferea strălucire holului vechi și întunecos.

– Nu pot să cred că tot aici locuiești din liceu! Te deranjează dacă intru?

Mitsuru s-a uitat cu oarecare timiditate peste umărul meu, de parcă i-ar fi fost teamă să dea buzna. Trebuia s-o invit. M-a salutat, și-a scos pantofii cu toc din picioare și i-a pus cu grijă lângă ușă. S-a uitat la pantofii sport mari ai lui Yurio de lângă pantofii ei și a zâmbit. Mă întrebam de ce venise. Era și mai plină de viață decât atunci când o văzusem la tribunal. Și părea foarte echilibrată. Redevenea treptat ea însăși.

– Scuze că am venit neanunțată. Voiam să vă dau niște vești.

Mitsuru s-a așezat la masa pentru ceai și și-a pus haina și geanta lângă ea. Amândouă erau nou-nouțe și scumpe, fără îndoială. Am pus la fiert un ceainic cu apă, uitându-mă la Mitsuru cu coada ochiului, și am făcut ceai pentru amândouă. Am folosit aceleași pliculețe Lipton ca atunci când trăia bunicul aici. Eram foarte fixistă. Odată ce găseam ceva ce îmi plăcea, nu mai voiam să fac vreo schimbare.

– Spuneai că ai niște vești.

– O să divorțez și mă voi căsători cu Kijima.

Kijima? Care Kijima? Cu siguranță nu cu Takashi Kijima. Venise oare să-l ia pe Yurio de aici? Văzând că intrasem în panică, Mitsuru a început să râdă și să scuture din cap.

– Cu tatăl, prostuțo. Cu profesorul Kijima. Am tot corespondat și ne-am hotărât să ne căsătorim. Așa a formulat profesorul Kijima: ultima mea datorie ca dascăl va fi să mă însor cu tine.

– Măi să fie. Felicitări!

I-am urat toate cele bune pe un ton crispat. Îl aveam pe Yurio, așa că nu eram prea geloasă. Eram doar tristă că Yurio trăia într-o lume a muzicii în care eu nu aveam acces, atâta tot. Nu puteam să mă bucur cu adevărat. Răutatea pe care o aveam în mine începea să se topească. Mitsuru era peste măsură de fericită.

– Așadar profesorul Kijima se simte obligat să-și salveze eleva sclipitoare, nu? am întrebat-o oarecum cu ironie. Și vei deveni mama vitregă a fiului său corpolent?

– Bănuiesc că da. De asta sunt aici ca să-ți transmit ceva din partea lui Takashi. Mitsuru a scos un plic din poșetă. Poftim. Fiul meu vitreg m-a rugat să-ți dau asta. Îl accepți?

M-am uitat în plic, sperând să conțină bani. În schimb, am găsit două caiete care semănau cu niște registre contabile vechi.

– Astea sunt jurnalele lui Kazue Satō. I le-a trimis lui Kijima cu puțin timp înainte să fie ucisă. Kijima a vrut să le dea poliției când a auzit că femeia a fost omorâtă. Dar ea a scris și despre ocupația lui, așa că i-a fost teamă să nu fie arestat pentru complicitate la prostituție. A venit la tribunal în acea zi ca să găsească o cale de a scăpa de ele. A încercat să mi le dea mie, dar mi-e și mie teamă să nu fiu urmărită de poliție

și nu vreau să mai am probleme. Dar tu ești sora mai mare a uneia din victime și prietenă cu cealaltă. Nimeni nu a fost mai apropiat ca tine de ele. Tu ar trebui să iei jurnalele, așa că nu te împotrivi și ia-le.

Mitsuru a spus toate astea dintr-o singură suflare, apoi a împins pachetul pe masă spre mine. Kazue a fost ucisă, iar acum aveam jurnalele ei. Părea un lucru de rău-augur. Fără să mă gândesc, am dat pachetul la o parte. Mitsuru l-a împins din nou spre mine. Am mai făcut jocul ăsta de du-te-vino de câteva ori, împingând pachetul pe masa îngustă, apoi Mitsuru s-a simțit din ce în ce mai frustrată. M-a privit țintă. M-am uitat și eu chiorâș la ea. Ultimul lucru pe care mi-l doream erau jurnalele lui Kazue. Serios! Nu-mi păsa dacă Zhang o omorâse pe Kazue sau dacă fusese ucisă de altcineva; nu avea nici o legătură cu mine, dar Mitsuru era de neînduplecat.

– Te rog, m-a implorat ea. Ia-le și citește-le!

– Nu le vreau. Aduc ghinion.

– Ghinion! Mitsuru părea jignită. Spui că aduc ghinion pentru că au fost la o femeie ca mine? O femeie condamnată pentru crimă!

Am simțit o forță incredibilă curgând prin venele lui Mitsuru, una pe care nu o mai percepusem până acum. M-am dat înapoi. Cred că era puterea dragostei. Dacă uzi o plantă, se trezește la viață, își înfige rădăcinile în pământ și își ține capul sus, nefiindu-i teamă nici de ploaie, nici de vânt. Asta e impresia pe care mi-o lăsa Mitsuru. Toate femeile care au nevoie de apă devin autoritare. Și Yuriko fusese la fel. În cele din urmă, i-am răspuns:

– Nu cred că aduci ghinion sau ceva de genul ăsta. La tine a fost o problemă cu religia.

– Ce ușor e să dai vina pe religie, nu crezi? Am fost învinsă de propria slăbiciune. De aceea m-am înscris în secta aia religioasă. Și acum, când mă gândesc la asta, sunt confuză. E groaznic să-ți contempli propria slăbiciune. Îngrozitor de dureros. Dar nu te-ai gândit niciodată la slăbiciunile tale și n-ai încercat să le depășești, nu? Știu că Yuriko te complexa. E aproape un handicap. Mai ales că nu încerci să lupți împotriva acestui complex.

– Nu mă lua de sus. Ce legătură au jurnalele astea cu mine?

Totul era atât de complicat. De ce oare voia Mitsuru să citesc acele jurnale?

– Mai bine le citești și o să afli. Așa a zis și Takashi. Pentru că tu și Kazue erați apropiate. Ar trebui să le citești. Kazue i le-a trimis lui Takashi pentru că voia să le citească cineva; asta e clar. Nu voia să cadă pe mâna poliției, a detectivilor sau a unui judecător. Voia să fie citite de cineva din lumea adevărată... lumea ei.

Oare ce dovezi avea, mă întrebam eu, de făcea asemenea afirmații? Cum bine știți, eu și Kazue nu eram deloc apropiate. Am intrat la liceu în aceeași perioadă. A început să discute cu mine, iar eu nu aveam ce să fac și am ascultat-o. Atâta tot. Aveam neînțelegeri, dar ne și împăcam din când în când. Dar, după scrisorile de dragoste pe care le-a trimis lui Takashi Kijima, s-a simțit jignită în mândria ei și m-a evitat.

– Ești singura care s-a dus la ea acasă, nu? Era solitară ca și tine.

– Cred c-ar trebui să le țină Takashi. I le-a trimis lui pentru că i-a plăcut de el. Nu era și o scrisoare?

– Nu, doar jurnalele. Dacă mă întrebi cum i-a aflat adresa, o să-ți răspund, dar e complicat. Se pare că Takashi îl știa pe

proprietarul hotelului unde era agenția de escorte pe care o folosea Kazue. S-a întâlnit odată cu ea în fața hotelului. Cred că i-a dat cartea lui de vizită.

– Atunci de ce să nu le trimit familiei ei? Dacă le dau un e-mail de la birou, n-o să mă coste nimic.

Mitsuru m-a fulgerat cu privirea.

– Să nu îndrăznești! Nu cred că mama lui Kazue ar vrea să citească așa ceva. Nu-mi pasă cât de apropiate sunt mamele de fiicele lor, dar părinții nu trebuie să știe anumite lucruri.

– Păi atunci eu de ce trebuie să aflu aceste lucruri? Lămurește-mă.

Lămurește-mă. Același cuvânt îl folosea și Kazue în liceu. Am zâmbit sardonic când mi-am amintit. Mitsuru s-a uitat într-o parte și a început să-și lovească dinții din față cu un deget. Tot mai avea strungăreață. Yurio era în cealaltă cameră, cu spatele la mine, stând pe podea cu picioarele încrucișate și cu căștile pe urechi. Dar nu se legăna în ritmul muzicii. Mă gândeam că poate trage cu urechea, dat fiind că avea auzul atât de dezvoltat. Nu voiam să știe nimic de slăbiciunile mele. A început să-mi pară rău că am lăsat-o pe Mitsuru să intre în casă. Apoi nu și-a mai lovit dinții și s-a uitat cu luare-aminte la mine.

– Nu vrei să știi cum a ajuns Kazue să se prostitueze? Eu da, însă nu vreau să mă implic și mai mult în asta. Și așa sunt destul de ocupată să ies din belelele în care am intrat. Nu pot să mă gândesc la Kazue acum, ci la mine și la oamenii importanți pentru mine în clipa de față: familia mea, profesorul Kijima, dar și la cei pe care i-am ucis. Până nu-mi pun ordine în viață, nu cred că o să mai vin la proces. Am reușit să te văd după atâția ani și să vorbesc cu Takashi, dar acum trebuie să mă gândesc numai la problemele mele. La

tine e altă situație. Tu o să continui să mergi la proces pentru că Yuriko a fost ucisă, nu-i așa? Și o să ai grijă de fiul ei, Yurio. Trebuie, pentru că e sora ta. De ce te-ar interesa Kazue? Ei bine, citește-i jurnalele.

Îmi amintesc că am citit în jurnalele lui Yuriko și am aflat că a întâlnit-o pe Kazue pe o stradă cu hoteluri pentru întâlniri amoroase din Murayama-chō. Poate afla din jurnalele lui Kazue ce s-a întâmplat după aceea. Doream să citesc jurnalele, dar și să nu le citesc. Am luat pachetul ezitând și m-am uitat înăuntru.

– Despre ce a scris?

– Aha! Vezi? Deja ești curioasă, a ciripit Mitsuru triumfătoare. Nu vrei să știi la ce se gândea? A învățat pe rupte ca și mine. Apoi a ieșit în lume și și-a găsit o slujbă bună. Dar mai e de povestit. Nu știu ce a apucat-o pe Kazue, dar a început să se prostitueze stând la colț de stradă și agățând bărbați. Cred că se expunea unor pericole foarte mari. Nu era ca Yuriko, care avusese câțiva clienți din liceu. Vrei să știi ce s-a întâmplat cu Kazue, nu?

De ce trebuia să-mi zică Mitsuru toate astea? De ce mă învinovățea? Eram furioasă la culme. Mitsuru și-a băut ceaiul și a pus ceașca înapoi pe o farfurie, cu un clinchet ușor. De parcă așteptase acel semnal, a început să turuie:

– Asta cred eu. Poate că n-ar trebui să spun așa ceva, dar o s-o fac. Tu și Kazue erați foarte asemănătoare din multe puncte de vedere. Amândouă erați foarte silitoare. Ați stat mereu cu burta pe carte, ați învățat pe brânci și ați intrat la Liceul Q de Fete. Dar, odată ce intrai, îți dădeai seama că nu vei putea niciodată să te compari cu celelalte eleve. Așa că ai renunțat. Și, când ați intrat la liceu, tu și Kazue ați fost uimite

de enorma diferență dintre voi și celelalte fete. Cât de mult v-ați dorit să o micșorați. Să vă acomodați mai bine. Așa că ați început să vă scurtați uniformele. Apoi, să purtați ciorapi trei sferturi ca și celelalte fete. Ai uitat? Știu că nu e politicos din partea mea, dar ați renunțat în cele din urmă, pentru că nu aveați bani să țineți pasul cu ele. Pretindeați că nu vă interesează moda, băieții sau învățatul. Și v-ați hotărât să vă înarmați cu răutate ca să rezistați în Liceul Q de Fete! Cu fiecare an care trecea, erați din ce în ce mai nesuferite. Mai rele în anul doi decât în primul, mai rele în anul trei decât anul doi. De aceea am stat departe de voi.

Pe de altă parte, Kazue a depus toate eforturile ca să intre în rând cu celelalte fete. Venea dintr-o familie destul de înstărită. Era deșteaptă. Așadar avea impresia că putea să se strecoare în rândul nostru. Dar din cauza propriei hotărâri a devenit ținta șicanărilor. Cu cât se străduia mai mult, cu atât era mai rău. Nu există ființe mai crude ca adolescentele, iar Kazue nu avea nici o calitate. Iar când tu, tocmai tu, râdeai de ea, deveneai și tu o țintă. Încă-mi amintesc cum ai plâns când cineva te-a făcut „sărăntoacă ratată". S-a întâmplat la ora de sport. Tu ai hotărât să fii singuratică; asta era strategia ta de supraviețuire. Dar de multe ori ai lăsat garda jos. Ți-a plăcut inelul pe care toți și l-au comandat la absolvire, nu-i așa?

Mitsuru s-a uitat la degetele mele de la mâna stângă. Am ascuns imediat inelul.

– Ce vrei să spui cu asta?

Vocea îmi tremura de amărăciune. Mitsuru mă atacase ca și cum era o persoană total diferită. Nu știam cum să reacționez. Voiam să mă cert cu ea, să o pun la punct. Dar iubitul meu nepot trăgea cu urechea din camera alăturată.

– Nu-ți amintești? Mi-e greu să-ți spun aceste lucruri, dar, cum nu cred că te voi mai vedea vreodată, am s-o fac.

– De ce, unde pleci?

Cred că am părut neliniștită. Mitsuru s-a mai înmuiat și a izbucnit în râs.

– Ți-am spus că eu și cu Kijima o să locuim la Karuizawa. Dar n-o să vrei să mă mai vezi după ce îți voi spune tot ce gândesc. Nu mă mai interesează dacă jignesc sentimentele altora. Poate te vei simți ofensată, dar acum am prilejul să-ți spun în față.

După ce am absolvit Liceul Q de Fete, majoritatea elevelor s-au dus la Universitatea Q, nu-i așa? Atunci ele s-au întâlnit și s-au hotărât să facă un „inel al școlii" care să ne amintească de clasa noastră. Toată lumea de acolo a comandat inelul. Era din aur și gravat cu emblema școlii. Pe al meu l-am pierdut demult, așa că nu-mi mai amintesc cum arăta. Stai așa! Nu-mi spune că porți încă inelul!

Mitsuru arăta înspre mâna pe care o ascunsesem. Am scuturat din cap cu multă convingere.

– Nu e ceea ce crezi, am cumpărat inelul ăsta de la magazinul universal Parco.

– A, da? Mă rog, oricum nu-mi pasă. Pe elevele vechi în Școala Q nu le-au prea interesat acele inele și nici nu le-au purtat. Îl voiau doar ca amintire. Dar fetele care se făleau cu inelele după ce s-au dus la universitate erau exact cele care veniseră în primul an de liceu. Asta am auzit mai târziu. Le purtau cu atâta fanfaronadă pentru că se puteau mândri că au progresat. Știu că n-are nici o relevanță, așa că nu râde, dar, când am auzit asta, am fost foarte surprinsă să aflu că tu erai atât de dornică să porți inelul zi și noapte. Poate e doar un

zvon neîntemeiat. Nu știu dacă e adevărat sau nu. Dar m-am mirat, pentru că aflam pentru prima dată ce era în sufletul tău.

– Cine ți-a spus?

– Am uitat. Era o prostie. Dar așa e? E doar un zvon tâmpit? Oricum e înspăimântător pentru că reprezintă exact sistemul de valori existent acum din Japonia. De ce crezi că am intrat într-o sectă religioasă cu o structură similară Școlii Q? Credeam că, dacă renunț la familia mea și intru în acea sectă, aș fi avansat pe scara socială și aș fi ajuns în vârful ierarhiei. Dar, deși soțul meu și cu mine duceam o viață foarte austeră, nu ni s-ar fi permis niciodată să deținem funcții de conducere sau să așteptăm pentru a ajunge la cârma acelei organizații. Doar fondatorul și anturajul său aveau acel privilegiu. Ei formau adevărata elită. Înțelegi? La fel era și la Școala Q, nu crezi? Am ajuns la această concluzie în închisoare. Mi-am dat seama că viața mea a început să o ia pe o pantă descendentă de când am venit în Gimnaziul Q și am încercat să intru în rând cu fetele care se născuseră ca să fie la putere. Tu și cu mine suntem la fel. La fel și Kazue. Am fost călăuzite de o iluzie. Mă întreb ce vedeau ceilalți. Mă întreb dacă arătam ca niște fete spălate pe creier.

Dacă privești lucrurile în această lumină, cea mai liberă era Yuriko. Era atât de degajată, încât mă întrebam dacă nu e de pe altă planetă. Ce spirit liber! Voia să iasă în evidență în societatea japoneză. Bărbații o adorau, dar nu numai pentru frumusețea ei. Cred că-i vedeau din instinct adevărata fire. De aceea a vrăjit un bărbat ca profesorul Kijima.

Motivul pentru care nu ai putut să-ți depășești complexul de inferioritate față de Yuriko nu se datorează faptului că ea era frumoasă, ci că tu nu ai putut să fii liberă ca ea. Dar nu e

prea târziu. Eu am comis o crimă oribilă și îmi voi petrece tot restul vieții căindu-mă. Dar pentru tine nu e prea târziu. De asta îți spun: citește ce scrie în caietele astea.

Mitsuru s-a dus în cealaltă cameră și i-a vorbit cu afecțiune lui Yurio, nelăsând deloc impresia că fusese atât de dură cu mine.

– Yurio, eu o să plec. Te rog să ai grijă de mătușa ta.

Yurio s-a întors spre Mitsuru, fixându-și privirea asupra unui punct deasupra capului ei și apoi și-a coborât-o încet. Eram atât de vrăjită de culoarea ochilor lui, încât nu-mi păsa ce-mi spusese Mitsuru. Până să-mi revin, ea plecase deja.

Timp de câteva secunde, am simțit din nou afecțiune pentru Mitsuru. Mitsuru cea inteligentă, înțeleaptă ca o veveriță. Se întorsese în cuibul ei, în pădurea luxuriantă, cu profesorul Kijima. Știam că nu va mai pleca niciodată.

Yurio și-a plimbat degetele pe măsuța de ceai, a ajuns la plicul cu jurnalele și le-a scos de-acolo. Le-a luat un pic în mână și apoi a spus cu o voce calmă și limpede:

– Simt ură și confuzie între aceste coperte.

ȘAPTE • JIZŌ AL DORINȚEI: JURNALELE LUI KAZUE

• 1 •

21 APRILIE

GOTANDA[1]: KT (?), 15 000 de yeni

Plouă de dimineață. Am plecat de la muncă la ora obișnuită și m-am îndreptat spre stația Shimbashi ca să ajung la linia de metrou Ginza. Bărbatul din fața mea se tot uita peste umăr pe când mergea. Cred că încerca să găsească un taxi. Picăturile de ploaie ricoșau de pe umbrela lui și-mi împroșcau trenciul de la Burberry. Am scotocit nervoasă prin poșetă după batistă. Am scos-o pe cea pe care o pusesem ieri acolo și am început să șterg picăturile de ploaie. Ploaia din Shimbashi este cenușie și pătează tot ce atinge. Nu voiam să-mi duc trenciul la curățătorie. L-am înjurat printre dinți pe bărbatul care se suia în taxi.

„Bă, boule, ai grijă!"

[1] Cartier aglomerat din Districtul Shinagawa al orașului Tokio (n.tr.)

Dar mi-am amintit cum săreau picăturile de ploaie de pe umbrelă, iar asta m-a dus cu gândul la cât de puternici sunt bărbații în general. M-a cuprins dorința, urmată de dezgust. Dorință și dezgust. Aceste două sentimente contradictorii pe care le aveam pentru bărbați.

Linia Ginza. Urăsc culoarea portocalie a trenului. Urăsc vântul plin de nisip care bate prin tunele. Urăsc scrâșnetul roților. Urăsc mirosul. De obicei am dopuri în urechi ca să evit sunetele, dar, din păcate, de miros nu am cum să mă feresc. Iar în zilele ploioase e și mai rău. Și nu e doar mirosul de noroi, ci și cel al oamenilor: al parfumului și fixativului, al respirației și bătrâneții, al paginilor de sport, al machiajului și ciclului femeilor. Oamenii sunt cei mai groaznici. Salariații scârboși și femeile obosite care lucrează la birou. Nu pot să-i suport. Nu prea sunt bărbați stilați care să-mi atragă atenția. Și, chiar dacă aș găsi, sunt sigură că ar face ceva care să-mi schimbe complet părerea despre ei. Un motiv în plus pentru care urăsc metroul. El mă leagă de firmă. Când cobor în stație și mă îndrept spre linia Ginza, mă simt târâtă într-o lume subterană întunecată care colcăie sub asfalt.

Am avut noroc și am găsit loc la Akasaka-mitsuke. M-am uitat și eu pe documentele pe care le citea bărbatul de lângă mine. Oare aveam amândoi același gen de slujbă? Pentru ce companie lucrează? Cum e cotată compania sa? Probabil a simțit că mă uitam pe hârtiile lui, pentru că a împăturit pagina ca să n-o mai pot vedea.

La birou sunt înconjurată de hârtii. Teancurile de pe birou alcătuiesc un adevărat zid care mă înconjoară și nu-i las pe oameni să se uite la mine cât muncesc. Stau ascunsă în spatele zidului de cărți, cu dopurile în urechi, cufundată în muncă. Câteva foi albe se întind în fața ochilor mei, iar la stânga și

la dreapta mea sunt alte teancuri. Le sortez cu grijă ca să nu cadă. Dar teancul e mai înalt decât mine. Vreau să crească atât de mult, încât să ajungă în tavan și să acopere lumina fluorescentă, care mă face atât de palidă – trebuie mereu să mă dau cu ruj roșu pe buze când sunt la muncă. Doar așa pot să ies în evidență. Apoi, ca să se asorteze, trebuie să-mi dau cu fard de pleoape albastru. Dar, întrucât buzele și ochii îmi ies acum prea mult în evidență, îmi trasez sprâncenele cu creion negru; dacă n-o fac, n-o să arăt bine, iar dacă lucrurile nu sunt într-un anumit echilibru, e greu – dacă nu imposibil – să trăiești într-o țară ca a noastră. De aceea simt în același timp dorință și dezgust pentru bărbați, precum și devotament și trădare pentru firma la care lucrez. Mândrie și fobie, ce încurcătură! Dacă n-ar exista mizerie, atunci de ce să mai fim mândri? Dacă n-am avea mândrie, atunci am umbla mereu cu picioarele în noroi? Una o cere pe alta. De asta are nevoie cineva ca mine pentru a supraviețui.

> Dragă domnișoară Satō,
>
> Faceți prea mult zgomot. Vă rugăm să lucrați mai în liniște. Îi deranjați pe ceilalți din birou.

Această scrisoare mă aștepta de dimineață pe birou. Fusese bătută la calculator, dar nu-mi păsa deloc cine o scrisese. Am luat-o de pe birou și m-am dus la biroul șefului, fluturând cu zgomot hârtia.

Șeful absolvise Facultatea de Studii Economice din cadrul Universității Tokio. Avea 46 de ani. Se însurase cu o angajată a firmei care făcuse colegiul și aveau doi copii. Șeful avea tendința să minimalizeze realizările altor bărbați și să le fure femeilor munca. Cu puțin timp în urmă, îmi ceruse să

revizuiesc un raport pe care-l scrisesem. Apoi mi-a furat lucrarea originală și a prezentat-o ca fiind a lui: „Evitarea riscurilor legate de costul construcției". Acest gen de însușire ilegală a muncii altuia se întâmpla mereu, iar singurul mod în care puteam să reușesc era să fiu mai deșteaptă ca el. De aceea încercam să-mi protejez spiritul, să mențin un echilibru și să pun accent pe abilitățile mele cele mai însemnate. Doar așa aveam să ajung la o înțelegere profundă a lucrurilor. Trebuia să rămân fermă pe poziții.

– Scuzați-mă, dar am găsit biletul ăsta pe biroul meu. Vreau să știu ce măsuri urmează să luați, i-am spus eu.

Șeful și-a scos ochelarii de citit cu rame metalice și i-a pus iar pe nas. Pe când citea biletul, pe buze i s-a ivit un rânjet sardonic. Credea cumva că n-am să observ?

– Ce te aștepți să fac? E o chestiune privată, mi-a spus el, uitându-se la hainele cu care eram îmbrăcată. Astăzi purtam o bluză din nailon cu model și o fustă albastră strâmtă, accesorizată cu un lanț lung de metal. Avusesem aceeași ținută și ieri, alaltăieri și în urmă cu trei zile.

– Asta credeți dumneavoastră. Dar chestiunile particulare influențează atmosfera de la locul de muncă, i-am zis eu.

– Mira-m-aș.

– Păi aș vrea să-mi demonstrați că zgomotul pe care-l fac e supărător și de ce.

– Vrei probe?

Șeful s-a uitat perplex spre biroul meu, care era plin cu teancuri de hârtii. Lângă el stătea Kikuko Kamei. Kamei se uita la ecranul calculatorului, tastând repede cu degetele. După mica restructurare de anul trecut, tot personalul cu funcții de conducere a primit calculatoare proprii. Eu eram secretară, așa că am primit și eu unul. Dar Kamei, o angajată de rând, nu

a primit. Însă ea venea în fiecare zi la serviciu cu laptopul ei. Se îmbrăca altfel în fiecare zi. La un moment dat, unul dintre colegi mi-a spus:

– Așadar, domnișoară Satō, de ce nu purtați haine diferite în fiecare zi, ca domnișoara Kamei? Ne-am simți și noi mai bine la birou. La care eu i-am răspuns cu mojicie:

– Da? Păi ai tu de gând să-mi mărești salariul ca să-mi cumpăr haine pentru fiecare zi a anului?

– Domnișoară Kamei, scuze de deranj, dar ați putea să veniți un pic? a rugat-o șeful. Kamei s-a uitat la amândoi. Pe când mergea grăbită înspre noi, i s-a schimbat culoarea din obraji. Pantofii ei cu toc făceau zgomot, așa că toți cei care lucrau la birourile lor și-au ridicat mirați privirile. Eram convinsă că o făcuse intenționat.

– Cu ce pot să vă ajut? a întrebat Kamei, pe când se uita la șeful nostru și la mine, cântărindu-ne din priviri. Kamei avea 32 de ani, cu cinci ani mai puțin decât mine. Doar cinci ani, dar era o diferență enormă. Se alăturase companiei după intrarea în vigoare a legilor care prevedeau egalitatea de șanse la angajare. Era foarte cu nasul pe sus fiindcă absolvise Facultatea de Drept din cadrul Universității Tokio. Pe deasupra, mai purta și haine în culori țipătoare. Auzisem că-și cheltuia jumătate de salariu pe ele. Încă locuia acasă, iar, cum tatăl ei fusese birocrat și încă se ținea bine, era înstărită. Însă eu aveam o mamă casnică, și a trebuit să o întrețin atât pe ea, cât și pe sora mea după ce ce a murit tata. De unde să am bani să mai dau pe haine?

– Am o întrebare, a început șeful. Cei din jurul ei sunt deranjați de zgomotul pe care-l face domnișoara Satō? Știu că e o întrebare ciudată și-mi cer scuze, dar ai biroul fix lângă al ei, așa că m-am gândit că știi.

Șeful a ascuns scrisoarea pe care o primisem și i-a vorbit cu o nonșalanță prefăcută lui Kamei, care s-a uitat la mine și a oftat.

– Sunt ocupată cu tastatul așa că fac și eu suficient zgomot. Mă concentrez pe ceea ce fac și nu bag de seamă dacă fac zgomot.

– Nu te-am întrebat de zgomotul făcut de *tine,* domnișoară Kamei, ci de domnișoara Satō.

– Ah, a făcut jenată Kamei, dar am zărit puțină răutate sub masca femeii.

– Păi... domnișoara Satō are mereu dopuri în urechi, așa că nu cred că-și dă seama dacă face zgomot. Sunt lucruri minore: când își pune jos cana de cafea sau când răsfoiește hârtii. Poate trântește sertarele cam tare când le deschide și le închide. Dar pe mine nu mă deranjează. V-am spus doar pentru că m-ați întrebat.

După ce a zis toate astea, Kamei s-a întors spre mine și mi-a spus încetișor:

– Îmi pare rău.

– Păi zgomotul e atât de deranjant încât o rugăm pe domnișoara Satō să fie atentă pe viitor.

– A, nu... N-am vrut să spun... Kamei a negat totul cu vehemență. Dumneavoastră m-ați întrebat – pentru că biroul meu e lângă al ei –, așa că v-am răspuns. Atâta tot. Nu cred c-ar trebui să facem din țânțar armăsar.

Șeful s-a întors spre mine.

– Ei bine, ești mulțumită? Nu cred c-ai de ce să-ți faci griji.

Așa se purta mereu. Nu-și asuma responsabilitatea pentru problemele survenite, ci încerca să le arunce pe umerii altcuiva. Kamei se uita nelămurită la el.

– Scuzați-mă, domnule, dar de ce m-ați chemat? Ce legătură are cu mine? Chiar nu pricep.

– Păi nu tu ai scris biletul? Practic țipam la ea.

Kamei a închis gura șocată, de parcă nu avea habar despre ce vorbeam. Se pricepea să facă pe proasta. Șeful s-a întors spre mine și și-a ridicat mâna de parcă voia să mă liniștească.

– Uite ce e, asta e o problemă legată de sensibilitatea fiecăruia. Biletul a fost scris de o persoană foarte sensibilă, nu crezi? S-o lăsăm baltă și să nu mai inflamăm spiritele.

Șeful a ridicat receptorul telefonului de pe biroul lui și a început să formeze un număr, de parcă își amintise că trebuie să facă ceva. Kamei s-a întors cu capul plecat la biroul ei, de parcă nu avea habar de ce se petrece. Nu suportam să mă întorc la birou și să stau lângă ea, așa că m-am dus să-mi iau niște cafea.

Fata care lucra cu jumătate de normă la registratură și secretara erau deja în bucătărie, pregătind ceaiul pentru o sumedenie de oameni. Cea care lucra cu jumătate de normă era liber-profesionistă, iar secretara fusese trimisă de la o agenție de plasare a forței de muncă. Amândouă se vopsiseră într-un castaniu metalic, se tunseseră scurt, cu bretonul dat de pe frunte. Amândouă au părut stânjenite când m-au văzut intrând, așa că mi-am dat seama că mă bârfiseră. Am luat o ceașcă curată de pe bufet și le-am întrebat:

– Avem apă fierbinte?

– Da. Cea care lucra cu jumătate de normă mi-a arătat termosul. Tocmai ce-am turnat în cafetieră.

Am turnat apă caldă peste cafeaua instant pe care tocmai o cumpărasem. Angajata cu jumătate de normă și secretara s-au oprit din ce făceau și s-au uitat la mine. Păreau deranjate. Am

vărsat puțină apă fierbinte pe bufet, dar n-am șters și m-am întors la birou. Kamei și-a ridicat privirea către mine când am trecut pe lângă ea.

– Domnișoară Satō, să nu te superi pe mine pentru ce-am spus mai devreme. Cred că și eu fac destul zgomot.

Nu i-am răspuns nimic și m-am retras în spatele muntelui de hârtii. Eram la a patra ceașcă de cafea pe acea zi. Am lăsat toate cestile pe birou după ce le-am băut, făcând loc pentru cănile goale. Fiecare avea urme de ruj pe margine. Mă gândeam că le voi duce pe toate în bucătărie înainte să plec. Așa mi se părea logic. Kamei începuse să tasteze ușor la laptop. Sunetul îmi intra în creier. O fi ea drăguță și o fi absolvit Universitatea din Tokio, dar nu putea să facă ce făceam eu – și acest lucru mă făcea să mă simt superioară. Oare ce-ar fi spus, mă întrebam eu, dacă ar fi văzut cutia imensă cu prezervative din geanta mea? Acest singur gând mă bucura nespus.

•

Garnitura de metrou ieșea de sub pământ și intra în stația Shibuya. Îmi place la nebunie acest moment al zilei: când se ridică trenul de sub pământ la suprafață. Mă simt atât de ușurată, de liberă. Ah! De aici o iau pe jos pe străzile cufundate în întuneric, direct într-o lume în care Kamei nu avea să intre niciodată, o lume în fața căreia angajata cu jumătate de normă și secretara ar tremura de frică. O lume pe care șeful nu și-o putea închipui.

Am ajuns la agenția de escorte înainte de ora 7.00 seara. Biroul era într-un apartament aflat printre magazinele care se înșirau pe bulevardul Dogenzaka. Avea o bucătărie mică, o toaletă și o cabină de duș minusculă. Erau o canapea și un

televizor în camera cu mochetă pe jos. Biroul la care stătea un bărbat ca să răspundă la telefon era într-un colț. Bărbatul și-a scuturat plictisit capul acoperit de păr foarte blond în timp ce răsfoia o revistă. Se îmbrăca precum un adolescent, dar avea în jur de 30 de ani. Erau deja zece fete în cameră care se uitau la televizor așteptând să sune telefonul. Unele fete se jucau cu consolele Game Boy[1] sau răsfoiau reviste. Ploua în seara aceea și, când se întâmplă așa ceva, afacerea scârțâie. Toată lumea s-a pus pe așteptat.

De aici încolo nu mai sunt Kazue, ci Yuri, numele meu de prostituată. Am luat numele de la Yuriko, o fată pe care o știam din liceu. Era frumoasă, dar proastă. M-am așezat pe podea și am întins ziarul economic pe care nu-l citisem pe măsuța de cafea cu blat de sticlă.

– Hei! Cine și-a lăsat umbrela aici? Se udă pantofii tuturor!

O femeie cu un pulover gri lălâi pe ea și cu părul împletit într-o coadă striga furioasă. Nu era deloc machiată și fața ei – pe care nu se zăreau sprâncenele – arăta ciudat. Dar, odată ce se machia puțin, era o femeie destul de atrăgătoare, așa că primea multe solicitări – și din această cauză era autoritară și cu nasul pe sus. Mi-am cerut scuze și m-am ridicat în picioare. Uitasem că trebuia să-mi las umbrela în holul din față. Când și-a dat seama că eu am făcut-o, Coada a început să se dea în spectacol, sperând să i se facă milă tipului care răspundea la telefoane.

– Ți-ai lăsat umbrela fix pe pantofii mei, iar acum sunt atât de uzi – chiar și înăuntru – că nu-i pot purta. Nu crezi c-ar trebui să-mi dai niște bani pentru asta?

---

[1] Game Boy este o consolă de jocuri portabilă produsă de firma Nintendo și lansată în 1989 (n.tr.)

M-am uitat chiorâș la ea, mi-am strâns umbrela și m-am dus pe hol. Lângă ușă era o găleată albastră unde își pusese toată lumea umbrelele; am pus-o și eu pe a mea. Pentru a mă răzbuna pe femeia aceea, m-am hotărât să iau „din greșeală" o umbrelă mai mare și mai drăguță din găleată când voi pleca. Când am intrat înapoi în birou, Coada încă se uita urât la mine.

– Nu știu cine te crezi, de fosnești ziarul când noi încercăm să ne uităm la televizor. Și de ce ai impresia că poți să-ți întinzi toate lucrurile pe masa de aici? Să știi că și noi o folosim. Te rog să fii mai atentă. Nu ești singură pe aici. La fel și cu clienții. Tre' să-ți aștepți rândul.

Fetele de aici nu se comparau cu Kamei; spuneau exact ce gândeau. Am dat din cap fără tragere de inimă. Dar era clar că individa asta cu coadă era invidioasă pe mine. Simțea că am primit o educație bună și că lucrez într-o companie de succes. Așa e, ticăloasă mică, ziua am un loc de muncă respectabil, am absolvit Universitatea Q și pot scrie eseuri inteligente și profunde. Pe scurt, nu avem nimic în comun. Pot să-mi spun asta cât e ziua de lungă, dar seara, pe stradă, o femeie are un singur avantaj. Odată ce a trecut de 35 de ani, e disperată că-și pierde farmecul. Bărbații sunt și foarte exigenți cu ea. Vor ca o femeie să fie educată, să vină dintr-o familie bună, să fie frumoasă, supusă și să-i placă sexul. Vor totul. E greu să faci față acestor cerințe și să trăiești într-o lume în care acestea sunt mai presus de orice. Ba, mai mult, e ridicol să te aștepți ca o femeie să puncteze la toate aceste capitole. Totuși, femeile trebuie să se descurce, încercând să dea un sens vieții lor. Ei bine, eu mă pricepeam să realizez un echilibru și să câștig bani.

Telefonul a sunat. M-am întors și m-am uitat încrezătoare la dispecer. Voiam să-mi dea mie clientul. Dar a arătat înspre

Coadă. S-a dus la măsuța de toaletă din colț, și-a scos trusa de machiaj și a început să se aranjeze. Celelalte femei au continuat să se uite la televizor sau să răsfoiască reviste, sperând ca ele să fie următoarele. Am început să mănânc ce cumpărasem mai devreme de la magazin, prefăcându-mă că nu-mi pasă. Am continuat să citesc ziarul. Coada și-a despletit părul și s-a îmbrăcat cu o fustă mini roșie și strâmtă. Avea picioarele drepte, dar butucănoase și era lată în șolduri. Ce scroafă! Mi-am întors privirea. Nu suport oamenii grași.

Era aproape 10.00 seara și telefonul tot nu sunase. Coada se întorsese de mult. Era întinsă pe podea, părând extenuată, și se uita la televizor. Fetele din apartament păreau resemnate. Eu eram deprimată, închipuindu-mi că era prea târziu. Apoi a sunat telefonul. Am ciulit cu toatele urechile și ne-am uitat înspre dispecer. Îi apăruse o expresie îngrijorată pe față pe când apăsa tasta HOLD de pe telefon.

– Trebuie să se ducă cineva la o reședință particulară. Un apartament în Gotanda fără baie. Cine vrea?

O femeie cu o față ca de cal al cărei singur atu era tinerețea și-a aprins o țigară și a zis:

– Îmi pare rău, dar nu pot să mă duc la bărbați care nu au măcar o baie.

Coadă a desfăcut o pungă de chipsuri și a fost de acord cu fata cealaltă.

– Ce ticălos! Dacă un bărbat n-are o baie în apartament, n-ar trebui să cheme o fată la el.

Câteva fete furioase au încuviințat.

– Bine, atunci o să-i zic că nu vrea nimeni. Dispecerul s-a întors să se uite la mine.

M-am ridicat în picioare.

– Mă duc eu.

– Serios, Yuri? Ce bine. O să fac aranjamentele.

Dispecerul părea ușurat, dar, după ce i-a spus tipului de la celălalt capăt al telefonului că e în regulă, am observat că zâmbea superior. Mi-am dat seama că mi-era recunoscător dintr-un punct de vedere pragmatic, dar el personal mă disprețuia.

Mi-am scos pudriera și mi-am retușat machiajul. Celelalte femei se uitau scârbite la mine. Știam și ce gândeau: „Vai, dar te duci la cam mulți bărbați fără băi!"

Fetelor, nu mai fiți așa pretențioase, voiam să le spun. Sunteți prea delicate. Dacă faceți o treabă cu un bărbat cu un asemenea dezavantaj, puteți să întoarceți situația în avantajul vostru. Stați mai puțin și cereți-i mai mult pentru inconvenient. Râdeți voi acum, dar să vedeți cum va fi la 37 de ani. Atunci veți înțelege. Nu aveam să le las pe fetele alea să mă demoralizeze.

Peste trei ani o să fac 40. Atunci mă voi retrage din acest grup. Va trebui. Vârsta mea nu va mai cadra cu meseria. Dacă nu pot să mai fiu prostituată, voi spune că sunt „amantă cu experiență". Sau o să fac trotuarul și-mi voi face rost singură de clienți. Și, dacă nu pot să suport, voi renunța de tot. Dar, odată ce nu voi mai găsi libertatea în ceea ce fac noaptea, cred că se va duce de râpă și slujba de zi. De asta mi-e frică, dar oricum trebuie să trăiesc. Așa că obstacolul meu cel mai mare e propria nesiguranță. Dacă nu pot menține un echilibru, trebuie să mă întăresc și mai mult.

Am intrat în baia mică și mi-am pus un taior albastru cu fustă mini. Îl cumpărasem la reduceri de la magazinul Tokyu și dădusem doar 8 700 de yeni pe el. Apoi mi-am pus o perucă cu păr lung, care îmi ajungea până în talie. Kazue Satō se transformase în Yuri. Simțeam că pot face orice. Am luat de

la dispecer biletul pe care scria numele și numărul de telefon al clientului și am ieșit pe ușă. M-am uitat prin găleată și am luat probabil umbrela mare și la modă a lui Coadă, m-am suit într-un taxi și m-am îndreptat spre apartamentul bărbatului din Gotanda.

Apartamentul era lângă calea ferată. Am plătit taximetristul și m-am asigurat că-mi dă bonul. Unele agenții au propriile mașini și duc fetele la clienți, dar aici noi trebuie să plătim taxiul. Ne dau banii mai târziu.

Domnul Hiroshi Tanaka, apartamentul 202, Mizuki Heights. Am urcat pe scările exterioare ale clădirii și am bătut la ușa apartamentului 202.

Un bărbat a deschis ușa.

– Mersi că ai venit, mi-a zis el.

Avea aproape 60 de ani și arăta consumat, ca un muncitor în construcții. Fața îi era bronzată de la soare, iar trupul musculos. Apartamentul mirosea a mucegai și băutură ieftină. M-am uitat repede înăuntru. Voiam să mă asigur că nu mai sunt și alți bărbați. Nu trebuia să ne luăm măsuri de precauție dacă eram trimise la un hotel pentru întâlniri amoroase. Dar, dacă te duceai la cineva acasă, trebuia să fii atentă. O fată pe care o știam s-a dus la un client acasă, apoi au apărut alții. A fost violată de patru bărbați. Asta înseamnă că a fost plătită o dată pentru patru. Ce jecmăneală!

– Nu vreau să fiu nepoliticos, dar mă așteptam să mi se trimită o fată mai tânără. Tanaka m-a cercetat din cap până în picioare fără să ezite și a oftat adânc, foarte dezamăgit. Mobila din apartamentul lui era ieftină. Cum naiba se aștepta să agațe o tipă tânără și mișto când ducea o viață atât de jalnică? M-am întors să mă uit și eu la el, cu trenciul încă pe umeri.

– Da? Și eu mă așteptam să fie un client mai tânăr.

– Atunci nu ești singura persoană în situația asta.

Resemnat în cele din urmă, Tanaka a încercat să facă haz de necaz. M-am uitat prin apartament, fără să schițez nici măcar un zâmbet.

– Am înțeles că n-ai baie. Nu a vrut să vină nimeni, dar am acceptat eu, din bunătate. Ar trebui să-mi fii recunoscător.

Nemulțumirea mea și-a atins scopul. Tanaka s-a scărpinat pe față, jenat. Voiam să mă asigur că plătește. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să sun dispecerul și să-i spun că ajunsesem cu bine.

– Bună, Yuri sunt. Am ajuns.

L-am dat pe Tanaka la telefon.

– E bine. Nu mă plâng. Nu cred că trebuie să mă aștept la mare lucru dacă n-am baie. Dar nu vreți să trimiteți una mai tânără data viitoare?

Chiar m-a enervat tupeul lui, dar eram obișnuită, așa că nu m-am simțit jignită. În schimb, am încercat să-mi canalizez furia și să termin treaba. Voiam să primesc banii și să plec de acolo. Urma să mă răzbun, cerându-i mai mulți bani lui Tanaka.

– Ce meserie ai? l-am întrebat eu.

– Fac de toate. Dar lucrez mai mult în construcții.

„Eu lucrez pentru o firmă de arhitectură, dobitocule. Sunt secretara biroului de cercetare și câștig zece milioane de yeni pe an." Asta îi spuneam în sinea mea. Simțeam cum clocotește furia în mine; asta mă ținea în viață. Îl detestam pe acel bărbat. Prostituatele se distrează când clienții sunt supuși și nu au voință.

– Gata cu trăncăneala. Plătesc pe oră. Tanaka se uita la ceas când vorbea. N-a stat mult pe gânduri și a pus o saltea foarte subțire pe jos. Cuvertura pe care a scos-o era vătuită și împuțită.

Simțeam că-mi slăbește hotărârea. Ca să prind curaj, l-am întrebat tăios:

– Aici te-ai spălat?

– Da, m-am spălat.

Tanaka mi-a arătat chiuveta.

– M-am spălat bine cu puțin timp în urmă, așa că suge-mi-o!

– Fac doar sex normal, i-am spus eu brusc, pe când pescuiam un prezervativ din geantă. Poftim, pune-ți-l.

– Nu mi se scoală așa cu una, cu două, a mormăit Tanaka nesigur pe el.

– Ei bine, eu sunt plătită chit că da, chit că nu.

– Ce târfă rece ești!

Mi-am scos trenciul și l-am împăturit frumos. Mai avea pete de ploaie în față. Am pus puțină salivă pe deget și am încercat să le scot.

– Hei, de ce nu stai acolo să te dezbraci? Fă un striptease pentru mine.

Tanaka și-a scos tricoul peste cap și pantalonii de muncitor. Bărbații sunt niște porci, mă gândeam eu, pe când mă uitam la mădularul lui sfrijit de sub smocul de păr pubian alb. Slavă cerului că o avea mică. Nu-mi plac bărbații bine dotați pentru că mă doare mai târziu.

– Nu, eu nu fac așa ceva, i-am amintit eu cu blândețe. Eu sunt doar pentru „evenimentul" principal.

Mi-am dat jos grăbită lenjeria intimă și m-am întins pe salteaua subțire. Tanaka se uita la trupul meu gol și a început să-și frece penisul. Trecuseră deja 20 de minute. M-am uitat la ceasul pe care-l pusesem lângă așternut. Mai aveam o oră și zece minute. Dar voiam să-l păcălesc și să scurtez timpul la 50 de minute.

– Scuze, dar nu vrei să-ți desfaci picioarele și să te uiți la mine?

Am cedat dorinței lui Tanaka. Era atât de blajin și sfios, încât am zis să-i fac pe plac. Dacă eram prea rece, s-ar fi putut ca planul să dea greș și să-l înfurii. Ar fi fost periculos. Dar era un străin pe care nu-l mai văzusem în viața mea și, din acest motiv, aveam mai mult curaj. Era ciudat. Auzisem că o prostituată își omorâse un client într-un hotel din Ikebukuro. Nu chiar în legitimă apărare, ceea ce era neobișnuit. Dar se mai întâmplă. Clientul o legase și o filma. I-a pus un cuțit în față și a amenințat că o omoară. Îmi închipui cât de speriată a fost. Eu nu am pățit așa ceva până acum, dar nu știi când o să dai peste un ciudat. E înspăimântător, însă chiar vreau să mi se întâmple așa ceva, dar să nu mor. Dacă te sperii de moarte, atunci înseamnă că încă mai ești în viață.

Odată ce i s-a sculat lui Tanaka, a ridicat prezervativul cu mâini tremurătoare și a încercat să și-l pună. A durat o veșnicie. De obicei îi ajut, dar, cum Tanaka nu avea baie, nu am vrut să-l ating. După ce și l-a pus, Tanaka s-a suit pe mine și a început să-mi frământe cu stângăcie sânii.

– Mă doare! m-am plâns eu.

– Iartă-mă, iartă-mă, și-a cerut scuze pe când încerca să mă penetreze. Mi-era teamă că își va pierde erecția dacă nu și-o băga mai repede. Nu voiam să o iau de la capăt și începeam să mă enervez. Așa că, neavând altă soluție, i-am luat membrul și l-am ghidat spre locul potrivit. În cele din urmă, a intrat cu totul. Pentru că era bătrân, i-a luat ceva să-și dea drumul, ceea ce m-a dezgustat. Dar în scurt timp a terminat și s-a întins lângă mine. A început să mă mângâie pe păr.

– A trecut mult timp de când n-am mai făcut-o.

– Păi atunci a fost bine, nu?

– Doamne, ce bine e să ți-o tragi!

Da, eu fac asta în fiecare zi, boșorogule. Sigur nu voiam să stau întinsă acolo și să fac schimb de amabilități cu Tanaka, așa că m-am ridicat ca să mă îmbrac. Tanaka, rămas pe saltea, s-a uitat dezamăgit la mine.

– Mai stai puțin lângă mine, să vorbim murdar. Nu asta era înțelegerea? Așa făceau târfele de pe vremuri, nu?

– Care vremuri? l-am întrebat, râzând în timp ce mă ștergeam înainte să-mi trag chiloții pe mine. Câți ani ai, domnule?

– Tocmai am împlinit 62.

Să duci o viață atât de jalnică la vârsta aceea! M-am uitat prin apartamentul sărăcăcios. O singură cameră de 2,73 pe 3,64. Atâta tot. Fără baie. Trebuia să meargă pe hol ca să folosească toaleta. Cu siguranță nu voiam ca viața mea să se sfârșească așa. Dar, dacă tata ar mai fi în viață, ar avea cam aceeași vârstă, mă gândeam eu, și am cercetat atent chipul lui Tanaka. În păr avea fire albe. Carnea de pe corp îi atârna. Când eram la școală, credeam că sufăr de complexul lui Oedip, dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Iată-mă aici cu un bărbat de aceeași vârstă pe care ar fi avut-o și tata.

Deodată, Tanaka s-a înfuriat.

– Nu râde de mine! a țipat el.

– Dar nu fac mișto de tine! Despre ce vorbești?

– Ba da. Te uiți la mine de parcă aș fi prost sau mai știu eu ce. Eu sunt clientul, da? Iar tu ești o curvă nenorocită. Nici tu nu ești mare sculă pe basculă, să știi, și goală arăți ca o mână de oase. Nu mi se scoală de la slăbănoage! Mă scoți din sărite!

– Îmi pare rău, chiar nu făceam mișto de tine. M-am grăbit să mă îmbrac. Nu știam ce urma să facă Tanaka acum că era furios. Oricum, era casa lui. Putea oricând să scoată un cuțit

sau ceva de genul ăsta. Trebuia să-l calmez. Dar, mai mult decât atât, trebuia să-mi dea banii.

– Pleci deja? Acum chiar m-ai scos din pepeni!

– Mă mai suni din nou? Să știi că treaba merge cam prost și pentru noi. O să-ți dau ceva în plus.

– Cum adică în plus?

– Îți fac sex oral.

Tanaka a început să mormăie pe când își trăgea izmenele pe el. S-a uitat la ceas. Mai rămăseseră vreo douăzeci de minute. Nu-mi păsa, voiam să plec.

– Îmi datorezi 27 000 de yeni.

– Pe fluturaș e scris 25 000 de yeni.

Tanaka a scos fluturașul și l-a verificat. Avea nevoie de ochelari, pentru că își mijea ochii și se strâmba caraghios ca să poată citi.

– Nu ți-a spus? Dacă n-ai baie, prețul crește.

– Dar m-am spălat! N-am auzit vreo obiecție din partea ta!

Va fi greu să-i explic, așa că mi-am întors capul scârbită. În urmă cu un minut avusesem penisul unui bărbat ciudat în mine. Voiam să mă spăl. Nu era evident? Bărbații nu se gândesc decât la ei.

– E scump, s-a plâns Tanaka.

– Bine atunci. Pentru tine cobor prețul la 26 000. E bine?

– Da. Hei, stai un pic, mai avem timp.

– Ești sigur că ți se mai scoală în 20 de minute?

Tanaka a plescăit când și-a scos portofelul. Mi-a dat 30 000 de yeni, iar eu i-am dat rest 4 000. M-am încălțat în grabă – sperând să plec cât mai repede de acolo, înainte să se răzgândească –, am ieșit pe ușă și am făcut semn unui taxi. M-am suit și mă gândeam la cât de amărâtă sunt când taxiul

a pornit-o prin ploaie. Mă durea că eram tratată ca un simplu obiect. Simțeam că această durere se va transforma în plăcere. Poate era mai bine dacă mă gândeam la mine ca la un simplu obiect. Dar asta mi-ar fi îngreunat situația la firmă. Acolo eram Kazue Satō, nu doar un obiect. L-am rugat pe taximetrist să mă lase un pic mai departe de agenție, iar restul drumului l-am făcut prin ploaie. Economisisem cam 200 de yeni. Puteam să cer agenției să-mi dea dublul facturii de taxi pe care am primit-o în drum spre apartamentul lui Tanaka.

Am văzut-o pe hoașca de Marlboro la Murayama-chō, în fața statuii lui Jizō, blândul budist bodhisattva, protector al celor condamnați să ajungă în iad și al celor ce rătăcesc între cele două tărâmuri. Hoașca de Marlboro primise acest nume pentru că purta mereu o jachetă subțire cu un logo alb de la Marlboro pe spate. Toți de la agenție o știau foarte bine. Avea în jur de 60 de ani. Poate era cam dilie, dar stătea mereu lângă statuia lui Jizō și intra în vorbă cu bărbații care treceau pe lângă ea. Din cauza ploii din seara asta, jacheta ei ieftină Marlboro era udă și i se vedea sutienul negru de dedesubt. Nu trecea nici un client, dar ea tot stătea lângă Jizō, ca o fantomă. Probabil că va face trotuarul până va muri. Dacă nu mai ești escortă, trebuie să faci trotuarul ca să găsești clienți. Pe când mă uitam la spatele hoaștei de Marlboro, m-am speriat că mă aștepta și pe mine aceeași soartă în viitorul nu foarte îndepărtat.

Era aproape 12.00 noaptea când m-am întors la agenție. Majoritatea fetelor, resemnate că făcuseră așa puțini bani, se duseseră acasă. Singurii oameni din birou erau dispecerul și Coada. I-am dat 10 000 de yeni dispecerului și am pus 1 000 de yeni în pușculița în formă de pisică pentru gustări, băuturi și altele. Toate fetele care aveau clienți noaptea trebuiau să

facă asta. Dat fiind că mai luasem 1 000 de yeni de la Tanaka, contribuția făcută nu-mi afecta venitul pe seara respectivă. Râdeam în sinea mea. Dispecerul s-a uitat chiorâș la mine când am trecut pe lângă el.

– Yuri! Am primit un telefon de la ultimul tău client. Mi-a spus că i-ai cerut mai mult și că e foarte supărat. L-ai păcălit că trebuie să plătească mai mult pentru că n-are baie?

– Scuze.

Ce ticălos! Vedeam cu ochii minții fața urâtă a lui Tanaka și mă înfuriam. Ce laș! Dar acum începuse și Coadă!

– Mi-ai luat cumva umbrela? A trebuit să stau aici să te aștept. Nu poți să pleci cu lucrurile altora!

– Scuze, doar am împrumutat-o un pic.

– Îți ceri scuze? Nu-i suficient. Ai făcut asta ca să te răzbuni.

Îmi pare rău, îmi pare rău. Repetam scuzele golite de sens până când Coada a dat din umeri.

– Plec! a strigat ea ieșind pe ușă ca o furtună. M-am grăbit să-mi adun lucrurile, de frică să nu pierd ultimul tren.

La Gara Shibuya m-am urcat repede în trenul de 00.28 de pe linia Inokashira în direcția Fujimigaoka. În gara Meidaimae am schimbat cu linia Keyo și am coborât la Chitose-Karasuyama. Mai trebuia să merg pe jos zece minute până acasă. Plouase toată ziua și mă simțeam deprimată. Ce naiba făceam? M-am oprit în ploaie. Stătusem la agenție toată seara și câștigasem doar 15 000 de yeni. Insistasem pentru că voiam să economisesc 200 000 de yeni pe săptămână, dar, în ritmul ăsta, nu aveam să-mi ating scopul. Aveam nevoie de 8–900 000 pe lună, zece milioane pe an. Dacă o țineam tot așa, puteam să ating o sută de milioane de yeni până împlineam 40 de ani. Îmi plăcea să mă gândesc la economiile mele și să văd cum se înmulțesc banii sub

ochii mei. Voiam să-mi ating scopul; apoi puteam să mă bucur de cât economisisem. Într-un fel, economiile însemnau pentru mine la fel de mult acum ca învățatul odinioară.

•2•

30 MAI
SHIBUYA: YY, 14 000 de yeni
SHIBUYA: WA, 15 000 de yeni

Mă uitam la o poză cu tata care stătea pe pianul meu ca vai de el. Am folosit aceeași poză la slujba de înmormântare. Avea un aer sever când stătea jos și arăta foarte demn și respectabil într-un costum elegant; pe fundal se vedea clădirea lui de birouri. L-am iubit pe tata. De ce? Mă întreb și eu. Poate pentru că s-a purtat cu mine de parcă eram cea mai importantă persoană din viața lui. Mă iubea nespus. El își dădea seama de calitățile mele mai bine ca oricine și de aceea a fost dezamăgit că eram femeie.

– Kazue e cea mai deșteaptă fată din familie, îmi spunea el.

– Dar mama?

– După ce s-a căsătorit, mama ta nu a mai studiat. Nici măcar nu mai citește un ziar.

Tata îmi șoptea aceste lucruri la ureche de parcă făceam amândoi parte dintr-o conspirație. Fiind duminică, mama era în grădină și se îngrijea de plante. Eu eram în gimnaziu atunci și învățam pentru examenul de admitere în liceu.

– Mama citește ziarul!

– Doar pagina de mondenități și programul TV. Nici măcar nu se uită pe articolele despre economie sau politică. Asta pentru că nu le înțelege. Kazue, cred că trebuie să te angajezi la o companie de primă mână. Așa o să întâlnești un bărbat inteligent, cineva care să te stimuleze din punct de vedere intelectual. Dar nu trebuie să te măriți. Poți să rămâi în casa asta. Ești suficient de inteligentă ca să întreci orice bărbat.

Eram convinsă că femeile care se căsătoreau și ajungeau casnice deveneau bătaia de joc a tuturor. Voiam să evit acest lucru. Sau, dacă mă măritam, trebuia să găsesc pe cineva mai inteligent care să-mi aprecieze calitățile. Pe atunci nu înțelegeam de ce bărbații deștepți nu aleg mereu o femeie inteligentă. Aveam impresia că părinții mei nu se înțelegeau prea bine din cauza faptului că mama nu era prea deșteaptă și nu încercase niciodată să-și pună mintea la contribuție. Îl trata cu respect pe tata și-l punea pe un piedestal în fața celorlalți, dar știu că-l disprețuia în sinea ei pentru că se născuse și crescuse la țară.

„Când tatăl tău s-a însurat cu mine, îmi spunea ea, nici nu știa ce-i aia brânză. Când pregăteam micul dejun, credea că lăsasem brânza să se strice pentru că avea un miros puternic și mă întreba ce e. M-a șocat ignoranța lui."

Mama râdea când își amintea, dar eu simțeam dezgustul din vocea ei. Mama crescuse în Tokio, unde tatăl, bunicul și străbunicul ei fuseseră birocrați de rang înalt sau avocați. În schimb, tata era dintr-un sat uitat de lume din Prefectura Wakayama; a depus multe eforturi să intre la Universitatea din Tokio. După aceea n-a avut de ales și a trebuit să se angajeze contabil într-o companie. Tata era mândru că se folosise de inteligența lui pentru a reuși în viață. Mama era mândră de originea ei.

Dar eu? După ce am absolvit Universitatea Q, am fost angajată la o firmă de primă mână. Eram slabă așa cum era la modă, iar bărbații îmi acordau atenție. Aveam lumea la picioare, ceea ce era bine, credeam eu. Ziua eram respectată pentru inteligența mea, iar noaptea eram dorită pentru trupul meu. Mă simțeam ca Femeia Fantastică! Zâmbetul mi se lățea pe față când mă gândeam la asta.

– Kazue! Ai grijă! Verși cafeaua! am auzit-o pe mama țipând furioasă la mine. Mi-am dat seama că picuraseră câțiva stropi. O pată maro se întindea pe fusta mea de nailon. Mama a luat o cârpă de șters vasele pe care o aruncase în direcția mea. Am încercat să șterg pata de cafea, dar nu am reușit decât să o întind. Odată ce se făcuse, pata nu mai avea să iasă. Acceptând situația, am luat ziarul de pe masă și am început să-l întind în fața mea.

– Nu te schimbi? m-a întrebat mama, fără să se uite în direcția mea. A început să strângă ce mâncase sora mea mai mică la micul dejun. Mereu îi pregătea micul dejun: pâine prăjită, un ochi, cafea. Sora mea lucra pentru o firmă producătoare de bunuri și trebuia să se scoale odată cu găinile. Eu trebuia să fiu la serviciu până la 9.30, așa că nu plecam de-acasă decât pe la 8.30.

– Nu. Fusta e albastră, așa că nu se vede.

Am auzit-o pe mama oftând, așa că mi-am ridicat privirea.

– Ce e?

– Cred că ar trebui să-ți pese mai mult de cum arăți. De câte zile porți aceleași haine?

Asta m-a înfuriat.

– Uite ce e, sunt destul de mare să mă îmbrac singură, așa că vezi-ți de treaba ta, da?

Mama nu a mai scos o vorbă un minut întreg. Dar apoi a continuat:

– Nu vreau să deschid acum subiectul, dar trebuie să vorbesc cu tine ceva. În ultimul timp ai început să vii foarte târziu acasă. Ce tot faci? Ai început să te machiezi strident, ești mai slabă ca de obicei și mă întreb dacă mănânci cât trebuie.

– Nu mă înfometez.

Am mestecat o pastilă de gymnema și am băut o gură de cafea ca să se ducă mai bine pe gât. Gymnema era un cunoscut produs pentru slăbit. E distilat din substanțe naturale și ajută la eliminarea celulelor grase din organism. Am cumpărat un flacon de la magazin și mâncam pastilele astea în loc de mic dejun.

– Asta nu e mâncare, ci pastile. O să te îmbolnăvești dacă nu mănânci ceva ca lumea.

– Dacă mă îmbolnăvesc, n-o să mai aibă cine să câștige bani, nu?

Mama începuse să arate din ce în ce mai mult ca o femeie bătrână și rea. Părul i se rărise și fața – cu ochii atât de depărtați – începuse să arate ca un bot de pește. Când a sesizat ironia din vorbele mele, a oftat adânc și mi-a spus:

– Te-ai transformat într-un monstru. Mă sperii.

Mi-a arătat vânătăile pe care le aveam la încheieturi.

– Te-ai băgat în ceva ciudat?

– Hai, lasă, trebuie să plec!

M-am uitat la ceas și am tresărit. Am trântit ziarul pe masă. Mama și-a acoperit urechile cu mâinile și s-a uitat chiorâș la mine.

– A fost suficient de tare? am țipat eu. Măcar atât să-mi permiți. Adică trăiești pe spinarea mea, nu-i așa? De ce-ai impresia că poți să-mi spui ce să fac?

– Dar de ce nu?

– Pentru că o să fac ce vreau și n-ai cum să mă oprești.

M-am simțit mai bine după ce i-am aruncat asta în față. Când mă angajasem în compania unde lucrase tata, am fost foarte mândră că pot să-mi întrețin mama și sora. Dar acum deveniseră o povară. Tata leșinase în cadă. Dacă l-am fi găsit imediat, am fi putut să-l salvăm. Nu puteam să nu o învinovățesc pe mama în sinea mea. Era acasă, dar se dusese deja la culcare. Nu puteam să nu mă gândesc că ea purta o parte din vină.

După ce a murit tata, cu toții ne întrețineam din ce câștigam eu și simțeam povara pe umerii mei. Am început să-mi iau cât mai multe meditații și-mi petreceam ziua ducându-mă de la una la alta. Și ce făcea maică-mea? Stătea acasă și se îngrijea de plantele din grădină. Ce nulitate absolută! O femeie fără pic de valoare. Mă uitam la ea complet dezgustată.

– Dacă nu te grăbești, o să întârzii!, mi-a spus mama fără să se uite la mine. De fapt voia să spună „Hai, șterge-o de-aici". Mi-am pus trenciul și mi-am luat geanta de umăr. Mama nu m-a condus la ușă. Eu mă duceam să câștig bani ca ea să poată locui în casa asta, iar ea nu putea să-mi spună la revedere. Îl trimitea mereu pe tata, când trăia.

M-am încălțat cu pantofii negri cu toc plini de praf și am plecat. Eram obosită și parcă aveam plumb în picioare. Nu dormisem suficient. Pe când mergeam la gară, mă uitam la vânătăile de la încheieturi. Clientului de ieri îi plăceau jocurile sadomasochiste. Îmi legase strâns încheieturile. Mai aveam parte din când în când de acest gen de clienți, și de fiecare dată cer mai mult ca de obicei.

„Dacă vrei perversiuni, mai dă-mi 10 000 de yeni și intru în horă", le spuneam eu.

La muncă eram atât de obosită că abia mai rezistam, așa că m-am dus în sala de conferințe și m-am întins pe masă ca să trag un pui de somn. Era aproape la fel de bine ca și când m-aș fi băgat în pat. M-am întins pe spate și am dormit. A intrat cineva în cameră, dar, văzând că eram pe masă, persoana a închis repede ușa și a plecat. Eram sigură că în curând cineva o să-mi atragă atenția, dar nu-mi păsa.

Am dormit vreo oră înainte să mă întorc la birou. Pe când treceam pe lângă biroul lui Kamei, am văzut-o cum ascundea grăbită o foaie. Știam ce e: o invitație la o petrecere organizată de firmă. Nu m-am dus niciodată, așa că nimeni nu se mai obosea să mă invite. Dar atunci voiam să mă distrez un pic pe seama lui Kamei.

– Ce-ai acolo? am întrebat-o eu. Kamei a tras aer adânc în piept, pregătindu-și răspunsul.

– Poți veni, domnișoară Satō? O să se dea o petrecere săptămâna viitoare.

– Când?

– Vineri.

Am simțit tensiunea care plutea în aer. Cu toții își țineau respirația în așteptarea răspunsului meu. M-am uitat la șeful nostru. Stătea la computer și se făcea că tastează ceva.

– Mi-e teamă că nu pot.

Aerul a început să circule din nou. Kamei a dat agitată din cap.

– Păcat!

Kamei era îmbrăcată în culori țipătoare. Astăzi purta un taior cu pantalon, făcut dintr-un material lucios. Bluza era de un alb strălucitor și cu decolteu în care se vedea un lănțișor de aur. Ieșea în evidență într-un mediu atât de conservator ca

acela de la birou. Când pleca seara, cred că avea o aură de „femeie cu o carieră de succes". Mă simțeam superioară comparând viața ei dublă cu a mea.

– Domnișoară Satō, n-ai venit cu noi nici când am mai ieșit prin oraș, nu?

Kamei intrase în ofensivă. M-am băgat în spatele teancului de foi de pe birou și nu i-am mai răspuns. Pe când îmi puneam dopurile în urechi, am auzit-o pe Kamei cerându-și scuze pentru că întrecuse măsura.

– Scuze.

De fapt, *mă dusesem* la o petrecere la scurt timp după ce mă angajasem la firmă. Erau aproximativ patruzeci de oameni acolo, din câte îmi amintesc. Au ținut petrecerea la un bistrou de lângă firmă. Îmi închipuiam că e ceva legat de muncă și mi-am zis să merg. Mai erau zece angajați noi pe lângă cei vechi. Doar eu și cu încă o femeie absolviserăm o universitate de patru ani.

Nu prea erau femei cu studii superioare în firmă. Din 170 de angajați noi, eram doar șapte femei. Nu aveam diplome diferite, așa că ne așteptam să ni se ofere aceleași posturi pe care le-ar primi bărbații care termină o facultate. Dar am fost angajată la cercetare împreună cu o altă femeie care absolvise Universitatea din Tokio, ca și Kamei, așa că eram cu siguranță considerate angajate valoroase. Cred că o chema Yamamoto. Dar nu sunt sigură, pentru că a demisionat după ce a lucrat aici aproape patru ani.

La petrecerea de după program, nu mi-am văzut decât colegii de serviciu și superiorii umblând beți de colo colo. Mi se părea jenant faptul că bărbații le sorbeau din priviri pe noile angajate. Erau foarte interesați de femeile care absolviseră

colegiul și cărora li se dăduseră posturi mai puțin importante. În sporovăiala și zarva generală, m-am așezat lângă o absolventă a Universității din Tokio. Eram amândouă cam șocate. Erau și alte femei pe lângă noi, dar păreau obișnuite, râzând strident și spunându-și bancuri una alteia. În scurt timp, bărbații au început un sondaj ca să afle cine era cea mai populară angajată.

– Dintre toate femeile de aici, pe cine ai lua la plajă?

Primul a votat un angajat cu cinci ani mai mare ca mine. Șeful de departament și directorul au început să aplaude când a venit vremea să-și voteze favorita. În cele din urmă, a fost aleasă o asistentă de la departamentul de design. Apoi situația s-a schimbat. „Pe cine ai vrea să duci la un concert?" „Cu cine ai ieși la o plimbare în parc?" Și așa mai departe. La un moment dat au întrebat: „Cu cine ai vrea să te însori?" Iar cei din bistrou au izbucnit în ropote de aplauze pentru o fată drăguță și modestă care lucra ca secretară.

– Uită-te la ei! Absolventa Universității din Tokio s-a întors către mine. Nu i-am răspuns. Pur și simplu stăteam acolo crispată pe perna subțire de pe podea. Visul meu se năruia. Bărbații care erau competenți la serviciu chefuiau și se îmbătau.

Un bărbat care intrase în același timp cu mine în companie ne-a strigat.

– Dar domnișoara Yamamoto? a întrebat el.

Bărbații care votaseră femeile s-au întors și au mimat respectul.

– Nu, nu domnișoara Yamamoto. E prea deșteaptă pentru noi! Toți bărbații au râs. Yamamoto era de o frumusețe cărora bărbaților li se părea dificil de abordat. Yamamoto se uita la ei cu răceală și a dat din umeri.

– Dar domnișoara Satō?

Cel care vorbea a arătat înspre mine, iar tipii de la departamentul de cercetare – toți mai mari ca mine – s-au uitat la mine, roșii la față de cât băuseră.

– Aveți grijă ce spuneți de Satō. S-a angajat prin pile!

Am crezut mereu că primisem slujba datorită aptitudinilor și muncii mele asidue, dar se pare că alții nu erau de aceeași părere. Mi-am dat seama pentru prima oară în viață că societatea nu va fi niciodată de acord cu existența mea.

•3•

Vreau să câștig. Vreau să câștig. Vreau să câștig.

Vreau să fiu pe primul loc. Vreau să fiu respectată.

Vreau să mă remarce toată lumea.

Vreau ca toți să spună: Ce angajată grozavă e Kazue Satō. Cât mă bucur c-am angajat-o!

Dar, chiar dacă eram în capul listei, cine ar fi știut? Aveam o meserie unde nu era ușor să ieși în evidență. Munca pe care o desfășuram era greu de evaluat. Scriam rapoarte și altora le era greu să recunoască faptul că eram strălucită. Asta mă înnebunea. Ce puteam să fac ca să-mi fie remarcate calitățile? Superiorii susțineau că fusesem angajată la firmă datorită legăturilor de rudenie. Trebuia să le demonstrez că se înșală – trebuia să-mi dovedesc priceperea.

Mai târziu, când am auzit că Yamamoto luase printre primele examenul de engleză organizat de guvern, am început să învăț și eu. Am studiat pe rupte un an întreg, am luat examenul

și am obținut și eu un punctaj mare. Dar nu era deloc neobișnuit ca angajații din firmă să aibă rezultate bune; tot nu era suficient. Am început să-mi iau notițele și să scriu memo-urile în engleză. Scriam în japoneză cu structura gramaticală din engleză. În consecință, cei de lângă mine se uitau mirați, iar eu eram încântată de succesul repurtat.

Altă dată, m-am hotărât să scriu un articol pentru ziar. Date fiind cunoștințele și aptitudinile mele excelente în scris, știam că pot să abordez nu numai subiecte din economia locală, ci și din politica externă. Am trimis la redacția unor ziare naționale un articol scurt intitulat „Ce ar trebui să facă Gorbaciov". Când ziarul a publicat articolul în ediția de dimineață, m-am dus la serviciu cu moralul ridicat. Eram sigură că vor veni cu toții la mine și să mă felicite pentru articol. „Hei, am văzut articolul în dimineața asta! aveau să spună. Foarte bun!" Dar, contrar așteptărilor, nimeni de la birou nu părea să-și fi dat seama. Cu toții își vedeau de treabă. Cum, nimeni de aici nu citește ziarul? Mi se părea foarte greu de crezut.

În timpul prânzului, șeful citea adeseori ziarul, așa că presupuneam că va avea ceva de zis. M-am tot învârtit pe la biroul lui în timpul pauzei de prânz, neputând să mănânc nimic. Șeful și-a ridicat privirea și s-a uitat la mine.

– Tu ai scris asta, domnișoară Satō?

Lovea ziarul cu degetul. Mă simțeam foarte mândră.

– Da, eu l-am scris.

– Ești deșteaptă!

Și atâta tot. Încă-mi amintesc cât de dezamăgită am fost. Era cu siguranță ceva în neregulă. Trebuia să existe o explicație, un singur motiv care mă putea face să mă simt mai bine. Erau invidioși.

Trecuseră doi ani de când lucram la firmă. Odată, când scriam un raport în engleză, am simțit că era cineva care se uita la mine.

– Scrii ca un nativ, nu-i așa? Ai studiat în străinătate?

Uneori directorul departamentului de cercetare mai trecea să verifice angajații. Acum se uita peste umărul meu, interesat de ce scriam. Pe directorul departamentului îl chema Kabano. Avea 43 de ani, era un om bun la inimă, care absolvise o universitate mediocră, genul de persoană tratată adesea cu dispreț. L-am ignorat. Nu cred că avea vreun rost să-i răspund. Kabano s-a uitat la mine – stingheră în acel birou unde nu mă puteam baza pe nimeni – și mi-a zâmbit compătimitor.

– L-am cunoscut pe tatăl tău, Satō. Era contabil când m-am angajat. M-a ajutat foarte mult.

Mi-am ridicat ochii la Kabano. Mai mulți oameni îmi vorbiseră despre tata, dar majoritatea nu erau în poziții de conducere. Nici Kabano nu era altfel, dar simțeam că încerca să-l denigreze pe tata dintr-un anumit motiv.

– Îmi pare rău de tatăl tău – era încă tânăr. Dar cred că era fericit să aibă o asemenea fiică extraordinară. Sunt sigur că era foarte mândru de tine.

Nu i-am spus nimic și m-am întors la muncă. Kabano cred că a fost șocat că nu am avut nici o reacție; a părăsit imediat biroul. Pe când mă pregăteam să plec în acea seară, un coleg cu cinci ani mai în vârstă a venit la mine. El mă acuzase la petrecerea firmei că avusesem pile la angajare.

– Satō, știu că nu e treaba mea, dar aș vrea să vorbesc ceva cu tine. Ai o clipă liberă?

Vorbea în șoaptă, uitându-se îngrijorat în toate părțile.

– Ce e?

Simțeam cum intru în defensivă. Încă nu-l iertasem.

– Mi-e greu să vorbesc despre asta, dar simt că e de datoria mea. Nu cred că te-ai comportat frumos mai devreme. De fapt, te-ai purtat urât cu domnul Kabano.

– A, da? Dar tu cum te-ai purtat? Nu tu le-ai zis tuturor că am avut relații și de aia am ajuns în firmă? Nu crezi c-ai dat dovadă de mojicie?

Cred că nu se aștepta să intru în defensivă, pentru că părea să i se scurgă sângele din obraji.

– Să știi că eram abțiguit, de aceea te-am insultat. Îmi cer scuze dacă ți-am rănit sentimentele. Nu asta era intenția mea. Voiam să-i avertizez pe ceilalți că tu faci parte din Corporația G și să nu se poarte urât cu tine. Asta încerca să-ți spună domnul Kabano mai devreme. De asta cred că ai fost nepoliticoasă. Într-o familie ca a noastră, cu toții ne ajutăm și ne încurajăm reciproc. Așa suntem noi și tu trebuie să faci la fel. E foarte contraproductiv dacă te superi aiurea.

– Ești liber să crezi ce vrei, dar am intrat în firmă prin forțe proprii. Bineînțeles că voiam să calc pe urmele tatei, dar mi-am câștigat singură locul în firmă. Evident că sunt foarte mândră de tata. Dar m-am săturat să-l tot pomeniți cu toții.

Colegul mai în vârstă decât mine și-a pus mâinile în sân.

– Chiar crezi că ai reușit doar prin propriile forțe?

Când l-am auzit vorbind așa, aproape mi-au dat lacrimile de furie.

– Dacă nu mă crezi, verifică și singur! Și nu mai vorbi de *relații*. M-am săturat.

– Nu, nu la asta mă refeream, a continuat el. Și eu am intrat pe pile. Unchiul meu lucra aici. A ajuns deja la vârsta pensionării și nu mai lucrează. Nu-mi pasă dacă oamenii spun

că sunt aici pe pile sau nu. Uneori mă simt protejat datorită unchiului meu. Bineînțeles că vor fi mereu oameni care o să te bată la cap că ai intrat aici pe pile. Dar oricine are în viață mulți dușmani. Nu strică să formezi alianțe puternice și să întorci o situație nefavorabilă în avantajul tău. Așa funcționează lumea afacerilor în Japonia.

– Cred că e greșit.

– Asta pentru că nu înțelegi deloc lumea bărbaților?

Spunând acestea, colegul meu s-a întors și a plecat. Eram atât de furioasă încât credeam c-o să explodez. *Lumea bărbaților!* Bărbații foloseau această expresie când le convenea, formând alianțe între ei și excluzându-le pe femei când le convenea. Dacă Firma G de Arhitectură și Inginerie era o familie mare și fericită, atunci și femeile trebuiau să facă parte din alianțe. Eram convinsă că exista în firmă un cerc al absolvenților Universității Q, dar nimeni nu-mi spusese despre acesta. Eram înconjurată de dușmani. Fusesem aruncată în junglă. Deodată, am auzit-o pe Yamamoto vorbind cu cineva în șoaptă.

– În regulă. Ne vedem în fața cinematografului.

A închis grăbită, înainte să-și dea seama cineva că sunase în interes personal, și s-a uitat în jurul ei. Radia de fericire. Cu siguranță se întâlnea cu un bărbat. „Nu strică să formezi alianțe puternice și să întorci o situație nefavorabilă în avantajul tău." Asta mă sfătuise colegul mai în vârstă. Dacă așa stăteau treburile, atunci femeile trebuiau să se alieze cu bărbați ca să aibă succes. Yamamoto nu mai putea să suporte mult timp atmosfera de aici și de aceea avea pe cineva. M-am întors la birou simțindu-mă demoralizată, m-am trântit pe scaun și mi-am pus capul pe birou.

– Eu plec, mi-a zis Yamamoto pe când se îndrepta spre ușă. Avea pe buze un ruj roșu aprins recent aplicat și radia de fericire. M-am îndreptat de spate și am urmat-o.

Bărbatul care o aștepta pe Yamamoto în fața cinematografului era îmbrăcat ca un student: blugi, geacă și pantofi sport în picioare. Chipul lui nu era obosit și părea o persoană absolut banală. Dar iat-o pe Yamamoto cum îi face semn cu mâna de parcă e cea mai fericită femeie din lume. Cei doi au intrat în cinematograf. Ce naiba? Crezusem că iubitul lui Yamamoto va fi incredibil de arătos și am fost îngrozitor de dezamăgită să aflu că lucrurile nu stăteau deloc cum îmi închipuisem.

Clopoțelul pentru începerea filmului a sunat prelung, iar eu am rămas singură pe stradă în fața cinematografului, inima mi se zbătea în piept. Simțeam insecte mici și negre cum încercau să se târască până în inima mea. Întâi una, apoi două, trei și, în cele din urmă, patru. Cu cât încercam să le îndepărtez, cu atât veneau mai multe. În scurt timp, îmi simțeam inima ca o masă mare și neagră care se zvârcolea. Sentimentul era atât de copleșitor încât îmi venea să o rup la fugă.

Yamamoto avea ceea ce eu nu voi reuși niciodată să obțin. Și nu doar Yamamoto. Secretarele care mă șicanau că nu pot să-mi fac treaba, colegii a căror nesimțire nu cunoștea limite, bătrânii nebăgați în seamă, precum Kabano – cu toții puteau interacționa cu alții: prieteni, iubiți, cineva care le putea deschide sufletele, cineva cu care să discute, cineva cu care să-și dorească să se vadă după serviciu. Aveau relații în afara serviciului care îi făceau fericiți.

Vântul de mai era răcoros și plăcut. Soarele ce apunea răspândea o lumină portocalie asupra pâlcurilor de copaci din parcul Hibiya. Chiar și așa, pesimismul care mă cuprinsese nu

voia să-mi dea pace. Insectele negre roiau unele în jurul altora, se zvârcoleau, se înmulțeau, atârnând de marginea sufletului meu și căzând în cele din urmă. De ce doar eu? De ce doar eu? mă întrebam pe când mă luptam cu vântul, încercând să ajung la Ginza, cu spatele încovoiat de atâta efort. Odată ajunsă în casa mea întunecoasă și singuratică, singura persoană care mă va întâmpina va fi mama mea. La asta trebuia să mă aștept. Gândul că urma să mă întorc la muncă a doua zi mi se părea de nesuportat. Insectele din inima mea se hrăneau din dezamăgire și iritare.

Viața pe care o trăiam nu era diferită de cea a unui om între două vârste. Mă duceam la muncă, apoi acasă. Trăiam doar ca să iau un salariu. Tot ce câștigam trebuia cheltuit în casă. Mai întâi, mama ducea cecul la bancă. Apoi cumpăra mâncare ieftină, îi plătea soră-mii taxele școlare și achita rata la casă. Intrase chiar și în amărâta mea de alocație. Dacă plecam undeva și nu mă mai întorceam, mama mea – care cheltuise mare parte din economiile noastre – avea să fie complet neajutorată. Nu puteam să fug. Trebuia să am grijă de mama în continuare până avea să moară. Nu aveam oare aceleași responsabilități ca bărbații? Aveam doar 25 de ani pe-atunci, dar eu duceam singură pe umeri povara întreținerii unei întregi familii. Voi fi mereu un copil care își aduce salariul acasă.

Dar bărbații au plăceri secrete de care se pot bucura. Se duc să mai bea cu băieții, fac dragoste cu soțiile lor și cu altele pe deasupra. Eu nu aveam nimic în afara serviciului. Și nu puteam să mă bucur nici de asta, pentru că nu eram considerată cea mai bună, ci Yamamoto primise această distincție. Nu aveam prieteni în firmă. Și, când mă gândesc la liceu, nu cred că am avut nici acolo vreo prietenă. Nimeni! Insectele din

inimă se zvârcoleau pe când își rosteau în șoaptă reproșurile. Eram atât de singură și disperată încât m-am oprit pe străzile din Ginza și am început să plâng.

Insectele se zvârcoleau.

Să discute cineva cu mine! Să mă strige pe nume și să mă scoată în oraș. Te rog, te rog, te implor, spune-mi ceva frumos.

Spune-mi că sunt drăguță, că sunt dulce.

Scoate-mă la o cafea sau mai mult...

Spune-mi că vrei să-ți petreci ziua cu mine și doar cu mine.

Pe când îmi continuam drumul pe străzile din Ginza, mă uitam în ochii bărbaților pe lângă care treceam, implorându-i din priviri. Dar fiecare bărbat care se uita în direcția mea își lua repede iritat privirea de la mine. Nu voiau să aibă de-a face cu mine.

Am ieșit de pe bulevardul principal și am luat-o pe o străduță lăturalnică. Femeile care arătau de parcă lucrau în baruri ca hostesse treceau pe lângă mine lăsând în urmă un miros greu de parfum. Nici aceste femei nu voiau să se uite la mine, crezând că am ajuns din greșeală în teritoriul lor. Aveau ochi doar pentru bărbați – potențiali clienți. Dar bărbații care se nimereau pe acolo arătau precum cei ce lucrau într-o firmă – ca și mine. Insectele se zvârcoleau, adresându-se femeilor. Una dintre femeile care stăteau în fața unui club s-a uitat fix la mine pentru multă vreme. Părea să aibă în jur de 35 de ani. Purta un chimono argintiu cu un obi[1] roșu. Își prinsese părul negru ca pana corbului în vârful capului. Se uita urât la mine.

Insectele din inima mea au acostat femeia: La ce te uiți? Și, când au făcut-o, femeia a început să le țină o predică.

---

[1] Brâu lat legat cu o fundă mare la spate, de obicei din mătase, purtat de japoneze. (n.tr.)

O amatoare ca tine – ești urâtă. Pleacă! Nu prea înțelegi nimic, prințesă mică și jalnică! Astea sunt baruri pentru corporatiști! Ce se întâmplă aici are legătură cu ce se petrece în companii. În ambele cazuri avem de-a face cu o lume a bărbaților. Numai și numai pentru bărbați.

Am dat din umeri.

Femeile care își perfecționează aptitudinile și prind un bărbat sunt cele mai viclene. Femeia cu chimono m-a măsurat din cap până în picioare, deloc impresionată de prezența mea lipsită de farmec. A pufnit disprețuitoare. Bănuiesc că-i imposibil pentru tine. Ai renunțat la feminitate?

Nu am renunțat la nimic. Dacă mă compari cu o femeie ca tine, arăt destul de șleampătă; în consecință, pot să am o slujbă normală. Să știi că am absolvit Universitatea Q și lucrez la Firma G.

Evident că nu corespunzi, îmi închipuiam eu că-mi va răspunde femeia. Ca femeie ești sub medie. N-o să poți să te angajezi niciodată în Ginza.

Sub medie. Sub cincizeci la sută din rândul femeilor. Nimeni nu mă va dori. Acest gând mă făcea să înnebunesc. Cât de groaznic este să fii sub medie.

Vreau să câștig. Vreau să câștig. Vreau să câștig. Vreau să fiu cea mai bună.

Vreau ca oamenii să spună: Ce femeie grozavă, mă bucur că am cunoscut-o!

Insectele din creier continuau să se zvârcolească.

O limuzină lungă a oprit lângă mine. Din cauza geamurilor fumurii, nu vedeam înăuntru. În timp ce oamenii care mergeau pe stradă se opreau să vadă mașina, șoferul limuzinei, care era prea mare pentru străduța îngustă, a virat și a oprit în fața unei

clădiri moderne. Șoferul a ieșit și a deschis portiera din dreapta. Din mașină a coborât un bărbat bine, la cam 40 de ani, într-un costum la două rânduri de nasturi, cu o femeie tânără. Femeile de la clubul cu gheișe, chelnerii și toți ceilalți care treceau pe stradă au observat-o imediat pe femeie, minunându-se de frumusețea ei. Purta o rochie de seară neagră și strălucitoare. Avea pielea palidă, rujul de pe buze era de un roșu aprins, iar părul lung, castaniu-deschis și ondulat.

– Yuriko!

Am strigat-o pe nume fără să mă gândesc. Ea era, în carne și oase: rivala mea din liceu, desfrânarea întruchipată. Nu avea nevoie să fie silitoare: se născuse doar ca să facă sex. Yuriko m-a auzit și s-a întors. S-a uitat puțin timp la mine, s-a întors la bărbat și l-a luat de braț, fără să scoată o vorbă. Sunt Kazue Satō! Mă știi foarte bine. De ce te prefaci că nu mă recunoști? Mi-am mușcat buza, de furioasă ce eram.

– Știi cine e? m-a întrebat deodată femeia în chimono. În tot acest timp purtasem o conversație imaginară cu această femeie. M-a surprins că mi s-a adresat pe nepusă masă. Vocea ei era surprinzător de tinerească și blândă.

– Am făcut același liceu. Eram bună prietenă cu sora ei mai mare.

– Glumești! Cred că și sora ei mai mare e o frumusețe!

Femeia nu putea să-și stăpânească sentimentul de admirație. I-am răspuns imediat:

– Nu, era foarte urâtă, nu semănau deloc.

Am lăsat-o pe femeia în chimono uluită și m-am grăbit să ajung acasă. Avusesem o mare satisfacție; cred că am început să mă simt mai bine la vederea lui Yuriko, gândindu-mă cât de umilită s-ar fi simțit sora ei mai mare dacă ar fi aflat ce făcea

Yuriko. Știind acest lucru, am scăpat din ghearele nefericirii. Exista cineva și mai jalnic decât mine! Sora mai mare a lui Yuriko nu era la fel de inteligentă ca mine. Era săracă lipită pământului și nu ar putea să se angajeze niciodată la o firmă de primă mână. Tot eram mai bine decât ea, îmi spuneam, încercând să-mi uit disperarea de dinainte. Datorită acelui mic incident, insectele din capul meu au dispărut ca prin farmec. În acea noapte nu am mai simțit neliniștea care credeam că mă va bântui mereu. Dar tot mi-era teamă că insectele se vor întoarce să mă tortureze – o neagră presimțire care îmi părea foarte reală.

•

Nu am amintiri plăcute din copilărie. Am încercat să uit acea perioadă din viața mea. Uitându-mă în oglinda de la baie, nu-mi vin în minte decât lucruri neplăcute din trecut. Am acum 37 de ani. Încă arăt tânără. Țin regim, așa că sunt slabă. Port mărimea doi la haine. Dar în trei ani o să fac 40 de ani și mă îngrozește acest gând. Când o femeie ajunge la vârsta asta, e o babă. Când am împlinit 30 de ani, mi-era teamă că sunt bătrână, dar e altă problemă când te apropii de 40 de ani. La 30 de ani, ai încă speranța să-ți faci un viitor. Adică mă gândeam că voi face ceva deosebit la serviciu ca să-mi consolidez succesul sau că-l voi întâlni pe Domnul Perfect sau alte chestii la fel de ridicole. Acum nu mai am astfel de idei.

Mereu o iau un pic razna înainte să schimb prefixul – când m-am apropiat de 20 de ani sau 30. Am început să mă prostituez la 30 de ani. Nu-mi plăcea că nu aveam experiență sexuală. Când am spus că sunt virgină, am făcut imediat rost de un client pentru că era curios. Nu vreau să-mi amintesc. Dar atunci nu mă gândeam că o să ajung vreodată la 50 de ani.

Mă îndoiam și că voi ajunge la 40 de ani. Oricum, preferam să mor decât să ajung o hoașcă bătrână. Da, preferam să mor. Viața n-are sens pentru o hoașcă bătrână.

– Vrei o bere?

L-am auzit pe client cum mă striga din cealaltă cameră. Eram la duș, spălându-mi fiecare părticică a corpului: transpirația, scuipatul și sperma care străluceau pe tot corpul meu – secrețiile unui bărbat pe care nu-l cunoșteam. Dar clientul din acea seară nu fusese rău deloc. Avea în jur de 55 de ani. După cum se îmbrăca și ce maniere avea, cred că lucra într-o companie respectabilă. Era blând. Și-mi oferea o bere. Era pentru prima dată că mi se întâmpla așa ceva.

Cred că în ochii unui bărbat de 50 de ani păream tânără chiar și la 30 de ani. Dacă aș fi avut mereu clienți ca el, aș fi fost fericită; aș putea să lucrez chiar și după 40 de ani. Mi-am înfășurat prosopul în jurul corpului și m-am întors în cameră. Clientul stătea în chiloți și fuma o țigară cât mă aștepta.

– Poftim, ia o bere. Mai avem timp.

Felul lui relaxat de a fi m-a calmat. Dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi încercat să o mai facă o dată și încă o dată.

– Mersi. Am dus paharul la gură cu ambele mâini, iar clientul mi-a zâmbit.

– Ești foarte manierată. Cred că ai fost crescută să fii o domnișoară educată. Spune-mi atunci de ce faci asta?

– Mă întreb și eu... Mă simțeam bine să-l aud spunându-mi că sunt manierată, așa că i-am zâmbit politicos. Cred că mă săturasem să mă tot duc și să mă întorc zi de zi de la muncă. Câteodată femeile vor puțină aventură în viața lor. O meserie ca asta – ca femeie, văd tot felul de oameni pe care în alte

împrejurări nu i-aș întâlni. Cred că ajung să cunosc o părticică de lume.

O fac pentru senzații tari? Cred că ăsta e cel mai folosit clișeu din lume. Dar clientul își dorea această fantezie. Voia o femeie care să-i spună o poveste.

– Pentru senzații tari? A mușcat momeala.

– Să-ți vinzi trupul este cea mai mare aventură. Sunt sigur că un bărbat n-ar putea s-o facă.

I-am zâmbit cu blândețe și mi-am potrivit peruca. Nu mă ud pe față nici la duș și nu-mi scot niciodată peruca.

– Lucrezi la o firmă!

– Da, dar e secret!

– Nu mai spun nimănui; dezvăluie-mi secretul. Care firmă?

– Dacă-mi spui tu, îți zic și eu.

Am făcut tot posibilul să măresc suspansul. Dacă-mi jucam cărțile, poate avea să mă ceară din nou. Cel puțin asta speram.

– În regulă. Mi-e cam rușine să-ți spun, dar sunt profesor la universitate.

Îmi dădeam seama cât de mândru era de ce făcea și de cine era. Dacă mai obțineam informații, aș fi dat lovitura.

– Glumești! La ce universitate?

– O să-ți dau cartea mea de vizită. Dacă ai și tu una, aș vrea să mi-o dai.

Așa că, dezbrăcați cum eram, am făcut schimb de cărți de vizită. Pe clientul meu îl chema Yasuyuki Yoshizaki. Era profesor de drept la o universitate particulară de mâna a doua din Prefectura Chiba. Yoshizaki și-a pus ochelarii și s-a uitat respectuos la cartea mea de vizită.

– Ce șocant! Deci ești secretară la biroul de cercetare al Companiei G de Arhitectură și Inginerie. Ce persoană distinsă! Cred că ai o responsabilitate imensă.

– Nu-i așa de rău. Fac cercetare și scriu rapoarte despre factorii economici care afectează prețele.

– Păi, practic avem aceeași slujbă. Ai făcut și doctoratul?

În privirea lui Yoshizaki se citeau atât teama, cât și curiozitatea. Voiam să profit.

– O, nu! După ce am absolvit Facultatea de Studii Economice din cadrul Universității Q, nu am mai continuat. Doctoratul mi se părea o corvoadă în plus!

– Ai absolvit Universitatea Q și acum lucrezi ca prostituată? N-am mai auzit așa ceva până acum! Sunt impresionat!

Yoshizaki mi-a umplut paharul cu bere, fiind peste măsură de încântat.

– Sper c-o să ne mai vedem. Să bem pentru următoarea noastră întâlnire.

Am ciocnit paharele.

– De-abia aștept, i-am zis eu. Îi tot puneam întrebări lui Yoshizaki pe când îi studiam cartea de vizită.

– Profesore, pot să te sun la birou? Aș vrea să te întâlnesc fără să mai apelezi la serviciul de escorte. Dacă îi suni, ei iau un comision și eu pierd bani. Poți să-mi dai numărul tău de mobil?

– Nu am celular. Dar poți să mă suni la birou. Dacă le spui că ești Satō de la Universitatea Q, o să știu cine e. Sau poți să spui că ești Satō de la Compania G. Și așa e bine. Secretara mea n-o să-și închipuie că o absolventă a Universității Q e prostituată!

Yoshizaki a chicotit. Doctorii și profesorii erau cei mai senzuali dintre toți. Din ce știam despre lumea lor, majoritatea bărbaților care se supuneau superiorilor lor sau cei care ajunseseră să

ocupe posturi de conducere erau niște idioți. Când mă gândesc cât de mult îmi doream să ajung printre cei mai buni din acea lume, râd cu atâta amărăciune, că mă dor obrajii.

•

După ce am părăsit hotelul, Yoshizaki a început să meargă pe stradă, îndepărtându-se de mine de parcă nu ne-am fi cunoscut niciodată. Dar nu-mi păsa. În schimb inima îmi bătea să-mi sară în piept de încântare. Yoshizaki era interesat de mine ca femeie și asta însemna că era pe cale să devină unul dintre clienții mei fideli. Voi putea să mă întâlnesc cu el în particular, fără ca agenția de escorte să-și tragă vreun ban, ceea ce era ideal în meseria mea. Femeile își vând trupul ca să câștige banii, așa că nu văd de ce să nu stăm singure la colț de stradă. Dar nu e nimic mai periculos decât să-ți faci rost de clienți în alt fel. Dar Yoshizaki era diferit. Era un profesor universitar afabil care părea să fie cu adevărat interesat de mine. Mă bazam că va fi un client fidel.

Fredonam fericită când mă plimbam după acea partidă de sex cu Yoshizaki. Am uitat răceala cu care urma să fiu întâmpinată la agenția de escorte, agresivitatea lui Coadă, felul în care colegii mă desconsiderau, cicăleala mamei, chiar și frica mea de a îmbătrâni și a mă urâți. Mă simțeam victorioasă. Viitorul era luminos. Mă așteptau lucruri bune. Nu mai fusesem demult atât de optimistă. Fusesem pentru prima oară apreciată ca o femeie de afaceri de succes de când începusem să fiu escortă la 30 de ani; eram admirată și solicitată.

L-am apucat pe Yoshizaki de braț. Yoshizaki a zâmbit larg și s-a uitat la mine.

– Arătăm ca doi îndrăgostiți.

– Ce-ar fi să devenim amanți, profesore?

Cuplurile tinere pe lângă care am trecut pe deal s-au uitat la noi, apoi au început să șușotească. „Nu e cam bătrân?" păreau să se întrebe. Nu-mi păsa câtuși de puțin ce gândeau și nu le-am acordat atenție, dar Yoshizaki mi-a dat brațul deoparte, părând confuz.

– Nu dă bine. Ești suficient de tânără ca să fii una dintre studentele mele, iar o greșeală de genul ăsta mă poate costa postul. Să fim mai discreți, te rog!

– Iartă-mă.

Mi-am cerut scuze politicos pentru orice neplăcere ce i-aș fi putut cauza, la care Yoshizaki a dat din mână cu timiditate.

– Nu, nu, nu mă înțelege greșit. Nu te învinovățesc pe tine.

– Știu.

Tot părea supărat și se uita îngrijorat în jurul lui. Când a trecut un taxi pe-acolo, i-a făcut semn să oprească.

– O să iau un taxi restul drumului, mi-a zis el pe când urca în mașină.

– Profesore, când ne mai vedem?

– Săptămâna viitoare. Sună-mă și spune că ești Satō de la Universitatea Q. Secretara mea o să-ți facă legătura.

Mi-a spus acest lucru pe un ton cam arogant, dar nu-mi păsa. Eram fericită. Yoshizaki îmi recunoscuse talentul, superioritatea. Ce noroc că ne întâlnirăm!

Odată ce am ajuns în vârful dealului de pe bulevardul Dogenzaka, m-am întors să mă uit la stația Shibuya. Drumul urca în pantă lină. Era trecut de miezul nopții și briza bătea destul de tare pentru luna octombrie. Îmi vălurea poalele trenciului de la Burberry. Armura mea din timpul zilei era o capă care flutura în vânt; noaptea devenea mantia lui Superman.

Ziua eram o femeie de afaceri; noaptea o curvă. Sub capă era corpul atrăgător al unei femei. Puteam să-mi folosesc creierul și trupul ca să fac bani! Ha!

Luminile de poziție ale unui taxi care urca încet pe deal parcă semnalizau spre mine printre copacii de pe bulevard. „Dacă mă grăbesc, o să-l prind", mă gândeam eu. Arătam superb în această seară, plină de viață. Am luat-o pe o stradă îngustă, pe care se înșirau magazine mici. Poate mă întâlneam cu cineva pe care-l știam. Mai ales în această noapte voiam cu orice preț să le arăt celor de la firmă cine eram eu de fapt.

– Pari să te simți bine.

Un om de afaceri cam la 50 de ani m-a strigat, mijindu-și ochii de parcă era orbit de lumină. Costumul lui gri și pantofii plini de praf erau vechi și fără formă. Sacoul îi era deschis, iar mâneca trasă în jos de cureaua genții negre și grele pe care o purta pe umăr. Am văzut o revistă pentru bărbați ieșind un pic din geantă. Albise aproape complet, iar tenul îi era foarte cenușiu de parcă suferea de o boală a ficatului. Părea genul de bărbat care răsfoia neglijent un ziar sportiv într-un tren aglomerat, nepăsându-i de disconfortul creat celorlalți; genul de bărbat care nu avea niciodată bani. Cu siguranță nu un om care să lucreze la o firmă prestigioasă ca mine. I-am zâmbit încântată. Puțini bărbați mă strigau pe stradă, chiar și când mă adresam eu lor.

– Te îndrepți spre casă? m-a întrebat cu o oarecare timiditate. În vocea lui se ghicea un anumit accent. Cu siguranță nu era din oraș.

Am dat din cap că da.

– Da, asta fac.

– N-ai vrea să bei cu mine un ceai sau altceva?

Cu siguranță nu era interesat de mâncare și nici măcar de băutură. Dar oare ce intenții avea? Mă întrebam eu. Încerca să mă agațe? Își dăduse seama că sunt prostituată?

– Ar fi drăguț.

Aveam alt client! Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Și l-am găsit așa de repede după Yoshizaki. Trebuia să am grijă să nu-l pierd; era noaptea mea norocoasă.

Bărbatul se uita în jos emoționat. Nu era obișnuit cu femeile. Mi-am dat seama că îi era frică de ce avea să se petreacă și am redevenit cea de dinainte. Când am început să lucrez în comerțul cu apă[1] – adică în prostituție – la fel eram și eu. Nu prea înțelegeam ce voiau bărbații și eram foarte neliniștită. Dar acum știu. Nu, nu e adevărat. Încă nu știu. Neștiind nici eu ce să fac, mi-am pus mâna pe brațul bărbatului. Nu a fost atât de încântat de acest gest ca Yoshizaki și s-a dat înapoi din instinct. Vânzătorul ambulant din fața cabaretului se uita la mine și râdea. „Se pare că ai pus laba pe o pradă ușoară nu, fetițo? Să știi că da", mă gândeam eu, pe când mă uitam la vânzător, plină de mine. Mă distram în seara aceea.

– Unde vrei să mergem? m-a întrebat bărbatul.

– La un hotel?

Bărbatul era șocat de cât de directă eram.

– Nu știu, nu prea am mulți bani la mine. Voiam doar să stau de vorbă cu o femeie. Apoi tu ai trecut pe lângă mine. Nu știam că ești genul ăsta de femeie.

– Câți bani poți să-mi dai?

Rușinat, bărbatul mi-a răspuns în șoaptă, cu timiditate.

---

[1] *Water trade* în original (în limba japoneză *mizu-shōbai*) – un eufemism pentru industria divertismentului de noapte din Japonia. (n.tr.)

– Păi, dacă trebuie să plătesc și camera de hotel, în jur de 15 000 de yeni.

– Găsim un hotel ieftin. Unele iau doar 3 000 de yeni. Și eu o să-ți cer 15 000 de yeni.

– În cazul ăsta, cred că am bani...

Când l-am văzut dând din cap, m-am dus în direcția hotelului. Bărbatul a venit după mine. Umărul drept era ușor coborât sub greutatea genții pe care o căra. Chiar era nătâng. Un bărbat penibil. Dar mă strigase, așa că trebuia să mă port frumos cu el.

M-am întors și l-am întrebat:

– Câți ani ai, domnule?

– Am 57.

– Arăți mai tânăr. Credeam c-ai în jur de 50.

Yoshizaki ar fi apreciat complimentul. Dar bărbatul acesta doar s-a încruntat. În scurt timp am ajuns la hotel. Era un hotel pentru întâlniri amoroase de lângă Gara Shinsen, chiar unde începea Murayama-chō. Când i l-am arătat bărbatului, nu a putut să-și ascundă stinghereala. Cred că regreta decizia de a veni cu mine. M-am uitat îngrijorată la el. Dacă încerca să dea înapoi? Trebuia să mă gândesc la ceva ca să-l țin lângă mine, mi-am spus, surprinsă de cât de teamă mi-era. Eram obișnuită ca agenția să se ocupe de toate aranjamentele.

Când am ajuns la intrarea în hotel, bărbatul a scos portofelul. M-am uitat înăuntru și am văzut că avea doar două bancnote de 10 000 de yeni.

– Nu-ți face griji acum, plătești mai târziu.

– A, da? Nu știam.

Bărbatul și-a vârât portofelul în buzunar. Se pare că nu mai fusese niciodată la un hotel pentru întâlniri amoroase. Trebuia

să fac ceva ca să devină un client obișnuit. Nu era un client ideal, dar, dacă el și cu Yoshizaki apelau la serviciile mele, nu mai trebuia să mă bazez pe agenția de escorte. Părea singura scăpare din pasa proastă în care eram, singura mea apărare împotriva îmbătrânirii. Am ales cea mai înghesuită cameră de la etajul al treilea și am intrat în liftul minuscul. Nu părea să încapă mai mult de o persoană în ascensor.

– Să vorbim puțin în cameră! Poate nu-ți dai seama, dar și eu lucrez în lumea afacerilor.

Bărbatul s-a uitat la mine surprins. Cred că se simțea jenat că fusese agățat de o prostituată. Se făcuse roșu în obraji.

– Da, chiar lucrez. Odată ce ajungem în cameră o să-ți dau cartea mea de vizită și o să-ți povestesc tot. În regulă?

– Mersi. Mi-ar plăcea.

Camera era mică și murdară. Patul dublu ocupa aproape tot spațiul. Hârtia shoji care acoperea fereastra era ruptă pe alocuri, iar covorul era plin de pete. Bărbatul și-a pus geanta de umăr pe jos și a oftat. Și-a dat jos pantofii; șosetele îi miroseau.

– Pentru asta am plătit 3 000 de yeni?

– Asta e ce-am găsit. E cel mai ieftin hotel din Maruyama-chō.

– Mersi c-ai încercat.

– Ai vrea o bere?

Bărbatul a zâmbit, iar eu am scos o bere din minibar. Am turnat-o în două pahare și am ciocnit. Bărbatul bea cu înghițituri mici, de parcă lipăia.

– Tu ce meserie ai, domnule? Poți să-mi dai cartea ta de vizită?

Bărbatul a ezitat o clipă, apoi a scos din buzunar un suport șifonat de cărți de vizită.

„Wakao Arai, director executiv adjunct, Chisen Gold Chemicals, Incorporated." Compania avea sediul central în

Meguro. Nu auzisem niciodată de ea. Arai mi-a indicat cu un deget scheletic numele companiei.

– Vindem chimicale angro. Firma are sediul central în prefectura Toyama, așa că nu cred c-ai auzit de ea.

I-am dat cartea mea de vizită cu un gest foarte teatral. Arai era complet șocat.

– Știu că e nepoliticos din partea mea, dar de ce faci așa ceva dacă ai o slujbă atât de bună?

– De ce? Am dat berea pe gât. La muncă nimănui nu-i pasă de mine.

Mi-am arătat un pic din adevăratele sentimente. Până la 30 de ani, am făcut exces de zel. Când am împlinit 29 de ani, am fost trimisă la o altă unitate de cercetare. Yamamoto, rivala mea, a lucrat doar patru ani, apoi a demisionat ca să se căsătorească. Așadar rămâneau în firmă doar patru femei care se angajaseră odată cu mine. Una era la publicitate. Cealaltă la cercetări generale, iar celelalte două în inginerie. Se ocupau cu planificarea arhitecturală. Când am împlinit 33 de ani, am ajuns din nou la cercetare. Dar nu mai era nici o persoană interesantă acolo. Toți bărbații cu care intrasem în firmă fuseseră promovați în administrația internă, unde femeile nu vor avea niciodată acces. Celelalte asistente nu mă plăceau. Cele care absolviseră universitatea și se angajaseră după mine lucrau mai puțin și avansau. Pe scurt, nu mai eram pe aceeași lungime de undă. Nu mai eram printre învingători, ci în rândul învinșilor. Oare de ce? Pentru că nu mai eram tânără. Și eram femeie. Îmbătrâneam și nu-mi mai puteam face o carieră ca lumea.

– M-au afectat toate astea. Vreau să mă răzbun.

– Să te răzbuni? Pe cine? Arai s-a uitat spre tavan. Cred că toți simțim asta din când în când. Cu toții vrem să ne răzbunăm.

Cu toții am fost jigniți într-un fel sau altul. Dar cel mai bine e să continui de parcă nimic n-ar conta.

Ei bine, nu eram de acord cu el. Voiam să mă răzbun. Voiam să umilesc firma, să o iau în râs pe mama pentru ifosele ei și să pătez onoarea surorii mele. Aveam de gând să-mi fac și mie rău. Eu mă născusem femeie, dar nu puteam avea o viață împlinită ca femeie și singura mea realizare fusese că absolvisem Liceul Q de Fete. De atunci totul mersese prost. Ăsta era adevărul – de asta ajunsesem să mă prostituez. Când mi-am dat seama de asta, am început să râd.

– Domnule Arai, aș vrea să-ți mai vorbesc despre viața mea și ar fi bine dacă ne-am mai vedea. Dă-mi 15 000 de yeni. Putem să ne întâlnim aici, să bem o bere și să vorbim. Ce zici? Mă pricep la economie și o să cumpăr eu bere și gustări.

Când m-a auzit făcând oferta pe un ton foarte sincer, ochii lui Arai au scăpărat de dorință. Era primul semn pe care-l primisem în toată acea seară. Bărbații sunt ciudați: trebuie să fie convinși că ei controlează situația.

•4•

4 OCTOMBRIE

SHIBUYA: E (?), 15 000 de yeni

Astăzi am tras un pui de somn toată dimineața pe masa din sala de conferințe. Mă durea îngrozitor spatele din cauza lemnului tare, dar n-am băgat în seamă. Stătusem până la 23.30

la agenția de escorte și am fost singura care n-a primit nici o solicitare. Nici măcar una.

– Ce se întâmplă aici? Alt loc mai bun nu ți-ai găsit unde să dormi? O voce de bărbat m-a făcut să tresar, m-am dezmeticit repede, legănându-mi picioarele la marginea mesei. Era Kabano, cel care-mi spusese că tata fusese amabil cu el când venise în firmă. Kabano avansase mai repede decât mă așteptasem. Fusese manager în departamentul afacerilor generale, iar acum era director executiv. La noi în firmă, rareori îi vedeam pe directori, căci aveau birourile la etajele superioare. Exista un lift pe care-l foloseau doar ei. Firma le pusese la dispoziție mașini cu șofer.

Kabano nu avea vreun talent deosebit, dar era plăcut, nu avea dușmani, ceea ce era suficient ca să avanseze pe scara succesului. Acesta era un aspect al organizării companiei pe care nu-l înțelegeam defel.

– Am auzit cum sforăie cineva, așa că m-am uitat înăuntru și am văzut o femeie dormind buștean. Nu mă așteptam deloc la așa ceva!

– Îmi cer scuze. Mă doare capul.

Am coborât încetișor de pe masă și m-am încălțat cu pantofii pe care-i lăsasem pe covor. Nu am putut să-mi rețin un căscat. Kabano s-a uitat la mine cu nemulțumire. Asta m-a înfuriat. „Care-i problema ta? Voiam să-l întreb. Dacă ești ditamai directorul, crezi că poți să vii aici și să dai ordine? Boșorogul naibii! Ai dat dovadă de ceva tupeu că m-ai trezit!"

– Dacă te doare capul, ar trebui să te duci la cabinetul medical. De asta există, să știi. Domnișoară Satō, sigur te simți bine?

– Ce vreți să spuneți cu asta?

Îmi treceam degetele prin părul lung. Era încâlcit și prea răvășit ca să fie ușor de netezit fără să-l perii cum se cuvine. Dar la ce naiba se uita atâta? În cele din urmă, Kabano și-a luat ochii de la mine.

– Nu înțelegi? Ești îngrozitor de slabă, aproape piele și os. Ești mult mai slabă de când ai venit la noi. Aproape că nu te-am recunoscut.

Sunt slabă și care-i problema? Bărbaților le plac femeile slabe și cu părul lung; nu e de la sine înțeles? Am un metru șaizeci și cinci și patruzeci și cinci de kilograme. Eu zic că sunt aproape perfectă. La micul dejun ronțăi o tabletă gymnema. La prânz mă duc la cantina de la subsol și-mi cumpăr de cele mai multe ori o salată de alge. Câteodată sar peste prânz și nu mănânc aproape deloc orezul alb pus alături. Oricum mă apucă greața ori de câte ori văd o femeie grasă. Cred că e foarte nesimțită de arată așa.

– Dacă mă îngraș, n-o să mai stea bine hainele pe mine.

– Ești îngrijorată de haine? Cu siguranță asta le preocupă pe tinere, dar... domnișoară Satō, cred că ar trebui să consulți un doctor. Eu cred că ești bolnavă. Muncești prea mult?

Dacă muncesc prea mult? Da, poate noaptea? Pe buze mi-a înflorit un surâs pentru scurtă vreme.

– Nu mă spetesc cu munca. Pur și simplu, noaptea trecută a fost cam lipsită de evenimente.

– Despre ce vorbești? m-a întrebat Kabano, îngrijorarea citindu-i-se pe față. Vai, încep să încurc lucrurile. Boșorogul ăsta e director. Trebuie să fiu din nou femeia de zi – și repede. Astăzi nu prea pot să jonglez cu viața mea dublă.

– O, nimic. Voiam să spun că nu au rămas prea multe lucruri de făcut, atâta tot.

– Ei bine, sunt sigur că munca de cercetare poate fi obositoare. Parcă a spus cineva că ai scris o lucrare care a fost apreciată.

– Asta a fost demult. Atunci condițiile erau mult mai favorabile.

Aveam 28 de ani când am scris acea lucrare: titlul era „Investițiile în construcții și imobiliare: crearea de noi mituri". Cei de la editura Economic News au apreciat-o foarte mult. Aceea fusese una dintre cele mai fericite perioade ale vieții mele. Japonia era încă în timpul himerei economice; construcțiile mergeau bine și totul părea de bun-augur. A fost și un bou care mi-a criticat articolul pentru că nu ar avea o strategie bine pusă la punct. Nu am uitat cât de mult m-au supărat remarcile lui.

– Nu-i adevărat. Încă ai foarte mult potențial. Kabano s-a uitat deodată la mine cu o expresie îndurerată pe față. Domnișoară Satō, cred că mama dumitale își face foarte multe griji pentru dumneata.

– Mama? Ce vreți să spuneți cu asta?

Mi-am dus degetul arătător la bărbie și mi-am dat capul într-o parte. De când profesorului Yoshizaki i se păruse că această poziție era foarte drăguță și tinerească, o încercam de fiecare dată când mi se ivea ocazia. Profesorului Yoshizaki îi plăceau femeile care se purtau ca niște domnișoare educate.

– Vreau să spun că mama dumitale ar putea fi îngrijorată că nu ți-e bine și doar pe dumneata te are.

Să știți că aveți dreptate. Sunt vaca ei de muls. Normal că nu vrea să mă piardă. Dacă nu mai aduc bani, n-o să știe ce să facă. Dar eu ce m-aș face? Deodată m-a cuprins frica. Ce se va întâmpla pe măsură ce îmbătrâneam? Dacă mă dădeau afară de la firmă și nu reușeam să fac rost de clienți noaptea, rămâneam fără nici o sursă de venit. Dacă se întâmpla așa ceva, atunci mama o să mă dea afară din casă.

– Înțeleg. O să încerc să fiu mai de nădejde.

Când a văzut cât de schimbată eram, cu câtă seriozitate îi ascultam sugestiile, Kabano a dat din cap aprobator.

– Ce-am discutat azi rămâne între noi, așa că nu-ți face griji. Mă bucur că te-am întâlnit; eu nu prea vin pe-aici. Știu că nu sună bine, dar te-ai schimbat. Arăți de parcă n-ai avea toate țiglele pe casă.

– Dar de ce?

Am stat din nou în acea poziție, cu capul într-o parte.

– În primul rând, ești prea machiată. Nu ți-a mai spus nimeni? Nu zic să nu te machiezi un pic, dar tu ai întrecut măsura. Nu așa trebuie să te prezinți la locul de muncă. Poate că sfatul meu nu o să-ți convină, dar cred că ar trebui să consulți un psihiatru.

– Un psihiatru? Am fost atât de șocată încât aproape am țipat. De ce spuneți asta?

Mi se ceruse să mă duc la un psihiatru la sfârșitul celui de-al doilea an de liceu din cauza tulburării mele alimentare. Mi-au spus că viața mi-era în pericol și au făcut tot felul de presupuneri caraghioase, din cauza cărora mama a izbucnit în plâns și tata s-a înfuriat. Era absurd. Dar mă vindecaseră? Dar la 29 de ani nu mi se spusese același lucru?

Ușa sălii de conferințe s-a deschis și secretara și-a băgat capul înăuntru. Cred că mă auzise țipând. Se uita la mine înmărmurită.

– Domnule Kabano, dumneavoastră sunteți? Ați întârziat.

– Ei bine, atunci trebuie să plec.

Kabano a ieșit valvârtej din sala de conferințe. Bănuitoare, secretara s-a uitat chiorâș la mine. „La ce naiba te uiți așa, javră? Tu nu știi ce înseamnă să fii liberă în timpul nopții, nu-i

așa? Cu siguranță nu te-a dorit nici un bărbat." Vai, deja vorbea curva din mine.

Când m-am întors la cercetare, șeful s-a uitat fix la mine.

– Satō, vreau să discutăm ceva. Acum ce urma, altă predică? Complet scârbită, m-am dus la biroul șefului. Și-a ridicat ochii de pe computer și s-a întors cu scaunul ca să mă privească.

– Știi, e bine să pleci de la birou din când în când. Dar să ai grijă să nu lipsești multă vreme.

– Îmi cer scuze. Mă doare capul foarte tare. M-am uitat la Kamei cu coada ochiului. Ținuta ei era la fel de bătătoare la ochi ca întotdeauna. Astăzi purta un tricou roșu și pantaloni negri. Avea părul strâns la spate și citea cu mare atenție documentele – era întruchiparea femeii de carieră. Doamne, cât o detestam! Completa de minune această scenă jenantă.

– Satō, mă asculți?

Șeful a ridicat enervat tonul. Toți cei din birou și-au întors privirile la mine. Kamei s-a uitat și ea la mine, mi-a întâlnit privirea, apoi și-a ferit-o de a mea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Voiam să-ți spun că, dacă se mai întâmplă o dată, să mă anunți înainte să pleci.

– Îmi cer scuze. Am înțeles.

– Nu mai ești o copilă. Trebuie să fii mai responsabilă. Ai cam întrecut măsura. Ca să fiu sincer, nu știu câți puristi vei mai face aici. Zilele frumoase s-au cam terminat și nimeni nu e de neînlocuit. La noi în departament e un surplus de angajați. Am auzit că cei de la cercetare și planificare vor să facă o restructurare masivă. Așa că te sfătuiesc să fii foarte atentă.

Juca la cacealma. Mă uitam îmbufnată în jos. Eram asistenta managerului, ce mama mă-sii, cum puteau să mă concedieze?

Nu era drept! Oare păteam asta pentru că eram femeie? Pentru că mă prostituam noaptea? Mă simțeam superioară doar gândindu-mă la asta. Eram deosebită. O vedetă mai presus de toți din firma asta de doi bani. Câștigasem premii pentru articolele mele, pe când eram adjunctă la dezvoltare, fiind, din păcate, și o femeie care își vindea trupul. Simțeam cum mă trece un val de mândrie.

– Mulțumesc pentru sfat. O să am mai multă grijă.

După ce fusesem tratată într-un asemenea hal, trebuia să fac ceva să mă calmez, așa că am plecat de la birou ca să-mi fac o cafea. Când am ajuns pe hol, angajații care veneau spre mine s-au împrăștiat la stânga și la dreapta ca să mă evite. Terminați! Să știți că nu sunt un monstru. Simțeam cum mi se urcă sângele la cap, dar apoi m-am gândit la viața mea secretă de noapte și m-am mai liniștit. Trebuia să i-o plătesc cumva lui Coadă, mă gândeam eu. Așa că m-am dus pe holul de la primul etaj, la telefonul cu plată.

– Bună ziua, ați apelat Juicy Strawberry.

Am recunoscut vocea dispecerului. Îmi închipuiam cât de încântate erau acum fetele care așteptau la agenție pe timpul zilei. Am pus o batistă pe receptor, în încercarea de a-mi preface vocea.

– Vreau să vorbesc cu o fată pe nume Kana, cea pe care mi-ați trimis-o noaptea trecută. Clientul are o plângere de făcut și m-a rugat să mă adresez dumneavoastră.

Pe Coadă o chema Kana.

– Ce e?

– Kana a luat bani din portofelul clientului. E o hoață.

Am închis. Doamne, ce bine mă simțeam. De-abia așteptam să mă duc azi la agenție.

Restul zilei m-am tot prefăcut că sunt ocupată și apoi am plecat de la firmă. M-am oprit la un magazin și am cumpărat tocăniță *oden* și un pachet cu chifteluțe de orez. Am mai luat și un cartuș de țigări pentru dispecer. Apoi, foarte mulțumită, am străbătut repede străzile până am ajuns la hotelul unde era agenția. Trebuia să fiu trimisă în seara asta la vreun client, mă gândeam eu cu încăpățânare. Scopul meu de a strânge o sută de milioane de yeni înainte să împlinesc 40 de ani devenea din ce în ce mai greu de atins, dar nu aveam ce să fac dacă fetele nu împărțeau clienții cu mine. Coadă se va supăra, dar voiam să fiu trimisă înaintea ei în seara asta. Am intrat ca o furtună pe ușa agenției.

– Bună seara, fetelor!

Dispecerul s-a uitat la mine, apoi în altă parte. În cameră erau deja cinci sau șase fete care citeau reviste de scandal, se uitau la televizor sau ascultau muzică la căști. Coadă mă ignora.

– Poftim! am zis eu pe când îi dădeam dispecerului cartușul de Castor Mild. Plătisem din buzunarul meu, dar, cum trebuia să-l mituiesc ca să-mi găsească clienți, nu aveam încotro.

– E pentru mine?

Nu-mi dădeam seama dacă dispecerul e surprins sau iritat.

– Da. Mă aștept să-mi găsești clienți în seara asta.

Era suficient. M-am dus la masă, simțindu-mă încrezătoare și am pus jos punga de mâncare. Am sorbit din fiertura *oden* și am ciugulit din chifteluțele cu orez. Telefonul a sunat și toate fetele s-a întors, arzând de nerăbdare. „Trimite-mă pe mine", îl imploram din priviri pe dispecer. Dar el a arătat înspre Coadă.

– Kana-chan, pe tine te-a cerut.

– În regulă.

Coadă s-a dezlipit fără tragere de inimă din fața televizorului. Îmi mâncasem cina și mă simțeam foarte nesatisfăcută. De ce nu fusese Coadă dată afară? După ce a plecat, dispecerul m-a chemat la el. Nu aveam nici un client, așa că nu știam ce dorea. I-am zâmbit drăgăstos pe când mă apropiam de biroul lui.

– Da?

– Yuri-san...

Simțeam că urmează să-mi facă morală. Am încercat să mă țin tare pentru ce avea să spună.

– Yuri-san, ne-am dori să nu mai apelezi la agenția noastră. Tu ai dat telefonul ăla ieri, nu? Nu mai face așa ceva. Kana-chan e una dintre cele mai bune fete pe care le avem.

Fusesem concediată. Nu-mi venea să cred. Stăteam acolo, cu capul în jos. Celelalte fete se prefăceau că nu știu ce s-a întâmplat, dar eram sigură că auziseră.

– Atunci dă-mi cartușul înapoi, i-am spus dispecerului.

•

Mergeam repede pe bulevardul Dogenzaka, pentru că în minte îmi încolțise un plan. Trebuia să găsesc un magazin ca să mă duc la o toaletă și să-mi retușez machiajul. Voiam să-i fur din clienții hoaștei de Marlboro. Nu mă deranja să stau în picioare ore la rând. Îmi dorisem întotdeauna să am clientela mea. Și, cum fusesem dată afară de la agenția de escorte, acum era momentul prielnic să încep. Oricum, cel mai bine era să trec peste amărăciunea pe care o simțisem astăzi din plin.

Vedeam Clădirea 109. Era un adevărat stâlp al modei în mijlocul unei intersecții în formă de Y – Dogenzaka pe o parte, iar pe cealaltă drumul care ducea la Magazinul Universal Tokyu. O mulțime de oameni ieșeau în stradă din ambele părți ale

clădirii. Am trecut pe lângă tineri care se uitau la fetele de lângă ei și pe lângă multe femei care făceau cumpărături. Am ajuns în cele din urmă la toaleta de la demisol. Înăuntru erau multe fete, dar mi-am găsit un loc în fața unei oglinzi și am început să-mi aplic machiajul. Pe pleoape m-am dat cu fard albastru și pe buze cu un ruj mai roșu decât de obicei. Bineînțeles că piesa de rezistență era peruca neagră, pe care o vârâsem în geanta de umăr. Transformarea mea era completă. Yuri-san stătea în fața oglinzii, o prostituată prin excelență, pregătită să facă față unei nopți pline de aventuri. În timp ce mă uitam în oglindă la cât eram de schimbată, simțeam cum devin mai încrezătoare în propriile forțe. N-am nevoie de agenția aia nenorocită! O să am propria afacere.

Mă simțeam la fel de împlinită și triumfătoare ca atunci când Yoshizaki îmi confirmase valoarea. Acum eram gata să-mi apreciez valoarea și să-mi stabilesc prețul. Venise vremea să apuc taurul de coarne. Fără firmă, agenție sau dispecer. Aveam de gând să mă descurc singură și să încep să stau în fața acelei statui a lui Jizō. Acolo aveam de gând să fiu eu însămi, să fiu liberă. Acum mă întrebam de ce-mi păruse rău pentru hoașca de Marlboro. Era o femeie care trebuia respectată, o femeie ca multe altele, până la urmă.

M-am întors din nou pe Dogenzaka, părul lung al perucii fluturându-mi dintr-o parte în alta la fiecare pas pe care-l făceam. Am trecut pe lângă șirul de hoteluri pentru întâlniri amoroase și m-am îndreptat spre statuia lui Jizō. Binevoitorul bodhisattva, Jizō, alina suferințele oamenilor și scurta pedeapsa celor care erau osândiți în iad. În lumina palidă a felinarelor o vedeam pe hoașca de Marlboro în fața statuii așteptând un client. Fuma o țigară. Statuia lui Jizō avea așternută

pe față o expresie blândă și binevoitoare, așa cum stătea pe o porțiune triunghiulară de pământ, în fața unui restaurant vechi japonez. Zona din fața statuii strălucea puțin din cauza cantității de apă care fusese turnată acolo de cei care implorau îndurarea sfântului. Aici voi sta.

– Cum mai merge? am întrebat-o eu pe hoașcă.

S-a uitat chiorâș la mine, cu țigara atârnându-i în colțul gurii. Dar, în ciuda felului în care se purta de obicei, mi-a vorbit cu o politețe prețioasă. Nu mai era violentă ca atunci când încercase să mă alunge.

– Ce vrei? Să știi că nu mă culc cu femei.

– Cum mai merge treaba?

Hoașca de Marlboro s-a uitat la statuia lui Jizō. Parcă ea și cu statuia erau în cârdășie, de parcă trebuia să o consulte înainte să răspundă.

– Păi treaba merge la fel ca întotdeauna.

Când s-a întors să se uite în spatele ei, pielea de pe gât i s-a încrețit precum crepul. Deși era întuneric, ridurile erau totuși vizibile. Purta o elegantă perucă șatenă. Era scundă și îndesată și părea atât de dărâmată, că ți se făcea milă de ea. Era clar că o depășeam, fiind tânără și zveltă. Mă simțeam superioară. Hoașca de Marlboro s-a uitat și ea la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare.

– Mi-am zis să încerc și eu.

– Pff! Hoașca de Marlboro a pufnit puțin și a râs. Apoi s-a întors către statuia lui Jizō și a zis: „Doar Jizō știe dacă vei reuși sau nu. Așa e?"

M-am hotărât să-i spun pe șleau ce voiam: să stau aici și ea să se mute în altă parte.

– Aș vrea să-mi cedezi mie locul chiar acum.

Femeia și-a aruncat furioasă țigara. Când a deschis gura, parcă era altcineva.

– Poftim? Crezi c-o să-ți dau locul meu?

– Păi toți suntem înlocuiți la un moment dat; așa merge viața. Oricum tu nu prea mai ești foarte activă, nu? Am dat din umeri. E timpul să te retragi din branșă, nu crezi?

– Înțeleg! Și tu ai venit aici să mă anunți? Dar să știi că am o droaie de clienți care se așteaptă să mă găsească aici.

Hoașca de Marlboro juca la cacealma. Puteai să-i vezi nu numai sutienul negru prin jacheta ei subțire, ci și pielea de pe piept care se lăsa. Era evident că femeia aceea se apropia de 70 de ani.

– Ei bine, eu nu am clienți acum, i-am spus pe când îi arătam strada părăsită. Se făcuse aproape 20.00 și nu era nimeni acolo. Un tânăr care purta o uniformă albă de bucătar a ieșit din restaurantul de sushi de vizavi. S-a uitat scârbit la noi și părea că vrea să spună ceva, dar, când i-a făcut semn hoașca de Marlboro, s-a strâmbat și a strâns din buze. A scos un furtun aflat lângă restaurant și a început să ude trotuarul și plantele din față.

– Habar n-ai. O să vină clienții, ai să vezi.

Am scos cartușul de Castor Milds din geantă și i l-am dat.

– Uite, îți dau cartușul ăsta dacă pleci și-mi cedezi locul tău.

Hoașca de Marlboro și-a ridicat ochii cu gene rimelate din abundență și s-a uitat la cartușul de țigări. Apoi s-a enervat.

– Măi, fetițo, tu să nu mă iei de proastă. Nu poți să mă cumperi cu un cartuș împuțit de țigări. Eu sunt pe val aici, s-a înțeles? Am un trup pentru care bărbații plătesc. Am ceva ce tu nu ai. Vrei să te uiți? Nu-mi pasă dacă vrei sau nu, eu o să-ți arăt oricum.

Hoașca de Marlboro și-a tras în jos fermoarul de la haină, dezvăluind sutienul negru și carnea fetidă. Apoi m-a apucat de încheietură, ducându-mi mâna la sânii ei. M-am zbătut, dar hoașca de Marlboro era mai puternică decât mă așteptam. Oricum, era prea puternică pentru mine.

– Oprește-te!

– Nu, n-o să mă opresc. Am zis că-ți arăt, și asta fac. Atinge-mă!

Hoașca de Marlboro mi-a dus mâna sub partea dreaptă a sutienului. Mă uitam îngrozită în ochii ei. În loc de un sân lăsat, avea doar o cârpă zdrențuită. Mi-a dus mâna în partea stângă și acolo era moliciunea la care mă așteptam – o carne flască și caldă care mi se scurgea printre degete, de parcă încerca să-mi scape când am atins-o.

– Acum ai priceput? Nu am sânul drept. Acum zece ani am avut cancer. Și de atunci stau aici. La început mi-am făcut griji, eram rușinată. Mă gândeam că nu mai sunt o femeie în toată puterea cuvântului. Dar aveam destui clienți cărora le plăcea de mine pentru că-mi lipsea ceva. Tu ce crezi? Ți se pare ciudat? Ai priceput? Nu, mă îndoiesc. Cum ai putea? Dar așa merge treaba în meseria asta. Așa că nu, nu-ți cedez locul meu. Aici vin bărbații care vor o femeie cu un singur sân. Și sunt mulți! Oricum ești prea slabă. E prea devreme ca să stai sub statuia lui Jizō. Oricum ești prea întreagă. Dacă te crezi așa deșteaptă, aș vrea să-mi arăți ce nu ai.

Hoașca de Marlboro vorbea ca și cum câștigase acea rundă. Mi-am scos legitimația de serviciu.

– Păi uită-te la asta.

– Ce-i asta?

– Legitimația mea de serviciu.

– Nu pot să citesc fără ochelari. Chiar și așa, hoașca de Marlboro a luat actul și și-a mijit ochii. Ce scrie acolo?

– Scrie: Kazue Satō, asistent manager, departamentul de cercetare, Corporația G de Arhitectură și Inginerie. Eu sunt asta.

– I-auzi! E o firmă de primă mână, nu? Dar, dacă ești unul dintre manageri, de ce naiba vrei să te bagi peste mine? Oricum, ți-am cerut să-mi arăți ceva ce *nu* ai. Pun pariu că ești mândră de asta.

– Ba nu sunt. Pur și simplu nu știu ce să-ți arăt.

Chiar nu aveam idee. Pur și simplu nu puteam să-i demonstrez că obiectivele mele din timpul școlii, mândria mea de acum și firma care ar fi trebuit să mă reprezinte aveau ceva în comun cu sânul care îi lipsea ei. Dar se pare că lucrul de care suntem cel mai mândri și acela de care ne e cel mai rușine sunt doar capul și pajura aceleiași monede. Te chinuiesc, dar îți aduc și bucurie în același timp.

Hoașca de Marlboro și-a aprins o țigară. Un bărbat se îndrepta în direcția noastră. Purta un costum cenușiu, o cămașă albă și pantofi negri în picioare. Arăta ca un funcționar din provincie. Avea până și sprâncenele lăsate în jos.

– Hai să punem un pariu, i-am zis eu. Cea care îl convinge să meargă cu ea va avea acest loc.

– În regulă, dar e unul dintre clienții mei fideli.

Hoașca de Marlboro zâmbea de parcă ar fi câștigat.

– Hei! i-a strigat bărbatul. Nu venea nimeni pe aici, așa că orice femeie așteptând în acest colț era o pradă ușoară. Era stupid. Dar și așa se părea că hoașca de Marlboro avea un număr surprinzător de clienți fideli. De aceea eram hotărâtă să-i fur locul.

– Domnule Eguchi, i s-a adresat hoașca de Marlboro bărbatului.

– Ce mai faci? Eguchi se uita la mine fără să zâmbească. Hotărâtă să nu pierd, i-am făcut obișnuita mea propunere.

– Vrei să-ți faci de cap?

– Cine-i asta?

– O fată nouă. N-am avut inimă s-o alung de aici, i-a răspuns hoașca de Marlboro în timp ce își îndrepta peruca.

– Ce zici, domnule Eguchi? am continuat eu.

Eguchi s-a încruntat, gândindu-se ce să facă. Părea să aibă în jur de 60 de ani. Hoașca de Marlboro credea că a câștigat. A râs și a spus:

– Să știi că e tare insistentă.

– Îți fac o reducere, mi-a scăpat mie porumbelul.

Eguchi mi-a răspuns imediat.

– În cazul acesta, sunt de acord.

Hoașca de Marlboro și-a luat geanta de umăr și s-a încruntat.

– Ce ticălos fără inimă ești, Eguchi! Să știi că n-are ce am eu.

– Schimbarea e benefică uneori.

Mă simțeam învingătoare. I-am dat hoștei cartușul de țigări. L-a luat resemnată, dar apoi a zâmbit. Asta m-a enervat.

– Ce-i de râs?

– A, nimic. Dar o să vezi tu mai devreme sau mai târziu, a bălmăjit ea mai mult pentru sine.

„Ar trebui să știi; e timpul să te retragi, javra naibii", îmi spuneam eu. Ha-ha! Învinsesem!

– Poți să mai stai aici până mă întorc, i-am spus eu pe un ton politicos, luându-l de braț pe Eguchi. Avea un braț gros și musculos pentru vârsta lui.

– Acolo o să fie bine. E ieftin.

Eguchi a arătat înspre hotelul unde mă dusesem mai devreme cu Arai. Era cel mai ieftin hotel pentru întâlniri amoroase din zonă. Se părea că Eguchi cunoștea zona.

– De cât timp faci trotuarul?

– De azi. Am intrat pe teritoriul hoaștei de Marlboro, așa că sper să-mi fii client fidel.

– Te miști repede. Cum te cheamă?

– Yuri.

Am continuat să vorbim pe când intram în liftul îngust. Eguchi era foarte curios și se uita la mine cu atenție. Eguchi, Yoshizaki, Arai – cu toții erau la fel. Iar acum erau clienții mei fideli. Simțeam cum încep să mă înveselesc, dându-mi seama că mă descurcam destul de bine în branșa asta.

Ne-am dus în aceeași cameră unde fusesem cu Arai. Se întâmplase acum câteva zile, dar am dat drumul la apa din baie de parcă nu mai fusesem acolo și am scos două pahare. Apoi am luat o sticlă de bere din minibar și am deschis-o. Eguchi stătea pe pat și se uita ce fac. Părea nemulțumit.

– Nu te mai ocupa de asta. Ajută-mă să mă dezbrac.

– Da, domnule, imediat.

Mă uitam surprinsă la Eguchi. Era furios și se înroșise la față. Mă întrebam dacă va fi un client dificil. Dacă era periculos? Am încercat să-mi aduc aminte numele bărbaților care erau considerați periculoși de către agenție.

– Grăbește-te! a țipat Eguchi la mine. L-am ajutat să-și dea jos sacoul, încă șocată. Nu eram obișnuită să dezbrac un bărbat, așa că nu mă descurcam prea bine. Mirosul gelului de păr îmi făcea rău. I-am împăturit cămașa rărită și pantalonii, apoi le-am pus pe un umeraș. Odată ce a rămas doar în maioul lălâi și chiloții îngălbeniți, mi-a arătat picioarele.

– Ai uitat de șosete!

– Scuze.

După ce i-am scos șosetele din picioare, Eguchi a rămas acolo în chiloți, cu brațele încrucișate și picioarele depărtate, de parcă era afurisitul de rege al Siamului.

– Hai, mișcă-te mai repede!

Când mi-am ridicat privirea să văd ce voia, mi-a tras una peste obraz. Am încercat să mă apăr din instinct.

– Nu fi așa violent!

– Taci din gură, curvo, și dezbracă-te. Vreau să fii goală și să te întinzi pe pat.

Era sadic. Oare îi plăceau jocurile perverse? „Ce noroc pe capul meu să am un client bolnav la cap", mă gândeam eu. Tremuram în timp ce mă dezbrăcam. Când am rămas goală-pușcă, m-am suit în pat și am rămas acolo îngrozită. Când Eguchi și-a lătrat porunca, credeam că mă înșală auzul.

– Vreau să văd cum te caci.

•5•

2 DECEMBRIE

SHIBUYA: YY, 40 000 de yeni

SHIBUYA: VAGABOND (?), 8 000 de yeni

Odată ce-am început să stau în fața statuii Jizō, am fost mulțumită. Evident că se mai întâmpla ca bucătarul de la restaurantul de vizavi să arunce apă pe mine sau un trecător

să mă insulte, dar senzația că mă descurcam de una singură, folosindu-mă de trupul meu, era ceva ce nu simțisem niciodată la slujba mea de zi. Și eram încântată că rămâneam cu toți banii câștigați și că nu-mi mai reținea agenția nici un comision. Asta însemna, credeam eu, să intri în afaceri. De aceea îi plăcuse așa mult hoaștei de Marlboro și nu voia să se mai lase de meserie.

Chiar nu mă așteptasem ca baba să-și părăsească locul atât de repede. După ce am terminat cu Eguchi în acea noapte, m-am dus din nou la statuia lui Jizō. Eguchi fusese atât de sadic și de dezgustător, încât eram sigură că hoașca de Marlboro mă păcălise să merg cu el.

– Ce pervers! am exclamat eu când am văzut-o. Stătea ghemuită pe trotuar ca un copil și desena ceva cu o piatră. Sunetul făcut de piatra care se freca de asfalt era strident. Și-a ridicat privirea când m-a auzit și a pufnit în râs.

– Deci ai făcut-o?

– Da, și nu cred că o să mă mai lase în hotel prea curând!

– Ești mai curajoasă ca mine, mi-a spus ea în timp ce se ridica în picioare. Dacă vrei locul meu, te las.

Părea prea ușor.

– Da?

– Da, m-am săturat. Nu mai pot să fac față dorințelor lui Eguchi. Asta înseamnă că a sosit vremea să mă retrag.

A doua zi, nici urmă de hoașcă în fața statuii lui Jizō. Cât de ușor ieșise din scenă și ce debut surprinzător avusesem eu. Totul era atât de penibil.

Dar, chiar și așa, era greu să faci trotuarul noapte de noapte, iar a doua zi la firmă eram epuizată. Partea bună e că nu prea făceam mare lucru. Doar tăiam articole interesante din ziarele

economice. Mă gândeam să i le dau lui Yoshizaki. Din moment ce nu plăteam pentru xeroxuri, am făcut copii la toate articolele și le-am pus în albume. În scurt timp, adunasem suficient material pentru trei albume. Mai scriam și scrisori romantice, felicitări și altele, timp în care mă prefăceam că întocmesc multe rapoarte. Ba, mai mult, mă obișnuisem să ies din birou și să dorm în sala de conferințe goală. Și, cum pe propriul birou erau munți de hârtii, îmi luam prânzul în toaleta femeilor. Colegii au început să mă evite din ce în ce mai mult. Odată eram în lift și am auzit o femeie șoptind în spatele meu: „Am auzit că i se spune fantoma biroului". Dar nu-mi păsa câtuși de puțin ce spuneau alții despre mine. Eram eu însămi doar noaptea. Acum mi se părea ridicol să mențin un echilibru.

În decembrie, după ce îl cunoscusem pe Yoshizaki și mă dusesem cu el la hotel, mă îndreptam înspre statuia lui Jizō, când mi-am scos portofelul din geanta de umăr și l-am strâns mulțumită. Eram fericită. Yoshizaki îmi dădea 30 000 de yeni de fiecare dată când ne întâlneam, dar astăzi, după ce i-am făcut cadou albumul plin de articole tăiate din ziare și altele, mi-a mai oferit 10 000 de yeni. Dat fiind că reacționase așa, eram hotărâtă să decupez în continuare articole pentru el. Atunci am observat că un alt bărbat stătea în fața statuii Jizō.

– Hei, fato!

Purta pantaloni negri cu pliuri și o geacă albă de aviator. Pe piept era cusut cu fir de aur un leu. Era tuns scurt. Am iuțit pasul, crezând că am un client.

– Mă așteptai? l-am întrebat eu bucuroasă. Vrei să ne facem de cap?

– Să-mi fac de cap cu tine?

Bărbatul râdea batcojoritor și își trecea mâna prin păr.

– Nu cer prea mult.

– Stai un pic. Tu nu știi cine sunt, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

Bărbatul și-a vârât amândouă mâinile în buzunare, iar partea din față a pantalonilor i s-a umflat ca un lampion.

– Eu fac parte din Organizația Shōtō care controlează ce se întâmplă pe-aici. Ești nouă, nu? Am auzit că e o altă fată în față la Jizō, așa că am venit pe-aici să mă interesez. De cât timp ești aici?

Odată ce mi-am dat seama că e membru al unei bande yakuza care venise să scoată bani de la mine, m-am pus în gardă și am făcut câțiva pași înapoi. Dar se purta frumos și vorbea cu blândețe.

– Sunt aici de două luni în locul hoaștei de Marlboro.

– Baba aia? Să știi c-a murit.

– Serios? Cum așa?

– Cred că era bolnavă. I s-a înrăutățit starea așa de mult că nu a mai putut să stea pe-aici. Bărbatul a răspuns repede de parcă nu era grija lui. Dar asta-i în trecut. Tu trebuie să fii sigură că organizația mea te va apăra. E periculos ca o femeie singură să stea pe-aici. Ieri o prostituată a fost bătută destul de rău de un client. I-a fracturat craniul. Dacă nu te uiți cum trebuie la unii, o iau razna. E prea periculos să stai aici fără să te protejeze cineva.

– Mersi, dar sunt bine.

Mi-am înșfăcat geanta de frică să nu-mi ia banii și am scuturat din cap.

– Asta crezi acum, pentru că n-ai văzut ce-am văzut eu. Dar e suficient să ai un client nasol și pe urmă e prea târziu.

Organizația mea va avea grijă de tine. Și te va costa doar 50 000 de yeni pe lună.

50 000 de yeni? Cred că glumea! Nici prin cap nu-mi trecea să mă învoiesc.

– Îmi pare rău, dar nu câștig destul cât să acopăr taxa. Nu-mi pot permite să plătesc 50 000 de yeni.

Yakuza m-a privit drept în ochi. Vedeam că încerca să mă măsoare din cap până în picioare, așa că i-am susținut privirea. Asta l-a făcut să râdă.

– În regulă. Să vedem cum merge. O să te las să te gândești. Dar o să mai auzi de mine.

– Am înțeles.

Yakuza a luat-o înspre Gara Shinsen. Știam că se va întoarce. Cu siguranță puteam să scap din asta, mă gândeam eu, în timp ce-mi umezeam buzele. Nu mă mira că yakuza încerca să profite de cineva care lucra pe cont propriu. Bănuiam că mă puneau la încercare. Mi-am scos carnetul și am încercat, în beznă, să adun banii câștigați în ultimele două luni. Erau aproape 50 000 de yeni. Nu voiam să le dau toți banii celor din yakuza. Eram reticentă pentru că strânsesem doar jumătate din cei o sută de milioane de yeni – visul meu.

– Hei, tu! Ești pe felie sau nu?

Fusesem atât de concentrată să-mi calculez venitul încât nu-l observasem pe bărbatul care stătea fix lângă mine. Timp de un minut am crezut că yakuza se întorsese cu tovarășii lui, așa că m-am uitat îngrijorată prin jur. Dar bărbatul din fața mea era clar vagabond. Avea în jur de 50 de ani și purta o haină neagră peste niște pantaloni gri de camuflaj. Ținea în mână două plase jegoase de pânză și trăgea după el un cărucior de cumpărături ca vai de el.

– Da, sunt. Mi-am pus repede carnetul în geantă.

– Ce s-a întâmplat cu femeia în vârstă care stătea aici?

– A murit, era bolnavă.

Vagabondului i s-a tăiat respirația.

– Glumești! Nu vin și eu o dată și moare? Era o femeie de treabă. Foarte bună la suflet.

– Domnule, erai unul dintre clienții hoaștei de Marlboro? Dacă da, pot să am eu grijă de tine?

– Da?

– Ești vagabond, nu?

Hainele pe care le purta bărbatul nu erau la fel de jegoase ca lucrurile pe care le căra după el. Bărbatul a tresărit când a auzit întrebarea mea și și-a plecat privirea.

– Da. Așa și?

– Nu mă deranjează.

Vagabond sau nu, tot client era. Am dat din nou din cap că da și am început să ne târguim. Bărbatul a oftat ușurat și s-a uitat prin zonă.

– Ideea e că n-am bani de hotel, așa că bătrâna făcea sex cu mine pe un teren viran de lângă gară.

Un teren viran? Era prea mult, dar, dacă nu ne vedea nimeni, nu cred că putea să fie prea rău. Atâta timp cât primeam bani, cui îi pasă unde se întâmplă?

– Cât ești dispus să-mi dai?

– Cam 8 000.

– Cât îi dădeai bătrânei?

– Uneori 3 000, alteori 5 000. Dar tu ești tânără. M-aș simți prost dacă nu ți-aș da puțin mai mult.

Mă simțeam bine să-mi spună cineva că sunt tânără. Am ridicat opt degete și am simțit cum mi se ridică și moralul.

– În regulă. Opt să fie.

Ne-am îndreptat spre Gara Shinsen. Când am ajuns într-un loc mai înalt de unde se vedea gara, la jumătatea drumului spre vârful dealului, am găsit un teren viran. Se părea că urma să se construiască acolo o clădire. Se montaseră schele și erau și materiale de construcție. Era un loc perfect. Mi-am dat jos trenciul la umbra unei schele. Vagabondul și-a pus plasele jos într-o parte și mi-a șoptit la ureche:

– Vreau să ți-o trag pe la spate.

– Bine.

I-am dat bărbatului un prezervativ, m-am întors, m-am sprijinit cu mâinile de schele și mi-am ridicat șoldurile.

– E frig, așa că grăbește-te.

Bărbatul a intrat în mine. Ce fel de om era? De unde era? Atâta timp cât eram plătită, nu-mi păsa. Acum aveam sentimente simple, puternice. M-am bucurat când mi-am dat seama de asta. Bărbatul s-a înfipt în mine cu putere înainte să termine. Am scos pachetul de șervețele pe care îl luasem în Gara Shibuya – mulțumită Companiei Takefuji – și m-am șters. Bărbatul și-a tras pantalonii și a zis:

– Mersi. Ești tare drăguță. Să știi că apreciez. Te mai caut când am bani.

Apoi mi-a pus un teanc de bancnote jegoase în mână. Le-am netezit în timp ce le număram; da, erau opt. L-am văzut pe vagabond cum pleca de pe terenul viran și mi-am pus bancnotele în portofel. Prezervativul folosit, pe care îl aruncase în iarba uscată și călcată în picioare, îl luasem din camera de hotel unde mă culcasem mai devreme cu Yoshizaki. Așa e, o să fac mizerie, o să fac scandal pe stradă; o să fac ce vreau! M-am uitat la cerul noptatic – cerul rece, rece. Crengile copacilor se

clătinau, dar eu eram plină de viață. Nu mă simțisem niciodată mai liberă sau mai fericită. Puteam să satisfac orice dorință a unui bărbat. Eram o femeie de nădejde.

•

Când m-am întors la statuia lui Jizō în acea noapte, am văzut o femeie stând în locul pe care îl moștenisem pe drept de la hoașca de Marlboro. Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, era o străină. M-am înfuriat. Dar imediat ce m-am apropiat îndeajuns mi-am dat seama că era Yuriko. Totuși, Yuriko habar n-avea cine sunt. S-a uitat la mine cu nepăsare, părând la fel de proastă ca și pe vremuri, în școală. Eu am privit-o cu atenție. Ce mândră fusese odată de sânii ei plini! Acum păreau fleșcăiți, aproape ca ai unei matroane. Ridurile din colțurile ochilor erau adânci și astupate cu fond de ten. O jignire și mai mare adusă frumuseții de altădată era bărbia dublă pe care o avea acum. Dar era acolo, într-o haină de piele roșie și o fustă minusculă de un argintiu țipător. Îmi venea să râd, dar am reușit să mă stăpânesc.

– Yuriko!

Yuriko s-a uitat la mine uimită. Încă nu-și dăduse seama cine eram.

– Cine ești?

– Nu-ți amintești?

Devenisem o femeie atât de schimbată, că Yuriko nu mă recunoștea. Pe de altă parte, Yuriko era hidoasă acum. Asta m-a făcut să mă simt bine. Trebuia să râd. Bătea un vânt rece din nord. Lui Yuriko îi era frig și a încercat să-și tragă peste piept haina sumară de piele. Pe mine nu mă deranjau vânturile reci sau altceva de genul ăsta. Tocmai mă întorsesem după ce făcusem ceva treabă pe afară. Mă îndoiesc că poți să

faci așa ceva, tu, fostă frumusețe! Târâtură! La naiba, poate că te-ai născut târfă și mai faci încă meseria asta, din câte știu, dar, Doamne, ce urâtă ești acum!

– Poate ne-am întâlnit pe la vreun club? a întrebat Yuriko pe un ton afectat.

– Mai încearcă o dată. Măiculiță, cât ai îmbătrânit! Uite ce riduri ai pe față! Și toată grăsimea asta! Abia te-am recunoscut.

Yuriko s-a încruntat și și-a întins gâtul ca să mă vadă mai bine. Era așa obișnuită să fie în centrul atenției, că mai avea și acum o atitudine de regină chiar și în cele mai mărunte gesturi. Fusese atât de frumoasă și îndrăgită, că oamenii simțeau, firește, nevoia să se ia de ea.

– Când eram tinere, ne deosebeam ca lumina de întuneric. Dar uită-te la noi acum. Nu mai suntem așa diferite. Cred că suntem la fel sau ar fi mai corect să spunem că ai ajuns mai prejos decât mine. Ce n-aș da să te arăt prietenilor tăi acum!

Yuriko s-a uitat lung la mine. Da, în ochii ei am văzut ura pe care mi-o purta. Avea ochi care înțelegeau tot ce era în jurul ei, indiferent cât se prefăcea că nu știe. Mi-am adus aminte de sora mai mare a lui Yuriko. Știa oare cât de urâtă ajunsese Yuriko? Am simțit nevoia s-o sun imediat. Fusese întotdeauna complexată din cauza lui Yuriko, așadar îmi închipuiam că plecase și ducea acum o viață amărâtă pe undeva.

– Ești Kazue Satō, nu-i așa?

Yuriko reușise în sfârșit să mă recunoască. Se părea că îmi vorbește de sus. Incapabilă să-mi stăpânesc mânia, i-am dat un brânci pe neașteptate. Mâna mi s-a afundat imediat în carnea ei moale.

– Ai înțeles în sfârșit cine sunt! Ți-a luat mult timp. Ăsta-i teritoriul meu, să știi. N-ai voie să agăți bărbați aici!

– Teritoriu?

Ce cretină! Nu-și dăduse încă seama ce făceam eu acolo. Nu-mi venea să cred că există o persoană așa de proastă. Ce era așa greu de crezut că eram prostituată?

– Sunt prostituată.

– De ce tocmai tu? Răspunsul meu a părut s-o uimească pe Yuriko. Arăta de parcă era cât pe ce să se împiedice, dar i-am mai pus o întrebare: Deci de ce te prostituezi?

Era o întrebare inutilă. De când era la gimnaziu, Yuriko își croise drumul în viață cochetând cu bărbații. O fetișcană ca Yuriko n-ar fi reușit să trăiască fără bărbați. Pe de altă parte, eu eram o fată deșteaptă și silitoare care putea foarte bine să trăiască fără bărbați. Și totuși, eram acum amândouă – prostituate – două femei de stradă care dăduseră nas în nas în fața statuii lui Jizō. Două torente care curgeau în aceeași direcție. Am crezut că fusese intervenția destinului și m-am simțit mulțumită.

Yuriko a început să se roage de mine:

– Nu crezi c-ai putea să mă lași în locul ăsta în nopțile în care nu vii aici?

Firește că mi-ar fi fost greu să-mi văd de treabă aici 365 de zile pe an. Indiferent cât de fragilă avea să fie poziția mea la firmă, nu concepeam să demisionez vreodată. Aveam nevoie de salariul de acolo ca să-mi întrețin mama. Pe deasupra, era mult mai bine să-i las din când în când locul lui Yuriko decât să vină aici altă femeie care să-mi ia clienții cât nu lucram. Și apoi, mai era problema cu cei din yakuza. Mi-era frică să nu mă urmărească pentru a-și încasa taxa de protecție. M-am uitat cu luare-aminte la corpul gras al lui Yuriko și am început să-mi fac un plan.

– Vrei să te las în colțul ăsta?

– Te superi?

– Păi nu, dar cu o condiție. Am prins-o pe Yuriko de braț. Nu mă deranjează să te folosești de colțul ăsta când nu sunt eu aici, dar trebuie să te îmbraci ca mine, înțelegi?

În nopțile când nu puteam să vin, Yuriko avea să-mi țină locul – ca și cum aș fi fost chiar eu. M-am gândit că era o idee genială.

•6•

3 DECEMBRIE

SHIBUYA: NIȘTE STRĂINI (?), 10 000 de yeni

În ziua ce a urmat întâlnirii cu Yuriko a fost o vreme ca de primăvară. E greu să agăți un client în timp ce te lupți cu vânturile înghețate din decembrie; vremea friguroasă le taie cheful de amor. E mult mai ușor în nopțile calde, când clientul e foarte binedispus. Văzând ce vreme bună e, mi-am închipuit că voi avea o noapte fructuoasă financiar. Unul dintre aspectele interesante ale statului într-un colț e să observi cum influențează mersul afacerilor vremea și buna dispoziție a clienților. În fiecare zi e altfel. Când lucram la agenția de escorte, nu avusesem timp să fac astfel de observații.

M-am îndreptat spre statuia lui Jizō în toane foarte bune, fredonând un cântecel. Când am ajuns acolo, am așteptat-o pe Yuriko. Nu prea trăgeam nădejde că va veni. Ce naiba era în capul ei? Mi-era greu să-mi închipui. Când eram la liceu,

ea ieșea în evidență dintre toate fetele. Era așa frumoasă că era greu s-o abordezi. Și, pentru că privea întotdeauna în gol, fără să se uite la ceva anume, părea și mai inaccesibilă. Eram tot timpul prea intimidată ca să-i vorbesc. Și nu pentru că era distrată; se pricepea de minune să sesizeze diferența, chiar și infimă, între ea și alții. Dacă îi punea cineva o întrebare, răspundea. Altfel nu scotea o vorbă. Așa era Yuriko. Și o disprețuiam pentru aerele de superioritate pe care și le dădea. Dar frumoasa noastră Yuriko s-a urâțit din ce în ce mai mult pe măsură ce a înaintat în vârstă. Destinul a urmărit-o și a distrus-o. Timpul are darul de a estompa diferențele între oameni. Eu, îmbătrânind, am dobândit stimă pentru persoana mea și sentimentul că le sunt superioară altora. Spre deosebire de Yuriko, acum părăsită și săracă, eu aveam o slujbă grozavă la o mare firmă. Presupun că și educația pe care am primit-o într-o familie onorabilă a contribuit mult la poziția mea actuală în societate. Pe când stăteam acolo și mă gândeam la toate acestea, îmi venea să pufnesc în râs. Familie onorabilă! Ce glumă bună! Se destrăma.

– Sfinte Jizō, sunt cu totul altă femeie acum. Și sunt nespus de fericită!

Un zâmbet mi-a luminat fața, m-am uitat cu admirație la Jizō, care surâdea liniștit, de parcă răspundea bucuriei mele. Am scotocit în poșetă după cea mai strălucitoare monedă de zece yeni, am pus-o în fața statuii și mi-am împreunat mâinile să mă rog.

– Sfinte Jizō, dă-mi, te rog, cinci clienți în noaptea asta. Acesta-i obiectivul pe care mi l-am stabilit. Misiunea mea e să-mi ating scopul. Te rog, fă tot ce poți să mă ajuți!

Înainte să-mi termin rugăciunea, am văzut doi tineri care păreau studenți, îndreptându-se spre mine din direcția Gării Shinsen și vorbind încet între ei.

– Ce repede mi-ai îndeplinit dorința! Îți mulțumesc din suflet.

Studenți m-au zărit stând acolo în întuneric și s-au uitat la mine de parcă văzuseră o fantomă. Atunci le-am strigat:

– Hei, băieți, n-aveți chef de puțină distracție? Ei au părut uimiți și și-au dat coate.

– Haideți! O să fie grozav. Să ne distrăm un pic.

Studenții erau tineri. S-au uitat la mine cu scârbă, s-au întors cu spatele și au fugit de acolo. Mi-am amintit cum încercau colegii mei de serviciu să-mi evite privirea, de parcă vedeau ceva dezgustător. Chiar și mama și sora mea mai mică, de câte ori se uitau la mine, se dădeau înapoi. Se părea că oricine mă privea nu putea să-mi suporte înfățișarea.

Oare întreceam orice limită? N-aveam idee cum le păream altora. Am pornit-o în direcția în care o luaseră cei doi băieți.

– Hai s-o facem lată! Haideți! Vă rezolv pe amândoi. Mergem la un hotel și vă satisfac pe amândoi pentru 15 000 de yeni. Ce ziceți?

Cei doi au rămas tăcuți. Au început să fugă când m-au văzut în spatele lor. Dar nu putem să-mi las prada din gheare! Apoi am auzit imediat o voce strigând:

– Încercați cu mine. Vă fac pe fiecare, pe rând.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Femeia de pe stradă, cu brațele larg deschise, arăta exact ca mine. A încercat să se pună în calea băieților care treceau pe lângă ea. Luați prin surprindere, tinerii s-au oprit.

– Vă iau mai puțin – 5 000 de yeni fiecare.

Părul negru al perucii îi ajungea până în talie. Purta un trenci Burberry ca al meu, pantofi negri cu tocuri înalte și o geantă maro pe umăr. S-a uitat după ei, apoi s-a întors și a dat din umeri.

– S-au cărat.

– Bineînțeles, i-ai îngrozit.

Eram furioasă, dar lui Yuriko nu părea să-i pese.

– Nu te mai strofoca. E încă devreme. Ce crezi, Kazue? Arăt ca tine?

Yuriko și-a deschis trenciul. Dedesubt avea un taior ieftin albastru. Semăna cu acela pe care îl purtam eu. M-am uitat fix la stratul gros de fard de pe fața ei. Arăta ca un clovn. Era hidoasă. Oare așa arătam eu? Eram furioasă.

– Crezi că așa arăt eu?

– Da, chiar așa, Kazue. Arăți ca un monstru.

– Păi ce s-a întâmplat cu metisa frumoasă care erai? Acum ești grasă și urâtă.

Yuriko a zâmbit disprețuitor, buzele țuguindu-i-se ca ale străinilor.

– Râzi cât vrei, dar nici tu nu ești mai brează.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o. Nu arăt ca o femeie de afaceri?

Yuriko și-a întors spre mine privirea golită de expresie și a pufnit în râs.

– Nu, eu nu văd așa ceva. Nu arăți ca o femeie de afaceri și nici ca una tânără. De fapt, nu arăți nici măcar ca o femeie între două vârste. Nu arăți decât ca un monstru. M-o-n-s-t-r-u.

M-am uitat cu luare-aminte la Yuriko, imaginea mea din oglindă. Amândouă eram monștri.

– Păi, dacă eu sunt un monstru, atunci și tu ești, Yuriko.

– Mda, așa cred și eu. Două târfe îmbrăcate la fel, care pândesc la colțul străzii, sunt probabil îngrozitoare. Dar să știi că există bărbați pe lumea asta cărora le plac monștrii. E ciudat dacă te gândești mai bine. Pe de altă parte, ai putea spune că bărbații au făcut din noi niște monștri. Kazue, când mă lași să stau aici? Dacă sunt probleme, mă duc să stau în fața Gării Shinsen.

– Absolut deloc, am spus eu pe un ton categoric. Gara Shinsen e în teritoriul meu. Am moștenit zona de la hoașca de Marlboro și, dacă nu faci ce-ți spun, nu voi împărți cu tine nici o părticică din ea.

– Hoașca de Marlboro? a întrebat Yuriko, nepărând prea interesată și uitându-se în sus la statuia lui Jizō.

– Asta-i femeia bătrână care lucra în această zonă. A murit imediat după ce s-a retras din afaceri.

Yuriko a zâmbit compătimitor. Dinții ei aveau pete galbene de la fumat.

– Ce nasol e să pleci așa de pe lumea asta! Eu cred c-o să fiu omorâtă de un client. Probabil că și tu, Kazue. Așa se întâmplă când lucrezi pe stradă. În clipa în care va apărea un tip căruia îi plac monștrii, poți să fii sigură că ne va face felul; și ție, și mie.

– De ce dracu' gândești așa? Ar trebui să ai o atitudine mai optimistă!

– Nu cred că asta e o atitudine pesimistă. Yuriko a scuturat din cap în semn de negare. După ce m-am prostituat douăzeci de ani, am ajuns să-i cunosc pe bărbați așa cum sunt ei. Poate ar trebui să spun că știu cine suntem *noi* cu adevărat. În adâncul sufletului, un bărbat urăște o femeie care își vinde trupul. Și orice femeie care își vinde trupul îi urăște pe cei care o plătesc

pentru asta. Dacă ajung împreună doi oameni care simt atâta ură, cineva o să fie omorât în scurt timp. Eu doar aștept să vină ziua asta. Când va veni, nu am de gând să lupt pentru viața mea, ci să mă las omorâtă.

Mă întrebam dacă Yoshizaki și Arai mă urau. Dar sadicul Eguchi? Nu înțelegeam perspectiva lui Yuriko. Văzuse ea în viitor? Văzuse iadul care o aștepta? Pentru mine era altceva, nu? Mă bucuram de cele mai multe ori când îmi vindeam trupul, deși recunosc că uneori o făceam pentru bani.

Luminile de neon pâlpâiau deasupra intrării în hotelul pentru întâlniri amoroase. În acea clipă, chipul lui Yuriko plutea în întuneric precum acela al unui înger. Mi-a amintit din nou de frumusețea ei eterică din anii de liceu. Aveam impresia că mă întorc în timp.

– Yuriko, tu îi urăști cu adevărat pe bărbați? Am crezut întotdeauna că îți plac așa de mult, că nu te mai saturi de ei.

Yuriko s-a întors spre mine să mă privească. Când i-am văzut chipul în fața ochilor, arăta din nou ca o femeie grasă între două vârste.

– Urăsc bărbații, dar îmi place enorm să fac sex. Pentru tine e invers, nu-i așa, Kazue?

Mă întreb: oare iubesc bărbații și urăsc sexul? Oare cutreier străzile doar ca să mă apropii de bărbați? Cred că fac lucrurile pe dos. Întrebarea lui Yuriko m-a șocat.

– Dacă tu și cu mine am fi o singură ființă, totul ar fi perfect. Am fi în stare să ducem o viață minunată. Dar, pe de altă parte, dacă îți dorești o viață perfectă, cel mai bine e să nu te naști femeie.

– Deci, Kazue, când ai să mă lași să lucrez în colțul tău?

– Vino după ce plec eu. Eu iau întotdeauna ultimul tren de 00.28 spre Fujimigaoka. Dacă vii după ora asta, n-am nimic împotrivă. Poți să stai tot restul nopții.

– Ești prea bună cu mine. Îți mulțumesc foarte mult, a spus Yuriko sarcastic.

A pornit spre Gara Shinsen, cu pulpanele hainei fluturându-i în vânt. Mi-am ridicat ochii spre statuia lui Jizō, iritată. Simțeam că Yuriko mă pângărise cu prezența ei atât pe mine, cât și locul în care stăteam.

– Sfinte Jizō, sunt eu un monstru? Cum de am ajuns un monstru? Spune-mi ce să fac, rogu-te.

Firește că sfântul nu mi-a vorbit. M-am uitat la cerul nocturn. Reclamele de neon de pe Dogenzaka îi dădeau o nuanță de roz. Auzeam vântul bătând sus, prin crengile copacilor. Se făcea și mai rece cu fiecare minut care trecea. Văzând coroanele arborilor fremătând, mi s-a risipit buna dispoziție pe care o avusesem mai înainte. Un ger amarnic se lăsase în timpul nopții. „În clipa în care va apărea un tip căruia îi plac monștrii, poți să fii sigură că ne va face felul; și ție, și mie". Profeția lui Yuriko îmi răsuna mereu în minte, dar nu mi-era frică de bărbați; mi-era frică de monstrul care ajunsesem. Mă întrebam dacă mai era posibil să fiu din nou ca înainte. Am auzit o voce în spatele meu.

– E asta statuia unui zeu? Jenată că eram luată pe neașteptate, mi-am aranjat repede peruca și m-am întors să mă uit în jur. Am văzut un bărbat în blugi și o haină de piele neagră. Nu era prea înalt, dar musculos. Părea să aibă vreo 35 de ani. Am simțit un val de dorință. În ultimul timp, majoritatea clienților mei fuseseră fie bătrâni, fie vagabonzi.

– Te-ai rugat aici mai înainte, nu? Așa că presupun că e un zeu.

Era străin. Am ieșit din întuneric și m-am uitat cu atenție la chipul bărbatului. I se rărea părul, dar era totuși arătos. Părea că o să fie un client bun.

– Da, e un zeu. Zeul meu.

– Serios? Păi are cu siguranță un chip frumos. Trec destul de des pe aici și mă întreb mereu ce fel de statuie e asta.

Bărbatul vorbea foarte calm și politicos. Foarte calm. Dar mi-era greu să înțeleg ce voia să spună.

– Locuiești prin apropiere?

– Da, am un apartament într-o clădire de lângă Gara Shinsen.

„Am putea să mergem acolo și să economisim costul unei camere de hotel." Am început să fac calcule în minte. El nu părea să-și dea seama că sunt prostituată. Ciudat, a continuat să-mi pună întrebări: Pentru ce te rugai?

– Îl rugam pe zeu să-mi spună dacă arăt sau nu ca un monstru.

– Monstru? Bărbatul părea surprins de vorbele mele și s-a uitat cu luare-aminte la chipul meu. Cred că ești o femeie drăguță.

– Mulțumesc. În cazul ăsta, n-ai vrea să-mi cumperi farmecele?

Uimit, bărbatul a făcut câțiva pași înapoi.

– Nu pot. N-am prea mulți bani.

Bărbatul a scos din buzunar o bancnotă de 10 000 de yeni, împăturită cu grijă. M-am uitat la fața lui, care părea de om cinstit, întrebându-mă ce fel de tip era. Știam din experiență că există două categorii de clienți. Majoritatea sunt lăudăroși, își ascund adevăratele sentimente și spun tot felul de minciuni.

Se poartă de parcă au bani și sunt dispuși să-i cheltuiască. Dar în realitate sunt falițti și trebuie să fii atentă să nu te tragă pe sfoară. Oricum s-ar manifesta, sunt niște mincinoși și se așteaptă să-i minți și tu că-i iubești. Cealaltă categorie se întâlnește mai rar, fiind formată din bărbați cinstiți. Îți spun de la bun început că n-au bani și apoi negociază prețul la sânge. Bărbații din această categorie vor de obicei doar sex, fără iubire, pasiune sau alte vrăjeli din astea. Eu nu mă pricep să tratez cu bărbații cinstiți. Sunt doar o prostituată care știe să facă sex în poziția misionarului.

– Asta-i tot ce ai? l-am întrebat.

– Am acești 10 000 de yeni, dar nu pot să-i cheltuiesc pe toți. Trebuie să-mi păstrez ceva ca să mă întorc mâine în Shinjuku.

– Păi să vedem. Ca să ajungi în Shinjuku din Shibuya și înapoi, îți ajung 300 de yeni pentru drumul dus-întors.

Bărbatul a scuturat din cap.

– Trebuie să am bani pentru prânz și țigări. Și, dacă mă întâlnesc cu un prieten, aș vrea să-i fac cinste măcar cu o sticlă de bere. Adică, așa se cuvine.

– Păi cred că îți ajung 1 000 de yeni pentru toate astea.

– Nici pomeneală. Îmi trebuie cel puțin 2 000 de yeni.

– Bine, atunci să zicem 8 000. Te rezolv pentru 8 000 de yeni.

L-am luat repede de braț pe bărbat, ca să nu mai poată să se răzgândească. Omul s-a uitat la mine șocat și și-a tras brațul.

– Îți vinzi trupul pentru numai 8 000 de yeni? Nu-mi vine să cred.

Nu-mi vine să cred. Bărbatul tot repeta aceste cuvinte. Ei bine, și mie mi-a luat mult timp să cred așa ceva. După ce m-am culcat cu vagabonzi pentru aceeași sumă de bani, parcă s-a prăbușit ceva în mine. Eram dispusă să accept orice fel de client; să

fac orice pentru aproape orice preț. Pe timpuri, nu acceptasem să cobor prețul sub 30 000 de yeni, dar acum eram gata s-o fac și pe mai nimic. Decăzusem mult, ajungând o prostituată de ultimă speță.

– Asta e prima dată că o femeie îmi cere atât de puțin. Mă întreb dacă nu există vreun pericol.

– Ce tot spui acolo, care *pericol?*

– Păi nu ești așa bătrână. Și, chiar dacă ți-ai dat cu atâta fard pe față, se vede că nu ești urâtă. Atunci de ce îmi ceri așa puțin? Cred că e cam ciudat, asta-i tot.

Am observat în ochii bărbatului o sclipire batjocoritoare. Am scotocit în geantă după legitimația de serviciu.

– Atunci hai să lămurim lucrurile. Sunt angajată în conducerea uneia dintre cele mai mari firme din țară. Am absolvit Universitatea Q, așa că trebuie să fiu inteligentă, îți dai seama.

Bărbatul s-a dus la lumina unui felinar și mi-a examinat legitimația, dând tot timpul din cap aprobator. Apoi mi-a adus-o înapoi.

– Sunt impresionat. Data viitoare când mai agăți un client, ar trebui să-i arăți legitimația. Pun pariu că o mulțime de bărbați ar fi atrași de o femeie care lucrează la o firmă așa renumită.

– Le-o voi arăta.

Când mi-a auzit răspunsul, bărbatul a râs, dezvelindu-și dinții albi. Râsul lui m-a topit. Nu văzusem aproape niciodată un bărbat râzând așa, deci m-am simțit atrasă de el. Mă bucur când bărbații mă flatează – mai ales cei care îmi sunt șefi. Așa era și cu tatăl meu. La fel a fost și când m-am angajat la firmă. Toți superiorii mei de acolo mă lăudau și mie îmi plăcea la nebunie. Și acum, iată-mă aici, plină de nostalgie. M-am uitat în ochii bărbatului și i-am zis cu o voce de fetiță:

– Am spus ceva amuzant? De ce râzi?

– Doamne, ești atât de atrăgătoare. Credeam că faci treaba asta ca să-ți crești cota. Dar lucrurile nu sunt așa cum par, nu?

Nu înțelegeam ce voia să spună. Mai erau bărbați, ca Yoshizaki, cărora le plăcea faptul că eram absolventă a Universității Q și angajată la o firmă de primă mână. Și de aceea îmi făcusem obiceiul de a le arăta legitimația de serviciu potențialilor clienți. Așadar ce voia tipul ăsta să insinueze?

– De ce spui că lucrurile nu sunt cum par?

– Las-o baltă.

Nu mi-a răspuns la întrebare și a dat să plece.

– Hei, așteaptă! Unde ai vrea s-o facem? Mă culc cu tine oriunde vrei. O pot face și în aer liber, dacă așa dorești.

Bărbatul mi-a făcut semn să-l urmez, iar eu m-am luat după el, cu mersul meu stângace. Eram dispusă s-o fac oriunde pentru 8 000 de yeni. Nu voiam să-l las să plece. Nici eu nu știam prea bine de ce. Bărbatul a luat-o în stânga la o intersecție cufundată în întuneric și a mers pe strada care se înfunda înainte să ajungă la Gara Shinsen. Mă întrebam dacă mă duce la el acasă. Simțeam pe față aerul umed și rece al nopții în timp ce îl urmam plină de dorință și emoție. Bărbatul a luat-o apoi pe o străduță îngustă din fața Gării Shinsen, a mers cam o sută de metri și s-a oprit în fața unui bloc cu patru etaje. Era o clădire veche și holul de la intrare arăta de parcă nu se mai făcuse curat acolo de secole. Dar era aproape de gară și apartamentele nu păreau prea mici.

– Stai într-un loc frumos. Care apartament e al tău? am întrebat.

Bărbatul și-a pus un deget pe buze, ceea ce însemna să nu vorbesc. Apoi a urcat scările. Nu era lift și pe trepte se strânsese mult gunoi.

– La ce etaj mergem?

– Am niște prieteni care stau la mine, așa că nu ne putem duce acolo, a mormăit omul. M-am gândit să mergem pe acoperiș. E-n regulă?

– Nu mă deranjează. E cald în noaptea asta.

La urma urmei, am s-o fac iar afară. Când ești în aer liber, ai unele avantaje. Dar și acolo părea atât de murdar, încât aveai impresia că te duci la baie în pădure. Dar senzația mea de libertate nu era mai puternică decât repulsia față de mizerie. Am urcat scările într-o stare de confuzie. Rândul de trepte de la etajul patru până la acoperiș era plin de tot felul de lucruri, de parcă și-ar fi aruncat cineva acolo conținutul sertarelor de la comodă. Erau sticle de sake, benzi de casete, hârtii, fotografii, cearșafuri, tricouri rupte și romane ieftine în engleză. Bărbatul și-a croit drum prin toate mizeriile acelea, dându-le deoparte cu piciorul. Eu m-am uitat la una dintre fotografiile pe care le împinsese la margine. În poză era un bărbat alb, înconjurat de japonezi, tineri și tinere. Toți zâmbeau. Mai erau și alte fotografii cu bărbatul acela alb.

– Ăsta-i un profesor canadian de engleză. Nu și-a plătit chiria și a ajuns să stea pe acoperiș câteva luni. A zis că n-are nevoie de toate astea, așa că le-a lăsat în urma lui. Totul e doar gunoi.

– Fotografiile și scrisorile sunt gunoi? Un japonez n-ar arunca niciodată scrisorile primite sau pozele în care apare el.

L-am auzit pe bărbat râzând în întuneric.

– Dacă nu mai ai nevoie de ceva, atunci e gunoi. S-a întors să mă privească. Cred că japonezilor nu le place să vadă așa

ceva. Dar eu, fiind muncitor imigrant, îți spun că aș vrea să uit cu totul de Japonia. Aș pleca de aici imediat dacă aș putea, lăsând totul în urma mea. Nu m-ar deranja. Cele mai importante lucruri din viață sunt în țara noastră de baștină.

– Presupun că e frumos să ai o patrie.

– Așa e.

– Ești chinez? Cum te cheamă?

– Zhang. Tatăl meu a fost membru al guvernului din Beijing, dar a pierdut totul la Revoluția Culturală. Eu am fost trimis într-o comună mică din Provincia Heilongjiang. Odată ajuns acolo, se lua lumea de mine doar dacă pomeneam de tatăl meu.

– Probabil că făceai parte din intelectualitate.

– Nu. Eram un copil deștept, dar am fost împiedicat să-mi continui studiile. O persoană ca tine nu poate să înțeleagă.

Zhang mi-a întins mâna. Eu i-am luat-o și el m-a ajutat să urc pe acoperișul presărat cu gunoaie. Era înconjurat cu un zid din beton de cam un metru înălțime, iar într-un colț erau puse un frigider și o saltea – de parcă ar fi fost o cameră, dar fără pereți sau tavan. Salteaua era murdară și ruptă pe alocuri, pe unde ieșeau arcurile. Tot acolo era un cuptor cu microunde ruginit și o valiză cu un capac zdrobit. M-am uitat peste zid la strada de jos. Nu se vedea nici țipenie de om, în schimb treceau mașini în mare viteză. Am auzit un bărbat și o femeie care discutau într-unul dintre apartamentele de la etajul doi al clădirii învecinate. Am văzut intrând în Gara Shinsen un tren de pe linia Inokashira, în direcția Shibuya.

– Nu ne vede nimeni aici, hai s-o facem, a spus Zhang. Te rog, scoate-ți hainele.

– Toate?

– Desigur. Vreau să te văd goală.

Zhang și-a încrucișat brațele și s-a așezat pe un colț al saltelei împuțite. Neavând de ales, m-am dezbrăcat până am rămas goală. În timp ce stăteam în fața lui, tremurând de frig, el a scuturat din cap.

– Îmi pare rău să ți-o spun, dar ești prea slabă. Un corp așa sfrijit ca al tău nu mă excită. N-o să-ți dau 8 000 de yeni.

Mi-am pus trenciul Burberry pe umeri, furioasă.

– Da' cât vrei să-mi dai?

– 5 000 de yeni.

– Bine atunci, fie și 5 000.

Când a auzit că sunt de acord, Zhang m-a întrebat, nevenindu-i să creadă:

– Cum așa? Nu pot să cred!

– Păi tu ești cel care face prețul aici.

– Negociez. Cedezi prea ușor. Cred că așa ai făcut întotdeauna. Dar în China n-ai rezista nici o zi. Ai noroc că te-ai născut în Japonia. Sora mea mai mică nu m-ar fi lăsat să scap așa de ieftin.

Nu-mi dădeam seama ce încerca Zhang să-mi spună și eram la capătul răbdării. Înghețam. Se stârnise un vânt rece din nord și nu mai era nici urmă din noaptea călduroasă de mai înainte. M-am uitat în jos, la pătura ruptă care acoperea salteaua, dar n-am spus nimic. Iar Zang părea să-și fi pierdut răbdarea.

– Așa? Acum ce facem?

– Tu decizi. Eu nu încerc decât să-l mulțumesc pe client.

– Nu faci asta ca să scoți bani? Nu pot să cred că ești așa lipsită de ambiție. Chiar că ești o femeie foarte neatrăgătoare. Nu cred că ești mai bună nici la locul tău de muncă.

Toți japonezii sunt la fel. Dacă ai avea un pic mai multă personalitate, ai putea fi o prostituată mai bună. Așa ai fi, nu?

Ce pacoste era până la urmă. Îmi fusese mai ușor să mă descurc cu Eguchi și solicitările lui scârboase. Am început să-mi strâng hainele.

– Ce faci? Ți-am zis eu să te îmbraci? a întrebat Zhang amuzat. S-a tras mai aproape de mine.

– Ei bine, ești un client dificil și n-am de gând să stau aici să-mi dai tu lecții.

– Pari genul de femeie care ar avea nevoie de o lecție.

Zhang m-a tras tare în brațele lui și eu m-am lipit de el. Haina lui de piele era rece pe pielea mea goală.

– Hai repede, scoate-ți și tu hainele.

– Eu nu mă dezbrac. Vreau să mi-o sugi așa, îmbrăcat.

M-am pus în genunchi și i-am deschis fermoarul de la blugi. El și-a scos membrul din chiloți și mi l-a băgat în gură. Tot vorbea aiurea în timp ce i-o sugeam.

– Ești o fată cu adevărat supusă. Faci tot ce-ți spun pentru că sunt clientul tău. Mă întreb de ce. Nu știu prea multe despre Universitatea Q, dar îmi închipui că e una dintre cele mai prestigioase din Japonia. În China, fetele care termină o facultate nu au tupeul să facă ce faci tu. Nu se gândesc decât la cariera lor – cum să avanseze cât mai mult. Se pare că tu ai renunțat la carieră. Cred că te-ai săturat să fii supusă la serviciu, așa că te supui unor bărbați pe care nu i-ai văzut niciodată. Mă înșel oare? Știi, bărbaților nu le plac cu adevărat femeile supuse. Sora mea mai mică era foarte atrăgătoare. O chema Mei-kun. E moartă acum. Dar am respectat-o mult. Am iubit-o. Indiferent cât de grea era situația și oricât trebuia să se zbată, se lupta întotdeauna să fie cea mai bună. Căuta mereu

următoarea provocare. Urăsc o femeie care se uită înapoi. N-aș putea să iubesc niciodată o femeie ca tine. De asta te tratez așa.

Cu cât vorbea, Zhang devenea și mai excitat. I-am scos penisul din gură și am scotocit în poșetă după un prezervativ. Zhang stătea tot pe saltea. M-a tras spre el și a început să mă sărute cu lăcomie. Eram uimită. Nici un client nu mă îmbrățișase așa. Zhang a început să dea din șolduri peste mine și eu simțeam că se întâmplă ceva înlăuntrul meu, ceva ce nu mai avusesem niciodată. Ce se petrecea? Ardeam toată. Mă prefăcusem tot timpul că am orgasm, iar acum se întâmpla minunea? Nu era posibil! O, Doamne! M-am agățat de haina de piele a lui Zhang.

– O, Doamne, izbăvește-mă!

Speriat de strigătul meu, s-a uitat în sus și apoi la fața mea. Pe urmă și-a dat drumul. Eu mi-am ținut respirația și l-am strâns mai tare, încercând să mă lipesc de el, dar el s-a tras din brațele mele.

– De ce ai spus adineauri *izbăvește-mă?* m-a întrebat Zhang, cu o expresie serioasă pe față. Te-am îmbrățișat de parcă ai fi sora mea mai mică; de aceea te-ai simțit atât de bine, nu? Cred c-ar trebui să-mi mulțumești.

Oare se târguia și acum la preț? Gâfâiam așa tare, că abia puteam să mă concentrez. Când mi-am revenit, mi-am dat seama că îmi căzuse peruca și Zhang o tot învârtea în mâini.

– Și sora mea avea părul lung. Cam ca ăsta. Biata de ea, a căzut în ocean și am văzut-o cum moare.

Zhang s-a întunecat la față.

– Domnule Zhang, mi-ar face plăcere să ascult povestea dumitale, dar așa ar crește prețul la 8 000 de yeni.

Zhang și-a ridicat capul. Părea iritat, de parcă îi întrerupsesem șirul gândurilor.

– Ei bine, asta nu mă surprinde. Trebuie să-ți cheltuiești toată energia ca să-ți vinzi trupul. Nu-i de mirare că te interesează foarte mult ce au de spus clienții. Nu te gândești decât la tine. A rostit cu mânie aceste ultime cuvinte și s-a ridicat să plece.

Se stârnise brusc un vânt din nord, care lua pe sus gunoaiele de pe acoperiș. Zhang și-a închis fermoarul de la geaca de piele care îi ajungea până în talie, trăgându-l până sub bărbie cu o mișcare bruscă. Voiam să-i spun ce gândesc, dar ezitam pentru că n-aveam chef să mă cert cu el înainte să pun mâna pe banii ce mi se cuveneau. Dar era așa tipic pentru un străin. Atât de tipic pentru un bărbat să nu-i pese de necazurile mele. L-am acoperit pe Zhang cu o ploaie de ocări – fără să rostesc un singur cuvânt. Dar ce mă enerva cel mai mult era că fusese prima dată când îmi plăcuse cu adevărat să fac sex și după aceea fusesem respinsă cu atâta răceală. Oare indiferența lui mă stârnise? Cât despre necazurile mele, ce motiv aveam să fiu atât de amărâtă?

Pe un ton foarte serios, i-am spus lui Zhang:

– Să știi că nu toți clienții mei mă folosesc doar pentru sex. Unul e profesor la universitate și îi place să discute cu mine o mulțime de subiecte. Vorbim despre cercetările în curs și el mă ține la curent cu progresele înregistrate. Relația noastră cuprinde și mediul academic. Și mai sunt și alții ca el. Altul e director executiv adjunct la o fabrică de produse chimice. Îmi spune ce dificultăți întâmpină în companie și îl sfătuiesc cum să le depășească. Așa că vezi îmi ascult cu plăcere clienții. Dar aceia sunt bărbați care mă duc la un hotel și mă plătesc

generos. Și, pe deasupra, sunt oameni inteligenți, în stare să poarte o conversație pe teme interesante.

Nu știam dacă Zhang auzise ceva din ce îi spusesem. Părea plictisit și se scărpina încet în colțul gurii. Vântul îi sufla părul în spate și am văzut că era pe cale să chelească la tâmple. Închipuiți-vă: o față destul de frumoasă, dar un cap care chelea! A început să mă amărască faptul că fusesem constrânsă să-mi fac treaba pe acoperișul acela plin de gunoaie. Am aruncat prezervativul folosit pe suprafața aspră de beton a acoperișului și am văzut cum se scurgea sperma lui Zhang.

– Vrei să-l arunci ca pe un gunoi, nu? a întrebat Zhang când a observat ce făceam cu prezervativul. În cuvintele lui se simțea un pic de emoție.

Eu am pufnit în râs.

– N-ai zis adineauri că vrei să uiți cu totul de Japonia și ce s-a întâmplat aici? l-am întrebat. N-o să ai nici o problemă să mă dai deoparte ca pe gunoiul de pe scările de-acolo.

Zhang s-a întors din nou să se uite la mine, dar nu a zis nimic. A deschis ușa dinspre casa scării, unde am văzut o slabă strălucire portocalie. Intrarea în casa scării pline de mizerii arăta ca gura unei peșteri întunecoase. Am continuat să mă iau de el.

– Când făceam sex mai înainte, tot vorbeai de sora ta mai mică. Îți plac hentaiurile[1], vreo perversiune? Sunt astea chestii interzise?

– De ce? Zhang și-a ridicat privirea, surprins. Ce e rău în asta?

– Ce e rău în asta? Sună de parcă ai fi făcut sex cu sora ta. Ăsta-i incest! Chiar dacă nu ai făcut-o, se pare că ai dorit-o, nu? Adică nu e o porcărie?

[1] Benzi desenate pornografice de origine japoneză (n.tr.)

– O porcărie? Zhang a scuturat din cap. Nu, e ceva frumos. Poate că eram frate și soră, dar am fost ca soț și soție. Ce relație poate fi mai intimă decât asta? Fusesem împreună toată viața noastră. Când a ajuns în Japonia, sora mea m-a trădat. Ea a decis să vină prima și m-a păcălit în așa fel ca să nu mai poată pleca. Dar eu am făcut tot ce am fost în stare să-i dau de urmă. Cred că soarta a hotărât să se înece în ocean. Am întins mâna s-o salvez, dar n-am ajuns destul de aproape de ea. Poate că n-am vrut. M-am gândit mult la asta. Acum îmi pare rău de ea, dar atunci am crezut că a primit ce merita. Crezi că sunt diabolic? Dar o târfă ca tine cum ar fi?

N-aveam idee ce să-i răspund. Omul ăsta își lăsase sora să moară, dar nu era treaba mea. Mi-am strâns în talie cordonul de la trenci și mi-am șters rujul cu șervețelul luat de la gară. M-am uitat înspre colinele din Murayama-chō. Înconjurată de aceste dealuri, Gara Shinsen arăta de parcă era în fundul unei văi – și gândurile mele erau la fel de negre ca fundul unei prăpăstii. Voiam să mă întorc la luminile de pe Dogenzaka. Aveam vaga bănuială că Yuriko stătea la pândă pe locul meu din fața statuii lui Jizō și acest gând mă enerva. Voiam să fiu plătită și să-mi văd de drum. L-am privit pe furiș pe Zhang, dar arăta de parcă n-avea nici un chef să se oprească din vorbit. A scos o brichetă ieftină și și-a aprins o țigară.

– Ai frați sau surori? m-a întrebat.

Am dat din cap că da, apărându-mi în fața ochilor chipul trist al surorii mele.

– Da, am o soră mai mică.

– Cum arată?

„E genul obsedat de muncă, o fată care lucrează la o companie producătoare de bunuri. Pleacă de acasă în fiecare

dimineață, la 7.30, și se întoarce la 6.00 în fiecare seară, ca un robot, după ce se oprește la magazinul alimentar din drumul ei spre casă. Își face pachet pentru serviciu și reușește să economisească peste o sută de mii de yeni în fiecare lună din salariul ei. Ca să nu mai vorbim de zgârcenie! O urăsc de când eram mici. A stat mereu în umbră, urmărindu-mi în tăcere succesele și eșecurile, hotărâtă să nu-mi urmeze exemplul. Era o fată rațională. A mers la colegiu cu banii pe care îi dădeam eu, iar acum, ea și cu mama sunt mult prea bune pentru mine!" M-am gândit la toate astea, dar, desigur, nu am spus nimic cu voce tare. Zhang s-a uitat la mine.

– Ți-ai dorit vreodată să moară sora ta?

– Gândul ăsta nu mă părăsește niciodată. Dar mai sunt și alți oameni pe care aș vrea să-i văd morți!

– Cine, de pildă? Zhang era cât se poate de serios.

Pe cine doream să-l văd mort? Pe mama, pe Kamei, șeful de birou – pe mulți, mulți oameni, m-am gândit. Atât de mulți, că nici nu-mi aminteam fețele lor, ca să nu mai vorbim de numele lor. De fapt, nu-mi place nimeni. Și nici nu m-a iubit nimeni niciodată, mi-am dat brusc seama. Pur și simplu, străbăteam singură apele în noapte. Îmi puteam lesne închipui cum arăta sora lui Zhang când își ridicase mâna la suprafața mării întunecate. Mai sus, tot mai sus, după ajutor. Eu nu eram ca sora lui Zhang. Eu nu ceream ajutor. Eu cutreieram apele înghețate ale orașului acesta ca o mare, până îmi amorțeau de frig mâinile și picioarele. Mă cufundam din ce în ce mai jos, până îmi intrau plămânii în colaps sub presiunea apei, și lăsam valurile să mă poarte în larg, departe. Nu exista senzație mai plăcută ca asta! Simțindu-mă eliberată, mi-am întins larg brațele. Zhang și-a aruncat mucul de țigară.

– Deci care a fost cel mai scârbos client pe care l-ai avut?

M-am gândit imediat la Eguchi.

– Am avut un client care voia să se uite la mine când defecam.

Ochii lui Zhang au scăpărat.

– Și ce-ai făcut?

– Am făcut ce-mi ceruse. Știam că vorbea foarte serios și m-am speriat de moarte!

– Bine, atunci cred că faci orice, nu?

– Probabil.

– Ești mai rea ca mine, sunt sigur. Am făcut și eu multe la viața mea; am fost odată și gigoloul unei femei celebre. Dar tu m-ai întrecut.

Zhang a scos din buzunar o hârtie de 10 000 de yeni, împăturită cu grijă, și mi-a dat-o. Eu am luat 2 000 de yeni din portmoneu și am vrut să-i dau restul, dar el mi i-a pus din nou în mână.

– Vrei restul? Sau îmi dai 10 000 de yeni?

– Nu, n-o să ți-i dau. Am făcut o înțelegere. Vreau să-ți câștigi cei 2 000 de yeni, mi-a spus Zhang în șoaptă, apropiindu-și gura de urechea mea. Eu mi-am pus repede înapoi în poșetă bancnota de 10 000 de yeni.

– Cum adică să-i câștig?

– Apartamentul meu e chiar sub locul în care ne aflăm. Am un prieten acolo. Nu are iubită și se simte foarte singur. Tot timpul se plânge din cauza asta. Cam trist, nu? Aș vrea să-l ajuți tu, e-n regulă? Rezolvă-l și pe el. Mi-e prieten, așa că aș vrea să-i fac un dar.

– Va costa mai mult de 2 000 de yeni.

I-am aruncat lui Zhang o privire dezgustată. Dar înghețasem acolo sus, pe acoperiș, și mă ispitea gândul de a mă

încălzi în apartamentul lui. Pe lângă asta, trebuia să mă duc la baie.

Zhang s-a uitat la mine cu sfială.

– Te rog, nu o să-ți ia mult timp. Și își va pune unul din astea, așa că n-o să fie nici un pericol. A arătat înspre prezervativul pe care îl aruncasem pe jos mai devreme.

– Pot să mă duc la baie?

– Desigur.

L-am urmat pe Zhang în jos pe scări. S-a oprit în fața apartamentului de pe colț, la etajul patru. Vopseaua de pe ușa din față era scorojită și alături erau înșirate tot felul de sticle de tărie și bere. Îți dădeai seama într-o clipă că apartamentul era locuit de niște bărbați îngălați. Zhang a răsucit cheia în broască și a luat-o înaintea mea. Mirosul de hamburgeri sleiți și sudoare de bărbat se răspândea până afară. În holul îngust de la intrare erau puși claie peste grămadă pantofi și tenișI murdari, cu ștaifurile aplatizate ca să arate ca niște espadrile.

– Sunt tineri, nu așa ordonați ca mine. Zhang a râs pe când încerca să-mi explice de ce era atâta dezordine. Eu îmi pregătesc singur mesele. Dar tinerii de azi mănâncă la McDonald's!

– E tânăr prietenul tău?

Dacă era tânăr, avea să-mi ceară o mulțime de chestii. Întrucât aveam de obicei de-a face cu bărbați mai în vârstă, m-am simțit un pic excitată, dar și puțin temătoare la gândul de a face sex cu un tânăr. Zhang m-a împins ușor și am ajuns în holul de la intrare.

– Acolo vei găsi un bărbat tânăr și un altul cam de vârsta mea.

Doi bărbați? Eram surprinsă. Și apoi, în acel moment, am auzit o discuție în chineză. Ușa glisantă s-a deschis și pe ea și-a băgat capul un bărbat într-o cămașă neagră și cu expresie la fel de întunecată pe față. Părea de vârsta lui Zhang. Părul lui

lung era neîngrijit, negru ca smoala și fără luciu. Cămașa îi era deschisă în față.

– Tipului ăsta i se spune Dragon.

Era oare cel cu care trebuia să mă culc? m-am întrebat eu. I-am zâmbit dulce.

– Bună seara, am spus.

– Cine ești, o prietenă a lui Zhang?

– Așa e. Încântată de cunoștință.

Am surprins schimbul de priviri dintre Dragon și Zhang și m-am pus în gardă. Am încercat să prind în raza mea vizuală cât mai mult din apartament. Consta dintr-o cameră de 2,73 pe 3, 64 metri și una de două ori mai mică, alături de care erau o baie și o bucătărie. Oare câți bărbați se înghesuiau aici? m-am întrebat. Abia ajunge pentru unul! Zhang zisese că vrea să mă culc cu prietenul său, așa că am presupus că se referea la Dragon.

– Scoate-ți pantofii și apucă-te de treabă!

Zhang s-a plecat de parcă voia să mă ajute să-mi scot pantofii, dar m-am descălțat foarte bine și singură. Mi-am aranjat frumos pantofii cu toc lângă grămada murdară de pantofi bărbătești. Oare de cât timp nu mai făcuseră curat acolo? m-am întrebat. Cusăturile din tatami erau pline de slin și praf, toată mizeria din altă lume.

Atunci l-am văzut pe celălalt bărbat stând într-un colț de lângă peretele glisant care despărțea camerele. Când și-a dat seama că mă uitam la el, bărbatul a ridicat din sprâncenele lui rare, dar expresia de pe față abia că i s-a schimbat. Purta un trening gri și ochelari.

– Ăsta-i Chen-yi. Lucrează cu jumătate de normă la o sală de jocuri din Shinkoiwa.

– Dar tu cu ce te ocupi, Dragon? am întrebat eu.

– Fac câte un pic din toate. Nu e ceva ce să-ți explic într-un cuvânt.

Dragon nu era prea politicos. Din felul în care răspundea, puteam să deduc că era implicat în niște chestii suspecte. Dragon m-a privit stăruitor, luându-și ochii de la mine doar ca să schimbe niște priviri cu Chen-yi.

– Cu care din ei vrei să mă culc pentru amărâții ăia de 2 000 de yeni?

Stând sfidătoare, cu mâinile în șolduri și picioarele bine proptite pe tatami, am trecut la treabă. Era plăcut să fiu în apartamentul bine încălzit, dar voiam să știu cu cine și unde trebuia să fac sex, deși se părea că nu va fi așa ușor.

– Păi pe care vrei să-l rezolvi primul, pe Dragon sau pe Chen-yi?

– Stai un pic. Nu mă culc cu doi bărbați pentru 2 000 de yeni. E o jignire.

– Ai zis da. Zhang m-a apucat de brațe. N-ai întrebat câți sunt, nu-i așa? Mi-am închipuit c-ai înțeles. Nu poți să pleci acum, nu te-ai ține de cuvânt.

Neavând prea mult de ales, am făcut semn spre Chen-yi. Tânăr și pare-se reticent, era cu mult preferabil lui Dragon, care arăta așa înspăimântător.

– Nici vorbă! a intervenit Dragon. Ne faci în ordinea vârstei. Așa e obiceiul în China. Zhang e primul.

– Tocmai l-am rezolvat. Nu mai trebuie pus la socoteală! am strigat. Zhang a râs caustic și i-a lătrat un fel de ordin lui Dragon în chineză. Apoi i-a spus ceva lui Chen-yi. Eu mă enervam din ce în ce mai tare.

– Despre ce tot vorbiți acolo?

– Tocmai ne întrebam dacă preferăm câte unul sau toți deodată.

– Sunteți duși! am țipat eu. Sau câte unul, sau nimic.

– Dar tu ai spus-o cu gura ta! Ai zis că ai face orice. Erai destul de convinsă, nu? Cred c-o să-ți placă să faci ce îți cerem.

Chen-yi s-a ridicat și a venit spre mine, iar Dragon a făcut un gest în sens de invitație. Apoi mi-a spus ceva în chineză, dar eu n-am înțeles.

– Dragon zice că ești prea slabă – nu prea ai carne pe tine –, dar că e mai bine de jumate de an de când n-a mai avut o femeie, așa că mergi și tu.

– Mergeți prea departe!

– Prea departe, zici? a râs Zhang. De când am venit în țara ta, numai asta auzim. Suntem mereu evaluați. „E deștept" sau „e puternic", sau „e șmecher", sau „e harnic". Oamenii ne evaluează ca pe niște animale. Tu trebuie să știi cum e. Doar lucrezi ca prostituată; așa că trebuie să fii obișnuită să te măsoare oamenii din cap până-n picioare înainte să stabilească un preț. Sunt sigur că faci asta pentru că-ți place. Greșesc cumva?

Eram pe cale să protestez, dar Dragon a început să mă tragă de trenci. M-a trântit pe tatami. Din cauza violenței cu care m-a atacat, mi s-a ridicat haina de la taiorul albastru până la piept. Apoi Dragon a încercat să-mi ridice fusta. S-a suit pe mine acolo, pe jos, iar Zhang și Chen-yi se uitau. Era prima dată când mi se întâmpla așa ceva. Eram un gunoi, cea mai ieftină târfă pe care putea s-o aibă un bărbat. Am strâns tare din pleoape.

– Uită-te la mine! Ai să te exciți! a strigat Zhang cu bucurie în glas.

Am deschis ochii în silă și am văzut șosetele albe ale lui Zhang și picioarele goale ale lui Chen-yi.

•

Cel căruia i se spunea Dragon nu mai făcuse o baie de săptămâni întregi. Puțea. M-am străduit din răsputeri să nu vomit, ci doar să-l ghidez spre locul nimerit. Instinctiv, mi-am acoperit nasul cu mâna. Dragon nu a părut să observe și, dacă a văzut, nu i-a păsat. Era prea concentrat să se miște deasupra mea. Am închis ochii, m-am ținut de nas și am stat sub el, rece ca statuia de piatră a lui Jizō. Așa făceam mereu. Nu simțeam niciodată nimic. Stăteam întinsă acolo cât timp bărbatul își înfigea membrul în mine și nu trebuia decât să am răbdare. Nu avea să dureze mult. Asta era. Uneori mai reacționam și eu. Dar acum nu era cazul.

Știam că Zhang și Chen-yi se zgâiau la noi, dar în acel moment nu-mi păsa deloc. Dacă nu mă excitam, așa cum spusese Zhang, atunci nu aveam să fiu jenată sau mânioasă că o făceam în fața lor. Dar să mă culc cu doi bărbați pentru 2 000 de yeni? Am făcut mintal socoteala. Nu-mi aducea nici un profit, dimpotrivă, doar pagubă. Atunci de ce acceptasem? În acea clipă, mi-am amintit că venisem în apartamentul lui Zhang doar pentru că aveam nevoie să mă duc la toaletă. Cum de am putut să uit una ca asta? Oare amorțisem cu totul și nu mai aveam nici măcar senzații? Sau poate, dimpotrivă, eram mai conștientă? Nu mă puteam hotărî și mi s-au învălmășit gândurile în cap. Îmi plăcuse să fac sex cu Zhang acolo, pe acoperiș. Era pentru prima oară că simțisem o asemenea plăcere și mă întrebam dacă avea să se mai întâmple încă o dată. De fiecare dată, sexul era la fel, chiar dacă

îl făceam cu bărbați diferiți. Sexul era cu siguranță o chestie ciudată. De când mă întâlnisem cu Yuriko, mă simțeam nesigură, de parcă pluteam într-un vis și era plăcut.

Dragon m-a apucat brutal de umeri și a scos un geamăt puternic. Apoi și-a dat drumul. Cu mintea golită de gânduri, mi-am fixat privirea în tavan, care avea ici și colo pete maronii. Pe acoperiș, chiar deasupra locului în care eram acum, făcusem sex cu Zhang. Mi-am amintit că aruncasem prezervativul și mă uitasem cum se scurgea sperma pe acoperiș. Pesemne că pătrunsese până la tavanul de aici. Probabil că făcuse cele mai multe din petele de pe jos.

Câteodată mă amuza cantitatea mică de spermă pe care o scotea un client după atâtea gâfâituri și gemete. Și pentru așa ceva neînsemnat cumpărau bărbații trupul unei prostituate ca mine? Noaptea sunt întotdeauna mai folositoare decât ziua, la serviciu. Dacă n-ar fi slujba mea de noapte, ce s-ar face clienții mei cu acea infimă cantitate de spermă? În seara asta, m-am bucurat pentru prima oară că nu m-am născut bărbat. De ce? Pentru că mi se păreau josnice dorințele bărbaților. Și pentru că devenisem o ființă care le satisfăcea aceste dorințe.

Înțelegeam în sfârșit calmul ciudat pe care îl afișa Yuriko. De când era doar o fetiță, Yuriko avea toată lumea la picioare folosindu-se de senzualitatea ei. Satisfăcând orice dorințe ale bărbaților, își făcuse o lume alcătuită doar din bărbați – chiar dacă nu exista decât pentru foarte scurt timp. Asta mă necăjea. Nu a trebuit să învețe; nici să muncească. Toți erau la cheremul ei, care se folosea de singurul lucru de care era în stare: să-i facă pe bărbați să ejaculeze. Acum făceam și eu același lucru. Pentru o clipă m-a îmbătat puterea de care dispuneam.

Am auzit un schimb de cuvinte în chineză și am deschis ochii. Zhang și Chen-yi se așezaseră pe jos, lângă mine și Dragon. Se uitau fix la mine. Chen-yi, care nu părea să aibă mai mult de 25 de ani, roșise și își punea mâinile între picioare. „Ai simțit dorință? aș fi vrut să-l întreb. Îți place?" I-am aruncat o privire lui Chen-yi de pe jos, unde eram întinsă. Chen-yi și-a luat ochii de la mine, de parcă era furios, și s-a întors cu spatele.

– Chen-yi e la rând. Zhang i-a dat un ghiont tânărului.

Chen-yi nu părea amator să facă sex sub privirile celorlalți și s-a uitat urât la Zhang, în chip de protest. Dar lui Zhang nu-i păsa. Pentru amărâții ăia de 2 000 de yeni, voia să ne supună voinței lui pe toți: pe mine, pe Dragon și pe Chen-yi. Îmi dădeam seama că încă nu mă împăcasem cu lumea în care trăia Zhang. Trebuia să-l cuceresc. I-am înconjurat genunchii cu brațele.

– Tu urmezi.

M-a dat deoparte și l-a împins pe Chen-yi peste mine.

– Hai, grăbește-te!

Fără tragere de inimă, Chen-yi a început să-și scoată treningul. Când a văzut erecția lui Chen-yi, Dragon a spus ceva. Eu am scos din geantă un prezervativ și i l-am dat lui Chen-yi. Neobișnuit cu aceste lucruri, Chen-yi era stângace, dar a reușit să și-l pună până la urmă; apoi și-a scos ochelarii și i-a pus pe tatami, lângă el. Ce ticălos! Dragon i-a luat imediat și și i-a pus pe nas, ca un nebun. Condescendența și amărăciunea au dispărut de pe chipul lui Dragon și am observat că era mai relaxat și mai blând. Cred că și eu arătam la fel.

Chen-yi m-a îmbrățișat, apoi mi-a umezit fața cu sărutări, ceea ce m-a luat prin surprindere. Și Zhang făcuse la fel. Am

deschis ochii și m-am uitat în sus la Zhang, care mă privea și el. Clienții mei nu mă sărutau niciodată. Făceam doar sex. Asta era valabil și pentru clienți fideli ca Yoshizaki și Arai. Nici unul nu mă săruta și nici nu-și manifesta o astfel de dorință. Zhang mă îndemna din ochi să continui. Mi-am amintit că avusesem cu el primul orgasm din viața mea, acolo pe acoperiș. Dacă aș putea avea mai multe, aș fi în stare să-mi stăpânesc propria lume. L-am încolăcit cu brațele pe Chen-yi și am început să-l sărut și eu, mișcându-mă în același ritm cu el, de parcă amândoi formam un singur corp. Am simțit mâna lui Zhang mângâindu-mă pe coapsa stângă. Avea mâna caldă. A urmat Dragon, care m-a atins pe cealaltă coapsă. Eram excitată, pipăită și mozolită de trei bărbați. Nu puteam să cer mai mult. Eram o regină! Doamne, ce bine era! În acel moment, atât eu, cât și Chen-yi am ajuns la orgasm; pentru mine, era al doilea din viață.

Zhang mi-a pus mâna pe cap și mi-a șoptit la ureche, cu o voce răgușită de dorință:

– A fost bine, nu?

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am scos peruca pe care am aruncat-o în celălalt colț al camerei. Chen-yi s-a uitat la mine cu sfială, apoi s-a îmbrăcat repede. Dragon stătea acolo, zgâindu-se la trupul meu, în timp ce fuma o țigară. Mi-am pus la loc peruca și am fixat-o cu o agrafă, apoi am început să mă îmbrac.

– Aș vrea să mă duc la baie.

Zhang mi-a făcut semn spre o ușă din placaj de lângă holul de la intrare. Eram amețită când m-am ridicat în picioare. Cred că era de așteptat. Era prima oară că mă culcasem cu trei bărbați, unul după altul. Atât de multe acte sexuale într-o

zi mă epuizaseră, așa că am mers clătinându-mă până la baie. Era foarte murdară. Pardoseala era udă de urină. De ce erau bărbații așa niște porci? Mi-a venit să vărs. Toaleta, gunoiul de pe scări, mizeria strânsă în cusăturile din tatami – toți erau la fel. Cred că de aceea am simțit făcându-și loc o nouă senzație înlăuntrul meu, un sentiment de nefericire de care nu puteam să scap. Reținându-mi lacrimile, mi-am terminat treaba acolo.

– Vrei s-o facem din nou? m-a întrebat Zhang, când ieșeam din baie.

Am scuturat din cap.

– Toaleta e așa murdară că-mi vine să vărs.

– Ei bine, revino la realitate.

Asta era realitatea, un loc ca ăsta? Atunci cum rămânea cu orgasmele pe care le avusesem? Și senzația trecătoare că dețin controlul? Sentimentele pe care le avusesem adineauri m-au cuprins din nou. Dar de ce? Revino la realitate. Acesta era motivul pentru care doream să trăiesc pentru totdeauna în visul în care stăpâneam întreaga lume.

– Plec.

M-am adunat și am aruncat o privire prin cameră în timp ce îmi puneam pantofii cu toc. Nici unul dintre bărbați nu s-a uitat la mine înainte să ies pe ușă.

•

Era deja 11.30 noaptea când m-am întors la statuia lui Jizō. Yuriko avea să vină în curând. M-am uitat la ceas și am scrutat strada în căutarea ei, dar nu-și făcuse apariția. Înfrigurată, obosită și nervoasă, am luat-o spre gară. Și atunci am auzit-o pe Yuriko strigându-mă din spate.

– Kazue, cum a mers în seara asta?

Cobora încet de pe deal, aranjată exact ca mine: cu părul lung negru ca tăciunele, fard alb pe față, dată pe pleoape cu albastru și pe buze cu ruj roșu aprins. Aveam senzația că îmi zăresc propria fantomă și m-au trecut fiori reci pe șira spinării. Târfă de ultima speță. O femeie care nu există decât ca să intre în ea câțiva nenorociți de centilitri de spermă. Un monstru. Nu i-am răspuns la întrebare.

– Dar ție cum ți-a mers?

Yuriko și-a ridicat un deget.

– Unul. Un bărbat de 68 de ani. Mi-a zis c-a văzut un film porno la Bunkamura și s-a excitat. Asta l-a făcut să iasă și să cumpere o femeie – prima pentru el după zece ani, așa mi-a spus. Nostim, nu?

– Câte parale ți-a dat?

Yuriko a recurs iar la gesturi, ridicând acum patru degete. 40 000 de yeni? Am simțit cum mă cuprinde invidia.

– Norocoasă mai ești!

– De ce? Au fost doar 40 000 de yeni! Yuriko a râs de parcă nu era vorba despre ea. N-am avut niciodată un client cu așa puțini bani. Dar a zis că e tot ce are, așa că m-am învoit. Îți vine să crezi? Când aveam în jur de 20 de ani, scoteam trei milioane doar într-o noapte! Și uită-te la mine acum. De ce oare, cu cât îmbătrânești, cu atât mai puțini bani îți ies? Chiar și când ești tânără și frumoasă, bărbații vor același lucru de la tine. Nu pot să-mi închipui de ce fac oameni atâta caz de tinerețe. Până la urmă, faci sex în același fel, chit că ești tânără sau bătrână, nu-i așa?

– Dacă nu ești urâtă, nu văd ce contează dacă ești bătrână.

– Nu la asta mă refer. Yuriko a scuturat din cap cu solemnitate. Nu are nici o legătură cu înfățișarea. Tot ce vor bărbații e ca femeia să fie tânără.

– Cred că da. Dar am și eu o curiozitate; cum de ai ajuns așa urâtă?

Vorbele mele răutăcioase au făcut-o pe Yuriko să roșească.

– Hmmm. Cred că asta a fost soarta mea. Niciodată nu mi-a păsat prea mult cum arăt. Dar cei din jurul meu au făcut întotdeauna mare caz de frumusețea mea. E mult mai ușor pentru mine așa.

Yuriko a scos un pachet de țigări din geanta ei de umăr și m-a întrebat:

– Tu ce fel de clienți ai avut în seara asta?

– Trei străini. Chinezi. Am luat 30 000 de yeni de la fiecare, așa că mi-au ieșit 90 000 în total. Am mințit printre dinți.

Yuriko a scos un suspin împreună cu fumul de țigară.

– Vai, sunt așa de geloasă. Dacă mai găsești clienți așa buni ca ăștia, prezintă-mă și pe mine.

– Nici nu mă gândesc.

– Nu sunt invidioasă pe tine pentru c-ai făcut niște bani, ci pentru că, dacă acei bărbați sunt dispuși să-ți dea atâta ție, Kazue, trebuie să fie de genul cărora le plac monștrii. Adică, și tu ești urâtă. Dacă te vede un copil în întuneric, izbucnește în plâns. Și nu prea ai viitor. Doar decazi mereu, din ce în ce mai jos. În scurt timp, va trebui să-ți dai demisia de la firma la care lucrezi, pentru că nimeni nu va mai suporta să se uite la tine.

Ochii lui Yuriko scânteiau. Poate că eram o târfă de ultima speță, dar gândul de a ajunge și mai jos mă înspăimânta. Potrivit profeției lui Yuriko, la un moment dat va apărea un bărbat căruia îi plăceau monștrii și mă va omorî. Mă întrebam

dacă nu mă va omorî Zhang. Mi-am amintit de umilința pe care o suferisem când m-a dat deoparte după ce am făcut sex. Mă ura. Ura și sexul. Dar îi plăceau monștrii.

S-a pornit un vânt rece, iar eu mi-am închis trenciul, dorindu-mi să arunc o privire în inima lui Zhang. Chiar dacă mi-a vorbit cu blândețe, lumea lui era sordidă, plină de minciuni. Iar eu n-am simțit decât bucurie că fusesem primită în această lume sordidă. Eram mult mai îngrozită de firea impenetrabilă a lui Zhang decât fusesem de Eguchi.

– Yuriko, ce crezi de sora ta mai mare?

Yuriko a zâmbit slab înspre statuia lui Jizō.

Am strâns-o de umărul ei gras. Cu cel puțin un cap mai înaltă ca mine, Yuriko și-a întors fața. Privea fără țintă, cu o sclipire bănuitoare în ochi.

– Ce vrei să știi despre sora mea?

– Zhang, clientul meu, mi-a tot vorbit de sora lui mai mică, de aceea mi-am amintit că ai și tu una mai mare, asta-i tot. A murit – mă refer la sora lui Zhang. Părea să fi fost nebun după ea.

– Sora mea a fost nebună de gelozie pe mine din clipa în care am venit pe lume. Părea aproape îndrăgostită de mine. M-a respins complet.

O, Doamne, Yuriko se pregătea să se avânte într-una dintre peroratiile ei filosofice. Divagațiile ei mă nedumereau. Nu aveam deloc dispoziția necesară pentru considerațiile ei abstracte. Nu voiam decât să-mi astup urechile, în speranța că va tăcea. Dar Yuriko, nici gând.

– Surori? Ha-ha! Nu ne-am înțeles atunci și nu ne înțelegem nici acum. Sora mea și cu mine suntem două persoane diferite, dar, de fapt, la fel. Ea e virgină, prea timidă să se combine cu

un bărbat, iar eu sunt contrariul: nu pot trăi fără bărbați. Am fost născută să fiu târfă. Suntem asemenea fețelor opuse ale unei monede. Interesant, nu?

– Nu cred că e deloc interesant, am zis eu. De ce oare, în lumea asta a noastră, doar femeilor le e greu să supraviețuiască?

– Simplu. Ele nu au iluzii. Yuriko a izbucnit într-un râs asurzitor.

– Deci am fi în stare să trăim dacă am avea iluzii?

– Pentru noi e prea târziu, Kazue.

– Vorbești serios?

Pierdusem contactul cu realitatea din slujba pe care o aveam la firmă din cauza iluziilor mele. În depărtare, am auzit zgomotul trenului de pe linia Inokashira. Nu mai era mult și pleca ultimul tren. Am hotărât să mă opresc la un magazin și să-mi iau o bere pe care s-o beau în drum spre casă. Am lăsat-o pe Yuriko acolo, bătând pasul pe loc de frig.

– Ei bine, străduiește-te!

– Moartea e după colț, a fost răspunsul lui Yuriko.

•

Am prins ultimul tren. Când am ajuns acasă, era pus lanțul la ușa din față și n-am putut să intru. Stinseseră toate luminile și încuiaseră ușa, evident ca să mă lase pe-afară. Asta m-a înfuriat așa tare, că am sunat foarte insistent la ușă. Sora mea a apărut în prag, părând supărată.

– Să nu mai îndrăznești să mă lași pe-afară!

Sora mea și-a lăsat ochii în pământ. Probabil dormea. Își pusese un pulover peste pijama. M-a străpuns cu privirea și a văzut ceva bine ascuns în adâncul sufletului meu, ceea ce m-a enervat.

– Ce naiba de privire mai e și asta? Ai ceva să-mi spui?

Sora mea nu a răspuns. A tremurat ușor când aerul rece și depravarea pe care le adusesem eu au pătruns în casă. Cât mi-am scos eu pantofii, ea s-a dus în camera ei. Familia noastră se destrăma. Am rămas pe coridor, încremenită.

•7•

25 IANUARIE

SHIBUYA: UN BEȚIV, 3 000 de yeni

Am avut o perioadă plină de ghinioane după ce l-am întâlnit pe Zhang. Cu două săptămâni în urmă m-am dus la un hotel cu un tip sadomasochist căruia îi plăcea să lege femeile și care m-a lovit peste față destul de rău. A trebuit să-mi iau liber o săptămână. Odată vindecată, n-am mai avut noroc să găsesc clienți. Pe sadic reușisem să-l agăț după cinci zile de post. Îl sunasem de mai multe ori pe Yoshizaki ca să pun mâna pe el, dar mi-a spus că era prea ocupat cu examenele de admitere ca să-și ia o clipă liberă. Apoi am încercat cu Arai, dar se părea că fusese trimis la oficiul central din Toyama și nu putea să se vadă cu mine. Așa că mi-am pierdut nopțile degeaba, stând în tăcere în fața statuii lui Jizō și așteptând să apară vreun client, care nu venea niciodată. Am început să-mi pierd răbdarea și să mă macine situația disperată în care eram. În lunile reci, nu prea treceau mulți bărbați pe-acolo. Așa că am hotărât să mă plimb astă-seară prin zona de distracții Dogenzaka puternic luminată.

Nu-mi făceam munca de noapte decât pentru bani gheață. Simțeam că banii câștigați în acest fel erau cu totul altfel decât salariul pe care îl puneam direct în contul meu de la bancă. Îmi plăcea la nebunie să ating bancnotele. De câte ori le puneam în depozit la un bancomat, simțeam o mare tristețe când le vedeam dispărând în fantă, că deseori strigam „Rămas-bun!" Dar când nu aveam clienți nu erau nici bani. Și, dacă nu puteam să câștig, nu aș fi fost în stare să-mi continui viața de femeie de stradă. Era de parcă toată lumea mă respingea ca ființă umană. Oare la asta se referea Yuriko când spusese că „Moartea e după colț"? Eram îngrozită că avea să vină în cele din urmă și ziua aceea.

Am pornit-o în grabă spre peronul subteran al liniei Ginza. Trebuia să ajung în Shibuya înainte să pună mâna pe clienți alte prostituate.

– Nici gând! Nu pot să cred că face așa ceva! Era mult zgomot pe peron, dar am auzit ce își spuneau cele două femei din fața mea, care păreau să lucreze la o firmă și așteptau următorul tren. Una din ele purta un mantou negru la modă, iar cealaltă unul roșu. Amândouă aveau niște genți de firmă și erau frumos machiate.

– Unul dintre tipii de la departamentul comercial a spus că a văzut-o bântuind prin Maruyama-chō. A zis că aproape sigur încerca să agațe bărbați.

– Glumești! E dezgustător. Și ea? Nu-mi vine să cred că un bărbat ar da bani să se culce cu ea.

– Știu. E incredibil, dar pare să fie adevărat. A devenit și mai respingătoare în ultimul timp. Toți evită să folosească toaletele de la etajul 11, pentru că ea își mănâncă prânzul acolo. Bea apă direct de la robinetul chiuvetei; nu din pahar, ca toată lumea. Asta am auzit.

– De ce nu a fost concediată?

Vorbeau despre mine. Am rămas acolo uluită, mi se învârtea capul. Așadar eram în atenția tuturor. Dar, fiind mulți oameni, bărbați și femei, care așteptau metroul – se formaseră trei rânduri la fiecare ușă – și se uitau în jos, la șinele întunecate, cele două nu m-au observat. Asta m-a mai liniștit, dar m-a și dezamăgit. Doar nu făcusem nimic rău! Am bătut-o ușurel pe umăr pe femeia în mantoul negru.

– Scuzați.

Femeia s-a întors spre mine și m-a privit fix, uimită.

– Să știți că îmi fac bine treaba la biroul de cercetare. Sunt secretara directorului, ba și mai mult, un articol pe care l-am scris a câștigat premiul unui ziar. Nu există nici un motiv să fiu concediată.

– Îmi pare rău.

Femeile au ieșit din rând și au plecat repede de pe peron. M-am simțit mai bine. Târfe proaste! Nu aveam de ce să fiu concediată. În fiecare zi, cât dura programul, tăiam cu râvnă articole din ziare. Directorul biroului nu mi-a spus nimic de vânătăile roșii de pe față, care îmi rămăseseră de la bătaia încasată acum o săptămână. Tot ce trebuiau să facă ceilalți de la birou era să se uite la mine și să-mi admire munca. Ha! Am rămas acolo, fredonând fericită în sinea mea cât așteptam să intre metroul în stație.

M-am machiat în toaleta de la subsolul clădirii nr. 109. Vânătăile se mai vedeau doar puțin în jurul pomeților. Le-am acoperit cu un strat gros de fond de ten, apoi m-am dat cu roșu în obraji. Genele false pe care mi le-am prins la ambele pleoape îmi făceau ochii mai mari. După ce mi-am pus peruca, a fost gata. Mi-am zâmbit în oglindă. Ești drăguță! Perfectă! Am observat că tinerele de lângă mine mă priveau toate cu

gura căscată. Am strigat la imaginile lor din oglindă, fără să mă întorc spre ele.

– La ce vă zgâiți? Nu e circ aici, să știți.

Ele și-au luat repede ochii de la mine și au făcut pe nevinovatele. Una dintre tinere a zâmbit cu aroganță, dar nu am băgat-o în seamă. Mi-am făcut loc cu bădărănie printre elevele de liceu care stătea la rând la toaletă și am ieșit din clădire.

Bătea vântul, clătinând crengile din vârful copacilor, pe când înaintam cu greu spre Dogenzaka. Un bărbat între două vârste, cu o servietă în mână, era la câțiva metri în fața mea, și singur. L-am strigat când am ajuns mai aproape de el.

– Hei, tu de colo, n-ai chef de un pic de distracție?

Bărbatul s-a uitat repede la mine, după care și-a văzut de drum, de parcă nu m-ar fi auzit.

– Hai, nu va dura mult și nici n-o să te coste mare lucru.

Bărbatul s-a oprit brusc și mi-a mormăit amenințător:

– Cară-te! L-am privit de parcă nu înțelesesem ce a spus. Valea! a scuipat el cuvântul și a întins-o. Ce problemă avea? Simțeam cum mă înfurii mai tare, dar am reușit să mă stăpânesc. Îmi apăruse în cale un bărbat de 50 de ani, tipul de salariat mereu trist.

– Hei, dom'le, nu vrei să te distrezi un pic?

Omul a trecut grăbit pe lângă mine, fără să-și dea osteneala să-mi răspundă. În drumul meu pe deal, am îmbiat un bărbat după altul, toți între două vârste. Cei mai mulți m-au ignorat și și-au văzut de drum. Am strigat cu îndrăzneală și după un tânăr de aproape 30 de ani, dar el s-a uitat la mine cu scârbă și mi-a făcut semn să plec. Chiar atunci am simțit că mă lovește în obraz ceva care a căzut apoi pe trotuar. M-am uitat pe jos; era un șervețel făcut ghemotoc. Când mi-am ridicat ochii, am văzut un tânăr în blugi care se sprijinea de balustrada de

lângă trotuar și își sufla nasul. Bărbatul a râs și a mai aruncat o batistă murdară făcută ghem înspre mine. M-am îndepărtat în grabă. Există și bărbați cărora le place să chinuie prostituatele și e cel mai bine să-i eviți. Am intrat iute pe o alee mărginită de restaurante și l-am luat de mânecă pe un bărbat care ieșea dintr-o tavernă ieftină. Omul nu părea să aibă prea mulți bani.

– Hei, nu vrei un pic de distracție?

A țipat, cu răsuflarea mirosind a băutură:

– Pleacă naibii de aici! Mă simt bine și nu vreau să-mi strici dispoziția.

Vânzătorii ambulanți din fața cabaretului au văzut despre ce era vorba și au râs în hohote de mine. S-au bătut pe umăr unul pe altul și s-au uitat batjocoritor în direcția mea.

– Ce monstru groaznic! își spuneau ei.

Ce era așa monstruos la mine? Nedumerită, am continuat să umblu fără țintă pe aleea aglomerată. Acela era tocmai locul în care mă agățase Arai, dar acum întâlneai numai beți pe-acolo și eu devenisem mult mai drăguță și nu înțelegeam de ce se poartă bărbații așa urât cu mine când le fac propuneri?

Am ajuns la clădirea de birouri în care era agenția de escorte pentru care lucrasem, Juicy Strawberry. M-am întrebat dacă n-ar vrea să mă primească înapoi. Dar apoi mi-am amintit condițiile pe care mi le pusese șeful când mă dăduse afară și mi-am dat seama că era aproape imposibil să mi se dea o altă șansă. Am stat acolo un timp, uitându-mă la scara îngustă care ducea la agenție și cântărindu-mi opțiunile.

Tocmai când mă hotărâsem să urc scările spre agenția Juicy Strawberry, s-a deschis ușa și a ieșit un bărbat care a coborât de acolo. Acest bărbat era peste măsură de gras; avea o bărbie dublă atât de mare, că abia îi vedeam fața în

timp ce cobora pe scări. Scara era îngustă, așa că, indiferent cât de slabă eram, bărbatul cel gras nu putea să se strecoare pe lângă mine. Am coborât iar la baza scărilor și am așteptat cu nerăbdare să iasă bărbatul. Când a trecut pe lângă mine, mi-a făcut un semn în chip de salut spunându-mi „Îmi pare rău" și m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare, să vadă câte parale făceam.

Fără să mai aștept nici o clipă, i-am adresat obișnuita mea întrebare:

– Nici o problemă. Dar, hei, n-ai chef de un pic de distracție?

– Vrei să mă agăți? *Tu?*

Bărbatul a râs batjocoritor. Vocea lui era înfiorător de scârboasă – ca și cum sunetele pe care le scotea erau înecate în grăsime. Dar totuși parcă mi-era cunoscută. Mi-am dat capul pe-o parte, perplexă. Normal, n-am uitat să-mi duc un deget la bărbie, în efortul de a face acest gest cât mai fermecător cu putință. Se părea că bărbatul își dăduse și el capul pe-o parte, deși era greu să-ți dai seama din cauza grăsimii.

– Ne-am mai văzut pe undeva?

– Și eu mă gândeam la asta.

Odată ce a coborât omul scările, mi-am dat seama că era doar puțin mai înalt ca mine. S-a uitat insistent la mine, fără urmă de politețe.

– Poate că ai trecut pe la mine la agenție. Sunt convins că te-am mai văzut.

Pe când vorbea bărbatul, am realizat brusc că îl cunoșteam. Era Takashi Kijima, fără umbră de îndoială. El era băiatul pe care îl iubisem așa mult în liceu, încât îi trimisesem scrisori de dragoste. Și iată-l pe băiatul care fusese slab ca un țâr îngropat acum într-un morman de grăsime.

– Stai o clipă! Nu ești una dintre prietenele surorii mai mari a lui Yuriko? A clătinat plictisit din cap, încercând să-și amintească numele meu. Erai cu un an mai mare ca mine...

– Sunt Kazue Satō.

A trebuit să-l ajut, altfel nu și-ar fi amintit niciodată. Kijima a oftat adânc de ușurare.

– Păi a trecut atâta timp! a spus el pe un ton surprinzător de prietenos. Cred că sunt mai bine de douăzeci de ani de când am plecat de la școală.

Am dat din cap plictisită, uitându-mă cu atenție cum era îmbrăcat Kijima. Purta un pardesiu galben-deschis care părea din cașmir, avea un inel cu diamant la mâna dreaptă și o brățară masivă la încheietura mâinii. Părul lui făcut permanent nu mai era la modă, dar, chiar și așa, părea s-o ducă foarte bine. Așa că de ce mai era încă pește? Și de ce naiba fusesem odată așa atrasă de el? Acest ultim gând m-a făcut să râd.

– Ce-i așa amuzant?

– Tocmai mă gândeam de ce am fost așa nebună după tine.

– Mi-amintesc că mi-ai trimis scrisori. Erau frumoase.

– Aș vrea să uiți ce-a fost odată. Ăsta a fost cel mai umilitor lucru din viața mea. Dar mi-am ținut în frâu limba și mânia și l-am îmbiat din nou pe Kijima.

– Kijima-kun, ce-ai zice să ne distrăm un pic?

Kijima a început să-și facă vânt cu mâna în fața ochilor, făcând un mare efort să-mi răspundă la întrebare.

– Nu se va întâmpla. Sunt gay declarat. Nici să nu te gândești.

Deci asta era! Ce proastă am fost! Deși ar fi fost frumos, ceea ce sperasem nu era nici pe departe posibil.

– Da? Bine, atunci ne mai vedem.

Am dat din umeri și am plecat.

Kijima s-a ținut după mine respirând anevoie și m-a apucat de umăr.

– Kazue, așteaptă! Ce s-a întâmplat cu tine?

– Ce vrei să spui?

– Arăți cu totul altfel. Te mai prostituezi și acum? Am auzit că ai fost angajată la Firma G de Arhitectură și Inginerie. Mai ești acolo?

– Sigur că da. I-am dat deoparte mâna de pe umărul meu. Lucrez și acum acolo. Sunt secretara directorului biroului de cercetare.

– Impresionant! Iar noaptea umbli după clienți! Femeile au noroc. Pot să câștige bani ducând o viață dublă.

M-am întors să mă uit la Kijima.

– Și tu arăți cu totul altfel, să știi. Ești așa de gras că abia te-am recunoscut.

– Ei bine, asta înseamnă că amândoi suntem altfel față de cum eram în trecut, a răspuns Kijima fornăind puțin.

„Nu e adevărat, l-am contrazis în sinea mea. Eu am fost întotdeauna slabă și frumoasă." Am spus cu voce tare:

– M-am întâlnit cu Yuriko deunăzi. Și ea s-a schimbat.

– Yuriko? Glumești?

Kijima a mai repetat de câteva ori numele lui Yuriko, cu vădită emoție.

– Yuriko? Era bine? Am pierdut legătura cu ea de mai mult timp și mă întrebam ce mai face.

– E o ruină. E grasă și urâtă. Nici nu-mi vine să cred că o fată atât de frumoasă s-a urâțit așa mult. Altădată ne deosebeam ca albul de negru. Ei bine, și acum e la fel! Dar acum nu înțeleg cum de am fost așa geloasă pe ea.

Kijima a dat din cap aprobator fără să spună nimic.

– Acum e femeie de stradă ca și mine. Spune că vrea să moară cât de curând și că nu-i mai pasă ce se întâmplă cu ea. Tu ai fost primul care ai îndemnat-o pe Yuriko să se prostitueze, nu?

Kijima părea jignit de acuzația mea. S-a încruntat și și-a făcut de lucru cu nasturii de la pardesiu; păreau să-i cadă în orice clipă. Apoi s-a uitat înspre cer și a scos un suspin lung și tragic.

– Kijima, lucrezi aici?

– Nu. Juicy Strawberry este al unei cunoștințe ale mele, iar eu doar trec pe-aici să-l ajut. Dar tu?

– Am lucrat și eu aici. Și, pentru că s-a făcut frig, am trecut pe-aici să văd dacă nu mă angajează pentru un timp. Hei, pot să te rog să pui o vorbă bună pentru mine?

Kijima a încremenit și parcă s-a blocat.

– Nu pot. Dacă aș fi eu patronul, nu te-aș angaja. Nu mai ești bună să fii prostituată de lux. Ești prea bătrână chiar și să faci pe femeia matură. Nu te mai gândi că ai putea să lucrezi într-un loc ca ăsta.

– De ce? am întrebat indignată.

– Păi uită-te la tine! Ai trecut deja de o anumită limită. Dacă ai ajuns să agăți pe cineva ca mine, trebuie să fii disperată. Nu ți-a mai rămas de făcut decât să stai în colțul străzii. În plus, tu faci niște chestii de care nu sunt în stare escortele noastre fragile, nevrotice și cu pielea fină.

– Și eu sunt ușor de rănit, știi doar. Mă supără întotdeauna câte ceva.

Kijima m-a privit cu îndoială și i-au căzut colțurile gurii într-un zâmbet superior.

– Așa e. Nu arăți de parcă ai răci vreodată. Și, când te apucă cheful, pariez că nimic nu-ți stă în cale. Te duci pe străzi

pentru că-ți place, nu-i așa? Și probabil îți place și să le faci mofturi clienților.

– Păi ce-ai vrea? E singurul mod prin care pot să exercit un pic de control asupra vieții mele. Am fost tratată ca un gunoi de când am început meseria asta. Fac treabă bună, dar nimeni nu mă găsește atrăgătoare, așa că nu câștig întotdeauna. Și nu-mi place să pierd, iar asta mă înnebunește.

Kijima m-a ascultat fără să mă întrerupă, dar și-a scos mobilul din buzunarul pardesiului, de parcă se întreba cât timp am să mai vorbesc. Am schimbat repede subiectul.

– N-ai cumva la tine o carte de vizită? Mi-ar face plăcere să am una. Poate o să te sun într-o zi dacă am nevoie de ajutor.

Kijima părea supărat. Cred că nu voia să aibă de-a face cu mine.

– Păi dacă moare Yuriko sau pățește ceva.

Kijima a redevenit serios, a scos repede o carte de vizită din buzunar și mi-a dat-o.

– Dacă o mai vezi pe Yuriko, spune-i să ia legătura cu mine.

– De ce?

– Fără vreun motiv anume, a spus Kijima gânditor luându-și mobilul în mâna durdulie. Poate sunt doar curios.

Curios. Da, bun răspuns.

– Kijima-kun, bărbați erau atrași odată de mine din curiozitate. Atunci de ce îmi merge atât de prost acum? Totul s-a schimbat peste noapte.

Kijima și-a frecat gușa cu un deget gros.

– Îmi închipui că orice bărbat care se combină acum cu tine o face pentru că vrea să afle cum de ai ajuns atât de jos. N-aș zice că din curiozitate. Cred că e ceva mai profund, mai întunecat. Adică un om normal s-ar teme de adevăr. Regret

să ți-o spun, dar mă îndoiesc că există vreun bărbat care să plătească ca să se culce cu tine. Și, dacă există, poți să fii sigură că are curajul să privească răul în față.

– Decăzută? Eu? Eram așa surprinsă, că nu mi-am putut stăpâni un țipăt. Cum îți permiți să mă jignești? Fac treaba asta ca să mă răzbun. Să privească răul în față? Asta-i cam exagerat!

– Să te răzbuni? Pentru ce?

Kijima părea brusc interesat. Mi-a aruncat o privire, apoi și-a luat repede ochii de la mine.

– Vai, nu știiiu! am țipat eu cam prea tare și m-am legănat de pe un picior pe celălalt. Pentru totul! De ce îmi merge atât de prost!

– Ce-i cu scena asta de fetiță răzgâiată? a pufăit Kijima uitându-se la mine cu o neîncredere prefăcută. Uite ce e, eu trebuie să plec. Ai grijă de tine, Kazue. Ai ajuns chiar la fund. Mi-a făcut nepăsător cu mâna, s-a întors pe călcâie și a luat-o pe aleea îngustă înspre bulevard.

– N-ai nici un drept să-mi vorbești așa, Kijima-kun! Crezi că sunt nebună? Asta e? Nimeni nu mi-a mai spus așa ceva, ticălosule! am țipat în urma lui.

Pierzându-mi speranța, am renunțat la ideea de a obține o slujbă la Juicy Strawberry sau de a găsi clienți pe bulevardul principal din Dogenzaka. Mi-am strâns trenciul pe mine și m-am înconjurat pieptul cu brațele. Voiam să ajung repede înapoi la locul meu din fața statuii lui Jizō. Era mult mai bine pentru mine să stau în întuneric și să aștept răbdătoare să treacă vreun client.

Când am tăiat drumul pe o alee îngustă străjuită de hoteluri pentru întâlniri amoroase, am observat o femeie mai bătrână care mă urmărea din umbră. A ieșit de acolo și m-a tras încet de braț.

– Te superi dacă îți pun câteva întrebări? a zis ea. Purta o pălărie croșetată din lână albă și mănuși asortate, și avea în jurul gâtului un fular înflorat din fibre sintetice, pus ca un guler de marinar la paltonul ei gri. Ținuta ei era așa de ieșită din comun, că nu mi-am putut stăpâni râsul. Mi-a luat cu blândețe mâna în a ei, cea înmănușată, și mi-a șoptit cu o voce pițigăiată și duioasă: Nu trebuie să decazi făcând meseria asta rușinoasă. Iubirea lui Dumnezeu e mare și atotcuprinzătoare. Trebuie să te ridici din prăpastia în care ai căzut. Doar așa poți s-o iei de la capăt. Durerea ta e și a mea, umilința ta va fi și a mea. Mă voi ruga pentru tine.

Mă simțeam bine că-mi încălzea mâinile înghețate, dar tot i le-am dat deoparte.

– Ce tot spui acolo? Mă străduiesc deja din răsputeri să mă ridic. O să mor în curând! Dacă vrei să știi, am fost o elevă și o studentă eminentă.

– Știu. Știu. Știu atât de bine că mă doare inima pentru tine.

Am simțit în respirația femeii un miros de bomboane de mentă, din acelea pe care le rontăie bătrânele.

– Ce știi? am întrebat-o râzând batjocoritor. Mă descurc foarte bine și fără vreun ajutor din partea ta. Lucrez la o mare companie în timpul zilei.

Mi-am scos repede legitimația să i-o arăt femeii, dar ea aproape că nu s-a uitat la act. În schimb, a scos din geantă o carte neagră și a strâns-o la piept.

– Îți place să-ți vinzi trupul, nu-i așa?

– Da, desigur.

Femeia a scuturat din cap.

– Dar nu e adevărat, nu? Minciunile tale mă rănesc profund. Îți place să fii tratată cu cruzime de bărbați? Mă doare să văd ce nesăbuită ești. Mă doare inima de câte ori

întâlnesc femei nefericite ca tine. Te simți dezamăgită de cei de la serviciu? Iar noaptea ești trădată de bărbați. Acesta e groaznicul chin pe care trebuie să-l înduri. Ești amăgită de propriile dorințe. Biată femeie! Deschide repede ochii să vezi adevărul.

Când m-a mângâiat pe cap, femeia mi-a dat jos peruca. I-am tras una peste mână și am strigat la ea cu mânie:

– Cum îndrăznești? Biată? Uită-te mai bine la tine, hoașcă bătrână, că te așteaptă pierzania!

Uimită de ieșirea mea, femeia s-a dat un pas înapoi. I-am smuls Biblia din mână și am aruncat-o în zid. A făcut zgomot când s-a izbit de suprafața tare, apoi a căzut pe asfalt cu o bufnitură slabă. Femeia a icnit și s-a repezit s-o ia de jos, dar eu am împins-o și am pus piciorul pe carte. Simțeam cum se rup foile subțiri ca de ceapă sub tocul meu ascuțit. Eram bucuroasă că făcusem ceva ce nu trebuia, ce prostie.

Am început să fug pe strada cufundată în întuneric. Vântul rece din nord îmi înțepa obrajii, iar boncănitul tocurilor mele înalte străpungea tăcerea. Îmi făcuse plăcere s-o umilesc pe femeia aceea. Am ajuns la un magazin, am intrat și mi-am cumpărat o bere și un pachet de calamar deshidratat. Am deschis doza și am băut berea pe drum. Revigorată de lichidul rece pe care îl dădeam pe gât, mi-am ridicat ochii spre cerul nopții. Eram liberă. Eram mai subțire și mai frumoasă ca înainte. M-am bucurat din plin de mine, de independența mea.

Nu mai suportam ideea de a sta să aștept răbdătoare în fața statuii lui Jizō, așa că am coborât în fugă scările care duceau spre Gara Shinsen. Pe drum, am trecut pe lângă terenul viran unde îl rezolvasem pe vagabond. M-am dus acolo și am stat un

pic, bându-mi berea și ronțăind din calamar. Nu-mi mai păsa câtuși de puțin de frig. Dar am simțit brusc nevoia să urinez. Așa că m-am pus pe vine peste iarba ofilită și mi-am dat drumul. Mi-am amintit de toaleta împuțită din apartamentul lui Zhang. Preferam aici, în aer liber.

– Hei, fato! Ce naiba faci acolo?

Un bărbat mă privea de pe treptele de piatră. Era probabil abțiguit, căci vântul purta mirosul de alcool care îi ieșea din gură până acolo jos, unde eram eu.

– Ceva mișto.

– Da? Pot să vin și eu?

Omul s-a împleticit când cobora scările. Eu i-am făcut propunerea obișnuită.

– Dom'le, îngheț aici. Hai să mergem undeva înăuntru!

De îndată ce l-am văzut pe bărbat dând din cap încântat, l-am înșfăcat de braț și l-am dus înapoi, spre Murayama-chō. Acolo am intrat cu el în primul hotel pentru întâlniri amoroase care mi-a ieșit în cale. Părea să fie un salariat de aproape 50 de ani, poate puțin peste. Pielea îi era caldă de la cât sake băuse și avea tenul de culoare închisă. L-am târât pe hol, abia ținându-mi echilibrul, căci el mergea foarte împleticit, și l-am împins în cameră.

– Tariful meu este de 30 000 de yeni.

– Nu am atâția bani la mine.

Bărbatul s-a clătinat puțin în față când s-a scotocit prin buzunare. A scos o chitanță și un permis de călătorie. Mi-am zis că, dacă tot ajunseserăm așa departe, să ne apucăm de treabă. Așa că l-am împins în pat, m-am aruncat peste el și i-am sărutat buzele cu gust de alcool. El și-a tras capul ca un bădăran și s-a holbat la mine.

– Termină! a protestat. Nu vreau să facem asta.

– Stai un pic. Tu m-ai adus aici. O să-ți iau 30 000 de yeni înainte să încerci să mă tragi pe sfoară.

Nu mai avusesem un client de atâta vreme, că nu voiam să-mi scape. Eram disperată. Bărbatul a lăsat-o mai moale și a scos câteva bancnote de 1 000 de yeni din portmoneu. Apoi și-a lăsat capul în jos.

– Îmi pare rău. Asta-i tot ce am. Dar nu-ți cer mai mult. Am să plec acum.

– Hei, sunt o profesionistă și lucrez la o mare firmă. N-ai vrea să știi de ce mă prostituez noaptea?

M-am întins pe spate pe partea mea de pat și am încercat să par ademenitoare. Bărbatul și-a închis portmoneul și și-a pus haina. Mi-am luat și eu repede lucrurile. Nu voiam să rămân pe cap cu nota de plată pentru cameră. Bărbatul a plecat din cameră și s-a dus la recepție să se târguiască la preț. Părea treaz de-a binelea acum.

– N-am deranjat nimic în cameră, așa că de ce să nu-mi iei doar jumătate din preț? N-am stat nici zece minute acolo.

Recepționerul mi-a aruncat o privire rapidă. Era un bărbat între două vârste, care era clar că purta o perucă.

– Ei bine, vă scad prețul la 1 500 de yeni.

Bărbatul i-a dat două hârtii de 1 000 de yeni cu vădită ușurare. Când recepționerul i-a dat rest o monedă de 500 de yeni, iar bărbatul i-a spus s-o păstreze pentru osteneală.

– Nu e mult. Dar vă mulțumesc pentru înțelegere.

Când l-am auzit zicând asta, am întins imediat mâna.

– Hei, cred că asta-i a mea. La urma urmei, eu ți-am suportat sărutările pentru niște amărâți de 3 000 de yeni!

Atât bărbatul, cât și recepționerul s-au uitat la mine uluiți. Dar eu n-am clipit și, în cele din urmă, recepționerul mi-a dat moneda.

•

Se apropia ora la care pleca ultimul tren de seară. Mi-am mai luat o doză de bere și am dat-o pe gât. Am coborât din nou treptele de piatră către Gara Shinsen. Câștigurile mele din acea seară se ridicau la 3 000–3 500 de yeni, dacă puneam la socoteală și banii scoși de la recepționer. Dar, după ce am cumpărat berea și calamarul, nu-mi mai rămăsese nimic. Pe când mergeam spre gară, am văzut clădirea în care locuia Zhang. M-am întors să mă uit la ferestrele de la etajul patru. Erau luminate.

– Păi văd că ne întâlnim din nou. Arăți bine, a spus vocea pe care am auzit-o în spatele meu. Era Zhang. Am aruncat doza goală de bere peste marginea trotuarului, unde a căzut zăngănind. Zhang era îmbrăcat în blugi și geacă de piele, exact cum îl văzusem și noaptea trecută. Avea o expresie serioasă pe față. M-am uitat la ceas.

– Mai am încă puțin timp. Crezi că tipii din apartamentul tău ar vrea să ne mai facem de cap?

– Îmi pare foarte rău, a zis Zhang, părând că se scuză, dar n-ai avut mare succes la ei. Atât Dragon, cât și Chen-yi au zis că ești prea slabă. Lor le plac femeile cu mai multă carne pe ele.

– Dar ție?

Zhang și-a dat ochii lui mari peste cap. Avea sprâncene dese și buze pline și, în afară de faptul că i se rărea părul, era un bărbat pe gustul meu. Exista un motiv pentru care voiam să fiu cu el.

– Nu-mi pasă. Orice femeie e bună pentru mine. Zhang a râs. Orice femeie în afară de soră-mea.

– Dacă e așa, vrei să mă iei în brațe?

M-am aruncat la pieptul lui Zhang. Trenul de Shibuya, de pe linia Inokashira, tocmai intrase în gară și pasagerii se îngrămădeau pe peron. Se zgâiau la noi, dar nu-mi păsa. În schimb, lui Zhang da. Părând jenat, m-a lăsat din brațe, încercând să mă țină la distanță, dar eu l-am luat iar de gât, vrând să mă lipesc de el. Brusc m-a cuprins mâhnirea.

– Ai să fii bun cu mine? l-am întrebat pe un ton umil.

– Vrei să fiu bun cu tine sau să fac sex cu tine?

– Ambele.

Zhang m-a dat deoparte cu brutalitate, ca să privească drept în față. Apoi a spus cu mult calm:

– Trebuie să alegi. Ce preferi?

– Să fii bun cu mine.

De îndată ce am îngăimat acest răspuns, am știut că vorbisem serios. Nu o făcusem pentru bani. Atunci de ce naiba stăteam în colțul acela noapte de noapte? Oare nu voiam decât să fie cineva bun cu mine? Sigur că nu. Eram confuză. Poate că eram beată. Mi-am pus mâna pe frunte.

– Dacă vrei să fiu bun cu tine, ai să mă plătești? m-a întrebat el.

M-am uitat la Zhang surprinsă. Așa cum mă privea chiorâș în întuneric, părea cumplit.

– De ce să plătesc? N-ar trebui să fie invers?

– Dar și ce îmi ceri tu e ciudat. Nu-ți place de nimeni, nu? De nici o altă persoană, nici măcar de tine însăți. Ai fost luată de fraieră.

– Luată de fraieră? Mi-am dat capul pe-o parte, neînțelegând ce voia să spună. N-am încercat să-mi iau aerul de fată drăguță; nu mai aveam destulă energie pentru asta.

Zhang a continuat, vesel.

– Așa e, luată de fraieră. Tocmai am învățat expresia. De fapt, înseamnă că te extorchează sau te escrochează cineva. Te-ai lăsat păcălită de toată lumea – la serviciu, pe stradă. În trecut, ai fost păcălită de tatăl tău și de cei de la școală.

Trenul probabil plecase din Gara Shibuya. În timp ce vorbea Zhang, m-am uitat înspre șine. N-aveam de ales: trebuia să mă duc acasă. Așa cum nu aveam de ales decât să merg sau nu la serviciu a doua zi dimineață. N-aveam încotro. Fusesem într-adevăr înșelată de societate? Îmi veneau mereu în minte aceste vorbe. Mi-am amintit și ce îmi spusese femeia cu Biblia: „Mă doare să văd ce nesăbuită ești".

•8•

5 IUNIE

În timpul sezonului ploios, n-a mers deloc treaba. Ploua aproape tot timpul și nu mă simțeam în stare să stau toată noaptea afară și să mă ud până la piele. Pe deasupra, din cauza fronturilor de joasă presiune, mi se umflau ochii și îmi venea să dorm toată ziua. Mi-era din ce în ce mai greu să mă trezesc dimineața, iar lupta pe care trebuia s-o dau cu mine însămi ca să ies din casă mă istovea. Deși sufletul vrea ceva, trupul nu-l

ascultă? Azi m-am trezit chiar mai târziu ca de obicei, m-am așezat la masă și am ascultat răpăitul ploii. Mama îi pregătise deja surorii mele micul dejun și pachetul pentru serviciu. Apoi se retrăsese în camera ei și în casă domnea o tăcere mormântală. Am turnat niște apă din ceainicul electric și mi-am făcut o cafea instant. Apoi, în loc să-mi iau micul dejun, am rontăit o tabletă de gymnema. Fusta mea bleumarin îmi era acum așa largă în talie, că îmi cădea pe șolduri. Cu cât slăbeam, cu atât mai fericită mă simțeam. În ritmul acesta aveam să devin invizibilă. Eram peste măsură de bucuroasă. Vremea era deprimantă, dar nu și starea mea sufletească.

A început să plouă torențial. Florile din grădină, de care mama era așa de mândră – hortensii, azalee, trandafiri, iarbă înflorită –, toate se aflau culcate la pământ. Tulpinile li se îndoiseră. M-am uitat în grădină și am blestemat toate tâmpitele alea de flori. Îndată ce vor înceta ploile, se vor înălța iar, mai pline de viață ca oricând de la atâta umezeală. Ticăloase mici ce erau! Disprețuiam din tot sufletul grădina pe care o îndrăgea mama.

M-am uitat pe fereastră la cer. Cu siguranță că n-o să meargă treaba nici diseară. Nu reușisem să lucrez decât o săptămână în toată luna iunie și abia scosesem 48 000 de yeni. Am stors 30 000 de yeni de la Yoshizaki și bețivul mi-a dat 10 000. Apoi am avut doi vagabonzi. Primul a fost bărbatul cu care fusesem înainte pe terenul viran, dar celălalt un nou-venit. Am făcut sex cu amândoi afară în ploaie, sub cerul plin de nori. Ajunsesem să fiu plătită de bărbați ca să mă vadă urinând pe terenul viran. Nu mă mai deranja nimic. Dar, în consecință, mă concentram din ce în ce mai greu la serviciu, eram mereu obosită. Stăteam la biroul meu și tăiam articole din ziare și nici măcar

nu-mi păsa pe care îl decupam. Uneori mă distram tăind partea cu programul de televiziune. Șeful meu se uita chiorâș la mine, dar nu-mi zicea niciodată o vorbă de reproș. Ceilalți din birou mă priveau lung, apoi se strângeau în grupulețe și șușoteau, dar mie nu-mi păsa. N-aveau decât să vorbească. Eu eram o femeie puternică.

Am deschis ediția de dimineață a unui ziar și, după ce mi-am aruncat ochii pe rubrica meteo, am răsfoit secțiunea de știri mondene. Mi-au atras atenția firimiturile de pâine pe care le lăsase sora mea în ziar – îi căzuse în mână înaintea mea. Probabil că se oprise să citească această pagină. Titlul cu litere mari era: CADAVRUL UNEI FEMEI GĂSIT ÎNTR-UN APARTAMENT. Numele victimei era Yuriko Hirata. Yuriko! Mi-a trecut prin minte că nu o mai văzusem în ultimul timp. Deci te-ai dus și te-ai lăsat omorâtă. Era întocmai cum prezisese, nu? Felicitări! Pe când rosteam din suflet aceste cuvinte, am auzit pe cineva râzând. Cine era? m-am întrebat, uitându-mă în jurul meu.

Spiritul lui Yuriko plutea între tavanul murdar de fum și masa în dezordine; se uita la mine. I se vedea doar partea de sus a corpului în lumina fluorescentă alb-albăstrie. Chipul nu îi mai era buhăit și urât, așa cum îl văzusem de curând. Își recăpătase frumusețea și farmecul din tinerețe. I-am vorbit:

– S-a întâmplat exact cum ai vrut, nu?

Yuriko a zâmbit, dezvelindu-și dinții de un alb strălucitor.

– Mulțumesc. Ți-am luat-o înainte și am murit. Ce ai să faci acum, Kazue?

– Treabă, ca de obicei. Încă trebuie să fac bani.

– Renunță cât mai poți, a râs Yuriko. N-ai să câștigi niciodată destul ca să fii mulțumită. În afară de asta, mai devreme

sau mai târziu, bărbatul care m-a ucis pe mine te va omorî și pe tine.

– Cine?

– Zhang.

Răspunsul lui Yuriko era cât se poate de clar. Dar cum ajunsese să-l cunoască pe Zhang? Yuriko e un monstru; lui Zhang îi plac monștrii; asta era legătura. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, oare avea Zhang să mă omoare și pe mine?

Deunăzi, când m-am aruncat la pieptul lui, m-a luat în brațe, nu? Îmi doream ca Zhang să fie bun cu mine. Voiam să mă țină în brațe. Yuriko și-a ridicat arătătorul și și l-a mișcat energic înainte și înapoi.

– Nu, nu, nu, Kazue. Nu trebuie să ai asemenea dorințe. Nimeni nu o să fie bun cu tine. Bărbații nici nu vor să te plătească. Știi, niște curve bătrâne ca noi nu sunt bune decât să-i facă pe bărbați să se confrunte cu adevărul. De aceea ne urăsc.

– Să se confrunte cu adevărul? Fără să-mi dau seama ce fac, mi-am dus mâna la bărbie și mi-am dat capul pe-o parte.

– O, nu, pentru numele lui Dumnezeu, Kazue! Iar încerci să pozezi în fată drăguță. Renunță imediat. E în zadar. Tu chiar nu înțelegi?

– Ba da. Înțeleg și eu. Înțeleg că sunt mai slabă și mai drăguță ca oricând.

– Cine ți-a dat un sfat așa de prost?

Despre ce naiba vorbea? Atunci mi-am amintit că îmi dăduse cineva o idee. Oare în liceu? Oare sora mai mare a lui Yuriko?

– Sora ta mai mare.

– Și mai crezi în ce a spus cineva cu atât de mult timp în urmă? Yuriko a oftat. Kazue, chiar că ești credulă! Cred că ești cea mai credulă persoană pe care o cunosc.

– Fie cum zici tu, Yuriko. Dar zi-mi la ce te-ai referit când ai pomenit de confruntarea cu adevărul.

– E un nimic. Un mare nimic.

– Adică eu sunt un nimic?

Imediat ce am întrebat, m-am trezit că mă înconjor cu brațele. Sunt un nimic. Lipsită de substanță. Oare când am dispărut? Tot ce a rămas din mine era un taior – hainele care fuseseră ale unei absolvente a Universității Q, ale unei angajate la Firma G de Arhitectură și Inginerie. Nu era nimic în ele. Atunci ce se află înlăuntrul meu?

Când mi-am venit în fire, am văzut că vărsasem cafea pe toată pagina deschisă din ziar. Am șters repede masa cu o cârpă. Tot ziarul se făcuse maroniu.

– Ce s-a întâmplat, Kazue?

M-am uitat în spate și am văzut-o pe mama stând în ușa livingului. Fața ei micuță fără pic de machiaj era schimonosită de spaimă.

– Vorbeai adineauri. Ți-am auzit vocea și m-am gândit că stai de vorbă cu cineva.

– Da, *vorbeam* cu cineva. Vorbeam cu femeia asta de aici.

Am arătat înspre ziar. Dar articolul era prea pătat de cafea; era greu de citit acum. Mama n-a spus nimic, doar și-a pus mâna la gură ca să nu țipe. Nu i-am dat atenție, dar mi-am luat geanta de pe scaun.

– Trebuie să dau un telefon! am strigat.

Când mi-am scos agenda din geantă, au zburat de-acolo un șervețel plin cu muci și o batistă murdară. Ambele au aterizat lângă mine, pe podea. Mama s-a uitat supărată la obiecte, dar eu i-am făcut semn să plece.

– La ce te uiți? Pleacă de-aici!

– Ai să întârzii la serviciu.

– Nu-i mare lucru dacă întârzii puțin. Șeful de birou a întârziat deunăzi o oră întreagă. Și cu o zi înainte a întârziat una dintre secretare. Toți întârzie, atunci eu de ce nu? De ce trebuie să fiu eu întotdeauna cea care își vede serios de treabă? Am muncit ca o sclavă în tot acest timp ca să te întrețin în casa asta. M-am săturat!

– Kazue, dragă, faci tot ce faci pentru mine? Asta vrei să zici?

Mama tot bâiguia ceva. Când s-a uitat la mine, i-au apărut pe față riduri de îngrijorată ce era.

– N-are nici o legătură cu tine! Muncesc pentru că sunt o fiică devotată.

– Da, așa ești. Bâiguiala mamei aproape nu se auzea. Nu părea că vrea să plece, dar, în cele din urmă, s-a dus în camera ei, cu o expresie acră pe față. Mi-am răsfoit agenda, căutând secțiunea cu adrese. Sora mai mare a lui Yuriko. Erau peste zece ani de când nu mai vorbisem cu ea, dar am simțit că n-o să am liniște până nu-i aud vocea. Cât formam numărul, am încercat să-mi închipui ce anume căutam cu atâta disperare să-mi confirm. Eram complet zăpăcită.

– Alo. Alo? Cine e?

Vocea de la celălalt capăt al firului era groaznic de deprimată și prudentă. Am intrat direct în subiect, fără nici un preambul.

– Sunt eu, Kazue Satō. Am citit în ziar că Yuriko a fost omorâtă.

– Așa e.

Vocea ei sugera un pic de depresie, dar era și calmă.

Sora mai mare a lui Yuriko a început să emită niște sunete ciudate la celălalt capăt al firului. Erau joase și monotone

ca torsul unui motor. Râdea. Râsul ei era al unei persoane care savura o senzație de ușurare, bucuria pe care o simțea că scăpase în sfârșit de Yuriko. Și eu simțeam la fel. Era mai veche în meserie ca mine și apăruse ca din senin pe teritoriul meu – fosta frumusețe din liceu. Deci credeam că amândouă ne simțeam oarecum eliberate. Și totuși exista ceva care ne lega de ea.

– Ce e așa amuzant? a întrebat sora lui Yuriko.

– Nimic.

De fapt, nici nu râdeam. De ce mă întreba așa ceva? Sora lui Yuriko era nebună. Așa că am întrebat-o și eu:

– Cred că ești mâhnită, nu?

– Nu prea.

– Da, așa e, tu și Yuriko nu erați prea apropiate, din câte îmi amintesc. Parcă nici nu erați rude. Unii nici nu-și dădeau seama că sunteți surori, dar eu m-am prins imediat.

Sora lui Yuriko m-a întrerupt:

– Ajunge cu chestia asta! Cu ce te ocupi acum?

– Ghicește. Mi-am scos pieptul înainte, sfidătoare.

– Am auzit că ai primit o slujbă la o firmă de inginerie.

– Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că Yuriko-chan și cu mine făceam aceeași meserie? S-a făcut tăcere la celălalt capăt al firului. Sora mai mare a lui Yuriko probabil se gândea la ce îi spusesem. Știam că e geloasă pe mine. Era o femeie care tânjea să fie ca Yuriko, dar nu putea s-o imite nici dacă a fi fost viața ei în joc. Dar eu eram altfel. Păi o să am grijă.

Asta i-a închis gura! Am pus repede receptorul în furcă. Dar, la urma urmei, de ce fuseserăm eliberate eu și sora mai mare a lui Yuriko? De viață? Poate că voiam să fiu omorâtă la

fel ca Yuriko. Pentru că și eu eram un monstru. Și mă săturasem de viață.

•

Ploaia nu s-a oprit până seara. Mi-am deschis umbrela pliantă și m-am plimbat fără țintă prin jurul Gării Shinsen, sperând să-l întâlnesc pe Zhang. Am ajuns în fața blocului în care locuia și m-am uitat în sus, la apartamentul lui; nu era nici o lumină. Nu se întorsese nimeni acasă. Tocmai când dădeam să plec, l-am văzut pe Chen-yi venind în direcția mea; purta un tricou alb subțire și un șort, iar în picioare avea șlapi, chiar dacă era mai răcoare după ce plouase atâta. M-am oprit lângă el.

– Bună seara!

Când m-a văzut, Chen-yi s-a oprit din mers. Ochii din spatele ochelarilor mă săgetau cu ferocitate, de parcă erau obligați să vadă ceva dezgustător.

– Trebuie să-l văd pe Zhang și mă întrebam dacă e acasă.

– Nu cred că e acasă. Și-a schimbat serviciul și e plecat și ziua, și noaptea. Nu știu când se întoarce.

– Pot să-l aștept în camera lui?

– Nu. Nu poți să faci așa ceva. Chen-yi a scuturat din cap cu violență. Acum stau alții aici. N-ar fi bine.

Se purta de parcă îi era rușine că făcuse sex cu mine în fața celorlalți.

– Bine, pot să-l caut?

Am dat să urc scările, dar Chen-yi m-a oprit cu brutalitate.

– Mă duc să văd dacă e acasă. Tu așteaptă aici.

– Dacă e acasă, spune-i că-l aștept pe acoperiș.

Chen-yi s-a uitat la mine bănuitor în timp ce mă îndreptam spre scări, dar mie nu-mi păsa. Cantitatea de gunoi de pe

treptele dintre etajul patru și acoperiș se mărise, de parcă era o ființă vie. Toată scara era acum plină de gunoaie: deșeuri de hârtie, bucăți de ziare în limba engleză, sticle de sifon din plastic, carcase de CD-uri, cearșafuri rupte și prezervative. Salteaua îmbibată cu apă de ploaie era întinsă de-a curmezișul scărilor și ieșea pe acoperiș ca un cadavru – salteaua pe care o lăsase profesorul în urma sa. Salteaua pe care stătea acum Zhang, cu capul în jos. Purta blugi și un tricou imprimat cu o barcă. Avea părul dat peste urechi. Arăta de parcă nu se bărbierise de zile bune. Zhang nu era diferit de cantitatea crescândă de gunoi. Mi-am amintit brusc de plantele din grădina mamei, distruse de ploaie. Odată ce se oprea ploaia, acele plante aveau să-și revină.

– Ce faci acolo pe saltea?

– A, tu ești? Zhang s-a uitat în sus la mine, părând surprins. Mi s-au oprit ochii pe lanțul de aur care strălucea la gâtul lui.

– E colierul lui Yuriko, nu-i așa?

– Care, ăsta? Zhang a atins lanțul, de parcă și-ar fi amintit brusc că era acolo. Deci o chema Yuriko?

– Da, era o cunoștință a mea. Se îmbrăca întotdeauna ca mine.

– Probabil că da, dacă spui tu.

Zhang și-a răsucit lanțul pe degete. Apa de ploaie se scurgea din umbrela mea într-un colț al saltelei, unde forma o pată din ce în ce mai mare. Zhang nu părea să observe.

– Tu ai omorât-o pe Yuriko, nu-i așa?

– Așa e. Am omorât-o pentru că ea mi-a cerut-o. A fost la fel ca și cu soră-mea. Ți-am spus că sora mea a căzut în mare și s-a înecat, dar am mințit. Am omorât-o eu. Pe vas, în drum spre Japonia, făceam sex în fiecare noapte. Ei îi repugna ideea

de a trăi ca un animal și m-a rugat, cu lacrimi în ochi, s-o omor. I-am spus să nu-și facă griji în privința relației noastre și am rugat-o de mai multe ori să mergem mai departe și să trăim ca soț și soție, dar ea nu voia. Așa că am aruncat-o în mare. I-am văzut mâinile fluturând printre valurile care o purtau departe, și mai departe de mine; parcă îmi făcea semn de rămas-bun. Zâmbea. Părea fericită să-și ia adio de la viața ei cu mine. Împrumutasem mulți bani ca să ajungem în Japonia. Nu-mi venea să cred ce proastă era. Așa că de câte ori întâlnesc o femeie care îmi spune: „Omoară-mă!" sunt fericit să-i îndeplinesc dorința. Dacă simte că nu mai poate să trăiască, o ajut să termine cu viața. Dar tu?

Zhang surâdea vag în întuneric. Vântul se întețise și ploaia ne biciuia fețele. Eu m-am dat mai într-o parte, încercând să mă adăpostesc de ploaie, dar Zhang doar s-a strâmbat și a lăsat apa să-i curgă pe față. Fruntea îi strălucea de la stropii de ploaie.

– Nu vreau să mor încă. Dar poate în curând.

Zhang m-a luat de picioare.

– Ești atât de slabă! Numai piele și os. Nu înțeleg de ce nu te poți îngrășa. Crezi că ești bolnavă? Sora mea și Yuriko asta erau amândouă sănătoase. Tu de ce ești bolnavă? E trist, nu?

– Crezi că sunt bolnavă? Dar nu vreau să mor.

– Există pe lume oameni care sunt deja pe cale să moară, dar ei nu o știu. Și sunt alții, sănătoși tun, care își doresc să moară. Ești de acord?

M-a cuprins deodată mâhnirea. De ce oare, atunci când vorbeam cu Zhang, mă simțeam atât de singură, atât de tristă? M-am așezat pe salteaua împuțită, îmbibată cu apă. Zhang m-a luat de umeri și m-a tras spre el. Mirosea a sudoare și murdărie, dar mie nu îmi păsa.

– Fii bun cu mine. Te rog.

Mi-am îngropat fața la pieptul lui Zhang, jucându-mă cu lanțul ce îi strălucea la gât.

– Bine. Dar și tu trebuie să fii bună cu mine.

Ne-am ținut în brațe, șoptindu-ne la nesfârșit: „Fii bun cu mine; te rog"; și „Fii bună cu mine; te rog".

•9•

30 IANUARIE

SHIBUYA: WA (?), 10 000 de yeni

SHIBUYA: STRĂIN, 3 000 de yeni

Zhang e un mare mincinos. Un rahat cu ochi. Și un criminal! Am pus cutia de bere, pachetul de calamar deshidratat și o sticlă de pastile gymnema pe tejgheaua magazinului și m-am gândit la el.

– Hei! cineva mi-a dat un ghiont în spate. Mi-am dat seama că sărisem peste rând, dar nu-mi păsa, am rămas acolo și am comandat tocană *oden*[1].

– Vreau crochete de pește, ridichi și *konnyaku*[2] – câte una din fiecare. Și umple castronul cu supă, te rog.

Bărbatul din spatele tejghelei a pufăit plictisit, dar vânzătoarea – care era obișnuită să mă vadă acolo – s-a dus la cazanul cu *oden* și a ales ce comandasem, cu o față lipsită de orice

[1] Preparat tradițional japonez, consumat mai mult în timpul iernii, care constă în ouă, ridichi, crochete de pește, toate fierte în sos de soia. (n.tr.)

[2] Plantă subtropicală din Asia (n.tr.)

expresie. Cele două tinere care stăteau la rând în spatele meu au bombănit ceva – o insultă sau o reclamație –, așa că m-am întors și m-am uitat urât la ele. Au părut intimidate. Asta m-a amuzat. Îmi plăcea să-i privesc pe oameni în ochi – la serviciu, acasă, oriunde. Sunt un monstru. Toată lumea mă tratează de parcă sunt o persoană deosebită. Dacă nu vă convine, încercați să arătați ca mine!

Am ieșit în stradă și am sorbit repede supa. Lichidul cald mi s-a dus de îndată pe gât. Știam că o să-mi strângă stomacul. O să mă fac din ce în ce mai mică. Un tren a trecut vâjâind pe linia Inokashira. M-am îndreptat de spate și l-am privit cum intra în Gara Shinsen. Nu știam dacă era și Zhang printre pasageri.

Trecuse mai bine de jumătate de an de când Zhang și cu mine ne îmbrățișaserăm în acea noapte ploioasă. Eram acum în ianuarie. Iarna fusese încă blândă, ceea ce îmi făcuse viața mult mai ușoară. De câte ori ajungeam în Gara Shinsen, îl căutam cu privirea pe Zhang. Odată, când m-am uitat prin gardul de pe stradă, am văzut un bărbat care arăta ca el, stând pe peron. Dar nu-l mai întâlnisem pe Zhang din acea noapte ploioasă. Nu avea importanță. El nu era nimic pentru mine. Îmi cheltuiam toată energia în munca mea de noapte. Zhang va trăi mai departe în țara aceasta, uitând că o omorâse pe Yuriko.

În acea noapte, am fost amândoi foarte sentimentali. Totuși, a trebuit să pufnesc în râs când am auzit micul monolog ridicol al lui Zhang.

– Am iubit-o pe prostituata aia. Cea care zici că era Yuriko.

– Ia mai lasă-mă! Nu se putea, nu? Adică de-abia te întâlnișeși cu ea. Și Yuriko nu era decât o târfă uzată. În plus, mă îndoiesc că te-ar fi crezut. Știi, ura bărbații.

În timp ce mă stricam de râs, Zhang mi-a pus mâinile pe gât, de parcă voia să mă stranguleze.

– Deci crezi că e nostim? Ce-ar fi să-ți fac și ție același lucru? Curvă proastă!

Lumina galbenă, răspândită de becul de la intrarea în scară se reflecta în ochii lui Zhang, făcându-i strălucitori. Arăta înspăimântător, ca un posedat. Speriată, i-am tras lui Zhang o palmă peste mâini și m-am ridicat în picioare. Ploaia îmi bătea pe față. Am vrut să mă șterg pe obraji, dar mi-am dat seama că nu era apă, ci scuipatul lui Zhang. Spermă, flegmă: o femeie primește toate secrețiile bărbaților.

– Cară-te! Zhang mi-a făcut semn să plec, iar eu am întins-o repede de pe acoperiș. Am coborât scara alunecoasă, dând deoparte cu piciorul gunoaiele umede. Ce era cu Zhang, de voiam să fug de el? Nu eram prea sigură. Când am ajuns în fața clădirii, m-am lovit de un bărbat care intra în mare grabă. Corpul lui, ud de ploaie și transpirație, emana un miros ciudat. Tricoul său negru se udase și i se lipise de piele, reliefându-i trupul suplu. Era Dragon. Mi-am potrivit peruca și i-am strigat:

– Bună!

Dragon nu mi-a răspuns. În schimb, m-a pironit cu privirea lui tăioasă ca lama unui cuțit.

– Zhang e pe acoperiș, l-am anunțat eu. Știi cumva de ce stă acolo sus? Trebuie să fugă de ceva.

Îmi pusesem în gând să-i spun lui Dragon că Zhang o omorâse pe Yuriko și de asta fugea de poliție. Dar, înainte să apuc să deschid gura, Dragon m-a surprins cu propria explicație.

– Fuge de noi, ticălosul. Ne-a escrocat de toți banii și, până nu ni-i dă înapoi, n-are ce căuta în casa asta.

În noaptea în care mă culcasem cu Chen-yi și Dragon, unul după altul, Dragon îl pupa în fund pe Zhang. Dar în seara asta era arogant.

– Da, bine, dar să știi că a omorât o prostituată în Shinjuku, am spus eu zâmbindu-i afectat.

– O prostituată? N-are decât să omoare câte prostituate dorește. Se pot înlocui ușor. Dar cu banii e altă treabă! Dragon și-a scuturat umbrela ieftină de plastic, răspândind stropi în toate direcțiile. Nu-i așa, tu ce zici?

Am dat din cap că da. Avea dreptate. Banii erau cu siguranță mai de preț ca viața. Dar, când o să mor, banii nu vor mai însemna nimic pentru mine. Mama și sora mea mai mică îi vor moșteni. Mă nemulțumea faptul că nu-mi putusem închipui ceva așa de simplu. Dragon s-a uitat la mine și a râs batjocoritor.

– Tu crezi tot ce-ți zice ticălosul ăla? E un mare mincinos, să știi. Nimeni nu crede nimic din ce spune.

– Toată lumea minte.

– Dar nimic din ce spune amărâtul ăsta nu-i adevărat. Da, se poartă de parcă ar fi un om foarte harnic, spune cum și-a părăsit el satul ca să-și caute norocul în marile orașe din țara noastră. Dar adevărul e că și-a omorât bunicul, fratele mai mare și pe omul care trebuia să se însoare cu sora lui mai mică, așa că n-a avut de ales decât să fugă din oraș în oraș. Spune că a forțat-o pe sora lui să se prostitueze când a ajuns la Hangzhou și a început să vândă droguri pentru o bandă. Pretinde că a fost întreținut de fiica unui politician ca să-și acopere urmele. Este un ticălos. La naiba, singurul motiv pentru care a venit în Japonia a fost ca să scape de poliție.

– Mi-a spus că și-a omorât sora.

Dragon s-a uitat la mine, surprins. O sclipire amuzată i-a apărut în ochi.

– Ei bine, cred că ticălosul ăsta mai spune câteodată și adevărul. Asta pare să fie adevărat. Am auzit de la alt tip care a călătorit pe același vapor cu Zhang. A spus că el pretindea că îi întinsese mâna surorii sale, dar lui i se părea că o împinsese peste bord. Oricum ar fi fost, nemernicul ăsta e un criminal. Și ne-a tras pe sfoară și pe noi.

Dragon s-a îndreptat spre scări. I-am văzut mușchii spatelui încordându-se sub tricoul ud.

– Hei, Dragon!

El s-a întors să se uite la mine.

– Nu vrei să ne distrăm un pic?

M-a măsurat din cap până în picioare cu o scârbă nemaipomenită.

– Mă tem că nu. Îmi păstrez banii pentru o femeie mai ca lumea decât tine. Pe lângă asta, îmi plac femeile cu mai multă carne pe ele.

– Ticălosule! Doar știi că ți-a plăcut să te culci cu mine.

Am luat umbrela pe care o lăsase Dragon în prag și am aruncat-o înspre el, dar a aterizat pe la jumătatea scărilor. Dragon a izbucnit în râs și a continuat să urce spre acoperiș. Fiu de căţea! Să-l ia naiba de ticălos! Nu vorbisem așa urât niciodată în viața mea, dar nu m-am putut abține. Sper să moară toți. Ticăloșii! Mi-am amintit de apartamentul lor împuțit. Mi-am jurat să nu mă mai întorc acolo. Atunci de ce mă oferisem lui Dragon? Trebuie să fi avut vreo clipă de slăbiciune, datorată îmbrățișării de pe acoperiș. Sau era cum prevăzuse Yuriko. Poate că era din cauză că târfele ca noi scoteau în evidență defectele bărbaților. Scosesem la iveală slăbiciunea lui Zhang

și răutatea lui Dragon. Eram așa furioasă pe mine însămi, că am zdrobit cutia poștală a apartamentului 404.

•

Mă întrebam ce se întâmplase cu Zhang. La asta mă gândeam când m-am îndreptat spre statuia lui Jizō, cu o pungă de plastic în mână. Aveam întâlnire cu Arai acolo. Trecuse mult timp – patru luni. În trecut, atât Yoshizaki, cât și Arai mă invitau în oraș la cină. Dar acum nu voiau decât să ne întâlnim la hotel. La început de două ori pe lună, apoi o dată, iar acum la fiecare două luni sau cam așa. Ca să-mi scot paguba pentru faptul că îi vedeam așa de rar, eram hotărâtă să le iau mai mulți bani pentru fiecare partidă de sex.

Când am ajuns pe aleea din fața statuii lui Jizō, am văzut spatele încovoiat al lui Arai. Se uita prin întunericul din fața statuii, purtând același palton gri ponosit pe care îl îmbrăcase și anul trecut și cu un an înainte și, având un umăr mai aplecat, ca întotdeauna, din pricina unei genți de vinil negru. Și, ca întotdeauna, din geantă îi ieșea un ziar săptămânal. Singura deosebire era părul lui mai rar și mai alb decât acum doi ani.

– Domnule Arai, mă așteptați de mult timp? Ați venit mai devreme, nu?

Arai s-a încruntat când mi-a auzit vocea pițigăiată și și-a dus un deget la buze, dându-mi de înțeles să nu vorbesc. Nu era nimeni în jur. De ce era așa neliniștit? M-am întrebat dacă nu îi era rușine să fie văzut cu mine în public. Arai nu a zis nimic, ci s-a întors și a luat-o spre hotelul la care ne duceam de obicei. Acelea din Murayama-chō erau cele mai ieftine, cam 3 000 de yeni pentru o ședere scurtă. Am fredonat pe când mergeam, asigurându-mă că sunt mereu la cam un metru în

spatele lui Arai. Eram binedispusă. Eram mulțumită că Arai se hotărâse să mă cheme. Nu ne văzuserăm de ceva timp, dar eram sigură că lucrurile o să fie din nou cum fuseseră pe vremuri. Poate că eram o femeie de stradă de cea mai joasă speță, dar tot nu voiam să mor. N-aveam de gând să sfârșesc ca Yuriko.

Când am ajuns în camera de hotel, am dat drumul la apă fierbinte în cadă și m-am uitat prin cameră să văd dacă nu era ceva care merita să fie luat. Am hotărât să mă servesc cu rola suplimentară de hârtie igienică pusă acolo. Poate că mi-ar fi de folos și cordonul de la halatul din baie. Și apoi, trebuiau să fie prezervative lângă pernă. Am observat că nu era decât unul în noaptea asta. De obicei lăsau două. Am sunat la recepție să reclam și mi s-a mai trimis unul. O să las unul pentru Arai și am să mi-l pun în buzunar pe celălalt.

– Beți o bere, nu, domnule Arai?

Am deschis punga cu alimente pe care o aveam în mână, am scos o doză de bere și gustările pe care le cumpărasem mai devreme și le-am pus pe masa din rafie. Supa *oden* era masa mea de seară, așa că am mâncat-o fără să-i ofer și lui.

– Doamne, văd că-ți place multă zeamă de *oden!* a zis el cu dezgust.

Era prima oară după mult timp că ne vedeam într-o cameră, și asta era tot ce avea să-mi spună? Nu i-am răspuns. Supa *oden* e o mâncare dietetică, o știe toată lumea! Îți umple burta și nu mai mănânci mult din altele. Cum de bărbații nu știau niște lucruri simple ca ăsta? Am băut restul de zeamă. Arai s-a uitat la mine plictisit și s-a dus la baie. Ezita de obicei să-mi spună ceva neplăcut, având multă grijă să se poarte conform manierelor lui de provincial: era domnul Arai, de la compania

de produse chimice din Toyama. Când se schimbase? Am stat acolo un pic, privind în gol și gândindu-mă la schimbarea survenită în atitudinea lui.

– Vreau ca asta să fie ultima noastră partidă de sex.

Dorința pe care și-a exprimat-o m-a luat total pe nepregătite. M-am uitat la el șocată, dar el și-a ferit privirea de a mea.

– De ce?

– Pentru că mă pensionez anul ăsta.

– Și ce-i cu asta? Înseamnă că nu trebuie te mai vezi cu mine?

Nu mi-am putut stăpâni râsul. A lucra într-o companie și a fi prostituată nu era același lucru? Asta ar face din mine o angajată la o firmă zi și noapte? Sau invers? Sunt o prostituată zi și noapte!

– Nu, nu asta vreau să spun. Doar că voi sta tot timpul acasă și îmi va fi greu să scap. Pe lângă asta, mă îndoiesc că voi avea multe lucruri de care să mă plâng și pe care să te rog să le asculți.

– Bine, bine, am înțeles, am spus eu, nerăbdătoare, ridicând mâna în semn că era de-ajuns. Atunci dă-mi ce-mi datorezi.

Arai s-a dus la debara, unde își pusese sacoul mototolit, și a băgat mâna în buzunar fără tragere de inimă, scoțându-și portmoneul subțire ca o coală de hârtie. Știam că avea la el doar bancnote de 10 000 de yeni. Nu venea niciodată decât cu suficienți bani să acopere prețul meu de 15 000 de yeni și costul camerei, de 3 000 yeni. Nu avea niciodată la el mai mult decât îi trebuia. Și Yoshizaki era la fel. Arai mi-a pus cele două bancnote în palmă.

– Uite aici cei 15 000 ai tăi. Dă-mi, te rog, 5 000 rest.

– Nu prea ai bani.

Arai m-a privit fix.

– Ce vrei să spui? Atât îți dau întotdeauna.

– Asta-i doar salariul. Dacă sunt angajată în compania ta de noapte, trebuie să-mi dai și banii de pensie.

Arai s-a holbat la mâna mea întinsă, dar n-a zis nimic, apoi și-a ridicat ochii la mine, vizibil enervat.

– Tu ești prostituată. N-ai dreptul la pensie!

– Nu sunt doar prostituată, sunt și angajată la o firmă.

– Da, așa e, știu: Firma G. Te lauzi mereu cu asta. Pun pariu că ești o povară enormă pentru firmă. Dacă ai fi fost angajată la compania mea, te-aș fi concediat de mult. A trecut multă vreme de când ai început lucrul, știi; nu mai ești angajata cu chip de floare care erai înainte. Să-ți spun drept, ești chiar ciudată și devii mai ciudată clipă de clipă. De câte ori mă culc cu tine, mă întreb ce naiba fac. Nu reușesc să-mi dau seama. Mă dezgusti. Dar pe urmă, de câte ori mă suni, mi se face milă de tine și accept să ne vedem.

– O, așa stau lucrurile? Bine atunci. Voi lua deocamdată ce mi-ai dat acum. Pe ceilalți 100 000 de yeni poți să-i pui în contul meu de la bancă.

– Dă-mi banii înapoi! Cățea ce ești!

Arai a înșfăcat bancnotele din mâna mea. Nu puteam să-l las să le ia. Dacă nu aveam banii ăștia, eram pierdută. Dar Arai mi-a dat o palmă grea peste față, zburându-mi peruca de pe cap.

– Ce crezi că faci?

– Asta aș vrea și eu să știu! Dar tu ce faci?

Arai răsufla cu dificultate.

– Uite aici, cățea, a șuierat el, aruncându-mi o hârtie de 10 000 de yeni, eu plec!

Și-a pus pe el sacoul și și-a luat paltonul sub braț. După ce și-a pus geanta pe umăr, am țipat la el:

– Trebuie să plătești și camera. Și îmi datorezi 700 de yeni pentru băutură și gustări!

– Foarte bine.

Arai s-a căutat în buzunar și a scos un pumn de mărunțiș. A numărat monedele și le-a aruncat pe masă.

– Să nu mă mai suni! a spus el. Cu cât te văd mai des, cu atât mă îngrozești mai mult. Îmi faci greață.

„Uite cine vorbește, aș fi vrut eu să spun. Cine era acela care voia să-mi dau drumul cu degetul lui? Nu ești tu cel care mi-a făcut poze cu Polaroidul; care m-a legat și s-a dedat la sadomasochism? Și cine e acela pe care trebuia să-l sug până mă învinețeam la față, pentru că nu i se scula? Am făcut toate astea pentru tine – te-am eliberat – și așa îmi mulțumești?"

Arai a deschis ușa și mi-a spus pe un ton tăios:

– Satō-san, ar trebui să ai mai multă grijă.

– Cum adică?

– Ești atinsă de umbra morții.

Zicând asta, a închis ușa. Odată rămasă singură, m-am uitat prin cameră. O, slavă Domnului că nu deschisesem berea! Ciudat, dar acesta era singurul lucru la care mă puteam gândi atunci. Mă simțeam mai jignită că Arai mă comparase cu o companie decât că i se schimbaseră brusc sentimentele pentru mine. Oare munca unui bărbat și prostituția erau același lucru? Dacă un bărbat ajunge la vârsta pensionării dintr-o companie, atunci trebuie să renunțe și să mai cumpere prostituate? Era cam la fel cu lecția pe care mi-o dăduse demult femeia din Ginza. Ei bine, mi-era de-ajuns! Am pus berea și snackurile înapoi în punga de plastic și am dat drumul la apa caldă.

•

M-am întors la statuia lui Jizō. Era acolo un bărbat care mă aştepta. La început, am crezut că Arai se răzgândise, dar apoi am observat că acel bărbat era mai înalt ca Arai şi purta blugi.

– Arăţi bine, mi-a spus Zhang, cu un zâmbet.

– Serios?

Mi-am deschis trenciul cât de mult am putut. Voiam să-l seduc pe Zhang.

– Speram să mă întâlnesc cu tine.

– De ce? Zhang mi-a pus mâna pe obraz şi m-a mângâiat cu blândeţe. M-a trecut un fior. „Fii bun cu mine." Mi-a venit în minte noaptea aceea ploioasă. Dar nu mai aveam de gând să rostesc acele cuvinte. Îi uram pe bărbaţi. Dar îmi plăcea la nebunie să fac sex. Aş vrea să facem treaba aia, i-am spus. Ce zici? Îţi fac un preţ bun.

– 3 000 de yeni e bine?

Zhang şi cu mine am început să mergem. Ţin socoteala tuturor bărbaţilor cu care am avut de-a face în jurnalul meu de prostituată. Dar însemnările pe care le-am făcut în jurnal în seara asta sunt în ordine inversă, nu-i aşa? Din prezent în trecut. De această dată, întâi l-am trecut pe Arai cu WA, în loc de străin, cu semnul întrebării. Asta îi indică pe acei bărbaţi cu care probabil că nu o să mai fac sex din nou. Cu alte cuvinte, îi indică pe bărbaţii pe care îi consider lamentabili.

•

Zhang şi cu mine ne-am luat la braţ şi am trecut de pe o alee întunecoasă pe alta. Pe lângă ajutorul de bucătar care a aruncat cu apă către mine şi mi-a spus să mă car; pe lângă

ferestrele de deasupra noastră, care se deschideau ca niște ochi. La una dintre ferestre nu era lumină, la cealaltă strălucea un tub fluorescent.

– Ai o vedere foarte bună de aici.

– Așa e. Văd dacă e cineva acasă sau nu. Câteodată administratorul clădirii îmi dă cheia de la unul dintre apartamente.

– Dacă locuiam în apartamentul ăsta, ai fi știut exact ce fac în orice clipă.

– Asta dacă mi-aș fi dorit.

Ideea îmi făcea plăcere. Zhang părea încurcat. Și-a lăsat capul în jos. S-a oprit în fața apartamentului – numărul 103 – de la capătul celeilalte clădiri dărăpănate și a scos o cheie din buzunar. În apartamentul de alături era beznă. Nu cred că stătea nimeni acolo. Se părea că și la etajul al doilea erau apartamente neocupate. Trei cutii poștale slinoase erau agățate de peretele subțire de carton presat din holul de la intrare. Deasupra lor era o plăcuță pe care scria COMPLEXUL GREEN VILLA. Prezervative și pliante zăceau împrăștiate pe podeaua de beton. M-au trecut fiorii. Mizeria din holul de intrare în bloc mi-a amintit de gunoiul de pe acoperișul clădirii în care locuia Zhang și de putoarea din baia lui. Am simțit că era un loc în care nu trebuia să fiu sau să rămân. Nu trebuia să fac asta.

– Hmm, oare nu fac ce n-ar trebui? l-am întrebat pe Zhang, fără să mă gândesc.

– Mă îndoiesc că există ceva pe lume care să intre în categoria asta, mi-a răspuns Zhang și a deschis ușa.

M-am uitat înăuntru. Mirosea ca respirația unui bătrân. Era beznă; mirosul pe care îl simțisem părea să vină dintr-un mare spațiu gol. „Putem s-o facem aici și nu va ști nimeni", m-am gândit. Zhang m-a lăsat acolo și a dispărut în întuneric.

Părea să cunoască locul. Probabil că adusese mai multe femei aici. Ei bine, n-aveam de gând să mă necăjesc din cauza asta, mi-am spus eu pe când îmi dădeam jos pantofii cu toc, care au zburat în ambele direcții.

– Nu e lumină, așa că fii atentă pe unde calci.

Crescută să fiu o tânără politicoasă, m-am întors și mi-am rânduit cu grijă pantofii pe treapta de la intrare. Desculță acum, treapta mi s-a părut rece. Și, chiar dacă purtam ciorapi, tot îmi dădeam seama că era plină de praf. Zhang se așezase deja pe tatami în camera din spate.

– Nu văd nimic. Mi-e frică, am strigat cu o voce mieroasă, sperând că Zhang o să-mi dea mâna. Am mers pe bâjbâite până în camera din spate. Nu era nici o mobilă în apartament, așa că nu trebuia să mă tem că mă lovesc de ceva. În scurt timp, ochii mi s-au obișnuit cu întunericul. Lumina de afară pătrundea prin geamul de la bucătărie, deci nu era chiar beznă. Era un apartament mic. Îl zăream nedeslușit pe Zhang stând cu picioarele încrucișate în fundul camerei. Și-a ridicat mâna să mă ghideze spre el.

– Vino aici și scoate-ți hainele.

Mi-am dat jos trenciul, tremurând de frig, apoi taiorul albastru. Zhang ședea acolo, complet îmbrăcat, cu geaca de piele pe el. M-am întins pe spate pe tatami și m-am uitat în tavan. Zhang mi-a aruncat o privire.

– N-ai uitat ceva?

– Ce? am întrebat eu, cu dinții clănțănindu-mi de frig.

– De ce te-ai dezbrăcat înainte să-ți iei banii? Doar ești prostituată, nu? Trebuie să te cumpăr, așa că de ce nu te asiguri că îți primești mai întâi plata?

– Bine, atunci dă-mi banii.

Zhang mi-a pus pe corp trei bancnote de 1 000 de yeni: una pe piept, alta pe burtă și ultima în zona inghinală. Niște amărâți de 3 000 de yeni, îmi venea să țip, vreau mai mulți! Dar, pe de altă parte, eram fericită să mă culc cu Zhang fără nici un ban. Voiam să fac sex normal. Doream să mă țină în brațe cu tandrețe. Voiam să fac dragoste.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Zhang a spus:

– Nu faci mai mult de 3 000 de yeni. Ce zici? Vrei banii? Dacă nu, ai să fii o femeie normală, nu o prostituată. Dar să știi că pe mine nu mă interesează femeile normale, așa că nu mă culc cu ele. Așadar, ce vrei să fii: o târfă care nu face mai mult de 3 000 de yeni sau o femeie normală de care nu vreau să mă ating?

Am luat hârtiile de 1 000 de yeni de pe corpul meu și le-am strâns bine în mână. Tot mai doream să mă țină în brațe. L-am auzit pe Zhang deschizându-și fermoarul de la blugi. Și în lumina slabă i-am zărit penisul erect. Zhang și-a băgat membrul în gura mea, iar eu am început să mișc din șolduri. Respira din ce în ce mai greu.

– Nu pot s-o fac cu o femeie dacă nu o plătesc. Chiar dacă îi dau doar niște amărâți de 3 000 de yeni.

Zhang s-a pus pe jos și a intrat în mine. Era încă îmbrăcat, dar nu era cald decât în locul în care intrase în mine. Părea ciudat. Îi simțeam geaca de piele rece în contact cu trupul meu și, la fiecare mișcare a lui, mă durea când i se frecau blugii de coapsele mele.

– Îți plac prostituatele pentru că a fost și sora ta una dintre ele?

– Nu de asta. Zhang a scuturat din cap. Dimpotrivă. Întâi mi-au plăcut prostituatele, de aceea am obligat-o pe sora mea să devină așa. N-am făcut-o pentru că voiam să mă culc cu

soră-mea, ci pentru că voiam să mă culc cu sora mea prostituată. Nu există nimic pe lumea asta care să fie interzis. Dar oamenii care au fost mereu păcăliți nu pot înțelege.

Zhang a râs strident. A început să se miște deasupra mea. Voiam să mă sărute. Mi-am întins fața spre a lui, dar el și-a întors capul, ferindu-se înadins de gura mea. Trupurile ni se atingeau doar în partea de jos, mecanic, metodic. Oare asta însemna să faci sex? Mă simțeam așa de goală, de parcă eram pe cale să înnebunesc. Data trecută fusese blând. Mă simțeam ca niciodată înainte. Ce avea să se întâmple astăzi? L-am auzit pe Zhang râzând. Devenea din ce în ce mai excitat și gâfâia. Era complet singur acum, nu? Asta însemna să faci sex.

Am auzit vocea lui Yuriko. Am văzut-o stând în stânga mea. Purta o perucă având părul lung până în talie. Pe pleoape se dăduse cu fard albastru, buzele îi erau de un roșu aprins. O prostituată îmbrăcată exact ca mine. Yuriko a început să mă gâdile pe coapsă cu degetele ei lungi și subțiri.

– Dă-i înainte! Vezi, o să te ajut. O să te ajut să ai orgasm.

Încet, cu delicatețe, a început să-mi frământe coapsa.

– Mulțumesc. Ești așa bună cu mine. Îmi pare rău că m-am luat de tine în liceu.

– Prostuțo, tu ai fost cea mai hărțuită. Cum de n-ai observat? Niciodată nu ți-ai văzut propriile slăbiciuni, a spus Yuriko, pe un ton trist. Dacă ți le-ai fi știut, ai fi putut să fii fericită.

– Poate.

Zhang începuse să se înfigă în mine cu violență. Se făcea mai greu, apăsându-mă pe piept așa de tare că abia mai puteam să respir. Zhang nu se gândea la femeia care trebuia să-i suporte greutatea. Majoritatea clienților mei erau la fel. Credeau oare că n-am să le observ niciodată disprețul? Chestia

cu banii mă atinsese la punctul sensibil. Oare atâta făceam? Nu! Nu se plătea așa puțin pentru o femeie angajată la Firma G, care lua un salariu de zece milioane de yeni pe an.

– Sunt mulți clienți atrași de o femeie cu pieptul plat ca mine. Ciudat, n-ai zice!

Mi-am amintit vocea aceea. Surprinsă, m-am întors spre dreapta și am văzut-o pe hoașca de Marlboro stând acolo. Purta un sutien negru cu material de umplutură acolo unde ar fi trebuit să-i fie sânii – pe care îi pierduse din cauza cancerului. Îi vedeam sutienul prin bluza subțire de nailon. Hoașca de Marlboro mi-a frământat coapsa dreaptă. Îmi plăcea. Era ca atunci, în apartamentul lui Zhang, când făceam sex cu Chen-yi. Dragon fusese în dreapta mea, iar Zhang în stânga, amândoi mângâindu-mi coapsele.

– Nu te gândi la nimic. Gândești prea mult! Lasă-te în voia corpului tău, bucură-te de viață! Hoașca de Marlboro a râs, zicându-mi: Ți-am lăsat locul meu din fața statuii lui Jizō pentru că am crezut că o să faci treabă bună – mai bună decât ai făcut, în orice caz.

– Nu e adevărat! a țipat Yuriko la hoașca de Marlboro. Ai știut tot timpul că Satō va ajunge așa.

Cele două au continuat să discute, fără să ne bage în seamă pe Zhang și pe mine. Dar n-au încetat să mă mângâie pe coapse. Zhang se apropia de orgasm. A scos un strigăt puternic. Voiam și eu să-mi dau drumul. Am auzit o voce deasupra capului:

– Mă doare inima de prostia ta.

Era a femeii nebune cu Biblia. Nu mai știam ce să cred. Eram așa confuză, că am început să țip în întuneric.

– Salvează-mă!

Zhang a avut orgasm exact când am țipat. Gâfâind din greu, s-a dat jos de pe mine. În acest timp, a dispărut întâi Yuriko,

apoi hoașca de Marlboro și m-am trezit singură în cameră, întinsă pe tatami, goală.

– Iar vorbești singură!

Zhang mi-a deschis poșeta, fără să-mi ceară voie, a scos un pachet de șervețele și s-a șters. Apoi a văzut bancnota mototolită de 10 000 de yeni pe care o storsesem de la Arai.

– Nu încerca s-o furi. E a mea.

– N-am de gând să fur. Zhang a râs și mi-a închis geanta. Nu fur de la prostituate.

Mincinosul. Nu spusese adineauri că nu există lucru pe lume pe care nu l-ar face? Deodată, mi s-a făcut frig și m-am ridicat să mă îmbrac. Luminile unei mașini care trecea s-au proiectat pe pereții camerei. În explozia de lumină am văzut că pereții erau pătați și paravanele despărțitoare sfâșiate. Cât de ciudat era că o fată așa bine crescută ca mine avea să sfârșească într-un apartament ca [sta. Mi-am înclinat capul pe-o parte. Zhang a deschis fereastra din bucătărie și a aruncat prezervativul folosit. S-a întors să se uite la mine.

– Să ne mai întâlnim aici.

•

Sunt acasă acum și mi-am deschis caietul. Cred că nu va trece mult timp până să termin de scris în jurnalul acesta. E menit să cuprindă toată activitatea mea ca prostituată, dar am din ce în ce mai multe zile în care nu-mi pică nici un client. Așadar, Kijima-kun, aceste caiete sunt pentru tine. Te rog, nu mi le trimite înapoi, așa cum ai făcut cu scrisorile de dragoste din liceu. Pentru că, înțelegi, ce ai citit în aceste jurnale constituie o altă parte adevărată a ființei mele.

OPT • VUIETUL CASCADEI ÎN DEPĂRTARE: ULTIMUL CAPITOL

Ei bine, dragii mei, am ajuns la sfârșitul acestei povești lungi și complicate. Vă rog să mai aveți puțină răbdare cu mine, să fac și o încheiere.

Am încercat să vă spun cât mai multe cu putință despre tragica moarte a lui Yuriko, sora mea, care îi impresiona pe toți cu frumusețea ei; despre viața de zi cu zi din Liceul Q de Fete, simbolul unei societăți împărțite în clase, sistem atât de adânc înrădăcinat în Japonia; despre senzaționalele evenimente din viața lui Kazue Satō, o fostă elevă a acelei școli; despre succesele și eșecurile lui Mitsuru și Takashi Kijima, tot legate de școală, care s-au regăsit întâmplător după mulți ani; și despre ticălosul de Zhang, care a venit de peste mări ca să apară, destul de ciudat, în viața lui Yuriko și a lui Kazue. În acest scop, am făcut publice documentele, jurnalele și scrisorile pe care le aveam. Și am insistat să-mi continui istorisirea, în speranța că veți înțelege măcar o mică parte din povestea mea. Dar oare ce anume îmi doresc să înțelegeți? Nici acum nu știu dacă am reușit în domeniul meu.

După ce au murit Yuriko și Kazue, ați crede că am încercat să contracarez toate umilințele pe care le-am suferit în urma

crimelor și procesului ulterior, atât de mediatizat. Dar v-ați înșela. Nu am atâta bunăvoință și nici simț al dreptății. Și atunci, de ce am făcut asta? Nu am un motiv clar.

Pot să vin doar cu o sugestie: Poate că Yuriko și Kazue, și Mitsuru sau chiar Takashi și Zhang sunt cu toții o parte din mine – oricine aș fi. Poate că trăiesc ca să rămân în urmă, în timp ce spiritele lor plutesc, spunându-și mereu poveștile. Dacă este așa, sunt sigură că unii dintre voi vor observa că eu sunt un spirit negru. Și ați avea dreptate. Poate știți că un spirit își poate lua o formă neagră. Este pictat cu ură, vopsit cu amărăciune și are un chip desfigurat de blesteme și resentimente. Și de aceea dăinuie. Poate veți spune că existența mea a fost precum cea a bulgărului de zăpadă murdară ascuns în adâncul sufletului lui Yuriko – și al lui Kazue, Mitsuru și Zhang. Spunând acestea, îmi dau seama că am mers prea departe cu această comparație. Dar nu am găsit alt mod de exprimare. Eram o ființă în carne și oase – o persoană comună, obișnuită, plină de intoleranță, gelozie și resentimente.

După ce am terminat colegiul, am mers în viață pe cu totul alt drum decât sora mea mai mică, întâi model, pe urmă prostituată. Am ales să trec aproape neobservată. În cazul meu, asta însemna să rămân virgină, o femeie care să nu aibă niciodată de-a face cu bărbații.

Mereu virgină. Știți ce înseamnă asta? Poate vi se pare ceva moral și pur, dar, de fapt, nu era cazul. Kazue a exprimat de minune în jurnalele ei ce însemna asta: să ratezi unica șansă de a avea putere asupra unui bărbat. Sexul este singurul mod pe care îl are o femeie să-și exercite controlul asupra lumii din care face parte. În orice caz, aceasta era viziunea deformată a lui Kazue. Dar acum nu pot să nu mă întreb dacă avea sau nu dreptate.

Când un bărbat intră în mine (chiar și ideea este mai absurdă decât mi-am imaginat vreodată) și ejaculează înlăuntrul meu, oare nu exult de satisfacție... simțindu-mă în sfârșit în contact cu lumea? Cel puțin asta simt în momentul de față. Dar este cea mai mare amăgire. Amăgirile provin din convingerea că prostituția este singura cale, adică singurul mod prin care o femeie poate să dețină controlul asupra lumii în care trăiește este să facă meseria pe care a practicat-o Kazue. O femeie care e conștientă de acest fapt știe că nu e decât o mare greșeală.

Am spus, nu-i așa, că preferam să duc o viață retrasă. Dar adevărul e că nu era chiar așa. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să nu fiu comparată cu Yuriko. Și, întrucât aveam să pierd orice competiție în favoarea ei, am hotărât să mă retrag complet din joc. Eram pe deplin conștientă de faptul că trăiam ca să fiu echivalentul negativ al lui Yuriko. O persoană ca mine – o imagine negativă – este extrem de sensibilă la umbrele din sufletul celor care trăiesc în lumina soarelui. Aceste creaturi radioase își ascund gândurile ticăloase, nevrând ca alții să le vadă. Dar, de la mine, nu trebuie să se aștepte la milă. Eu îmi dau imediat seama de ticăloșia lor, deoarece am trăit atâta timp ca un duplicat negativ. Departe de a simți compasiune pentru ei, ar fi mai corect să spun că trăiesc din rămășițele pe care le pot strânge din umbrele aruncate de cei care își duc viața în lumina soarelui.

Jurnalele scrise de Kazue despre viața ei de prostituată au fost atât de triste, că mi-au insuflat dorința de a trăi în continuare. Cu cât era mai nefericită, cu atât o detestam mai mult. Mă bucuram de eșecurile ei. Înțelegeți? Și, din același motiv, jurnalul lui Yuriko nu mi-a oferit nici o satisfacție. În fond, Yuriko era o femeie puternică și vicleană. Asta mi-a devenit

clar. Era pur și simplu odioasă. Și nu aveam nimic ce puteam folosi împotriva ei.

Eram închisă în temniță de Yuriko. Nu aveam de ales decât să mă târăsc toată viața după ea, de parcă eram umbra ei. De aceea depoziția lui Zhang nu mi-a oferit nici o surpriză. A fost o chestie anostă, pentru că Zhang, un ticălos în toată puterea cuvântului, nu avea în suflet nici măcar un pic de umbră. Există nemernici, înțelegeți, care își duc viața în lumina soarelui.

•

Jurnalele lui Kazue au fost altfel. Depoziția lui Zhang poate că a fost previzibilă, dar nu și mărturisirile lui Kazue. Singurătatea absolută pe care a descris-o era groaznică. Când am terminat de citit ce scrisese despre ea, am simțit că s-a schimbat ceva în mine – ceva ce nu simțisem niciodată. Înainte să-mi dau seama, m-am trezit plângând încetișor de mila ei, eu! Nu-mi puteam reține lacrimile când mă gândeam cât de singură fusese Kazue: înfățișarea ei era atât de grotescă încât părea un monstru. Strigătele sufletului pustiu al lui Kazue răsunau în inima mea, făcând-o să tremure, paralizându-mă într-atât că abia mai puteam vorbi. N-am avut niciodată orgasm, dar mă întreb dacă această senzație nu era asemănătoare?

Jurnalul ei se întinde pe două caiete groase, unul legat în piele, celălalt negru. Fiecare este umplut cu scrisul ei corect și pedant, care îmi amintește foarte mult de caietele ei din liceu. Kazue și-a notat sumele primite de la clienți cu o precizie uimitoare. Avea o fire atât de onestă, de meticuloasă, că nu suporta să omită vreuna dintre întâlnirile pe care le avea. Kazue, eleva eminentă, care nu dorea decât să fie lăudată pentru inteligența ei, fata politicoasă care tânjea să fie admirată pentru buna ei

creștere, profesionista care voia să facă o carieră de succes. Chiar și când era în cea mai bună formă a ei, lui Kazue îi lipsea mereu ceva – și aici, în paginile jurnalelor ei, își dezvăluia, fără să vrea, personalitatea și sufletul.

Mi-au venit brusc în minte cuvintele lui Mitsuru: „Tu și cu mine suntem la fel. Și Kazue. Toate purtăm în inimă o iluzie. Mă întreb cum li se pare altora". Nu se înșela. „E o greșeală!" am strigat în sinea mea. Nu înțelegeți? „Ură și confuzie." Asta spusese Yurio când atinsese jurnalele lui Kazue și tot asta aveam și eu în inimă. Nu puteam fi altfel. Eram o femeie așa de sensibilă la umbrele din sufletul altora. Atunci unde erau ura și confuzia din mine? Rămășițele din care trăiam erau doar ceea ce adunam de la alți oameni, ura și confuzia lor. Eu nu eram asemenea lui Kazue. Eu nu eram un monstru grotesc.

Am măturat cu mâna jurnalele lui Kazue de pe masă. Și, în speranța de a mă calma, mi-am atins inelul de la mâna stângă, acela de care își bătuse joc Mitsuru. Este izvorul tuturor sentimentelor mele. Ce-i asta? Da, mă contrazic singură. Am făcut haz de societatea împărțită în clase de la Liceul Q de Fete, dar îmi plăcea totodată. Nu credeți că în fiecare dintre noi există cel puțin o contradicție?

– S-a întâmplat ceva?

Yurio, care stătea lângă mine, a simțit că tremuram. Mi-a pus pe umeri mâinile lui tinere și puternice și mi i-a înconjurat. Ce băiat sensibil! Simțeam căldura emanată de palmele lui pătrunzându-mi prin piele. M-am întrebat dacă și sexul era așa. Emoționată, mi-am lăsat obrazul pe mâinile lui. Yurio a simțit umezeala lacrimilor mele și m-a întrebat îngrijorat:

– Mătușă, de ce plângi? Te-a necăjit ceva din caietele acelea?

Alarmată, i-am luat lui Yurio mâinile de pe fața mea.

– Sunt triste. Și conțin și câteva lucruri despre mama ta. Dar nu vreau să-ți spun despre ce e vorba.

– Pentru că e multă ură și confuzie acolo, nu? Dar ce mai e? Spune-mi. Vreau să știu. Vreau să știu tot ce scrie în acele caiete, de la A la Z.

Ce voia să știe Yurio? m-am întrebat. M-am uitat la ochii frumoși ai băiatului. Irișii îi erau căprui cu mici pete verzi, o culoare superbă pe care n-o mai văzusem niciodată. Erau ca două lacuri de o limpezime fără cusur, în care nu se reflecta nimic. Și totuși, Yurio era ca mine. Și el era sensibil la umbrele negre pe care le aruncau ceilalți, nu? Dacă era în stare să perceapă imediat ticăloșia oamenilor și s-o prefacă în ceva de care se putea bucura, atunci voiam să-i împărtășesc conținutul jurnalelor. Eram așa sătulă de nesăbuințele celorlalți, că inima a început să-mi bată cu putere. Voiam să le împroșc pe Yuriko și Kazue cu veninul cuvintelor mele și doream ca Yurio să le asculte cu luare-aminte, ca să se maturizeze aflând adevărul. Voiam să las cuiva genele mele. Era același lucru cu a da naștere, nu, pentru că, dacă reușeam să-i spun lui Yurio adevărul scabros, atunci nu se putea ca și el – acest băiat frumos – să devină exact ca mine?

– Jurnalele lui Kazue zugrăvesc o luptă sublimă, lupta dintre un singur om și restul lumii. Kazue a pierdut bătălia, a rămas până la urmă absolut singură și a murit tânjind după un pic de blândețe din partea altei persoane. Nu crezi că e o poveste tristă?

Pe fața lui Yurio a apărut o expresie șocată.

– Așa a fost și cu mama?

– Da. Ai dreptate. Ai fost născut de o femeie ca asta.

Am mințit. Yuriko era departe de a fi la fel cu Kazue. De la bun început, Yuriko nu avusese încredere în restul lumii – în

alți oameni. Yurio și-a coborât ochii, și-a luat mâinile de pe umerii mei și le-a împreunat, de parcă se ruga.

– Mama ta avea o fire slabă. Nu era nimic de capul ei.

– E foarte trist. Dacă eram lângă ea, aș fi putut s-o ajut.

– Cum?

„Nimeni nu ar fi putut face nimic, m-am gândit. În plus, tu erai un copil, n-ai fi putut să înțelegi". Am vrut să-i pun la încercare lui Yurio idealismul, dar el a continuat cu hotărâre în glas.

– Nu știu ce-aș fi făcut, dar aș fi încercat să fac ceva. Dacă se simțea singură, aș fi trăit alături de ea. I-aș fi ales muzică și aș fi lăsat-o s-o asculte. Și aș fi compus pentru ea o muzică și mai frumoasă. Așa aș fi ajutat-o să fie măcar puțin mai fericită.

Chipul lui Yurio strălucea de parcă ar fi găsit cea mai bună soluție. Nu încetam să mă mir ce frumos și blând era. Ideile lui era copilăroase și totuși atât de duioase. Oare așa era un bărbat adevărat? Înainte să mă dumiresc, un nou sentiment a început să înmugurească în mine: iubirea. Dar e imposibil. Yurio e nepotul meu! Și ce? Ce e rău în asta? Îi auzeam pe îngerul și demonul din mine luptându-se.

– Ai mare dreptate, Yurio-chan. Mătușa ta se descurajează ușor. Mă întreb de ce Yuriko nu te-a luat la ea. Chiar că nu pot să-mi închipui de ce.

– Eram destul de puternic ca să nu am nevoie de mama mea.

– Vrei să spui că eu sunt slabă?

Yurio și-a pus din nou mâinile pe umerii mei de parcă voia să-și dea seama dacă sunt slabă sau nu. Am tremurat la atingerea lui. Era un sentiment cu totul nou. Eram evaluată de altcineva. Eram testată de altul.

– Mătușă, nu cred că ești slabă. Cred că ești nevoiașă.

– Nevoiașă, zici? Adică am sărăcit. Da, fără îndoială că am sărăcit.

– Nu, nu asta. Vreau să spun că ți s-a strâmtat inima. E păcat. E așa cum a spus femeia. Dar nu-i prea târziu. Sunt de acord cu tine în privința asta.

Am crezut că ascultase muzică rap în căști. Dar, datorită auzului său foarte dezvoltat, Yurio prinsese tot ce spusese Mitsuru. Am simțit că Mitsuru și Yurio erau aliați și m-am necăjit așa de tare că aveam o groază de resentimente.

– Tu ești puternic, Yurio-chan?

– Așa e. Am trăit întotdeauna singur.

– Ei bine, asta-i valabil și pentru mine. Și eu am fost întotdeauna singură.

– Serios? Yurio și-a înclinat capul pe-o parte. Am crezut că depindeai de mama.

Să trăiesc în umbra lui Yuriko: era oare și asta un fel de dependență? Era bineînțeles o formă de slăbiciune și sărăcie. M-a durut să-mi dau seama. M-am uitat la gura lui Yurio în așteptarea a ce va mai spune. „Mai spune-mi, îl îndemnam! Învață-mă mai multe despre mine. Îndrumă-mă."

– Apropo, mătușă. Când o să-mi iei un computer? Dacă aș avea computer, ți-aș face viața mult mai ușoară.

– Încă nu am banii necesari.

Yurio s-a albit la față. Să-l văd privind în gol – într-un spațiu pe care nu putea să-l vadă – când cădea pe gânduri era ceva minunat, mi-am spus eu.

– Nu ai economii?

– Am cam trei sute de mii de yeni. Dar asta-i tot. Și îi păstrez pentru situații de urgență.

Yurio s-a întors brusc.

– Sună telefonul.

Eu nu auzisem nimic, dar telefonul începuse să sune. Știam că Yurio are foarte multă intuiție, dar auzul său mă uimea peste măsură. Am ridicat receptorul cu un sentiment de groază.

Telefonul era de la căminul de bătrâni sponsorizat de district. Era vorba despre bunicul meu. Se prăpădise acum câteva minute, la vârsta de 91 de ani. Ce nevoie aveam să știu ce se întâmplase în ultimele sale clipe de viață? În senilitatea lui, poate că se întorsese cu 50 sau 60 de ani în trecut, când era tânăr. Escrocul de bunică-miu, nebun după bonsai, uitase complet de sinuciderea fiicei sale și n-a știut niciodată că nepoata lui fusese omorâtă. Murise în euforia senilității. Dar nu la momentul potrivit! Tocmai începusem să vorbim despre bani. Am presupus că mare parte din micile mele economii se va duce pe înmormântarea bunicului. Și ăsta nu era cel mai rău lucru. După moartea lui, trebuia să eliberez apartamentul, pentru că era închiriat pe numele său. Vor fi cheltuieli și cu mutatul. Și acum mai trebuia să cumpăr și un computer.

– Yurio, a murit bunicul. Nu te pot lăsa să-mi cheltui economiile. În plus, va trebui să plecăm din acest apartament. De ce nu-l rogi pe Johnson să-ți cumpere computer?

– De ce nu ieși din casă ca să câștigi bani?

– Să câștig bani? Cum?

– Pe străzi. Ca mama mea.

Ce naiba îi trecea prin minte? I-am tras o palmă. Când mâna mea i-a lovit obrazul catifelat, l-am auzit cum scrâșnea din dinții săi frumoși. Tinerețea lui m-a înfiorat. Yurio nu a zis nimic, doar și-a pus mâna pe obraz și s-a uitat în jos. Ce rece era frumusețea lui! Exact ca a lui Yuriko. Am simțit cum mi se umflă pieptul de iubire și mi-am dat seama, în adâncul sufletului meu, că voiam să câștig bani pentru el. Nu, nu îmi doream doar bani. Nici măcar să cumpăr un computer. Pe băiatul care

voia un computer îl doream. Îl doream pe Yurio. Îmi doream o viață împreună cu Yurio. Numai așa îmi puteam găsi fericirea.

•

În jurnalele ei, Yuriko făcuse niște considerații interesante despre prostituție. Dacă aveți răbdare cu mine, o să vă dezvălui câteva:

> Bănuiesc că există o mulțime de femei care ar vrea să ajungă prostituate. Se consideră mărfuri de valoare și își închipuie că trebuie să se vândă cât timp pot obține un preț ridicat. Altele cred că sexul nu are nici o semnificație, în afară că le permite oamenilor să simtă că trupul lor există cu adevărat. Unele femei își disprețuiesc viața măruntă și precară, fiind conștiente de neînsemnătatea ei, și vor să se afirme deținând controlul asupra sexului în măsura în care o fac bărbații. Mai sunt și femei care acceptă un tratament sexual violent, autodistructiv, iar altele își doresc să ofere consolare. Cred că există multe femei care își găsesc un rost în viață în asemenea moduri. Dar eu eram altfel.

Yuriko era altfel. Mai departe explică motivul pentru care a devenit prostituată: pentru că era senzuală până în adâncul ființei sale.

Și acum, dacă ar fi să ajung prostituată, motivul meu ar fi diferit. Spre deosebire de Yuriko, eu nu mă înnebunesc după sex. Nici măcar nu-mi plac bărbații. Sunt niște ticăloși, iar chipurile, corpurile lor sunt dezgustătoare. Sunt egoiști și ar face orice ca să obțină ce vor, chiar de-ar fi să-i rănească pe cei apropiați lor; nu le pasă câtuși de puțin. Pe deasupra, tot ce-i interesează e

aspectul exterior; nu-i preocupă deloc ce e în interior. Credeți că exagerez? Ei bine, nu cred că-i așa. Toți bărbații pe care i-am întâlnit în cei 40 de ani de viață ai mei au fost aproape la fel. Bunicul meu era un bărbat simpatic, dar nu din cale-afară de atrăgător. Dimpotrivă, Takashi Kijima era atrăgător, dar foarte bolnav la cap.

Dar acum am găsit o excepție: Yurio. Nu cred că mai există vreun bărbat atât de atrăgător și cu o fire așa blândă ca Yurio. Când mă gândesc la posibilitatea ca el să se transforme într-unul din acei bărbați respingători, odată cu înaintarea în vârstă, mă simt foarte nefericită! Și dacă aș deveni prostituată? Aș avea banii necesari pentru ca Yurio să nu ajungă niciodată un bărbat dezgustător și să trăim împreună fericiți tot restul zilelor noastre. Cum vi se par gândurile mele? Originale, nu? Dar mă și întreb cum ar fi viața mea de prostituată.

•

Mă și văd cutreierând prin Maruyama-chō, purtând o perucă neagră cu părul până-n talie, cu fard albastru pe pleoape și ruj roșu aprins pe buze. Străbat străzile și aleile. Zăresc un bărbat între două vârste stând în fața unui hotel, părând să caute ceva. Are mult păr pe corp și puțin pe cap. Îi strig:

– Sunt virgină, să știi. Nu te mint. O virgină de 40 de ani. N-ai vrea să încercăm?

Bărbatul se uită la mine cam plictisit, dar eu îmi dau seama că e curios. Oare mi-a văzut hotărârea din ochi? Brusc, devine serios și mă trezesc trecând pragul unui hotel pentru întâlniri amoroase pentru prima dată în viață. Se înțelege de la sine că, doar închipuindu-mi ce se va întâmpla, inima îmi bate cu putere în piept. Dar fermitatea mea preia controlul. M-am confruntat

cu dorința de a-mi transforma atât propria ființă, cât și ura pe care o simt pentru Yurio, care începuse să mă disprețuiască. Mă chinui să respir sub greutatea bărbatului și, întrucât îi accept mângâierile în care nu e nici urmă de blândețe, puteți fi siguri că asta gândesc. Kazue a ajuns hidoasă și și-a expus corpul urât privirilor altora. S-a răzbunat pe sine și pe restul lumii făcându-i pe bărbați s-o cumpere. Iar eu îmi vând acum trupul din același motiv. Yuriko s-a înșelat. Femeile au doar un singur motiv să se prostitueze. Ura față de alții, față de restul lumii. Fără îndoială că asta e incredibil de trist, dar bărbații au capacitatea de a contracara asemenea sentimente nutrite de o femeie. Totuși, dacă sexul este singurul mod de a alunga aceste sentimente, atunci bărbații și femeile sunt niște ființe cu adevărat jalnice. Îmi voi lansa barca pe o mare de ură, cu ochii țintă la farul de pe țărm, întrebându-mă unde aș putea acosta. În fața mea, aud vuietul unei ape. Oare barca mea se îndreaptă spre o cascadă? Poate că trebuie să traversez o cascadă înainte de a porni pe marea de ură. Niagara? Iguaçu? Victoria? Tremur din toate încheieturile. Dar, dacă reușesc să fac prima coborâre, calea ce mi se va deschide va fi surprinzător de lină, nu? Asta a exprimat și Kazue în jurnalele sale. Deci să-mi pun pe umăr bagajul de ură și confuzie și să ridic ancora fără teamă. În cinstea curajului meu, acolo, pe celălalt țărm, Yuriko și Kazue îmi fac semne, îndemnându-mă să continui, aplaudându-mă pentru fermitatea și îndrăzneala mea. „Hai, grăbește-te!" par să-mi spună ele. Îmi amintesc cele scrise de Kazue în jurnalul ei și îmi doresc și eu să mă țină în brațe un bărbat.

„Fii bun cu mine, te rog."

„Voi fi. Dar și tu trebuie să fii bună cu mine."

Oare eram cu Zhang? Mi-am mijit ochii să văd mai bine.

Editura RAO vă recomandă

CHIPUL ASASINULUI
David Lindsey

Paul Bern este un artist specializat în reconstrucții forensice care trăiește o viață tihnită până în clipa în care o femeie misterioasă îi înmânează un craniu. Iar chipul pe care îl reconstruiește aduce șocant de tare cu al său propriu.

Dar coșmarul abia acum începe. Șantajul care îl va obliga să se angajaze într-o aprigă bătălie cu drogurile; Misiunea care-i va folosi chipul pentru a atrage din ascunzătoare pe unul dintre cei mai periculoși bărbați ai lumii. Oroarea care-l va cuprinde pe Paul Bern când își va da seama de câtă disponibilitate spre violență dispune.

În *Grotesc,* Natsuo Kirino ne prezintă din nou o Japonie aproape necunoscută. Aceasta este povestea a trei femei japoneze și legăturile dintre frumusețe și cruzime, sex și violență, urâțenie și ambiție din viețile lor.

Prostituate la Tokio, Yuriko și Kazue au fost ucise cu sălbăticie, iar morțile lor lasă în urmă o sumedenie de chestiuni nerezolvate, precum și întrebarea de ce au sfârșit așa. Pe măsură ce poveștile lor ni se dezvăluie într-o structură narativă ingenioasă, mediată cu sânge-rece de sora mai mare a lui Yuriko, suntem purtați în trecut, în vremea când erau toate trei elevele unei prestigioase școli – unde soarta le era decisă de o ierarhie socială strictă – și le urmărim destinele de-a lungul anilor, precum și lupta cu convențiile sociale rigide.

Scoțând la lumină cele mai ascunse sectoare ale societății japoneze contemporane, *Grotesc* este pe de-o parte o analiză psihologică a psihicului feminin, și pe de altă parte o lucrare clasică de ficțiune noir. Este un roman surprinzător, o carte care confirmă talentul scriitoricesc extraordinar al lui Natsuo Kirino.

ISBN 978-606-609-306-4

9 786066 093064

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao